

Fremsat den 9. februar 2022 af erhvervsministeren (Simon Kollerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love¹⁾

(Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder der udbyder syge- og ulykkesforsikringer m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021 og § 13 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel, *1. pkt.*, affattes således »Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF

af 5. marts 2002 (Solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32 og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU, EU-Tidende 5. december 2019, nr. L 314, side 1-64, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, EU-Tidende 2015, nr. L 337, side 35. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordnings umiddelbare gyldighed i Danmark.

Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 29, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141.«

2. I § 1, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »43,«: »43 b,«.

3. I § 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., indsættes efter »anvendelse«: »med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler«.

4. I § 1 indsættes som *stk. 19*:

»*Stk. 19.* For pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre finder denne lovs §§ 71 a-71 c, 177 a-177 b, 182 b-182 f, 224 a, kapitel 15 a, kapitel 17 og 17 a ikke anvendelse.«

5. I § 5, stk. 1, indsættes som *nr. 75*:

»75) Bæredygtighedsrisiko: Bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.«

6 § 5, stk. 1, nr. 80, ophæves og i stedet indsættes:

»76) Udgående nettopengestrømme: Alle udgående betalingsstrømme, der forfalder på en dag, herunder ho-

vedstol og rentebetalinger samt betalinger i henhold til derivatkontrakter knyttet til udstedelse af særligt dækkede obligationer, fratrukket alle indgående betalingsstrømme, der forfalder på den samme dag for krav, der er relateret til de dækkende aktiver.«

7. I § 10, stk. 7, 2. pkt., ændres »bilag 2 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, nr. 3« til: » bilag 2, nr. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.«

8. I § 11 indsættes som *stk. 12*:

»*Stk. 12.* En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, kan ansøge om tilladelse til i samme selskab at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.«

9. I § 14 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* En livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, skal udover at opfylde kravene til tilladelse, godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af henholdsvis det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover kan opfylde de finansielle mindstekrav.«

10. I § 19 indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Virksomheder, der efter § 11, stk. 12, har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal sikre særskilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

11. § 19, stk. 2, der bliver stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. stk. 2, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskaberne.«

12. I § 24, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter.«

13. I § 26, stk. 2, ændres »en finansiell virksomhed« til: »et pengeinstitut, realkreditinstitut, investeringsforvaltnings-selskab«, og »§ 11, stk. 1,« udgår.

14. § 29 affattes således:

»§ 29. Forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den forsikringsvirksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses virksomhed, herunder digitale løsninger og services, der er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves i et andet selskab.

Stk. 3. Forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Stk. 4. Forsikringsselskaber kan drive følgende virksomhed:

- 1) Anden finansiel virksomhed gennem en dattervirksomhed.
- 2) Accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.«

15. Efter § 29 indsættes i *kapitel 4*:

»§ 29 a. Forsikringsselskaber kan midlertidigt drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet herom.

§ 29 b. Forsikringsselskaber kan uanset §§ 11, 29 og 29 a i fællesskab med andre drive anden virksomhed, hvis:

- 1) forsikringsselskabet ikke direkte eller indirekte har bestemmende indflydelse på virksomheden,
- 2) forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet, og
- 3) virksomheden udøves i et andet selskab med begrænset hæftelse end forsikringsselskabet.

Stk. 2. Kommer et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. til at drive anden virksomhed i strid med § 11, stk. 1, 1. pkt., eller § 29 b, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.«

16. Efter § 43 a indsættes:

»*Behandling af personnummer*

§ 43 b. Finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetægelse af administrative opgaver og rådgivning.«

17. I § 100, nr. 3, ændres »og« til: »,«.

18. I § 100, nr. 4, ændres »formue« til: »formue og«.

19. I § 100 indsættes som nr. 5:

»5) tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelse af kravene i § 71, stk. 1, når den varetager administration af UCITS.«

20. I § 177 a, stk. 1, ændres », et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »eller et realkreditinstitut«.

21. I § 224 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Virksomheder, der har tilladelse til at drive både livforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, jf. § 11, stk. 12, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.«

22. I § 272, stk. 1, 1. pkt., ændres »pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I« til: »pengeinstituttet eller realkreditinstituttet«.

23. I § 344, stk. 2, indsættes efter 2. pkt., som nyt punktum:
»For forsikringsselskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal Finanstilsynet lægge vægt på holdbarheden af den samlede virksomhed samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.«

24. I § 348, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »stk. 3«: »og 8«.

25. I § 348 a, stk. 1, ændres »stk. 2 og 9« til: »stk. 2, 8 og 9«.

26. I § 348 a, stk. 2, ændres »§ 354« til: »§§ 354 og 354 g«.

27. I § 354, stk. 8, indsættes efter »stk. 5 og 6«: »og § 348 a, stk. 2,«.

28. I § 354 g, stk. 2, indsættes efter »i medfør af«: »§ 348 a, stk. 2, eller«.

29. I § 360, stk. 1, ændres »Finanstilsynets bevilling« til: »Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynets bevilling«, og »opkræves« udgår.

30. I § 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., ændres »fondsmæglerselskaber I« til: »fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter«, og »3.350.000 kr.« ændres til: »4.200.000 kr.«

31. I § 361, stk. 2, nr. 8, indsættes efter »betaler 725.000 kr.«: »til finansiering af tilsynsaktiviteter.«

32. I § 361, stk. 2, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:
»9) Centrale modparter (CCP'er) betaler 425.000 kr. til finansiering af afviklingsopgaver.«
Nr. 9-15 bliver herefter nr. 10-16.

33. I § 373, stk. 1, indsættes efter »§ 28,«: »§ 29 a, 2. pkt.,«, og »§ 24, stk. 1, 3. pkt.,« udgår.

34. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »givet i medfør af«: »§ 24, stk. 1, 3. pkt., § 29, stk. 2.«.

35. I § 438 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* De dele af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Færøerne, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.«

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 2014 af 1. november 2021, som ændret ved § 4 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og § 2 i lov nr. 2383 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43,«: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1,«, og efter »EU-Tidende, nr. L 69, side 27,« indsættes: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007, EU-tidende 2007, nr. L 184, side 17, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1,«.

2. I § 1, *stk. 12*, ændres »kapital« til: »kapitel«, og efter »visse finansielle virksomheder« indsættes: »eller i henhold til afsnit V, kapitel III, afdeling 3, eller kapitel IV i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter«.

3. Efter § 210 f indsættes i kapitel 36 a før overskriften før § 211:

»*Indkaldelse til generalforsamling i en central modpart (CCP)*

§ 210 g. En central modpart (CCP) kan indkalde til generalforsamling med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse senest 10 dage før generalforsamlingen, hvis Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter er opfyldt, og den centrale modpart (CCP) vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at den centrale modpart (CCP) bliver nødlidende. Indkaldelse til generalforsamling i henhold til 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer selskabets vedtægter til at indeholde denne mulighed.

Stk. 2. Tidsfrister i §§ 94, 98 og 99 i selskabsloven finder ikke anvendelse på generalforsamlinger indkaldt i overensstemmelse med *stk. 1*.

4. I § 211, *stk. 2*, indsættes som *nr. 11*:

»11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for

genopretning og afvikling af centrale modparter og regler fastsat i medfør heraf.«

5. Efter § 212 indsættes før overskriften før § 213:

»§ 212 a. Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 4, stk. 1, artikel 9, 10, 13-18, artikel 22, litra a, nr. ii, artikel 33, stk. 8, artikel 53, stk. 2, artikel 70, stk. 2 og 3, artikel 73, 75, 79, 80, 83 og 84 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Stk. 2. Finanstilsynet forelægger en genopretningsplan fra en central modpart (CCP) for Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet om genopretningsplanens indhold.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder afviklingsplaner i henhold til artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, som Finanstilsynet vedtager efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet forelægger en vurdering af afviklingsmulighederne for en central modpart (CCP) for Finanstilsynet i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Stk. 5. Finanstilsynet indsender, efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, en rapport til den centrale modpart (CCP) om afviklingshindringer i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Stk. 6. Finanstilsynet træffer afgørelse i henhold til artikel 22, litra a, nr. ii, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 7. Finanstilsynet udfører opgaverne som afviklingsmyndighed med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

§ 212 b. Erhvervsministeriet er det kompetente ministerium i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«

6. I § 220, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov«.

7. I § 221, *stk. 1, stk. 4, 1. pkt.*, og *stk. 9*, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingssystem«.

8. I § 221, *stk. 2* og *stk. 4, 3. pkt.*, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller i en it-operatør af et detailbetalingssystem«.

9. Efter § 221 indsættes før overskriften før § 222:

»§ 221 a. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, at afholde sig fra at udøve funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.«

10. I § 231, stk. 2, indsættes som nr. 3 og 4:

- »3) Den centrale modpart (CCP), når Finanstilsynet har truffet afgørelse i medfør af § 221 a.
- 4) Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapital ejer i en central modpart (CCP), eller en juridisk eller fysisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til den centrale modpart (CCP), når Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«

11. Efter § 251 indsættes:

»§ 251 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«

12. I § 254, stk. 1, 1. pkt., ændres »En operatør af en markedsplads« til: »Unklader en operatør af en markedsplads«, og »eller en aktionær, der unklader« ændres til: », en aktionær, en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.«

13. I § 254, stk. 3, ændres »eller en aktionær« til: », en aktionær, en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.«

14. I § 256, stk. 1, ændres »eller en aktionær« til: », en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.«

15. I § 256, stk. 1, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov,«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 3 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141« og »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35« ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35 og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1«.

2. Tre steder i § 2, nr. 21, litra b, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

3. I § 2 indsættes som nr. 27:

»27) Bæredygtighedsrisiko: Bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.«

4. I § 12, stk. 4, nr. 2, ændres »centrale investorinformation« til: »centrale information«.

5. I § 15 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. En investeringsforening, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

6. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. En SIKAV, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

7. I § 17 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. En værdipapirfond, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

8. I § 63 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En investeringsforening skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici, når investeringsforeningen opfylder kravene i stk. 1.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

9. I § 63, stk. 4, nr. 1, der bliver stk. 5, nr. 1, ændres »stk. 1 og 2,« til: »stk. 1-3,«.

10. I overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, ændres »central investorinformation« til: »central information«.

11. § 103 affattes således:

»§ 103. Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde og på sin hjemmeside offentliggøre et dokument med central information for hver afdeling eller andelsklasse i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ved udbud af andele i en dansk UCITS til professionelle investorer, kan den danske UCITS, i stedet for at udarbejde et dokument som anført i stk. 1, udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted.

Stk. 3. Den danske UCITS gennemgår regelmæssigt oplysningerne i dokumentet, jf. stk. 1 og 2, og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig på den danske UCITS' hjemmeside.

Stk. 4. Dokumentet, jf. stk. 1 eller 2, og senere ændringer heri skal sendes til Finanstilsynet senest 3 hverdage efter offentliggørelsen.«

12. § 103 a ophæves.

13. I § 161, stk. 1, indsættes som nr. 10:

»10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

14. I § 175, stk. 3, nr. 11, udgår »og regler udstedt i medfør af § 103, stk. 6«.

15. I § 190, stk. 1, 1. pkt., udgår »§ 103 a,«.

16. I § 190, stk. 1, 2. pkt., ændres, »§ 63, stk. 1 og 2« til: »§ 63, stk. 1 og 3«.

17. I § 190 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Med bøde straffes den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

§ 4

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021, som ændret ved § 302 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 7 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 5 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 38, stk. 8, indsættes efter »er«: »dog«.

§ 5

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 2710 af 7. december 2021, som ændret ved § 8 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 5, § 1, stk. 9, 1. pkt., og § 6, stk. 3, ændres »104« til: »104 og 104 a«.

2. I § 1, stk. 7, ændres »§ 81, stk. 1-4« til: »§ 81, stk. 1-3«.

3. I § 4, stk. 3, ændres »104 og 106« til: »104, 104 a og 106«.

4. I § 81, stk. 1, ændres »stk. 2, 3 og 5« til: »stk. 2-6«.

5. I § 81, stk. 3, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum: »Betalingsmodtagere, der ikke modtager kontanter i tidsrummet kl. 20.00-22.00, skal opsætte skilte herom.«

6. § 81, stk. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 4. Betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter, der opfylder følgende betingelser:

- 1) Arrangementet varer maksimalt 14 dage.
- 2) Arrangementet forekommer højst én gang årligt.
- 3) Arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol.
- 4) Arrangøren af arrangementet har forud for forbrugeren tilmelding til arrangementet tydeligt oplyst forbrugeren

om, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

7. I § 97, stk. 2, ændres »§ 104« til: »§§ 104 og 104 a«.

8. I § 103, stk. 2, ændres »§ 104« til: »§§ 104 og 104 a«.

9. § 104 ophæves og i stedet indsættes:

»§ 104. Iværksættes en betalingsordre af betaleren, er betalerens udbyder over for betaleren, med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet. Efter at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er betalingsmodtagerens udbyder over for betalingsmodtageren og med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

Stk. 2. Betalerens udbyder skal efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet uden omkostninger for betaleren.

Stk. 3. Hvor betalerens udbyder er ansvarlig efter stk. 1, 1. pkt., skal udbyderen uden unødigt forsinkelse godtgøre betalerens direkte tab og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Stk. 4. Hvor betalingsmodtagerens udbyder er ansvarlig efter stk. 1, 2. pkt., skal udbyderen godtgøre betalingsmodtagerens direkte tab, herunder øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren, med forbehold for § 115, stk. 2, og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb. Valørdatoen for krediteringen af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den valørdato, som beløbet skulle have haft, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. § 115.

Stk. 5. Gennemføres en betalingstransaktion for sent, sikrer betalingsmodtagerens udbyder efter anmodning fra betalerens udbyder, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

§ 104 a. Iværksættes en betalingsordre af eller via betalingsmodtageren, er dennes udbyder over for betalingsmodtageren, med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder, for betalingsmodtagerens direkte tab i overensstemmelse med omfanget i § 104, stk. 4.

Stk. 2. Er betalingsmodtagerens udbyder ansvarlig efter stk. 1, skal udbyderen øjeblikkeligt videresende den pågældende betalingsordre til betalerens udbyder.

Stk. 3. Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Stk. 4. Betalingsmodtagerens udbyder skal efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtager om resultatet uden omkostninger for betalingsmodtageren.

Stk. 5. Er betalingsmodtagerens udbyder ikke ansvarlig i henhold til stk. 1 i denne bestemmelse, er betalerens udbyder over for betaleren ansvarlig for direkte tab i henhold til § 104, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget transaktionsbeløbet. Er betalerens udbyder ansvarlig, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb, og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.«

10. I § 106 ændres »eller 104« til: », 104 eller 104 a«.

11. I § 107, 1. pkt., ændres »§ 104, stk. 1 og 2,« til: »§ 104, stk. 1, § 104 a, stk. 1,«.

12. I § 124, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. En udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke.«

13. § 124, stk. 3, indsættes efter: »Uanset stk. 2«: »og § 125, stk. 3,«.

14. § 125, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. En erhvervsdrivende må kun behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, med brugerens udtrykkelige samtykke, jf. stk. 3, nr. 2.«

15. I § 136, stk. 3, indsættes efter »kapitel 5-7«: », bortset fra §§ 84-91«.

§ 6

I lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, som ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 10 indsættes som nr. 63:

»63) Råvare- og emissionskvotehandler: en virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i relation

til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11, i bilag 2 til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.«

2. Efter § 46 indsættes før overskriften før § 47:

»*Behandling af personnummer*

§ 46 a. Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.«

3. I § 224 indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Er der tale om en fondsmæglerselskabskoncern med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater, kan Finanstilsynet og de andre relevante kompetente myndigheder efter fælles aftale afvige fra principper om fastlæggelse af koncerntilsynsførende og træffe afgørelse om at udpege en anden koncerntilsynsførende, hvis formålet er at sikre effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Stk. 3. Inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse efter *stk. 2*, får moderinvesteringssholdingselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede fælles afgørelse.«

4. I § 253 indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet kan inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser selv foretage verifikationen.

Stk. 3. Finanstilsynet kan anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.«

5. I § 257, *stk. 1*, indsættes som *nr. 14*:

»14) Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.«

§ 7

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 305 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 13 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, § 1 i lov nr. 1164 af 8. juni 2021 og § 18 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli

2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber, EU-Tidende 2007, nr. L 184, side 17, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/1132/EU af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 46, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, EU-tidende 2017, nr. L 345, side 96, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296.«

2. I § 1, *stk. 1*, indsættes efter »nævnte investeringsservicer og -aktiviteter«: », jf. dog *stk. 4*.«

3. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »jf. § 2, nr. 13«: », jf. dog *stk. 4*.«

4. I § 1, *stk. 3*, indsættes efter »jf. § 2, nr. 15«: », jf. dog *stk. 4*.«

5. I § 1 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* For virksomheder og enheder, jf. *stk. 1-3*, der er meddelt tilladelse som central modpart (CCP) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, finder alene denne lovs kapitel 11 a anvendelse, jf. *stk. 6*.«

Stk. 4 bliver herefter *stk. 5*.

6. I § 1 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Kapitel 11 a finder anvendelse på centrale modparter (CCP'er).«

7. I § 2 indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:

»8) Central modpart (CCP): En central modpart som defineret i § 3, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder.«

Nr. 8-23 bliver herefter nr. 9-24.

8. I § 2, *nr. 13*, ændres »§ 5, *stk. 1*, nr. 10« til: »§ 5, *stk. 1*, nr. 9«.

9. § 2, nr. 23, affattes således:

»23) Virksomheder: Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter nævnte investerings-servicer og -aktiviteter, jf. § 1, stk. 1.«

10. I § 4, stk. 2, nr. 2 ændres »fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder« til: »fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investerings-servicer og -aktiviteter nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter, og som ikke er afviklingsenheder«.

11. I § 4, stk. 2, nr. 3, ændres »fondsmæglerselskab I og ikke en afviklingsenhed« til: »fondsmæglerselskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investerings-servicer og -aktiviteter nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter, og som ikke er en afviklingsenhed«.

12. Efter kapitel 11 indsættes:

»Kapitel 11 a

Restrukturering og afvikling af centrale modparter (CCP'er)

§ 59 a. Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 4, artikel 9, stk. 8, artikel 18, stk. 6, artikel 19, stk. 1, artikel 21, artikel 22, stk. 1, artikel 22, stk. 1, litra a, nr. i, artikel 22, stk. 5, artikel 23-32, artikel 33, stk. 1-7, artikel 34-36, artikel 38-52, artikel 53, stk. 1, artikel 54-69, artikel 70, stk. 2, artikel 71-75 og artikel 77-80 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

§ 59 b. §§ 36-38, 45, 74, 76-78, 80, 84, 87, 89, 90, 93-99, 101, 102, 104, 109, 119-121, 135, 154-157, 160-164, 167-170, 174, 185, 186, 188, 191-193, 236-318 og 338-344 i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder finder ikke anvendelse ved Finansiell Stabilitets iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger over for en central modpart (CCP).

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler og procedurer, der træder i stedet for de i medfør af stk. 1 fravegne regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder.«

§ 8

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 19. maj 2021, som ændret ved § 301 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 12 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 5, og« til: »§ 5,«.

2. I § 3, stk. 1, nr. 4, ændres »lov om finansiell virksomhed.« til »lov om finansiell virksomhed, og«.

3. I § 3, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) selskabet har en forretningsgang for kreditværdigheds-vurdering, jf. lov om kreditaftaler.«

4. I § 24, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 3, stk. 1, nr. 1 og 5« til: »§ 3, stk. 1, nr. 1, § 3, stk. 2«.

§ 9

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 3, nr. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Boligkreditformidlere, der ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, anses for at have hovedkontor i den medlemsstat, hvor virksomheden faktisk udøver sin hovedvirksomhed.«

2. I § 4 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Registeret skal være tilgængeligt online og løbende ajourføres.«

3. I § 10 c, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Finanstilsynet underretter også tilsynsmyndighederne om de kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet, og om kreditgiverne tager det fulde ansvar for boligkreditformidlerens aktiviteter.«

4. I § 10 c, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Boligkreditformidleren må ikke yde sine tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, til forbrugere i en medlemsstat, hvor kreditgiveren ikke må udøve sin virksomhed.«

5. I § 10 d indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Finanstilsynet anvender oplysninger fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register og underretter om nødvendigt boligkreditformidleren om betingelser for udførelsen af aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret i værtslandet.«

§ 10

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse af 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 7 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændring:

1. Efter § 12 a indsættes før overskriften før § 13:

»Behandling af personnummer

§ 12 b. Forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation

til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.«

§ 11

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020, § 9 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 11 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændring:

1. Efter § 8 indsættes:

»Behandling af personnummer

§ 8 a. Forbrugslånsvirksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Kreditværdighedsvurdering«.

§ 12

I lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 7, ændres »folketingsåret 2021-22« til: »folketingsåret 2022-23«.

§ 13

Stk. 1. Loven træder i kraft den. 1. juli 2022, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 16-18, og § 3, nr. 8, 9 og 16, træder i kraft den 1. august 2022.

Stk. 3. § 2, nr. 1-5 og 9-11, og § 7, nr. 1-7 og 12, træder i kraft den 12. august 2022.

Stk. 4. § 3, nr. 11-15 og 17, træder i kraft den 31. december 2022.

Stk. 5. For virksomheder, der ved lovens ikrafttræden, har tilladelse som ejendomscreditselskab, har § 8, nr. 3, først virkning fra den 1. oktober 2022.

Stk. 6. For forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden, driver anden tilladt virksomhed i overensstemmelse § 29, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, finder § 1, nr. 13, ikke anvendelse. For sådan anden tilladt virksomhed finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 19, stk. 3, som affattet ved § 1, nr. 10.

§ 14

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-9 og 11-12 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. Loven kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
2. *Lovforslagets hovedpunkter*
- 2.1. *Ændringer som følge af PRIIP-forordningen samt ændring af UCITS direktivet*
 - 2.1.1. *Gældende ret*
 - 2.1.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.1.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.2. *Danske UCITS' muligheder for at fravige spredningsreglerne*
 - 2.2.1. *Gældende ret*
 - 2.2.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.2.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.3. *Integration af bæredygtighedsrisici i virksomhedsstyring*
 - 2.3.1. *Gældende ret*
 - 2.3.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.3.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.4. *Udvidelse af anvendelsesområdet for udstedelse af påbud, straf for overholdelse af påbud og pålæggelse af tvangsbøder*
 - 2.4.1. *Gældende ret*
 - 2.4.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.4.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.5. *Fastlæggelse af koncerntilsynsførende for koncerner med tilstedeværelse i Danmark*
 - 2.5.1. *Gældende ret*
 - 2.5.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.5.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.6. *Verifikation af oplysninger*
 - 2.6.1. *Gældende ret*
 - 2.6.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.6.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.7. *Udpegning af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for CCP'er*
 - 2.7.1. *Gældende ret*
 - 2.7.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.7.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.8. *Pengeinstitutter med tilladelse som centrale modparter (CCP'er)*
 - 2.8.1. *Gældende ret*
 - 2.8.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.8.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.9. *Grundbeløb for årlige afgifter til Finanstilsynet*
 - 2.9.1. *Gældende ret*
 - 2.9.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.9.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.10. *Kontantreglen*
 - 2.10.1. *Gældende ret*
 - 2.10.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.10.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.11. *Fuld implementering af Solvens II-direktivets krav til virksomheder, der driver livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidigt (SUL-reguleringen)*
 - 2.11.1. *Gældende ret*
 - 2.11.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.11.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.12. *Boligkreditdirektivet*
 - 2.12.1. *Gældende ret*
 - 2.12.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.12.3. *Den foreslåede ordning*

- 2.13. *Forbrugerombudsmandens kompetence i god-skik sager m.v.*
 - 2.13.1. *Gældende ret*
 - 2.13.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.13.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.14. *Behandling af personnummer*
 - 2.14.1. *Gældende ret*
 - 2.14.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.14.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.15. *Undtagelse til gensidighedskravet i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed §§ 30 og 31*
 - 2.15.1. *Gældende ret*
 - 2.15.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.15.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.16. *Anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber*
 - 2.16.1. *Gældende ret*
 - 2.16.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.16.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.17. *Tilpasning af reglerne om udbyderes ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner*
 - 2.17.1. *Gældende ret*
 - 2.17.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.17.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.18. *Anvendelsesområdet for internationale aftaler i lov om finansiel virksomhed*
 - 2.18.1. *Gældende ret*
 - 2.18.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.18.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.19. *Strafhjemmel for manglende efterlevelse af påbud om udøve accessorisk virksomhed i et andet selskab*
 - 2.19.1. *Gældende ret*
 - 2.19.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.19.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.20. *Ændring af revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger*
 - 2.20.1. *Gældende ret*
 - 2.20.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.20.3. *Den foreslåede ordning*
3. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
5. *Administrative konsekvenser for borgerne*
6. *Klimamæssige konsekvenser*
7. *Miljø- og naturmæssige konsekvenser*
8. *Forholdet til EU-retten*
9. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
10. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre en række ændringer af den finansielle lovgivning, der blandt andet sikrer korrekt implementering af fælleseuropæisk regulering og sikrer tidssvarende regler, der er til gavn for erhvervsdrivende, investorer, forsikringstagere og forbrugere.

Formålet med ændringen af lov om investeringsforeninger m.v., er blandt andet at sikre et højere niveau af investorinformation for detailinvestorer. Det sker ved at pålægge danske investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde, også omtalt som danske UCITS, at udarbejde et dokument med central information til detailinvestorer, der opfylder

kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen). Ændringen har endvidere til formål at give danske UCITS, der kun udbyder produkter til professionelle investorer, valgfrihed mellem at følge det nye eller det eksisterende regelsæt. Finanstilsynet udpeges desuden som kompetent myndighed til at føre tilsyn med UCITS overholdelse af PRIIP-forordningen.

Formålet med ændringen af lov om investeringsforeninger m.v., hvorved afdelinger i danske UCITS i op til 6 måneder får mulighed for at fravige spredningsreglerne i kapitel 15 i lov om investeringsforeninger m.v., er at give danske

UCITS bedre mulighed for at placere deres formue på en måde, som kan sikre et højere forventet afkast. Samtidig sikres direktivnær implementering af undtagelsen til spredningsreglerne i artikel 57, stk. 1, 2. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (herefter UCITS-direktivet).

Ændringen af lov om investeringsforeninger m.v. og lov om finansiel virksomhed har endvidere til formål at præcisere krav til investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsstyring for så vidt angår integration af bæredygtighedsrisici. Det skal sikre, at investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber løbende vurderer deres bæredygtighedsrisici. Kravene følger af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU.

Lovforslagets § 5, vedrørende ændring af lov om betalinger, indeholder en tilpasning af kontantreglen, således at betalinger mellem erhvervsdrivende undtages fra kontantpligten. Det er vurderingen, at tilpasningen giver den bedste afvejning mellem hensynet til ikke at pålægge betalingsmodtagere unødige byrder og forbrugernes ret til at betale med kontanter. Tilpasningen implementerer initiativet om en fjernelse af kontantpligten i B2B-handel, der følger af den politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Nye Borgerlige og Alternativet af den 23. juni 2021 om det fremadrettede behov for revision.

Med lovforslaget foreslås det at udpege Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for centrale modparter (CCP'er) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (CCPRR-forordningen). Forordningen har til formål at medvirke til at sikre den finansielle stabilitet ved at indføre en række genopretningstiltag og afviklingsværktøjer, der skal imødekomme og sikre, at sammenbruddet af en CCP ikke får alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system. En CCP er en enhed, der indtræder som modpart for både køber og sælger i en værdipapirhandel og derved garanterer afviklingen af handlen for begge parter.

På samme vis, som det er tilfældet med genopretning og afvikling af penge- og realkreditinstitutter samt visse fondsmæglerselskaber, vil Finanstilsynet herefter blive afviklingsmyndighed for levedygtige CCP'er, og Finansiell Stabilitet vil blive afviklingsmyndighed for CCP'er, der er vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Det foreslås, at sikre den fornødne anordningshjemmel til at indsætte en undtagelse til det særlige færøske krav om en

gensidighedsaftale, der gælder i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov finansiel virksomhed. Formålet er at sikre, at kravene til at udøve finansiel virksomhed på Færøerne kan overholdes af de virksomheder, der har hjemland i et land, der ikke har en gensidighedsaftale med Færøerne.

Det foreslås at justere reglerne for forsikringsselskabers udøvelse af anden virksomhed i tilknytning til deres tilladelse som forsikringsselskab, herunder såkaldt accessorisk virksomhed. Det foreslås at introducere en reference til muligheden for at drive såkaldt accessorisk servicevirksomhed, som bl.a. rummer fast ejendom, infrastruktur, administrering af databehandlingstjenester og sundheds- og plejeydelser. Accessorisk servicevirksomhed vil kunne placeres i en dattervirksomhed til forsikringsselskabet, men ikke vil kunne udøves i selve forsikringsselskabet. Dette skal ses i tråd med, at det som følge af EU-Kommissionens fortolkning af EU-reglerne foreslås at fjerne den nuværende mulighed for at opføre, samt eje og drive fast ejendom og infrastruktur i selve forsikringsselskabet. Det bliver endvidere nu muligt for forsikringsselskaber at drive sundheds- og plejeydelser i en dattervirksomhed som accessorisk servicevirksomhed, hvis det er i tilknytning til selskabets tilladelse. Det foreslås at præcisere de krav, der gælder, når et forsikringsselskab har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og i tillæg hertil har tilladelse til at drive skadesforsikringsvirksomhed i form af syge- og ulykkesforsikringer (SUL-forsikringer). Præciseringerne foreslås som opfølgning på den ændring af bekendtgørelsen på området, der er udstedt i efteråret 2021 og trådte i kraft 1. januar 2022. Der har bl.a. fra branchens side, i forbindelse med ændringen af bekendtgørelsen, været udtrykt ønske om, at der skulle skabes større klarhed om begrebet "holdbar forretningsmodel", idet både livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden skal have en holdbar forretningsmodel uafhængigt af hinanden. Formålet med præciseringerne er således at sikre tydelighed omkring kravene til driften og holdbarheden af forretningsmodellerne samt Finanstilsynets tilsynsmæssige beføjelser i den sammenhæng.

Endeligt indeholder lovforslaget en tilpasning af reglerne om betalingstjenesteudbydere ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner. Tilpasningen er til gavn for forbrugerne ved at sikre klarhed om ansvarsfordelingen mellem betalerens udbyder og betalingsmodtagerens udbyder ved mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen. Tilpasningen gennemfører art. 89 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (PSD2).

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen samt ændring af UCITS direktivet

2.1.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen) finder anvendelse på sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer, altså en kunde, der ikke er en professionel kunde.

Andele i danske UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde), der markedsføres til detailinvestorer, er omfattet af PRIIP-forordningen, og disse UCITS skal udarbejde et dokument med central information.

Udgangspunktet for PRIIP-forordningen er, at alle PRIIP-produkter blev omfattet af forordningen fra ikrafttrædelsesdatoen den 1. januar 2018.

Det følger dog af artikel 32, stk. 2, i PRIIP-forordningen, at PRIIP-producenter er undtaget indtil udløbet af en overgangsperiode, der oprindeligt løb frem til den 31. december 2019, såfremt producenterne i stedet udarbejder et dokument med central investorinformation, der opfylder kravene i Kommissionens forordning nr. 583/2010/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation (UCITS KIID). Denne undtagelsesbestemmelse i PRIIP-forordningen blevet forlænget til 31. december 2022. Forlængelsen følger af Europa-Parlamentets og rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning nr. 345/2013/EU, nr. 346/2013/EU og nr. 1286/2014/EU og Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) 2021/2259.

Da danske UCITS, der markedsføres til detailinvestorer, er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 32, stk. 2, i PRIIP-forordningen, er de dermed undtaget forpligtelsen til at udarbejde et dokument med central information efter PRIIP-forordningen til den 31. december 2022.

Efter den gældende § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., skal danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning nr. 583/2010/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted.

Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om

de væsentlige karakteristika ved den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, så en detailinvestor kan forstå karakteren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt. Den centrale investorinformation skal således også udarbejdes, men ikke udleveres til professionelle investorer.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om investeringsforeninger m.v., som sikrer, at Finanstilsynet tillægges kompetence som kompetent myndighed til at påse overholdelse af forordningen.

Formålet med PRIIP-forordningen er at øge investorbeskyttelsen for detailinvestorer. Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter (PRIIP-produkter), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter kan være komplekse og vanskelige at forstå.

Bedre gennemsigtighed for PRIIP-produkter, der tilbydes detailinvestorer, er en vigtig investorbeskyttelsesforanstaltning og en forudsætning for at sikre detailinvestorer tillid til de finansielle markeder.

Med PRIIP KID vil detailinvestorerne i bedre omfang kunne sammenligne forskellige produkter og forstå deres karakteristika. Dermed kan detailinvestorer foretage investeringer med bedre forståelse for de risici og omkostninger der er forbundet med investeringen, og dermed potentielt undgå at lide uforudsete tab.

UCITS, der alene bliver udbudt til professionelle investorer, får fremover mulighed for at udarbejde et UCITS KIID fremfor et PRIIP KID.

For at sikre et effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i PRIIP-forordningen, skal medlemsstaterne udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for tilsynet med forordningen. Erhvervsministeriet vurderer det hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet tillægges kompetence som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af PRIIP-forordningen.

For at sikre at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, skal der desuden fastsættes regler om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Artikel 22, stk. 1, 1. afsnit, i PRIIP-forordningen fastsætter, at medlemsstaterne med forbehold for de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser skal fastsætte bestemmelser om

passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af PRIIP-forordningen og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf.

Det fremgår dog af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner, som omhandlet i 1. afsnit for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Bødeforelægsordninger er i et vist omfang blevet indført på særlovsområdet, således at den myndighed, der i øvrigt administrerer området, ved nærmere afgrænsede overtrædelser kan udstede administrative bødeforelæg. Der er dog tale om en særlig ordning, som kun indføres i særlige tilfælde. Det vurderes således, at overtrædelse af de relevante bestemmelser i stedet sanktioneres med en strafferetlig sanktion i form af bøde. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der er sket en strafbar overtrædelse af PRIIP-forordningen, kan Finanstilsynet udstede et påbud om lovliggørelse, ligesom Finanstilsynet kan anmelde overtrædelse til politiet.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet i lov om investeringsforeninger m.v. udpeges som kompetent myndighed i forhold til PRIIP-forordningen. Som kompetent myndighed fører Finanstilsynet tilsyn med opfyldelsen af kravene til central information for de UCITS, der er omfattet af PRIIP-forordningen.

I henhold til artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen skal de kompetente myndigheder overvåge markedet for PRIIP'er, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Under nærmere angivne betingelser kan de kompetente myndigheder i henhold til artikel 17 i PRIIP-forordningen forbyde eller begrænse markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Det er f.eks. tilfældet, hvis produktet giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders overordnede funktion og integritet.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal modtage dokumenter med central information senest 3 hverdage efter dokumenterne offentliggøres på PRIIP-producentens hjemmeside. Der stilles i den forbindelse ikke krav om, at Finanstilsynet skal godkende dokumentet med central information.

Det foreslås, at der foretages ændringer i § 190 i lov om investeringsforeninger m.v., der gør det muligt at sanktionere overtrædelse af f.eks. et forbud eller en begrænsning af markedsføring eller salg af et produkt, når Finanstilsynet

har meddelt et sådant forbud eller begrænsning i henhold til PRIIP-forordningen.

Herudover foreslås det, at der foretages en række konsekvensændringer i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter dokumenter udarbejdet i henhold til PRIIP-forordningen og KIID-forordningen samlet betegnes investorinformation, modsat tidligere central investorinformation.

Endeligt foreslås det at præcisere i § 103, at UCITS, der markedsføres til professionelle investorer, kan udarbejde et UCITS KIID frem for et PRIIP KID.

2.2. Danske UCITS' muligheder for at fravige spredningsreglerne

2.2.1. Gældende ret

Kapitel 15 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om risikospredning, som skal sikre, at afdelinger i danske UCITS opnår en tilstrækkelig diversificering af deres investeringer. Formålet med diversificeringen er, at afdelingerne opnår en risikospredning, som på den ene side sikrer, at midlerne bevarer en vis grad af værdifasthed, og på den anden side tilsikrer en begrænsning af risikoen for tab gennem spredning af placering af aktiverne i en række forskellige finansielle instrumenter.

UCITS-direktivet indeholder en undtagelse til spredningsreglerne, hvorefter nyligt oprettede investeringsinstitutter kan fravige UCITS-direktivets spredningsregler i 6 måneder fra godkendelsesdatoen under overholdelse af et princip om risikospredning.

§ 150, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. implementerer delvist UCITS-direktivets undtagelse til spredningsreglerne, idet en nyoprettet afdeling kan placere mere end 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Efter gældende ret kan nyoprettede afdelinger dog ikke fravige spredningsreglerne for så vidt angår andre instrumenter end indskud og likvide midler. Afdelinger kan eksempelvis ikke fravige spredningsreglerne for så vidt angår aktier eller obligationer. Dette betyder, at en UCITS har mulighed for at vente (i op til 6 måneder) med at investere formuen indtil denne har en størrelse, hvor omkostningerne ved at investere efter spredningsreglerne vurderes at være rimelige. På den anden side betyder implementeringen, at en UCITS ikke kan påbegynde investeringen før spredningsreglerne kan efterleves til fulde.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om risikospredning og fravigelse af disse fremgår af artikel 52 til 57 i UCITS-direktivet.

Reglerne har til formål at sikre en tilstrækkelig diversificering i afdelinger i UCITS, således at der opnås en risikospredning og deraf nedsættelse af afdelingens risici. Herved opnår afdelingens investorer en mindre risikoeksponering.

UCITS-direktivet giver mulighed for, at medlemsstaterne kan tillade en UCITS at fravige spredningsreglerne i en periode på op til 6 måneder fra godkendelsesdatoen af afdelingen. Adgangen til at fravige spredningsreglerne giver afdelingerne bedre mulighed for, at afdelingerne kan placere formuen på en måde, som kan understøtte et højere forventet afkast fra start. Et højere afkast kan eksempelvis understøttes, ved at en UCITS ikke fra første dag behøver at have hele den forvaltede formue spredt ud på samtlige de enkelte fondskoder, som foreningen på længere sigt ønsker at investere i, hvilket samtidig vil begrænse omkostningerne i opstartsperioden.

Medlemsstaterne kan afgøre, om denne undtagelse til spredningsreglerne skal implementeres i national ret. Denne undtagelse er ikke implementeret fuldt ud i dansk ret, idet afdelinger i danske UCITS kun kan fravige spredningsreglerne ved at placere formuen i indskud og likvide midler.

Implementeringsrådet anbefalede i december 2018 at implementere undtagelsen til spredningsreglerne fuldt ud. Implementeringsrådet anførte, at danske UCITS hindres i at udnytte UCITS-direktivets muligheder fuldt ud ved investering af nyetablerede UCITS-midler. Dermed er det sværere at etablere en dansk UCITS med en god performance fra start, da det i opstartsfasen ikke er muligt at fravige de i lov om investeringsforeninger m.v. fastsatte spredningsregler, ligesom investorer, der deltager i opstartsfasen, ikke sikres det bedst mulige afkast.

I perioden, hvori de fastsatte spredningsregler fraviges, vil hensynet til investorbekyttelsen blive varetaget, idet danske UCITS vil være forpligtet til at overholde principperne om risikospredning.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der efter § 15, stk. 2, efter § 16, stk. 2, og efter § 17, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., indsættes et nyt stk. 3.

Med den foreslåede ordning, vil Finanstilsynet skulle give tilladelse til at fravige de fastsatte spredningsregler for nye afdelinger, hvis den danske UCITS gradvist vil tilpasse formuen fra fuld likvid formue til en fuldt diversificeret portefølje. Finanstilsynet skal vurdere, om instruksen for af-

delingen på betryggende vis beskriver, hvorledes afdelingen vil overholde principperne for risikospredning.

Ændringerne medfører, at nyoprettede afdelinger i danske UCITS, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapital 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen kan indsendes til Finanstilsynet i forbindelse med, at afdelingen søger om tilladelse. Finanstilsynet skal samtidig modtage bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning.

Bestemmelserne gælder for henholdsvis danske investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 5-7, og bemærkningerne hertil.

2.3. Integration af bæredygtighedsrisici i virksomhedsstyring

2.3.1. Gældende ret

I dag stiller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en investeringsforening, der ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab. Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter. Ved finansielle produkter forstås bl.a. en investeringssportefølje eller en alternativ investeringsfond.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning.

Disclosureforordningen fastsætter bl.a. krav om, at finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere på deres hjemmeside skal offentliggøre politikker for, hvordan de i deres investeringsbeslutningsproces eller i deres investerings- eller forsikringsrådgivning integrerer bæredygtighedsrisici, og hvorvidt de tager hensyn til negative indvirkninger på bæredygtighedsfaktorer. Disclosureforordningen stil-

ler også krav til de oplysninger, der skal gives forud for indgåelsen af en investeringsaftale.

Virksomhederne skal bl.a. i aftaler beskrive den måde, hvormed bæredygtighedsrisici er integreret i virksomhedernes investeringsbeslutninger eller i investerings- eller forsikringsrådgivningen.

Ud over de ovennævnte regler findes der i dag ikke regler om integrering af hensyn til f.eks. miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold i til virksomhedsstyring.

§ 63, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. og § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastlægger krav om effektive former for virksomhedsstyring, herunder en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling samt fyldestgørende interne kontrolprocedurer. Bestemmelserne fastsætter de overordnede krav til henholdsvis investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsstyring, mens de nærmere krav er fastsat i bekendtgørelse nr. 865 af 2. juli 2014 om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) blev vedtaget den 21. april 2021 og skal senest finde anvendelse fra den 1. august 2022.

Direktivet fastsætter bl.a. krav til investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsstyring for så vidt angår integration af bæredygtighedsrisici.

Reguleringen af investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber bør understøtte Kommissionens handlingsplan for finansiering af bæredygtig vækst fra 2018. Investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber bør derfor i forbindelse med deres virksomhedsstyring løbende vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici, men også bæredygtighedsrisici som omhandlet i disclosureforordningen.

Bæredygtighedsrisici er i disclosureforordningen defineret som en miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Det delegerede direktiv foreslås implementeret i lov om in-

vesteringsforeninger m.v. og lov om finansiel virksomhed samt i bekendtgørelse nr. 865 af 2. juli 2014 om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 18 og § 3, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en definition af bæredygtighedsrisiko i § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. Ved bæredygtighedsrisiko forstås bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Det foreslås endvidere at indsætte et ny stk. 2 i § 63 i lov om investeringsforeninger m.v. hvorefter investeringsforeninger skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring.

Det foreslås at indsætte en definition af bæredygtighedsrisiko i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Ved bæredygtighedsrisiko forstås bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 5 i § 100 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et investeringsforvaltningsselskab, når det varetager administration af UCITS, skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelsen af kravene i § 71, stk. 1.

2.4. Udvidelse af anvendelsesområdet for udstedelse af påbud, straf for overholdelse af påbud og pålæggelse af tvangsbøder

2.4.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan i henhold til § 220 i lov om kapitalmarkeder påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter loven eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af disse forordninger. Finanstilsynet fører desuden tilsyn med forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres i lov om kapitalmarkeder. I medfør af § 220 har Finanstilsynet dog ikke mulighed for at udstede påbud for manglende overholdelse heraf.

Finanstilsynet kan i medfør af § 254 straffe en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær for undladelse af at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller den som afgiver urigtige og vildledende oplysninger til Finanstilsynet, med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Finanstilsynet fører foruden den oplistede personkreds i § 254 også tilsyn med personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi i medfør af artikel 20 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 (markedsmisbrugsforordningen), jf. § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynet har i medfør af den gældende § 254 ikke mulighed for at straffe disse personer for manglende overholdelse af et påbud eller for at afgive urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 256, at undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Finanstilsynet har i medfør af den gældende § 256 ikke mulighed for at udstede tvangsbøder, for ikke at efterkomme pligter i medfør af forordninger fastsat i medfør af direktiver, der gennemføres ved lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

I medfør af bestemmelsen er det heller ikke muligt at pålægge personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbe-

falinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi tvangsbøder for ikke at efterkomme pligter i henhold til lovgivningen.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

En række regler på kapitalmarkedsområdet er fastsat i forordninger med hjemmel i de direktiver der gennemføres ved denne lov. For at kunne føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningerne i medfør af § 211, stk. 3, skal Finanstilsynet også have mulighed for at udstede påbud og pålægge tvangsbøder for overtrædelse af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

For at kunne føre et effektivt tilsyn med personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi er det vigtigt, at disse personer kan straffes for manglende overholdelse af påbud eller afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet. Desuden findes det hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen også får mulighed for at kunne pålægge disse personer tvangsbøder for manglende overholdelse af de pligter, der følger af markedsmisbrugsforordningen. I mangel af klar hjemmel i bestemmelserne om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger i § 254 og § 256 om tvangsbøder i lov om kapitalmarkeder, vurderes det hensigtsmæssigt og nødvendigt, at fysiske eller juridiske personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skrives ind i de relevante bestemmelser.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved lov om kapitalmarkeder, jf. § 220 i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 2, nr. 6.

Desuden foreslås det, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks National Bank kan pålægge tvangsbøder til den eller de fysiske og juridiske personer, som ikke efterkommer de pligter, der påhviler dem efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved lov om kapitalmarkeder, jf. § 256 i lov om kapitalmarkeder, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 15.

Til sidst foreslås det, at personer der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi i medfør af markedsmisbrugsforordningen vil kunne straffes for mang-

lende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger i medfør af § 254, stk. 1, og stk. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 10, eller vil kunne pålægges tvangsbøder for ikke at efterkomme de pligter, der påhviler dem i medfør af markedsmissbrugsforordningen, jf. § 256 i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

2.5. Fastlæggelse af koncerntilsynsførende for koncerner med tilstedeværelse i Danmark

2.5.1 Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD) er gennemført i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Efter artikel 46, stk. 6, i IFD kan de kompetente myndigheder efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne for fastlæggelse af koncerntilsynsførende myndighed i artikel 46, stk. 3-5, i IFD, hvis det under hensyntagen til de pågældende fondsmæglerselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke vil være hensigtsmæssigt med henblik på at sikre et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten. I sådanne tilfælde kan de kompetente myndigheder udpege en anden kompetent myndighed end, hvad der følger af artikel 46, stk. 3-5, i IFD, til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, så der sikres et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Den koncerntilsynsførende er i § 10, nr. 36, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, defineret som en kompetent myndighed med ansvar for tilsynet med, om moderfondsmæglerselskaber i Den Europæiske Union, og fondsmæglerselskaber, som kontrolleres af moderfondsmæglerholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union, overholder koncernkapitaltesten.

Overholdelse af koncernkapitaltesten er i § 10, nr. 35, defineret som en modervirksomhed i en fondsmæglerselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber (IFR).

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er fundet hensigtsmæssigt at sikre transparens omkring Finanstilsynets og relevante kompetente myndigheders befojelser til at undlade at anvende kriterierne i artikel 46, stk. 3-5, i IFD, for så vidt angår fastlæggelse af koncerntilsynsførende for fondsmæglerselskabskoncerner med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater. Gennemførelsen

af artikel 46, stk. 6, i IFD vil sikre et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 224, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter at indsætte en bestemmelse om en proportionalitetsbetragtning i fastlæggelse af koncerntilsynsførende for koncerner med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater.

Det foreslås videre i § 224, stk. 3, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter at sikre en partshøring, inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse, hvor relevante enheder i koncerner med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater får lejlighed til at udtale sig om en tilsigtet fælles afgørelse.

Der henvises til lovforslagets § 6, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.6. Verifikation af oplysninger

2.6.1 Gældende ret

§ 253 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter rammer for verifikation af oplysninger for kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 50 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet tillade kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at foretage verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingvirksomheder eller dattervirksomheder, herunder dattervirksomheder, som er forsikringsselskaber, underlagt supplerende tilsyn af den pågældende kompetente myndighed.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er fundet hensigtsmæssigt at gennemføre artikel 50 i IFD udtømmende for at skabe klarhed over, på hvilke måder en kompetent myndighed kan foretage verifikation af oplysninger i Danmark, herunder bl.a. Finanstilsynets rolle ved anmodning herom.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 253, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter at oplyste de yderligere muligheder for at få foretaget verifikation af oplysninger.

Med de foreslåede ændringer præciseres det, at Finanstilsynet inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser kan foretage verifikationen, eller anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

Der henvises til lovforslagets § 6, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.7. Udpegning af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for CCP'er

2.7.1 Gældende ret

Efter gældende ret er der ikke særlige regler for genopretning eller afvikling af en central modpart (CCP), som det kendes fra pengeinstitutter og realkreditinstitutter i dag i henholdsvis lov om finansiell virksomhed og lov om restrukturering af visse finansielle virksomheder. En CCP skal derfor efter gældende ret rekonstrueres eller afvikles efter reglerne om likvidation, rekonstruktion eller konkurs.

CCP'er er i dag reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR). Ved en CCP forstås en enhed, der indtræder som modpart for både køber og sælger i en værdipapirhandel og derved garanterer afviklingen af handlen for begge parter. EMIR stiller en række krav til CCP'er, blandt andet kapital- og likviditetskrav, som har til formål at reducere risikoen mellem CCP'en og de handlende parter, der benytter CCP'er. Finanstilsynet påser overholdelsen af EMIR i medfør af § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (CCPRR-forordningen), blev vedtaget i december 2020. CCPRR-forordningen er en ny forordning, som fastsætter et regelsæt for genopretning og afvikling af CCP'er. Formålet med forordningen er at sikre den finansielle stabilitet ved at indføre en række genopretningstiltag og afviklingsværktøjer, der skal sikre, at sammenbruddet af en CCP ikke får alvorlige negative konsekvenser for værdipapirhandlen og det finansielle system. CCPRR-forordningen vil gælde umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt at udpege en eller flere afvik-

lingsmyndigheder, som har ansvar for bl.a. udarbejdelse af afviklingsplaner og anvendelse af afviklingsværktøjer, og at der indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af CCPRR-forordningen. Reglerne i CCPRR-forordningen om afviklingsmyndighedernes opgaver og kompetencer finder anvendelse fra den 12. august 2022.

Det fremgår af artikel 3, stk. 1 og 2, i CCPRR-forordningen, at det skal være nationale centralbanker, kompetente ministerier, offentlige administrative myndigheder eller andre myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser, der udpeges som afviklingsmyndighed for CCP'er, og at afviklingsmyndighederne skal have sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne anvende afviklingsforanstaltninger og udøve deres beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig for at opfylde afviklingsmålene.

CCPRR-forordningen tager udgangspunkt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) nr. 2014/59 af 15. maj 2015 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD), der er implementeret i lov om finansiell virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som fastsætter et regelsæt for genopretning og afvikling af bl.a. banker og visse fondsmæglerselskaber. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndigheder for disse finansielle virksomheder.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet bliver udpeget som afviklingsmyndigheder for CCP'er, og at fordelingen af de opgaver, der er forbundet med afvikling af en CCP bliver fordelt mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet på samme vis, som opgaverne er fordelt mellem disse to myndigheder for så vidt angår afviklingsopgaverne vedrørende pengeinstitutter og realkreditinstitutter samt visse fondsmæglerselskaber. På den måde udnyttes de kompetencer og erfaringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet allerede har med afvikling af andre finansielle virksomheder bedst muligt. Det sikres samtidig med lovforslaget, at enten Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet vil være ansvarlig myndighed inden for et givent ansvarsområde, hvor der undervejs vil være samarbejde med øvrige myndigheder. Med denne fordeling skal Finanstilsynet varetage de opgaver, der foreligger, indtil en CCP vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, i såkaldt going concern, og Finansiell Stabilitet skal varetage de opgaver, der er forbundet med, at en CCP vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, såkaldt gone concern.

CCP'er er systemisk vigtige infrastrukturvirksomheder, og det er derfor vigtigt, at afviklingsmyndighederne kan handle hurtigt og resolut for at opretholde tilliden til kapitalmarkedet. Afviklingsmyndigheden har derfor en række opgaver i

forbindelse med afviklingsplanlægning, der skal udføres løbende og inden CCP'en bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det vil sige mens CCP'en er going concern.

Afviklingsmyndighedens opgaver i forbindelse med CCP'er i going concern er at udarbejde afviklingsplaner for CCP'er, at indsamle information fra CCP'en, der er relevant for afviklingsplanlægningen, og at oprette og lede et afviklingskollegium for CCP'er, der er etableret i afviklingsmyndighedens medlemsstat. Afviklingskollegiet består i henhold til artikel 4 i CCPRR-forordningen af en række myndigheder, hvis kompetenceområde vil blive berørt af CCP'ens sammenbrud. Disse er bl.a. CCP'ens tilsynsmyndighed og tilsynsmyndighederne for de handelspladser, der serviceres af CCP'en. Afviklingskollegiets opgaver er bl.a. at medvirke til udarbejdelsen af afviklingsplaner, udveksle relevante oplysninger, afhjælpe hindringer for afviklingen og koordinere kommunikation til offentligheden om afviklingsplaner i de relevante medlemsstater.

Det følger af artikel 2, nr. 7, i CCPRR-forordningen, at Finanstilsynet bliver kompetent myndighed for CCP'er i henhold til forordningen, når den finder anvendelse. Som kompetent myndighed skal Finanstilsynet vurdere en CCP's genopretningsplan og har beføjelser til at iværksætte foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben i en CCP's genopretningsfase. Disse foranstaltninger kan bl.a. være krav om, at CCP'en iværksætter genopretnings tiltag, ændring i CCP'ens forretningsstruktur eller påbud om begrænsning af udbytteudbetaling.

Finanstilsynet skal forelægge en CCP's genopretningsplan for afviklingsmyndigheden med henblik på identifikation af genopretningsforanstaltninger, der kan have negativ indvirkning på CCP'ens afviklingsmuligheder. I den forbindelse er det hensigtsmæssigt, at genopretningsplanen forelægges for Finansiell Stabilitet, selvom CCP'en på det tidspunkt er going concern. Finansiell Stabilitet foreslås som den afviklingsmyndighed, der skal forestå CCP'ens afvikling, og vil derfor være den myndighed, der har indsigt i hvilke genopretnings tiltag, der kan være til hinder for afviklingen.

Udpegning af Finanstilsynet som afviklingsmyndighed for CCP'er, mens de er levedygtige eller under genopretning, såkaldt going concern, afspejler den fordeling, som også anvendes for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber. Denne opdeling sikrer endvidere, at reelle myndighedsopgaver, som f.eks. afgivelse af påbud og indhentelse af oplysninger, placeres i Finanstilsynet. En CCP skal således kun levere oplysninger til Finanstilsynet, når den er i almindelig drift. Finanstilsynet sikrer, at Finansiell Stabilitet modtager de oplysninger, som er nødvendige for udførelsen af Finansiell Stabilitets opgaver som afviklingsmyndighed for CCP'er, herunder bl.a. udarbejdelse af afviklingsplaner.

Der er i dag ikke CCP'er etableret i Danmark.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udpege Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder i Danmark for CCP'er.

Opgaverne og kompetencerne i medfør af CCPRR-forordningen foreslås med dette lovforslag fordelt mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, så det i videst muligt omfang følger den kompetencefordeling, som kendes i dag fra BRRD.

Det vil sige, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, indtil en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Herefter er det Finansiell Stabilitet, som tager over. Det indebærer, at de kompetencer og opgaver, der vedrører levedygtige CCP'er varetages af Finanstilsynet, mens Finansiell Stabilitet tager over, når en CCP er vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende. Fordelingen af afviklingskompetencer og opgaver mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet medfører endvidere, at reelle myndighedsopgaver, som f.eks. afgivelse af påbud og indhentelse af oplysninger, placeres i Finanstilsynet, mens de forretningsorienterede opgaver, som f.eks. udarbejdelsen af indstilling til afviklingsplaner og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger, der bl.a. kræver et skøn over, hvilke afviklingsværktøjer der bedst muligt opfylder afviklingsformålene, placeres hos Finansiell Stabilitet.

Opgavefordelingen medfører samtidig, at der er behov for en grundig koordinering mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet både i forbindelse med planlægningen og forberedelsen af en afvikling, og i forbindelse med gennemførelsen af en afvikling. Det tætte samarbejde nødvendiggør også, at der sker en omfattende informationsudveksling af de oplysninger, som Finanstilsynet indhenter fra CCP'en og får igennem sin tilsynsvirksomhed samt de oplysninger og den viden, som Finansiell Stabilitet opbygger vedrørende afvikling af CCP'er.

Det foreslås med § 212 a i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet bliver afviklingsmyndighed for en CCP for så vidt angår de opgaver, som afviklingsmyndigheden har over for en CCP i going concern i medfør af CCPRR-forordningen. Den foreslåede § 212 a i lov om kapitalmarkeder vil bl.a. medføre, at Finanstilsynet får til opgave at oprette, styre og lede et afviklingskollegium for CCP'er med hjemsted i Danmark, og i koordinering med afviklingskollegiet vurdere CCP'ers afviklingsmuligheder samt at udarbejde og vedligeholde afviklingsplaner for CCP'er med hjemsted i Danmark.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt kapitel i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der fastsætter hvilke artikler i CCPRR-forordnin-

gen, hvor Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndighed. Udpegningen vil bl.a. medføre, at Finansiell Stabilitet får kompetence til at afvikle en nødlidende CCP med de afviklingsværktøjer, der følger af CCPRR-forordningen.

Det foreslås desuden, at der foretages en række ændringer i lov om kapitalmarkeder, som supplerer CCPRR-forordningen. Det foreslås at tilføje CCPRR-forordningen i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, der oplister de regler og forordninger, Finanstilsynet fører tilsyn med. Ændringen vil give Finanstilsynet de nødvendige beføjelser til at påse overholdelse af CCPRR-forordningen, herunder beføjelse til at indhente oplysninger fra CCP'en i forbindelse med blandt andet vurdering af CCP'ens genopretningsplan, behov for tidlig indgriben eller i forbindelse med afviklingsplanlægning. Det foreslås at indsætte en ny strafbestemmelse i § 251 a, hvorefter overtrædelse af relevante artikler i CCPRR-forordningen vil blive strafbelagt med bøde. CCPRR-forordningen kræver, at en række overtrædelser af forordningens artikler strafbelægges. Det drejer sig om en CCP's pligter til at udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan, til at fremlægge de nødvendige oplysninger til afviklingsmyndighederne, og til at meddele Finanstilsynet når CCP'en er nødlidende eller forventelig nødlidende.

For nærmere om udpegning af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for en CCP i Danmark henvises til lovforslagets § 2, nr. 5, og § 7, nr. 12, samt bemærkningerne hertil.

2.8. Pengeinstitutter med tilladelse som centrale modparter (CCP'er)

2.8.1 Gældende ret

De gældende regler i § 71 a, § 71 b, § 71 c, § 177 a, § 177 b, § 182 b, § 182 c, § 182 d, § 182 e, § 182 f, § 224 a, kapitel 15 a, kapitel 17 og kapitel 17 a, i lov om finansiell virksomhed indeholder regler om genopretning og afvikling af finansielle virksomheder, der implementerer direktiv 2014/59/EU (BRRD).

Baggrunden for BRRD-reguleringen har været at forebygge bankkriser og sikre en velordnet afvikling af nødlidende pengeinstitutter. Danske pengeinstitutter er, som følge af implementeringen i dansk ret, blevet omfattet af disse regler.

Pengeinstitutter kan i princippet også have tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR) samtidig med tilladelsen til at drive pengeinstitutvirksomhed. BRRD-reglerne gør sig i dag gældende, uanset om pengeinstituttet har en tilladelse som central modpart (CCP).

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af artikel 93 i CCPRR-forordningen der ændrer i BRRD, at BRRD ikke finder anvendelse på enheder, der er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR).

CCP'er vil i stedet følge reglerne for afvikling og genopretning i CCPRR-forordningen.

For at gennemføre artikel 93 i CCPRR-forordningen, foreslås en ændring af lov om finansiell virksomhed, hvorefter pengeinstitutter med tilladelse som CCP'er undtages fra reglerne om genopretning og afvikling, der er implementeret i lov om finansiell virksomhed som følge af BRRD. Samme ændring foreslås i relation til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

CCP'er kan i henhold til artikel 14(3) i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR) udelukkende udøve clearingaktiviteter og aktiviteter associeret med clearing. Det vil derfor ikke være muligt for en CCP samtidig at udøve egentlig pengeinstitutvirksomhed.

I Tyskland og Frankrig har CCP'er kunne opnå en pengeinstitutstilladelse, uden at de dog har udøvet egentlig pengeinstitutvirksomhed. Pengeinstitutstilladelsen betød, at tyske og franske CCP'er blev omfattet af BRRD's regler og derudover fik mulighed for at deltage i det fælles europæiske betalingssystem, Target2. Fremadrettet vil det være CCPRR-forordningens regler om genopretning og afvikling, der kommer til at gælde for de pågældende institutter.

Muligheden i CCPRR-forordningen for, at en CCP kan have en pengeinstitutstilladelse, ses således at skyldes historiske omstændigheder i andre medlemslande. Denne teoretiske mulighed forventes ikke at få nogen praktisk betydning i Danmark. Det kan dog ikke på det foreliggende grundlag udelukkes, at omstændigheder i fremtiden vil medføre muligheden for at opretholde tilladelse som pengeinstitut og CCP samtidig. Det er derfor hensigtsmæssigt at indsætte en bestemmelse, der tager højde for den situation, at et pengeinstitut kan have en CCP-tilladelse, og dermed være undertaget BRRD-reglerne i henhold til CCPRR-forordningens artikel 93.

Det bemærkes i denne forbindelse, at realkreditinstitutters virke er begrænset til realkreditinstitutvirksomhed, samt investeringsservices og accessorisk virksomhed knyttet til realkreditinstitutvirksomhed, jf. § 8 i lov om finansiell virksomhed. Da rollen som central modpart (CCP) falder uden for realkreditinstitutternes virksomhedsområde, og ikke kan betragtes som accessorisk virksomhed hertil, omfattes realkreditinstitutter ikke af lovforslaget.

2.8.3. Den foreslåede ordning

I § 1 i lov om finansiel virksomhed foreslås der indsat et nyt stk. 19, hvorefter pengeinstitutter med tilladelse som CCP'er undtages fra reglerne om genopretning og afvikling, der er implementeret i lov om finansiel virksomhed som følge af BRRD.

Konsekvensen af den foreslåede regel vil således være, at et pengeinstitut med en CCP tilladelse vil være omfattet af CCPRR-forordningens regler om afvikling og genopretning, i stedet for reglerne om afvikling og genopretning i BRRD. På nuværende tidspunkt findes der ingen CCP'er her i landet.

Det foreslåede implementerer CCPRR-forordningens artikel 93, der ændrer i BRRD.

Det følger af forslaget til § 1, stk. 19, i lov om finansiel virksomhed, at de af lovens bestemmelser, der er indført som følge af BRRD, ikke finder anvendelse på pengeinstitutter, der samtidig har tilladelse som CCP, jf. artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR).

Samme ændring gennemføres i § 1 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, så det fremgår, at de pengeinstitutter m.fl., der også har tilladelse som central modpart (CCP), ikke er omfattet af lovens regler om afvikling og restrukturering, men i stedet af CCPRR-forordningens regler herom.

For nærmere om den foreslåede bestemmelse henvises til lovforslagets § 2, nr. 5, og § 7, nr. 12, samt bemærkningerne hertil.

2.9. Grundbeløb for årlige afgifter til Finanstilsynet

2.9.1 Gældende ret

Det fremgår af § 361, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I samlet betaler en årlig afgift på 3.350.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.400 kr.

Det fremgår af § 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder, betaler en årlig afgift på 725.000 kr.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I medfør af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 (BRRD) er der indsat en afgiftsbestemmelse i henhold til hvilken, Finanstilsynet kan opkræve en årlig afgift fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I til Finanstilsynets arbejde som afviklingsmyndighed, jf. Folketingstidende 2014-15, Tillæg A, L 105 som fremsat, side 95.

Da afgiftsbeløbet for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I fastsættes efter Finanstilsynets bevilling i finansloven, ændres afgiftsbeløbet som følge af Finanstilsynets øgede bevilling, jf. Finansloven 2021. Den øgede bevilling til Finanstilsynet er blandt andet begrundet i en øget arbejdsbyrde i forbindelse med implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 (BRRD2), jf. Folketingstidende 2019-20, Tillæg E, aktstykke nr. 313 af 24. september 2020, side 1. Ændringen i afgiften for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, skyldes således at Finanstilsynet bruger flere ressourcer på afviklingsopgaver i medfør af BRRD2, som de virksomheder er omfattet af. Afgiftsændringen påvirker ikke den samlede bevilling til Finanstilsynet, som fastsat i finansloven, men påvirker kun fordelingen af afgifterne.

I dette lovforslag foreslås Finanstilsynet udpeget som afviklingsmyndighed for centrale modparter (CCP'er). Finanstilsynet vil dermed få nye opgaver i forbindelse med blandt andet afviklingsplanlægning, hvis der etableres CCP'er i Danmark. Det findes derfor hensigtsmæssigt at indsatte en afgiftsbestemmelse, der dækker Finanstilsynets udgifter for arbejdet som afviklingsmyndighed for CCP'er.

På nuværende tidspunkt er der ikke etableret CCP'er i Danmark. Hvis en CCP etablerer sig i Danmark vil Finanstilsynet have et øget ressourcebehov, svarende til øgede arbejdsopgaver til oprettelse og drift af afviklingskollegier, vurdering af genopretningsplaner og udarbejdelse af afviklingsplaner m.v. For at kunne bevare den eksisterende kvalitet i det øvrige tilsynsarbejde, vil den forøgede arbejdsmængde der kommer, hvis en CCP etablerer sig i Danmark, give Finanstilsynet anledning til at søge om en egentlig merbevilling til dette arbejde.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at afgiftsbeløbet for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter ændres fra 3.350.000 kr. til 4.200.000 kr.

Det foreslåede medfører en forøgelse af de afgifter, pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal betale til Finanstilsynet.

Derudover foreslås det, at det præciseres i § 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at den årlige afgift på 725.000 kr. for CCP'er dækker finansiering af tilsynsaktiviteter.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse, der fastsætter et afgiftsbeløb, der dækker finansiering af afviklingsopgaver, i det tilfælde, at der kommer CCP'er i Danmark.

2.10. Kontantreglen

2.10.1. Gældende ret

Det følger af § 81 i lov om betalinger (kontantreglen), at danske betalingsmodtagere som udgangspunkt altid skal tage imod betaling med kontanter ved fysisk handel. I medfør af stk. 2 gælder dette ikke i forbindelse med fjernsalg, herunder internethandel, og salg i selvbetjeningsautomater, herunder parkeringsautomater.

Siden lov om betalingskort m.v., jf. lov nr. 35 af 25. maj 1984, trådte i kraft i 1984, har danske betalingsmodtagere været forpligtet til at modtage betaling med kontanter. Ved ikrafttrædelsen af lov om betalinger den 1. januar 2018 blev kontantreglen lempet, hvorefter betalingsmodtagere kun er forpligtede til at modtage kontanter i tidsrummet kl. 06.00 til kl. 22.00. Det følger af stk. 3, at betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, uanset stk. 1 alene er forpligtet til at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00. Det følger af stk. 4, at betalingsmodtagere, der ønsker kun at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00, jf. stk. 3, forinden udnyttelsen af stk. 4 skal underrette Finanstilsynet herom.

Ud over disse lempelser blev det fastsat i § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren har mulighed for at give konkrete og generelle dispensationer fra kontantreglen. Dispensationsbeføjelsen forudsættes anvendt restriktivt. Det vil sige, at der skal være tungtvejende grunde til at anvende bestemmelsen. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor det vil forekomme urimelig byrdefuldt at lade lovens regulering finde anvendelse. Der henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-17, Tillæg A, L 157 som fremsat, side 87.

På den baggrund har erhvervsministeren fastsat en praksis, hvorefter betalingsmodtagere, der afvikler begivenheder af kort varighed, der højst forekommer én gang årligt og afvikles inden for et afgrænset område, kan tildeles dispensation fra kontantreglen. Dette omfatter festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter. Det indebærer, at arrangøren, studeholdere og andre betalingsmodtagere beliggende inden for arrangementets afgrænsede

område fritages for forpligtelsen til at modtage kontanter under afholdelsen af begivenheden.

Den 9. januar 2020 delegerede erhvervsministeren beføjelsen til Finanstilsynet, der siden har forvaltet dispensationsbeføjelsen i overensstemmelse med ministerens fastlagte praksis.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I forbindelse med lempelsen af kontantreglen, der trådte i kraft pr. 1. januar 2018, blev der indsat en revisionsbestemmelse i lov om betalinger. Erhvervsministeriet foretog derfor en evaluering til brug for denne revision af kontantreglen. Evalueringen skulle konkret vurdere, om ordningen om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne havde haft den ønskede effekt. Evalueringen blev forelagt Folketingets Erhvervsudvalg den 11. december 2020. På baggrund af evalueringen fremsatte erhvervsministeren i folketingsåret 2020-2021 et forslag om revision af kontantreglen.

Erhvervsministeriet indhentede i forbindelse med evalueringen bidrag fra relevante interesseorganisationer og øvrige relevante aktører. På baggrund heraf var det Erhvervsministeriets vurdering, at ordningen om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne siden ikrafttrædelsen den 1. januar 2018 havde virket efter hensigten.

Erhvervslivets EU- og Regelforum har i dets anbefalingskatalog fra den 30. september 2020 foreslået, at kontantreglen lempes, således at butikker, der primært henvender sig til det professionelle marked (B2B-handel), og hvor mere end 75 pct. af butikkens omsætning stammer fra salg mellem virksomheder, samt hvor butikkens primære markedsføring er rettet mod erhvervsdrivende, undtages fra kontantreglen.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at kontantreglen tilpasses, så den ikke finder anvendelse på betalinger, hvor betaleren ikke er en forbruger. I situationer hvor der foretages betalinger mellem erhvervsdrivende, bør parterne have aftalefrihed med henblik på at fastlægge betalingsformen. Denne tilpasning får ikke reel betydning for forbrugerne, idet muligheden for aftalefrihed om betalingsform kun gælder, når betaleren ikke er en forbruger. Det er vurderingen, at dette giver den bedste afvejning mellem hensynet til ikke at pålægge betalingsmodtagere unødige byrder og forbrugernes ret til at betale med kontanter.

Tilpasningen implementerer fjernelsen af kontantpligten i B2B-handel, der følger af den politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Nye Borgerlige og Alternativet af den 23. juni 2021 om det fremadrettede behov for revision.

Forbrugerombudsmanden påser virksomheders overholdelse af kontantreglen.

Videre er det fundet hensigtsmæssigt, at kravet om forudgående orientering til Finanstilsynet, når betalingsmodtagere beliggende i særligt røveriudsatte områder ønsker at fravige kontantreglen i tidsrummet kl. 20.00 til kl. 22.00, ophæves. Bestemmelsen indebærer alene en administrativ forpligtelse til at underrette Finanstilsynet. På Finanstilsynets hjemmeside fremgår en oversigt over, hvilke forretninger der har benyttet sig af muligheden for at fravige kontantreglen i tidsrummet kl. 20.00 til kl. 22.00. I praksis har det vist sig, at det er meget få borgere, der benytter sig af muligheden for at gøre sig bekendt med denne oversigt. I 2020 var der mindre end 2.000, der besøgte oversigten på Finanstilsynets hjemmeside. Ophævelsen af orienteringsforpligtelsen vil alene medføre en lempelse af de administrative byrder forbundet med orienteringen af Finanstilsynet og indebærer ikke en ændring af kontantreglen.

Endeligt er det fundet hensigtsmæssigt, at erhvervsministerens gældende dispensationspraksis fastsættes ved lov. Hensynet er, at det derved bliver mere transparent for både erhvervsdrivende og forbrugere, hvornår der er mulighed for at afvise kontanter. Finanstilsynet har administreret dispensationsadgangen i overensstemmelse med erhvervsministerens praksis siden 9. januar 2020. Finanstilsynet har i den periode givet fjorten dispensationer.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve den gældende bestemmelse i stk. 4 i § 81, der indeholder en forpligtelse for betalingsmodtagere i særligt røveriudsatte områder om at orientere Finanstilsynet, såfremt de ønsker at afvise kontanter i tidsrummet kl. 20.00 til 22.00. Det foreslås, at betalingsmodtagere beliggende i røveriudsatte områder, der ikke modtager kontanter i tidsrummet kl. 20.00 til 22.00, skal oplyse herom ved skiltning.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 4 i § 81. Det indebærer, at kontantreglen lempes, således at den ikke finder anvendelse på betalinger, hvor betaleren ikke er en forbruger.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 5 i § 81. Bestemmelsen formaliserer den gældende dispensationspraksis.

2.11. Fuld implementering af Solvens II-direktivets krav til virksomheder, der driver livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidigt (SUL-reguleringen)

2.11.1. Gældende ret

Danske livsforsikringselskaber kan i henhold til gældende ret få tilladelse til at tilbyde de såkaldte syge- og ulykkesforsikringer (SUL-forsikringer) i tillæg til livsfor-

sikringsprodukter, selvom syge- og ulykkesforsikringer er skadesforsikringsvirksomhed. Dette er i tråd med Solvens II-direktivet. Solvens II-direktivet fastsætter dog en række krav til livsforsikringselskaber, der udøver både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig. Overordnet skal det sikres, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke tilsidesættes, og at overskuddet hidrørende fra livsforsikring kun kommer de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

Solvens II-direktivets artikel 73, stk. 2, litra a, fastsætter, at medlemsstaterne kan fastsætte, at selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i direktivets bilag I, del A, nr. 1 og 2 om syge- og ulykkesforsikringer. Denne mulighed er implementeret i den gældende § 19, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det følger endvidere af artikel 73, stk. 2, at hvis medlemsstaterne har fastsat mulighed for, at livsforsikringselskaber kan tilbyde syge- og ulykkesforsikringer i tillæg til livsforsikringsprodukter, så skal de to former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74.

Ifølge artikel 74, stk. 1, må de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

De nærmere krav til den særskilte forvaltning i Solvens II-direktivets artikel 74 er implementeret i den bekendtgørelse, der er udstedt i medfør af den gældende § 19, stk. 2. Bekendtgørelsen blev justeret i 2021, jf. bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringselskabernes syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed, med det primære formål at sikre mere fyldestgørende implementering af kravene i artikel 74. Den nye bekendtgørelse er trådt i kraft d. 1. januar 2022. Bekendtgørelsen fastsætter kravene til, hvordan de to former for virksomhed skal forvaltes særskilt, således at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed.

Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 3, fastsætter, at et forsikringsselskab, der udøver livsforsikringsvirksomhed og som ansøger om tilladelse til også at udbyde dækning af syge- og ulykkesforsikringer, skal godtgøre to forhold. For det første skal de (jf. litra a) godtgøre, at de råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringselskaber og skadesforsikringselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d. For det andet skal selskabet (jf.

litra b) godtgøre, at selskabet også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

Det følger af § 224, at Finanstilsynet kan inddrage et forsikringsselskabs tilladelse, hvis forsikringsselskabet bl.a. gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler eller hvis virksomheden ikke længe opfylder kravene til at få en tilladelse.

Det følger af § 344, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet i sit tilsyn med virksomhederne skal lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Det bemærkes i den sammenhæng, at for forsikringsselskaber indebærer en holdbar forretningsmodel, at forretningsmodellen medvirker til forsikringsselskabets levedygtighed både på kort og på lang sigt.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Livsforsikringsselskaber kan i dag ud over deres livsforsikringsvirksomhed udbyde syge- og ulykkesforsikringer (SUL), forudsat at kravet om særskilt forvaltning bliver overholdt.

Baggrunden for kravet om særskilt forvaltning er, at der i livsforsikring gælder et krav om, at virksomhederne skal tegne livsforsikringskontrakterne betryggende, så der er tilstrækkelig sikkerhed for, at de typisk langt løbende kontrakter kan honoreres på sigt. Denne tilgang indebærer, at der automatisk opstår et overskud på livsforsikringsforretningen, hvilket for produkter med ret til bonus betyder, at en del skal tilbageføres til kunderne som bonus.

Reglerne forudsætter, at det overskud, der skabes i livsforsikringsaktiviteterne pga. kravet om brug af betryggende forudsætninger, kun kommer de livsforsikrede til gode, som hvis virksomheden kun drev livsforsikringsvirksomhed. Der må derfor ikke ske en sammenblanding i forvaltningen af de to forskellige typer af virksomhed.

På trods af kravet om særskilt forvaltning fra Solvens II-direktivet, har der gennem længere tid været fokus på livsforsikringsvirksomheders håndtering af syge- og ulykkesforsikringer (SUL-forsikringer), hvor virksomhederne gennem de senere år har præsteret meget store underskud. Det afspejler, at selskaberne i vid udstrækning har indgået aftaler, hvor SUL-forsikringer er solgt med forventet tab, mens pensionsopsparingsdelen er solgt med forventning om fortjeneste. Da præmierne for SUL-dækningerne ikke har været tilstrækkelige til at dække de fornødne hensættelser til SUL-produkterne, har de i varierende grad været dækket med egenkapital, samt midler hidrørende fra virksomhedernes forventede fortjeneste (fortjenstmargen) på kontraktens opsparingsdel i livsforsikringsvirksomheden. Der har således været dispo-

neret over et skøn over fremtidig fortjeneste på opsparingsdelen, før fortjenesten faktisk er indtjent.

De store underskud kan potentielt true beskyttelsen af forsikringstagerne og stride mod pensionsopsparernes interesser. Finanstilsynet har derfor foretaget forskellige justeringer af de regler, der er fastsat om særskilt forvaltning på bekendtgørelsesniveau, med det formål at sikre bedre beskyttelse af forsikringstagerne. De gennemførte ændringer er trådt i kraft d. 1. januar 2022. Formålet var primært at sikre mere fyldestgørende implementering af kravene i artikel 74. Det er forventningen, at de samlede justeringer kan imødegå den risiko som de systematiske underskud på syge- og ulykkesforsikringer har udgjort for holdbarheden af selskabernes forretningsmodeller.

Som en del af arbejdet med justeringen af bekendtgørelsen er Solvens II-direktivets bestemmelser på området blevet genbesøgt. Det vurderes i forlængelse heraf, at der også på lovniveau er behov for at sikre en mere fyldestgørende og tydelig implementering af Solvens II-direktivets bestemmelser på området. Herunder vurderes der bl.a. behov for en præcisering på lovniveau af kravene til at opnå tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed for virksomhed, samt at tydeliggøre hvilke krav der gælder for selskaber, der har opnået tilladelse til begge typer virksomhed.

Der blev fra branchens side i forbindelse med ændringen af bekendtgørelsen bl.a. udtrykt ønske om, at der skulle skabes større klarhed om begrebet ”holdbar forretningsmodel”, idet reglerne på området forudsætter, at både livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden skal have en holdbar forretningsmodel uafhængigt af hinanden. Det vurderes derfor, at der er behov for en præcisering af reglerne om holdbarhed i lov om finansiell virksomhed, således at det præciseres og gøres klart, at der i vurderingen af holdbarheden af disse forretningsmodeller skal lægges vægt på holdbarheden af både den samlede virksomhed samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

Endelig vurderes der, i lyset af de gennemførte regeljusteringer på bekendtgørelsesniveau, at være behov for præciseringer, der sikrer tydelighed omkring Finanstilsynets vurdering af virksomheders drift og forretningsmodeller og de tilsynsmæssige beføjelser i den sammenhæng.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Overordnet set skal de foreslåede justeringer understøtte, at det tydeligt fremgår, hvad det på den ene side kræver at opnå tilladelse til at drive syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i tillæg til en livsforsikringsvirksomhed i overensstemmelse med Solvens II-direktivet, og på den anden side hvad

det efter opnåelse af en sådan tilladelse kræver at drive de to typer af forsikringsvirksomhed i samme forsikringsselskab.

Det foreslås med indsættelsen af § 11, stk. 12 og § 14, stk. 8, at fastsætte, hvad der skal til for at opnå tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i samme selskab, så kravene fremgår mere tydeligt. Forslaget skal sikre fyldestgørende implementering af Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8 og 9.

Det foreslås med indsættelse af et nyt stykke 2 i § 19 at præcisere, hvad der overordnet set gælder for virksomheder, der opnår tilladelse til at drive både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed i samme virksomhed. På den måde skabes der klarhed over det overordnede krav, der stammer fra artikel 73, stk. 2 i Solvens II-direktivet om, at disse virksomheder skal sikre en særkilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. Det foreslås endvidere at sikre tydelighed om kravet fra artikel 74 om, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke må tilsidesættes, og at overskuddet hidrørende fra livsforsikring kun må komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed. Med præciseringerne sikres en tydelig implementering af dele af artikel 73 og 74. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås at ændre ordlyden af hjemmelsbestemmelsen i den nuværende § 19, stk. 2, der bliver til § 19, stk. 3. Hjemmelsbestemmelsen er brugt til at fastsætte de nærmere regler for den særskilte forvaltning, herunder implementering af visse af kravene i artikel 74. Ændringen foreslås, da hjemmelsbestemmelsen er gammel, og der er et behov for at præcisere, hvilket indhold bekendtgørelsen rummer, dvs. hvilke regler, der gælder for virksomheder, der driver livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i samme selskab. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11.

Det foreslås i § 224, stk. 9, at præcisere Finanstilsynets mulighed for at inddrage tilladelsen til at drive livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed særskilt. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21.

Det foreslås i § 344, stk. 2, at indsætte et nyt 3. pkt. for at præcisere, at Finanstilsynet i sit tilsyn med virksomhederne, skal lægge vægt på holdbarheden af den samlede virksomhed, samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 23.

2.12. Boligkreditdirektivet

2.12.1 Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse (boligkreditdirektivet) trådte i kraft den 28. februar 2014. Direktivet blev i 2015 implementeret i lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere samt en række bekendtgørelser. Reglerne trådte i kraft den 21. marts 2016.

Boligkreditdirektivet fastsætter de nærmere regler for kreditgivere og kreditformidlere, der tilbyder aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Direktivet indeholder organisatoriske krav til kreditgivere og boligkreditformidlere, herunder regler om kompetencekrav, aflønning og udførelse af en kreditværdighedsvurdering.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter en gennemgang af Danmarks implementering af boligkreditdirektivet er Erhvervsministeriet blevet opmærksom på, at boligkreditdirektivet ikke fuldt ud er gennemført i dansk ret. Der er derfor behov for at foretage en række ændringer for at sikre en korrekt implementering af direktivet.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre et krav om, at ejendomskreditselskaber skal udarbejde en forretningsgang for selskabets udførelse af kreditværdighedsvurderinger. Denne forretningsgang skal vedlægges, når selskabet ansøger om at blive godkendt som ejendomskreditselskab. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 3.

Det foreslås endvidere at tydeliggøre bestemmelsen om hjemsted i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere i forhold til kreditformidlere uden et vedtægtsmæssigt hjemsted. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, nr. 1.

Det foreslås også at præcisere den underretningsforpligtelse Finanstilsynet har i forbindelse med kreditformidlers uøvelse af grænseoverskridende virksomhed, samt rækkevidden af formidlerens aktivitet i den forbindelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, nr. 3 og 5.

Endelig foreslås det at præcisere de relevante bestemmelser om et virksomhedsregister for godkendte kreditformidlere for at sikre en korrekt implementering af direktivet bestemt herom. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, nr. 2.

2.13. Forbrugerombudsmandens kompetence i god-skik sager m.v.

2.13.1 Gældende ret

Efter de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, har Forbrugerombudsmandens kompetence til at anlægge sager om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, i henhold til § 43, stk. 1, 2 og 9, § 48 a og §§ 53 b-53 d.

Efter § 348 har Finanstilsynet mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om sager, hvor en virksomheds kunde kan have lidt tab som følge af virksomhedens manglende efterlevelse af § 43, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Gældende fra den 1. januar 2020 fik erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån. Reglerne har til hensigt at gøre det nemmere for forbrugere at sammenligne realkreditlån og realkreditlignende lån fra forskellige udbydere ved at give forbrugerne en let forståelig og kortfattet oversigt over de væsentligste nøgletal forud for indgåelsen af en låneaftale.

I overensstemmelse med bemyndigelsen er der udstedt regler herom i bekendtgørelse nr. 752 af 23. april 2021 om god skik for boligkredit. Bekendtgørelse trådte i kraft den 1. oktober 2021.

De gældende regler fastslår, at Forbrugerombudsmanden på god skik området har mulighed for at anlægge sager ved domstolene. Erhvervsministeriet finder det afgørende, at Forbrugerombudsmanden – i overensstemmelse med den gældende model – også har hjemmel til at indbringe overtrædelser af reglerne om et nøgletalsdokument for domstolene.

I den forbindelse finder Erhvervsministeriet, at Finanstilsynets hjemmel til at underrette Forbrugerombudsmanden om verserende god skik sager bør tilpasses, så Finanstilsynet også kan underrette om sager, hvor en virksomheds kunde kan have lidt skade som følge af manglende efterlevelse af reglerne om udlevering af et nøgletalsdokument udstedt i medfør af § 43, stk. 8.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Forbrugerombudsmandens kompetence efter § 348 i lov om finansiel virksomhed til at anlægge sager om handlinger i strid med redelig forretningsskik og god praksis udvides til at omfatte reglerne om udlevering af et nøgletalsdokument, jf. § 43, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 23.

I samme forbindelse foreslås det, at udvide Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden til at omfatte sager om overtrædelse af reglerne udstedt i medfør af § 43, stk. 8. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 24.

Endvidere foreslås det at præcisere, at de oplysninger, som Forbrugerombudsmanden får adgang til efter § 348 a, stk. 2, er underlagt tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26 og 27.

2.14. Behandling af personnummer

2.14.1 Gældende ret

Ved registrering af en person i Det Centrale Personregister (CPR) tildeles vedkommende et personnummer. Personkredsen, der kan få tildelt et personnummer, er fastlagt i lov om Det Centrale Personregister (CPR-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1297 af 3. september 2020.

En personoplysning er enhver form for information, der kan henføres til en bestemt person, også selv om personen kun kan identificeres, hvis oplysningen kombineres med andre oplysninger. Personnumre udgør således personoplysninger. Den overordnede regulering af behandling af personoplysninger er fastlagt i databeskyttelsesforordningen. Databeskyttelsesforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, men forordningen er i dansk ret suppleret af databeskyttelsesloven.

Databeskyttelsesforordningen definerer i artikel 4, nr. 2, ”behandling” af personoplysninger som enhver aktivitet eller række af aktiviteter, med eller uden brug af automatisk behandling, som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Personnummeret er en personoplysning omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, men betragtes som en fortrolig oplysning, der er særskilt reguleret i databeskyttelsesloven.

Efter databeskyttelseslovens § 11, stk. 2, må private bl.a. behandle oplysninger om personnummer, hvis det følger af lovgivningen, det vil sige en retlig hjemmel i anden lovgivning eller hvis den registrerede har givet et samtykke i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 7.

Ifølge artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen skal personoplysninger indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål. De specifikke formål med behandlingen af personoplysninger skal således være fastlagt, når personoplysningerne indsamles. En viderebehandling må således ikke ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet.

De finansielle virksomheder er i kraft af anden lovgivning berettiget til at behandle og opbevare personnummer med forskellige, afgrænsede formål. Dette gælder især i relation til hvidvaskloven, hvor virksomheder skal indhente kunders/medlemmers personnummer for at sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering. Det gælder endvidere i relation til den skattemæssige regulering, hvorefter virksomhederne er forpligtet til at anvende personnummeret som reference i forbindelse med indberetninger til f.eks. Skatteforvaltningen.

Efter § 38, stk. 1, i CPR-loven har finansielle virksomheder ret til at få udleveret en række oplysninger fra CPR om en større afgrænset kreds af personer, som de pågældende virksomheder forud har identificeret enkeltvis. Det drejer sig om f.eks. ubeskyttede navne og adresser, eventuel død og udrejse. Det er en betingelse for levering af oplysninger fra CPR efter § 38, at modtageren er berettiget til at behandle oplysningerne efter databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Det følger af den gældende § 124, stk. 2, i lov om betalinger, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger af betalingstjenester, hvis udbyderen eller udstederen behandler personoplysninger, herunder personnummer, i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Bestemmelsen implementerer artikel 94, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (herefter kaldet 2. betalingstjenestedirektiv).

Det følger af direktivets artikel 94, stk. 2, at betalingstjenestedydere kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugers udtrykkelige samtykke.

Det følger af § 5, nr. 12, i dette lovforslag, at § 124, stk.

2, foreslås nyaffattet. Det vil med nyaffattelsen blive præciseret, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugers udtrykkelige samtykke.

Formålet med nyaffattelsen af bestemmelsen er at sikre en direktivnær implementering, som er i overensstemmelse med Det Europæiske Databeskyttelsesråds retningslinjer nr. 06/2020 af den 15. december 2020. Der henvises til i bemærkningerne i lovforslagets § 5, nr. 12.

Lov om finansiell virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter, lov om forsikringsformidling og lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder ikke i dag hjemmel til at behandle personnummer i databeskyttelsesforordningens forstand med henblik på entydig identifikation ved varetagelsen af administrative opgaver samt rådgivning af kunder.

Den gældende § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed, fastsætter, at for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 44, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348, § 352, stk. 2, §§ 354 a, 360, 363 a, 368-370 og 373-374 anvendelse.

Den gældende § 4, stk. 1, i databeskyttelsesloven bestemmer, at loven og regler udstedt i medfør af loven gælder for behandling af personoplysninger, som foretages som led i aktiviteter, der udføres for en dataansvarlig eller en databehandler, som er etableret i Danmark, uanset om behandlingen finder sted i EU.

Det fremgår af bemærkningerne til § 4, stk. 1, i databeskyttelsesloven, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 68 som fremsat, side 173-174, at bestemmelsen lægger sig helt op ad det geografiske anvendelsesområde for databeskyttelsesforordningen således, at det geografiske område for forordningen og databeskyttelsesloven er sammenfaldende. Det fremgår videre af lovbemærkningerne, at etablering i bestemmelsens forstand foreligger, når der er tale om faktisk udøvelse af aktiviteter gennem en mere permanent struktur. Den pågældende strukturs retlige form er uden betydning. Omfattet vil således kunne være aktiviteter, der udøves af såvel filialer som datterselskaber med status som juridisk person.

Når finansielle virksomheder driver filialvirksomhed i Danmark, sker det typisk i form af etablering af en dansk virksomhed. Databeskyttelseslovens regler, herunder § 11, stk. 2, om behandling af oplysninger om personnummer, finder

dermed også anvendelse for filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed (finansiel virksomhed) i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

2.14.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Pengeinstitutter, forsikringsselskaber m.v. varetager en række rådgivningsmæssige og administrative opgaver i relation til sine kunder og de produkter, der udbydes. Til brug herfor er det nødvendigt at kunne foretage en entydig identifikation af kunden, skadelidte og andre personer i relation til de rettigheder, der er knyttet til det pågældende aftaleforhold.

Virksomhederne har allerede – i kraft af anden lovgivning – mulighed for at behandle personnummer med henblik på varetagelsen af en række afgrænsede formål, herunder indberetning til skattemyndighederne, kundekendskabsprocedurer i henhold til hvidvaskloven m.v. Denne lovgivning giver imidlertid ikke en hjemmel til at behandle personnummer i den daglige administration af kundeforhold og ved rådgivning af kunder. Virksomhederne er derfor som udgangspunkt afhængige af, at den pågældende kunde giver samtykke til behandling af personnummeret.

Det bemærkes i den forbindelse, at et samtykke til enhver tid kan trækkes tilbage, hvilket eksempelvis kan besværliggøre virksomhedernes mulighed for at administrere og rådgive effektivt i det konkrete kundeforhold. Endvidere har både EU-Kommissionen og Datatilsynet f.eks. opfordret forsikringsbranchen til at begrænse anvendelsen af samtykke som behandlingshjemmel mest muligt. I den forbindelse er der især henvist til de skærpede krav til samtykke i databeskyttelsesforordningens artikel 7. Desuden er der henvist til den øgede risiko for, at samtykket tilbagekaldes.

Den entydige identifikation er afgørende for både kunder og de finansielle virksomheder. Finansielle virksomheder er vant til at håndtere personnummeret på fortrolig og sikker vis, herunder f.eks. i forbindelse med indberetninger til Skatteforvaltningen af udbetalte skattepligtige erstatninger, udbetalinger til NemKonto af erstatninger, refusion af betalte præmier, udbetaling af bonus osv., anvendelse af personnummer ved brug af e-Boks som sikker digital post mellem den finansielle virksomhed og dets kunder og anvendelse af personnummer som identifikation i forbindelse med kommunikationen mellem virksomheden og den pågældende person.

Det vurderes på den baggrund hensigtsmæssigt at skabe en samlet klar hjemmel til at behandle personnummer med henblik på at sikre en entydig identifikation af den enkelte kunde og personer relateret til det enkelte kundeforhold. En sådan mulighed vurderes at ville understøtte digitaliseringen og sikre, at eksisterende kunder nemt og enkelt kan få ad-

ministreret deres finansielle produkter m.v., modtage rådgivning eller komme i kontakt med den finansielle virksomhed på sikker vis. Det er i den forbindelse en forudsætning, at kunden kan identificeres.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om finansielle virksomheder, lov om fondsmæglerselskaber og investeringservices og aktiviteter, lov om forsikringsformidling og lov om forbrugslånsvirksomheder, hvorefter virksomhederne kan behandle personnummer til brug for nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold med henblik på løsning af administrative opgaver og rådgivning.

Finansielle virksomheder har i dag hjemmel i hvidvaskloven til at anmode en kunde om at oplyse sit personnummer og til at lave kontrolopslag i CPR for at foretage en entydig identifikation af kunden. Endvidere vil en række finansielle virksomheder have kundernes personnummer for at kunne benytte det til at indberette til Skatteforvaltningen. Endelig har en del finansielle virksomheder fået samtykke fra kunderne til at anvende kundens personnummer. Som følge heraf vil de fleste finansielle virksomheder i praksis derfor have kundernes personnummer, men vil kun have adgang til at behandle det i forhold til de konkrete opgaver, der er fastlagt i lovgivningen og er i overensstemmelse med det afgivne samtykke.

Som nævnt ovenfor må en viderebehandling, for at være i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen, ikke ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilket personnummeret oprindeligt var indsamlet. Hvorvidt en viderebehandling af personnummeret med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret tidligere er indsamlet, f.eks. i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Lovforslaget vil give pengeinstitutter, forsikringsselskaber m.fl. hjemmel til at behandle, herunder indsamle og anvende, kundens personnummer samt øvrige personer relateret til det eksisterende kundeforhold til løsningen af administrative opgaver og rådgivning i det pågældende kundeforhold, når en entydig identifikation er nødvendig. Det indebærer bl.a., at der kan indhentes oplysninger fra CPR for at sikre, at virksomheden har opdaterede oplysninger om kunden, herunder adresse, samt anvende personnummer til brug for kommunikation med kunden m.fl.

Det vil dog ikke være muligt for en udbyder af betalings-tjenester og en udsteder af elektroniske penge at benytte bestemmelsen til behandling af personnummer, idet nyaffattelsen af § 124, stk. 2, i lov om betalinger, jf. lovforslagets

§ 5, nr. 12, bestemmer, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke. Det betyder bl.a., at pengeinstitutter, der tilbyder netbank, dankort m.v., stadig skal have kundens samtykke for at kunne tilgå, behandle og opbevare oplysning om personnummeret i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesteprodukter. I det omfang, der i anden særregulering, ud over databeskyttelsesreglerne, findes specifikke regler om behandling af personoplysninger, vil disse regler have forrang frem for denne bestemmelse.

Filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed, herunder pengeinstitutvirksomhed, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udfører de samme typer af opgaver over for sine kunder, som de dansk etablerede finansielle virksomheder gør. Behovet for entydigt at kunne identificere sine kunder er derfor det samme for filialerne.

Det foreslås derfor, at indsætte en henvisning til § 43 b i § 1, stk. 4, 1. pkt., hvorefter § 43 b også vil finde anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med lovændringen vil også filialer af finansielle virksomheder her i landet kunne benytte den nye personnummerbestemmelse som behandlingshjemmel, når det er nødvendigt for at kunne opnå en entydig identifikation, såfremt der er tale om en filial af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed (finansiell virksomhed) i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dette er også med til at sikre level playing field mellem de dansk etablerede finansielle virksomheder og filialerne af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve finansiell virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2 og 15, § 6, nr. 2, § 10 og § 12.

2.15. Undtagelse til gensidighedskravet i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed §§ 30 og 31

2.15.1. Gældende ret

Anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finan-

siell virksomhed, jf. anordningsbekendtgørelse nr. 1032 af 8. oktober 2019, fastsætter i medfør af §§ 30 og 31 regler for udøvelse af finansiell virksomhed på Færøerne for de virksomheder, der har fået tilladelse til at udøve finansiell virksomhed i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed indeholder et særligt færøsk krav om, at udøvelse af finansiell virksomhed er betinget af, at der er en aftale mellem Færøerne og den pågældende virksomheds hjemland, der fastsætter, at færøske virksomheder har samme rettigheder i vedkommende hjemland (gensidighedskrav). Gensidighedskravet blev indført ved anordning nr. 86 af 10. februar 2006 om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed, som bl.a. blev udstedt i medfør af § 438, stk. 1, i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiell virksomhed.

Formålet med gensidighedskravet er, at færøske finansielle virksomheder skal have adgang til at udøve finansiell virksomhed i de EU-lande, hvor de finansielle virksomheder, der vil udøve finansiell virksomhed på Færøerne, har hjemsted.

Ud over ovennævnte krav om en gensidighedsaftale forudsætter udøvelse af finansiell virksomhed på Færøerne, efter reglerne i §§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed, jf. anordningsbekendtgørelse nr. 1032 af 8. oktober 2019, at den finansielle virksomhed har tilladelse i sit hjemland til at udøve de aktiviteter, virksomheden ønsker at udøve i Færøerne, og at Finanstilsynet har modtaget meddelelse fra hjemlandets tilsynsmyndighed om virksomhedens aktiviteter, adresse m.v.

Reglerne for udøvelse af finansiell virksomhed er de samme som i Danmark med undtagelse af, at der i Danmark ikke gælder et krav om en gensidighedsaftale. Det følger af §§ 30 og 31 i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der er konstateret problemer med at indgå i gensidighedsaftaler med hjemlandene for de virksomheder, der udøver grænseoverskridende finansiell virksomhed på Færøerne. Det er derfor vurderet hensigtsmæssigt at indsætte en undtagelse til gensidighedskravet i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed.

Undtagelsen skal sikre, at finansielle institutter inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område fortsat kan drive virksomhed på Færøerne, uden at de skal afvente en gensidighedsaftale mellem deres hjemland og Færøerne. Videre sikrer ændringen, at tilsynet med de finansielle insti-

tutter på Færøerne er effektivt, da etablering af en filial i Danmark forudsætter notificering af de danske tilsynsmyndigheder. Tilsynet vil yderligere sikres ved, at Finanstilsynet vil skulle godkende instituttets aktiviteter på Færøerne.

En undtagelse til gensidighedskravet kræver, at den gældende kongelige anordning for Færøerne ændres. For at kunne ændre anordningen er det nødvendigt at sætte anordningshjemlen i lov om finansiel virksomhed i kraft på ny for §§ 30 og 31. Dette er begrundet i, at en anordningshjemmel alene kan anvendes en gang, og den pågældende anordningshjemmel allerede er blevet anvendt til at udstede anordning nr. 86 af 10. februar 2006 om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at indsætte et nyt stk. 6 i anordningshjemlen i lov om finansiel virksomhed, så anordningshjemmelen kan benyttes på ny til at indsætte en undtagelse til gensidighedskravet i §§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed.

For nærmere om ændringen henvises til lovforslagets § 1, nr. 35, og bemærkningerne hertil.

2.16. Anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber

2.16.1. Gældende ret

De gældende regler for anden tilladt virksomhed for finansielle virksomheder fremgår af kapitel 4 i lov om finansiel virksomhed. Med anden tilladt virksomhed menes den virksomhed, som er tilladt ved siden af den virksomhed, der er opnået tilladelse til. I §§ 24-26 findes de generelle regler om anden tilladt virksomhed for finansielle virksomheder, som forsikringsselskaber i dag er underlagt. I § 29 findes yderligere særlige regler for forsikringsselskaber vedrørende anden tilladt virksomhed.

Det følger af den gældende § 24 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til (såkaldt accessorisk virksomhed). Accessorisk virksomhed kan som udgangspunkt drives i selve den finansielle virksomhed, men Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Den gældende § 25 giver mulighed for midlertidig drift af anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering. Af den gældende § 26 fremgår betingelserne for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Den gældende § 29 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at forsikringsselskaber ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26 kan drive agenturvirksomhed samt opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur. Endvidere fremgår det af den gældende § 29, stk. 2, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP-konti, som alle lønmodtagere fik oprettet under Den Særlige Pensionsordning, der blev indført i 1998 og ophævet i 2009.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) indeholder i afsnit I, kapitel II regler om adgang til udøvelse af virksomhed inden for direktivets anvendelsesområde. Solvens II-direktivets artikel 18 fastsætter betingelser for at kunne modtage en tilladelse og udstrækningen af tilladelsen, herunder begrænsning af forsikringsselskabernes formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed.

Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen) indeholder i artikel 1, nr. 53, definitionen af en accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk servicevirksomhed er et ikkereguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet. Det bemærkes i den sammenhæng, at forsikringsselskaber i henhold til gældende danske regler ikke har mulighed for at udøve sundheds- og plejeydelser i et datterselskab.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet har været i dialog med EU-Kommissionen om fortolkningen af samspillet mellem reglerne i Solvens II-direktivets artikel 18 og definitionen af accessorisk servicevirksomhed i Solvens II-forordningens artikel 1, nr. 53.

Det er på denne baggrund vurderingen, at de gældende regler i lov om finansiel virksomhed for forsikringsselskabers anden tilladte virksomhed, herunder accessorisk virksomhed, skal justeres, så det konkrete samspil mellem Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen afspejles bedre i dansk lovgivning.

Det vurderes, at der er behov for en justering af bestemmelserne i afspejling af Solvens II-direktivets krav, således at det præciseres, at forsikringsselskabers accessoriske virksomhed skal være direkte forbundet med og ligge i naturlig

forlængelse af den tilladte virksomhed. Dette vil kræve en justering af de gældende regler for forsikringsselskabernes accessoriske virksomhed, der i dag reguleres i § 24.

Det vurderes endvidere, at dansk lovgivning skal tage højde for, at Solvens II-forordningen finder direkte anvendelse i Danmark. Det bør gøres klart i de danske regler, at forsikringsselskaber kan drive såkaldt accessorisk servicevirksomhed i henhold til forordningens definition. Ifølge definitionen på accessorisk servicevirksomhed, så skal de nævnte aktiviteter imidlertid altid drives i et separat selskab. Dette separate selskab vil dog kunne være en dattervirksomhed til forsikringsselskabet, der har begrænset hæftelse.

Det vurderes derfor, at der er behov at justere den gældende § 29, så der tages højde for Solvens II-forordningens definition på accessorisk servicevirksomhed. Ændringen bør gennemføres med henblik på at sikre, at forsikringsselskaber kan drive accessorisk servicevirksomhed, men at præcisere, at dette fremover kan drives i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse, men ikke i selve forsikringsselskabet.

2.16.3. Den foreslåede ordning

De for forsikringsselskaber gældende regler om anden tilladt virksomhed i kapitel 4 i lov om finansiel virksomhed foreslås for forsikringsselskaber flyttet til §§ 29-29 b. Det foreslås dermed, at reglerne for anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber flyttes ud af de generelle bestemmelser i §§ 24-26 og flyttes til særskilte bestemmelser om anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber. Det foreslås at de gældende § 24 og § 29 overordnet videreføres i en ny samlet bestemmelse med enkelte justeringer, der samles i en nyaffattet § 29.

Den foreslåede § 29, stk. 1, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Dette er overordnet en videreførelse af den gældende § 24 i en separat bestemmelse for forsikringsselskaber, hvor der dog foretages justeringer med henblik på at præcisere, at accessorisk virksomhed skal være direkte forbundet med og ligge i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Dette er i tråd med ordlyden i Solvens II-direktivets artikel 18.

Den foreslåede § 29, stk. 2, fastsætter, at Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves i et andet selskab. Dette er en videreførelse af den gældende § 24, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslåede § 29, stk. 3, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn. Dette er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 1, nr. 1.

Det foreslåede § 29, stk. 4, nr. 1, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive anden finansiel virksomhed gennem en dattervirksomhed. Dette er en videreførelse af den gældende § 24, stk. 2.

Det foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2, introducerer muligheden for at drive accessorisk servicevirksomhed, som bl.a. rummer fast ejendom, infrastruktur, administrering af data-behandlingstjenester og sundheds- og plejeydelser. Denne accessoriske servicevirksomhed kan imidlertid placeres i en dattervirksomhed. Dette skal ses i tråd med, at det som følge af EU-Kommissionens fortolkning af reglerne foreslås at fjerne muligheden i den nuværende § 29, stk. 1, nr. 2, for at opføre, samt eje og drive fast ejendom og infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, i selve forsikringsselskabet.

Den foreslåede ændring vil bl.a. betyde, at forsikringsselskaber som noget nyt vil kunne få mulighed for at drive sundheds- og plejeydelser i henhold til definitionen på accessorisk servicevirksomhed. Det er dog en forudsætning, at sådanne aktiviteter er accessoriske til den tilladelse og aktivitet som forsikringsselskabet har. For at kunne drive sundheds- og plejeydelser vil det derfor være et krav, at sådanne ydelser er accessoriske til forsikringsselskabets tilladelse og aktiviteter. Derudover kan et forsikringsselskab opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur, dog er det fremover et krav, at denne type virksomhed sker i en dattervirksomhed eller i fællesskab med andre.

Bestemmelsen viderefører med de beskrevne justeringer de gældende regler i §§ 24 og 29 dog med undtagelse af den gældende § 29, stk. 2, vedrørende administration af SP-konti, som ophæves, hvilket sker som følge af at SP-ordningen er ophævet ved lov nr. 1263 af 16. december 2009 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, lov om beskatning af pensionsordninger m.v. og lov om pensionsafkastbeskatning.

Den foreslåede § 29 a fastsætter mulighed for midlertidig drift af anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering. For forsikringsselskaber er den foreslåede bestemmelse identisk med de gældende regler for forsikringsselskaber i § 25. Den foreslåede bestemmelse omfatter dog alene forsikringsselskaber.

Den foreslåede § 29 b fastsætter mulighed for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre uanset bestemmelserne i § 11 og de foreslåede §§ 29 og 29 a. For forsikringsselskaber er den foreslåede bestemmelse enslydende med de gældende regler for forsikringsselskaber i § 26, stk. 1 og 2. Den foreslåede bestemmelse omfatter dog alene forsikringsselskaber, og der er i den foreslåede § 29 b, stk. 1, nr. 3, tilføjet, at det andet selskab, som virksomheden skal udøves

i, skal være et selskab med begrænset hæftelse. Kravet har tidligere alene fremgået af bemærkningerne til den gældende § 26, hvorfor det foreslås indsat i bestemmelsen.

Reglerne om anden tilladt virksomhed for andre finansielle virksomhed omfattet af §§ 24-26 i loven berøres ikke af de foreslåede ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11, 12, 13 og 14.

2.17. Tilpasning af reglerne om udbyderes ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

2.17.1. Gældende ret

Det følger af § 104 i lov om betalinger, at hvis en betalingsordre iværksættes af betaleren, er betalers udbyder over for betaler ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen med de forbehold, som følger af 1. pkt.

Tilsvarende følger det af § 104, stk. 2, at hvis en betalingsordre iværksættes af eller via betalingsmodtageren er betalingsmodtagerens udbyder over for betalingsmodtager ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalernes udbyder med de forbehold, som følger af 1. pkt.

I gældende ret gælder der ikke særskilte regler for valørdatering i tilfælde af manglende eller mangelfulde betalingstransaktioner. I stedet er valørdatering generelt reguleret i lov om betalinger § 115.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter en gennemgang af Danmarks implementering af PSD2 er Erhvervsministeriet blevet opmærksom på, at hele artikel 89 ikke er tekstnært gennemført i dansk ret. Der er derfor behov for at foretage ændringer for at sikre en tekstnær implementering af direktivet.

Dele af artikel 89 er gennemført ved § 104 i lov om betalinger. Artikel 89 i PSD2 regulerer udbyderes ansvar ved mangelfuld, manglende eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner. Der er ikke tiltænkt en ændring af den nuværende praksis om ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve § 104 og indsætte §§ 104 og 104 a.

De foreslåede bestemmelser vil videreføre de eksisterende regler om ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner, som følger af den nuværende § 104 i lov om betalinger.

Nyaffattelsen af § 104 indebærer, at det objektive ansvar præciseres ved, at der fastsættes regler om, at udbydere i videst muligt omfang skal tilbageføre de pågældende betalingskonti til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Som noget nyt vil der fastsættes krav om, at betalerens udbyder alene efter anmodning skal forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Det præciseres, at dette skal være uden omkostninger for betaleren.

Det foreslås derudover at videreføre reglerne om, at betalerens udbyder skal godtgøre betaleren for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktioner.

Derudover foreslås det at fastsætte regler om valørdatering i tilfælde af manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner. Reglerne om valørdatering i de foreslåede §§ 104 og 104 a har således til formål at regulere de situationer, hvor betalingstransaktionen er mangelfuld eller forsinket.

Derudover foreslås en række konsekvensrettelser som følge af, at § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

2.18. Anvendelsesområdet for internationale aftaler i lov om finansiel virksomhed

2.18.1. Gældende ret

§ 1 i lov om finansiel virksomhed fastsætter lovens anvendelsesområde. Det fremgår af § 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., hvilke regler der finder anvendelse, for de i bestemmelserne nævnte selskaber, når de har opnået tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter hvilke regler, der gælder for danske filialer af udenlandske kreditinstitutter, pengeinstitutter, realkreditinstitutter, værdipapirhandlere, investeringsselskaber, administrationsselskaber og forsikringsselskaber.

§ 1, stk. 5, fastsætter hvilke regler, der gælder for tjenesteydelser ydet her i landet af udenlandske kreditinstitut-

ter, administrationsselskaber forsikringsselskaber og værdipapirhandlere, der ikke har filial i Danmark.

Den Europæiske Union har beføjelse til at indgå aftaler med tredjelande, herunder inden for det finansielle område. Disse aftaler vil være indgået med hjemmel i artikel 216-219 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

Europa-Kommissionen underskrev på Unionens vegne den 22. september 2017 en bilateral aftale med USA om tilsynsregler vedrørende forsikring og genforsikring, jf. EU-Tidende 2017, nr. L 258, side 1-22. Aftalen træder i kraft i september 2022.

Aftalen skal sikre, at der ikke sker dobbeltregulering af forsikrings- eller genforsikringskoncerner, der foretager grænseoverskridende virksomhed til eller fra EU eller USA. Aftalen regulerer bl.a. krav til sikkerhedsstillelse, som særligt har været relevant for europæiske forsikrings- og genforsikringsvirksomheder, der ved aftalens indgåelse havde, hvad der svarer til, ca. 254 milliarder danske kroner i sikkerhed. Aftalen fjerner derudover nærmere krav til lokal tilstedeværelse, som betingelse for at indgå genforsikringsaftale. Herudover reguleres den rolle, som værts- og hjemtilsynsmyndigheder har, hvad angår koncerntilsyn med forsikrings- eller genforsikringskoncerner, hvis verdensomspændende moderselskab befinder sig i enten EU eller USA.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Danmark er som medlemsland af Den Europæiske Union forpligtet til at efterleve aftaler indgået mellem Unionen og et tredjeland.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at tilpasse anvendelsesområdet for lov om finansiel virksomhed, så der er klarhed om, at reglerne i lov om finansiel virksomhed viger for, hvad der fastsat i henhold til de internationale aftaler.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at reglerne i lov om finansiel virksomhed skal vige for, hvad der er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler.

Internationale aftaler skal forstås som de aftaler, som Den Europæiske Union indgår med tredjelande med hjemmel i artikel 216-219 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

Den foreslåede ændring vil præcisere, at lov om finansiel virksomhed ikke er til hinder for efterlevelsen af de internationale aftaler, som den Europæiske Union indgår med tredjelande.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.19. Strafhjemmel for manglende efterlevelse af påbud om udøve accessorisk virksomhed i et andet selskab

2.19.1. Gældende ret

Det fremgår af § 24, stk. 1, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Det fremgår af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det fremgår af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud for overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser, kan straffes med bøde.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finanstilsynet kan påbyde pengeinstitutter og realkreditinstitutter at drive accessorisk virksomhed til den virksomhed, der er givet tilladelse til, i et andet selskab i medfør af § 24, stk. 1, 3. pkt.

Det er hensigten, at Finanstilsynet skal kunne straffe manglende efterlevelse af påbuddet med bøde.

På nuværende tidspunkt er bestemmelsen strafbelagt ved § 373, stk. 1, der alene hjemler mulighed for at straffe overtrædelser af de nærmere oplyste bestemmelser. Hjemmelen til at straffe manglende efterlevelse af påbud fremgår af § 373, stk. 3, 1. pkt., hvorfor § 24, stk. 1, 3. pkt., retteligt henhører hertil.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at fjerne § 24, stk. 1, 3. pkt., fra § 373, stk. 1, og tilføje § 24, stk. 1, 3. pkt., til § 373, stk. 3, 1. pkt., således at strafhjemmelen er korrekt.

2.19.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at tilpasse strafhjemmelen for manglende efterlevelse af påbud om at udøve accessorisk virksomhed i et andet selskab.

Det foreslåede vil medføre, at det fremover fremgår af lov om finansiel virksomhed, at det er manglende efterlevelse af et påbud om at udøve accessorisk virksomhed i et andet selskab, der kan straffes.

2.20. Ændring af revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger

2.20.1. Gældende ret

Det følger af § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, at erhvervsministeren senest i folketingsåret 2021-22 fremsætter forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, jf. denne lovs § 7, nr. 5.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Under Folketingets behandling af L 46 af samling 2019-20, der ved stadfæstelse blev lov nr. 1374 af 13. december 2019, blev der foretaget en ændring af lovforslagets § 19, stk. 7, der af udvalgsbetænkningens bemærkninger er begrundet i alene at være en lovteknisk ændring. Ændringen forårsagede imidlertid en utilsigtet ændring af den tidsmæssige ramme til at evaluere og revidere § 122, stk. 2, i lov om betalinger som indsat ved samme lov.

Det findes hensigtsmæssigt, at ændre i § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december for at bringe revisionsbestemmelsen vedrørende § 122, stk. 2, i lov om betalinger tilbage i overensstemmelse med ordlyden af og intentionen bag aftaleteksten bag den politiske aftale af den 19. september 2019 mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Konservative og Alternativet om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalings-service-løsninger. Det fremgår af aftaleteksten, at aftaleparterne er enige om, at udvidelsen af § 122 vil blive evalueret to år efter lovændringens ikrafttræden. Udvidelsen af § 122 trådte i kraft pr. 1. januar 2020. Evalueringen kan derfor først foretages primo 2022.

Evalueringen skal foretages med henblik på, at erhvervsministeren derefter skal fremsætte forslag om revision af § 122, stk. 2. Revisionsbestemmelsen skal som en konsekvens heraf ændres til at gælde folketingsåret 2022-23 i stedet for den nuværende ordlyd i revisionsbestemmelsen om folketingsåret 2021-22.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at erhvervsministeren senest i folketingsåret 2022-2023 fremsætter forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger.

Denne ændring gør det muligt at foretage en evaluering af udvidelsen af § 122 i lov om betalinger to år efter lovæn-

dringens ikrafttræden, hvilket vil være i overensstemmelse med aftaleteksten bag den politiske aftale af den 19. september 2019 mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Konservative og Alternativet om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalings-service-løsninger.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører mindre negative økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af deltagelse i tilsynskollegium i medfør af CCPRR-forordningen.

Forslaget vil medføre begrænsede negative økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af den foreslåede supplerende underretningsforpligtelse ved boligkreditformidlers udøvelse af grænseoverskridende virksomhed.

Lovforslagets § 2, nr. 5, og § 7, nr. 12, hvor Finanstilsynet og Finansiell stabilitet foreslås udpeget til at være afviklingsmyndigheder for CCP'er i Danmark medfører begrænsede negative økonomiske konsekvenser for det offentlige, da der ikke er en CCP i Danmark. Bliver der oprettet en CCP i Danmark vil det medføre større byrder for det offentlige som følge af behov for flere årsværk til at håndtere den øgede arbejdsmængde for myndighederne.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslagets § 1, nr. 15, § 6, nr. 2, §§ 10 og 12 om virksomhedernes mulighed for at behandle kunders personnummer til administrative formål, understøtter genbrug af eksisterende offentlige data og sikrer, at kunder kan identificeres på tværs af virksomhedens administrative funktioner. Lovforslagets § 1, nr. 15, § 6, nr. 2, §§ 10 og 12, tager desuden højde for princippet om tryk og sikker databehandling, da de finansielle virksomheder er vant til at håndtere personnumre, og at det derfor må formodes, at virksomhederne har de nødvendige foranstaltninger for at sikre en gennemsigtig, fortrolig og sikker håndtering af persondata.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget om pligt for investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers til at integrere bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring forventes at være forbundet med begrænsede negative økonomiske og administrative konsekvenser. Dette skyldes, at mange virksomheder allerede i dag har fokus på bæredygtighed og derfor har indarbejdet bæredygtighed i den måde de driver virksomhed på og dermed i den måde de efterlever gældende regler.

Forslaget om undtagelse til reglerne om risikospredning forventes at medføre positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslagets § 8, nr. 3, om at ejendomskreditselskaber ved ansøgning også skal kunne dokumentere en forretningsgang for udførelse af kreditværdighedsvurdering i medfør af lovforslagets vil medføre begrænsede negative administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Ændringen af afgiftsbeløbet i lovforslagets § 1, nr. 29, medfører at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter betaler en højere afgift til Finanstilsynet.

Lovforslagets § 1, nr. 9-14, vil medføre, at forsikringsselskaber fremadrettet vil skulle opføre, samt eje og drive fast ejendom og infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, i et datterselskab frem for i selve forsikringsselskabet. De økonomiske konsekvenser af dette er ikke kvantificerbare.

Lovforslagets § 1, nr. 9-14, vil ligeledes medføre, at forsikringsselskaberne har mulighed for at yde sundheds- og plejeydelser i et datterselskab, hvis det har tilknytning til forsikringsselskabets tilladelse. De økonomiske konsekvenser af dette er dog ikke nærmere kvantificerbare.

I forhold til principperne for agil erhvervsrettet regulering vurderes forslaget ikke at påvirke virksomhedernes muligheder for at teste, udvikle og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om doku-

menter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1.

Lovforslagets § 3 implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Lovforslagets § 1, nr. 8, og § 3 nr. 8, implementerer dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141.

Lovforslagets § 6 implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU.

Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om kapitalmarkeder, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om finansiell virksomhed, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndig for CCP'er, der har hjemsted i Danmark. Dette inkluderer bl.a. ændring af direktiv 2014/59/EU (BRRD), der følger af CCPRR-forordningens artikel 93.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

Lovforslagets § 8, nr. 1, implementerer artikel 18, stk. 2, lovforslagets § 9, nr. 1 og 2, implementerer artikel 29, stk. 5, litra b, og artikel 29, stk. 6, Lovforslagets § 9, nr. 3 og 5, implementerer artikel 32, stk. 2, og lovforslagets § 9, nr. 4 implementerer dele af artikel 32, stk. 1, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktivet 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

Lovforslagets § 5, nr. 9, implementerer artikel 89 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366 af 25. november 2015 om betalings tjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (PSD2).

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden den 19. oktober til den 15. november 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISA-CA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes

Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

Et udkast til lovforslaget har i perioden den 26. november til den 15. december 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISA-CA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for

Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Wes-

tern Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Forslaget vil medføre begrænsede økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af den foreslåede supplerende underretningsforpligtelse ved boligkreditformidlers udøvelse af grænseoverskridende virksomhed.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om undtagelse til reglerne om risikospredning i lov om investeringsforeninger m.v. forventes at medføre positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.	Forslaget vil medføre begrænsede negative administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet ejendomscreditselskaber ved ansøgning også skal kunne dokumentere en forretningsgang for udførelse af kreditværdighedsvurdering. Forslaget om at investeringsforvaltningers og investeringsforeninger skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici i led af deres virksomhedsstyring vil medføre administrative konsekvenser for de omfattede virksomheder.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet). Lovforslaget implementerer dele af EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32 og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af	

	<p>21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer.</p> <p>Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.</p> <p>Lovforslagets § 6, nr. 1 og 3-5, implementerer dele af artikel 15, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse.</p> <p>Lovforslagets § 5, nr. 9, implementerer artikel 89 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (PSD2).</p>	
<p>Er i strid med principperne for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/</p> <p>Går videre end minimumskrav i EU-regulering</p>	<p>JA</p>	<p>NEJ</p> <p>x</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Den gældende fodnote til lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021 (herefter lov om finansiel virksomhed), indeholder i 1. pkt. en opstilling af de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven.

Det foreslås at nyaffatte *fodnoten 1. pkt.*

Den foreslåede ændring vil videreføre den gældende fodnote og tilføje, at loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tiden-

de 2019, nr. L 150, side 253, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 29, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141.

Nyaffattelsen foreslås på baggrund af, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253 blev fjernet fra fodnoten ved lov nr. 1663 af 8. juni 2021 ved en fejl.

Nyaffattelsen foreslås derudover på baggrund af, at henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-

Tidende 2019, nr. L 328, side 29, ved en fejl ikke blev indsat ved lov nr. 1166 af 8. juni 2021.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, fastsætter, at for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 44, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348, § 352, stk. 2, §§ 354 a, 360, 363 a, 368-370 og 373-374 anvendelse.

Den gældende § 4, stk. 1, i databeskyttelsesloven bestemmer, at loven og regler udstedt i medfør af loven gælder for behandling af personoplysninger, som foretages som led i aktiviteter, der udføres for en dataansvarlig eller en databehandler, som er etableret i Danmark, uanset om behandlingen finder sted i EU.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 4, stk. 1, i databeskyttelsesloven, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 68 som fremsat, side 173-174, at bestemmelsen lægger sig helt op ad det geografiske anvendelsesområde for databeskyttelsesforordningen således, at det geografiske område for forordningen og databeskyttelsesloven er sammenfaldende. Det fremgår videre af lovbemærkningerne, at etablering i bestemmelsens forstand foreligger, når der er tale om faktisk udøvelse af aktiviteter gennem en mere permanent struktur. Den pågældende strukturs retlige form er uden betydning. Omfattet vil således kunne være aktiviteter, der udøves af såvel filialer som datterselskaber med status som juridisk person.

Når finansielle virksomheder driver filialvirksomhed i Danmark, sker det typisk i form af etablering af en dansk virksomhed. Databeskyttelseslovens regler, herunder § 11, stk. 2, om behandling af oplysninger om personnummer, finder dermed også anvendelse for filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed (finansiel virksomhed) i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve finansiel virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udfører de samme typer af opgaver over for sine kunder, som de dansk etablerede finansielle virksomheder gør. Behovet for entydigt at kunne identificere sine kunder er derfor det samme for filialerne.

Det foreslås derfor i § 1, stk. 4, 1. pkt., at indsætte en henvisning til § 43 b i § 1, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslåede medfører, at § 43 b også vil finde anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med lovændringen vil også filialer af finansielle virksomheder her i landet kunne benytte den nye personnummerbestemmelse som behandlingshjemmel, når det er nødvendigt for at kunne opnå en entydig identifikation, såfremt der er tale om en filial af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve finansiel virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dette er også med til at sikre level playing field mellem de dansk etablerede finansielle virksomheder og filialerne af udenlandske virksomheder, herunder virksomheder der er meddelt tilladelse til at udøve pengeinstitutvirksomhed, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 1 i lov om finansiel virksomhed fastsætter lovens anvendelsesområde.

Det følger af § 1, stk. 4, 1. pkt., at for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 44, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348, § 352, stk. 2, §§ 354 a, 360, 363 a, 368-370 og 373-374 anvendelse.

Det følger af § 1, stk. 4, 2. pkt., at for filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 2, 2. pkt., anvendelse.

Det følger af § 1, stk. 4, 3. pkt., at for filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere anvendelse.

Det følger af § 1, stk. 4, 4. pkt., at for filialer og tilknyttede agenter her i landet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har

indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet her i landet, finder §§ 30, 32, 46 a og 46 b, § 72, stk. 2, nr. 5, §§ 77 e, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse.

Det følger af § 1, stk. 5, 1. pkt., at for tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 31, 36, 43, 44 og 46-60, § 347, stk. 1, og § 348, stk. 1, anvendelse.

Det følger af § 1, stk. 5, 2. pkt., at for tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 31, § 347, stk. 1, og § 348, stk. 1, anvendelse.

Det fremgår af bemærkningerne til § 1, stk. 3, at formuleringen »lande som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område« skal fortolkes således, at den i princippet omfatter en hvilken som helst aftale, som EU indgår med et tredjeland, og som omfatter finansielle tjenesteydelser. De finansielle direktiver indeholder de betingelser, som skal være opfyldt for, at et samarbejde kan indledes, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, L 176, side 118.

Internationale aftaler, der kan udgøre en undtagelse til reglerne, skal være indgået mellem Den Europæiske Union og et tredjeland efter reglerne i artikel 216-219 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, der fastsætter betingelser og procedurer for indgåelse af internationale aftaler mellem Unionen og tredjelande.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., at indsætte »med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler« efter »anvendelse«.

Det foreslåede vil medføre, at anvendelsesområdet af reglerne i lov om finansiel virksomhed for filialer af udenlandske virksomheder, og tjenesteydelser her i landet ydet af udenlandske virksomheder viger for, hvad der er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler.

Ændringen foretages i lyset af en bilateral aftale mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater om tilsynsregler vedrørende forsikring og genforsikring, jf. EU-Tidende 2017, nr. L 258, side 1-22, og for at sikre tydelighed om, at sådanne aftaler går forud for reglerne i lov om finansiel virksomhed for filialer af udenlandske virksomheder, og tjenesteydelser her i landet ydet af udenlandske

virksomheder. Formålet med den konkrete aftale, der har foranlediget et genbesøg af ordlyden i § 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., er, at øge den reguleringsmæssige sikkerhed og sikre lige vilkår for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der driver virksomhed i EU og De Forenede Stater, at forbedre beskyttelsen af forsikringstagere og andre forbrugere samt at fremme samarbejdet og udvekslingen af fortrolige oplysninger mellem tilsynsmyndigheder på begge sider af Atlanten. Aftalen skal overordnet sikre, at visse angivne barrierer, som krav om lokal tilstedeværelse via filialer, ikke pålægges for at få adgang til hinandens markeder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.18.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 19, i lov om finansiel virksomhed)

De gældende regler i §§ 71 a-71 c, 177 a-177 b, 182 b-182 f, 224 a, kapitel 15 a, 17 og 17 a i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om genopretning og afvikling af finansielle virksomheder. Reglerne implementerer direktiv 2014/59/EU (BRRD), om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber.

I § 1 i lov om finansiel virksomhed foreslås der indsat et nyt *stk. 19*, hvorefter pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 undtages for de ovennævnte bestemmelser, der er implementeret som følge af BRRD. Det foreslåede implementerer CCPRR-forordningens artikel 93, der ændrer i BRRD.

Det foreslåede vil medføre, at lovens bestemmelser om genopretning og afvikling, implementeret som følge af direktiv 2014/59/EU (BRRD), ikke finder anvendelse for pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR).

I henhold til EMIR forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1, er en CCP en juridisk person, der interverner mellem modparterne i aftaler, som handles på et eller flere finansielle markeder, og bliver køber over for enhver sælger og sælger over for enhver køber. Centrale modparter (CCP'er) fungerer således som bindeled mellem parter i en værdipapirhandel ved at agere modpart mod både køber og sælger. CCP'en påtager sig risikoen for køber og sælger i tidsrummet fra handlen er indgået og til den er afsluttet. Hvis én modpart går konkurs, inden handlen er afsluttet, forpligtiges CCP'en således over for den anden part. Pengeinstitut kan have tilladelse som CCP.

CCPRR-forordningens regler om afvikling og genopretning omfatter bestemmelser om genopretnings- og afviklings-

planlægning, afviklingsmuligheder, værdiansættelse, afviklingsværktøjer, afviklingsbeføjelser og sikkerhedsforanstaltninger. CCPRR-forordningen ligner således BRRD på mange punkter, dog findes der ingen krav til nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) i CCPRR-forordningen.

Baggrunden for forslaget er, at det i enkelte medlemslande er set, at CCP'er også har fået en pengeinstitutlignende tilladelse, f.eks. med henblik på at kunne få en konto i medlemsstatens centralbank. Det vurderes ikke at være foreneligt med CCP'ens tilladelse at drive egentlig pengeinstitutvirksomhed, hvorfor bestemmelsen ikke åbner mulighed for, at almindelige pengeinstitutter kan opnå CCP-tilladelse og derved undgå krav, der følger af BRRD.

Det vurderes ikke at være foreneligt med CCP'ens tilladelse at drive egentlig pengeinstitutvirksomhed, hvorfor bestemmelsen ikke åbner mulighed for, at almindelige pengeinstitutter kan opnå CCP-tilladelse og derved undgå krav, der følger af BRRD.

Henset til at der ikke findes CCP'er i Danmark på nuværende tidspunkt, forventes lovforslaget ikke at have nogen umiddelbare konsekvenser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 5, stk. 1, nr. 75, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastlægger lovens definitioner.

Det foreslås at indsætte et nr. 75 i § 5, stk. 1, som siger, at bæredygtighedsrisiko defineres som i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, nr. 1, andet led, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Bestemmelsen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 5, stk. 1, nr. 80, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 80, definerer udgående nettopengestrømme.

Det foreslås at § 5, stk. 1, nr. 80, ophæves og i stedet indsættes en definition af udgående nettopengestrømme, der svarer til artikel 3, stk. 1, nr. 16, i direktiv om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer i § 5, stk. 1, nr. 76.

Udgående nettopengestrømme defineres i artikel 3, stk. 1, nr. 16, i direktiv om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer som alle udgående betalingsstrømme, der forfalder på en dag, herunder hovedstol og rentebetalinger samt betalinger i henhold til derivatkontrakter omfattet af programmet for dækkede obligationer, eksklusivt alle indgående betalingsstrømme, der forfalder på den samme dag for krav, der er relateret til de dækkende aktiver.

Begrebet finder anvendelse i direktivets artikel 16 om krav til en likviditetsbuffer, som med forslaget implementeres i dansk ret.

Det foreslåede viderefører den gældende § 5, stk. 1, nr. 80. Videreførelsen foreslås, da § 5, stk. 1, ikke indeholder numre 75-79. Der er dermed et hul i oplistningen mellem § 5, stk. 1, nr. 74 og 80.

Det foreslåede medfører ikke en materiel ændring.

Til nr. 7 (§ 10, stk. 7, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Bilag 5 indeholder en liste over finansielle instrumenter. I § 10, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, henvises der til bilag 5.

Bilag 5 i lov om finansiel virksomhed blev ophævet ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021. Bilaget blev samtidig indsat som bilag 2 til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 10, stk. 7, 2. pkt., at ændre »bilag 2 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, nr. 3« til: » bilag 2, nr. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter«.

Ændringen er en lovteknisk justering og har ingen materiel betydning.

Til nr. 8 (§ 11, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed stiller krav om tilladelse til udøvelse af forsikringsvirksomhed.

Den gældende § 14 indeholder bl.a. de krav, som en virksomhed skal opfylde for at opnå tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Den gældende § 18, stk. 1, indeholder krav om, at en ansøgning om tilladelse skal indeholde en, af forsikringsselskabet udarbejdet, driftsplan for den virksomhed, som forsikringsselskabet agter at drive.

Den gældende § 19, stk. 1, 1. og 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed. Livsforsikringsselskaber kan dog ud over livsforsikringsvirksomheden udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7.

Den gældende § 19, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om livsforsikringsselskabers udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed.

Bemyndigelsen er blevet benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 11 at indsætte *stk. 12*, hvorefter en virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, kan ansøge om tilladelse til samtidig at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.

Det foreslåede er en præcisering af kravet om, at livsforsikringsselskaber skal have tilladelse til at drive skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.

Det har hidtil været muligt for livsforsikringsselskaber at ansøge om tilladelse til at udøve syge- og ulykkesforsikringer efter den gældende § 11, stk. 1. Den foreslåede ændring vil medføre, at livsforsikringsselskaber, der ønsker at udøve SUL-aktiviteter, fremadrettet skal ansøge i medfør af den foreslåede § 11, stk. 12.

Til nr. 9 (§ 14, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at udøvelse af forsikringsvirksomhed kræver tilladelse.

Den gældende § 14 indeholder bl.a. de krav, som en virksomhed skal opfylde for at opnå tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Den gældende § 14, stk. 2, stiller krav om, at en ansøgning om tilladelse efter §§ 7-11 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, disse oplysninger er bl.a. oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele og virksomhedens organisation.

Den gældende § 18, stk. 1, indeholder krav om, at en ansøgning om tilladelse skal indeholde en af forsikringsselskabet udarbejdet driftsplan for den virksomhed, som forsikringsselskabet agter at drive.

Den gældende § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2, stiller krav til den kapital, som et forsikringsselskab som absolut minimum skal være i besiddelse af.

Det foreslås at indsætte *stk. 8, 1. pkt.*, i § 14, hvorefter en livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, udover at opfylde kravene til tilladelse, skal godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2.

Kravene til tilladelse skal forstås i overensstemmelse med reglerne om tilladelse i § 11, stk. 1, og § 14, stk. 1 og 2.

Det foreslås at indsætte *stk. 8, 2. pkt.*, i § 14, hvorefter virksomheden ligeledes skal godtgøre, at den fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der gælder.

Disse krav, som stammer fra Solvens II-direktivets artikel 74, stk. 3, er implementeret i bekendtgørelse om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed og fremgår af artikel 252 i kommissionens delegerede forordning 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede har til formål at præcisere dele af de krav fra Solvens II-direktivet, der gælder, hvis en livsforsikringsvirksomhed ansøger om at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af forsikringsklasse 1 og 2, jf. bilag 7. Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 3. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de krav, der gælder for virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed i medfør af bilag 8, og skadesfor-

sikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2, jf. bilag 7, samtidig, jf. § 19, stk. 1, og de regler, der i medfør af § 19, stk. 2, er udstedt i bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Til nr. 10 (§ 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at udøvelse af forsikringsvirksomhed kræver tilladelse.

Den gældende § 19, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed. Livsforsikringsselskaber kan dog ud over livsforsikringsvirksomheden udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7. Endvidere kan genforsikring af livsforsikring og anden forsikring udøves af samme selskab.

Den gældende § 19, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om livsforsikringsselskabers udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed. Bemyndigelsen er blevet benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 2003 af november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Det bemærkes at § 19, stk. 2, der bliver stk. 3, foreslås ændret med lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås at der i § 19 indsættes et nyt stykke efter stk. 1, der bliver til stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at virksomheder, der efter § 11, stk. 12, har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal sikre særskilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden.

Den foreslåede præcisering har til formål at præcisere de krav i lov om finansiel virksomhed, der gælder når en virksomhed har tilladelse til at udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at virksomheder, der har opnået tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig i samme selskab, jf. § 11, stk. 12, skal etablere en organisering af virksomheden, der kan sikre opfyldelse af de krav, der gælder i relation til særskilt forvaltning af de to typer virksomhed.

Bestemmelsen medfører, at der i lov om finansiel virksomhed skabes klarhed over det overordnede krav, der stammer fra artikel 73, stk. 2 i Solvens II-direktivet om, at disse virksomheder skal sikre en særskilt forvaltning i over-

ensstemmelse med kravene i artikel 74, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. Med præciseringerne sikres en tydelig implementering af dele af artikel 73 og 74.

De nærmere krav til den særskilte forvaltning fra Solvens II-direktivets artikel 74 er endvidere allerede implementeret i bekendtgørelse nr. nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Reglerne om særskilt forvaltning i bekendtgørelse om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed, forudsætter, at der i virksomheder, der driver de to typer forsikringsvirksomhed samtidig, er samme beskyttelse af livsforsikringskunderne, som hvis livsforsikringsaktiviteterne og SUL-aktiviteterne blev drevet i to separate selskaber. Der gælder således en række krav til den organisering og forvaltning, som sådanne virksomheder skal iagttage, herunder krav til hvordan forvaltningen skal foregå og hvordan kapitalkrav skal opgøres og dækkes.

De nærmere krav til den særskilte forvaltning følger fortsat af bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Det fremgår af bekendtgørelsen, at virksomheden bl.a. skal opgøre teoretiske minimumskapitalkrav i forhold til både livsforsikrings- og skadesforsikringsdelen, ligesom det fremgår at virksomheden skal føre interne særskilte opgørelser, hvor det fremgår, hvordan resultatet for henholdsvis livsforsikring og syge- og ulykkesforsikring er opnået.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke må tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring skal komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen vil sikre en mere tydelig implementering af det overordnede krav fra Solvens II-direktivets artikel 74, stk. 1, om, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke må tilsidesættes, og at overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslagets § 1, nr. 23, hvor det i § 344, stk. 2, 2. pkt., præciseres, at virksomheden både samlet set og i forhold til livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig skal have en holdbar forretningsmodel.

For at sikre forsikringstagernes interesser præciseres kravet om, at f.eks. de gældende finansielle minimumsforpligtelser,

der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, ikke må bæres af den anden form for virksomhed. Det foreslåede præciserer dermed, at virksomheden skal sikre sig, at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben, herunder at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer virksomhed.

Til nr. 11 (§ 19, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 19, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om livsforsikringssselskabers udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed.

Finanstilsynet har i overensstemmelse hermed udstedt bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringssselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Bekendtgørelsen fastsætter nærmere regler for virksomheder, der både har tilladelse til at drive livs- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig, herunder at virksomhederne skal sikre særskilt forvaltning.

Bekendtgørelsen fastsætter bl.a., hvordan virksomhederne skal understøtte kravet om særskilt forvaltning samt fastsætter krav til, hvordan virksomhedernes styring af den særskilte forvaltning skal foregå i praksis. Bekendtgørelsen rummer bl.a. implementering af dele af Solvens II-direktivets artikel 74 og vil også fremover rumme de nærmere krav, der skal opfyldes, for at leve op til kravene relateret til særskilt forvaltning mellem livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden.

Det foreslås at § 19, stk. 2, der bliver stk. 3, nyaffattes, således, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringssselskaber, der har tilladelse til at drive både livs- og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2 samtidig, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. det foreslåede stk. 2, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringssselskaberne.

Det foreslåede vil medføre, at bemyndigelsen er mere tidsvarende og kan indeholde de regler, der løbende justeres på EU-plan, som skal implementeres i bekendtgørelsen. Derudover bliver det præciseret, at Finanstilsynet kan fastsætte krav til hvilke oplysninger tilsynet løbende skal modtage for at kunne udføre den tilsynsmæssige opgave.

Det er hensigten, at bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 skal videreføres, idet den senest ændrede bekendtgørelse vurderes at have sikret klarhed om de nærmere krav i bl.a. Solvens II-direktivets artikel 74 til virksomheder, der driver både livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i samme selskab.

Bekendtgørelsens gældende krav indebærer bl.a., at en virksomhed skal opføre de teoretiske minimumskrav, der gælder

for de to forretningsområder, og at virksomheden dækker disse krav med et tilsvarende beløb i anerkendte elementer af basiskapitalgrundlaget. Det er i den forbindelse et krav, at de gældende finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed, ikke bæres af den anden form for virksomhed.

Bekendtgørelsen indeholder hertil de krav, der gælder for det interne set up, der skal etableres for at understøtte, at alle indtægter og udgifter opdeles på de to typer virksomhed i en intern opgørelse, således at resultatdannelsen og holdbarheden af forretningsmodellen kan vurderes. Bekendtgørelsen fastsætter endvidere de nærmere krav til indberetning af oplysninger til Finanstilsynet, som er nødvendige for Finanstilsynets tilsyn med livsforsikringssselskabernes syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed (SUL-aktiviteterne).

Til nr. 12 (§ 24, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 24, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Det er en forudsætning, at den accessoriske virksomhed er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Det følger af den gældende § 24, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssselskaber gennem dattervirksomheder må drive anden finansiel virksomhed.

Det følger af den gældende § 25 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede engagementer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Den gældende § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter rammerne for, hvornår pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssselskaber kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Det foreslås at ændre § 24, stk. 1, 1. pkt., § 24, stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, således at »pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssselskaber« ændres til »pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.

Det foreslåede medfører, at forsikringsselskaber ikke længe omfattes af § 24, stk. 1, 1. pkt., § 24, stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelsen fremadrettet alene omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

Det foreslåede medfører, at forsikringsselskaber ikke længe omfattes af § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelsen fremadrettet alene omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter. De gældende regler foreslås for forsikringsselskaber videreført i den foreslåede § 29 b, stk. 1. Der er i den foreslåede § 29 b, stk. 1, nr. 3, tilføjet, at det andet selskab, som virksomheden skal udøves i, skal være et selskab med begrænset hæftelse. Kravet har tidligere alene fremgået af bemærkningerne til den gældende § 26, hvorfor det foreslås indsat i bestemmelsen.

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 14, hvorefter § 29 nyaffattes. Ved nyaffattelsen vil de gældende regler i § 24, stk. 2, blive videreført til § 29, stk. 4, nr. 1.

Lovforslaget skal endvidere ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 15, hvor de gældende regler i § 25 foreslås videreført i den foreslåede § 29 a.

Til nr. 13 (§ 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at hvis en finansiel virksomhed eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, § 11, stk. 1, eller § 26, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Det foreslås at ændre § 26, stk. 2, således at »en finansiel virksomhed« ændres til »et pengeinstitut, realkreditinstitut, investeringsforvaltningsselskab«, og at henvisningen til § 11, stk. 1, udgår.

Det foreslåede medfører, at forsikringsselskaber ikke længe omfattes af § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finansielle virksomheder er i § 5, stk. 1, nr. 1, defineret som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmægler-selskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Bestemmelsen omfatter derfor fremadrettet alene pengeinstitutter, realkreditinstitutter og investeringsforvaltningsselskaber. Reglerne foreslås for forsikringsselskaber videreført i den foreslåede § 29 b, stk. 2.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 14 (§ 29 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 29, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber, ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed, må drive agenturvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn, samt opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg.

Det følger af den gældende § 29, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP-konti.

Den gældende § 29, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed foreslås ikke videreført, da SP-ordningen er ophævet ved lov nr. 1263 af 16. december 2009 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtdisfond, lov om beskatning af pensionsordninger m.v. og lov om pensionsafkastbeskatning.

Det foreslås at affatte § 29 på ny.

Det foreslås med nyaffattningen af § 29, stk. 1, at videreføre de gældende regler i § 24, stk. 1, om accessorisk virksomhed for forsikringsselskaber i en særskilte bestemmelse, med en præcisering af, at accessorisk virksomhed skal være direkte forbundet med den tilladte virksomhed. Der er med præciseringen ikke tiltænkt en ændring af Finanstilsynets praksis.

Bestemmelsen implementerer Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, der medfører, at hjemlandet skal kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervs-mæssig virksomhed. Den foreslåede bestemmelse udvider således det virksomhedsområde, som forsikringsselskaber lovligt kan udøve efter § 11.

Det foreslåede *stk. 1. 1. pkt.*, fastslår, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til.

Bestemmelsen er for forsikringsselskaber justeret i forhold til den gældende § 24 for at præcisere, at de pågældende aktiviteter skal være direkte forbundet med og ligge i naturlig forlængelse af forsikringsvirksomheden. Med præciseringen sikres en direktivnær implementering af kravet i Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, om at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervs-mæssig virksomhed.

Hvilke typer virksomhed, der er accessorisk til forsikringsvirksomhed, fastlægges af Finanstilsynet gennem administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling. Vurderingen foretages ud fra forsikringsselskabers generelle kerneområder, der fremgår af bilag 7, om skadesforsikringsvirksomhed, og bilag 8, om livsforsikringsvirksomhed. Finanstilsynet har i sin afgørelse af 31. oktober 2007 om et livsforsikringsselskab som accessorisk virksomhed kan yde investeringsservice til andet livsforsikringsselskab bemærket, at forsikringsvirksomhed har tre hovedelementer, der skal ses i nær sammenhæng: at indgå forsikringsaftaler, at forvalte de forudbetalte midler bedst muligt og udbetaling af ydelser, når forsikringsbegivenheder indtræder.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at forsikringsselskaber som udgangspunkt alene kan drive den type virksomhed, de har tilladelse til. Selskaberne har imidlertid gennem forsikringsvirksomheden erhvervet en ekspertise på direkte forbundne tilgrænsende områder, som det ud fra en samfundsmæssig betragtning er hensigtsmæssigt at stille til rådighed for selskabernes kunder og for andre. Som eksempler på sådan ekspertise kan nævnes statistikudarbejdelse, bygningssyn, risikovurderinger og viden om skadesforebyggelse og risikovurderinger.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at forsikringsselskaber f.eks. kan tilbyde produkter med tilknytning til forsikringsvirksomheden. Som eksempler på produkter, som forsikringsselskaber efter forslaget kan tilbyde, kan nævnes salg af tyveri- og brandalarmeringsanlæg, skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringsskader, vagt- og sikringsvirksomhed, undervisning i skadesforebyggelse og skadebegrænsning samt finansiering af sådanne ydelser. Hvad angår udøvelse af skadeforebyggende virksomhed bemærkes, at det ikke vil være en forudsætning, at resultaterne af skadeforebyggelsen stilles til vederlagsfri rådighed for alle interesserede.

Forslaget indebærer endvidere, at forsikringsselskaber kan præstere totalløsninger. Totalløsninger, ud over forsikring, skadeforebyggelse og skadebegrænsning, kan indeholde elementer af finansiering, i det omfang det er i overensstemmelse med reglerne om prudent person-princippet, jf. gældende § 158. Et eksempel på en sådan totalløsning kan være tegning af bygningsforsikring, regelmæssigt bygningssyn med henblik på skadeforebyggelse, samt salg og drift af vagt-, sikrings-, og alarmsystemer. Andre eksempler kan være, at forsikringsselskabet kan yde lån mod pant i fast ejendom og dermed præstere en samlet boligløsning, udbydelse af bilpakke bestående af forsikring samt servicekontrakt med det formål at opnå størst mulig trafikikkerhed og mindst mulig værdiforringelse af bilen, eller formidling af fast ejendom i erhvervsmæssig øjemed.

Anden finansiel virksomhed, der kræver tilladelse efter den

finansielle regulering anses ikke for at kunne være accessorisk virksomhed for et forsikringsselskab. Dette følger også af den gældende praksis, f.eks. Finanstilsynets afgørelse af 31. oktober 2007, der vedrørte et livsforsikringsselskabs mulighed for at yde investeringsservice til et andet, uafhængigt livsforsikringsselskab. Finanstilsynet fastslog her, at det ikke kunne ske under reglerne om accessorisk virksomhed, og lagde ved afgørelsen vægt på, at der ikke var tale om koncernforbundne selskaber, modsat Finanstilsynets afgørelse af 25. juni 2007, at omfanget af den påtænkte virksomhed samt risici forbundet hermed ansås for at være af betydning for livsforsikringsselskabets økonomiske stilling, samt at der i lov om finansiel virksomhed stilles forskellige krav til udøvelsen af investeringsvirksomhed i forhold til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, der tilgodeser forskellige aspekter ved de to typer af finansielle virksomheder, hvorfor livsforsikringsselskaber ikke uden tilladelse og uden at opfylde de i lov om finansiel virksomheds opstillede krav til sådan investeringsvirksomhed kan foretage investeringsservice for alle og enhver. Finanstilsynet lagde endvidere vægt på, at der i MIFID direktivet ikke er hjemmel til, at livsforsikringsselskaber generelt kan drive investeringsvirksomhed uden tilladelse og tilbyde investeringsservice for tredjemand, og at undtagelsesbestemmelsen i den dagældende bekendtgørelse nr. 938 af 16. juni 2004 alene tillod investeringsservices knyttet til livsforsikringsvirksomhedens egen investeringsportefølje som led i udøvelsen af livsforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, fastslår, at digitale løsninger og services kan anses som accessorisk virksomhed under forudsætning af, at de er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Det kan for forsikringsselskaber være løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold. Et forsikringsselskabs løsninger, der giver forsikringsselskabets kunder et overblik over deres aftaler i det pågældende forsikringsselskab, anses som en del af kerneforretningen for forsikringsselskabet.

Som også anført under det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, fastlægges den nærmere afgrænsning af begrebet "accessorisk virksomhed", herunder også de forskellige former for digitale løsninger og services, via Finanstilsynets praksis under hensyntagen til bl.a. den samfundsmæssige udvikling.

Det foreslåede *stk. 2*, fastslår, at Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed, skal udøves i et andet selskab.

Formålet hermed er at sikre, at accessorisk virksomhed udøvet efter *stk. 1*, der efter omstændighederne kan være af væsentlig betydning for forsikringsselskabets økonomiske stilling, udøves i et fra forsikringsselskabet adskilt selskab.

Finanstilsynets afgørelse vil være baseret på en konkret vurdering og vil afhænge af bl.a. den accessoriske virksomheds betydning for forsikringsselskabets økonomiske stilling, samt den risiko, der er forbundet med den accessoriske virksomhed. I vurderingen af om den accessoriske virksomhed bør udskilles kan ligeledes indgå, om hensynet til gennemsigtighed tilsiger, at der bør aflægges to regnskaber, og hvorvidt der kan gennemføres et mere effektivt tilsyn, hvis den accessoriske virksomhed udskilles.

Det foreslåede stk. 2 omfatter kun accessorisk virksomhed, og kan ikke bruges til at pålægge forsikringsselskaber at udskille aktiviteter, der lovligt kan udøves i henhold til kravene til tilladelse som forsikringsselskab i henhold til § 11.

Manglende efterlevelse af påbud givet i medfør af det foreslåede stk. 2, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 1, nr. 34. For nærmere herom henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 34.

Det foreslåede *stk. 3*, fastslår, at forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 3, er en videreførelse af reglerne i den gældende § 29, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed. Begrebet forsikringsagentvirksomhed blev med gennemførelsen af lov om forsikringsformidling i 2018 ændret til forsikringsformidling. Bestemmelsens ordlyd er alene ændret for at afspejle denne ændring.

Forsikringsselskaber kan drive forsikringsagentvirksomhed for både selskaber i og uden for samme koncern og både for indenlandske og udenlandske selskaber, der er under tilsyn af Finanstilsynet. Forsikringsselskaber, som er hjemmehørende i et EU-land eller i et land, som har implementeret Solvens II-direktivet, og som har anmeldt sig som tjenesteydere i Danmark efter § 31 sidestilles med selskaber under tilsyn af Finanstilsynet. Dette forudsætter dog, at forsikringsselskabet kan drive grænseoverskridende virksomhed efter § 31.

De andre virksomheder under Finanstilsynets tilsyn, der kan drives agentvirksomhed for, omfatter de virksomheder, som Finanstilsynet efter lov fører tilsyn med. Finanstilsynet fører eksempelvis tilsyn med forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere efter § 22 i lov om forsikringsformidling, jf. lovekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020.

Det foreslåede *stk. 4*, indebærer, at forsikringsselskaber kan drive følgende virksomhed, der er oplyst i nr. 1 og nr. 2.

Det foreslåede stk. 4, *nr. 1*, oplister »Anden finansiel virksomhed gennem en dattervirksomhed«.

Det foreslåede indebærer, at forsikringsselskaber kan drive anden finansiel virksomhed gennem dattervirksomheder. Finansiel virksomhed skal forstås som virksomhed, som finansielle virksomheder lovligt kan udøve i henhold til øvrige finansielle love, herunder lov om finansiel virksomhed. Dattervirksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 5, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed. Kravet til selskabsformen for dattervirksomheden bestemmes af lovkravene til den påtænkte anden finansielle virksomhed.

Bestemmelsen skal sikre konkurrencemæssig ligestilling med hensyn til at drive finansiel virksomhed.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke indebærer, at dattervirksomhederne skal være finansielle virksomheder efter lov om finansiel virksomhed, idet den anden finansielle virksomhed kan drives gennem udenlandske dattervirksomheder. Dog skal et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en dattervirksomhed i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, have Finanstilsynets tilladelse hertil, jf. § 40, stk. 1.

Ordet »anden« præciserer, at bestemmelsen omhandler tilfælde, hvor den virksomhed, som forsikringsselskabet vil udøve i en dattervirksomhed, adskiller sig fra den virksomhed, som udøves i modervirksomheden. Den virksomhed, som udøves i modervirksomheden, kan selvsagt også udøves i en dattervirksomhed.

Det foreslåede stk. 4, *nr. 2*, oplister »Accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.«

Den foreslåede bestemmelse er ny i forhold til den gældende § 29, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede indebærer således, at forsikringsselskaber i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse til forsikringsselskabet kan drive accessorisk servicevirksomhed. Virksomheden kan således ikke drives som f.eks. et interessentskab eller på en anden måde, der medfører, at forsikringsselskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld.

Kravet om at dattervirksomheden skal drives i et selskab med begrænset hæftelse skal ses i sammenhæng med, at forsikringsselskaber i henhold til Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a, skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed.

Hvis virksomhed udover kerneforretningen, direkte forbund-

ne forretninger til kerneforretningen, eller accessorisk virksomhed, kunne drives i en dattervirksomhed uden begrænset hæftelse, så ville forsikringsselskabet kunne hæfte for gæld og andre forpligtelser fra dattervirksomheden, hvilket begrænser beskyttelsen af forsikringsselskabets kerneforretning.

Kravet afspejler hensynet til direktivets formål om at beskytte forsikringsselskabets kerneforretning, således at der ikke drives virksomhed, der ikke er omfattet af kerneforretningen, direkte forbundne forretninger til kerneforretningen, eller accessorisk virksomhed, i selve forsikringsselskabet.

Definitionen af en accessorisk servicevirksomhed fremgår af artikel 1, nr. 53, i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvorefter accessorisk servicevirksomhed er et ikkereguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet.

Med det foreslåede stk. 4, nr. 2, får forsikringsselskaber mulighed for, i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse, at drive accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk servicevirksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen på accessorisk servicevirksomhed i Solvens II forordningen. Accessorisk servicevirksomhed kan eksempelvis bestå i at besidde og forvalte fast ejendom, at administrere databehandlingstjenester og drive sundheds- og plejeydelser.

Fast ejendom omfatter blandt andet grunde og bygninger, sædvanligt tilbehør (særlige installationer), men ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel.

Infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg foreslås omfattet af definitionen af accessorisk servicevirksomhed, som en anden lignende aktivitet af accessorisk karakter, da disse infrastrukturaktiver har samme karakteristika som fast ejendom.

Ved infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, forstås besiddelse og forvaltning af de fysiske anlæg, der er nødvendige for, at samfundet kan fungere. Som fysiske anlæg kan eksempelvis nævnes veje, jernbaner, havne, broer, tunneller, dæmninger, kanaler, kabelnet, fibernet, telefonforbindelser, vandrør, elkabler, fjernvarme m.v. Infrastrukturinvesteringer i tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg er kendetegnet ved en lang tidshorisont, og såvel konstruktion som drift kan out-sources.

Den foreslåede bestemmelses stk. 4, nr. 2, betyder derfor, at forsikringsselskaber også kan drive infrastruktur i form af tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg som accessorisk servicevirksomhed i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse i tillæg til de øvrige aktiviteter nævnt i definitionen på accessorisk servicevirksomhed.

Forskellen på accessorisk virksomhed efter det foreslåede stk. 1. 1. pkt., og accessorisk servicevirksomhed efter det foreslåede stk. 4, nr. 2, er, at accessorisk virksomhed efter stk. 1 skal være direkte forbundet til forsikringsselskabers kerneområde, mens accessorisk servicevirksomhed efter stk. 4, nr. 2, skal være i tilknytning til forsikringsselskabers kerneområde. Det vil sige, at accessorisk virksomhed skal ligge tættere på forsikringsselskabets kerneforretningen end accessorisk servicevirksomhed. Kravet om, at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed medfører, at det lovlige område for både accessorisk virksomhed og accessorisk servicevirksomhed i tilknytning til forsikringsselskabet vil blive fortolket restriktivt.

En række livsforsikringsvirksomheder driver allerede i dag ovenstående typer af virksomhed. Kravet om, at dette skal ske via en dattervirksomhed med begrænset hæftelse gælder kun fremadrettet, hvorfor virksomhederne fortsat kan drive allerede eksisterende ejendomme m.v.

Til nr. 15 (§ 29 a og b i lov om finansiel virksomhed)

Til § 29 a

Det følger af den gældende § 25 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede engagementer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Efter Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed. Den foreståede bestemmelse udvider således det lovlige virksomhedsområde for forsikringsselskaber for forsikringsselskaber i forhold til udgangspunktet i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en ny § 29 a.

Det foreslåede 1. pkt. fastslår, at forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling

af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 12, hvorefter forsikringsselskaber bliver fjernet fra oplistningen i § 25.

Adgangen til at medvirke ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder indebærer, at forsikringsselskaber kan medvirke mere aktivt i den nødvendige omstrukturering af erhvervslivet ved at indskyde risikovillig ejerkapital i erhvervsvirksomheder. Et forsikringsselskab kan således helt eller delvist overtage erhvervsvirksomheder med henblik på at gennemføre omstruktureringer, herunder eventuelt sammenlægning af virksomhederne.

Da formålet er gennemførelse af omstrukturering, skal den bestemmende indflydelse være midlertidig. Finanstilsynet påser, at den bestemmende indflydelse ikke fortsætter længere end rimeligt i overensstemmelse med kravet om midlertidighed.

Det foreslåede 2. pkt. fastslår, at forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet om, at der drives anden virksomhed.

Finanstilsynet påser, at kravet om midlertidighed overholdes. Hvis dette krav ikke overholdes, vil Finanstilsynet give påbud om, at virksomheden skal bringes til ophør.

Det foreslås i § 1, nr. 33, at grov overtrædelse af § 29 a, 2. pkt., strafbelægges. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 33.

Til § 29 b

Den gældende § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter rammerne for, hvornår pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Det følger af den gældende § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at hvis en finansiel virksomhed eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, § 11, stk. 1, eller § 26, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Det foreslås at indsætte en ny § 29 b.

Det foreslåede *stk. 1*, fastslår, at forsikringsselskaber uanset §§ 11, 29 og 29 a i fællesskab med andre kan drive anden virksomhed, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Forsikringsselskaber vil således kunne drive anden virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-3 er opfyldt. Særlovgivning inden for særlige områder vil dog kunne begrænse mulighederne for drift af anden virksomhed.

Det foreslåede indebærer, at de gældende regler i § 26, stk. 1, for forsikringsselskaber videreføres i en særskilt bestemmelse i den foreslåede § 29 b, stk. 1. Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter det foreslås, at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Formålet med den foreslåede § 29 b er blandt andet at sikre, at forsikringsselskaber uanset ejerskabsforhold kan tilpasse sig strukturudviklingen. Dette er en betingelse for, at sektoren kan være konkurrencedygtig også i fremtiden og en begrundelse for, at lovgivningen ikke bør indeholde unødvendige ejerbarrierer.

Det er samtidig vigtigt, at forsikringsselskaberne har mulighed for at sikre sig størst muligt afkast af deres investeringer, herunder at selskaberne får mulighed for at sikre deres pensionskunder den bedst mulige forrentning af pensionsmidlerne. Et modgående hensyn mod en fuldstændig ophævelse af reglerne er, at forsikringsselskaber forvalter betroede midler.

Den foreslåede bestemmelse giver forsikringsselskaber mulighed for i fællesskab med andre at drive anden virksomhed, der går udover det lovlige virksomhedsområde for forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber i forhold til udgangspunktet i Solvens II-direktivets artikel 18, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt. Efter Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger henholdsvis aktiviteter med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

Betingelserne i nr. 1-3 bidrager til at sikre, at der fortsat i den danske regulering tages højde for hensynene i Solvens II-direktivets artikel 18, således at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål, og dermed udøvede virksomhed, til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne aktiviteter. Bestemmelsen skal derfor ses i sammenhæng med lovens øvrige bestemmelser om hvilken virksomhed, en forsikringsvirksomhed må udøve og drive. Forsikringsselskaber må derfor også drive aktiviteter omfattet af enten accessorisk virksomhed i henhold til den foreslåede § 29, stk. 1, eller

aktiviteter omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed, jf. den foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2, i fællesskab med andre i henhold til kravene i den bestemmelse.

Det foreslåede stk. 1, *nr. 1*, indebærer betingelse om, at forsikringsselskabet ikke har direkte eller indirekte bestemmende indflydelse på virksomheden.

Kravet om, at virksomheden skal drives i fællesskab med andre, medfører, at det enkelte forsikringsselskab ikke direkte eller indirekte må have en bestemmende indflydelse på virksomheden. Hvorvidt dette krav er opfyldt, vil bero på en konkret vurdering, og der lægges ikke udelukkende vægt på ejerandelen. Der henvises i øvrigt til § 5 b i lov om finansiel virksomhed for en definition af bestemmende indflydelse.

Det foreslåede stk. 1, *nr. 2*, indebærer betingelse om, at forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet.

Den fælles drift kan ikke ske sammen med finansielle virksomheder, der indgår i koncern eller administrationsfællesskab med forsikringsselskabet. Dette indebærer, at finansielle virksomheder i samme koncern eller administrationsfællesskab betragtes som én virksomhed eller ét selskab ved vurderingen af, om der foreligger bestemmende indflydelse. To forsikringsselskaber, der indgår i samme administrationsfællesskab, kan således ikke eje hver en tredjedel af en virksomhed sammen med en virksomhed, der ikke indgår i koncernen eller administrationsfællesskabet. Der er derimod ikke noget til hinder for, at et forsikringsselskab sammen med en ikke-finansiel virksomhed, der er søsterselskab til forsikringsselskabet, og en finansiel virksomhed, der ikke indgår i koncernen, ejer virksomheden. Tilsvarende hindrer lovforslaget ikke, at anden virksomhed kan drives i fællesskab med forsikringsselskabets holdingvirksomhed.

Et administrationsfællesskab er et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner. Disse administrationsfællesskaber kan være organiseret i en af følgende strukturer:

- De fællesadministrerede forsikringsselskaber administreres i et af selskaberne etableret interessentskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er et forsikringsselskab eller en finansiel virksomhed efter lov om finansiel virksomhed.
- Et fællesskab, hvori et forsikringsselskab administrerer de øvrige forsikringsselskaber, uden at det administrerende forsikringsselskab er koncernforbundet med en overvejende del af de øvrige forsikringsselskaber.

I et administrationsfællesskab overlades typisk hele det enkelte forsikringsselskabs administration, herunder kundeadministration, til det administrerende selskab.

Det foreslåede stk. 1, *nr. 3*, indebærer betingelse om, at virksomheden udøves i et andet selskab med begrænset hæftelse end forsikringsselskabet.

Kravet om, at virksomheden skal drives i et andet selskab med begrænset hæftelse end forsikringsselskabet, skal forstås således, at virksomheden således ikke kan drives som et interessentskab eller på anden måde, der medfører, at forsikringsselskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld m.v.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 11, stk. 1, 1. pkt., eller den foreslåede § 29 b, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Det foreslåede indebærer, at de gældende regler i § 26, stk. 2, for forsikringsselskaber videreføres i en særskilt bestemmelse i den foreslåede § 29 b, stk. 2. Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 9, hvor det foreslås, at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen skal sikre, at et forsikringsselskab, der sammen med andre virksomheder driver anden virksomhed, ikke lider økonomiske tab som følge af ændringer i koncern- eller ejerforhold.

Det vil i sådanne situationer være rimeligt, at der gives en frist til afvikling. Fristen vil bero på en konkret vurdering, som bl.a. vil tage højde for forsikringsselskabernes mulighed for at afhænde den anden virksomhed. Bestemmelsen omfatter alle situationer, hvor ændringer i koncern- eller ejerforhold medfører, at § 11, stk. 1, 1. pkt., overtrædes.

Til nr. 16 (§ 43 b i lov om finansiel virksomhed)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) fastsætter den overordnede regulering af behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, data-minimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter forordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Et personnummer er en personoplysning, og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en klar hjemmel i den finansielle regulering til, med henblik på nødvendig entydig identifikation, at indhente og behandle personnummer, hvorfor finansielle virksomheder som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Virksomhederne kan dog i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnummer. Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, stiller således krav om, virksomhederne indhenter deres kunders/medlemmers personnummer og derved sikrer identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnummer følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved behandling forstås efter databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2, enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås at indsætte § 43 b, hvorefter finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere en klar og samlet hjemmel til, at finansielle virksomheder på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente og behandle personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er de finansielle virksomheder som udgangspunkt afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold.

Som nævnt i afsnit 2.14.1. må en viderebehandling – for at være i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen – ikke ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet. Hvorvidt en viderebehandling af personnummeret med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret tidligere er indsamlet, f.eks. i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering.

I det omfang en viderebehandling er foreneligt med det formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet, vil den foreslåede bestemmelse bevirke, at de finansielle virksomheder, som allerede har indhentet personnummer for at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og rådgivning.

Bestemmelsen vil være anvendelig i forhold til de administrative opgaver bankerne, realkreditinstitutterne og forsikringsselskaberne varetager i relation til deres kunder, ligesom den vil kunne anvendes til brug for den løbende rådgivning af kunderne.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Finansielle virksomheders administrative opgaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

Ved eksisterende kundeforhold forstås, at der skal være indgået et kundeforhold i form af en gensidig aftale mellem virksomheden og kunden. Den foreslåede bestemmelse kan således ikke anvendes som hjemmel for behandling af personnummer i forbindelse med tilbudsgivning, når der er tale om etablering af et nyt kundeforhold. I sådanne tilfælde er virksomheden afhængig af et samtykke fra potentielle kunder, hvis virksomheden skal kunne behandle personnumre, f.eks. ved forsikringsselskabers udarbejdelse af tilbud på en eller flere forsikringer.

Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at virksomheder vil kunne behandle personnummer til brug for accept af et bindende tilbud fra virksomheden. Det vil derfor være muligt f.eks. for forsikringsselskaber uden samtykke at anvende den kommende kundes personnummer til at gennemføre den elektroniske godkendelse af forsikringsselskabets bindende tilbud på tegning af en forsikring. Bestemmelsen er heller ikke til hinder for, at virksomheder kan anvende bestemmelsen som behandlingshjemmel i forbindelse med et tilbud om nye produkter i et eksisterende kundeforhold.

For banker og realkreditinstitutter vil den foreslåede bestemmelse medføre, at institutterne bl.a. får adgang til at behandle personnumre på sine kunder samt øvrige personer relateret til det eksisterende kundeforhold, hvor en entydig identifikation er nødvendig. Det vil bl.a. være nødvendigt, når man behandler kunder, kautionister, garantistillere, begunstige, modparter, deponenter, tredjemandspansættere, fuldmagtshavere, fuldmagtsgivere, brugere af selvbetjeningsløsninger, oprettere af børneopsparinger, værger, indskydere, reelle ejere, ledelsesmedlemmer m.v. Opremsningen er ikke udtømmende.

Det vil dog ikke være muligt for en udbyder af betalings-tjenester og en udsteder af elektroniske penge at benytte bestemmelsen til behandling af personnummer, idet den foreslåede nyaffattelse af § 124, stk. 2, i lov om betalinger, jf. lovforslagets § 5, nr. 12, bestemmer, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke. Det betyder bl.a., at pengeinstitutter, der tilbyder netbank, dankort m.v., stadig skal have kundens samtykke for at kunne tilgå, behandle og opbevare oplysning om personnummeret i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesteprodukter. I det omfang, der i anden særregulering, ud over databeskyttelsesreglerne, findes specifikke regler om behandling af personoplysninger, vil disse regler have forrang frem for denne bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forsikringsselskaberne vil få adgang til at behandle personnumre for forsikringstagere, sikrede og skadelidte. Forsikringstager er den person, som har tegnet den pågældende forsikring i forsikringsselskabet, dvs. har indgået forsikringsaftalen med forsikringsselskabet. Der kan være flere forsikringstagere for den enkelte forsikringsaftale, f.eks. to ægtefæller. Sikrede er personer, som i anledning af skader vil kunne få erstatning fra forsikringen, f.eks. medlemmer af en arbejdsmarkedspensionsordning eller en firmapensionsordning eller begunstige på en livsforsikring. Andre eksempler er familiemedlemmer i forsikringstagerens husstand eller en panthaver, som efter forsikringsaftalelovens § 54 er sikret ret til erstatning, hvis der sker en skade på det pantsatte aktiv. Skadelidte omfatter personer, som har anmeldt en skade under en forsikring.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at finansielle virksomheder vil få adgang til at behandle personnummeret på sine kunder, og øvrige personer relateret til det eksisterende kundeforhold, hvis det er nødvendigt at foretage en entydig identifikation, ved udførelsen af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Login ved selvbetjeningsløsninger og services, herunder evt. applikationer (apps), der kræver entydig identifikation for brug af løsningen.
- Koncernintern udveksling og administration, herunder koncernintern risikostyring samt tilsvarende udveksling

mellem fællesejede realkreditinstitutter og instituttets ejerkreds.

- Udveksling af personnummer med andre tredjeparter, når det er nødvendigt for at opfylde forsikringsaftalen/pensionsaftalen/bankaftalen/realkreditaftalen m.v.
- Løbende kommunikation med kunden.
- Tinglysning og registrering af pant.
- Henvendelser og opgaver relateret til gældsinddrivelse, misligholdelse og inkasso.
- Henvendelser om fornyelser eller ændringer af forsikringsaftale.
- Henvendelser om ændringer i forsikringstagerens forhold, som kan have betydning for forsikringspræmien, selvriskoen på forsikringen, vilkårene for forsikringen og de sikkerhedsforskrifter, som forsikringstageren skal iagttage.
- Henvendelser til forsikringsselskabet som reaktion på ændring af forsikringspræmie, selvrisiko, forsikringsvilkår eller sikkerhedsforskrifter eller andre ændringer, f.eks. ændringer i betaling af forsikringspræmien eller andre lignende ændringer af de generelle forhold i kundeforholdet.
- Kommunikation mellem skadelidte og forsikringsselskabet i anledning af skader, hvor der ofte fremkommer oplysninger, som fører til ændring eller præcisering af forsikringsaftalen.
- Henvendelser med konkrete spørgsmål om forsikringens dækning.
- Regelmæssige opdateringer om oplysninger fra CPR med henblik på sikring af, at den finansielle virksomhed har de korrekte data (datakvalitet) om den registrerede.
- Den påkrævede anvendelse af personnummer ved kommunikation via e-Boks som sikker digital post mellem en finansiell virksomhed og dets kunder.
- Udbetalinger til NemKonto af erstatninger, refusion af betalte præmier, udbetaling af bonus osv., idet anvendelse af udbetaling til NemKonto kræver, at virksomheden har kundens personnummer.
- Anvendelse af personnummer som sikring af identiteten i forbindelse med den løbende kommunikation mellem den finansielle virksomhed og den registrerede – herunder som led i, at den registrerede ønsker at gøre brug af den registreredes rettigheder under databeskyttelsesforordningen.
- Indhentelse af kundens skadeshistorik hos andre forsikringsselskaber i forbindelse med fastsættelse af vilkårene for kundens forsikring, og hvor personnummeret er med til at sikre entydig identifikation af kunden hos forsikringsselskaberne.
- Anvendelse af personnummer med henblik på risikostyring.

Til nr. 17 (§ 100, nr. 3, i lov om finansiell virksomhed)

Den gældende § 100 i lov om finansiell virksomhed indeholder krav om, at investeringsforvaltningsselskaber skal have tilstrækkelig kvalificeret bemanding og den fornødne faglige

ekspertise til at varetage interesserne for investorerne i de administrerede UCITS på en fuldt forsvarlig måde.

Det foreslås i § 100, nr. 3, at ændre »og« til: »,«.

Ved lovforslagets § 1, nr. 19, foreslås et nr. 5 i § 100. Opregningen i § 100 nr. 1-4, er en sætningskæde, hvorfor det er nødvendigt at konsekvensrette § 100, nr. 3 og 4.

Til nr. 18 (§ 100, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 100 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at investeringsforvaltningsselskaber skal have tilstrækkelig kvalificeret bemanding og den fornødne faglige ekspertise til at varetage interesserne for investorerne i de administrerede UCITS på en fuldt forsvarlig måde.

Det foreslås i § 100 nr. 4, at ændre »formue« til: »formue og«.

Ved lovforslagets § 1, nr. 18, foreslås et nr. 5 i § 100. Opregningen i § 100 nr. 1-4, er en sætningskæde, hvorfor det er nødvendigt at konsekvensrette § 100, nr. 3 og 4.

Til nr. 19 (§ 100, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 100 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at investeringsforvaltningsselskaber skal have tilstrækkelig kvalificeret bemanding og den fornødne faglige ekspertise til at varetage interesserne for investorerne i de administrerede UCITS på en fuldt forsvarlig måde.

Det foreslås at indsætte nr. 5 i § 100 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et investeringsforvaltningsselskab skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelse af kravene i § 71, stk. 1, når det varetager administrationen af UCITS.

Bæredygtighedsrisiko defineres i lovforslagets § 1, nr. 5, som bæredygtighedsrisiko defineret som i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088.

Definitionen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 2, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af

21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Bestemmelsen vil indebære, at investeringsforvaltningsselskaber løbende skal vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici m.m. i forhold til de administrerede UCITS, men også alle bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring med henblik på at sikre, at investeringsforvaltningsselskabets processer, systemer og interne kontrol afspejler bæredygtighedsrisici, og at investeringsforvaltningsselskabet har teknisk kapacitet og viden for at kunne analysere disse risici.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 120 (§ 177 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 177 a indeholder regler om koncerner.

Reguleringen af fondsmæglerselskaber blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og reguleringen af fondsmæglerselskaber blev samtidig flyttet til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 177 a, stk. 1, at ændre », et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »eller et realkreditinstitut«.

Ændringen er en konsekvens af forslaget af lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 21 (§ 224, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 224 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler, hvis virksomheden ikke længere opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse er meddelt, eller hvis der ikke udøves finansiel virksomhed i en periode på over 6 måneder.

Den gældende § 224 er en videreførelse af § 254 i lov nr. 453 af 10. juni 2003, og der var ved videreførelsen, ved lov nr. 1383 af 20. december 2004, ikke tilsigtet materielle ændringer, jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, L 64, side 42.

Det fremgik af § 254, stk. 1, i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet helt eller

delvist kan inddrage et forsikringssselskabs tilladelse, hvis et selskab, gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser i loven, ikke længere opfylder betingelserne for at få tilladelse ikke inden for de af Finanstilsynet fastsatte frister har gennemført de foranstaltninger, som er angivet i de i § 272, stk. 1 og 2, nævnte genoprettelsesplaner, eller hvis virksomheden anmodede om det.

Ifølge bemærkningerne til § 254 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, L 176, side 259, vil en delvis inddragelse af tilladelsen oftest bestå i en tilbagekaldelse af tilladelsen for så vidt angår en forsikringsklasse eller gruppe.

Det foreslås i § 224 at indsætte et *stk. 9*, hvorefter virksomheder, der har tilladelse til i samme selskab at drive både livforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, jf. § 11, stk. 12, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Der er alene tale om en præcisering af, at der i forhold til forsikringssselskaber der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2, jf. bilag 7, i særlige tilfælde kan ske en delvis inddragelse af tilladelsen.

Bestemmelsen præciserer bl.a., at Finanstilsynet i forhold til virksomheder, der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig, ud over at kunne inddrage den samlede tilladelse tillige kan inddrage tilladelsen for skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Dette vil bl.a. være relevant, hvis virksomheden ikke formår at leve op til de krav, der gælder herfor, herunder ikke har sikret tilstrækkelig adskillelse og særskilt forvaltning og de livs- og skadesforsikrede respektive interesser er tilsidesat. De relevante krav fremgår bl.a. af bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringssselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Ved inddragelse af en tilladelse skal almindelige principper om proportionalitet iagttages. Derudover skal en mindre indgribende foranstaltning vurderes at være utilstrækkelig. Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er anvendt over for forsikringssselskabet, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene i forsikringssselskabet indebærer, at forsikringssselskabet ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorison. Kan forholdene i forsikringssselskabet rettes op ved en mindre indgribende reaktion end at trække virksomhedens tilladelse som forsikringssselskab, skal den mindre reaktion vælges. En mildere reaktion kan bl.a. være, at Finanstilsynet

giver påbud om, at forsikringssselskabet retter op på de kritiske forhold i forsikringssselskabet.

Til nr. 22 (§ 272, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 272 indeholder regler om nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter.

Reguleringen af fondsmæglerselskaber blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, og blev samtidig hermed flyttet til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 272, stk. 1, 1. pkt., at ændre »pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskabet I« til: »pengeinstitut eller realkreditinstitut«.

Ændringen er en konsekvens af forslaget af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 23 (§ 344, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 344, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Efter § 344, stk. 2, 2. pkt., skal Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel.

Efter den gældende § 344, stk. 2, 1. pkt., skal Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed bl.a. varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser.

Da hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikringssselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede, fremgår varetagelsen heraf udtrykkeligt i bestemmelsen for at understrege det tilsynsmæssige fokus herpå.

Efter den gældende ordlyd af § 344, stk. 2, 2. pkt., skal Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. For forsikringssselskaber indebærer en holdbar forretningsmodel, at forretningsmodellen medvirker til forsikringssselskabets levedygtighed både på kort og på lang sigt.

Det følger af §§ 14 og 18, at en ansøgning om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed skal ledsages af en drifts-

plan. Formålet med at indhente en driftsplan er at sikre et udgangspunkt for Finanstilsynets vurdering af, om den påtænkte virksomhed er forsvarlig, herunder holdbarheden af virksomhedens forretningsmodel, samt hvorvidt de aktiviteter, som virksomheden ønsker at udøve, svarer til det, virksomheden søger om tilladelse til. Der kan f.eks. ikke gives tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, såfremt Finanstilsynet på baggrund af de indsendte oplysninger, finder det usandsynligt, at selskabet, i den af driftsplanen omfattede periode og ved dennes udløb, vil være i stand til at opfylde minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet i medfør af §§ 126 c og 126 d i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum i § 344, stk. 2, efter 2. pkt., hvorefter, Finanstilsynet for forsikrings-selskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal lægge vægt på både holdbarheden af den samlede virksomhed, samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

Der er alene tale om en præcisering vedrørende vurderingen af holdbarhed af forretningsmodellen i forhold til virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

Finanstilsynet foretager en vurdering af en virksomheds forretningsmodels holdbarhed i forbindelse med, at virksomheden ansøger. Finanstilsynet fører ligeledes tilsyn med dette løbende.

Da hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikrings-selskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede sker der en præcisering af hvordan holdbarhed skal fortolkes i forhold til virksomheder, der har tilladelse til at drive livs- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab er underlagt en række krav, der skal understøtte, at der i praksis sker en særskilt forvaltning af de to områder, hvilket skal ses i lyset af, at der består et særligt behov for at sikre de livsforsikredes interesser, når der udøves skadesforsikringsvirksomhed sammen med livsforsikringsvirksomhed. De krav, der stilles til sådanne virksomheder indebærer, at der ud over fokus på holdbarheden af virksomhedens samlede forretningsmodel, nødvendigvis også skal være fokus på holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

F.eks. er det et krav, at en virksomhed, der driver både livs- og skadesforsikringsvirksomhed, råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikrings-selskaber og

det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikrings-selskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2.

I vurderingen af holdbarheden for sådanne typer virksomheders forretningsmodel vil det derfor bl.a. indgå, hvorvidt selskabet har og kan forventes på sigt at have et tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag hørende til livsforsikringsvirksomheden, herunder til at dække det teoretiske minimumskapitalkrav for livsforsikringsvirksomheden og tilsvarende tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag hørende til SUL-virksomheden til at dække det teoretiske minimumskapitalkrav for skadesforsikringsvirksomheden. Det er en forudsætning for, at en forretningsmodel kan anses for holdbar, at det kan sikres, at de respektive minimumskapitalkrav udelukkende dækkes af midler tilhørende den respektive type virksomhed, og at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben. Dette indebærer videre, at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer virksomhed

Ved en holdbar forretningsmodel lægger Finanstilsynet vægt på, at selskabet i en given driftsplansperiode har en så stor indtjening, at den kan dække de relevante kapitalkrav og eventuelle stigninger heri.

Der vil være tale om en konkret vurdering af forretningsmodellen i lyset af de mere generelle markedsforhold samt den pågældende virksomheds type, størrelse, forretningsplaner og strategier, samt de budgetter, kapitalplaner og lignende, herunder de konkrete fremskrivninger og de forudsætninger, som strategi, fremskrivninger m.m. er baseret på. Da fokus skal være på både virksomhedens holdbarhed samlet set og på livs- og skadesforsikringsvirksomheden for sig, vil Finanstilsynet skulle inddrage begge områders forretningsplaner og strategier, samt budgetter, kapitalplaner og lignende. Det forhold at der har været systematiske underskud i en periode og eller forventes systematiske underskud i en periode fremover vil kunne inddrages i vurderingen af holdbarheden både samlet set og for hver af de to forretningsområder og uafhængigt af kapitaloverdækningens størrelse.

Fokus er, om der er består en risiko for holdbarheden givet forsikringsselskabers forretningsplan og -strategier eller på om øvrige forhold kan få betydning for forsikringsselskabers overholdelse af lovgivningen. I vurderingen indgår endvidere forsikringsselskabets aktuelle overholdelse af lovgivningen men også eventuelle fremtidige overtrædelser.

Den foreslåede præcisering skal ses i lyset af lovens overordnede rammer for ledelse samt styring og indretning.

Til nr. 24 (§ 348, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 348, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende

handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis efter § 43, stk. 1, 2 og 9, § 48 a og §§ 53 b-53 d, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 43, stk. 3.

Den gældende § 43, stk. 8, indeholder en bemyndigelse til at udstede regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån. Hjemlen er benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 752 af 23. april 2021 om god skik for boligkredit.

Det foreslås i § 348, stk. 1, 2. pkt., at indsætte »og 8« efter »stk. 3«.

Den foreslåede bestemmelse medfører en udvidelse af Forbrugerombudsmandens kompetence til at indbringe god skik sager for domstolene. Den foreslåede bestemmelse vil således gøre det muligt for Forbrugerombudsmanden også at indbringe sager for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 43, stk. 8.

Til nr. 25 (§ 348 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 348 a, stk. 1, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9. Det kan for eksempel være i tilfælde af sager om uretmæssigt opkrævede gebyrer eller renter eller sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring f.eks. i form af uanmodet henvendelse, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Den gældende § 43, stk. 8, indeholder en bemyndigelse til at udstede regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån.

Finanstilsynet underretter efter de gældende regler Forbrugerombudsmanden om god skik sager, hvor der er tale om, at den pågældende virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af virksomhedens manglende efterlevelse af § 43, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9.

Det foreslås i § 348 a, stk. 1, at ændre »stk. 2 og 9« til: »stk. 2, 8 og 9«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet også skal underrette Forbrugerombudsmanden om sager om

finansielle virksomheders manglende efterlevelse af regler udstedt i medfør af § 43, stk. 8.

Til nr. 26 (§ 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 348 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2.

Det følger af § 348 a, stk. 2, at Forbrugerombudsmanden uanset § 354 har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af § 348 a, stk. 1.

Det følger af § 354, at Finanstilsynets ansatte er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden.

Det følger af § 354 g, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, der til Finanstilsynet har indberettet en virksomhed eller person for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering.

Det foreslås i § 348 a, stk. 2, at ændre »§ 354« til »§§ 354 og 354 g«.

Forbrugerombudsmandens rolle i god skik sager er afgørende i relation til at varetage forbrugernes retsstilling i sager, hvor en finansiel virksomhed måtte have forbrudt sig mod god skik reglerne, og hvor forbrugere har lidt et tab som følge heraf. Det er derfor vigtigt, at Forbrugerombudsmanden har fuld adgang til de relevante oplysninger i sagerne. I dag er § 354 g til hinder for at give Forbrugerombudsmanden fuld adgang til oplysninger i sager, der er opstået på baggrund af en whistleblower henvendelse.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Forbrugerombudsmanden uanset tavshedspligtsbestemmelserne i §§ 354 og 354 g har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfatter af § 348 a, stk. 1. Bestemmelsen udvides således til også at omfatte adgang til oplysninger om en person, der har indberettet sager til Finanstilsynet. Disse personoplysninger er ellers omfattet af tavshedsbestemmelsen i § 354 g.

Det er afgørende, at den tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i relation til whistleblowerere efter § 354 g ikke forhindrer muligheden for at videregive relevante sagsoplysninger, herunder oplysninger om en person, der har indberettet sager til Finanstilsynet, til Forbrugerombudsmanden.

Til nr. 27 (§ 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at alle der i henhold til stk. 5 og 6 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den tavshedspligt, der følger af § 354, stk. 1.

Det foreslås i § 354, stk. 8, at indsætte en henvisning til § 348 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at når Forbrugerombudsmanden efter § 348 a, stk. 2, får adgang til fortrolige oplysninger, vil Forbrugerombudsmanden være underlagt den samme tavshedspligt som de, der modtager fortrolige oplysninger efter § 354, stk. 5 og 6.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Forbrugerombudsmanden vil være underlagt en skærpet tavshedspligt for de fortrolige oplysninger, som Forbrugerombudsmanden til brug for sin sagsbehandling modtager fra Finanstilsynet.

Til nr. 28 (§ 354 g, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 354 g, stk. 2, at stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 354, stk. 6.

Den gældende § 354 g, stk. 1, indeholder en tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte i relation til personer, der indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering. Finanstilsynet kan som følge heraf ikke uden et samtykke fra den pågældende videregive oplysninger til f.eks. Forbrugerombudsmanden.

Det følger af den gældende § 354, stk. 2, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger om whistleblowere efter § 354, stk. 6, som er Finanstilsynets hjemmel til at videregive til bl.a. Det Systemiske Risikoråd, andre offentlige myndigheder, Folketingets Ombudsmand, m.v.

Det følger af den gældende § 354 g, stk. 4, at alle, der i henhold til stk. 2 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Det foreslås i § 354 g, stk. 2, at indsætte en henvisning til § 348 a, stk. 2.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet har hjemmel til at kunne oversende oplysninger om en whistleblower til Forbrugerombudsmanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet trods tavshedspligten i § 354 g, stk. 1, også kan videregive oplysninger om whistleblowere til Forbrugerombudsmanden efter § 354 g, stk. 2.

Oplysninger som Forbrugerombudsmanden modtager i medfør af den foreslåede bestemmelse vil være underlagt tavshedspligt efter § 354 g, stk. 4.

Til nr. 29 (§ 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det gældende kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed regulerer beregningsgrundlaget og opkrævningen af de afgifter, som Finanstilsynet opkræver.

Det fremgår af den gældende § 360, stk. 1, at Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt forventede udgifter til advokater og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.

Det foreslås i § 360, stk. 1, at ændre »Finanstilsynets bevilling« til »Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynet bevilling«, og at »opkræves« udgår.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet ikke er forpligtet til at opkræve den fulde bevilling efter finansloven. Det vil være relevant, hvis Finanstilsynet i et finansår ikke forventer at realisere sine budgetterede udgifter fuldt ud. I disse finansår vil Finanstilsynet ved afgiftopkrævningen kunne opkræve mindre end finanslovsbevillingen muliggør.

Det foreslåede har til formål at sikre, at der ikke bliver pålagt unødvendige afgifter på de virksomheder, der betaler afgift til Finanstilsynet.

Til nr. 30 (§ 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I samlet skal betale et årligt grundbeløb på 3.350.000 kr.

Det foreslås, at § 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, ændres, således at fondsmæglerselskaber I ændres til fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, og at 3.350.000 kr. ændres til 4.200.000 kr.

Grundbeløbet for de omfattede virksomheder foreslås ændret til 4.200.000 kr., således at den årlige afgiftopkrævning,

inklusive indeksering, jf. § 361, stk. 11, for virksomhederne omfattet af afviklingsreglerne i de europæiske krisehåndteringsdirektiver (BRRD og BRRD2), afstemmes med de ekstra finanslovsbevillinger, som Finanstilsynets har fået til brug for den øgede arbejdsbyrde påført af direktiverne, jf. Folketingstidende 2019-20, Tillæg E, aktstykke nr. 313 af 24. september 2020, side 1.

Beløbet dækker Finanstilsynets opgaver i medfør af BRRD og BRRD2, herunder arbejdet med genopretningsplaner, afviklingsplaner og kravet om nedskrivningseggede passiver, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 105 som fremsat, s. 95.

Beløbsændringen ændrer ikke de samlede afgifter, der bliver betalt til Finanstilsynet. Ændringen sikrer alene at afgifterne, der skal opkræves fra virksomhederne omfattet af afviklingsreglerne i BRRD og BRRD2, bliver afstemt med de nævnte ekstra bevillinger i Finansloven.

Når den samlede indtægt ved Finanstilsynets afgiftsopkrævning, trods beløbsstigningen, forbliver helt uændret, skyldes det at den samlede afgift, jf. § 360, i lov om finansiel virksomhed, fastsættes via finanslovsbevillingen, som der ikke ændres på.

Den foreslåede ændring af begrebet fondsmæglerselskaber I er en konsekvens af lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter.

Med lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter blev begrebet fondsmæglerselskaber I fjernet fra den finansielle lovgivning.

Det foreslåede medfører ikke en ændring af, hvilke virksomheder der er forpligtet til at betale afgift efter § 361, stk. 1, nr. 8.

Til nr. 31 (§ 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af det gældende § 361, stk. 2, nr. 8, at centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder, betaler 725.000 kr.

Det foreslås med § 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at den årlige afgift på 725.000 kr. skal dække finansiering af tilsynsaktiviteter.

Afgiften dækker de udgifter som Finanstilsynet vil have til tilladelse og løbende tilsyn med eventuelle centrale modpar-

ter, der får tilladelse, jf. Folketingstidende 2012-13, Tillæg A, L 87 som fremsat, side 63.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 4, hvorefter der foreslås indsat en ny bestemmelse, der fastsætter et afgiftsbeløb for CCP'er til dækning af omkostninger til afviklingsopgaver. Herved fastsættes to forskellige afgiftsbeløb for CCP'er, der dækker over finansiering af forskellige opgaver.

Til nr. 32 (§ 361, stk. 2, nr. 9, lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 361, stk. 2, nr. 8, fastsætter, at CCP'er skal betale et årligt grundbeløb på 425.000 kr. til Finanstilsynet.

Der foreslås indsat et nyt nr. 9 i § 361, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter centrale modparter (CCP'er) betaler 425.000 kr. til finansiering af afviklingsopgaver.

Afgiften vil dække udgifterne forbundet med de opgaver Finanstilsynet vil få som afviklingsmyndighed for CCP'er i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 (CCPRR-forordningen).

Der henvises til lovforslaget § 2, nr. 5, hvorefter Finanstilsynet foreslås udpeget som afviklingsmyndighed for CCP'er.

Forslaget vil ikke øge Finanstilsynets bevilling, men sikre at CCP'er, der måtte etablere sig i Danmark, er med til at finansiere Finanstilsynets drift inden for rammerne af den eksisterende bevilling.

Til nr. 33 (§ 373 stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 373, stk. 1, at indsætte § 29 a, 2. pkt., og at § 24, stk. 1, 3. pkt., udgår.

Den foreslåede indsættelse af § 29 a, 2. pkt., medfører, at grov overtrædelse af kravene i § 29 a, 2. pkt., om ikke at underrette Finanstilsynet om, at selskabet driver anden virksomhed i medfør af § 29 a, 1. pkt., straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 29 a, 2. pkt., er det pågældende forsikringsselskab.

Den strafbare handling for overtrædelse af § 29 a, 2. pkt., er eksempelvis, at forsikringsselskabet ikke at underretter Finanstilsynet om, at selskabet driver anden virksomhed efter § 29 a, 1. pkt.

Forslaget til at § 24, stk. 1, 3. pkt., udgår skal ses i sammenhæng med lovforslaget § 1, nr. 34, hvor § 24, stk. 1, 3. pkt., foreslås tilføjet til opstillingen af bestemmelser om påbud for hvilke manglende efterlevelse kan straffes med bøde.

For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14 og 15.

Til nr. 34 (§ 373 stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 24, stk. 1, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale lønninger og services, der er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Det følger af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud om at indstille en overtrædelse af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 373, stk. 3, 1. pkt., at indsætte § 24, stk. 1, 3. pkt., og § 29, stk. 2.

Den foreslåede indsættelse af § 24, stk. 1, 3. pkt., præciserer, at manglende efterlevelse af et påbud fra Finanstilsynet om, at accessorisk virksomhed skal udøves af et andet selskab givet efter § 24, stk. 1, 3. pkt., kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede indsættelse af § 29, stk. 2, medfører, at manglende efterlevelse af et påbud givet efter § 29, stk. 2, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

For en nærmere gennemgang af § 29, stk. 2, henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 14.

Til nr. 35 (§ 438, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 438, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, at loven ikke gælder for Færøerne og Grøn-

land, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Anordningshjemlen i § 438, stk. 1, er blevet anvendt til at udstede anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed, jf. anordning nr. 86 af 10. februar 2006.

§§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed, jf. anordning nr. 86 af 2006, indeholder regler om udøvelse af finansiel virksomhed på Færøerne, hvis virksomheden har tilladelse til at udøve finansiel virksomhed i et land i Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i § 438, stk. 6, at de dele af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Færøerne ved kongelig anordning, kan sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslåede indebærer, at anordningshjemmelen i § 438, stk. 1, kan anvendes på ny for Færøerne med henblik på, at der ved anordning ændres ved bestemmelserne i §§ 30 og 31.

Den foreslåede anordningshjemmel vil blive anvendt til at udstede en anordning, hvor der indsættes en undtagelse til gensidighedskravet i § 30, stk. 1, 1. pkt., og § 31, stk. 1, 1. pkt., i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed. Undtagelsen til en gensidighedsaftale vil være, at en finansiel virksomhed, der har tilladelse til at udøve finansiel virksomhed, og har hjemsted i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal etablere en filial i Danmark for at kunne udøve finansiel virksomhed på Færøerne. Derudover vil den finansielle virksomheds aktiviteter på Færøerne skulle godkendes af Finanstilsynet. Aktiviteter udøvet på Færøerne er desuden underlagt færøsk regulering.

Denne ændring af §§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed vil medføre, at virksomheder, der har fået tilladelse til at udøve finansiel virksomhed i et land i EU eller et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område, kan udøve finansiel virksomhed på Færøerne, uden at der er blevet indgået aftale mellem deres hjemland og Færøerne. Krav om etablering af et filial i Danmark vil videre medføre, at den finansielle virksomhed ved etablering af filial skal iagttage reglerne om notifikation af Finanstilsynet i medfør af reglerne i §§ 30 og 31 i lov om finansiel

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.15. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Fodnoten til lov om kapitalmarkeder oplister de direktiver, som loven gennemfører dele af.

Det foreslås, at der i *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder tilføjes henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede virksomheder (SRD).

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremgår af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven gennemfører dele af aktionærrettighedsdirektivet (SRD).

Til nr. 2 (§ 1, stk. 12, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 1, stk. 12, i lov om kapitalmarkeder at reglerne i §§ 203-208 ikke gælder for begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til kapitel 5, 6 og 10 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 12, i lov om kapitalmarkeder, vil medføre at reglerne i §§ 203-208 heller ikke gælder for begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til afsnit V, kapitel III, afdeling 3, eller kapitel IV i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (herefter CCPRR-forordningen).

Afsnit V, kapitel III, afdeling 3, i CCPRR-forordningen indeholder regler om nedskrivning og konvertering af ejerskabsinstrumenter og gældsinstrumenter eller andre usikrede forpligtelser. Afsnit V, kapitel IV, i CCPRR-forordningen indeholder regler om afviklingsbeføjelser, herunder bl.a. beføjelsen til at tage kontrol over en CCP under afvikling samt beføjelsen til at afslutte og opsige finansielle kontrakter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at reglerne i §§ 203-208 i lov om kapitalmarkeder ikke gælder, når en afviklingsmyndighed iværksætter tiltag som f.eks. nedskrivning eller konvertering af ejerskab- og gældsinstrumenter eller gør brug af afviklingsbeføjelser over for en CCP i henhold

til CCPRR-forordningen. Det betyder, at i de tilfælde, hvor en afviklingsmyndighed bl.a. foretager nedskrivning eller konvertering af ejerskabs- og gældsinstrumenter eller anvender andre afviklingsbeføjelser i henhold til CCPRR-forordningen, kan dette ikke begrunde en realisation af sikkerhed i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, da § 203 i lov om kapitalmarkeder ikke finder anvendelse. Endvidere finder reglerne om brugsret i § 204 i lov om kapitalmarkeder ikke anvendelse, og det er heller ikke muligt at gøre en forpligtelse til genstand for netting ved slutafregning, jf. §§ 205-208 i lov om kapitalmarkeder.

Den foreslåede ændring vil implementere artikel 1, stk. 6, i collateral-direktivet som ændret ved artikel 89 i CCPRR-forordningen.

Desuden foreslås det i § 1, stk. 12, at ændre kapital til kapitel.

Forslaget har til formål at rette en tastefejl.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 210 g i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny. Bestemmelsen er alene relevant for CCP'er, der er kapitalselskaber omfattet af selskabsloven.

Det følger af §§ 154 og 155 i selskabsloven, at generalforsamlingen har kompetence til at træffe beslutning om kapitalforhøjelse eller give ledelsen bemyndigelse hertil. Indkaldelsesfristen for en generalforsamling er reguleret i § 94 i selskabsloven. Det fremgår heraf, at en indkaldelse til generalforsamling skal foretages tidligst 4 uger og senest 2 uger før generalforsamlingens afholdelse. For selskaber med aktier optaget til handel på et reguleret marked er indkaldelsesfristen tidligst 5 uger og senest 3 uger før generalforsamlingens afholdelse.

Det foreslås i § 210 g, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at en central modpart (CCP) kan indkalde til generalforsamling med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse senest 10 dage før generalforsamlingen, hvis Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter er opfyldt, og den centrale modpart (CCP) vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at den centrale modpart (CCP) bliver nødlidende.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., vil medføre, at en CCP kan indkalde til generalforsamling med minimum 10 dages varsel, hvis Finanstilsynet har vurderet at betingelserne for

tidlig indgriben er opfyldt, og hvis formålet med generalforsamlingen er at vedtage en kapitalforhøjelse, som CCP'en finder nødvendig for at forhindre, at CCP'en bliver nødlidende.

Det følger af artikel 18 i CCPRR-forordningen, at den kompetente myndighed, som i dette tilfælde er Finanstilsynet, kan kræve iværksættelse af foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, hvis en CCP overtræder eller kan forventes i nær fremtid at overtræde kapital- og tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR), eller udgør en risiko for den finansielle stabilitet i EU eller i en eller flere af EU's medlemsstater, eller hvis Finanstilsynet har afgjort, at der er andre indikationer på en kommende krisesituation, der kan påvirke CCP'ens drift, navnlig dens evne til at levere clearingydelser. Det er også en betingelse for anvendelsen af den forkortede indkaldelsesfrist, at CCP'ens ledelse vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at undgå, at CCP'en bliver nødlidende. Definitionen af hvornår en CCP er nødlidende fremgår af artikel 22, stk. 3, i CCPRR-forordningen. I praksis forventes det, at der vil være en dialog mellem CCP'en og Finanstilsynet, om kapitalforhøjelsen er nødvendig for at undgå, at CCP'en bliver nødlidende, men det vil være CCP'en selv, der træffer den endelige beslutning herom.

Det foreslås i § 210 g, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at indkaldelse til generalforsamling i henhold til det foreslåede 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer selskabets vedtægter til at indeholde denne mulighed.

Den foreslåede bestemmelse i § 210 g, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder vil medføre, at en CCP's generalforsamling kan beslutte at ændre sine vedtægter, så den kan indkalde til generalforsamling med 10 dages varsel, hvis formålet med generalforsamlingen er at foretage en kapitalforhøjelse, der er nødvendig for at undgå, at CCP'en bliver nødlidende.

Det foreslås i stk. 2, at tidsfristerne i §§ 94, 98 og 99 i selskabsloven ikke finder anvendelse på generalforsamlinger, der er indkaldt i overensstemmelse med stk. 1.

Det foreslåede § 210 g, stk. 2, vil medføre, at tidsfristerne i § 94, som omhandler indkaldelsesfristerne for generalforsamlinger, samt tidsfristerne i §§ 98 og 99 i selskabsloven, som omhandler aktionærers adgang til oplysninger før generalforsamlingen i virksomheder, der har kapitalandele optaget til handel på et reguleret marked, ikke finder anvendelse ved en generalforsamling, der er indkaldt i medfør af det foreslåede stk. 1.

Den foreslåede § 210 g, stk. 1, vil implementere artikel 5, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (SRD) som ændret ved artikel 91, stk. 2, i CCPRR-forordningen. Det foreslåede stk. 2 vil implementere artikel 5, stk. 6, i SRD.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 211, stk. 2, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder)

§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder oplister de regler og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Der foreslås et *nr. 11* i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det følger, at Finanstilsynet påser overholdelsen Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og regler fastsat i medfør heraf.

Det fremgår af artikel 2, nr. 7, i CCPRR-forordningen, at den kompetente myndighed i henhold til CCPRR-forordningen er den myndighed, der er udpeget som kompetent myndighed i henhold til EMIR. Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i henhold til EMIR, jf. § 211, stk. 2, nr. 4 i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelsen af EMIR.

I henhold til CCPRR-forordningen skal den kompetente myndighed varetage en række opgaver, der følger af forordningen. Som følge af, at Finanstilsynet vil være kompetent myndighed i henhold til CCPRR-forordningen, bliver det Finanstilsynet, der bl.a. skal vurdere en CCP's genopretningsplan i medfør af artikel 10 i CCPRR-forordningen. Desuden får Finanstilsynet beføjelse til at kræve, at en CCP iværksætter foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben i medfør af artikel 18 i CCPRR-forordningen, og får kompetence til at træffe afgørelse om, at en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 22 i CCPRR-forordningen.

Finanstilsynet får med bestemmelsen bl.a. også mulighed for at give påbud for overtrædelser af forordningen, jf. § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, og efterfølgende at offentliggøre et påbud til en virksomhed eller en fysisk person, jf. § 234, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Se nærmere om Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af reaktioner i medfør af lov om kapitalmarkeder i bemærkningerne til §§ 234-240, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 155 som fremsat, side 339 ff.

Finanstilsynet bliver i medfør af § 2, nr. 5, udpeget som afviklingsmyndighed for CCP'er i henhold til CCPRR-for-

ordningen. Finanstilsynet har i sin rolle som afviklingsmyndighed, ud over de beføjelser der følger af CCPRR-forordningen, også de beføjelser Finanstilsynet har i medfør af lov om kapitalmarkeder, herunder f.eks. mulighed for at give påbud for overtrædelser af forordningen, jf. § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§§ 212 a og 212 b i lov om kapitalmarkeder)

Til § 212 a

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Der er ikke regler om afviklingsmyndigheder for CCP'er. Finanstilsynet fører tilsyn med CCP'er, jf. § 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder og påser overholdelse af EMIR, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder.

Det følger af artikel 3, stk. 1, i CCPRR-forordningen, at medlemsstaterne skal udpege en eller flere afviklingsmyndigheder, der tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne og udøve afviklingsbeføjelserne i henhold til forordningen.

Det foreslås med § 212 a at fordele opgaverne som afviklingsmyndighed mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 212 a, stk. 1, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 4, stk. 1, artikel 9, 10, 13-18, artikel 22, litra a, nr. ii, artikel 33, stk. 8, artikel 53, stk. 2, og artikel 70, stk. 2 og 3, artikel 73, 75, 79, 80, 83 og 84 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en CCP i henhold til de nævnte artikler.

Finanstilsynet vil skulle udøve sit virke som afviklingsmyndighed i overensstemmelse med CCPRR-forordningen. Dette indebærer blandt andet, at Finanstilsynet samarbejder med andre myndigheder i overensstemmelse med artikel 6 i CCPRR-forordningen, efterlever principperne for beslutningstagning i artikel 7 i CCPRR-forordningen og udveksler informationer med andre myndigheder i overensstemmelse med artikel 8 i CCPRR-forordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet forelægger en genopretningsplan fra en central modpart (CCP) for Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet om genopretningsplanens indhold.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed forelægger en genopretningsplan for en CCP for Finansiell Stabilitet, og at Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger vedrørende genopretningsplanen til Finanstilsynets afviklingsenhed.

Bestemmelsen skal læses i sammenhæng med, at det af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 10 i CCPRR-forordningen, der vedrører vurdering af genopretningsplaner. Det følger af artikel 10, stk. 5, i CCPRR-forordningen, at afviklingsmyndigheden gennemgår genopretningsplanen med henblik på at identificere eventuelle foranstaltninger, der kan få en negativ indvirkning på CCP'ens afviklingsmuligheder. Hvis der identificeres sådanne foranstaltninger, gør afviklingsmyndigheden den kompetente myndighed opmærksom herpå og fremsætter henstillinger til den kompetente myndighed.

Finanstilsynet forelægger genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, fordi Finansiell Stabilitet har indsigt i, hvilke genopretningsforanstaltninger, der kan være hindringer i en afviklingssituation. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at følge Finansiell Stabilitets anbefalinger.

På baggrund af egen vurdering og Finansiell Stabilitets anbefalinger fremsætter Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, i overensstemmelse med artikel 10, stk. 5, i CCPRR-forordningen, henstillinger til Finanstilsynet som kompetent myndighed, om måder, hvorpå den negative virkning af disse foranstaltninger på CCP'ens afviklingsmuligheder kan afhjælpes.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder afviklingsplaner i henhold til artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, som Finanstilsynet vedtager efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder en afviklingsplan for en CCP, hvorefter Finanstilsynet vedtager afviklingsplanen. Det vil være Finanstilsynet, der sender en CCP en sammenfatning af afviklingsplanens væsentligste elementer, jf. artikel 12, stk. 8. En CCP skal i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6, underrette Finanstilsynet som afviklingsmyndighed om ændringer, der berører CCP'ens retlige eller organisatoriske struktur, dens forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, eller enhver anden ændring, som har væsentlige konsekvenser for planens effektivitet. Finanstilsynet

videregiver underretningen til Finansiell Stabilitet. I overensstemmelse med, at det i det foreslåede stk. 1, fremgår, at det er Finanstilsynet, der er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 14 i CCPRR-forordningen, er det Finanstilsynet, der kan træffe en afgørelse om afviklingsplanen, jf. artikel 14, stk. 5, i CCPRR-forordningen.

Finanstilsynet skal, både som kompetent myndighed og afviklingsmyndighed, give Finansiell Stabilitet alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af afviklingsplaner, jf. artikel 73, stk. 5, litra b, i CCPRR-forordningen, hvoraf det fremgår, at kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne kan udveksle oplysninger indbyrdes.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finansiell Stabilitet forelægger vurdering af afviklingsmulighederne for en central modpart (CCP) for Finanstilsynet i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finansiell Stabilitet skal foretage en vurdering af afviklingsmulighederne i henhold til artikel 15 i CCPRR-forordningen og forelægge den for Finanstilsynet. Det er, som det fremgår af det foreslåede stk. 1, Finanstilsynet, der er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 15. Det vil derfor være Finanstilsynet, der på baggrund af Finansiell Stabilitets vurdering, vurderer om en CCP kan afvikles, jf. artikel 15, stk. 2, i CCPRR-forordningen.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet indsender, efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, en rapport om afviklingshindringer til den centrale modpart (CCP) i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Finansiell Stabilitet udarbejder en indstilling til en rapport til CCP'en om væsentlige hindringer for afviklingen af CCP'en i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i CCPRR-forordningen. At rapporten om afviklingshindringer indstilles af Finansiell Stabilitet indebærer, at Finansiell Stabilitet udarbejder et udkast til rapporten og indstiller udkastet til vedtagelse hos Finanstilsynet. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed sender i samarbejde med Finanstilsynet som kompetent myndighed rapporten til CCP'en i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet træffer afgørelse i henhold til artikel 22, litra a, nr. ii, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed alene kan træffe afgørelse om, at en central modpart (CCP) er nødlidende eller forventeligt nødlidende efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Det følger af det foreslåede stk. 1, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 22, stk. 1, litra a, nr. ii, i CCPRR-forordningen.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet udfører opgaverne som afviklingsmyndighed med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at de beføjelser og opgaver, som Finanstilsynet er pålagt som afviklingsmyndighed for en CCP, skal Finanstilsynet udføre med passende uafhængighed fra Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, der sikrer, at der ikke opstår interessekonflikter. Der kan eksempelvis være en interessekonflikt mellem opgaverne, hvis tilsynsopgaverne, der typisk adresserer risici, der er mere aktuelle, prioriteres frem for afviklingsopgaver. Navnlig skal tilsynet med overholdelse af EMIR og tilsynet med clearingmedlemmer omfattet af artikel 18, stk. 2, litra c, i EMIR, og Finanstilsynets rolle som kompetent myndighed i henhold til CCPRR-forordningen være uafhængigt af hinanden. Clearingmedlemmer kan bl.a. være pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber. Rent operationelt vil de opgaver, som Finanstilsynet vil skulle varetage som afviklingsmyndighed for en CCP derfor blive udført med passende uafhængighed fra Finanstilsynets tilsynsopgaver, herunder særligt tilsynet med virksomheder, der er clearingmedlemmer, som er omfattet af artikel 18, stk. 2, litra c, i EMIR. Finanstilsynets opgaver som afviklingsmyndighed bliver varetaget af en særlig enhed, der skal være tilstrækkeligt adskilt fra de øvrige funktioner og medarbejdere i Finanstilsynet.

På nuværende tidspunkt er der ikke etableret en CCP i Danmark, og Finanstilsynet har derfor ikke opgaver som afviklingsmyndighed for en CCP. Etableres en CCP i Danmark, skal Finanstilsynet tage stilling til afviklingsenhedens kommandoveje og organisatoriske placering i Finanstilsynet for at undgå interessekonflikter.

Den foreslåede bestemmelse skal læses i overensstemmelse med § 344 d i lov om finansiell virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse er en følge af artikel 3, stk. 3, 6 og 7, der stiller krav om, at der er indført passende strukturelle ordninger for at undgå interessekonflikter mellem afviklingsmyndighedens opgaver efter CCPRR-forordningen og myndighedens opgaver som tilsynsmyndighed.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til 212 b

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 212 b, at Erhvervsministeriet varetager det kompetente ministeriums opgaver i henhold til CCPRR-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Erhvervsministeriet bliver udpeget til at varetage det kompetente ministeriums opgaver i henhold til CCPRR-forordningen.

Opgaverne omfatter bl.a. deltagelse i en CCP's afviklingskollegium, jf. artikel 4, stk. 2, litra m, i CCPRR-forordningen. Heraf fremgår det, at det kompetente ministerium skal deltage i en CCP's afviklingskollegium, sammen med bl.a. afviklingsmyndighederne og den kompetente myndighed, når det den udpegede afviklingsmyndighed ikke er det kompetente ministerium. Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 5 og § 7, nr. 12, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndigheder for en CCP, og Erhvervsministeriet skal derfor tillige deltage i afviklingskollegiet.

Det kompetente ministerium har desuden visse beføjelser i forbindelse med anvendelse af offentlige stabiliseringsværktøjer i medfør af artikel 45 i CCPRR-forordningen. Artikel 45 i CCPRR-forordningen giver mulighed for, at staten undtagelsesvist i helt ekstraordinære tilfælde kan deltage i afviklingen af en CCP, ved at anvende såkaldte offentlige stabiliseringsinstrumenter i form af kapitaltilførsel eller midlertidigt ejerskab, jf. artikel 46 i CCPRR-forordningen.

I overensstemmelse med artikel 45 i CCPRR-forordningen, er det staten, der undtagelsesvist kan anvende offentlige stabiliseringsværktøjer i form af kapitaltilførsel eller midlertidigt ejerskab, hvilket i praksis vil betyde, at en anvendelse af offentlige midler, kun kan ske ved beslutning og bevilling foretaget af Folketinget Finansudvalg.

Bestemmelsen foreslås som følge af artikel 3, stk. 8, i CCPRR-forordningen, der stiller krav om, at medlemsstaten udpeger et ministerium, der varetager det kompetente ministeriums opgaver i henhold til forordningen.

Til nr. 6 (§ 220, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 220, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf.

Det følger af den gældende § 220, stk. 2, 1. pkt., at Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af kapitel 32, kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordningerne nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf. § 254, i lov om kapitalmarkeder, indeholder bestemmelser om bødestraf, hvis man ikke efterlever et påbud givet i medfør af § 220.

I medfør af § 211, stk. 3, påser Finanstilsynet også overholdelsen af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov. Derfor kan Finanstilsynet også fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 3, jf. § 214, stk. 1. Finanstilsynet kan desuden til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på foretægtsstedet hos virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, jf. § 215, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 2, 1. pkt.*, at indsætte forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil gøre det muligt for Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank at påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Konsekvensen af den foreslåede ændring vil være, at manglende efterlevelse af et påbud udstedt til en fysisk eller juridisk person om at ændre en bestemt adfærd eller handling, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov, vil kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 7 (§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69. Disse bestemmelser vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af det gældende stk. 4, 1. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det følger af det gældende stk. 9, at stk. 1-8 i bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige, når en operatør af et reguleret marked drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion.

Det foreslås i § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, at ændre bestemmelserne således, at en it-operatør af et detailbetalingssystem også vil være omfattet.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en it-operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør i en it-operatør af et detailbetalingssystem i de situationer, der er nævnt i § 221, stk. 1, og stk. 4, 1. pkt. Det foreslåede medfører også, at i det tilfælde en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion vil § 221, stk. 1-8, finde tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige i virksomheden.

Til nr. 8 (§ 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 2, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det følger af det gældende stk. 4, 3. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller

anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., at ændre bestemmelserne således, at en it-operatør af et detailbetalingssystem også vil være omfattet.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv i de situationer, der er nævnt i § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt.

Til nr. 9 (§ 221 a i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 221 a, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, at afholde sig fra at udøve funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet kan påbyde en direktør, et bestyrelsesmedlem, en person, der faktisk leder en CCP's forretningsaktiviteter, eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for CCP'ens overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i CCPRR-forordningen at afholde sig fra at udøve funktioner i en midlertidig periode. Definitionen af øverste ledelse fremgår af artikel 2, nr. 37, i CCPRR-forordningen.

Påbuddets varighed vil afhænge af en konkret vurdering, men kan eksempelvis hænge sammen med hvornår CCP'en får bragt overtrædelsen til ophør ved at opfylde de relevante pligter. Påbuddets varighed skal derfor ikke fremgå af påbuddet.

I medfør af artikel 9, stk. 1, i CCPRR-forordningen har en CCP pligt til at udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Kravene til genopretningsplanens indhold fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 og afsnit A i bilaget til CCPRR-forordningen. En CCP's genopretningsplan anses ikke for udarbejdet, hvis den ikke lever op til de krav til genopretningsplanens indhold, der fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 eller bilagets afsnit A i CCPRR-forordningen.

I medfør af artikel 13, stk. 1, i CCPRR-forordningen har en CCP pligt til at samarbejde med afviklingsmyndigheden om udarbejdelsen af afviklingsplaner og give afviklingsmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen

og gennemførelsen af afviklingsplanen, herunder de oplysninger og analyser, der er omhandlet i afsnit B i bilaget til CCPRR-forordningen. Oplysningerne kan gives til Finansiell Stabilitet gennem Finanstilsynet.

I medfør af artikel 13, stk. 2, har CCP'en desuden pligt til at give afviklingsmyndighederne, dvs. både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. lovforslagets § 3, nr. 5, og § 7, nr. 12, detaljerede registre over de aftaler, som omhandlet i artikel 29 i EMIR, som CCP'en er part i, hvis afviklingsmyndighederne kræver det. De nævnte aftaler, som er omhandlet i artikel 29 i EMIR, omfatter blandt andet aftaler om de tjenesteydelser, CCP'en leverer, og de aktiviteter, CCP'en udfører.

I medfør af artikel 13, stk. 3, har CCP'en pligt til rettidigt at udveksle oplysninger med Finanstilsynet for at lette vurderingen af CCP'ens risikoprofiler og indbyrdes forbundet med andre FMI'er, andre finansieringsinstitutter og med det finansielle system generelt som omhandlet i artikel 9 og 10 i CCPRR-forordningen.

I medfør af artikel 70 stk. 1, i CCPRR-forordningen har en CCP pligt til at underrette Finanstilsynet, hvis CCP'en vurderer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til CCPRR-forordningen.

Et påbud meddelt efter det foreslåede stk. 1 eller 2 vil gælde indtil Finanstilsynet tilbagekalder påbuddet.

Bestemmelsen foreslås som følge af artikel 82, stk. 2, litra c, i CCPRR-forordningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 231, stk. 2, nr. 3 og 4, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 231, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at enhver, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod, er part i afgørelsen. § 231, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder fastlægger, hvem der, ud over den, som afgørelsen retter sig mod, er part i sager, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse af Finanstilsynet i medfør af de regler, som Finanstilsynet påser overholdelse af. De fysiske og juridiske personer, der er opført i § 231, stk. 2, har alene partsstatus for så vidt angår oplysninger, der vedrører den pågældende.

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 3, i § 231, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det fremgår, at den centrale modpart (CCP) tillige anses som part i en sag, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i medfør af § 221 a.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at CCP'en, ud

over den, som afgørelsen retter sig mod, er part i en sag, når Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af § 221 a, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører CCP'en.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 9, om indsættelse af § 221 a i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i CCPRR-forordningen, at afholde sig fra at udføre funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 4, i § 231, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det fremgår, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i en central modpart (CCP), eller en fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til den centrale modpart (CCP) tillige anses som part i en sag, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i en CCP, eller en juridisk eller fysisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til CCP'en, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at CCP'en er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 22, stk. 1, litra a, i CCPRR-forordningen, har partsstatus for så vidt angår de dele af afgørelsen, der vedrører den pågældende, uanset at afgørelsen er rettet mod CCP'en.

Definitionen af snævre forbindelser følger af artikel 2, nr. 24, i EMIR. Snævre forbindelser er blandt andet en situation hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser på mindst 20 procent af stemmerettighederne i en virksomhed.

En afgørelse om, at en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, kan bl.a. være begrundet med, at CCP'en ikke længere opfylder, eller forventeligt ikke længere vil opfylde, de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt.

Som eksempel vil en direktør være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, når Finanstilsynets afgørelse om, at CCP'en er nødlidende er delvist begrundet i, at direktøren ikke har et tilstrækkelig godt omdømme til at sikre en sund og forsigtig ledelse af CCP'en.

En kapitalejer vil eksempelvis være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, hvis Finanstilsynets afgørelse

om, at CCP'en er nødlidende indeholder en vurdering af, at kapitalejeren er til hinder for, at der kan sikres en sund og forsigtig ledelse af CCP'en.

De fysiske og juridiske personer, der er omfattet af bestemmelsen, bevarer deres partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelse også efter Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndighed har overtaget kontrollen med CCP'en.

Til nr. 11 (§ 251 a i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 251 a, i lov om kapitalmarkeder, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, i CCPRR-forordningen straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse strafbelægger de overtrædelser, som i medfør af artikel 82, stk. 1, i CCPRR-forordningen skal kunne sanktioneres af de nationale kompetente myndigheder.

Det følger af artikel 82, stk. 1, i CCPRR-forordningen, at overtrædelse af artikel 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, skal kunne sanktioneres.

Overtrædelser af CCPRR-forordningen kan foretages af fysiske og juridiske personer.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden, samt en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til, ud over tiltalen mod den juridiske person, tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller

udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøde lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængig af gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor beskrives de artikler i CCPRR-forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse i § 251 a i lov om kapitalmarkeder:

I medfør af artikel 9, stk. 1, i CCPRR-forordningen, har en CCP pligt til at udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Kravene til genopretningsplanens indhold fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 og afsnit A i bilaget til CCPRR-forordningen. En CCP's genopretningsplan anses ikke for udarbejdet, hvis den ikke lever op til de krav til genopretningsplanens indhold, der fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 eller bilagets afsnit A i CCPRR-forordningen.

Ansvarssubjektet er CCP'en eller en fysisk person med tilknytning til CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at udarbejde eller vedligeholde CCP'ens genopretningsplan i overensstemmelse med kravene i artikel 9 i CCPRR-forordningen.

I medfør af artikel 9, stk. 9, i CCPRR-forordningen, har en CCP pligt til at ajourføre genopretningsplanen mindst en gang årligt. Finanstilsynet kan kræve, at en CCP ajourfører genopretningsplanen hyppigere.

Ansvarssubjektet er CCP'en eller en fysisk person med tilknytning til CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at ajourføre CCP'ens genopretningsplan årligt eller hyppigere, hvis Finanstilsynet har stillet krav om dette overfor CCP'en i overensstemmelse med artikel 9, stk. 9, i CCPRR-forordningen.

I medfør af artikel 13, stk. 1, i CCPRR-forordningen, har en CCP pligt til at samarbejde med afviklingsmyndigheden om udarbejdelsen af afviklingsplaner og give afviklingsmyndig-

heden alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen og gennemførelsen af afviklingsplanen, herunder de oplysninger og analyser, der er omhandlet i afsnit B i bilaget til CCPRR-forordningen. Oplysningerne kan gives til afviklingsmyndigheden gennem Finanstilsynet.

I medfør af artikel 13, stk. 2, har CCP'en desuden pligt til at give afviklingsmyndighederne, dvs. både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. lovforslagets § 2, nr. 9, og § 7, nr. 12, detaljerede registre over de aftaler, som omhandlet i artikel 29 i EMIR, som CCP'en er part i, hvis afviklingsmyndighederne kræver det. De nævnte aftaler, som er omhandlet i artikel 29 i EMIR, omfatter blandt andet aftaler om de tjenesteydelser, CCP'en leverer, og aktiviteter, CCP'en udfører.

I medfør af artikel 13, stk. 3, har CCP'en pligt til rettidigt at udveksle oplysninger med Finanstilsynet for at lette vurderingen af CCP'ens risikoprofiler og indbyrdes forbundet med andre FMI'er, andre finansieringsinstitutter og med det finansielle system generelt som omhandlet i artikel 9 og 9 i CCPRR-forordningen. Det følger af artikel 2, nr. 16, i CCPRR-forordningen, at en FMI er en finansiell markedsinfrastruktur, der kan være en CCP, en værdipapircentral, et transaktionsregister, et betalingssystem eller et andet system, der er defineret og udpeget af en medlemsstat i medfør af artikel 2, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Artikel 9 og 10 i CCPRR-forordningen omhandler henholdsvis kravene til en CCP's genopretningsplan og tilsynsmyndighedernes vurdering af genopretningsplanen.

Ansvarssubjektet er CCP'en eller en fysisk person med tilknytning CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at fremlægge alle de oplysninger, som Finanstilsynet eller afviklingsmyndighederne kræver i medfør af artikel 13, i CCPRR-forordningen.

I medfør af artikel 70 stk. 1, i CCPRR-forordningen har en CCP pligt til at underrette Finanstilsynet, hvis CCP'en vurderer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til CCPRR-forordningen.

Ansvarssubjektet er CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at underrette Finanstilsynet, når CCP'en vurderer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254, stk. 1, indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af den gældende § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige og vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det fremgår af artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug), at personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skal udvise rimelig omhu for at sikre, at oplysningerne fremsættes objektivt, og at deres interesser eller interessekonflikter oplyses.

En overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis bestå i ikke at fremsætte oplysningerne på en objektiv måde, eller manglende eller utilstrækkelig offentliggørelse af interesser eller interessekonflikter i forbindelse med udarbejdelsen eller udbredelsen af investeringsanbefalingen eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Alle, der udarbejder investeringsanbefalinger, er omfattet af reglerne om investeringsanbefalinger i forordningen om markedsmissbrug, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af § 211, stk. 2. Der sondres mellem investeringsanbefalinger, som er udarbejdet af professionelle og ikke-professionelle. Investeringsanbefalinger fra ikke-professionelle omfatter alle, som udarbejder investeringsanbefalinger, men som ikke er professionelle. De ikke-professionelle omfatter en undergruppe af fysiske og juridiske personer, der betragtes som eksperter.

I medfør af § 220, stk. 1, 1. pkt., kan Finanstilsynet påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf.

Finanstilsynet påser overholdelsen af forordningen om markedsmissbrug og regler udstedt i medfør heraf i henhold til § 211, stk. 2, nr. 5. Derfor kan Finanstilsynet også påbyde en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder in-

vesteringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

I medfør af § 214, stk. 1, kan Finanstilsynet, fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 1-3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3. Derfor kan Finanstilsynet også kræve at få alle oplysninger fra en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, som Finanstilsynet skønner nødvendigt, da denne person har forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at ændre bestemmelsen således at en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi også fremgår heraf.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, og som undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af lovens § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Den strafbare handling i medfør af § 254, stk. 1, består i ikke at efterkomme et påbud eller afgive urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af § 254, stk. 1, er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 378 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet.

Til nr. 13 (§ 254, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 254, stk. 3, indeholder regler om straf for personer tilknyttet en af de aktører, der er nævnt i § 254, stk. 1, hvis personerne giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed.

Det følger af den gældende § 254, stk. 3, at såfremt en person, der er knyttet til en af de i stk. 1, 1. pkt., nævnte aktører giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det fremgår af artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug), at personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skal udvise rimelig omhu for at sikre, at oplysningerne fremsættes objektivt, og at deres interesser eller interessekonflikter oplyses.

Alle, der udarbejder investeringsanbefalinger, er omfattet af reglerne om investeringsanbefalinger i forordningen om markedsmisbrug, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af § 211, stk. 2. Der sondres mellem investeringsanbefalinger, som er udarbejdet af professionelle og ikke-professionelle. Investeringsanbefalinger fra ikke-professionelle omfatter alle, som udarbejder investeringsanbefalinger, men som ikke er professionelle. De ikke-professionelle omfatter en undergruppe af fysiske og juridiske personer, der betragtes som eksperter.

Finanstilsynet påser overholdelsen af forordningen om markedsmisbrug og regler udstedt i medfør heraf i henhold til § 211, stk. 2, nr. 5. Derfor kan Finanstilsynet også påbyde en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

I medfør af § 214, stk. 1, kan Finanstilsynet, fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 1-3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3. Derfor kan Finanstilsynet også kræve at få alle oplysninger fra en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, som Finanstilsynet skønner nødvendigt, da denne person har forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

Det foreslås i *stk. 3*, at indsætte en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at en person, der er knyttet til en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, som giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet eller anden offentlig myndighed, vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den strafbare handling i medfør af § 254, stk. 3, består i at afgive urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af § 254, stk. 3, er den fysiske eller juridiske person, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank, jf. i Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 379.

Til nr. 14 (§ 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 256 fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Det fremgår af artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug), at personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skal udvise rimelig omhu for at sikre, at oplysningerne fremsættes objektivt, og at deres interesser eller interessekonflikter oplyses. En overtrædelse af bestem-

melsen kan eksempelvis bestå i ikke at fremsætte oplysningerne på en objektiv måde, men kan endvidere også bestå i manglende eller utilstrækkelig offentliggørelse af interesser eller interessekonflikter i forbindelse med udarbejdelsen eller udbredelsen af investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Alle, der udarbejder investeringsanbefalinger, er omfattet af reglerne om investeringsanbefalinger i forordningen om markedsmissbrug, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af § 211, stk. 2. Der sondres mellem investeringsanbefalinger, som er udarbejdet af professionelle og ikke-professionelle. Investeringsanbefalinger fra ikke professionelle omfatter alle, som udarbejder investeringsanbefalinger, men som ikke er professionelle. De ikke-professionelle omfatter en undergruppe af fysiske og juridiske personer, der betragtes som eksperter.

I medfør af § 220, stk. 1, 1. pkt., kan Finanstilsynet påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf.

Finanstilsynet påser overholdelsen af forordningen om markedsmissbrug og regler udstedt i medfør heraf i henhold til § 211, stk. 2, nr. 5. Derfor kan Finanstilsynet også påbyde en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser medfør af forordningen om markedsmissbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

I medfør af § 214, stk. 1, kan Finanstilsynet, fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 1-3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3. Derfor kan Finanstilsynet også kræve at få alle oplysninger fra en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, som Finanstilsynet skønner nødvendigt, da denne person har forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmissbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

Det foreslås i *stk. 1*, at ændre »eller en aktionær« til »en

aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi».

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet vil kunne pålægge direktionen eller bestyrelsen hos en juridisk person eller en revisor hos en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi tvangsbøder, hvis vedkommende ikke efterkommer de pligter der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet.

Den strafbare handling i medfør af den foreslåede ændring af § 256, stk. 1, består i ikke at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger fastsat i medfør af de direktiver der gennemføres ved denne lov påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank. Ansvarssubjektet er direktionen eller bestyrelsen hos en juridisk person eller en revisor hos en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Den foreslåede ændring giver Finanstilsynet en generel hjemmel til at pålægge bl.a. en revisor hos en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi tvangsbøder, hvis man undlader i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven påhviler dem.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m., jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 383.

Til nr. 15 (§ 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 256 fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem

eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

I medfør af § 211, stk. 3, påser Finanstilsynet også overholdelsen af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov. Derfor kan Finanstilsynet også fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 3, jf. § 214, stk. 1. Finanstilsynet kan desuden til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, jf. § 215, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at indsætte forordninger fastsat i medfør af de direktiver der gennemføres ved denne lov.

Den foreslåede ændring vil gøre det muligt for Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Danmarks Nationalbank at pålægge en fysisk eller juridisk person tvangsbøder, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Konsekvensen af den foreslåede ændring vil være, at undladelser af at efterkomme de pligter, der følger af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov vil kunne medføre tvangsbøder.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af

18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m.

Til § 3

Til nr. 1 (fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende fodnote til lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres.

Det foreslås at indsætte henvisning til Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141, og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1 i fodnoten til loven.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v., at loven gennemfører dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 samt supplerer Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014.

Til nr. 2 (§ 2, nr. 21, litra b, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v. § 2 indeholder en opstilling af definitioner.

Det fremgår af § 2, nr. 21, litra a og b, at et feederinstitut er, a) En UCITS, jf. nr. 4, eller en afdeling heraf, der har tilladelse i sit hjemland til at investere mindst 85 pct. af sin formue i en anden UCITS, eller b) en dansk UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse efter § 12, stk. 2, henholdsvis § 15, stk. 3, § 16, stk. 3, eller § 17, stk. 3.

Det foreslås i § 2, nr. 21, litra b, at ændre »stk. 3« til: »stk. 4« tre steder.

Det foreslåede er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 3, nr. 5-7, der indsætter et nyt stk. 3, i §§ 15-17.

Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med det foreslåede.

Til nr. 3 (§ 2, nr. 27, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række definitioner.

Det foreslås at indsætte nr. 27 i § 2 således at bæredygtighedsrisiko defineres som i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 1, første led, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Bestemmelsen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Til nr. 4 (§ 12, stk. 4, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Begrebet central investorinformation fremgår af § 12, stk. 4, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.

Begrebet dækker over et dokument med central investorinformation der har til formål at give et overblik over den relevante afdeling eller andelsklasse, herunder oplysninger om afdelingens investeringsprofil og omkostningerne i forbindelse med en investering i afdelingen eller andelsklassen.

Det foreslås at ændre »centrale investorinformation« til »centrale information« i § 12, stk. 4, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.

Ændringsforslaget er fremsat for at ensrette terminologien i lov om investeringsforeninger m.v. og PRIIP-forordningen og UCITS-direktivet. Der er således ikke tilsigtet nogen materiel ændring af retstilstanden.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 15, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 15, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal give tilladelse til nye afdelinger i en investeringsforening, når afdelingerne er gyldigt stiftet, og Finanstilsynet har godkendt vedtægtsbestemmelserne vedrørende afdelingerne.

Det følger af § 150, stk. 1, 1. pkt., at en afdeling højst må placere 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i accessorisk omfang i ét kreditinstitut eller i kreditinstitutter i samme koncern. Det følger dog af § 150, stk. 1, 2. pkt., at nyoprettede afdelinger kan overskride grænsen i 1. pkt. i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Det foreslås, i den nye § 15, stk. 3, at en investeringsforening, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.

Det foreslåede er en delvis implementering af artikel 57, stk. 1, 2. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Den foreslåede bestemmelse vil give Finanstilsynet mulighed for at tillade, at en nyoprettet afdeling i en investeringsforening, under overholdelse af princippet om risikospredning, kan fravige de grænser, der er fastsat i kapitel 15, i lov om investeringsforeninger m.v., i op til 6 måneder fra datoen for Finanstilsynets tilladelse til afdelingen, hvis investeringsforeningen ønsker at påbegynde investering af formuen i værdipapirer og således forkorte perioden, hvor afdelingens formue primært er placeret i indskud og likvide midler.

Bestemmelsen medfører, at nyoprettede afdelinger i en investeringsforening, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapital 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen skal vedlægges bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning og kan indsendes til Finanstilsynet samtidig med, at afdelingen søger om tilladelse.

Finanstilsynet vil, forud for en sådan tilladelse, skulle vurdere, om princippet om risikospredning kan overholdes ud fra bestyrelsens instruks for afdelingen.

Instruksen for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning skal indeholde konkrete anvisninger for, hvordan hensynet til risikospredning overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, uanset at alle spredningsregler i kapital 15 ikke overholdes.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan flest mulige spredningsregler kan overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, og instruksen må ikke give mulighed for, at enkelte positioner i afdelingen opnår en størrelse, som er uhensigtsmæssig for afdelingen.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan afdelingen i løbet af maksimalt 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen kan efterleve spredningsreglerne i kapitel 15, således at risikoen for, at afdelingen ikke kan overholde reglerne efter 6 måneder fra tilladelsen minimeres.

Endeligt skal instruksen udformes på en sådan måde, at spredningsreglerne overskrides i kortest mulig tid fra Finanstilsynet giver tilladelse til afdelingen. Instruksens retningslinjer for afvejningen af, hvordan afdelingen investerer hensigtsmæssigt i opstartsfasen, skal som minimum inddrage afdelingens størrelse og likviditeten i de finansielle instrumenter, som afdelingen investerer i.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 16, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 16, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal give tilladelse til nye afdelinger i en SIKAV, når afdelingerne er gyldigt stiftet, og Finanstilsynet har godkendt vedtægtsbestemmelserne vedrørende afdelingerne.

Det følger af § 150, stk. 1, 1. pkt., at en afdeling højst må placere 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i accessorisk omfang i ét kreditinstitut eller i kreditinstitutter i samme koncern. Det følger dog af § 150, stk. 1, 2. pkt., at nyoprettede afdelinger kan overskride grænsen i 1. pkt. i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Det foreslås i § 16, stk. 3, at en SIKAV, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.

Det foreslåede er en delvis implementering af artikel 57, stk. 1, 2. afsnit, i UCITS-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse vil give Finanstilsynet mulighed for at give tilladelse til, at en nyoprettet afdeling i en SIKAV, under overholdelse af princippet om risikospredning, kan fravige de grænser, der er fastsat i kapitel 15, i lov om investeringsforeninger m.v., i op til 6 måneder fra datoen for Finanstilsynets tilladelse til afdelingen, hvis SIKAV'en ønsker at påbegynde investering af formuen i værdipapirer og således forkorte perioden, hvor afdelingens formue primært er placeret i indskud og likvide midler.

Bestemmelsen medfører, at nyoprettede afdelinger i en investeringsforening, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen skal vedlægges bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning og kan indsendes til Finanstilsynet samtidig med, at afdelingen søger om tilladelse.

Finanstilsynet vil, forud for en sådan tilladelse, skulle vurdere, om princippet om risikospredning kan overholdes ud fra bestyrelsens instruks for afdelingen.

Instruksen for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning skal indeholde konkrete anvisninger for, hvordan hensynet til risikospredning overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, uanset at alle spredningsregler i kapitel 15 ikke overholdes.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan flest mulige spredningsregler kan overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, og instruksen må ikke give mulighed for, at enkelte positioner i afdelingen opnår en størrelse, som er u hensigtsmæssig for afdelingen.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan afdelingen i løbet af maksimalt 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen kan efterleve spredningsreglerne i kapitel 15, således at risikoen for, at afdelingen ikke kan overholde reglerne efter 6 måneder fra tilladelsen minimeres.

Endeligt skal instruksen udformes på en sådan måde, at spredningsreglerne overskrides i kortest mulig tid fra Finanstilsynet giver tilladelse til afdelingen. Instruksens retningslinjer for afvejningen af, hvordan afdelingen investerer hensigtsmæssigt i opstartsfasen, skal som minimum inddrage afdelingens størrelse og likviditeten i de finansielle instrumenter, som afdelingen investerer i.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 17, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 17, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal give tilladelse til nye afdelinger i en værdipapirfond, når afdelingerne er gyldigt stiftet, og Finanstilsynet har godkendt fondsbestemmelserne vedrørende afdelingerne.

Det følger af § 150, stk. 1, 1. pkt., at en afdeling højst må placere 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i accessorisk omfang i ét kreditinstitut eller i kreditinstitutter i samme koncern. Det følger dog af § 150, stk. 1, 2. pkt., at nyoprettede afdelinger kan overskride grænsen i 1. pkt. i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Det foreslås, i § 17, stk. 3, at en værdipapirfond, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.

Det foreslåede er en delvis implementering af artikel 57, stk. 1, 2. afsnit, i UCITS-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse vil give Finanstilsynet mulighed for at give tilladelse til, at en nyoprettet afdeling i en værdipapirfond, under overholdelse af princippet om risikospredning, kan fravige de grænser, der er fastsat i kapitel 15, i lov om investeringsforeninger m.v., i op til 6 måneder fra datoen for Finanstilsynets tilladelse til afdelingen, hvis værdipapirfonden ønsker at påbegynde investering af formuen i værdipapirer og således forkorte perioden, hvor afdelingens formue primært er placeret i indskud og likvide midler.

Bestemmelsen medfører, at nyoprettede afdelinger i en investeringsforening, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen skal vedlægges bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning og kan indsendes til Finanstilsynet samtidig med, at afdelingen søger om tilladelse.

Finanstilsynet vil, forud for en sådan tilladelse, skulle vurdere, om princippet om risikospredning kan overholdes ud fra bestyrelsens instruks for afdelingen.

Instruksen for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning skal indeholde konkrete anvisninger for, hvordan hensynet til risikospredning overholdes i opstarts-

fasens første 6 måneder, uanset at alle spredningsregler i kapital 15 ikke overholdes.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan flest mulige spredningsregler kan overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, og instruksen må ikke give mulighed for, at enkelte positioner i afdelingen opnår en størrelse, som er uhensigtsmæssig for afdelingen.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan afdelingen i løbet af maksimalt 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen kan efterleve spredningsreglerne i kapitel 15, således at risikoen for, at afdelingen ikke kan overholde reglerne efter 6 måneder fra tilladelsen minimeres.

Endeligt skal instruksen udformes på en sådan måde, at spredningsreglerne kun overskrides i kortest mulig tid fra Finanstilsynets afgiver tilladelse til afdelingen under hensyntagen til, at afdelingen kan investere dens midler hensigtsmæssigt i opstartsfasen. Ved afvejningen heraf, skal instruksen mindst inddrage afdelingens aktuelle størrelse og likviditeten i de finansielle instrumenter, som afdelingen investerer i.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 63, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 63, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder krav om, at investeringsforeninger skal have effektive former for virksomhedsstyring. Dette omfatter bl.a. krav til den organisatoriske struktur, god administrativ og regnskabsmæssig praksis samt skriftlige forretningsgange, procedurer til at identificere og styre risici, ressourcer, håndtering af interessekonflikter, interne kontrolprocedurer, it-kontrol- og sikringsprocedurer.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 63 i lov om investeringsforeninger m.v. hvorefter en investeringsforening skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici, når investeringsforeningen opfylder kravene i *stk. 1*.

Bestemmelsen vil indebære, at investeringsforeninger løbende skal vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici m.m., men også alle bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring med henblik på at sikre, at investeringsforeningens processer, systemer og interne kontrol afspejler bæredygtighedsrisici, og at investeringsforeningen har teknisk kapacitet og viden for at kunne analysere disse risici.

Bæredygtighedsrisiko defineres i lovforslagets § 3, nr. 3, som bæredygtighedsrisiko defineret som i artikel 2,

nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088. Definitionen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 2, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 63, stk. 4, nr.1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 63, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler på en række områder angående investeringsforeninger, herunder virksomhedsstyring. Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 865 af 2. juli 2014 om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS gennemfører bestemmelser fra Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationselskab.

Det følger af § 30, stk. 1, i bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS, at direktionen skal fastsætte en skriftlig risikostyringsstrategi for styring af de administrerede UCITS risici, som identificerer hver afdelings risikotyper.

Artikel 1, nr. 5, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) fastsætter, at investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber skal integrere bæredygtighedsrisici i bl.a. de aktiviteter, som er omfattet af § 30,

stk. 1, i bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at ændre stk. 1 og 2 til stk. 1-3.

Bestemmelsen indebærer, at bemyndigelsen udvides, og Finanstilsynet dermed vil kunne fastsætte nærmere regler om bæredygtighedsrisici angående ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Til nr. 10 (overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Begrebet central investorinformation fremgår af § 12, stk. 4, nr. 2, overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, i lov om investeringsforeninger m.v.

Begrebet dækker over et dokument med central investorinformation der har til formål at give et overblik over den relevante afdeling eller andelsklasse, herunder oplysninger om afdelingens investeringsprofil og omkostningerne i forbindelse med en investering i afdelingen eller andelsklassen.

Det foreslås at ændre »central investorinformation« til »central information« i *overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, i lov om investeringsforeninger m.v.*

Ændringsforslaget er fremsat for at ensrette terminologien i lov om investeringsforeninger m.v. og PRIIP-forordningen og UCITS-direktivet. Der er således ikke tilsigtet nogen materiel ændring af retstilstanden.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 103 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted. Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika ved den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, så en detailinvestor kan forstå karakteren af og

risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.

Det fremgår af § 103, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS løbende skal opdatere de væsentlige dele af den centrale investorinformation.

Det fremgår af § 103, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., at den centrale investorinformation skal offentliggøres på den danske UCITS' hjemmeside.

Det fremgår af § 103, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at dokumentet med central investorinformation og senere ændringer heri skal sendes til Finanstilsynet og være modtaget i Finanstilsynet senest 3 hverdage efter offentliggørelsen.

Det fremgår af § 103, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om indsendelse af den centrale investorinformation til Finanstilsynet.

Det fremgår af § 103, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v., at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om indholdet og formen af den centrale investorinformation og om udlevering heraf.

Dokumentet med central investorinformation skal give detailinvestorer et overblik over den relevante afdeling eller andelsklasse, herunder oplysninger om afdelingens investeringsprofil og omkostningerne i forbindelse med en investering i afdelingen eller andelsklassen.

Formålet er at give detailinvestor forståelse for karakteren af en investering i den pågældende afdeling eller andelsklasse og at give detailinvestor mulighed for at bedømme investeringens risici, så detailinvestoren kan foretage en beslutning om investering på et oplyst grundlag. Reglerne skal samtidig sikre, at alle detailinvestorer, der ønsker at investere i UCITS-afdelinger eller andelsklasser i den Europæiske Union, enten nationalt eller på tværs af landegrænser får den samme information om den relevante afdeling eller andelsklasse, så det bliver nemt at sammenligne de forskellige UCITS-afdelinger og andelsklasser på tværs.

Bestemmelsen fastlægger de overordnede krav til informationen til detailinvestor.

Ifølge § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 2092 af 14. december 2020 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel kan en værdipapirhandler på eget initiativ vælge at behandle en professionel kunde eller en godkendt modpart som en detailkunde. Det kan ske på ad hoc basis eller generelt.

Det foreslås at nyaffatte § 103 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås i § 103, stk. 1, at ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde og på sin hjemmeside offentliggøre et dokument med central information for hver afdeling eller andelsklasse i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at danske UCITS fremover vil skulle udarbejde et såkaldt PRIIP-dokument i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og offentliggøre dette på sin hjemmeside.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Formålet med forordningen og dermed de afledte forslag til ændringer er at øge investorbeskyttelsen for detailinvestorer. Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter kan være komplekse og vanskelige at forstå.

Dokumenter med central information indgår i detailinvestorers beslutningsgrundlag i forbindelse med investering. Derfor har danske UCITS et betydeligt ansvar over for detailinvestorer for at sikre, at dokumenterne ikke er vildledende, unøjagtige eller i uoverensstemmelse med de relevante dele af den danske UCITS' kontraktlige dokumenter.

Den danske UCITS skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende den danske UCITS.

En detailkunde skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. En detailkunde er således en kunde, som ikke er professionel kunde.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslås, at det skal fremgå af § 103, stk. 2, at ved udbud af andele i en dansk UCITS til professionelle investorer kan den danske UCITS, i stedet for at udarbejde et dokument som anført i stk. 1, udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted.

Det foreslåede er en videreførelse af den gældende § 103, stk. 1, med den modifikation, at UCITS, der alene bliver udbudt til professionelle investorer, fremover kan vælge mellem at udarbejde et UCITS KIID eller et PRIIP KID.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at UCITS, der udbydes til professionelle investorer, fortsat kan udarbejde "central investorinformation" i overensstemmelse med direktiv 2009/EF, medmindre de beslutter at udarbejde et "dokument med central information" som fastsat i forordning (EU) nr. 2386/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

En professionel kunde skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 10, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Det foreslås i § 103, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS regelmæssigt gennemgår oplysningerne i dokumentet, jf. stk. 1 og 2, og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig på UCITS' hjemmeside.

Gennemgangen af dokumentet, jf. stk. 1, skal som udgangspunkt ske mindst én gang hver tolvte måned efter datoen for den første offentliggørelse i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 653/2017 af 8. marts 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) vedrørende reguleringsmæssige tekniske standarder for præ-

sensation, indhold, gennemgang og revision af dokumenter med central information og betingelser for opfyldelse af kravet om at stille sådanne dokumenter til rådighed.

Gennemgangen af dokumentet, jf. stk. 2, skal som udgangspunkt ske mindst én gang hver tolvte måned efter datoen for den første offentliggørelse i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospekt udleveres på andet varigt medium end papir eller via websted.

Det foreslåede vil medføre, at den danske UCITS har en forpligtelse til løbende at sørge for, at de oplysninger, der fremgår af den centrale information, er korrekte og opdaterede. Herudover har den danske UCITS en forpligtelse til straks at offentliggøre det opdaterede dokument på sin hjemmeside.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslås i § 103, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at dokumentet, jf. stk. 1 og 2, og senere ændringer heri skal sendes til Finanstilsynet senest 3 hverdage efter offentliggørelsen.

Ændringsforslaget er fremsat for at ensrette lovens terminologi med forordningens.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 103 a, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 103 a, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at oplysningerne nævnt i stk. 1 bl.a. skal indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Har investeringsforeningen nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive dettes sammensætning.

Det foreslås, at § 103 a, i lov om investeringsforeninger m.v. ophæves.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af PRIIP-forordningens ikrafttrædelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (§ 161, stk. 1, nr. 10, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., oplister de regler, direktiver og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 161, stk. 1, nr. 10, i lov om investeringsforeninger m.v., at indsætte henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som den kompetente myndighed til at påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 i lov om investeringsforeninger m.v.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 indeholder bl.a. krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer udarbejder et dokument med central information for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at disse stilles til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

Det følger desuden af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014, at en medlemsstats kompetente myndighed, i dette tilfælde Finanstilsynet, under en række nærmere angivne betingelser kan forbyde markedsføring og distribution af danske UCITS eller træffe andre foranstaltninger over for sådanne produkter, hvis de udgør en væsentlig trussel mod investorbekyttelsen, de finansielle markeders orden og integritet eller den finansielle stabilitet i medlemsstaten.

Til nr. 14 (§ 175, stk. 3, nr. 11 i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 175, stk. 1, fastsætter en tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte omhandlende de fortrolige oplysninger, som de har kendskab til gennem Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

§ 175, stk. 3, fastsætter en række undtagelser til tavshedspligten i stk. 1. Det fremgår af § 175, stk. 3, nr. 11, at central investorinformation i henhold til § 103 og regler udstedt i medfør af § 103, stk. 6, er undtaget fra tavshedspligten i medfør af stk. 1.

Det foreslås i § 175, stk. 3, nr. 11, at »og regler udstedt i medfør af § 103, stk. 6« udgår.

Det foreslåede er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 3, nr. 10, der affatter § 103 på ny og dermed ophæver § 103, stk. 6.

Til nr. 15 (§ 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. at overtrædelse en række bestemmelser i loven straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 190, stk. 1, 1. pkt., at § 103 a, udgår.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 3, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 16 (§ 190, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 190, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. at overtrædelsen af en række bestemmelser i loven straffes med bødes.

Det foreslås i § 190, stk. 1, 2. pkt., at ændre »§ 63, stk. 1 og 2« til: »§ 63, stk. 1 og 3«.

Det foreslåede er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 3, nr. 8, der indsætter et nyt stk. 2 i § 63.

Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med det foreslåede.

Til nr. 17 (§ 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., hvilke manglende efterlevelse af påbud eller forbud, der straffes med bøde.

Med lovforslaget foreslås Finanstilsynet udpeget som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen for så vidt angår danske UCITS. Herved tillægges Finanstilsynet bl.a. kompetence til at udøve de beføjelser vedrørende produktintervention, som følger af PRIIP-forordningen. Disse beføjelser består i, at Finanstilsynet under ganske særlige omstændigheder kan forbyde eller indføre andre restriktioner

i markedsføringen af PRIIP'er, jf. artikel 17 i PRIIP-forordningen.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke som § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., der anfører, at med bøde straffes den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den straffbare handling består eksempelvis i, at en producent markedsfører et sammensat produkt på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud mod produktet. Den straffbare handling kan desuden være en distributør, der sælger et forsikringsbaseret produkt i strid med de restriktioner, som Finanstilsynet måtte have fastsat i medfør af forordningen.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i bl.a. virksomhedens omsætning i forhold til det pågældende produkt og karakteren af den restriktion, som virksomheden ikke efterlever.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 38 stk. 8, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvaskloven § 38, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, ledelse og ansatte i disse virksomheder og hos disse personer samt revisorer eller andre, der udfører eller har udført særlige hverv for virksomheden eller personen, har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning til hvidvasksekretariatet efter hvidvaskloven § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter hvidvasklovens § 25, stk. 1.

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 8, at tavshedspligten i § 38, stk. 1, ikke er til hinder for, at advokater, revisorer, eksterne bogholdere og skatterådgivere fraråder deres klient at udøve ulovlig virksomhed.

Det foreslås i § 38, stk. 8, at indsætte »dog« i bestemmelsen efter »er«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at præcisere, at revisorer, advokater, eksterne bogholdere og skatterådgiveres ret til at fraråde klienter at udøve ulovlig virksomhed alene vedrører den konkrete rådgivningssituati-

on, samt at klienten ikke må oplyses om tidligere eller eventuelle fremtidige undersøgelser og underretninger.

Hvidvasklovens § 38, stk. 8, er en undtagelse til tavshedspligten i hvidvasklovens § 38, stk. 1. Det betyder, at tavshedspligten i stk. 1 ikke er til hinder for, at advokater, revisorer, eksterne bogholdere og skatterådgivere fraråder deres klient at udøve ulovlig virksomhed.

Undtagelsen i stk. 8 gælder alene i den konkrete rådgivningssituation, hvor en revisor, advokat, ekstern bogholder eller skatterådgiver bliver opmærksom på, at klienten overvejer eller planlægger at udføre en handling, som er ulovlig.

Et eksempel herpå kan være en advokat eller en skatterådgiver, som bliver opmærksom på, at en klient vil forsøge at hvidvaske penge ved at købe og videresælge dyre møbler for penge, som klienten har opnået gennem sort arbejde. Advokaten vil i dette eksempel kunne oplyse klienten om, at pågældende handlinger er hvidvask, og fraråde klienten at udføre handlingerne.

Et andet eksempel kan være en situation, hvor en revisor bliver opmærksom på, at en klient vil overføre penge til en organisation, som er mistænkt for terrorisme. Revisoren vil i dette eksempel kunne oplyse klienten om, at der kan være tale om terrorfinansiering, og fraråde klienten at gennemføre transaktionen.

Et tredje eksempel kan være en situation, hvor en ekstern bogholder bliver opmærksom på, at en klient planlægger at modtage en kontantbetaling for salg af varer på 22.000 kr. Den eksterne bogholder kan her oplyse klienten om, at handlingen vil være en overtrædelse af kontantforbuddet i hvidvasklovens § 5, hvorefter erhvervsdrivende ikke må modtage kontante betalinger på 20.000 kr. eller derover, og fraråde klienten at tage imod kontantbetalingen.

Undtagelsen i stk. 8 giver ikke revisorer, advokater, eksterne bogholdere og skatterådgivere adgang til at oplyse klienter om, at der tidligere har været foretaget en underretning om klienten til Hvidvasksekretariatet, jf. hvidvasklovens § 26, eller at underretning overvejes.

Ligeledes giver undtagelsen i stk. 8 ikke revisorer, advokater, eksterne bogholdere og skatterådgivere adgang til at oplyse klienter om, at der tidligere har pågået undersøgelser af klientens usædvanlige transaktioner og aktiviteter, jf. hvidvasklovens § 25, eller at en igangsættelse af en undersøgelse overvejes.

Bestemmelsen omfatter alene de virksomheder og personer, der er opregnet i bestemmelsen og omfatter derfor f.eks. ikke pengeinstitutter.

For så vidt angår øvrige virksomheder og personer kan disse fraråde deres kunder at begå strafbare forhold, hvis det vurderes at kunne ske, uden at kunden får oplyst, at underretning om hvidvask eller finansiering af terrorisme indgives eller vil blive indgivet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 39, stk. 6, i 4. hvidvaskdirektiv.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 1, stk. 5, § 1, stk. 9, 1. pkt., og § 6, stk. 3, i lov om betalinger)

Den gældende § 1, stk. 5, fastsætter, hvilke regler, som finder anvendelse på ikkevederlagsfrie elektroniske tjenester, der kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, og betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre transaktionen meddeles ved hjælp telekommunikationsudstyr og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationsnettet, og som kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser, uden at disse tjenester udgør en betalingstjeneste omfattet af bilag 1, uanset § 5, nr. 17.

Den gældende § 1, stk. 9, 1. pkt., bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler for tjenester og betalingstransaktioner, der er omfattet af § 1, stk. 5, til at dispensere helt eller delvist fra de i bestemmelsen oplyste bestemmelser.

Den gældende § 6, stk. 3, fastsætter, hvilke bestemmelser en udbyder af betalingstjenester kan aftale med en bruger, der ikke er en forbruger, ikke skal finde anvendelse.

Det foreslås i § 1, stk. 5, § 1, stk. 9, 1. pkt., og § 6, stk. 3, at ændre 104 til 104 og 104 a.

Det foreslåede er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 9, hvorefter § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 7, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra lovens §§ 26-29, 42 og 50-59, § 81, stk. 1-4, §§ 112, 120-123, § 124, stk. 4, og § 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 7, således at § 81, stk. 1-4, ændres til § 81, stk. 1-3.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 6, der tilføjer nye undtagelser til § 81, stk. 1. Ændringen af henvisningen i § 1, stk. 7, skal alene sikre, at der fortsat henvises korrekt til alle relevante undtagelser.

Til nr. 3 (§ 4, stk. 3, i lov om betalinger)

Den gældende § 4, stk. 3, oplister de bestemmelser, der finder anvendelse på de dele af betalingstransaktioner, der gennemføres i lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor enten kun betaleren eller betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er etableret i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, uanset hvilken valuta betalingstransaktionen ydes i.

Det foreslås i § 4, stk. 3, at ændre 104 og 106 til 104, 104 a og 106.

Det foreslåede er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 9, hvorefter § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

Til nr. 4 (§ 81, stk. 1, i lov om betalinger)

Det følger af § 81, stk. 1, i lov om betalinger, at en betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis denne modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov, jf. dog § 5 i hvidvaskloven og stk. 2, 3 og 5.

Det foreslås at ændre § 81, stk. 1, således at stk. 2, 3 og 5 ændres til stk. 2-6.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 3. Med forslaget i § 5, nr. 6, indføres nye undtagelser til § 81, stk. 1. Denne ændring af henvisningen i § 81, stk. 1, skal alene sikre, at der fortsat henvises korrekt til alle relevante undtagelser.

Til nr. 5 (§ 81, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 81, stk. 3, i lov om betalinger, at betalingsmodtagere, som er beliggende i områder, hvor der kan være en forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, uanset stk. 1 alene er forpligtet til at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00. Erhvervsministeren fastsætter, i hvilke områder i Danmark der kan være en forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter. Erhvervsministeren offentliggør en meddelelse herom på Erhvervsministeriets hjemmeside.

Det foreslås at indsætte § 81, stk. 3, 2. pkt., hvorefter betalingsmodtagere, der ikke modtager kontanter i tidsrummet kl. 20.00 til kl. 22.00, skal opsætte skilte herom.

Det foreslåede medfører, at de betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri, og som ikke vælger at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 20.00 til kl. 22.00, skal skilte herom.

Formålet med ændringen er, at give forbrugerne mulighed for at orientere sig om, hvorvidt der kan betales med kontanter i dette tidsrum. Skiltningen skal være tydelig, og skal som minimum opsættes uden for butikken, så forbrugerne har mulighed for at orientere sig inden de går ind i en butik. Det kan f.eks. være et mærkat på døren til butikken eller en skilttestander opsat uden for butikken.

Til nr. 6 (§ 81, stk. 4 og 5, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra § 81, stk. 1. Det er uddybet i bemærkningerne til § 1, stk. 7, at erhvervsministeren både har muligheden for at give konkrete og generelle dispensationer, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157, som fremsat, side 87. På den baggrund har erhvervsministeren fastsat en praksis, hvorefter betalingsmodtagere, der afvikler begivenheder af kort varighed, der højst forekommer én gang årligt, og afvikles inden for et afgrænset område, tildeles dispensation fra § 81, stk. 1. Efter erhvervsministerens praksis omfatter dette festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter. Erhvervsministeren har efterfølgende delegeret dispensationsbeføjelsen til Finanstilsynet, der skal forvalte beføjelsen i overensstemmelse med den af ministeren fastlagte praksis.

Det følger af § 81, stk. 1, i lov om betalinger, at en betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis denne modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov, jf. dog § 5 i hvidvaskloven og § 81, stk. 2, 3 og 5.

Det følger af § 81, stk. 3, 1. pkt., i lov om betalinger, at betalingsmodtagere, som er beliggende i områder, hvor der kan være en forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, uanset stk. 1 alene er forpligtet til at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00.

Det følger af § 81, stk. 4, i lov om betalinger, at betalingsmodtagere, der ønsker kun at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 20.00, jf. stk. 3, forinden skal underrette Finanstilsynet herom.

Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med reglerne i § 81.

Det foreslås at ophæve § 81, stk. 4, i lov om betalinger, og i stedet indsætte et nyt stk. 4 og 5.

Forslaget til ophævelse af den gældende bestemmelse i stk. 4 indebærer alene, at den administrative byrde forbundet med at foretage underretningen til Finanstilsynet bortfalder for betalingsmodtagere i de særligt røveriudsatte områder, der ønsker kun at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 20.00. Selve forpligtelsen til at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 20.00 gælder fortsat, jf. § 81, stk. 3.

Det foreslås i § 81, stk. 4, at betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Forslaget om at betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 skal sikre, at forpligtelsen til at modtage betaling med kontanter kun finder anvendelse for betalinger, hvor betaler er en forbruger. Det skyldes, at formålet med § 81, stk. 1, er at sikre, at forbrugere kan betale med kontanter, når de køber ind m.m. Til trods for at danskerne bruger færre kontanter end tidligere, er der stadig en række forbrugere, som har behov for at kunne betale kontant. Det er derfor hensigtsmæssigt med den generelle forpligtelse til at modtage betaling med kontanter. Det samme hensyn gør sig ikke gældende for erhvervsdrivende.

Med den foreslåede ændring kan kontantreglen fraviges, når betalingsmodtagere modtager betaling fra erhvervsdrivende. For disse betalinger vil der være aftalefrihed, hvorved betalingsmodtageren og betaleren kan aftale, hvordan betalingen skal falde, herunder ved at der f.eks. ved indgangen til salgsstedet er tydelig skiltning med, at der ikke modtages betaling med kontanter fra erhvervsdrivende.

B2B-forretninger, eksempelvis grossistvirksomheder, der udelukkende leverer varer og tjenesteydelser til andre erhvervsdrivende, vil helt kunne undlade at tage imod kontanter. Disse betalingsmodtagere vil således ikke blive pålagt den administrative byrde, der er forbundet med at modtage kontanter.

Undtagelsen gælder for den enkelte transaktion. Sælger en grossistvirksomhed f.eks. også til forbrugere, kan virksomheden ikke afvise betaling med kontanter fra disse.

Det foreslås i § 81, stk. 5, at § 81, stk. 1, ikke finder anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter, der opfylder følgende betingelser: Arrangementet varer maksimalt 14 dage, arrangementet forekommer højst én gang årligt, arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol, og arrangøren af arrangementet har forud for forbrugers tilmelding til arrangementet tydeligt oplyst forbrugeren om, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver

tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.

Forslaget medfører, at den etablerede praksis for dispensationer fra kontantreglen kodificeres, således at der som et nyt stykke indsættes en generel undtagelse til § 81, stk. 1. Ændringen indebærer ikke en materiel ændring af gældende regler, men medfører at virksomheder, der ønsker at undlade at modtage kontanter i forbindelse med nævnte arrangementer, fremover ikke vil være forpligtet til at søge om dispensation. Med den foreslåede ordning kan betalingsmodtagere, der indgår i arrangementer, der opfylder de nævnte betingelser, undlade at modtage kontanter, uanset tidspunktet på dagen. Betalingsmodtagere, der indgår i arrangementer, kan eksempelvis være boder, der sælger mad og drikke inden for arrangementets areal. Det er ikke et krav for undtagelsens anvendelse, at betalingsmodtageren og arrangøren er den samme juridiske enhed, så længe betalingsmodtager befinder sig inden for arrangementets afgrænsede område. Det er kun betalingsmodtagere, der er fysisk placeret inden for det afgrænsede område, der er undtaget.

Undtagelsesmuligheden finder kun anvendelse på festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter. Arrangementet skal have midlertidig karakter, eksempelvis i form af en festival- eller cirkusplads eller et aflukket område i en by, som etableres og fjernes igen efter afholdelse af arrangementet. Det betyder, at undtagelsen ikke finder anvendelse på tilbagevendende arrangementer af mere etableret karakter, såsom afholdelse af fodboldkampe på et stadion eller drift af koncertsteder eller restauranter. Undtagelsen finder endvidere ikke anvendelse på eksempelvis teaterforestillinger i et teater, selvom den enkelte forestilling kun er af midlertidig karakter.

Arrangementet må maksimalt vare 14 dage.

Det konkrete arrangement må højst forekomme én gang årligt. Der er dog intet til hinder for, at den samme arrangør kan afholde flere uafhængige arrangementer. Der vil være tale om uafhængige arrangementer, hvis der sælges separate billetter til det enkelte arrangement. Det kunne eksempelvis være, at den samme arrangør afholder en række festivaler, men hvor deltagelse i den ene festival er uafhængig af den anden, eksempelvis ved at der købes billet særskilt til hver festival, forudsat at festivalerne overholder de øvrige betingelser.

Arrangementet skal derudover afholdes på et afgrænset geografisk område, med adgangskontrol. Det kunne eksempelvis være en festivalplads, et afgrænset byområde eller afgrænset lokale, hvor det kræver billet at komme ind. Det afgørende er imidlertid, at der ikke er fri offentlig adgang, og ikke om der skal købes billet til arrangementet på forhånd. Formålet med at det skal være et afgrænset område

er, at det skal være tydeligt i hvilke områder, der ikke kan betales med kontanter.

Endeligt er det en betingelse, at arrangøren klart og tydeligt har gjort forbrugere, der deltager i arrangementet, opmærksomme på, at der ikke kan betales med kontanter. Oplysningen skal gives forud for tilmelding til arrangementet med henblik på at sikre, at forbrugeren kan gøre sig bekendt med den manglende mulighed for at betale med kontanter, før vedkommende træffer beslutning om at deltage. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.

Til nr. 7 (§ 97, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 97, stk. 1, 1. pkt., at indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner skal være udbyderen i hænde, snarest muligt efter at betaleren har konstateret en sådan betalingstransaktion og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion

Det følger af § 97, stk. 2, at indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, der er iværksat via en udbyder af betalingsinitieringstjenester, skal rettes til den kontoførende udbyder i henhold til stk. 1, jf. dog § 99, stk. 2 og 3, og § 104.

Det foreslås i § 97, stk. 2, at ændre § 104 til §§ 104 og 104 a.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 9, hvorefter § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

Til nr. 8 (§ 103, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 103, stk. 1, at en betalingsordre, der gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som er angivet i betalingsordren, betragtes som korrekt gennemført.

Det følger af § 103, stk. 2, at er den entydige identifikationskode, som brugeren har angivet, ukorrekt, er udbyderen ikke ansvarlig i henhold til § 104 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

Det foreslås i § 103, stk. 2, at ændre § 104 til §§ 104 og 104 a.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 9, hvorefter § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

Til nr. 9 (§§ 104-104 a, i lov om betalinger)

Til § 104

Det følger af § 104, stk. 1, i lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, at hvis en betalingsordre iværksættes af betaleren, er betalerens udbyder over for betaler ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre udbyderen kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet.

Det følger af § 104, stk. 1, 2. pkt., at efter betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er denne over for betalingsmodtager ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen. Der er tale om objektivt ansvar, hvorefter udbyderen som udgangspunkt er ansvarlig for direkte tab, selvom betalingstransaktionens manglende gennemførelse må skyldes tredjemands forhold.

Det følger af § 104, stk. 1, 3. pkt., at betalerens udbyder altid skal forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalerne om resultatet.

Det foreslås at nyaffatte § 104.

Bestemmelsen gennemfører artikel 89, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, EU-Tidende 2015 (PSD2).

Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at iværksættes en betalingsordre af betaleren, er betalerens udbyder over for betaleren, med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet.

I bestemmelsen fastsættes der med henvisning til § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, samt § 108 undtagelser til udbyderens objektive ansvar.

Af § 97 følger indsigelsesfrister for betalingstjenestebrugeren over for den pågældende udbyder, hvorfor en betalings-tjenesteudbyder alene er ansvarlig, såfremt indsigelsesfristen i § 97 overholdes.

Af § 103, stk. 2, 4 og 5, følger, at udbyderens ansvar for det fulde direkte tab er betinget af, at brugeren kan oplyse den entydige identifikationskode som defineret i lov om

betalinger § 7, nr. 38. Kan brugeren således ikke oplyse korrekt identifikationskode, er udbyderen alene ansvarlig for at træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler, som har været involveret i betalingstransaktionen samt i tilfælde, hvor midlerne ikke kan tilbageføres, at udlevere alle oplysninger som er relevante for brugerens eventuelle fremsættelse af et retskrav.

Afslutningsvist følger det af § 108, at udbyderen er ansvarfri i de tilfælde, hvor betalingstransaktionen er manglende eller mangelfuld på grund af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som udbyderen ikke har haft nogen indflydelse på og ikke har haft mulighed for afværge.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at efter at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er betalingsmodtagerens udbyder over for betalingsmodtageren og med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

Som udgangspunkt viderefører det foreslåede stk. 1 regler om objektivi erstatningsansvar for udbydere overfor henholdsvis betaler og betalingsmodtager for betalinger, der er iværksat af betaleren, herunder konto til kontooverførsler. Nyaffattelsen præciserer det i § 104, stk. 1, indeholdte, objektive ansvar for direkte tab for betalerens udbyder i de tilfælde, hvor betalingstransaktionen iværksættes af betaler til også at omfatte pligt for betalingsmodtagerens udbyder til at godtgøre betalingsmodtager i tilfælde af manglende eller mangelfuld betaling.

Ved betalinger iværksat af betaleren, typisk ved konto til kontooverførsler, er betalerens udbyder ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen over for betaler, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet i overensstemmelse med § 113 i lov om betalinger. Efter at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er denne udbyder ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen over for betalingsmodtageren.

Ved betalingstransaktioner iværksat af betaler er dennes udbyder af betalingstransaktioner således ansvarlig for enhver manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen frem til det tidspunkt, hvor betalingsmodtagerens udbyder, i overensstemmelse med reglerne om gennemførelsestidspunkt i § 113, har modtaget betalingstransaktionen. Herefter overgår ansvaret til betalingsmodtagerens udbyder, som fra dette tidspunkt er ansvarlig for de direkte tab, som betalingsmodtager måtte lide.

Manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingsstransaktionen omfatter enhver form for fejl, der medfører, at

betalingstransaktionen ikke gennemføres. Det kan f.eks. være fejlregistreringer eller fejlkontering, som ikke skyldes brugerens forhold.

Da der som udgangspunkt er tale om et objektivi ansvar, bortfalder erstatningsansvaret ikke, selvom betalingstransaktionen ikke kan gennemføres på grund af tredjemands forhold, for eksempel strømafbrydelser hos betalerens udbyder. Betalerens udbyder er endvidere ansvarlig for de tab, som betaler måtte lide, hvis en betaling ikke kommer rettidigt frem, jf. § 113.

§ 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, samt § 108 fastsætter undtagelser til udgangspunktet om udbyderens ansvar, herunder f.eks. § 108 om force majeure-lignende tilfælde hvor udbyder alligevel vil være ansvarfri. Der er således tale om et betinget objektivi ansvar.

Beregning af erstatningens størrelse skal ske i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler, idet kun direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen er omfattet af den foreslåede bestemmelse. Som eksempel på tab omfattet af bestemmelsen kan nævnes tabte renteindtægter.

Det foreslås i *stk. 2*, at betalerens udbyder efter anmodning øjeblikkeligt skal forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet uden omkostninger for betaleren.

Det foreslåede stk. 2 fastslår, at uanset om betalers udbyder kan holdes ansvarlig, skal betalers udbyder efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette kan eksempelvis omfatte, at udbyder, i det omfang det er muligt, undersøger, hvem der har modtaget betalingen, eller hvem betalingsmodtagerens udbyder er, og oplyser dette til brugeren. Udbydere kan ikke forlange betaling for dette eller i øvrigt påføre modtager nogen form for direkte eller indirekte omkostninger herfor.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at hvor betalerens udbyder er ansvarlig efter stk. 1, 1. pkt., skal udbyderen uden unødigt forsinkelse godtgøre betalerens direkte tab og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført

Bestemmelsen fastsætter en forpligtelse for betalerens udbyder til i videst muligt omfang at tilbageføre de pågældende betalingskonti til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Bestemmelsen pålægger betalerens udbyder en forpligtelse til at godtgøre ethvert direkte tab for betaleren ved at stille betaleren på samme måde, som hvis den pågældende transaktion aldrig havde fundet sted. Det vil typisk omfatte kreditering af betalerens betalingskonto for transaktionsbeløbet, tilbageførelse af den debiterede betalingskontos status samt fastsættelse af dato for kreditvalør for det på betalingskontoen for transaktionsbeløbet godtgjorte beløb. Fastsættelse af kreditvalør indebærer, at det til betaleren tilbageførte beløb skal have samme valørdato som den oprindelige fejlbehæftede transaktion. Hertil kan krediteringen også omfatte yderligere beløb end selve transaktionsbeløbet, som betaler har lidt som direkte tab, herunder f.eks. som følge af gebyrer eller restance i henhold til en aftale mellem betaler og betalingsmodtager. Ovenstående eksempler er ikke udtryk for udtømmende opstilling af, hvad der omfattes af direkte tab.

Btalerens udbyder skal godtgøre betaleren uden unødigt forsinkelse. Dette indebærer, at betalerens udbyder skal bestræbe sig på at godtgøre betalerens tab hurtigst muligt. Ethvert ophold, der ikke er nødvendiggjort af udbyderens ekspediti- onsgang, anses for unødigt.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke må ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at hvor betalingsmodtagerens udbyder er ansvarlig efter *stk. 1, 2. pkt.*, skal udbyderen godtgøre betalingsmodtagers direkte tab, herunder øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren, med forbehold for § 115, *stk. 2*, og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at valørdatoen for krediteringen af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den valørdato, som beløbet skulle have haft, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. § 115.

At stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed indebærer, at betalingsmodtager kan disponere over beløbet i overensstemmelse med § 115 i lov om betalinger.

Bestemmelsen indeholder en forpligtelse for betalingsmodtagers udbyder over for betalingsmodtager tilsvarende den, der foreslås for betalerens udbyder i *stk. 3* til, i tilfælde af ansvar for manglende eller mangelfuld gennemførelse af en betalingstransaktion, at stille betalingsmodtager på samme måde, som hvis den pågældende transaktion var blevet gennemført korrekt.

Det vil typisk omfatte kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto for transaktionsbeløbet, korrigerig af den

debiterede betalingskontos status, samt fastsættelse af valørdato for det på betalingsmodtagers konto godtgjorte beløb. Fastsættelse af valør indebærer, at det til betalingsmodtager godtgjorte beløb skal have samme valørdato som den oprindelige fejlbehæftede transaktion. Hertil kan krediteringen også omfatte yderligere beløb end selve transaktionsbeløbet, som betalingsmodtager har lidt som direkte tab, herunder som eksempel og som følge af gebyrer eller restance i henhold til en aftale mellem betalingsmodtager og betaler. Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende opstilling af, hvad der omfattes af direkte tab.

Det foreslås i *stk. 5*, at gennemføres en betalingstransaktion for sent, sikrer betalingsmodtagerens udbyder efter anmodning fra betalerens udbyder, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover fastslås regler for valørdatering specifikt i tilfælde af manglende eller mangelfuld gennemførelse af en betalingstransaktion. Reglerne angiver, hvornår der skal beregnes renter af betalingstransaktioners beløb i tilfælde af manglende eller mangelfuld gennemførelse af en transaktion.

Med forslaget fastlægges en forpligtelse for betalingsmodtagers udbyder til at korrigere betalingsmodtagers kreditvalør for godtgjort transaktionsbeløb i tilfælde af gennemført men forsinket betalingstransaktion, således at valørdatoen for betalingsmodtagers kreditering ikke må ligge senere, end hvis transaktionen var blevet gennemført rettidigt. Da det alene er betalers udbyder, der er bekendt med den korrekte gennemførelsesdato, skal denne på vegne af betalerne oplyse betalingsmodtagers udbyder herom, med henblik på at denne kan sikre, at betalingsmodtagers konto krediteres med den korrekte valørdato.

Til § 104 a

Det følger af § 104, *stk. 2*, i lov om betalinger, at hvis en betalingsordre iværksættes af betalingsmodtager eller via dennes udbyder, er udbyderen over for betalingsmodtageren ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren.

Det følger derudover, at ansvarsreglerne i *stk. 1* angående betalers udbyders ansvar i visse tilfælde finder anvendelse på de tilfælde, hvor betalingsordren iværksættes af eller via betalingsmodtager. Der er tale om objektivt ansvar, hvorefter udbyderen som udgangspunkt er ansvarlig for direkte tab, selvom betalingstransaktionens manglende gennemførelse må skyldes tredjemands forhold.

Det følger af bemærkningerne til § 104, at udbyderen efter

anmodning altid skal forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet.

Det foreslås at indsætte en ny § 104 a.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 89, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1*, at iværksættes en betalingsordre af eller via betalingsmodtageren, er dennes udbyder over for betalingsmodtageren, med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder, for betalingsmodtagerens direkte tab i overensstemmelse med omfanget i § 104, stk. 4.

Med forslaget til stk. 1 fastsættes objektive erstatningsregler for betalingstransaktioner, der iværksættes af eller via betalingsmodtageren.

Bestemmelsen omfatter bl.a. direkte debitering og betalinger med betalingskort, som er iværksat af eller via betalingsmodtager. Som et eksempel på direkte debitering kan nævnes betalinger via Betalingsservice. Som eksempel på en betaling med betalingskort iværksat af betalingsmodtager kan nævnes de såkaldte Merchant Initiated Transactions (MIT).

Det følger af forslaget, at betalingsmodtagers udbyder over for betalingsmodtageren er ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder, jf. § 113 i lov om betalinger.

Beregning af erstatningens størrelse skal ske i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler, idet kun direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen er omfattet af den foreslåede bestemmelse. Som eksempel på tab omfattet af bestemmelsen kan nævnes tabte renteindtægter.

Forslaget fastsætter med henvisning til § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108 undtagelser til udbyderens ansvar.

Af § 97 følger indsigelsesfrister for betalingstjenestebrugeren over for den pågældende udbyder, hvorfor en betalings-tjenesteudbyder alene er ansvarlig, såfremt betalingstjenestebrugeren overholder indsigelsesfristen i § 97.

Af § 103, stk. 2, 4 og 5, følger, at udbyderens ansvar for det fulde direkte tab er betinget af, at brugeren kan oplyse den entydige identifikationskode som defineret i § 7, nr. 38 i lov om betalinger. Kan brugeren således ikke oplyse korrekt identifikationskode, er udbyderen alene ansvarlig for at træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler, som har været involveret i betalingstransaktionen, og

i tilfælde hvor midlerne ikke kan tilbageføres, at udlevere alle oplysninger, som er relevante for brugerens eventuelle fremsættelse af et retskrav.

Afslutningsvist følger det af § 108, at udbyderen er ansvarsfri i de tilfælde, hvor betalingstransaktionen er manglende eller mangelfuld på grund af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som udbyderen ikke har haft nogen indflydelse på og ikke har haft mulighed for afværge.

For nærmere omkring direkte tab henvises til bemærkningerne til § 104, stk. 4, ovenfor.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis betalingsmodtagerens udbyder er ansvarlig efter stk. 1, skal udbyderen øjeblikkeligt videresende den pågældende betalingsordre til betalerens udbyder.

Den foreslåede bestemmelse i § 104 a nyaffatter § 104, stk. 2, og præciserer det i § 104, stk. 2, indeholdte, objektive ansvar for direkte tab for betalingsmodtagerens udbyder i de tilfælde, hvor betalingstransaktionen iværksættes af eller via betalingsmodtagers udbyder til også at præcisere pligten for betalingsmodtagerens udbyder til øjeblikkeligt at videresende den pågældende betalingsordre og til øjeblikkeligt efter anmodning at bestræbe sig på at spore den mangelfulde transaktion.

Med den foreslåede bestemmelse vil betalingsmodtagerens udbyder, i tilfælde af mangelfuld fremsendelse af betalingsordre, blive forpligtet til, så snart denne bliver bekendt med den mangelfulde transaktion, at sikre, at betalingsordren afsendes korrekt til betalers udbyder. Det kunne eksempelvis være så snart, at det tekniske problem, der forårsagede problemet, er løst. Dette skal sikre, at betalingsmodtagerens direkte tab minimeres samt sikre gennemførelse af transaktionen.

Forpligtelse til øjeblikkelig fremsendelse af betalingsordre i tilfælde af ansvar efter stk. 1 gælder alene det øjeblik der konstateres manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordre og hindrer derfor ikke generel anvendelse af systematisk eller datobaseret fremsendelse af betalingsordrer, eksempelvis ved anvendelsen af Betalingsservice, når der ikke er tale om manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordre.

Det foreslås i *stk. 3*, at ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Med forslaget til stk. 3 fastsættes regler for valørdatering specifikt i tilfælde af manglende eller forsinket afsendelse af

betalingsordren. Reglerne angiver, hvornår der skal beregnes renter af betalingstransaktioners beløb i tilfælde af mangelfulde eller manglende transaktioner.

Det foreslåede vil pålægge en forpligtelse for betalingsmodtagerens udbyder til rentemæssigt at stille betalingsmodtageren på samme måde, som hvis betalingsordren af betalingsmodtageren var blevet fremsendt rettidigt. Det indebærer, at der beregnes renter fra det tidspunkt, som ville være forekommet, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Rettidig fremsendelse skal forstås i overensstemmelse med § 113 i lov om betalinger.

Det foreslås i *stk. 4*, at betalingsmodtagerens udbyder efter anmodning øjeblikkeligt skal forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtager om resultatet uden omkostninger for betalingsmodtageren.

Det foreslåede i *stk. 4* fastslår, at uanset om betalingsmodtagerens udbyder kan holdes ansvarlig, skal denne efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtager om resultatet. Dette kan eksempelvis omfatte, at udbyder, i det omfang det er muligt, undersøger, hvem betaler eller dennes udbyder er og oplyser dette til brugeren. Der kan ikke forlanges betaling for dette eller i øvrigt påføres modtager nogen form for direkte eller indirekte omkostninger herfor.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at er betalingsmodtagerens udbyder ikke ansvarlig i henhold til *stk. 1* i denne bestemmelse, er betalerens udbyder over for betaleren ansvarlig for direkte tab i henhold til § 104, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget transaktionsbeløbet.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at er betalerens udbyder ansvarlig, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Btalerens udbyder skal godtgøre betaleren uden unødigt forsinkelse. Dette indebærer, at betalerens udbyder skal bestrebe sig på at godtgøre betalerens tab hurtigst muligt. Ethvert ophold, der ikke er nødvendiggjort af udbyderens ekspeditiionsgang, anses for unødigt.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke må ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Det i *stk. 5.*, foreslåede præciserer, at hvis ansvaret for en manglende eller mangelfuld transaktion ikke kan tillægges betalingsmodtagerens udbyder, vil ansvaret falde tilbage på betalerens udbyder og vil efter indholdet i *stk. 5* have samme omfang som efter § 104.

Til nr. 10 (§ 106 i lov om betalinger)

Den gældende § 106, *stk. 1*, fastsætter, at en udbyder af betalingstjenester, der har erstattet et tab, jf. §§ 99 eller 104, som følge af forhold hos en anden udbyder eller tredjemand, kan kræve erstatningen godtgjort af den pågældende.

Det foreslås i § 106 at ændre eller 104 til 104 eller 104 a.

Det foreslåede er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 9, hvorefter § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

Til nr. 11 (§ 107, 1. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af § 107, *stk. 1, 1. pkt.*, at er en betaling udeblevet eller forsinket under omstændigheder som nævnt i § 104, *stk. 1 og 2*, eller § 105, *stk. 1 og 2*, kan misligholdelsesbeføjelser ikke af den grund gøres gældende over for betaleren, bortset fra krav på rente.

Det foreslås i § 107, *stk. 1, 1. pkt.*, at ændre § 104, *stk. 1 og 2*, til § 104, *stk. 1*, § 104 a, *stk. 1*.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 9, hvorefter § 104 ophæves og erstattes med §§ 104 og 104 a.

Til nr. 12 (§ 124, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 124, *stk. 2*, i lov om betalinger, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger af betalingstjenester, hvis udbyderen eller udstederen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

De specielle bemærkninger til § 124, *stk. 2*, anfører, at udtrykkeligt samtykke skal forstås i overensstemmelse med persondatalovens anvendelse af begrebet, jf. Folketingstidende 2016-17, B, Ændringsforslag til forslag til lov om betalinger, som afgivet i betænkning af den 30. maj 2017, side 8. Persondataloven er senere erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23 maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse

med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Bestemmelsen implementerer artikel 94, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (herefter kaldet 2. betalingstjenestedirektiv).

Det følger af direktivets artikel 94, stk. 2, at betalingstjenestudbydere kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke.

Med forslaget til nyaffattelsen af § 124, stk. 2, vil det blive præciseret, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke.

Formålet med nyaffattelsen af bestemmelsen er at sikre en direktivnær implementering af artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv, som er i overensstemmelse med Det Europæiske Databeskyttelsesråds retningslinjer nr. 06/2020 af den 15. december 2020.

Begrebet personoplysninger i forslaget til stk. 2 skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1. Begrebet omfatter således enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede).

Ved identificerbar fysisk person forstås ifølge den nævnte artikel 4, stk. 1, nr. 1, en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. I relation til betalingstjenester vil eksempelvis oplysninger om kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaveren udgøre personoplysninger.

Begrebet behandling skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 2. Begrebet forstås som enhver aktivitet eller række af aktiviteter — med eller uden brug af automatisk behandling — som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse,

sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det fremgår af Det Europæiske Databeskyttelsesråds (Databeskyttelsesrådet) retningslinjer nr. 06/2020 af 15. december 2020, at udtrykkeligt samtykke i medfør af artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv ikke er det samme som databeskyttelsesforordningens anvendelse af begrebet udtrykkeligt samtykke.

Som det fremgår af § 124, stk. 1, i lov om betalinger, finder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge. En udbyder af betalingstjenester skal have rette behandlingsgrundlag efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, for at kunne behandle almindelige personoplysninger i forbindelse med leveringen af en betalingstjeneste til brugeren. I databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, udgør samtykke ét ud af seks lovlige grundlag for behandling af personoplysninger.

Betalingstjenester udbydes på baggrund af en kontrakt mellem en udbyder og en bruger. Retsgrundlaget for behandling af personoplysninger med henblik på levering af betalingstjenester er derfor i princippet artikel 6, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen. Det betyder, at behandlingen er nødvendig for at opfylde en kontrakt, som brugeren er part i, eller for at træffe foranstaltninger på brugerens anmodning forud for indgåelsen af en kontrakt.

Artikel 94, stk. 2, i det 2. betalingstjenestedirektiv kan ikke anses for et selvstændigt hjemmel til behandling af personoplysninger. Udtrykkeligt samtykke i henhold til artikel 94, stk. 2, i det 2. betalingstjenestedirektiv skal derimod betragtes som et yderligere krav af kontraktmæssig karakter i forbindelse med adgang til og efterfølgende behandling og lagring af personoplysninger med henblik på at udbyde betalingstjenester og er derfor ikke det samme som (udtrykkeligt) samtykke i henhold til databeskyttelsesforordningen.

Det kontraktmæssige samtykke i medfør af artikel 94, stk. 2, i det 2. betalingstjenestedirektiv skal fortolkes således, at brugeren, når denne indgår en aftale med en betalingstjenestudbyder i henhold til det 2. betalingstjenestedirektiv, skal gøres fuldt bekendt med de specifikke kategorier af personoplysninger, der vil blive behandlet. Desuden skal brugeren gøres opmærksom på det specifikke betalingstjenesterelaterede formål, hvortil personoplysningerne vil blive behandlet, og brugeren skal udtrykkeligt acceptere dette. Sådanne elementer skal klart kunne skelnes fra de øvrige elementer, der behandles i kontrakten, og de skal udtrykkeligt accepteres af brugeren.

At samtykket efter 2. betalingstjenestedirektiv skal være udtrykkeligt indebærer derfor, at en udbyder ikke kan op-

nå stiltiende eller indirekte tilslutning til behandling af personoplysninger. Det indebærer f.eks., at en udbyder af betalingstjenester skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således at det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der eksempelvis ved indgåelse af en rammeaftale om betalingstjenester samtidig gives samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen må behandle den pågældende brugers personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Dette kunne eksempelvis være i forbindelse med indgåelse af aftale om brug af et betalingskort. Her kan indehaveren af betalingskortet i rammeaftalen give samtykke til behandling af oplysninger om kortnummer eller andre personoplysninger i forbindelse med gennemførelsen af en betalingstransaktion, hvis grundlaget for samtykket fremgår klart og tydeligt af aftalen om brug af betalingskortet.

Selvom samtykket i artikel 94, stk. 2, i det 2. betalingstjenestestedirektiv ikke er en selvstændig hjemmel til behandling af personoplysninger, vedrører dette samtykke specifikt behandling af personoplysninger og databeskyttelse i forbindelse med leveringen af betalingstjenester på baggrund af en kontrakt med brugeren og sikrer derfor gennemsigtighed og en vis grad af kontrol for betalingstjenestebrugeren. Artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestestedirektiv stiller ikke specifikke betingelser for et gyldigt udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen, men betingelserne for det udtrykkelige samtykke skal forstås i overensstemmelse med gældende databeskyttelseslovgivning og på en måde, der bevarer direktivets effektive virkning.

Artikel 7 i databeskyttelsesforordningen stiller generelle krav til et gyldigt samtykke. Det indebærer bl.a., at udbyderen skal være i stand til at påvise, at der var gyldigt samtykke på behandlingstidspunktet. Desuden skal anmodningen om samtykke indgives på en måde, der klart kan skelnes fra de øvrige elementer, i en letforståelig og lettilgængelig form og i et klart og forståeligt sprog. Herudover skal samtykket være frivilligt. Ved vurderingen af, om samtykke er givet frivilligt, tages der størst muligt hensyn til, om eksempelvis leveringen af en tjenesteydelse er gjort betinget af samtykke til behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendig for at levere denne tjenesteydelse. Dette indebærer, at brugeren skal have ret til at vælge, om denne vil benytte sig af betalingstjenesten eller ej.

Som eksempel skal en udbyder ved indgåelse af aftale om leveringen af en kontooplysningstjeneste gøre det tydeligt over for brugeren, hvilke specifikke kategorier af personoplysninger, der vil blive behandlet. Formålene med behandlingen skal være klart angivet og meddelt brugeren i overensstemmelse med udbyderens formålsbegrænsnings- og gennemsigtighedsforpligtelser. Personoplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål i overensstemmelse med princippet om formålsbegrænsning, jf. artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen. Hvis

personoplysninger indsamles med mere end ét formål for øje, skal den dataansvarlige undgå kun at identificere ét bredt formål for at begrunde forskellige yderligere behandlingsaktiviteter, som faktisk kun er fjernt forbundet med det faktiske oprindelige formål.

Det fremhæves i denne forbindelse, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge ikke må indsamle oplysninger, der ikke er nødvendige for at levere den konkrete tjeneste til brugeren.

Det bemærkes, at en kontrakt om levering af betalingstjenester også kan omfatte vilkår, der pålægger betingelser for yderligere tjenester, som ikke er reguleret af det 2. betalingstjenestestedirektiv. Udbyderen skal altid vurdere, hvilken behandling af personoplysninger, der er nødvendig for at opfylde kontrakten. Nødvendigheden afhænger af tjenesteydelsens art, kontraktparternes gensidige perspektiver og forventninger, baggrunden for kontrakten og de væsentlige elementer i kontrakten.

Med forslaget til stk. 2 gælder der et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af personoplysningerne. Der gælder således ikke et krav om, at der skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale om udbuddet af betalingstjenester. Behandlingen af oplysningerne må dog ikke være uforenelig med det oprindelige indsamlingsformål, jf. princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b.

Det bemærkes, at de grundlæggende principper om behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven generelt skal være opfyldt. Behandlingen af oplysninger skal således bl.a. andet være i overensstemmelse med god databehandlingsskik, ligesom behandlingen også skal være sagligt begrundet og relevant.

Det bemærkes ligeledes, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf er, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Tilbagekalder brugeren sit samtykke, vil leveringen af betalingstjenesten derfor ikke længere være mulig. Det bemærkes, at et samtykke ikke kan tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, hvor tilbagekaldelsen af samtykket sker.

I henhold til § 152, stk. 2, i lov om betalinger, straffes overtrædelse af § 124, stk. 2, med bøde. Overtrædelse af det nyaffattede § 124, stk. 2, vil eksempelvis omfatte den situation, hvor en udbyder undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren forud for, at udbyderen behandler brugerens personoplysninger i forbindelse med udbuddet af

betalingstjenester. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren i strid med § 124, stk. 2.

Til nr. 13 (§ 124, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 124, stk. 3, at uanset stk. 2, må en udbyder af betalingstjenester og betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning, retshåndhævelse og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.

Bestemmelsen implementerer artikel 94, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv. Det følger af artikel 94, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv, at medlemsstaterne skal tillade, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig.

Det følger af § 125, stk. 3, i lov om betalinger, at en erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med 1) gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, 2) udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, eller 3) anonymisering af betalingsoplysninger.

§ 125, stk. 3, er en dansk særregel, der indebærer en begrænsning af de formål, til hvilke erhvervsdrivende kan behandle betalingsoplysninger.

En udbyder af betalingstjenester, en udbyder af betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge udgør også erhvervsdrivende. Bestemmelsen sætter således en generel begrænsning for, hvad alle erhvervsdrivende kan behandle betalingsoplysninger til.

Betalingsoplysninger udgør personoplysninger, jf. definitionen i § 7, stk. 41, i lov om betalinger.

Det foreslås, at der i § 124, stk. 3, indsættes en henvisning til § 125, stk. 3.

Dermed vil formålsbegrænsningen i § 125, stk. 3, ikke være til hinder for, at en udbyder af betalingstjenester, en udbyder af betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge må behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning, retshåndhævelse og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.

For at sikre tilliden til elektroniske betalinger er det vigtigt i videst muligt omfang at forebygge svindel med betalings-tjenester, og i det omfang betalingssvindel alligevel sker at give de bedst mulige forudsætninger for at opdage og

efterforske dette. Det bør således være muligt for udbydere af betalingstjenester såvel som for deltagere i betalingssystemer og udstedere af elektroniske penge at behandle personoplysninger til disse formål, også uden at forbrugers udtrykkelige samtykke indhentes først.

Når denne behandling af personoplysninger sker, skal de generelle regler i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven være opfyldt. Behandlingen af personoplysninger vil således blandt andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingsskik ligesom behandlingen skal være sagligt begrundet og relevant.

Endelig kan der ske behandling af personoplysninger, hvis dette er hjemlet ved anden lov. Eksempelvis kan der i medfør af hvidvaskloven i visse tilfælde ske behandling af personoplysninger.

Til nr. 14 (§ 125, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 125, stk. 2, i lov om betalinger, at en erhvervsdrivende på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2.

De specielle bemærkninger til § 125, stk. 2, anfører, at udtrykkeligt samtykke forstås i overensstemmelse med persondatalovens anvendelse af begrebet, jf. Folketingstidende 2016-17, B, Ændringsforslag til forslag til lov om betalinger, som afgivet i betænkning af den 30. maj 2017, side 11. Persondataloven er senere erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23 maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Bestemmelsen er en dansk særregel.

Med forslaget til nyaffattelsen af § 125, stk. 2, foreslås det, at en erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, med brugers udtrykkelige samtykke, jf. stk. 3, nr. 2.

Formålet med nyaffattelsen af bestemmelsen er at sikre, at fortolkningen af begrebet udtrykkeligt samtykke i de specielle bemærkninger er i overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2. Dette skyldes, at udtrykket erhvervsdrivende, jf. § 125, stk. 2, både omfatter en udbyder

af betalingstjenester, en udsteder af elektroniske penge og alle andre erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2. En udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge skal således både iagttage § 124, stk. 2, samt § 125, stk. 2, i forbindelse med udbuddet af tjenester direkte henvendt til brugeren.

Betalingsoplysninger udgør personoplysninger, jf. definitionen i § 7, stk. 41, og skal derfor forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1. Begrebet omfatter således enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede).

Ved identificerbar fysisk person forstås ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1, en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. I relation til betalingstjenester vil eksempelvis oplysninger om kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaveren udgøre personoplysninger.

Begrebet behandling skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 2. Begrebet dækker således enhver aktivitet eller række af aktiviteter — med eller uden brug af automatisk behandling — som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 13, skal begrebet udtrykkeligt samtykke i medfør af bestemmelsen forstås i overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, i lovforslagets § 5, nr. 14. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, at udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen ikke er det samme som databeskyttelsesforordningens anvendelse af begrebet udtrykkeligt samtykke.

Som det fremgår af § 125, stk. 1, i lov om betalinger, finder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse på erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger. En erhvervsdrivende skal have rette behandlingsgrundlag efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, for at kunne behandle betalingsoplysninger, som er almindelige personoplysninger, i forbindelse med leverin-

gen af en tjeneste direkte henvendt til brugeren. I databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, udgør samtykke ét ud af seks lovlige grundlag for behandling af personoplysninger. En erhvervsdrivende skal altid foretage en konkret vurdering af, hvilket hjemmelsgrundlag i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, der er det rette grundlag for behandling af betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren.

Når en erhvervsdrivende skal levere en tjeneste direkte henvendt til brugeren, sker dette på baggrund af en kontrakt indgået med brugeren. For at levere tjenesten behandler den erhvervsdrivende brugerens betalingsoplysninger, og dermed personoplysninger, som er nødvendige for at levere tjenesten. Derfor er retsgrundlaget for behandling af betalingsoplysninger, med henblik på levering af en tjeneste direkte henvendt til brugeren, i princippet artikel 6, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen. Denne bestemmelse giver hjemmel til behandling af personoplysninger, når det er nødvendigt for at opfylde en kontrakt, som brugeren er part i, eller for at træffe foranstaltninger på brugerens anmodning forud for indgåelsen af en kontrakt.

§ 125, stk. 2, i lov om betalinger kan ikke anses for en selvstændig hjemmel til behandling af betalingsoplysninger. I overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, i lovforslagets § 5, nr. 12, skal udtrykkeligt samtykke efter § 125, stk. 2, derimod betragtes som et yderligere krav af kontraktmæssig karakter i forbindelse med adgang til og efterfølgende behandling og lagring af betalingsoplysninger med henblik på at udbyde tjenesten til brugeren og er derfor ikke det samme som (udtrykkeligt) samtykke i henhold til databeskyttelsesforordningen.

Det kontraktmæssige samtykke i medfør af bestemmelsen skal fortolkes således, at en bruger, når denne indgår en aftale med en erhvervsdrivende om leveringen af en tjeneste direkte henvendt til brugeren, skal gøres fuldt bekendt med de specifikke kategorier af betalingsoplysninger, der vil blive behandlet. Desuden skal brugeren gøres opmærksom på det specifikke formål, hvortil betalingsoplysningerne vil blive behandlet, og brugeren skal udtrykkeligt acceptere dette. Sådanne elementer skal klart kunne skelnes fra de øvrige elementer, der behandles i kontrakten, og de skal udtrykkeligt accepteres af brugeren.

At samtykket skal være udtrykkeligt indebærer derfor, at en erhvervsdrivende ikke kan opnå stiltiende eller indirekte tilslutning til behandling af betalingsoplysninger. Det indebærer f.eks., at en erhvervsdrivende skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der eksempelvis ved indgåelse af aftalen om leveringen af tjenesten samtidig gives samtykke til, at den erhvervsdrivende må behandle den pågældende brugers betalingsoplysninger.

Selvom det udtrykkelige samtykke i § 125, stk. 2, ikke er et selvstændigt retligt grundlag for behandling af betalingsoplysninger, vedrører dette samtykke specifikt behandling af betalingsoplysninger og databeskyttelse i forbindelse med leveringen af tjenester direkte henvendt til brugeren og sikrer derfor gennemsigtighed og en vis grad af kontrol for brugeren. § 125, stk. 2, stiller ikke specifikke betingelser for et gyldigt udtrykkeligt samtykke, men betingelserne for det udtrykkelige samtykke skal forstås i overensstemmelse med gældende databeskyttelseslovgivning.

Artikel 7 i databeskyttelsesforordningen stiller generelle krav til et gyldigt samtykke. Det indebærer bl.a., at den erhvervsdrivende skal være i stand til at påvise, at der var gyldigt samtykke på behandlingstidspunktet. Desuden skal anmodningen om samtykke indgives på en måde, der klart kan skelnes fra de øvrige elementer, i en letforståelig og lettilgængelig form og i et klart og forståeligt sprog. Herudover skal samtykket være frivilligt. Ved vurderingen af, om samtykke er givet frivilligt, tages der størst muligt hensyn til, om eksempelvis leveringen af en tjenesteydelse er gjort betinget af samtykke til behandling af betalingsoplysninger, som ikke er nødvendig for at levere denne tjenesteydelse. Dette indebærer, at brugeren skal have ret til at vælge, om denne vil benytte sig af tjenesten eller ej.

Formålene med behandlingen skal være klart angivet og meddelt brugeren i overensstemmelse med den erhvervsdrivendes formålsbegrænsnings- og gennemsigtighedsforpligtelser. Betalingsoplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål i overensstemmelse med princippet om formålsbegrænsning, jf. artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen. Hvis betalingsoplysninger indsamles med mere end ét formål for øje, skal den erhvervsdrivende undgå kun at identificere ét bredt formål for at begrunde forskellige yderligere behandlingsaktiviteter, som faktisk kun er fjernt forbundet med det faktiske oprindelige formål.

Det bemærkes, at en kontrakt om levering af en tjeneste direkte henvendt til brugeren også kan omfatte vilkår, der pålægger betingelser for yderligere tjenester, som ikke er reguleret af lov om betalinger. Den erhvervsdrivende skal altid vurdere, hvilken behandling af betalingsoplysninger, der er nødvendig for at opfylde kontrakten. Nødvendigheden afhænger af tjenesteydelsens art, kontraktparternes gensidige perspektiver og forventninger, baggrunden for kontrakten og de væsentlige elementer i kontrakten.

Med forslaget til stk. 2 ligger der et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af betalingsoplysningerne. Der gælder således ikke et krav om, at der skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale. Behandlingen af oplysningerne må dog ikke være uforenelig med det

oprindelige indsamlingsformål, jf. princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b.

Samtykkekravet gælder alene i forbindelse med udbuddet af tjenester, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2, i lov om betalinger. Det indebærer, at der ikke er et samtykkekrav i forbindelse med behandling af betalingsoplysninger, når behandlingen sker i forbindelse med gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, jf. stk. 3, nr. 1, eller i forbindelse med anonymisering af betalingsoplysninger, jf. stk. 3, nr. 3. Det er således eksempelvis ikke nødvendigt for en forretning at indhente kundens udtrykkelige samtykke, før der gennemføres en betaling med et betalingskort eller for at udstede en almindelig kvittering. Ligeledes er det ikke nødvendigt for en erhvervsdrivende at indhente samtykke til at anonymisere betalingsoplysninger, der eksempelvis er indhentet i forbindelse med gennemførelsen af betalingstransaktion. I begge tilfælde finder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelseslovens almindelige behandlingsregler anvendelse.

Det bemærkes, at det er en betingelse ved behandling af betalingsoplysninger, at også de grundlæggende principper om behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven er opfyldt. Behandlingen af oplysninger skal således bl.a. være i overensstemmelse med god databehandlingsskik, ligesom behandlingen også skal være sagligt begrundet og relevant.

Det bemærkes ligeledes, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf er, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Hvis brugeren tilbagekalder sit samtykke, vil leveringen af tjenesten direkte henvendt til brugeren derfor ikke længere være mulig. Det bemærkes, at et samtykke ikke kan tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, hvor tilbagekaldelsen af samtykket sker.

I henhold til § 152, stk. 2, i lov om betalinger, straffes overtrædelse af § 125, stk. 2, med bøde. Overtrædelse af det nyaffattede § 125, stk. 2, vil eksempelvis omfatte den situation, hvor en erhvervsdrivende undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, forud for at den erhvervsdrivende behandler brugerens betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste direkte henvendt til brugeren. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren i strid med § 125, stk. 2.

Til nr. 15 (§ 136, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 136, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152

e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

De gældende § 136, stk. 1 og 3, blev henholdsvis ændret og indsat med lov nr. 1940 af 15. december 2020 om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 2021. Ændringen af den tidligere gældende § 136, stk. 1, medførte, at »såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90« udgik. Samtidig medførte ændringen af stk. 3, at alene oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7 blev omfattet af stk. 3, og dermed undtaget fra udgangspunktet om tavshedspligt i stk. 1. Dette betød blandt andet, at oplysninger i sager vedrørende §§ 83-90 i kapitel 6 ikke længere var omfattet af reglerne om tavshedspligt i lov om betalinger.

Den særlige tavshedspligt begrænser adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets tilsynssager efter § 35 i offentlighedsloven. Derimod begrænser § 136, stk. 1, 1. pkt., ikke adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 5. Afgørelse om, hvem der er part i forhold til sager hos Finanstilsynet i henhold til denne lov, træffes efter lov om betalinger § 142.

Efter § 136, stk. 3, i lov om betalinger, finder tavshedspligten dog ikke anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7. Lovens kapitel 5-7 indeholder primært forbrugerbeskyttende bestemmelser og omhandler oplysningskrav, rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge samt regler om gebyrer.

Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med kapitel 5 og tilsyn med, at virksomhederne over for forbrugere overholder reglerne i kapitel 6. Finanstilsynet fører tilsyn med, at virksomheder overholder kapitel 6 over for andre virksomheder. Forbrugerombudsmanden fører ligeledes tilsyn med §§ 117-119 i kapitel 7, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med §§ 120-123 i kapitel 7.

Det foreslås at ændre § 136, stk. 3, i lov om betalinger, så stk. 1 ikke finder anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7, bortset fra §§ 84-91.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den særlige tavshedspligt for ansatte i Finanstilsynet også skal gælde for oplysninger i sager, der er omfattet af §§ 84-91. Disse bestemmelser fremgår af lovens kapitel 6 og omhandler udbydere af betalingstjenesters adgang til betalerens konto samt forespørgsler om indestående på konti.

§§ 84-86 fastsætter regler for gennemførelsen af betalingsinitieringstjenester, herunder sikring af brugerens personaliserede sikkerhedsforanstaltninger, sikker kommunikation mellem udbyderen af betalingsinitieringstjenesten og brugerens kontoførende udbyder samt begrænsning af, hvilke oplysninger udbyderen må tilgå, anvende og lagre.

§§ 87-89 fastsætter regler for gennemførelsen af kontooplysningstjenester, herunder sikring af brugerens personaliserede sikkerhedsforanstaltninger, sikker kommunikation mellem udbyderen af kontooplysningstjenesten og brugerens kontoførende udbyder samt begrænsning af, hvilke oplysninger udbyderen må tilgå, anvende og lagre.

§ 90 fastsætter regler for den kontoførende udbyders mulighed for at nægte en udbyder af betalingsinitieringstjenester eller kontooplysningstjenester adgang til en betalingskonto, såfremt adgangen sker på svigagtigt eller uautoriseret grundlag.

§ 91 fastsætter regler om, at en kontoførende udbyder efter anmodning fra en udbyder af betalingstjenester, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, straks skal meddele, om et beløb, der er nødvendigt til at gennemføre en kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalerens betalingskonto, såfremt en række betingelser er opfyldt.

Sager omfattet af disse bestemmelser vil således bl.a. indeholde oplysninger om, hvordan en udbyder specifikt har indrettet sine tekniske løsninger og foranstaltninger for at iagttage reglerne i nævnte bestemmelser. Oplysninger i sager omfattet af §§ 84-91 kan derfor være fortrolige oplysninger, da de vedrører en udbyder af betalingstjenesters specifikke indretning af virksomheden. Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige.

§§ 84-91 har således ikke karakter af forbrugerbeskyttende bestemmelser på samme vis som de øvrige bestemmelser i kapitel 5-7.

Den særlige tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte bl.a. virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Derudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Med den foreslåede ændring vil reglerne om tavshedspligt

delvist blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil §§ 83-90 i kapitel 6 blev skrevet ud af stk. 1 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Med det foreslåede stk. 3 vil alene oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7 bortset fra §§ 84-91 i kapitel 6 således være undtaget fra reglerne om tavshedspligt i § 136, stk. 1, i lov om betalinger.

Ændringen vil medføre en begrænsning i adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven i Finanstilsynets sager. Den foreslåede ændring vil derimod ikke begrænse adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 10, nr. 63, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Den gældende § 10 fastsætter definitioner til brug for forståelsen af lovens bestemmelser, hvoraf en stor del gennemfører definitioner i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Det foreslås i § 10, nr. 63, at råvare- og emissionskvotehandler defineres som en virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11, i bilag 2 til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Definitionen svarer til definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 150, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter (CRR).

Bestemmelsen gennemfører artikel 3, stk. 1, nr. 6, i IFD.

Til nr. 2 (§ 46 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) sætter de overordnede rammer for behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, data-minimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig

forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Et personnummer er en personoplysning og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en klar hjemmel i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter til med henblik på nødvendig entydig identifikation at indhente og behandle personnummer, hvorfor værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnumre. Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, stiller krav om, virksomhederne skal indhente deres kunders personnummer og derved sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnumre følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved behandling forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås i § 46 a, at værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetægelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere en klar og samlet hjemmel til, at værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber på samme måde som i hvidvasklo-

ven m.v. kan indhente og behandle personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber som udgangspunkt afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold.

Som nævnt i afsnit 2.14.1. må en viderebehandling – for at være i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen – ikke ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet. Hvorvidt en viderebehandling af personnummeret med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret tidligere er indsamlet, f.eks. i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering.

I det omfang en viderebehandling er foreneligt med det formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet, vil den foreslåede bestemmelse bevirke, at de værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber, som allerede har indhentet personnummer for at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og rådgivning.

Bestemmelsen vil være anvendelig i forhold til de administrative opgaver, værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber varetager i relation til deres kunder, ligesom det vil kunne anvendes til brug for den løbende rådgivning af kunderne, jf. nærmere herom nedenfor.

Fondsmæglerselskaber og værdipapirhandlere udfører i det løbende kundeforhold en række administrative opgaver for kunderne. Det er f.eks. den løbende håndtering af kundens engagement med fondsmæglerselskabet, herunder modtagelse og formidling for investorers regning af ordrer vedrørende et eller flere af de i bilag 2 nævnte instrumenter, skøns-mæssig porteføljepleje. Det omfatter desuden den løbende kommunikation med kunden, koncerntintern udveksling og administration, herunder risikostyring.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskabers administrative opgaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

Ved eksisterende kundeforhold forstås, at der skal være indgået et kundeforhold i form af en gensidig aftale mellem virksomheden og kunden. Den foreslåede bestemmelse kan således ikke anvendes som hjemmel for behandling af personnummer i forbindelse med tilbudsgivning. I sådanne

tilfælde er virksomheden afhængig af et samtykke fra potentielle kunder, hvis virksomheden skal kunne behandle personnumre. Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for at virksomheder vil kunne behandle personnummer til brug for accept af et bindende tilbud fra virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber vil få adgang til at behandle personnumre på sine kunder og øvrige personer relateret til det eksisterende kundeforhold, hvis det er nødvendigt at foretage en entydig identifikation ved udførelse af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Login ved selvbetjeningsløsninger og services, herunder evt. applikationer (apps), der kræver entydig identifikation for brug af løsningen.
- Løbende kommunikation med kunden.
- Regelmæssige opdateringer om oplysninger fra CPR med henblik på sikring af, at virksomheden har de korrekte data (datakvalitet) om den registrerede.
- Den påkrævede anvendelse af personnummer ved kommunikation via e-Boks som sikker digital post mellem virksomheden og dets kunder.
- Anvendelse af personnummer med henblik på risikostyring.

Til nr. 3 (§ 224, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Den gældende § 224 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter fastsætter, at Finanstilsynets under visse betingelser har beføjelse til at fravige bestemmelser for fondsmæglerselskabskoncerner fastsat i lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Udgangspunktet er, at der gælder regler for fondsmæglerselskabskoncerner i kapitel 15 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, og at disse finder anvendelse under iagttagelse af reglerne i artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber (IFD) om medlemsstaternes forpligtelse til at fastlægge, hvilken kompetent myndighed der er den koncerntilsynsførende og dermed ansvarlig for at føre tilsyn med fondsmæglerselskabskoncerner på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncerntiltesten.

Bestemmelsen berører derfor ikke reglerne i artikel 46 i IFD om medlemsstaternes forpligtelse til at fastlægge, hvilken kompetent myndighed der er den koncerntilsynsførende og dermed ansvarlig for at føre tilsyn med fondsmæglerselskabskoncerner på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncerntiltesten.

Det foreslås i *stk. 2*, at såfremt der er tale om en fondsmæglerselskabskoncern med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater, kan Finanstilsynet og de andre relevante kompetente myndigheder efter fælles aftale afvige fra principper om fastlæggelse af koncerntilsynsførende og træffe afgørelse om at udpege en anden koncerntilsynsførende, hvis formålet er at sikre effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre en eksplicit hjemmel til Finanstilsynet til at indgå aftale med relevante kompetente myndigheder om at udpege en anden koncerntilsynsførende end, hvad der følger af artikel 46, stk. 3-5, i IFD, med henblik på at sikre et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Bestemmelsen gennemfører artikel 46, stk. 6, i IFD, hvorefter de kompetente myndigheder efter fælles aftale kan undlade at anvende kriterierne i stk. 3, 4 og 5, hvis det under hensyntagen til de pågældende fondsmæglerselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende dem med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Den koncerntilsynsførende er i § 10, nr. 36, defineret som en kompetent myndighed med ansvar for tilsynet med, om moderfondsmæglerselskaber i Den Europæiske Union, og fondsmæglerselskaber som kontrolleres af moderfondsmæglerholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union overholder koncernkapitaltesten.

Overholdelse af koncernkapitaltesten er i § 10, nr. 35, defineret som en modervirksomhed i en fondsmæglerselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 3*, at inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse, får moderinvesteringssholdingselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede fælles afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at der sker høring af den relevante koncern i tilfælde, hvor det af relevante kompetente tilsynsmyndigheder vurderes hensigtsmæssigt at afvige fra artikel 46, stk. 3-5, i IFD. Det bemærkes, at høring af den relevante koncern skal ske forinden, at en fælles afgørelse træffes.

Med bestemmelsen er der således mulighed for at fravige artikel 46, stk. 3-5, i IFD, hvis det under hensyntagen til de pågældende investeringsselskaber og omfanget af aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende principperne om fastlæggelse af koncerntilsynsførende med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Inden de kompetente myndigheder træffer afgørelse om udpegelse af en anden kompetent myndighed til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller til at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, skal moderinvesteringssholdingselskabet i Unionen, det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, have lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede afgørelse.

De kompetente myndigheder underretter Kommissionen og Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis der over for en koncern bliver truffet en fælles afgørelse.

Bestemmelsen gennemfører artikel 46, stk. 6, 2. pkt., i IFD.

Til nr. 4 (§ 253, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Den gældende § 253 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter, at Finanstilsynet tillader, at andre kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, foretager verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingvirksomheder eller dattervirksomheder, herunder dattervirksomheder, som er forsikringselskaber, underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed. Den relevante kompetente myndighed, som har fremsat anmodning om verifikation, kan således selv foretage verifikationen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser selv kan foretage verifikationen.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, at Finanstilsynet kan foretage verifikationen, ligesom at Finanstilsynet kan lade de kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, foretage verifikationen, jf. det gældende stk. 1.

Den relevante kompetente myndighed, som har fremsat anmodning om verifikation, kan deltage i Finanstilsynets verifikation.

Bestemmelsen gennemfører artikel 50, stk. 2, litra a, i IFD.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

Med henblik på at styrke tilsynet med fondsmæglerselskaber og beskyttelsen af deres kunder bør revisorer foretage deres verifikation upartisk og straks underrette de kompetente myndigheder om forhold, som kan få alvorlige konsekvenser for et investeringsselskabs finansielle situation eller for dets administrative og regnskabsmæssige organisation.

Den relevante kompetente myndighed, som har fremsat anmodning om verifikation, kan deltage i revisors eller anden sagkyndigs verifikation. Myndighederne kan fremsætte anmodningen, hvis de har behov herfor.

Bestemmelsen gennemfører artikel 50, stk. 2, litra c, i IFD.

Til nr. 5 (§ 257, stk. 1, nr. 14, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af § 255, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Det fremgår af § 257, stk. 1, at § 255, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til enheder oplistet i bestemmelsens efterfølgende numre.

Det foreslås at indsætte § 257, stk. 1, nr. 14, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.

Ved »oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige« forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og virksomheder, som ikke er kunder i egentlig forstand, men eksempelvis kauditionerer for kunder, har kapitalandele i fondsmæglerselskabets kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det, jf. Folketings Tidende 2020-2021 1. samling, A, L 207, som fremsat, side 556-558.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 15, stk. 5, i IFD.

Til § 7

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder en fodnote, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven.

Det foreslås at affatte *fodnoten* til lovens titel på ny, således at det fremgår af fodnoten, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagestilbud, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber, EU-Tidende 2007, nr. L 184, side 17, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/1132/EU af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 46, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, EU-tidende 2017, nr. L 345, side 96, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296.

Det foreslåede medfører, at der i fodnoten tilføjes en henvisning til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters

prioritetsrækkefølge ved insolvens. Dele af dette direktiv er tidligere gennemført i loven.

Endvidere tilføjes en henvisning til den ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, som følger af artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, og som gennemføres med dette lovforslag.

Artikel 90, 91 og 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter medfører ændringer til en række selskabsretlige direktiver, jf. dette lovforslags § 7, nr. 12. Da ændringerne gennemføres i loven med dette lovforslag, indebærer nyaffattelsen af fodnoten også en tilføjelse af de pågældende selskabsdirektiver. Der er tale om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/1132/EU af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 1, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte investeringsservicer og -aktiviteter.

Med lovforslagets § 7, nr. 5, foreslås der indsat en ny bestemmelse som nyt § 1, stk. 4, som indebærer, at alene lovens kapitel 11 a finder anvendelse for de virksomheder og enheder, der har en tilladelse som central modpart (CCP). Disse virksomheder og enheder vil som følge heraf ikke være omfattet af de øvrige dele af loven.

Begrebet virksomhed er i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder defineret som de virksomheder, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1.

Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, vil som følge af det foreslåede alene være omfattet af lovens kapitel 11 a i tilfælde af, at virksomheden også har en tilladelse som central modpart (CCP).

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 1, stk. 1,

indsættes ”jf. dog stk. 4”, således at der i bestemmelsen tilføjes en henvisning til det foreslåede stk. 4.

Den foreslåede tilføjelse har ikke selvstændig indholdsmæssig betydning, men er en konsekvensændring som følge af det forhold, at det foreslåede § 1, stk. 4, indebærer ændringer til anvendelsesområdet af § 1, stk. 1. Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 3 og 4 (§ 1, stk. 2 og 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 1, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder her i landet.

Det følger af § 1, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på finansieringsinstitutter her i landet.

Med lovforslagets § 7, nr. 5, foreslås der indsat en ny bestemmelse som nyt § 1, stk. 4, som indebærer, at alene lovens kapitel 11 a finder anvendelse for de virksomheder og enheder, der har en tilladelse som central modpart (CCP). Disse virksomheder og enheder vil som følge heraf ikke være omfattet af de øvrige dele af loven.

Begrebet enhed er i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder defineret som et selskab eller en virksomhed omfattet af § 1, stk. 2 eller 3.

Enheder omfattet af § 1, stk. 2 eller 3, vil som følge af det foreslåede alene være omfattet af lovens kapitel 11 a i det tilfælde, hvor enheden også har en tilladelse som central modpart (CCP).

Det foreslås på den baggrund, at der i lovens § 1, stk. 2 og 3, indsættes ”jf. dog stk. 4”, således at der i bestemmelserne tilføjes en henvisning til det foreslåede stk. 4.

Den foreslåede tilføjelse har ikke selvstændig indholdsmæssig betydning, men er en konsekvensændring som følge af det forhold, at det foreslåede § 1, stk. 4, indebærer ændringer til anvendelsesområdet af § 1, stk. 2 og 3. Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD-direktivet) fastsætter på EU-plan harmoniserede procedurer for fore-

byggelse og håndtering af nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber.

Med CCPRR-forordningens artikel 93 ændres BRRD-direktivet, således at BRRD-direktivet ikke finder anvendelse på virksomheder og enheder, der samtidig også er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR). For disse virksomheder og enheder vil reglerne for afvikling og genopretning i CCPRR-forordningen i stedet finde anvendelse.

Som konsekvens heraf, foreslås det at indsætte et nyt *stk. 4* i § 1 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvoraf det følger, at alene lovens kapitel 11 a finder anvendelse på virksomheder og enheder, jf. § 1, stk. 1-3, der er meddelt tilladelse som central modpart (CCP) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012.

Det foreslås, at bestemmelsen henviser til det foreslåede § 1, stk. 6, hvoraf det fremgår, at lovens kapitel 11 a finder anvendelse for centrale modparter (CCP'er). Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

Forslaget indebærer, at de virksomheder og enheder, jf. § 1, stk. 1-3, som også har tilladelse som central modpart (CCP), alene vil være omfattet af lovens kapitel 11 a. De øvrige dele af loven vil således ikke finde anvendelse for disse virksomheder og enheder. Her vil i stedet CCPRR-forordningens regler finde anvendelse.

Baggrunden for forslaget er bl.a., at der i enkelte medlemsstater er eksempler på CCP'er med en pengeinstitutstilladelse, hvilket kan være begrundet i et ønske om en konto i medlemsstatens centralbank. Det vurderes ikke at være foreneligt med CCP'ens tilladelse at drive egentlig pengeinstitutvirksomhed, hvorfor bestemmelsen ikke åbner mulighed for, at almindelige pengeinstitutter kan opnå CCP-tilladelse og derved undgå krav, der følger af BRRD-direktivet.

Med den foreslåede bestemmelse implementeres CCPRR-forordningens ændring af artikel 1 i BRRD-direktivet, som følger af artikel 93 i CCPRR-forordningen.

Til nr. 6 (§ 1, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lovens § 1 fastsætter, hvilke virksomheder og enheder der er omfattet af lovens anvendelsesområde. Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder i dag ikke anvendelse på centrale modparter (CCP'er).

Med lovforslagets § 7, nr. 5, foreslås det at indsætte et

nyt kapitel 11 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndighed for centrale modparter (CCP'er) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (CCPRR-forordningen).

Som konsekvens heraf foreslås det at indsætte *stk. 6* i § 1, hvorefter lovens kapitel 11 a finder anvendelse på centrale modparter (CCP'er). Herved tilpasses bestemmelsen om lovens anvendelsesområde.

De nærmere betingelser for afvikling af CCP'er og afviklingsbeføjelser, som Finansiell Stabilitet kan anvende, følger af CCPRR-forordningen, som finder direkte anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022.

Ændringen er en konsekvens af det foreslåede kapitel 11 a. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets § 7, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 7 (§ 2, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Bestemmelsen i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Der findes ikke en definition af centrale modparter (CCP) i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med lovforslagets § 7, nr. 12, indsættes et nyt kapitel 11 a i loven, som foreslås at skulle finde anvendelse i relation til centrale modparter (CCP). Som følge heraf foreslås det at indsætte en definition af centrale modparter i § 2, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, således at en central modpart skal forstås som defineret i § 3, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 8 (§ 2, nr. 13, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Bestemmelsen i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

§ 5 i lov om finansiell virksomhed indeholder tilsvarende definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 2, nr. 13, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,

således at der henvises til § 5, stk. 1, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed i stedet for § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed.

Formålet med lovændringen er at tilrette henvisningen i § 2, nr. 13, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, således at definitionen af finansiel holdingvirksomhed henviser til definitionen af samme begreb i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring i § 2, nr. 13, vil medføre, at henvisningen til definitionen af finansiel holdingvirksomhed i lov om finansiel virksomhed igen er korrekt.

Til nr. 9 (§ 2, nr. 23, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Bestemmelsen i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Efter lovens § 2, nr. 23, defineres virksomheder som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, jf. § 1, stk. 1, og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås at nyaffatte § 2, nr. 23, således at virksomheder defineres som pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, jf. § 1, stk. 1.

Henvisningen i definitionen til lovens § 1, stk. 1, vedrører samtlige af de tre virksomhedsformer, som er omfattet af det definerede begreb 'virksomheder'. Henvisningen bør derfor rettelig fremgå til sidst i definitionen.

Nyaffattelsen har alene til formål at flytte placeringen af henvisningen til lovens § 1, stk. 1, således at den følger til sidst i definitionsbestemmelsen. Nyaffattelsen indebærer ikke ændringer af indholdsmæssig karakter, men foreslås alene af lovtekniske hensyn.

Til nr. 10 og 11 (§ 4, stk. 2, nr. 2 og 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 4, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at uanset betingelserne for afvikling i stk. 1 ikke er opfyldt, kan Finansiell Stabilitet iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en

finansiel holdingvirksomhed, hvis tre nærmere angivne betingelser er opfyldt.

§ 4, stk. 2, nr. 2 og 3, henviser til fondsmæglerselskaber I.

Med lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter blev der foretaget en række konsekvensændringer i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Konsekvensændringerne omhandler bl.a. en ændring af afgrænsningen af de fondsmæglerselskaber, som er omfattet af loven, idet henvisninger til fondsmæglerselskaber I blev ændret til fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås at ændre § 4, stk. 2, nr. 2 og 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, således at også disse bestemmelser henviser til fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den nye lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvortil der henvises. De øvrige ændringer, som foreslås, er alene sproglige ændringer som følge af den ændrede henvisning til fondsmæglerselskaber.

Til nr. 12 (Kapitel 11 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

CCPRR-forordningen finder anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 1, at medlemstaterne skal udpege en eller flere afviklingsmyndigheder, der tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne og udøve afviklingsbeføjelserne i henhold til forordningen.

I Danmark er der inden for håndteringen af nødlidende penge- og realkreditinstitutter en delt afviklingsmyndighedskompetence mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Med lovforslaget foreslås det at videreføre denne deling af kompetencer og opgaver i henhold til CCPRR-forordningen.

Det vil sige, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, indtil en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Herefter er det Finansiell Stabilitet, som tager over. Det indebærer, at de kompetencer og opgaver, der vedrører levedygtige CCP'er varetages af Finanstilsynet, mens Finansiell Stabilitet

tager over, når en CCP er vurderet nødlidende eller forventelig nødlidende. Fordelingen af afviklingskompetencer og opgaver mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet medfører endvidere, at reelle myndighedsopgaver (som f.eks. afgivelse af påbud, indhentelse af oplysninger) placeres i Finanstilsynet, mens de forretningsorienterede opgaver (som f.eks. udarbejdelsen af indstilling til afviklingsplaner og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger, der bl.a. kræver et skøn over, hvilke afviklingsværktøjer der bedst muligt opfylder afviklingsformålene) placeres hos Finansiell Stabilitet.

Opgavefordelingen medfører samtidig, at der er behov for en grundig koordinering mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet både i forbindelse med planlægningen og forberedelsen af en afvikling og i forbindelse med gennemførelsen af en afvikling. Det tætte samarbejde nødvendiggør også, der sker en omfattende informationsudveksling af de oplysninger, som Finanstilsynet indhenter fra CCP'en og får igennem sin tilsynsvirksomhed, samt de oplysninger og den viden, som Finansiell Stabilitet opbygger vedrørende afvikling af CCP'er.

Der vil med dette lovforslag blive indført bestemmelser i henholdsvis lov om kapitalmarkeder og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som angiver, hvornår forordningens bestemmelser om afviklingsmyndigheden omfatter henholdsvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Dette er en følge af, at afviklingsmyndigheden i Danmark foreslås delt imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

I nogle konkrete tilfælde vil en bestemmelse i forordningen om afviklingsmyndigheden omfatte både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Dette skyldes et opgaveoverlap som følge af, at bestemmelsen både vedrører tiden, hvor CCP'en er en going concern, men også senere, når CCP'en er vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende og er en såkaldt gone concern. Som eksempel kan nævnes artikel 4 i CCPRR-forordningen om afviklingskollegier, hvor Finanstilsynet foreslås udpeget som afviklingsmyndighed i going concern, mens Finansiell Stabilitet udpeges til afviklingsmyndighed, når virksomheden er en såkaldt gone concern.

I den foreslåede § 59 a oplistes de bestemmelser i forordningen, hvor Finansiell Stabilitet forestår rollen som afviklingsmyndighed. Derudover vil Finansiell Stabilitet have opgaver relateret til samarbejdet og koordinationen af rollerne som afviklingsmyndighed med Finanstilsynet. For eksempel skal Finansiell Stabilitet udarbejde og opdatere afviklingsplaner for CCP'er og indstille dem til Finanstilsynet, som vedtager dem, jf. den foreslåede § 212 a, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder.

Til § 59 a

Der findes ikke særlige regler for håndtering af nødlidende CCP'er på EU-plan.

CCPRR-forordningen fastsætter en række forskellige beføjelser til tilsyns- og afviklingsmyndighederne i medlemsstaterne til at gribe ind i en usund eller nødlidende CCP tilstrækkeligt tidligt og hurtigt med henblik på bl.a. at sikre kontinuiteten i CCP'ens kritiske finansielle og økonomiske funktioner og samtidig minimere virkningen på samfundsøkonomien og det finansielle system. CCPRR-forordningen finder anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022.

Det foreslås i § 59 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 4, artikel 9, stk. 8, artikel 18, stk. 6, artikel 19, stk. 1, artikel 21, artikel 22, stk. 1, artikel 22, stk. 1, litra a, nr. i, artikel 22, stk. 5, artikel 23-32, artikel 33, stk. 1-7, artikel 34-36, artikel 38-52, artikel 53, stk. 1, artikel 54-69, artikel 70, stk. 2, artikel 71-75 og artikel 77-80 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Udpegningen i henhold til forordningens artikler, jf. ovenfor, vil medføre, at Finansiell Stabilitet tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne og udøve afviklingsbeføjelserne i henhold til CCPRR-forordningen. Udpegningen af Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndighed i henhold til de nævnte artikler i forordningen skal samtidig sikre, at Finansiell Stabilitet har mulighed for at udøve beføjelser efter forordningen, således at afviklingsmålene for den nødlidende CCP kan opnås.

De omhandlende beføjelser i henhold til CCPRR-forordningen gælder bl.a. afsnit V om afvikling. Afsnit V fastsætter bl.a. betingelser for iværksættelse af afviklingshandlinger, værdiansættelse og nedskrivning og konvertering af ejerskabsinstrumenter. Herudover omfattes en række artikler, der fastsætter de nærmere afviklingsværktøjer, som Finansiell Stabilitet vil kunne anvende i forbindelse med afvikling af en CCP. Det gælder bl.a. virksomhedssalg (artikel 40), adgangen til suspension af kontrakter (artikel 55) og oprettelse af en såkaldt bro-CCP (artikel 42).

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 212 a i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 2, nr. 5, der indeholder en tilsvarende opstilling af, hvornår Finanstilsynet er udpeget som afviklingsmyndighed.

Til § 59 b

Bestemmelsen foreslås som konsekvens af, at CCPRR-for-

ordningen finder anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022.

CCPRR-forordningen indeholder ændringer i gældende selskabsretsdirrektiver, således at en række selskabsretlige bestemmelser ikke skal finde anvendelse ved afviklingsforanstaltninger gennemført i medfør af CCPRR-forordningen.

Det foreslås i § 59 b, stk. 1, at §§ 36-38, 45, 74, 76-78, 80, 84, 87, 89, 90, 93-99, 101, 102, 104, 109, 119-121, 135, 154-157, 160-164, 167-170, 174, 185, 186, 188, 191-193, 236-318 og 338-344 i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder ikke finder anvendelse ved Finansiell Stabilitets iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger over for en central modpart (CCP).

Med den foreslåede bestemmelse fraviges en række bestemmelser i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder ved iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger over for en central modpart (CCP).

Fravigelsen af de pågældende regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder skal sikre, at afviklingsforanstaltningerne kan gennemføres hurtigt og effektivt. Ved fravigelsen undtages Finansiell Stabilitet således fra de nævnte loves regler om fusion og spaltning og grænseoverskridende fusioner samt regler om overtagelsestilbud efter lov om kapitalmarkeder. Desuden undtages en række regler i selskabsloven, der skal ses i lyset af, at Finansiell Stabilitet foranlediger en uafhængig værdiansættelse gennemført, der kan træde i stedet for en række krav i selskabsloven om vurderingsberetning i forskellige situationer. Derudover er en række rettigheder for aktionærer i forhold til f.eks. indkaldelsesfrister og konkrete beslutninger fraveget. Dette skal ses i sammenhæng med, at Finansiell Stabilitet ved iværksættelse af afviklingsforanstaltninger kan overtage kontrollen enten direkte eller indirekte med CCP'en og derigennem tillægges de rettigheder, som ellers lå hos aktionærer og bestyrelse. Da Finansiell Stabilitet har overtaget aktionærernes rettigheder, er der ikke behov for de samme beskyttelsesforskrifter ved afviklingsforanstaltningerne.

Undtagelserne skal primært ses i forhold til den umiddelbare iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltningerne, hvor det eksempelvis ikke vil være muligt at iagttage afviklingsmålene, hvis gældende indkaldelsesvarsler til generalforsamlinger skal iagttages, eller hvor der foreligger en værdiansættelse, der kan træde i stedet for en vurderingsberetning. Fusionsreglerne forventes som udgangspunkt ikke fraveget i tilfælde, hvor der er etableret et broinstitut, som på et senere tidspunkt skal fusioneres.

Med den foreslåede bestemmelse implementeres de direktivændringer, som følger af artikel 90, 91 og 92 i CCPRR-forordningen, og som medfører ændringer i Europa-Parlamen-

tets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten.

Da der i de konkrete situationer vil være behov for, at Finansiell Stabilitet skal opfylde nogle processuelle krav, dokumentationskrav og registreringskrav m.v., og da der skal ske en yderligere præcisering af den tidsmæssige udstrækning af fravigelserne i de konkrete situationer, foreslås det i § 59 b, stk. 2, at bemyndige erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler og procedurer, der træder i stedet for de i medfør af stk. 1 fravegne regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder.

Bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler, der træder i stedet for de i stk. 1 nævnte bestemmelser, omfatter blandt andet behovet for at kunne iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltningerne inden for kortere frister end forudsat i selskabsloven, og, på tidspunktet, hvor Finansiell Stabilitet direkte eller indirekte har overtaget kontrollen med virksomheden eller enheden fra kapitalejerne og bestyrelsen, at kunne iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltninger uden at skulle iagttage alle kapitalejernes beskyttelsesregler i selskabsloven. Desuden vil reglerne også afspejle, at den vurderingsmandsberetning, der i visse situationer er krævet i selskabsloven, kan erstattes af den uafhængige vurderingspersons værdiansættelse i medfør af forordningens bestemmelser herom.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om ejendomscreditselskaber)

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 3, at Finanstilsynet som betingelse for at give tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomscreditselskab har fået dokumentation for, at den person i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, opfylder betingelserne i § 5.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 3, at ændre »§ 5, og« til: »§ 5,«.

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 8, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte et nyt nr. 5, om en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 3.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 4, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 4, at Finanstilsynet som betingelse for at give tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab skal have dokumentation for, at de kvalificerede ejere opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 4, at ændre »lov om finansiel virksomhed.« til: »lov om finansiel virksomhed, og«.

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 8, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte et nyt nr. 5, om en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 3.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Virksomheder, der ønsker at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab. Bestemmelsen stiller bl.a. krav om, at virksomheden skal udøves i selskabsform, med dertil hørende begrænset hæftelse, og at ledelsen opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Det følger af § 7 c, i lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af d. 6. august 2019, at kreditgiveren, inden kreditaftalens indgåelse, skal vurdere forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Det foreslås i § 3, stk. 1, at indsætte nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, skal dokumentere, at virksomheden har en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering, jf. lov om kreditaftaler.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 18, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

I henhold til boligkreditdirektivet er det afgørende, at forbrugerens evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale. Vurderingen af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugerens evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid. Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør som følge heraf være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen.

Det følger af artikel 18, stk. 2, i boligkreditdirektivet, at de

procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt og dokumenteres og opretholdes. I overensstemmelse hermed skal ejendomskreditselskaber udarbejde en forretningsgang, der dokumenterer, at selskabet har tilrettelagt en klar proces for udførelse af kreditværdighedsvurderingen.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at selskaber, der ansøger Finanstilsynet om tilladelse som ejendomskreditselskab, udover at opfylde de andre krav efter § 3, stk. 1, skal vedlægge en forretningsgang, der fastlægger selskabet proces for udarbejdelse af kreditværdighedsvurderinger, til sin ansøgning.

Til nr. 4 (§ 24, stk. 1, 2. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 24, stk. 1, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber, at en person eller et selskab, der kan dokumentere, at personen eller selskabet før den 1. juli 2010 har udøvet erhvervsmæssig handel med pantebreve og har indsendt ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet senest den 1. januar 2011, kan fortsætte hermed, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse om tilladelse. Af § 24, stk. 1, 2. pkt., følger, at for personen eller selskabet får § 2, stk. 1, § 3, stk. 1, nr. 1 og 5, og § 8 først virkning fra den 1. januar 2011.

Det foreslås i § 24, stk. 1, 2. pkt., at ændre »§ 3, stk. 1, nr. 1 og 5« til: »§ 3, stk. 1, nr. 1, § 3, stk. 2«.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af, at der ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021 blev indsat et nyt stk. 2 i § 3, til erstatning for den hidtidige § 3, stk. 1, nr. 5.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3, nr. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at virksomheder skal have Finanstilsynets tilladelse, inden virksomheden påbegynder den pågældende virksomhed. I henhold til stk. 3, nr. 1, kan Finanstilsynet give tilladelse – forudsat at de øvrige betingelser er opfyldt – når virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark.

Det foreslås i § 3, stk. 3, nr. 1, at indsætte et 2. pkt., hvoraf følger, at boligkreditformidlere, der ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted anses for at have hovedkontor i den medlemsstat, hvor virksomheden faktisk udøver sin virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører artikel 29, stk. 5, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktivet 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast

ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektivet).

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet i forbindelse med ansøgning om tilladelse ikke kan stille krav om, at virksomheden dokumenterer at have hovedkontor og hjemsted i Danmark, hvis boligkreditformidleren i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, og som følge heraf har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor den faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

Til nr. 2 (§ 4 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 4 a, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås i § 4 a, stk. 1, at indsætte et 2. pkt., hvorefter registeret skal være tilgængeligt online og løbende ajourføres.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 29, stk. 6, i boligkreditdirektivet.

Bestemmelsen har til formål at præcisere direktivets forpligtelse til at have et nationalt register over godkendte boligkreditformidlere. Den foreslåede bestemmelse har således til formål at tydeliggøre, at Finanstilsynets register over godkendte boligkreditformidlere skal være offentligt tilgængeligt online, og at det løbende skal ajourføres. Ændringen har ikke praktisk betydning, da Finanstilsynets register allerede i dag er offentligt tilgængeligt, online og løbende ajourføres. Der er således alene tale om en sproglig præcisering af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 10 c, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 10 c, stk. 1, at virksomheder, der har tilladelse til at drive boligkreditformidlingsvirksomhed, i forbindelse med udøvelse af grænseoverskridende virksomhed, skal give Finanstilsynet oplysning om, i hvilket land en filial eller en grænseoverskridende virksomhed ønskes etableret.

Det følger af § 10 c, stk. 22, at Finanstilsynet videresender den meddelelse, der er nævnt i stk. 1, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samtidigt underretning til boligkreditformidleren om videresendelsen.

Det foreslås i § 10 c, stk. 2, at indsætte et 2. pkt., hvorefter Finanstilsynet også underretter tilsynsmyndighederne om de

kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet, og om kreditgiverne tager det fulde ansvar for boligkreditformidlerens aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 32, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse foretager en præcisering af de oplysningsforpligtelser, der er pålagt Finanstilsynet over for tilsynsmyndighederne i et andet land, når en boligkreditformidler efter reglerne om grænseoverskridende virksomhed ønsker at udøve virksomhed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet skal underrette tilsynsmyndighederne i det land, hvor boligkreditformidleren ønsker at udøve virksomhed, om de kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet. Finanstilsynet skal desuden oplyse, om kreditgiveren tager det fulde ansvar for formidlerens aktiviteter, hvorved eventuelle krav relateret til formidlerens virksomhedsudøvelse kan rettes mod kreditgiveren.

Til nr. 4 (§ 10 c, stk. 3, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 10 c, stk. 1, at virksomheder, som har Finanstilsynets tilladelse til at drive boligkreditformidlingsvirksomhed, hvis de ønsker at drive grænseoverskridende virksomhed, skal give Finanstilsynet oplysning om, i hvilket land en filial eller en grænseoverskridende virksomhed ønskes etableret.

Det følger af § 10 c, stk. 2, at Finanstilsynet videresender meddelelsen i stk. 1, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelse af meddelelsen og samtidigt underretter til boligkreditformidleren om videresendelsen.

Det følger af § 10 c, stk. 3, at en boligkreditformidler, der ønsker at udøve virksomhed i et andet land, kan påbegynde sin virksomhed 1 måned efter den dato, hvor underretningen af boligkreditformidleren efter stk. 2 er sket.

Det foreslås i § 10 c, stk. 3, at indsætte et 2. pkt., hvorefter boligkreditformidler ikke må yde sine tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, til forbrugere i en medlemsstat, hvor kreditgiveren ikke må udøve sin virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører artikel 32, stk. 1, 2. pkt., i boligkreditdirektivet.

Reglerne om grænseoverskridende virksomhed giver mulighed for, at en boligkreditformidler, som allerede har Finans-

tilsynets tilladelse, kan udøve virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Som følge heraf giver direktivet således mulighed for at udøve sin virksomhed, uden at formidleren skal opnå en tilladelse i værtslandet.

Reglerne forudsætter, at tilladelsen i hjemlandet dækker de aktiviteter, som formidleren ønsker at udføre i værtslandet. Den foreslåede bestemmelse medfører, at formidleren ikke må udføre sine aktiviteter for kreditgivere, der ikke har den fornødne tilladelse i værtslandet.

Til nr. 5 (§ 10 d, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af § 10 d i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at boligkreditformidlere, der er registreret i et andet land kan påbegynde sin virksomhed her i landet gennem en filial eller som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelse, 1 måned efter at hjemlandets kompetente myndighed har videresendt meddelelse om virksomhedens hensigt til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 10 d, stk. 3, at Finanstilsynet anvender oplysninger fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register og underretter om nødvendigt boligkreditformidleren om betingelser for udførelsen af aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret i værtslandet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 32, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse er en præcisering af reglerne om grænseoverskridende virksomhed. Disse regler gør det muligt for en boligkreditformidler, som allerede har en tilladelse i sit hjemland, at udøve virksomhed i Danmark, forudsat at tilsynsmyndigheden har underrettet Finanstilsynet herom.

Den foreslåede bestemmelse fastslår, at Finanstilsynet kan indhente de nødvendige oplysninger fra hjemlandet med henblik på at optage disse oplysninger i sit virksomhedsregister. Endvidere medfører det, at Finanstilsynet skal oplyse boligkreditformidleren om evt. aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret her i landet, og dermed aktiviteter, der falder uden for boligkreditdirektivet.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 12 b i lov om forsikringsformidling)

Databeskyttelsesforordningen sætter de overordnede rammer for behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række princip-

per, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede) ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Et personnummer er en personoplysning, og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særegler.

Der findes på nuværende tidspunkt ikke en hjemmel i lov om forsikringsformidling til med henblik på nødvendig, entydig identifikation at indhente og behandle personnummer, hvorfor forsikringsformidlere som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Forsikringsformidlere kan dog i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnummer. Hvidvaskloven stiller således krav om, virksomhederne indhenter deres kunders/medlemmers personnummer og derved sikrer identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnummer følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved »behandling« forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås at indsætte § 12 b, hvorefter forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig, entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere en klar og samlet hjemmel til, at forsikringsformidlere på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente

personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er forsikringsformidlere som udgangspunkt afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold.

Som nævnt i afsnit 2.14.1. må en viderebehandling – for at være i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen – ikke ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet. Hvorvidt en viderebehandling af personnummeret med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret tidligere er indsamlet, f.eks. i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering.

I det omfang en viderebehandling er foreneligt med det formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet, vil den foreslåede bestemmelse bevirke, at forsikringsformidlerne, som allerede har indhentet personnummer at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og den løbende rådgivning.

Bestemmelsen vil være anvendelig i forhold til de administrative opgaver, forsikringsformidlerne varetager i relation til deres kunder, ligesom den vil kunne anvendes til brug for den løbende rådgivning af kunderne.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Forsikringsformidlers administrative opgaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

Ved eksisterende kundeforhold forstås, at der skal være indgået et kundeforhold i form af en gensidig aftale mellem virksomheden og kunden. Den foreslåede bestemmelse kan således ikke anvendes som hjemmel for behandling af personnummer i forbindelse med tilbudsgivning, når der er tale om etablering af et nyt kundeforhold. I sådanne tilfælde er virksomheden afhængig af et samtykke fra potentielle kunder, hvis virksomheden skal kunne behandle personnumre, f.eks. ved forsikringssselskabers udarbejdelse af tilbud på en eller flere forsikringer.

Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for at virksomheder vil kunne behandle personnummer til brug for accept af et bindende tilbud fra virksomheden. Det vil derfor være muligt f.eks. for forsikringssselskaber uden samtykke at anvende den kommende kundes personnummer til at gennemføre den elektroniske godkendelse af forsikringssselskabets bindende tilbud på tegning af en forsikring. Bestemmelsen

er heller ikke til hinder for, at virksomheder kan anvende bestemmelsen som behandlingshjemmel i forbindelse med et tilbud om nye produkter i et eksisterende kundeforhold.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forsikringsformidlere vil få adgang til at behandle personnumre for forsikringstagere, sikrede og skadelidte. Forsikringstager er den person, som har tegnet den pågældende forsikring via forsikringsformidleren, dvs. har indgået forsikringsaftalen med forsikringsformidleren. Der kan være flere forsikringstagere for den enkelte forsikringsaftale, f.eks. to ægtefæller. Sikrede er personer, som i anledning af skader vil kunne få erstatning fra forsikringen, f.eks. medlemmer af en arbejds-markedspensionsordning eller en firmapensionsordning eller begunstigede på en livsforsikring. Andre eksempler er familiemedlemmer i forsikringstagerens husstand eller en pant-haver, som efter forsikringsaftalelovens § 54 er sikret ret til erstatning, hvis der sker en skade på det pantsatte aktiv. Skadelidte omfatter personer, som har anmeldt en skade under en forsikring.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at forsikringsformidlere vil få adgang til at behandle personnummeret på sine kunder, og øvrige personer relateret til det eksisterende kundeforhold, hvis det er nødvendigt at foretage en entydig identifikation ved udførelse af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Ved forsikringstagerens henvendelser om fornyelser eller ændringer af forsikringen.
- Ved forsikringstagerens henvendelser om ændringer i forsikringstagerens forhold, som kan have betydning for forsikringspræmien, selvrisikoen på forsikringen, vilkårene for forsikringen og de sikkerhedsforskrifter, som forsikringstageren skal iagttage.
- Ved forsikringstagerens henvendelser til forsikrings-selskabet som reaktion på ændring af forsikringspræmie, selvrisiko, forsikringsvilkår eller sikkerhedsforskrifter eller andre ændringer, f.eks. ændringer i betaling af forsikringspræmien eller andre lignende ændringer af de generelle forhold i kundeforholdet.
- Ved kommunikationen mellem skadelidte og forsikrings-selskabet i anledning af skader, hvor der ofte fremkommer oplysninger, som fører til ændring eller præcisering af forsikringsaftalen.
- Ved forsikringstagerens henvendelser med konkrete spørgsmål om forsikringens dækning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forsikringsformidlere får adgang til at behandle personnumre for forsikringstagere, sikrede og skadelidte, hvis det er nødvendigt at foretage en entydig identifikation. Forsikringstager er den person, som har tegnet den pågældende forsikring i forsikrings-selskabet. Der kan være flere forsikringstagere for den enkelte forsikringsaftale, f.eks. to ægtefæller. Sikrede er personer, som i anledning af skader vil kunne få erstatning fra forsikringen, f.eks. medlemmer af en arbejds-markedspensi-

onsordning eller en firmapensionsordning eller begunstigede på en livsforsikring. Andre eksempler er familiemedlemmer i forsikringstagerens husstand eller en panthaver, som efter forsikringsaftalelovens § 54 er sikret ret til erstatning, hvis der sker en skade på det pantsatte aktiv. Skadelidte omfatter personer, som har anmeldt en skade under en forsikring.

Til § 11

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) sætter de overordnede rammer for behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Et personnummer er en personoplysning og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en klar hjemmel i lov om forbrugslånsvirksomheder til, med henblik på nødvendig, entydig identifikation, at indhente og behandle personnummer, hvorfor forbrugslånsvirksomheder som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Forbrugslånsvirksomheder kan i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnumre. Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, stiller krav om, virksomhederne skal indhente deres kunders personnummer og derved sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnumre følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved »behandling« forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver aktivitet

eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås i § 8 a, at forbrugslånsvirksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere en klar og samlet hjemmel til, at forbrugslånsvirksomheder på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente og behandle personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er forbrugslånsvirksomheder afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold.

Som nævnt i afsnit 2.14.1. må en viderebehandling – for at være i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen – ikke ske på en måde, som er uforenelig med de (”udtrykkeligt angivne og legitime”) formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet. Hvorvidt en viderebehandling af personnummeret med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret tidligere er indsamlet, f.eks. i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering.

I det omfang en viderebehandling er foreneligt med det formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet, vil den foreslåede bestemmelse bevirke, at de forbrugslånsvirksomheder, som allerede har indhentet personnummer for at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og rådgivning.

For forbrugslånsvirksomhederne vil den foreslåede bestemmelse medføre, at virksomhederne bl.a. får adgang til at behandle personnumre på sine kunder samt øvrige personer, hvor en entydig identifikation er nødvendig. Det vil bl.a. være nødvendigt, når man behandler kunder, kautionister, garantistillere, begunstigede, modparter, deponenter, fuldmagtshavere, fuldmagtsgivere, brugere af selvbetjeningsløsninger, værger m.v. Opremsningen er ikke udtømmende.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Forbrugslånsvirksomheders administrative op-

gaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

Ved eksisterende kundeforhold forstås, at der skal være indgået et kundeforhold i form af en gensidig aftale mellem virksomheden og kunden. Den foreslåede bestemmelse kan således ikke anvendes som hjemmel for behandling af personnummer i forbindelse med tilbudsgivning. I sådanne tilfælde er virksomheden afhængig af et samtykke fra potentielle kunder, hvis virksomheden skal kunne behandle personnumre. Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for at virksomheder vil kunne behandle personnummer til brug for accept af et bindende tilbud fra virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbrugslånsvirksomheder vil få adgang til at behandle personnumre på sine kunder, og øvrige personer relateret til det eksisterende kundeforhold, hvis det er nødvendigt at foretage en entydig identifikation ved udførelse af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Login ved selvbetjeningsløsninger og services, herunder evt. applikationer (apps), der kræver entydig identifikation for brug af løsningen.
- Regelmæssige opdateringer om oplysninger fra CPR med henblik på sikring af, at virksomheden har de korrekte data (datakvalitet) om den registrerede.
- Den påkrævede anvendelse af personnummer ved kommunikation via e-Boks som sikker digital post mellem virksomheden og dets kunder.
- Løbende kommunikation med kunden.
- Anvendelse af personnummer som sikring af identiteten i forbindelse med den løbende kommunikation mellem forbrugslånsvirksomheden og den registrerede – herunder som led i, at den registrerede ønsker at gøre brug af den registreredes rettigheder under databeskyttelsesforordningen.
- Anvendelse af personnummer med henblik på risikostyring.

Til § 12

I forbindelse med Folketingets behandling af lov nr. 1374 af 13. december 2019 blev lovforslagets § 19, stk. 7, nyaffattet, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg B, L 46, side 2.

Nyaffattelsen medførte en utilsigtet stramning af den tidsmæssige lovimplementering af elementet om en evaluering af udvidelsen af § 122 i lov om betalinger, der fremgår af den politiske aftaletekst bag den politiske aftale af den 19. september 2019 mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Konservative og Alternativet om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalings serviceløsninger.

Det foreslås i § 19, stk. 7, at ændre ordlyden fra »folketingsåret 2021-22« til: »folketingsåret 2022-23«.

Erhvervsministeren fremsætter dermed senest i folketingsåret 2022-23 forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger i stedet for senest i folketingsåret 2021-22.

Formålet med ændringen er at bringe revisionsbestemmelsen tilbage i overensstemmelse med ordlyden af og intentionen bag aftaleteksten bag den politiske aftale af den 19. september 2019. Det fremgår således af aftaleteksten, at aftaleparterne er enige om, at udvidelsen af § 122 vil blive evalueret to år efter lovændringens ikrafttræden. Udvidelsen af § 122 trådte i kraft pr. 1. januar 2020. Evalueringen kan derfor først foretages primo 2022.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det bliver muligt at foretage evalueringen af udvidelsen af § 122 i lov om betalinger to år efter lovændringens ikrafttræden. Evalueringen foretages med henblik på, at erhvervsministeren derefter skal fremsætte forslag om revision af § 122, stk. 2. Revisionsbestemmelsen skal som en konsekvens heraf ændres til at gælde folketingsåret 2022-23 i stedet for den nuværende ordlyd i revisionsbestemmelsen om folketingsåret 2021-22.

For nærmere om formålet med evalueringen henvises til bemærkninger til § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 46, som fremsat, side 88.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2022, jf. dog *stk. 2-4*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 17-19, og § 3, nr. 8, 9 og 16, træder i kraft den 1. august 2022.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 2, nr. 1-5 og 9-11, og § 7, nr. 1-7 og 12, træder i kraft den 12. august 2022.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at bestemmelserne oplyst i *stk. 3*, der supplerer CCPRR-forordningen, træder i kraft i overensstemmelse med forordningens artikel 97 om ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 3, nr. 11-15 og 17, træder i kraft den 31. december 2022.

Det foreslås i *stk. 5*, at for virksomheder, der ved lovens ikrafttræden, har tilladelse som ejendomskreditselskab efter

§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber har denne lovs § 8, nr. 3, først virkning fra den 1. oktober 2022.

Med lovforslagets § 8, nr. 3, foreslås det, at ejendomskreditselskaber skal have en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering som betingelse for at få tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at virksomheder, der allerede har tilladelse som ejendomskreditselskab ved lovens ikrafttræden har indtil den 1. oktober 2022 til at udarbejde en forretningsgang.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at der efter § 3, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber stilles krav om, at selskaberne til enhver tid opfylder kravene i § 3, stk. 1. Den foreslåede overgangsbestemmelse skal give de ejendomsselskaber, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden har tilladelse til at være ejendomskreditselskab, mulighed for at indrette sig på kravet om en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering senest tre måneder efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 6*, at for forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden, driver anden tilladt virksomhed i overensstemmelse § 29, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, finder lovens § 1, nr. 14, ikke anvendelse. For sådan anden tilladt virksomhed finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Med lovforslagets ikrafttrædelse vil forsikringsselskaber fremadrettet skulle drive virksomhed bestående i at opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg i et datterselskab, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Med forslaget til *stk. 6*, sikres, at de forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttrædelse allerede driver anden tilladt virksomhed bestående i opførelse, eje og drift af fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg efter de hidtil gældende regler i § 29, stk. 1, nr. 2, kan fortsætte med at drive den pågældende virksomhed i selskabet.

Det foreslås i *stk. 7*, at regler fastsat i medfør af § 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 19, stk. 3.

Med forslaget til *stk. 7* sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 19, stk. 2, forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelsen i § 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed rykker sig, som følge af denne lovs § 1, nr. 10. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed fortsat vil være gældende.

Til § 14

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens §§ 1-9 og 11-12 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Lov om forsikringsformidling indeholder imidlertid ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er overtaget og dermed reguleres af færøske love. Ændringerne i lovforslagets § 10 skal derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 2497 af 15. december 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021 og § 13 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikke-medlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (Solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L</p>	<p>1. <i>Fodnoten</i> til lovens titel, 1. pkt., affattes således »Loven i</p>

247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 2539), og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 328,

le af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side

<p>side 29. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>	<p>1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentlig tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 29, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141.«</p>
§ 1. ---	
Stk. 2 og 3. ---	
<p>Stk. 4. For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348, § 352, stk. 2, §§ 354 a, 360, 363 a, 368-370 og 373-374 anvendelse. For</p>	<p>2. I § 1, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »43,«: »43 b,«.</p> <p>3. I § 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., indsættes efter »anvendelse«: »med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler«.</p>

<p>filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 4, 2. pkt., og § 307 a, stk. 1, 1.pkt., anvendelse. For filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere anvendelse. For filialer og tilknyttede agenter her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet her i landet, finder §§ 30, 32, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse. § 43 og regler udstedt i medfør heraf gælder tilsvarende for situationer som nævnt i 4. pkt.</p>	
<p><i>Stk. 5.</i> For tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 31, 36, 43 og 46-60, § 347, stk. 1, og § 348, stk. 1, anvendelse. For tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 31, § 347, stk. 1, og § 348, stk. 1, anvendelse.</p>	<p>3. I § 1, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., indsættes efter »anvendelse«: »med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler«.</p>
<p><i>Stk. 6-18.</i> ---</p>	
	<p>4. I § 1 indsættes som <i>stk. 19</i>:</p> <p>»<i>Stk. 19.</i> For pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre finder denne lovs §§ 71 a-71 c, 177 a-177 b, 182 b-182 f, 224 a, kapitel 15 a, kapitel 17 og kapitel 17 a ikke anvendelse.«</p>

§ 5. I denne lov forstås ved:		
1-74) ---		
		5. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 75: »75) Bæredygtighedsrisiko: Bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.«
		6. I § 5, stk. 1, nr. 80, affattes således: »76) Udgående nettopengestrømme: Alle udgående betalingsstrømme, der forfalder på en dag, herunder hovedstol og rentebetalinger samt betalinger i henhold til derivatkontrakter knyttet til udstedelse af særligt dækkede obligationer, fratrukket alle indgående betalingsstrømme, der forfalder på den samme dag for krav, der er relateret til de dækkende aktiver. «
Stk. 2-9. --		
§ 10. ---		
Stk. 2-6. ---		
Stk. 7. Et investeringsforvaltningsselskab skal have en aktiekapital, der mindst udgør et beløb svarende til værdien af 125.000 euro. Dog skal et investeringsforvaltningsselskab, der skal være medlem af et reguleret marked eller opbevare og forvalte de i bilag 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, nr. 3, nævnte instrumenter, herunder være medlem af en værdipapircentral eller en clearingcentral, hvor selskabet deltager i clearing og afvikling, have en aktiekapital, der mindst udgør et beløb svarende til værdien af 730.000 euro.		7. I § 10, stk. 7, 2. pkt., ændres »bilag 2 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, nr. 3« til: » bilag 2, nr. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter«.
§ 11. ---		
Stk. 2-11. ---		

	<p>8. I § 11 indsættes som <i>stk. 12</i>:</p> <p>»<i>Stk. 12.</i> En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, kan ansøge om tilladelse til i samme selskab at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.«</p>
§ 14. ---	
<i>Stk. 2-7.</i> ---	
	<p>9. I § 14 indsættes som <i>stk. 8</i>:</p> <p>»<i>Stk. 8.</i> En livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, skal udover at opfylde kravene til tilladelse, godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af henholdsvis det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover kan opfylde de finansielle mindstekrav.«</p>
§ 19. ---	
	<p>10. I § 19 indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Virksomheder, der efter § 11, stk. 12, har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal sikre særskilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.«</p>

	Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet fastsætter regler om, i hvilket omfang livsforsikringssekskabernes risici under forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7, er omfattet af denne lovs særlige regler for livsforsikringsvirksomhed.	11. § 19, stk. 2, der bliver stk. 3, affattes således: »Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringssekskaber, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. stk. 2, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringssekskaberne.«
<i>Stk. 3.</i> ---	
§ 24. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.	12. I § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.
<i>Stk. 2.</i> Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber må gennem dattervirksomheder drive anden finansiel virksomhed.	12. I § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.
§ 25. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber kan midlertidigt drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Den finansielle virksomhed skal underrette Finanstilsynet herom.	12. I § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.
§ 26. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber kan uanset §§ 7, 8, 11, 24 og 25 i fællesskab med andre drive anden virksomhed, hvis	12. I § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringssekskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.

1-3) ---		
<i>Stk. 2.</i> Hvis en finansiel virksomhed eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 11, stk. 1, eller § 26, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.		13. I § 26, <i>stk. 2</i> , ændres »en finansiel virksomhed« til: »et pengeinstitut, realkreditinstitut, investeringsforvaltningsselskab«, og »§ 11, stk. 1,« udgår.
<i>Stk. 3.</i> ---		
§ 29. Ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26 må forsikringsselskaber drive følgende virksomhed:		14. § 29 affattes således: »§ 29. Forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den forsikringsvirksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses virksomhed, herunder digitale løsninger og services, der er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. <i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves i et andet selskab. <i>Stk. 3.</i> Forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn. <i>Stk. 4.</i> Forsikringsselskaber kan drive følgende virksomhed: 1) Anden finansiel virksomhed gennem en dattervirksomhed. 2) Accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.«
1)	Agenturvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.	

2)	Opførelse, eje og drift af fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg.	
<i>Stk. 2.</i>	Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP- konti.	
		<p>15. Efter § 29 indsættes i <i>kapitel 4</i>:</p> <p>»§ 29 a. Forsikringsselskaber kan midlertidigt drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet herom.</p> <p>§ 29 b. Forsikringsselskaber kan uanset §§ 11, 29 og 29 a i fællesskab med andre drive anden virksomhed, hvis:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) forsikringsselskabet ikke direkte eller indirekte har bestemmende indflydelse på virksomheden, 2) forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet, og 3) virksomheden udøves i et andet selskab med begrænset hæftelse <p>end forsikringsselskabet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kommer et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. til at drive anden virksomhed i strid med § 11, stk. 1, 1. pkt., eller § 29 b, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.«</p>

		16. Efter § 43 a indsættes: »Behandling af personnummer § 43 b. Finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.«
	§ 100. Et investeringsforvaltningsselskab skal have en tilstrækkelig kvalificeret bemanning og den fornødne faglige ekspertise til at	
1-2) ---		
3)	kunne træffe investeringsbeslutninger for de administrerede UCITS og	17. I § 100, nr. 3, ændres »og« til: »,«.
4)	vurdere de foretagne investeringer og opnåede resultater, når en investeringsforenings bestyrelse eller et investeringsforvaltningsselskabs bestyrelse for en SIKAV eller værdipapirfond har indgået aftale om porteføljepleje vedrørende den pågældende UCITS' eller en afdelings formue.	18. I § 100, nr. 4, ændres »formue« til: »formue og«.
		19. I § 100 indsættes som nr. 5: »5) tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelse af kravene i § 71, stk. 1, når den varetager administration af UCITS.«
	§ 177 a. I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, som mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, finder §§ 243 a og 243 c anvendelse.	20. I § 177 a, stk. 1, ændres », et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »eller et realkreditinstitut«.
Stk. 2-5. ---		

§ 224. ---		
Stk. 1-8. ---		
		21. I § 224 indsættes som <i>stk. 9</i> : » <i>Stk. 9.</i> Virksomheder, der har tilladelse til at drive både livforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, jf. § 11, stk. 12, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.«
§ 272. Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 63, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, i et pengeinstitut eller et realkreditinstitut til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes. Det samme gælder for nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, om en restløbetid på mindst 1 år.		22. I § 272, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , ændres »pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskabet I« til: »pengeinstitut eller realkreditinstitut«.
Stk. 2-7. ---		
§ 344. ---		
Stk. 2. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksom-		23. I § 344, <i>stk. 2</i> , indsættes efter 2. pkt., som nyt punktum: »For forsikringsselskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal Finanstilsynet lægge vægt på både holdbarheden af den samlede virksomhed samt holdbarheden af livsforsikringsvirksom-

<p>heden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger. Finanstilsynet gennemgår hvert år solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr. Væsentlighedshensynet medfører, at Finanstilsynet fører et intensiveret tilsyn med de systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) og de globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFI). Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirkomhedens tilrettelæggelse.</p>	<p>heden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.«</p>
<p><i>Stk. 3-12. ---</i></p>	
<p>§ 348. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningskik og god praksis, jf. § 43, stk. 1, 2 og 9, §§ 48 a og 53 b-53 d, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 43, stk. 3. Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, §§ 33 og 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.</p>	<p>24. I § 348, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »stk. 3«: »og 8«.</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 348 a. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9.</p>	<p>25. I § 348 a, stk. 1, ændres »stk. 2 og 9« til: »stk. 2, 8 og 9«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Forbrugerombudsmanden har uanset § 354 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.</p>	<p>26. I § 348 a, stk. 2, ændres »§ 354« til: »§§ 354 og 354 g«.</p>
<p>§ 354. ---</p>	

Stk. 2-7. ---		
Stk. 8. Alle, der i henhold til stk. 5 og 6 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.		27. I § 354, stk. 8, indsættes efter »stk. 5 og 6«: »og § 348 a, stk. 2,«.
Stk. 9-16. ---		
§ 354 g. ---		
Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 354, stk. 6.		28. I § 354 g, stk. 2, indsættes efter »i medfør af«: »§ 348 a, stk. 2, eller«.
Stk. 3 og 4. ---		
§ 360. Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt forventede udgifter til advokater og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.		29. I § 360, stk. 1, ændres »Finanstilsynets bevilling« til: »Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynets bevilling«, og »opkræves« udgår.
Stk. 2 og 3. ---		
§ 361. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:		
1-7) ---		
8)	Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 3.350.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.400 kr.	30. I § 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., ændres »fondsmæglerselskaber I« til: »fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter«, og »3.350.000 kr.« ændres til: »4.200.000 kr.«
9 og 10) ---		

Stk. 2. Følgende fysiske og juridiske personer omfattes af lov om kapitalmarkeder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:		
1-7) ---		
8)	Centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder, betaler 725.000 kr.	31. I § 361, stk. 2, nr. 8, indsættes efter »betaler 725.000 kr.«: »til finansiering af tilsynsaktiviteter.«
		32. I § 361, stk. 2, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer: »9) Centrale modparter (CCP'er) betaler 425.000 kr. til finansiering af afviklingsopgaver.« Nr. 9-15 bliver herefter nr. 10-16.
9-15) ---		
Stk. 3-11. ---		
§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 2-5, § 8, stk. 1 og 3-6, § 10, stk. 1, 2, 6 og 7, § 11, stk. 1, 9 og 10, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 3. pkt., § 25, 2. pkt., § 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 33 a, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1, 2 og 7 og stk. 8, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 45, § 46, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1 og 2, § 50, stk. 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 a, § 64 c, stk. 4, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 d, stk. 3, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, § 75, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-4, §§ 76, 78 og 101, § 102, stk. 2, 3, 5 og 6, §§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, §§ 106 b og 106 c, § 106 d, stk. 1-5, §§ 107 a og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125		33. I § 373, stk. 1, indsættes efter »§ 28,«: »§ 29 a, 2. pkt.,«, og »§ 24, stk. 1, 3. pkt.,« udgår.

c, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175 a, § 175 g, stk. 1, 5 og 6, § 182, stk. 1 og 2, §§ 194, 195, 200, 200 a og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, § 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, §§ 313 b og 334, § 343 v, stk. 1, § 343 ø, stk. 1, § 347, stk. 2, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, og artikel 6, 7, 9 og 18-26, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering samt artikel 3, stk. 1, 3, 4 og 6, artikel 5, artikel 6, stk. 1-6, artikel 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, artikel 15, stk. 2 og 3, artikel 16, stk. 1, artikel 18, stk. 1 og 4, artikel 20, stk. 1 og 2, og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 126 c, stk. 4, § 126 f, § 152 k, stk. 4, § 175 g, stk. 3, § 243 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 261, § 264, stk. 5, § 264 a, § 269 a, stk. 1, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 347 c, stk. 1, § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af §

34. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »givet i medfør af«: »§ 24, stk. 1, 3. pkt., § 29, stk. 2,«.

<p>351, stk. 2 og 3, og stk. 5, 3. pkt. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 15. maj 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter.</p>	
<p><i>Stk. 4-13. ---</i></p>	
	<p>§ 2</p>
	<p>I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 2014 af 1. november 2021, som ændret ved § 8 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, § 4 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og § 2 i lov nr. 2383 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Lov om kapitalmarkeder</i></p>	
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001, EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002, EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 390, side 38, dele af Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende, nr. L 69, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rå-</p>	<p>1. I <i>fodnoten</i> til lovens titel indsættes efter »»EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43,«: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1,«, og efter »EU-Tidende, nr. L 69, side 27,« indsættes: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007, EU-tidende 2007, nr. L 184, side 17, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1,«.</p>

dets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014 af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014, EU-Tidende, nr. L 257, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2365/EU af 25. november 2015, nr. L 337, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1011/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni 2017, EU-Tidende 2017, nr. 168, side 12. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 1. ---

Stk. 2-10. ---

Stk. 11. Reglerne i §§ 203-208 gælder ikke for begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af

2. I § 1, stk. 12, ændres »kapital« til: »kapitel«, og efter »visse finansielle virksomheder« indsættes: »eller i henhold til afsnit

<p>virksomheden af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til kapital 5, 6 og 10 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.</p>	<p>V, kapitel III, afdeling 3, eller kapitel IV i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter«.</p>
	<p>3. Efter § 210 f indsættes i kapitel 36 a før overskriften før § 211:</p> <p><i>»Indkaldelse til generalforsamling i en central modpart (CCP)</i></p> <p>§ 210 g. En central modpart (CCP) kan indkalde til generalforsamling med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse senest 10 dage før generalforsamlingen, hvis Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter er opfyldt, og den centrale modpart (CCP) vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at den centrale modpart (CCP) bliver nødlidende. Indkaldelse til generalforsamling i henhold til 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer selskabets vedtægter til at indeholde denne mulighed.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Tidsfrister i §§ 94, 98 og 99 i selskabsloven finder ikke anvendelse på generalforsamlinger indkaldt i overensstemmelse med stk. 1.«</p>
<p>§ 211. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af:</p>	
<p>1-10) ---</p>	
	<p>4. I § 211, stk. 2, indsættes som nr. 11:</p>

	<p>»11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og regler fastsat i medfør heraf.«</p>
<i>Stk. 3 og 4. ---</i>	
	<p>5. Efter § 212 indsættes før overskriften før § 213:</p> <p>»§ 212 a. Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 4, stk. 1, artikel 9, 10, 13-18, artikel 22, litra a, nr. ii, artikel 33, stk. 8, artikel 53, stk. 2, artikel 70, stk. 2 og 3, artikel 73, 75, 79, 80, 83 og 84 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet forelægger en genopretningsplan fra en central modpart (CCP) for Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet om genopretningsplanens indhold.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder afviklingsplaner i henhold til artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, som Finanstilsynet vedtager efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Finansiell Stabilitet forelægger en vurdering af afviklingsmulighederne for en central modpart (CCP) for Finanstilsynet i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.</p>

	<p><i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet indsender efter indstilling fra Finansiell Stabilitet en rapport til den centrale modpart (CCP) om afviklingshindringer i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet træffer afgørelse i henhold til artikel 22, litra a, nr. ii, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Finanstilsynet udfører opgaverne som afviklingsmyndighed med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.</p> <p>§ 212 b. Erhvervsministeriet er det kompetente ministerium i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«</p>
<p>§ 220. Finanstilsynet kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordningerne nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf. Påbud kan ligeledes gives til sammenslutninger af juridiske personer.</p>	<p>6. I § 220, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, og <i>stk. 2, 1. pkt.</i>, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Danmarks Nationalbank kan, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af kapitel 32, påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordningerne nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf. Påbud kan ligeledes gives til sammenslutninger af juridiske personer.</p>	<p>6. I § 220, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, og <i>stk. 2, 1. pkt.</i>, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov«.</p>

<p>§ 221. Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at afsætte en direktør i virksomheden inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren efter § 68, stk. 1, nr. 2-5, § 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148 ikke kan varetage stillingen.</p>	<p>7. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingsystem«.</p>
<p>Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 68, stk. 1, nr. 2-5, § 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148 ikke kan varetage hvervet.</p>	<p>8. I § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller i en it-operatør af et detailbetalings-system«.</p>
<p>Stk. 3. ---</p>	
<p>Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3, eller § 147, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>7. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingsystem«.</p> <p>8. I § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller i en it-operatør af et detailbetalings-system«.</p>
<p>Stk. 5-8. ---</p>	
<p>Stk. 9. Drives en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1-8 tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige.</p>	<p>7. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingsystem«.</p>
	<p>9. Efter § 221 indsættes før overskriften før § 222:</p>

		»§ 221 a. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, at afholde sig fra at udøve funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.«
§ 231. ---		
Stk. 2. Følgende fysiske og juridiske personer anses tillige som part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af Finanstilsynet efter regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, for så vidt angår den del af afgørelsen, som vedrører den pågældende:		
1 og 2) ---		
		10. I § 231, stk. 2, indsættes som nr. 3 og 4: »3) Den centrale modpart (CCP), når Finanstilsynet har truffet afgørelse i medfør af § 221 a. 4) Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i en central modpart (CCP), eller en juridisk eller fysisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til den centrale modpart (CCP), når Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«
Stk. 3. ---		
		11. Efter § 251 indsættes:

	<p>»§ 251 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«</p>
<p>§ 254. En operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. 1. pkt. gælder tilsvarende for påbud til et registreret betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180.</p>	<p>12. I § 254, stk. 1, 1. pkt., ændres »En operatør af en markedsplads« til: »Undlader en operatør af en markedsplads«, og »eller en aktionær, der undlader« ændres til: », en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi,«.</p>
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Giver en person, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.</p>	<p>13. I § 254, stk. 3, ændres »eller en aktionær« til: », en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi«.</p>

<p>§ 256. Undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetnings-tjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.</p>	<p>14. I § 256, stk. 1, ændres »eller en aktionær« til: », en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi«.</p> <p>15. I § 256, stk. 1, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov,«.</p>
<p>Stk. 2 og 3. ---</p>	
	<p>§ 3</p>
	<p>I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lov-bekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 3 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Lov om investeringsforeninger</i></p>	
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitut) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kol-</p>	<p>1. I <i>fodnoten</i> til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæ-</p>

lektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet), Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af bestemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/583/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

redygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141« og »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35« ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35 og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1«.

<p>2009/65/EF for så vidt angår central investorerinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorerinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 1, Kommissionens forordning 2010/584/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>		
<p>§ 2. I denne lov forstås ved:</p>		
1-20) ---		
21)	Feederinstitut:	
	a) ---	
	b) en dansk UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse efter § 12, stk. 2, henholdsvis § 15, stk. 3, § 16, stk. 3, eller § 17, stk. 3.	2. Tre steder i § 2, nr. 21, litra b, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.
22-26) ---		

		3. I § 2 indsættes som <i>nr. 27</i> : »27) Bæredygtighedsrisiko: Bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.«
§ 12. ---		
<i>Stk. 2 og 3.</i> ---		
<i>Stk. 4.</i> En dansk UCITS, der allerede udøver virksomhed og herefter får tilladelse som feederinstitut, eller som har fået tilladelse til at investere i et nyt masterinstitut, skal senest 30 dage før den i nr. 3 nævnte dato udlevere følgende til sine investorer:		
1) ---		
2)	Den i § 103 nævnte centrale investorinformation for feederinstituttet og masterinstituttet.	4. I § 12, <i>stk. 4, nr. 2</i> , ændres »centrale investorinformation« til: »centrale information«.
3 og 4) ---		
<i>Stk. 5 og 6.</i> ---		
§ 15. ---		
<i>Stk. 2.</i> ---		
		5. I § 15 indsættes efter <i>stk. 2</i> som nyt stykke: » <i>Stk. 3.</i> En investeringsforening, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, <i>stk. 1</i> , i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«

		Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
<i>Stk. 3. ---</i>		
§ 16. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
		6. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. En SIKAV, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.« Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
<i>Stk. 3. ---</i>		
§ 17. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
		7. I § 17 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. En værdipapirfond, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.« Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
<i>Stk. 3. ---</i>		
§ 63. ---		

		8. I § 63 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. En investeringsforening skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici, når investeringsforeningen opfylder kravene i stk. 1.« Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.
		Stk. 2 og 3. ---
		Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om
1)	forholdene nævnt i stk. 1 og 2,	9. I § 63, stk. 4, nr. 1, der bliver stk. 5, nr. 1, ændres »stk. 1 og 2,« til: »stk. 1-3,«.
2-6) ---		
		Stk. 5. ---
		Overskriften. Prospekter, central investorinformation og oplysninger om andelsklasser.
		10. I overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, ændres »central investorinformation« til: »central information«.
		Overskriften. Central investorinformation
		10. I overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, ændres »central investorinformation« til: »central information«.
		§ 103. Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted. Den centrale
		10. § 103 affattes således: »§ 103. Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde og på sin hjemmeside offentliggøre et dokument med central information for hver afdeling eller andelsklasse i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sam-

<p>investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika ved den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, så en detailinvestor kan forstå karakteren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.</p>	<p>mensatte og forsikringsbaserede investeringssprodukter til detailinvestorer, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved udbud af andele i en dansk UCITS til professionelle investorer, kan den danske UCITS, i stedet for at udarbejde et dokument som anført i stk. 1, udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Den danske UCITS gennemgår regelmæssigt oplysningerne i dokumentet, jf. stk. 1 og 2, og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig på den danske UCITS' hjemmeside.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Dokumentet, jf. stk. 1 eller 2, og senere ændringer heri skal være modtaget af Finanstilsynet senest 3 hverdage efter offentliggørelsen.«</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Den danske UCITS skal løbende opdatere de væsentlige dele af den centrale investorinformation.</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Den centrale investorinformation skal offentliggøres på den danske UCITS' hjemmeside.</p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Dokumentet med central investorinformation og senere ændringer heri skal sendes til Finanstilsynet og være modtaget i Finanstilsynet senest 3 hverdage efter offentliggørelsen.</p>	
<p><i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om indsendelse af den centrale investorinformation til Finanstilsynet.</p>	

<p><i>Stk. 6.</i> Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om indholdet og formen af den centrale investorinformation og om udlevering heraf.</p>		
<p>§ 103 a. Den centrale investorinformation, jf. § 103, stk. 1, for investeringsforeninger, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab, skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af oplysningerne om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2.</p>		<p>11. § 103 a ophæves.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Har investeringsforeningen nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive dettes sammensætning.</p>		
<p>§ 161. Finanstilsynet påser overholdelsen af følgende:</p>		
<p>1-9) ---</p>		
		<p>12. I § 161, stk. 1, indsættes som nr. 10: »10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«</p>
<p><i>Stk. 2-5.</i> ---</p>		
<p>§ 175. ---</p>		
<p><i>Stk. 2.</i> ---</p>		

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om:		
1-10) ---		
11)	Central investorinformation i henhold til § 103 og regler udstedt i medfør af § 103, stk. 6.	4. I § 12, stk. 4, nr. 2, overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, ændres »central investorinformation« til: »central information«. 13. I § 175, stk. 3, nr. 11, udgår »og regler udstedt i medfør af § 103, stk. 6«.
Stk. 4-12. ---		
§ 177. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser:		
1-10) ---		
11)	Central investorinformation, jf. § 103.	4. I § 12, stk. 4, nr. 2, overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, ændres »central investorinformation« til: »central information«.
Stk. 2. ---		
§ 190. Overtrædelse af § 3, stk. 1-6, § 4, stk. 1-4, § 5, § 9, stk. 3, § 10, stk. 3, § 11, stk. 3, § 12, stk. 4 og 5, § 18, stk. 2 og 4, § 28, stk. 1 og 3, § 37, stk. 1, 1. pkt., § 47, stk. 1-3, § 48, stk. 1, 3, 4, 6 og 7, § 49, § 50, stk. 1 og 2, § 51, stk. 1-6, § 52, stk. 1-6, § 53, stk. 1-5, § 54, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 55, § 56, stk. 2, § 57, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 58, stk. 1, nr. 1, § 62, stk. 1 og 2, § 64, stk. 1-4, § 65, § 66, stk. 1, § 67, stk. 1, § 68, stk. 1, § 69, § 73, stk. 1, § 74, stk. 1-4, § 75, stk. 1, §§ 76-78, § 82, stk. 1, 1. pkt., § 83, stk. 1, §		14. I § 190, stk. 1, 1. pkt., udgår »§ 103 a,«. 15. I § 190, stk. 1, 2. pkt., ændres, »§ 63, stk. 1 og 2« til: » § 63, stk. 1 og 3«.

<p>84, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., § 85, § 86, stk. 1 og 2, § 87, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 88-90, § 91, 1. pkt., § 92, 1. pkt., § 93, § 94, stk. 1 og 5, § 97, stk. 1, 1. pkt., § 98, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, §§ 99 og 100, § 102, stk. 1, 3 og 4, § 103, stk. 1, § 103 a, § 104, stk. 1, § 105, stk. 1, §§ 107 og 108, § 109, stk. 5, § 114, stk. 1, 5 og 6, § 116, stk. 2, § 132, stk. 1, §§ 139-141, § 142, stk. 1, 2 og 4, § 143, § 144, stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., §§ 145, 147 og 148, § 149, stk. 1, 4 og 5, § 150, § 151, stk. 1 og 3, §§ 152, 154 og 156, § 157, stk. 1-3, § 159, stk. 2, 1. pkt., og § 160, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af § 14 a, stk. 3, 5 og 6, §§ 38 og 46, § 48 a, stk. 1-6, § 48 b, § 48 c, § 51, stk. 1, nr. 5, § 52, stk. 1, nr. 6, § 59, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 60, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 1. og 2. pkt., § 61, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. og 2. pkt., og stk. 4 og 6, § 63, stk. 1 og 2, § 63 a, stk. 1, § 63 b, stk. 1, § 63 c, stk. 1, § 166, stk. 3, § 176, stk. 1, 1.-5. pkt., stk. 3, 1.-7. pkt., og stk. 5, og § 199, stk. 1, straffes med bøde.</p>	
<p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>	
	<p>16. I § 190 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 5. Med bøde straffes den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«</p> <p>Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.</p>
<p><i>Stk. 5-8. ---</i></p>	
	<p>§ 4</p>
	<p>I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, jf. lovbetændtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021, som ændret ved § 302 i lov nr. 1155 af 8. juni</p>

	2021, § 7 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 5 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændring:
<i>Lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme</i>	
§ 38. ---	
<i>Stk. 2-7. ---</i>	
<i>Stk. 8.</i> Tavshedspligten i stk. 1 er ikke til hinder for, at advokater, revisorer, eksterne bogholdere og skatterådgivere fraråder deres klient at udøve ulovlig virksomhed.	1. I § 38, <i>stk. 8</i> , indsættes efter »er«: »dog«.
	§ 5
	I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 2710 af 7. december 2021, som ændret ved § 8 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om betalinger</i>	
§ 1. ---	
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> § 66, § 75, § 77, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 2, § 82, stk. 1 og 2, §§ 96, 99, 100, 104, 108, 117-119, 122, 123 og 125, finder anvendelse på ikkevederlagsfrie elektroniske tjenester, der kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, og betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre transaktionen meddeles ved hjælp telekommunikationsudstyr og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationsnettet, og som kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser, uden at disse tjenester udgør en betalingstjeneste omfattet af bilag 1, uanset § 5, nr. 17.	1. I § 1, <i>stk. 5</i> , § 1, <i>stk. 9</i> , 1. pkt., og § 6, <i>stk. 3</i> , ændres »104« til: »104 og 104 a«.

<i>Stk. 6. ---</i>		
<i>Stk. 7.</i> Erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra lovens §§ 26-29, 42 og 50-59, § 81, stk. 1-4, §§ 112 og 120-123, § 124, stk. 4, og § 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.	2.	I § 1, stk. 7, ændres »§ 81, stk. 1-4« til: »§ 81, stk. 1-3«.
<i>Stk. 8. ---</i>		
<i>Stk. 9.</i> Erhvervsministeren kan for tjenester og betalingstransaktioner, der er omfattet af § 1, stk. 5, dispensere helt eller delvis fra § 66, § 75, § 77, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 2, § 82, stk. 1 og 2, og §§ 96, 99, 100, 104, 108, 117-119, 122, 123 og 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller betalingstransaktion eller bestemte typer af tjenester eller betalingstransaktioner. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester eller betalingstransaktioner.	1.	I § 1, stk. 5, § 1, stk. 9, 1. pkt., og § 6, stk. 3, ændres »104« til: »104 og 104 a«.
§ 4. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
<i>Stk. 3.</i> Kapitel 5-8 med undtagelse af § 67, stk. 1, nr. 2, § 72, stk. 1, nr. 2, litra e, § 72, stk. 1, nr. 5, litra f, §§ 76, 101, 102, 104 og 106, § 113, stk. 1, § 120 og § 121, stk. 1 og 3, finder anvendelse på de dele af betalingstransaktioner, der gennemføres i lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor enten kun betaleren eller betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er etableret i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, uanset hvilken valuta betalingstransaktionen ydes i.	3.	I § 4, stk. 3, ændres »104 og 106« til: »104, 104 a og 106«.
§ 6. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		

<p><i>Stk. 3.</i> En udbyder af betalingstjenester kan aftale med en bruger, der ikke er en forbruger, at kapitel 5 og § 80, § 82, stk. 3, og §§ 97, 98, 100-102, 104, 111, 112, 117-119 og 125 ikke skal finde anvendelse.</p>	<p>1. I § 1, stk. 5, § 1, stk. 9, 1. pkt., og § 6, stk. 3, ændres »104« til: »104 og 104 a«.</p>
<p><i>Stk. 4 og 5.</i> ---</p>	
<p>§ 81. En betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis denne modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov, jf. dog § 5 i hvidvaskloven og stk. 2, 3 og 5.</p>	<p>4. I § 81, stk. 1, ændres »stk. 2, 3 og 5 « til: »stk. 2-6«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> ---</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Betalingsmodtagere, som er beliggende i områder, hvor der kan være en forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, er uanset stk. 1 alene forpligtet til at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00. Erhvervsministeren fastsætter, i hvilke områder i Danmark der kan være en forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter. Erhvervsministeren offentliggør en meddelelse herom på Erhvervsministeriets hjemmeside.</p>	<p>5. I § 81, stk. 3, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum: »Betalingsmodtagere, der ikke modtager kontanter i tidsrummet kl. 20.00-22.00, skal opsætte skilte herom.«</p>
<p><i>Stk. 4.</i> Betalingsmodtagere, der ønsker kun at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00, jf. stk. 3, skal forinden underrette Finanstilsynet herom.</p>	<p>6. § 81, stk. 4, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»Stk. 4. Betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter, der opfylder følgende betingelser:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Arrangementet varer maksimalt 14 dage. 2) Arrangementet forekommer højst én gang årligt. 3) Arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol.

	<p>4) Arrangøren af arrangementet har forud for forbrugers tilmelding til arrangementet tydeligt oplyst forbrugeren om, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.«</p> <p>Stk. 5 bliver herefter stk. 6.</p>
<i>Stk. 5. ---</i>	
§ 97. ---	
<i>Stk. 2.</i> Indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, der er iværksat via en udbyder af betalingsinitieringstjenester, skal rettes til den kontoførende udbyder i henhold til stk. 1, jf. dog § 99, stk. 2 og 3, og § 104.	7. I § 97, stk. 2, ændres »§ 104« til: »§§ 104 og 104 a«.
§ 103. ---	
<i>Stk. 2.</i> Er den entydige identifikationskode, som brugeren har angivet, ukorrekt, er udbyderen ikke ansvarlig i henhold til § 104 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.	8. I § 103, stk. 2, ændres »§ 104« til: »§§ 104 og 104a«.
<i>Stk. 3-6. ---</i>	
§ 104. Iværksættes en betalingsordre af betaleren, er betalerens udbyder over for betaleren ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet i overensstemmelse med § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108. Efter at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er denne over for betalingsmodtageren ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen. Betalerens udbyder skal	9. § 104 ophæves og i stedet indsættes: »§ 104. Iværksættes en betalingsordre af betaleren, er betalerens udbyder over for betaleren, med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet. Efter at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er betalingsmodtagerens udbyder over for betalingsmodtageren og med forbehold for § 97, §

dog altid forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet.

103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

Stk. 2. Betalerens udbyder skal efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet uden omkostninger for betaleren.

Stk. 3. Hvor betalerens udbyder er ansvarlig efter stk. 1, 1. pkt., skal udbyderen uden unødigt forsinkelse godtgøre betalerens direkte tab og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Stk. 4. Hvor betalingsmodtagerens udbyder er ansvarlig efter stk. 1, 2. pkt., udbyderen godtgøre betalingsmodtagers direkte tab, herunder øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren, med forbehold for § 115, stk. 2, og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb. Valørdatoen for krediteringen af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den valørdato, som beløbet skulle have haft, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. § 115.

Stk. 5. Gennemføres en betalingstransaktion for sent, sikrer betalingsmodtagerens udbyder efter anmodning fra betalerens udbyder, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

§ 104 a. Iværksættes en betalingsordre af eller via betalingsmodtageren, er dennes udbyder over for betalingsmodtageren, med forbehold for § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108, ansvarlig for manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder, for betalingsmodtagerens direkte tab i overensstemmelse med omfanget i § 104, stk. 4.

Stk. 2. Er betalingsmodtagerens udbyder ansvarlig efter stk. 1, skal udbyderen øjeblikkeligt videresende den pågældende betalingsordre til betalerens udbyder.

Stk. 3. Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Stk. 4. Betalingsmodtagerens udbyder skal efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtager om resultatet uden omkostninger for betalingsmodtageren.

Stk. 5. Er betalingsmodtagerens udbyder ikke ansvarlig i henhold til stk. 1 i denne bestemmelse, er betalerens udbyder over for betaleren ansvarlig for direkte tab i henhold til § 104, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget transaktionsbeløbet. Er betalerens udbyder ansvarlig, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.«

<i>Stk. 2.</i> Iværksættes en betalingsordre af eller via betalingsmodtageren, er dennes udbyder over for betalingsmodtageren ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder, jf. § 97, § 103, stk. 2, 4 og 5, og § 108. Herudover finder stk. 1 tilsvarende anvendelse. Betalingsmodtagerens udbyder skal dog altid forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet.		
§ 106. En udbyder af betalingstjenester, der har erstattet et tab, jf. §§ 99 eller 104, som følge af forhold hos en anden udbyder eller tredjemand, kan kræve erstatningen godtgjort af den pågældende.	10.	I § 106 ændres »eller 104« til: »,104 eller 104 a«.
§ 107. Er en betaling udeblevet eller forsinket under omstændigheder som nævnt i § 104, stk. 1 og 2, eller § 105, stk. 1 og 2, kan misligholdelsesbeføjelser ikke af den grund gøres gældende over for betaleren, bortset fra krav på rente. Er beløbet debiteret betalerens konto, er betaling sket med frigørende virkning for betaleren.	11.	I § 107, 1. pkt., ændres »§ 104, stk. 1 og 2,« til: »§ 104, stk. 1, § 104 a, stk. 1,«.
§ 124. ---		
<i>Stk. 2.</i> En udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge skal på forhånd indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger af betalingstjenester, hvis udbyderen eller udstederen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.	12.	I § 124, stk. 2, affattes således: »Stk. 2. En udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke.«
<i>Stk. 3.</i> Uanset stk. 2 må en udbyder af betalingstjenester og betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning, retshåndhævelse og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.	13.	§ 124, stk. 3, indsættes efter: »Uanset stk. 2«: »og § 125, stk. 3,«.
<i>Stk. 4. ---</i>		
§ 125. ---		

<i>Stk. 2.</i> En erhvervsdrivende skal på forhånd indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2.		14. § 125, stk. 2, affattes således: »Stk. 2. En erhvervsdrivende må kun behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, med brugerens udtrykkelige samtykke, jf. stk. 3, nr. 2.«
<i>Stk. 3-6.</i> ---		
§ 136. ---		
<i>Stk. 2.</i> ---		
<i>Stk. 3.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7.		15. I § 136, stk. 3, indsættes efter »kapitel 5-7«: », bortset fra §§ 84-91«.
<i>Stk. 4-11.</i> ---		
		§ 6
		I lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, som ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter</i>		
§ 10. I denne lov forstås ved:		
1-62) ---		
		1. I § 10 indsættes som nr. 63: »63) Råvare- og emissionskvotehandler: en virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11, i bilag 2 til lov om fondsmæg-

	lerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.«
	<p>2. Efter § 46 indsættes før overskriften før § 47:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Behandling af personnummer</i></p> <p>§ 46 a. Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.«</p>
§ 224. ---	
	<p>3. I § 224 indsættes som <i>stk. 2</i> og <i>3</i>:</p> <p><i>»Stk. 2.</i> Er der tale om en fondsmæglerselskabskoncern med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater, kan Finanstilsynet og de andre relevante kompetente myndigheder efter fælles aftale afgørelse udpege en koncerntilsynsførende og dermed afvige fra principper om fastlæggelse af koncerntilsynsførende og træffe afgørelse om at udpege en anden koncerntilsynsførende, hvis formålet er at sikre effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse, får moderinvesteringsselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede fælles afgørelse.«</p>
§ 253. ---	
	4. I § 253 indsættes som <i>stk. 2</i> og <i>3</i> :

		<p>»Stk. 2. Finanstilsynet kan inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser selv foretage verifikation.</p> <p>Stk. 3. Finanstilsynet kan anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.«</p>
§ 257. § 255, stk. 1, er endvidere ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til følgende:		
1-13) ---		
		5. I § 257, stk. 1, indsættes som nr. 14:
		»14) Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.«
Stk. 2-6. ---		
		§ 7
		I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 305 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 13 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, § 1 i lov nr. 1164 af 8. juni 2021 og § 18 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder</i>		
<i>Fodnoten.</i> Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF,		1. <i>Fodnoten</i> til lovens titel affattes således:
		»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud, EU-Tidende 2004, nr.

2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende nr. L 173, side 190.

L 142, side 12, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber, EU-Tidende 2007, nr. L 184, side 17, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/1132/EU af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 46, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/23/EU af 16. december 2020, EU-Tidende 2021, nr. L 22, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, EU-tidende 2017, nr. L 345, side 96, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296.«

§ 1. ---

<p><i>Stk. 1.</i> Denne lov finder anvendelse på pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte investeringsservicer og -aktiviteter</p>	<p>2. I § 1, stk. 1, indsættes efter »nævnte investeringsservicer og -aktiviteter«: », jf. dog stk. 4.«</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Loven finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder her i landet, jf. § 2, nr. 13</p>	<p>3. I § 1, stk. 2, indsættes efter »jf. § 2, nr. 13«: », jf. dog stk. 4.«</p>
<p><i>Stk. 3.</i> Loven finder anvendelse på finansieringsinstitutter her i landet, jf. § 2, nr. 15</p>	<p>4. I § 1, stk. 3, indsættes efter »jf. § 2, nr. 15«: », jf. dog stk. 4.«</p>
	<p>5. I § 1 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> For virksomheder og enheder, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 48/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, finder alene denne lovs kapitel 11 a anvendelse.«</p> <p>Stk. 4 bliver herefter stk. 5.</p>
<p><i>Stk. 2-4.</i> ---</p>	
	<p>6. I § 1 indsættes som <i>stk. 6</i>:</p> <p>»<i>Stk. 6.</i> Kapitel 11 a finder anvendelse på centrale modparter (CCP'er).«</p>
<p>§ 2. I denne lov forstås ved:</p>	
<p>1-7) ---</p>	
	<p>7. I § 2 indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:</p> <p>»8) Central modpart (CCP): En central modpart som defineret i § 3, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder.«</p>

		Nr. 8-23 bliver herefter nr. 9-24.
8-12) ---		
13)	Finansiell holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiell virksomhed, hvor mindst én dattervirksomhed er omfattet af § 1, stk. 1, eller er et udenlandsk kreditinstitut eller investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller en blandet holdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 51, i lov om finansiell virksomhed.	8. I § 2, nr. 13, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 10« til: »§ 5, stk. 1, nr. 9«.
14-23) ---		
§ 4. ---		
Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en finansiell holdingvirksomhed. Finansiell Stabilitet kan, uanset om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiell holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:		
1) ---		
2)	En eller flere af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne for afvikling.	10. I § 4, stk. 2, nr. 2, ændres »fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder« til: »fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer og -aktiviteter nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte investeringsservice og -aktiviteter«.

3)	Finanstilsynet vurderer, at et sammenbrud i en finansiell holdingvirksomheds dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmægler-selskab I og ikke en afviklingsenhed, vil medføre risiko for sammenbrud i afviklingskoncernen.	11. I § 4, stk. 2, nr. 3, ændres »fondsmægler-selskab I og ikke en afviklingsenhed« til: »fondsmægler-selskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer og -aktiviteter nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, og som ikke er en afviklingsenhed«.
Stk. 3-6. ---		
		<p>12. Efter kapitel 11 indsættes:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 11 a</p> <p style="text-align: center;"><i>Restrukturering og afvikling af centrale modparter (CCP'er)</i></p> <p>»§ 59 a. Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 4, artikel 9, stk. 8, artikel 18, stk. 6, artikel 19, stk. 1, artikel 21, artikel 22, stk. 1, artikel 22, stk. 1, litra a, nr. i, artikel 22, stk. 5, artikel 23-32, artikel 33, stk. 1-7, artikel 34-36, artikel 38-52, artikel 53, stk. 1, artikel 54-69, artikel 70, stk. 2, artikel 71-75 og artikel 77-80 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.</p> <p>§ 59 b. §§ 36-38, 45, 74, 76-78, 80, 84, 87, 89, 90, 93-99, 101, 102, 104, 109, 119-121, 135, 154-157, 160-164, 167-170, 174, 185, 186, 188, 191-193, 236-318 og 338-344 i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder, finder ikke anvendelse ved Finansiell Stabilitets iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger over for en central modpart (CCP)'er.</p> <p>Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler og procedurer, der træder i stedet</p>

		for de i medfør af stk. 1 fravegne regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder.«
		§ 8
		I lov om ejendomscreditselskaber, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1063 af 19. maj 2021, som ændret ved § 301 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 12 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:
	<i>Lov om ejendomscreditselskaber</i>	
	§ 3. Finanstilsynet giver efter ansøgning et sel- skab tilladelse til at udøve virksomhed som ejen- domskreditselskab, når	
1-2) ---		
3)	den person i selskabet, som er an- svarlig for handel med pantebreve, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, opfyl- der betingelserne i § 5, og	1. I § 3, <i>stk. 1, nr. 3</i> , ændres »§ 5, og« til: »§ 5,«
4)	ejerne af kvalificerede andele i sel- skabet opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om fi- nansiel virksomhed.	2. I § 3, <i>stk. 1, nr. 4</i> , ændres »lov om fi- nansiel virksomhed.« til »lov om finansiel virksomhed, og«.
5)		
6)		3. I § 3, <i>stk. 1</i> , indsættes som <i>nr. 5</i> : »5) selskabet har en forretningsgang for kre- ditværdighedsvurdering, jf. lov om kreditafta- ler.«
<i>Stk. 2-8. ---</i>		
7)		

<p>§ 24. En person eller et selskab, der kan dokumentere, at personen eller selskabet før den 1. juli 2010 har udøvet erhvervsmæssig handel med pantebreve og har indsendt ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet senest den 1. januar 2011, kan fortsætte hermed, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse om tilladelse. For personen eller selskabet får § 2, stk. 1, § 3, stk. 1, nr. 1 og 5, og § 8 først virkning fra den 1. januar 2011.</p>	<p>4. I § 24, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 3, stk. 1, nr. 1 og 5« til: »§ 3, stk. 1, nr. 1, § 3, stk. 2«.</p>
<p>Stk. 2 og 3. ---</p>	
	<p>§ 9</p>
	<p>I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere</i></p>	
<p>§ 3. ---</p>	
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Finanstilsynet giver tilladelse, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 4:</p>	
<p>1)</p>	<p>Virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark, jf. dog stk. 5.</p>
<p>1. I § 3, stk. 3, nr. 1, indsættes som 2. pkt.: »Boligkreditformidlere, der ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, anses for at have hovedkontor i den medlemsstat, hvor virksomheden faktisk udøver sin hovedvirksomhed.«</p>	
<p>2-5) ---</p>	
<p>Stk. 4-8. ---</p>	
<p>§ 4 a. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.</p>	<p>2. I § 4 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: »Registeret skal være tilgængeligt online og løbende ajourføres«.</p>

<i>Stk. 2. ---</i>		
§ 10 c. ---		
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet videregiver den meddelelse, der er nævnt i stk. 1, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samtidigt underretning til boligkreditformidleren om videresendelsen.		3. I § 10 c, stk. 2, indsættes som 2. pkt.: »Finanstilsynet underretter også tilsynsmyndighederne om de kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet, og om kreditgiverne tager det fulde ansvar for boligkreditformidlerens aktiviteter.«
<i>Stk. 3.</i> Boligkreditformidleren kan påbegynde sin virksomhed 1 måned efter den dato, hvor underretningen af boligkreditformidleren efter stk. 2 er sket.		4. I § 10 c, stk. 3, indsættes som 2. pkt.: »Boligkreditformidleren må ikke yde sine tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, til forbrugere i en medlemsstat, hvor kreditgiveren ikke må udøve sin virksomhed.«
§ 10 d. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
		5. I § 10 d indsættes som stk. 3: »Stk. 3. Finanstilsynet anvender oplysninger fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register og underretter om nødvendigt boligkreditformidleren om betingelser for udførelsen af aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret i værtslandet.«
		§ 10
		I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse af 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 7 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, foretages følgende ændring:
<i>Lov om forsikringsformidling</i>		

	til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. <i>Kreditværdighedsvurdering«.</i>
	§ 12
	I lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, foretages følgende ændring:
<i>Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love.</i>	
§ 19. ---	
<i>Stk. 2-6. ---</i>	
<i>Stk. 7. Erhvervsministeren fremsætter senest i folketingsåret 2021-22 forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, jf. denne lovs § 7, nr. 5.</i>	1. I § 19, stk. 7, ændres »folketingsåret 2021-22« til: »folketingsåret 2022-23«.

KOMMISSIONENS DELEGEREDE DIREKTIV (EU) 2021/1270**af 21. april 2021****om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)¹⁾, særlig artikel 12, stk. 3, artikel 14, stk. 2, og artikel 51, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Omstilling til en kulstoffattig, mere bæredygtig, ressourceeffektiv og cirkulær økonomi i tråd med målene for bæredygtig udvikling er afgørende for at sikre EU-økonomiens konkurrenceevne på lang sigt. I 2016 indgik Unionen Parisaftalen²⁾. I artikel 2, stk. 1, litra c), i Parisaftalen fastsættes målet om at styrke indsatsen mod klimaændringer, bl.a. ved at sikre, at de finansielle strømme fremmer lave drivhusgasemissioner og en klimarobust udvikling.

(2) I erkendelse af denne udfordring fremlagde Kommissionen den europæiske grønne pagt³⁾ i december 2019. Den grønne pagt udgør en ny vækststrategi, der sigter mod at omstille Unionen til et retfærdigt og velstående samfund med en moderne, ressourceeffektiv og konkurrencedygtig økonomi, hvor der fra 2050 ikke længere er nogen nettoemissioner af drivhusgasser, og hvor den økonomiske vækst er afkoblet fra ressourceanvendelsen. Dette mål forudsætter, at investorerne får klare signaler med hensyn til deres investeringer, for at undgå strandede aktiver og skaffe bæredygtig finansiering.

(3) I marts 2018 offentliggjorde Kommissionen sin handlingsplan for finansiering af bæredygtig vækst⁴⁾ med en ambitiøs og sammenhængende strategi for bæredygtig finansiering. Et af målene i handlingsplanen er at omlægge kapitalstrømme i retning af bæredygtige investeringer for at opnå en bæredygtig og inklusiv vækst. Den konsekvensanalyse, der ligger til grund for de efterfølgende lovgivningsmæssige initiativer, der blev offentliggjort i maj 2018⁵⁾, viste, at det er nødvendigt at præcisere, at administrationselskaber bør tage hensyn til bæredygtighedsfaktorer som en del af deres forpligtelser over for investorerne. Administrationselskaber bør derfor løbende vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici, men også alle relevante bæredygtighedsrisici som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088⁶⁾, som, hvis de opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering. Kommissionens direktiv 2010/43/EU⁷⁾ henviser ikke udtrykkeligt til bæredygtighedsrisici. Af denne grund og for at sikre, at de interne procedurer og organisatoriske ordninger følges og gennemføres korrekt, er det nødvendigt at præcisere, at administrationselskabers processer, systemer og interne kontrol afspejler bæredygtighedsrisici, og at det er nødvendigt med teknisk kapacitet og viden for at kunne analysere disse risici.

(4) For at undgå ulige vilkår for administrationsselskaber og for investeringsselskaber, som ikke har udpeget et administrationsselskab, og for at undgå dermed forbundet fragmentering, inkonsekvens og uforudsigelighed i det indre markeds funktion bør reglerne om integration af bæredygtighedsrisici også finde anvendelse på investeringsselskaber under hensyntagen til proportionalitetsprincippet.

(5) For at opretholde en høj standard for investorbeskyttelse bør administrationsselskaber, når de identificerer, hvilke typer interessekonflikter der kan skade et investeringsinstituts interesser, medtage interessekonflikter, der kan opstå som følge af integrationen af bæredygtighedsrisici i deres processer, systemer og interne kontrol. Sådanne konflikter kan omfatte konflikter som følge af relevant personales aflønning eller personlige transaktioner, interessekonflikter, der kan give anledning til grønvaskning, salg på tvivlsomt grundlag eller fejlagtige oplysninger om investeringsstrategier og interessekonflikter mellem forskellige investeringsinstitutter, der forvaltes af det samme administrationsselskab.

(6) I henhold til forordning (EU) 2019/2088 er administrations- eller investeringsselskaber, som er forpligtet til at tage hensyn til investeringsbeslutningers vigtigste negative indvirkninger på bæredygtighedsfaktorer, eller som frivilligt tager hensyn til sådanne negative indvirkninger, forpligtet til at oplyse, hvordan deres due diligence-politikker tager hensyn til de vigtigste negative indvirkninger. For at sikre konsekvens mellem forordning (EU) 2019/2088 og direktiv 2010/43/EU bør denne forpligtelse afspejles i direktiv 2010/43/EU.

(7) Direktiv 2010/43/EU bør derfor ændres —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2010/43/EU

I direktiv 2010/43/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 3 tilføjes følgende som nr. 11) og 12):

»11) »bæredygtighedsrisiko«: bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 (*1)

12) »bæredygtighedsfaktorer«: bæredygtighedsfaktorer som defineret i artikel 2, nr. 24), i forordning (EU) 2019/2088.

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (EUT L 317 af 9.12.2019, s. 1).«

2) I artikel 4, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at administrationsselskaberne tager hensyn til bæredygtighedsrisici, når de opfylder kravene i første afsnit.«

3) I artikel 5 tilføjes følgende som stk. 5:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at administrationsselskaberne med henblik på stk. 1, 2 og 3 bevarer de ressourcer og den sagkundskab, der er nødvendige for en effektiv integration af bæredygtighedsrisici.«

4) Følgende indsættes som artikel 5a:

»Artikel 5a

Forpligtelse for investeringsselskaber til at integrere bæredygtighedsrisici i forvaltningen af investeringsinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber integrerer bæredygtighedsrisici i forvaltningen af investeringsinstitutter under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af investeringsselskabernes forretninger.«

5) I artikel 9, stk. 2, tilføjes følgende som litra g):

»g) er ansvarlig for at integrere bæredygtighedsrisici i de aktiviteter, der er omhandlet i litra a)-f).«

6) I artikel 17 tilføjes følgende som stk. 3:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at administrationsselskaber, når de identificerer, hvilke typer interessekonflikter der kan skade et investeringsinstituts interesser, medtager de typer interessekonflikter, der kan opstå som følge af integrationen af bæredygtighedsrisici i deres processer, systemer og interne kontrol.«

7) I artikel 23 tilføjes følgende som stk. 5 og 6:

»5. Medlemsstaterne kræver, at administrationsselskaberne tager hensyn til bæredygtighedsrisici, når de opfylder kravene i stk. 1-4.

6. Medlemsstaterne sikrer, at hvis administrationsselskaber eller, hvor det er relevant, investeringsselskaber tager hensyn til investeringsbeslutningers vigtigste negative indvirkninger på bæredygtighedsfaktorer, som beskrevet i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2019/2088 eller som krævet i artikel 4, stk. 3 eller 4, i samme forordning, tager de pågældende administrationsselskaber eller investeringsselskaber hensyn til sådanne vigtige negative indvirkninger, når de opfylder kravene i nærværende artikels stk. 1-4.«

8) Artikel 38, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Risikostyringsstrategien skal omfatte de procedurer, som er nødvendige for at sætte administrations-selskabet i stand til for hvert af de administrerede investeringsinstitutter at vurdere det pågældende investeringsinstituts eksponering i forhold til markeds-, likviditets-, bæredygtigheds- og modpartsrisici samt investeringsinstituttets eksponering i forhold til alle andre risici, herunder operationelle risici, som kan være af afgørende betydning for de enkelte administrerede investeringsinstitutter.«

*Artikel 2***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. juli 2022 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 1. august 2022.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 3***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 4***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. april
2021.

På Kommissionens vegne

Ursula VON DER LEYEN

Formand

- 1) EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32.
- 2) Rådets afgørelse (EU) 2016/1841 af 5. oktober 2016 om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Parisaftalen, der er vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (EUT L 282 af 19.10.2016, s. 1).
- 3) COM(2019) 640 final.
- 4) COM(2018) 97 final.
- 5) SWD(2018) 264 final.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (EUT L 317 af 9.12.2019, s. 1).
- 7) Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationselskab (EUT L 176 af 10.7.2010, s. 42).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/2034**af 27. november 2019****om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Et solidt tilsyn er en integreret del af de reguleringsvilkår, hvorpå finansieringsinstitutter leverer tjenesteydelser i Unionen. Investeringsselskaber er sammen med kreditinstitutter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁵⁾ for så vidt angår deres tilsynsmæssige behandling og tilsyn, samtidig med at deres tilladelse og andre krav til organisation og god forretningsskik er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁶⁾.

(2) De eksisterende tilsynsordninger i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU er i vid udstrækning baseret på successive versioner af internationale reguleringsmæssige standarder, som Baselkomitéen for Banktilsyn har fastsat for store bankkoncerner, og tager kun delvist højde for de specifikke risici, der er forbundet med de forskellige aktiviteter i et stort antal investeringsselskaber. De specifikke sårbarheder og risici, der er forbundet med disse investeringsselskaber, bør derfor behandles yderligere ved hjælp af effektive, passende og forholdsmæssige tilsynsordninger på EU-plan, som bidrager til at skabe lige vilkår i hele Unionen, som sikrer et effektivt tilsyn, samtidig med at overholdelsesomkostningerne holdes nede, og som sikrer tilstrækkelig kapital til investeringsselskabers risici.

(3) Et forsvarligt tilsyn bør sikre, at investeringsselskaber forvaltes på en velordnet måde og i kundernes bedste interesse. Det bør tage hensyn til investeringsselskabers og deres kunders muligheder for at inkludere sig på overdreven risikotagning og de forskellige risikograder, som investeringsselskaber påtager sig og udgør. Et sådant tilsyn bør ligeledes sigte mod at undgå at pålægge investeringsselskaber uforholdsmæssige administrative byrder. Samtidig bør et sådant tilsyn gøre det muligt at finde en balance mellem at sikre investeringsselskabers sikkerhed og soliditet og at undgå for store omkostninger, der kan underminere levedygtigheden af deres forretningsaktiviteter.

(4) Mange af de krav, der udspringer af rammen bestående af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, er udformet med henblik på at adressere de fælles risici for kreditinstitutter. De eksisterende krav er således i vid udstrækning kalibreret til at bevare kreditinstitutters lånekapacitet under varierende økonomiske konjunkturer og til at beskytte indskydere og skatteydere mod potentielle sammenbrud og er ikke udformet med henblik på at tage højde for alle de forskellige risikoprofiler, som investeringsselskaber kan have. Investeringsselskaber har ikke store porteføljer af lån til privatkunder og erhvervs kunder og modtager ikke indlån. Sandsynligheden for, at deres sammenbrud kan have skadelige virkninger for den overordnede finansielle stabilitet, er lavere end for kreditinstitutter, men investeringsselskaber udgør ikke desto mindre en risiko, som det er nødvendigt at håndtere ved hjælp af en solid ramme. De risici, som de fleste investeringsselskaber står over for og selv udgør, er således væsentligt anderledes end de risici, som kreditinstitutter står over for og selv udgør, og sådanne forskelle bør afspejles tydeligt i Unionens tilsynsmæssige ramme.

(5) Forskelle i anvendelsen af de eksisterende tilsynsmæssige rammer i de forskellige medlemsstater bringer de lige vilkår for investeringsselskaber i Unionen i fare, hvilket hæmmer investorers adgang til nye muligheder og bedre metoder til styring af deres risici. Disse forskelle skyldes den generelle kompleksitet i anvendelsen af rammerne på forskellige investeringsselskaber på grundlag af de tjenester, som de yder, hvor nogle nationale myndigheder tilpasser eller strømliner denne anvendelse i national ret eller praksis. I betragtning af at de eksisterende tilsynsmæssige rammer ikke tager hensyn til alle de risici, som visse typer investeringsselskaber står over for og selv udgør, er der blevet anvendt store kapitaltillæg på visse investeringsselskaber i nogle medlemsstater. Der bør fastsættes ensartede bestemmelser vedrørende disse risici for at sikre et harmoniseret tilsyn med investeringsselskaber i hele Unionen.

(6) Der er derfor behov for en særlig tilsynsordning for investeringsselskaber, som ikke er systemiske i kraft af deres størrelse og indbyrdes forbindelse med andre finansielle og økonomiske aktører. Systemiske investeringsselskaber bør dog fortsat være omfattet af de eksisterende tilsynsmæssige rammer under forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Disse investeringsselskaber er en undergruppe af investeringsselskaber, som rammerne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU på nuværende tidspunkt finder anvendelse på, og de nyder ikke godt af særlige undtagelser fra de principielle krav heri. De største og mest indbyrdes forbundne investeringsselskaber har forretningsmodeller og risikoprofiler, der svarer til signifikante kreditinstitutters modeller og profiler. De leverer »banklignende« tjenesteydelser og påtager sig risici i betydeligt omfang. Desuden er systemiske investeringsselskaber så store og har forretningsmodeller og risikoprofiler af en sådan art, at de udgør en trussel mod stabile og velfungerende finansielle markeder på linje med store kreditinstitutter. Det er derfor hensigtsmæssigt, at disse investeringsselskaber fortsat er underlagt reglerne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

(7) Det er muligt, at investeringsselskaber, der handler for egen regning, der yder afsætningsgaranti for finansielle instrumenter eller placerer finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse i betydeligt omfang, eller som er clearingmedlemmer i centrale modparter, har forretningsmodeller og risikoprofiler, der svarer til kreditinstitutters modeller og profiler. I betragtning af deres størrelse og aktiviteter er det muligt, at sådanne investeringsselskaber udgør en risiko for den finansielle stabilitet, som kan sammenlignes med den risiko, som kreditinstitutter udgør. De kompetente myndigheder bør have mulighed for at kræve, at de fortsat er underlagt samme tilsynsmæssige behandling som kreditinstitutter, der er omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013, og tilsynet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

(8) Der kan være medlemsstater, hvor de myndigheder, som har ansvaret for tilsyn med investeringsselskaber, er forskellige fra de myndigheder, som har ansvaret for tilsyn med markedsadfærd. Det er derfor nødvendigt at skabe en mekanisme for samarbejde og udveksling af oplysninger mellem disse myndigheder for i hele Unionen at sikre et harmoniseret tilsyn med investeringsselskaber, der fungerer hurtigt og effektivt.

(9) Et investeringsselskab kan handle via et clearingmedlem i en anden medlemsstat. I de tilfælde hvor det gør dette, bør der indføres en mekanisme til udveksling af oplysninger mellem de relevante kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater. En sådan mekanisme bør gøre det muligt at udveksle oplysninger mellem den kompetente myndighed for tilsyn med investeringsselskabet og enten den myndighed, der fører tilsyn med clearingmedlemmet, eller den myndighed, der fører tilsyn med den centrale modpart, om den model og de parametre, der anvendes til beregning af investeringsselskabets marginkrav, hvor en sådan beregningsmetode anvendes som grundlag for investeringsselskabets kapitalgrundlagskrav.

(10) For at fremme harmonisering af tilsynsstandarder og -praksis i Unionen bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁷⁾, (EBA), bevare det primære ansvar for koordinering og konvergens af tilsynspraksis på området for tilsyn med investeringsselskaber inden for Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) i tæt samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁸⁾, (ESMA).

(11) Kravet til startkapitalens størrelse i et investeringsselskab bør baseres på de services og aktiviteter, som investeringsselskaber har tilladelse til at henholdsvis yde og udøve i henhold til direktiv 2014/65/EU. Medlemsstaternes mulighed for at reducere kravet til startkapitalens størrelse i specifikke situationer, jf. direktiv 2013/36/EU, på den ene side og situationen med uens gennemførelse af direktivet på den anden side har ført til en situation, hvor kravet til startkapitalens størrelse er forskelligt i Unionen. For at bringe denne fragmentering til ophør bør kravet til startkapitalens størrelse harmoniseres for alle investeringsselskaber i Unionen. Med henblik på at reducere hindringerne for markedsadgang, som forekommer i dag for multilaterale handelsfaciliteter (MHF'er) og organiserede handelsfaciliteter (OHF'er), bør startkapitalen for investeringsselskaber, der driver en MHF eller en OHF, fastsættes til det i dette direktiv omhandlede beløb. Hvis et investeringsselskab, der har tilladelse til at drive en OHF, også har fået tilladelse til at udføre handel for egen regning på betingelserne i artikel 20 i direktiv 2014/65/EU, bør dets startkapital fastsættes til det i nærværende direktiv omhandlede beløb.

(12) Selv om investeringsselskaber ikke længere bør være omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 575/2013 eller direktiv 2013/36/EU, bør visse begreber, som bruges i forbindelse med disse lovgivningsmæssige retsakter, bevare deres veletablerede betydning. For at muliggøre og lette konsekvent udlægning af sådanne begreber, når de anvendes i EU-retsakter, bør henvisninger i sådanne retsakter til investeringsselskabers startkapital, de tilsynsbeføjelser, som er tillagt de kompetente myndigheder vedrørende investeringsselskaber, investeringsselskabers proces til vurdering af den interne kapitalstrækkelighed, den tilsynskontrol- og vurderingsproces, som de kompetente myndigheder for investeringsselskaber anvender, og de bestemmelser om ledelse og aflønning, der finder anvendelse på investeringsselskaber, gælde som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv.

(13) Et velfungerende indre marked kræver, at ansvaret for tilsyn med et investeringsselskab, navnlig for så vidt angår dets solvens og finansielle soliditet, ligger hos den kompetente myndighed i selskabets hjemland. For også at opnå et effektivt tilsyn med investeringsselskaber i andre medlemsstater, hvor de yder service eller har en filial, bør der sikres et tæt samarbejde og udveksling af oplysninger med de kompetente myndigheder i disse medlemsstater.

(14) De kompetente myndigheder i værtslandene bør i enkelttilfælde kunne foretage kontrol på stedet og undersøge de aktiviteter, som filialer af investeringsselskaber udøver på deres område, og kræve oplysninger fra nævnte filialer om deres aktiviteter med henblik på information og tilsyn og navnlig for at sikre stabilitet i det finansielle system. Tilsynsforanstaltninger for sådanne filialer bør dog fortsat være hjemlandets ansvar.

(15) For at beskytte forretningsmæssigt følsomme oplysninger bør de kompetente myndigheder være omfattet af regler om tavshedspligt, når de udfører deres tilsynsopgaver og udveksler fortrolige oplysninger.

(16) Med henblik på at styrke tilsynet med investeringsselskaber og beskyttelsen af deres kunder bør revisorer foretage deres verifikation upartisk og straks underrette de kompetente myndigheder om forhold, som kan få alvorlige konsekvenser for et investeringsselskabs finansielle situation eller for dets administrative og regnskabsmæssige organisation.

(17) I forbindelse med dette direktiv bør personoplysninger behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725¹⁰⁾. I de tilfælde, hvor dette direktiv giver mulighed for udveksling af personoplysninger med tredjelande, bør de relevante bestemmelser i kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725 navnlig finde anvendelse.

(18) For at sikre opfyldelse af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033¹¹⁾, bør medlemsstaterne indføre administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. For at sikre, at de administrative sanktioner har afskrækkende virkning, bør de offentliggøres, undtagen i visse velafgrænsede tilfælde. Kunder og investorer bør have adgang til oplysninger om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som pålægges investeringsselskaber, for at give dem mulighed for at træffe kvalificerede beslutninger om deres investeringsmuligheder.

(19) For at afdække overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og overtrædelser af forordning (EU) 2019/2033 bør medlemsstaterne have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og fastlægge effektive og hurtige mekanismer til indberetning af potentielle og faktiske overtrædelser.

(20) Investeringsselskaber, der ikke betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, bør have en tilgængelig intern kapital, som i forhold til de specifikke risici, som de er eller kan blive eksponeret mod, er af en passende størrelse og kvalitet og er hensigtsmæssigt fordelt. De kompetente myndigheder bør sikre, at investeringsselskaber har strategier og processer, som er tilstrækkelige til, at de kan vurdere og opretholde en tilstrækkelig intern kapital. De kompetente myndigheder bør også kunne kræve, at små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber anvender lignende krav, hvis det er relevant.

(21) Tilsyns kontrol- og vurderingsbeføjelser bør fortsat være et vigtigt reguleringsredskab, som gør det muligt for de kompetente myndigheder at vurdere kvalitative elementer, herunder intern ledelse og kontrol og risikostyringsprocesser og -procedurer, og om nødvendigt fastsætte yderligere krav, herunder navnlig kapitalgrundlags- og likviditetskrav, navnlig for investeringsselskaber, der ikke betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, og hvor den kompetente myndighed også anser det for berettiget og hensigtsmæssigt for små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber.

(22) Princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip bør anvendes på en konsekvent måde af investeringsselskaber. For at tilpasse aflønningen til investeringsselskabers risikoprofil og sikre lige vilkår bør investeringsselskaber være underlagt klare principper med hensyn til ordninger for virksomhedsledelse og regler om aflønning, som er kønsneutrale, og som tager højde for forskellene mellem kreditinstitutter og investeringsselskaber. Nævnte regler bør dog ikke finde anvendelse på små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber, da bestemmelserne om aflønning og virksomhedsledelse i direktiv 2014/65/EU er tilstrækkelig omfattende for disse typer af investeringsselskaber.

(23) Ligeledes viste Kommissionens rapport af 28. juli 2016 om vurdering af aflønningsreglerne i henhold til direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013, at kravene om udskydelse og udbetaling i instrumenter som omhandlet i direktiv 2013/36/EU ikke er hensigtsmæssige for små og ikke komplekse investeringsselskaber eller for personale med variabel aflønning i et begrænset omfang. Klare, konsekvente og harmoniserede kriterier for udpegning af investeringsselskaber og enkeltpersoner, som er undtaget fra disse krav, er nødvendige for at sikre tilsynskonvergens og lige vilkår. I betragtning af højt lønnes vigtige rolle med hensyn til at styre investeringsselskabers virksomhed og langsigtede resultater bør der sikres effektivt tilsyn med aflønningspraksis og -tendenser vedrørende højt lønede. De kompetente myndigheder bør derfor kunne overvåge aflønningen af højt lønede.

(24) Det er også hensigtsmæssigt at give investeringsselskaber en vis fleksibilitet med hensyn til den måde, hvorpå investeringsselskaber anvender ikkelikvide instrumenter til at udbetale variabel aflønning, forudsat at sådanne instrumenter er effektive med hensyn til at nå målet om at tilpasse personalets interesser til interesserne hos forskellige interessenter som f.eks. aktionærer og kreditorer og bidrager til at tilpasse den variable aflønning til investeringsselskabets risikoprofil.

(25) Investeringsselskabers indtægter i form af gebyrer, provisioner og andre indtægter i forbindelse med levering af forskellige investeringsservices er meget volatile. Begrænsning af aflønningens variable komponent til en andel af aflønningens faste komponent ville påvirke investeringsselskabets evne til at reducere aflønningen i perioder med reducerede indtægter og kan føre til en stigning i investeringsselskabers faste omkostningsgrundlag med deraf følgende risici for investeringsselskabets evne til at stå imod i perioder med økonomisk nedgang eller faldende indtægter. For at undgå disse risici bør ikkesystemiske investeringsselskaber ikke pålægges et enkelt maksimalt forhold mellem aflønningens variable og faste komponenter. Sådanne investeringsselskaber bør i stedet selv fastsætte passende forhold. Dette direktiv bør imidlertid ikke udelukke medlemsstater fra at indføre gennemførelsesforanstaltninger i national lovgivning, som er beregnet til at underlægge investeringsselskaber strengere krav med hensyn til det maksimale forhold mellem aflønningens variable og faste komponenter. Dette direktiv bør desuden ikke forhindre medlemsstaterne i at pålægge alle eller specifikke typer af investeringsselskaber et sådant maksimalt forhold.

(26) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at anlægge en strengere tilgang med hensyn til aflønning, når investeringsselskaber modtager ekstraordinær offentlig finansiel støtte.

(27) Der anvendes forskellige ledelsesstrukturer i de forskellige medlemsstater. I de fleste tilfælde anvendes der en en- eller tostrengt ledelsesstruktur. Definitionerne fastsat i dette direktiv sigter mod at omfatte alle eksisterende strukturer uden at give udtryk for en præference for nogen af dem. Definitionerne er rent funktionelle og har til formål at fastsætte regler med henblik på et bestemt resultat, uanset hvilken national selskabsret der finder anvendelse på et institut i de enkelte medlemsstater. Definitionerne bør derfor ikke gribe ind i den almindelige kompetencefordeling i overensstemmelse med national selskabsret.

(28) Ledelsesorganer bør forstås som organer, der har en ledelsesfunktion og en tilsynsfunktion. Ledelsesorganers beføjelser og struktur afviger fra medlemsstat til medlemsstat. I medlemsstater, hvor ledelsesorganer har en enstrengt struktur, udfører et enkelt ledelsesorgan sædvanligvis ledelses- og tilsynsopgaver. I medlemsstater med et tostrengt system varetages tilsynsfunktionen af et separat tilsynsorgan, som ikke har nogen ledelsesfunktioner, og ledelsesfunktionen varetages af en separat ledelseenhed, som er ansvarlig for og står til regnskab for selskabets daglige ledelse. I overensstemmelse hermed tildeles forskellige enheder inden for ledelsesorganet separate opgaver.

(29) Som reaktion på de voksende krav fra borgerne om skattemæssig gennemsigtighed og for at fremme investeringsselskabers samfundsansvar er det passende at kræve, at investeringsselskaber, medmindre de betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, hvert år afgiver visse oplysninger, herunder oplysninger om fortjeneste, betalt skat og eventuelle offentlige tilskud, som de har modtaget.

(30) Den tilsynsmæssige konsolideringsmetode, som der stilles krav om i forordning (EU) 2019/2033, bør for koncerner udelukkende bestående af investeringsselskaber ledsages af en koncernkapitaltest for enklere koncernstrukturer for at tage højde for risici, som vedrører koncerner udelukkende bestående af investeringsselskaber. Den koncerntilsynsførendes afgørelse bør dog i begge tilfælde baseres på de samme principper, som finder anvendelse i tilfælde af tilsyn på konsolideret niveau i henhold til direktiv 2013/36/EU. For at sikre et ordentligt samarbejde bør koordineringsforanstaltningers centrale elementer og navnlig oplysningskrav i nødsituationer eller samarbejds- og koordineringsordninger svare til de centrale koordineringselementer, der anvendes i forbindelse med det fælles regelsæt for kreditinstitutter.

(31) Kommissionen bør kunne forelægge Rådet henstillinger vedrørende forhandlinger om aftaler mellem Unionen og tredjelande om praktisk udøvelse af tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten for investeringsselskaber, hvis moderselskaber er etableret i tredjelande, og for investeringsselskaber, der driver forretning i tredjelande, og hvis moderselskaber er etableret i Unionen. Desuden bør medlemsstaterne og EBA også kunne indgå samarbejdsaftaler med tredjelande om udførelse af deres tilsynsopgaver.

(32) For at garantere retssikkerheden og undgå overlapninger mellem den nuværende tilsynsramme, som finder anvendelse på både kreditinstitutter og investeringsselskaber, og dette direktiv bør forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU ændres for at lade investeringsselskaber udgå af deres anvendelsesområde. Investeringsselskaber, som er en del af en bankkoncern, bør dog fortsat være underlagt de bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, som er relevante for bankkoncernen, f.eks. bestemmelserne om konsolideringsregler, der er fastsat i artikel 11-24 i forordning (EU) nr. 575/2013, og bestemmelserne om mellemliggende moderselskab i Unionen som omhandlet i artikel 21b i direktiv 2013/36/EU.

(33) Det er nødvendigt at præcisere, hvilke skridt virksomheder skal tage for at kontrollere, om de er omfattet af definitionen af et kreditinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og derfor skal have tilladelse som et kreditinstitut. Da visse investeringsselskaber allerede udfører de aktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, er det også nødvendigt at sikre klarhed vedrørende fortsat tilladelse til disse aktiviteter. Det er især vigtigt, at de kompetente myndigheder sikrer, at overgangen fra den nuværende ramme til den nye giver tilstrækkelig reguleringsmæssig sikkerhed for investeringsselskaber.

(34) For at sikre effektivt tilsyn er det vigtigt, at virksomheder, som opfylder betingelserne i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, ansøger om tilladelse som kreditinstitut. De kompetente myndigheder bør derfor have mulighed for at pålægge virksomheder, som ikke ansøger om nævnte tilladelse, sanktioner.

(35) Ændringen af definitionen af »kreditinstitut« i forordning (EU) nr. 575/2013 ved forordning (EU) 2019/2033 fra sidstnævntes ikrafttræden kan omfatte investeringsselskaber, som allerede driver forretning på grundlag af en tilladelse, der er udstedt i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. Nævnte virksomheder bør have lov til at fortsætte med at drive forretning på grundlag af deres tilladelse som investeringsselskab, indtil der gives tilladelse som kreditinstitut. Disse investeringsselskaber bør indgive en ansøgning om tilladelse som kreditinstitut, senest når gennemsnittet af deres samlede månedlige aktiver svarer til eller overstiger en af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede tærskler i en periode på 12 på hinanden følgende måneder. Hvis investeringsselskaber opfylder en af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede tærskler på datoen for dette direktivs ikrafttræden, bør gennemsnittet af deres samlede månedlige aktiver beregnes under hensyntagen til de 12 på hinanden følgende måneder, der går forud for denne dato. Disse investeringsselskaber bør søge om tilladelse som kreditinstitut inden for et år og en dag fra dette direktivs ikrafttræden.

(36) Ændringen af definitionen af »kreditinstitut« i forordning (EU) nr. 575/2013 ved forordning (EU) 2019/2033 kan også få indvirkning på virksomheder, som allerede har ansøgt om tilladelse som investeringsselskaber i henhold til direktiv 2014/65/EU, og hvis ansøgning stadig er under behandling. Sådanne ansøgninger bør overføres til de i henhold til direktiv 2013/36/EU kompetente myndigheder og behandles i overensstemmelse med tilladelsesbestemmelserne i nævnte direktiv, hvis virksomhedernes forventede samlede aktiver svarer til eller overstiger en af tærsklerne i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013.

(37) De i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede virksomheder bør desuden være omfattet af alle kravene om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut i afsnit III i direktiv 2013/36/EU, herunder bestemmelserne om inddragelse af tilladelse i overensstemmelse med artikel 18 i nævnte direktiv. Nævnte direktivs artikel 18 bør dog ændres for at sikre, at de kompetente myndigheder også har mulighed for at inddrage den tilladelse, som er givet til et kreditinstitut, når kreditinstituttet udelukkende bruger sin tilladelse til at udøve de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og i en periode på fem på hinanden følgende år har gennemsnitlige samlede aktiver, der ligger under de i nævnte litra fastsatte tærskler.

(38) I henhold til artikel 39 i direktiv 2014/65/EU er tredjelandsselskaber, som leverer finansielle tjenesteydelser i Unionen, omfattet af nationale ordninger, som kan kræve etablering af en filial i en medlemsstat. For at lette den regelmæssige overvågning og vurdering af de aktiviteter, som tredjelandss-

selskaber udfører gennem filialer i Unionen, bør de kompetente myndigheder underrettes om størrelsen og omfanget af de tjenester og aktiviteter, der ydes og udføres gennem filialer på deres område.

(39) Specifikke krydshenvisninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF¹²⁾, 2011/61/EU¹³⁾ og 2014/59/EU¹⁴⁾ til bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, som ikke længere finder anvendelse på investeringsselskaber fra datoen for anvendelse af nærværende direktiv og af forordning (EU) 2019/2033, bør læses som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i nærværende direktiv og i forordning (EU) 2019/2033.

(40) EBA har i samarbejde med ESMA udarbejdet en rapport, som er baseret på en grundig baggrundsanalyse, dataindsamling og høringer om en skræddersyet tilsynsordning for alle ikkesystemiske investeringsselskaber, og som fungerer som grundlag for de reviderede tilsynsmæssige rammer for investeringsselskaber.

(41) For at sikre en harmoniseret anvendelse af dette direktiv bør EBA udarbejde reguleringsmæssige tekniske standarder, der yderligere præciserer kriterierne for at lade visse investeringsselskaber være omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013, præciserer hvilke oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlande og i værtslande bør udveksle i forbindelse med tilsyn, fastsætter, hvordan investeringsselskaber bør vurdere omfanget af deres aktiviteter med henblik på interne ledelseskrav, og navnlig vurderer, hvorvidt de udgør små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber. Reguleringsmæssige tekniske standarder bør også præcisere, de kategorier af medarbejdere hvis arbejde har væsentlig indvirkning på selskabers risikoprofil med henblik på aflønningsbestemmelser, og hvilke hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter der betragtes som variabel aflønning. Endelig bør reguleringsmæssige tekniske standarder præcisere elementerne til vurdering af specifikke likviditetsrisici, de kompetente myndigheders anvendelse af yderligere kapitalgrundlagskrav og tilsynskollegiernes funktion. Kommissionen bør supplere dette direktiv ved at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Kommissionen og EBA bør sikre, at disse standarder kan anvendes af alle de berørte investeringsselskaber på en måde, som står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskaber og deres virksomhed.

(42) Kommissionen bør også tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA for udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og offentlighedskrav for kompetente myndigheder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA ved gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

(43) For at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv og for at tage hensyn til udviklingen på de finansielle markeder bør beføjelsen til vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for at supplere dette direktiv ved at præcisere definitionerne i dette direktiv, investeringsselskabers vurderinger af intern kapital og risiko samt de kompetente myndigheders tilsyns kontrol- og vurderingsbeføjelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning¹⁵⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.

(44) Målet for dette direktiv, nemlig at opstille en effektiv og forholdsmæssig tilsynsramme for at sikre, at investeringsselskaber, som har tilladelse til at drive virksomhed i Unionen, kan fungere på et robust finansielt grundlag og ledes på en velordnet måde, herunder i deres kunders bedste interesse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(45) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁶⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter regler vedrørende:

- a) investeringsselskabers startkapital
- b) de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og -redskaber til udøvelse af tilsyn med investeringsselskaber
- c) de kompetente myndigheders tilsyn med investeringsselskaber på en måde, som er forenelig med de regler, der er fastsat i forordning (EU) 2019/2033
- d) offentliggørelseskrav til de kompetente myndigheder på området regulering af og tilsyn med investeringsselskaber.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse og underlagt tilsyn i henhold til direktiv 2014/65/EU.
2. Uanset stk. 1 finder afsnit IV og V i dette direktiv ikke anvendelse på investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 og 5, i forordning (EU) 2019/2033, som underlægges tilsyn med hensyn til opfyldelse af de tilsynsmæssige krav i afsnit VII og VIII i direktiv 2013/36/EU i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 3

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »accessorisk servicevirksomhed«: en virksomhed, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, forvaltning af databehandlingsydelser eller en lignende aktivitet, der har accessorisk karakter i forhold til et eller flere investeringsselskabers hovedaktivitet
- 2) »tilladelse«: meddelelse af tilladelse til et investeringsselskab i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 2014/65/EU
- 3) »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30), i direktiv 2014/65/EU
- 4) »tætte forbindelser«: tætte forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 35), i direktiv 2014/65/EU
- 5) »kompetent myndighed«: en offentlig myndighed eller et offentligt organ i en medlemsstat, som er officielt anerkendt og ved national ret tillagt beføjelse til at føre tilsyn med investeringsselskaber i overensstemmelse med dette direktiv som led i den gældende tilsynsordning i den pågældende medlemsstat
- 6) »råvare- og emissionskvotehandler«: en råvare- og emissionskvotehandler som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 150), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 7) »kontrol«: forholdet mellem en modervirksomhed og en dattervirksomhed som beskrevet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU¹⁷⁾ eller i de regnskabsstandarder, som investeringsselskaber er omfattet af i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002¹⁸⁾, eller et lignende forhold mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed
- 8) »overholdelse af koncernkapitaltest«: et moderselskab i en investeringsselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i forordning (EU) 2019/2033
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »derivater«: derivater som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014¹⁹⁾
- 11) »finansieringsinstitut«: et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i forordning (EU) 2019/2033
- 12) »kønsneutral aflønningspolitik«: kønsneutral aflønningspolitik som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 65), i direktiv 2013/36/EU som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878²⁰⁾
- 13) »koncern«: en koncern som defineret i artikel 2, nr. 11), i direktiv 2013/34/EU
- 14) »konsolideret situation«: en konsolideret situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 11), i forordning (EU) 2019/2033
- 15) »koncerntilsynsførende«: en kompetent myndighed med ansvar for tilsyn med, om moderinvesteringsselskaber i Unionen og investeringsselskaber, som kontrolleres af moderinvesteringsselskaber

ber i Unionen eller blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen, overholder koncernkapitaltæsten

16) »hjemland«: et hjemland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 55), litra a), i direktiv 2014/65/EU

17) »værtsland«: et værtsland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56), i direktiv 2014/65/EU

(18) »startkapital«: den kapital, der kræves med henblik på tilladelse som et investeringsselskab, og hvis størrelse og type er angivet i artikel 9 og 11

19) »investeringsselskab«: et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2014/65/EU

20) »investeringsselskabskoncern«: en investeringsselskabskoncern som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 25), i forordning (EU) 2019/2033

21) »investeringsholdingselskab«: et investeringsholdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 23), i forordning (EU) 2019/2033

22) »investeringsservice og -aktiviteter«: investeringsservice og -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU

23) »ledelsesorgan«: et ledelsesorgan som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i direktiv 2014/65/EU

24) »ledelsesorgan i dets tilsynsfunktion«: ledelsesorgan, der handler i sin funktion med kontrol og overvågning af ledelsens beslutningstagning

25) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 2, nr. 15), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF²¹⁾

26) »blandet holdingselskab«: et moderselskab, bortset fra et finansielt holdingselskab, et investeringsholdingselskab, et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et blandet finansielt holdingselskab som omhandlet i direktiv 2002/87/EF, hvis datterselskaber omfatter mindst ét investeringsselskab

27) »øverste ledelse«: øverste ledelse som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 37), i direktiv 2014/65/EU

28) »moderselskab«: et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 32), i direktiv 2014/65/EU

29) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 33), i direktiv 2014/65/EU

30) »systemisk risiko«: systemisk risiko som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2013/36/EU

31) »moderinvesteringsselskab i Unionen«: et moderinvesteringsselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56), i forordning (EU) 2019/2033

32) »moderinvesteringsholdingselskab i Unionen«: et moderinvesteringsholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 57), i forordning (EU) 2019/2033

33) »blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 58), i forordning (EU) 2019/2033.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at supplere dette direktiv ved at præcisere definitionerne fastsat i stk. 1 med henblik på:

a) at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv

b) i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv at tage hensyn til udviklingen på finansmarkederne.

AFSNIT II

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 4

Udpegning af kompetente myndigheder og deres beføjelser

1. Medlemsstaterne udpeger en eller flere kompetente myndigheder til at varetage de i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 omhandlede funktioner og opgaver. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, EBA og ESMA om nævnte udpegning, og hvis der er tale om mere end én kompetent myndighed, om de enkelte kompetente myndigheders funktioner og opgaver.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med investeringsselskabers og, hvis det er relevant, investeringsholdingselskabers og blandede finansielle holdingselskabers aktiviteter for at kunne vurdere, om de opfylder kravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser, herunder beføjelse til at foretage kontrol på stedet i overensstemmelse med artikel 14, til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om investeringsselskaber og, hvis det er relevant, investeringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber opfylder kravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, og kunne undersøge eventuel manglende opfyldelse af disse krav.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har den ekspertise, de ressourcer, den operationelle kapacitet, de beføjelser og den uafhængighed, der kræves for at kunne varetage funktionerne vedrørende det tilsyn, de undersøgelser og de sanktioner, der er fastsat i dette direktiv.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber giver deres kompetente myndigheder alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om investeringsselskaberne overholder de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033. Investeringsselskabers interne kontrolmekanismer og administrative og regnskabsmæssige procedurer skal gøre det muligt for de kompetente myndigheder til enhver tid at kunne kontrollere, om de overholder disse bestemmelser.

6. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber registrerer alle deres transaktioner og dokumenterer de systemer og processer, som er omfattet af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, på en sådan

måde, at de kompetente myndigheder til enhver tid kan vurdere, om selskaberne overholder de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 5

De kompetente myndigheders skønsbeføjelser til at pålægge visse investeringsselskaber kravene i forordning (EU) nr. 575/2013

1. De kompetente myndigheder kan beslutte at anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 i medfør af artikel 1, stk. 2, første afsnit, litra c), i forordning (EU) 2019/2033 på et investeringsselskab, der udøver enhver af de aktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, hvis den samlede værdi af investeringsselskabets konsoliderede aktiver udgør eller overstiger 5 mia. EUR beregnet som et gennemsnit for de foregående 12 måneder, og hvor et eller flere af følgende kriterier er opfyldt:

- a) Investeringsselskabet udfører disse aktiviteter i et sådant omfang, at dets sammenbrud eller betalingsvanskeligheder kan føre til en systemisk risiko.
- b) Investeringsselskabet er et clearingmedlem som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 3), i forordning (EU) 2019/2033.
- c) Den kompetente myndighed anser det for berettiget i lyset af størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende investeringsselskabs aktiviteter under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og en eller flere af følgende faktorer:

i) investeringsselskabets betydning for Unionens eller en relevant medlemsstats økonomi

ii) betydningen af investeringsselskabets grænseoverskridende aktiviteter

iii) investeringsselskabets indbyrdes forbundethed med det finansielle system.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på råvare- eller emissionskvotehandlere, kollektive investeringsordninger eller forsikringsselskaber.

3. Hvis en kompetent myndighed træffer afgørelse om at anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 på et investeringsselskab i henhold til stk. 1, skal dette investeringsselskab underlægges tilsyn med hensyn til opfyldelse af de tilsynsmæssige krav i afsnit VII og VIII i direktiv 2013/36/EU.

4. Hvis en kompetent myndighed træffer afgørelse om at tilbagekalde en afgørelse truffet i henhold til stk. 1, underretter den omgående investeringsselskabet.

Enhver afgørelse truffet af en kompetent myndighed i overensstemmelse med stk. 1 ophører med at finde anvendelse, hvis et investeringsselskab ikke længere når den tærskel, der er omhandlet i det pågældende stykke, beregnet for en periode på 12 på hinanden følgende måneder.

5. De kompetente myndigheder orienterer omgående EBA om enhver afgørelse, der er truffet i henhold til stk. 1, 3 og 4.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere kriterierne i stk. 1, litra a) og b), og sikrer konsekvent anvendelse heraf.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. december 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 6

Samarbejde i en medlemsstat

1. De kompetente myndigheder samarbejder tæt med de offentlige myndigheder eller organer, som i deres medlemsstat er ansvarlige for at føre tilsyn med kreditinstitutter og finansieringsinstitutter. Medlemsstaterne stiller krav om, at disse kompetente myndigheder og offentlige myndigheder eller organer straks udveksler alle oplysninger, der er afgørende eller relevante for varetagelsen af deres funktioner og opgaver.
2. Kompetente myndigheder, som er forskellige fra de myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 67 i direktiv 2014/65/EU, indfører en mekanisme til samarbejde med nævnte myndigheder og til udveksling af alle oplysninger, der er relevante for varetagelsen af deres respektive funktioner og opgaver.

Artikel 7

Samarbejde inden for Det Europæiske Finanstilsynssystem

1. De kompetente myndigheder tager under varetagelsen af deres opgaver hensyn til konvergens af tilsynsredskaber og tilsynspraksis i forbindelse med anvendelsen af de retlige bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.
2. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) de kompetente myndigheder som parter i ESFS samarbejder i tillid og fuld gensidig respekt, navnlig når de sikrer en udveksling af relevante, pålidelige og udtømmende oplysninger mellem sig selv og de andre parter i ESFS
 - b) de kompetente myndigheder deltager i EBA's aktiviteter og, alt efter hvad der er relevant, i de tilsynskollegier, der er omhandlet i dette direktivs artikel 48 og i artikel 116 i direktiv 2013/36/EU
 - c) de kompetente myndigheder udfolder alle bestræbelser for at sikre overholdelse af de retningslinjer og henstillinger, som EBA har udstedt i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og reagere på de advarsler og henstillinger, som Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) har rettet i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010²²⁾
 - d) de kompetente myndigheder samarbejder tæt med ESRB
 - e) de opgaver og beføjelser, der er tildelt de kompetente myndigheder, ikke forhindrer dem i at udføre deres opgaver som medlemmer af EBA eller af ESRB eller i medfør af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 8

EU-dimensionen af tilsyn

De kompetente myndigheder i hver medlemsstat tager ved udførelsen af deres generelle opgaver behørigt hensyn til den potentiel indvirkning, som deres beslutninger kan have på stabiliteten i det finansielle system i andre berørte medlemsstater samt i Unionen som helhed, navnlig i nødsituationer, på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed på det pågældende tidspunkt.

AFSNIT III

STARTKAPITAL

Artikel 9

Startkapital

1. Investeringselskaber skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU for at få meddelt tilladelse til at yde enhver investeringsservice eller udøve enhver investeringsaktivitet, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, have en startkapital på 750 000 EUR.
2. Investeringselskaber skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU for at få meddelt tilladelse til at yde enhver investeringsservice eller udøve enhver investeringsaktivitet, der er anført i afsnit A, punkt 1), 2), 4), 5) og 7), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, uden at have tilladelse til at opbevare hverken kunders penge eller værdipapirer, have en startkapital på 75 000 EUR.
3. Andre investeringsselskaber end de i nærværende artikels stk. 1, 2 og 4 omhandlede skal henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU have en startkapital på 150 000 EUR.
4. Investeringselskaber med tilladelse til at yde den investeringsservice eller udøve de investeringsaktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 9), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, skal have en startkapital på 750 000 EUR, hvis disse investeringsselskaber handler eller har tilladelse til at handle for egen regning.

Artikel 10

Henvisninger til startkapital i direktiv 2013/36/EU

Henvisninger i andre EU-retsakter til startkapitalens størrelse som fastsat i direktiv 2013/36/EU læses fra den 26. juni 2021 som henvisninger til startkapitalens størrelse som fastsat i nærværende direktivs artikel 9 på følgende måde:

- a) Henvisninger til investeringsselskabers startkapital som fastsat i artikel 28 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 1, i nærværende direktiv.
- b) Henvisninger til investeringsselskabers startkapital i artikel 29 og 31 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 2, 3 eller 4, i nærværende direktiv, afhængigt af de typer investeringsservice og -aktiviteter, som investeringsselskaberne yder eller udøver.
- c) Henvisninger til startkapital som fastsat i artikel 30 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 1, i nærværende direktiv.

Artikel 11

Startkapitalens sammensætning

Investeringselskabers startkapital sammensættes i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) 2019/2033.

AFSNIT IV

TILSYN**KAPITEL 1*****Principper for tilsyn*****Afdeling 1****Hjemlandets og værtslandets beføjelser og opgaver***Artikel 12***Hjemlandets og værtslandets kompetente myndigheders beføjelser**

Ansvaret for tilsyn med investeringsselskaber påhviler hjemlandets kompetente myndigheder; dette berører ikke de bestemmelser i dette direktiv, der pålægger værtslandets kompetente myndigheder et ansvar.

*Artikel 13***Samarbejde mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater**

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder tæt med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, navnlig ved uden ophold at udveksle oplysninger om investeringsselskaber, herunder:

- a) oplysninger om investeringsselskabers ledelse og ejerforhold
- b) oplysninger om investeringsselskabers opfyldelse af kapitalgrundlagskrav
- c) oplysninger om investeringsselskabers opfyldelse af koncentrationsrisikokravene og likviditetskravene
- d) oplysninger om investeringsselskabers administrative og regnskabsmæssige procedurer samt interne kontrolmekanismer
- e) oplysninger om andre relevante faktorer, som kan påvirke den risiko, som investeringsselskaber udgør.

2. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler straks de kompetente myndigheder i værtslandet oplysninger og resultater vedrørende eventuelle problemer og risici, som et investeringsselskab udgør med hensyn til kundebeskyttelse eller det finansielle systems stabilitet i værtslandet, og som de har konstateret i forbindelse med tilsyn med investeringsselskabets aktiviteter.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet reagerer på oplysninger, som de kompetente myndigheder i værtslandet meddeler, ved at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at afværge eller afhjælpe eventuelle problemer og risici, jf. stk. 2. De kompetente myndigheder i hjemlandet redegør efter anmodning udførligt over for de kompetente myndigheder i værtslandet, hvordan de har taget hensyn til de oplysninger og resultater, som de kompetente myndigheder i værtslandet har meddelt.

4. Hvis de kompetente myndigheder i værtslandet efter meddelelse af de oplysninger og resultater, der er omhandlet i stk. 2, er af den opfattelse, at de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 3, kan de kompetente myndigheder i værtslandet efter at have underrettet de kompetente myndigheder i hjemlandet og EBA og ESMA træffe relevante foranstaltninger for at beskytte kunder, til hvilke der ydes services, eller det finansielle systems stabilitet.

De kompetente myndigheder kan indbringe sager for EBA, hvor en anmodning om samarbejde, navnlig en anmodning om at udveksle oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet imødekommet inden for en rimelig frist. Uden at det berører artikel 258 i TEUF, kan EBA i sådanne sager handle inden for rammerne af de beføjelser, som den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA kan

også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed om udveksling af oplysninger i henhold til nærværende artikel.

5. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet er uenige i de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder i værtslandet træffer, kan de indbringe sagen for EBA, som handler efter proceduren i artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Når EBA handler i overensstemmelse med nævnte artikel, træffer den afgørelse inden for en måned.

6. Med henblik på at vurdere betingelsen i artikel 23, stk. 1, første afsnit, litra c), i forordning (EU) 2019/2033 kan den kompetente myndighed i et investeringsselskabs hjemland anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af det pågældende investeringsselskabs marginkrav.

7. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer kravene til den type og art oplysninger, som er omhandlet i stk. 1 og 2.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer til brug for kravene vedrørende udveksling af oplysninger med henblik på at lette tilsynet med investeringsselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

9. EBA forelægger senest den 26. juni 2021 Kommissionen de i stk. 7 og 8 omhandlede udkast til tekniske standarder.

Artikel 14

Kontrol på stedet og undersøgelsesbesøg hos filialer etableret i en anden medlemsstat

1. Hvis et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, sikrer værtslandet, at hjemlandets kompetente myndigheder efter meddelelse herom til værtslandets kompetente myndigheder selv eller gennem mellemmænd, som de bemyndiger hertil, foretager kontrol på stedet af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, og undersøger sådanne filialer.

2. De kompetente myndigheder i værtslandet har med henblik på tilsyn, og hvis de finder det relevant af hensyn til stabiliteten i det finansielle system i værtslandet, beføjelse til i enkelttilfælde at foretage kontrol på stedet og undersøgelser af de aktiviteter, som filialer af investeringsselskaber udøver på deres område, og kræve oplysninger fra en filial om dens aktiviteter.

Forud for sådan kontrol og sådanne undersøgelser hører værtslandets kompetente myndigheder straks de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Så hurtigt som muligt efter nævnte kontrol og undersøgelser meddeler de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet de indhentede oplysninger og undersøgelsesresultater, som er relevante for risikovurderingen af det pågældende investeringsselskab.

Afdeling 2

Tavshedspligt og indberetningspligt

Artikel 15

Tavshedspligt og udveksling af fortrolige oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for disse kompetente myndigheder, herunder de personer, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, er underlagt tavshedspligt med henblik på nærværende direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

Fortrolige oplysninger, som sådanne kompetente myndigheder og personer modtager i forbindelse med deres hverv, må kun videregives i summarisk eller samlet form, forudsat at enkeltstående investerings-selskaber eller personer ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferet.

Hvis et investeringsselskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangslikvidation, kan fortrolige oplysninger, der ikke vedrører tredjemand, videregives under en civil retssag eller handelsretssag, hvis sådan videregivelse er nødvendig for at gennemføre denne retssag.

2. De kompetente myndigheder anvender kun de fortrolige oplysninger, der er indsamlet, udvekslet eller fremsendt i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, med henblik på at varetage deres opgaver, navnlig med henblik på:

- a) overvågning af de tilsynsmæssige krav i dette direktiv og i forordning (EU) 2019/2033
- b) pålæggelse af sanktioner
- c) indbringelse af kompetente myndigheders afgørelser for en højere administrativ myndighed
- d) indbringelse for domstolene efter artikel 23.

3. Andre fysiske og juridiske personer og andre organer end de kompetente myndigheder, som modtager fortrolige oplysninger i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, må kun anvende nævnte oplysninger til de formål, som den kompetente myndighed udtrykkeligt har fastsat, eller i overensstemmelse med national ret.

4. De kompetente myndigheder kan udveksle fortrolige oplysninger med henblik på stk. 2, kan udtrykkeligt anføre, hvordan disse oplysninger skal behandles, og kan udtrykkeligt begrænse yderligere fremsendelse af oplysningerne.

5. Den i stk. 1 omhandlede forpligtelse må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at fremsende fortrolige oplysninger til Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.

6. De kompetente myndigheder kan give EBA, ESMA, ESRB, medlemsstaternes centralbanker, Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og, hvis det er relevant, offentlige myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med betalings- og afviklingssystemer, fortrolige oplysninger, hvis nævnte oplysninger er nødvendige, for at de kan udføre deres opgaver.

Artikel 16

Samarbejdsaftaler med tredjelande om udveksling af oplysninger

De kompetente myndigheder samt og EBA og ESMA kan i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller artikel 33 i forordning (EU) nr. 1095/2010, alt efter hvad der er relevant, med henblik på at udføre deres tilsynsopgaver i henhold til dette direktiv eller til forordning (EU) 2019/2033 og for at udveksle oplysninger indgå samarbejdsaftaler med tilsynsmyndighederne i tredjelande samt med myndigheder eller organer i tredjelande med ansvar for følgende opgaver, forudsat at de videregivne oplysninger er omfattet af en tavshedspligt, der mindst svarer til den tavshedspligt, som er fastsat i artikel 15 i dette direktiv:

- a) tilsyn med finansieringsinstitutter og finansielle markeder, herunder tilsyn med finansielle enheder, der har tilladelse til at drive virksomhed som central modpart, hvis centrale modparter er anerkendt i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012²³⁾
- b) likvidation og konkursbehandling af investeringsselskaber og lignende procedurer
- c) tilsyn med organer, der beskæftiger sig med likvidation og konkursbehandling af investeringsselskaber og lignende procedurer
- d) lovpligtig revision af finansieringsinstitutter eller institutter, som forvalter garantiordninger
- e) tilsyn med personer, der er ansvarlige for at foretage lovpligtig revision af finansieringsinstitutters regnskaber
- f) tilsyn med personer, der er aktive på markeder for emissionskvoter, for at sikre en konsolideret oversigt over finansielle markeder og spotmarkeder
- g) tilsyn med personer, der er aktive på markeder for landbrugsråvarederivater, for at sikre en konsolideret oversigt over finansielle markeder og spotmarkeder.

Artikel 17

Pligter for personer, der er ansvarlige for kontrol af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber

Medlemsstaterne fastsætter, at en person, der er bemyndiget i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF²⁴⁾, og som i et investeringsselskab udfører de hverv, der er beskrevet i artikel 73 i direktiv 2009/65/EF eller artikel 34 i direktiv 2013/34/EU, eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende nævnte investeringsselskab eller vedrørende en virksomhed, der har tætte forbindelser til dette investeringsselskab, og som

- a) udgør en væsentlig overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv
- b) kan påvirke investeringsselskabets fortsatte funktion eller
- c) kan føre til nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold.

Afdeling 3

Sanktioner, undersøgelsesbeføjelser og klageadgang

Artikel 18

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser som nævnt i dette direktivs afsnit IV, kapitel 2, afdeling 4, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge afhjælpende

foranstaltninger, eller medlemsstaternes ret til at indføre og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger og sikrer, at deres kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge sådanne sanktioner og foranstaltninger ved overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033, herunder hvis et investeringsselskab:

- a) ikke råder over interne ledelsesordninger som omhandlet i artikel 26
- b) i strid med artikel 54, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2019/2033 undlader at indberette oplysninger til de kompetente myndigheder om opfyldelse af forpligtelsen til at opfylde kapitalgrundlagskravene i nævnte forordnings artikel 11 eller giver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- c) i strid med artikel 54, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2019/2033 undlader at indberette oplysninger til de kompetente myndigheder om koncentrationsrisiko eller giver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- d) udsætter sig for en koncentrationsrisiko, som overstiger grænseværdierne i artikel 37 i forordning (EU) 2019/2033, jf. dog artikel 38 og 39 i nævnte forordning
- e) i strid med artikel 43 i forordning (EU) 2019/2033 gentagne gange eller konsekvent undlader at besidde likvide aktiver, jf. dog artikel 44 i nævnte forordning
- f) i strid med bestemmelserne i sjette del i forordning (EU) 2019/2033 undlader at afgive oplysninger eller afgiver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- g) foretager udbetalinger til indehavere af instrumenter, der indgår i investeringsselskabets kapitalgrundlag, i tilfælde, hvor artikel 28, 52 eller 63 i forordning (EU) nr. 575/2013 forbyder sådanne udbetalinger til indehavere af instrumenter, der indgår i kapitalgrundlaget
- h) er fundet ansvarligt for en alvorlig overtrædelse af nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849²⁵⁾
- i) tillader en eller flere personer, der ikke overholder artikel 91 i direktiv 2013/36/EU, at blive eller forblive medlem af ledelsesorganet.

Fastsætter medlemsstaterne ikke bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er omhandlet i stk. 1, første afsnit, skal omfatte følgende:

- a) en offentlig erklæring, hvori nævnes den ansvarlige fysiske eller juridiske person eller det ansvarlige investeringsselskab, investeringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab og overtrædelsens art
- b) en afgørelse, hvori det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage denne handlemåde
- c) et midlertidigt forbud mod varetagelse af hverv i investeringsselskaber, som pålægges medlemmer af det pågældende investeringsselskabs ledelsesorgan eller en hvilken som helst anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig

- d) for juridiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til 10 % af det pågældende selskabs samlede årlige nettoomsætning i det foregående regnskabsår, herunder bruttoindkomsten bestående af renteindtægter og tilsvarende indtægter, indtægter fra aktier og andre værdipapirer med variabelt eller fast afkast samt gebyrer og provisionsindtægter
- e) for juridiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt denne fortjeneste eller dette tab kan beregnes
- f) for fysiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euro som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 25. december 2019.

Hvis det i første afsnit, litra d), omhandlede selskab er et datterselskab, er den relevante bruttoindkomst den bruttoindkomst, som fremgår af det øverste moderselskabs konsoliderede regnskab for det foregående regnskabsår.

Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed i tilfælde af et investeringsselskabs overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne i forordning (EU) 2019/2033 kan anvende administrative sanktioner over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 og fastsættelse af størrelsen af administrative økonomiske sanktioner tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) graden af ansvar hos de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen
- c) den finansielle styrke hos de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, herunder juridiske personers samlede omsætning eller fysiske personers årsindkomst
- d) størrelsen af den fortjeneste, som de juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, har opnået, eller det tab, som de juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, har undgået
- e) eventuelle tab, som tredjeparter har lidt som følge af overtrædelsen
- f) omfanget af samarbejdet med de relevante kompetente myndigheder
- g) overtrædelser, som de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, tidligere har begået
- h) enhver potentiel systemisk følge af overtrædelsen.

Artikel 19

Undersøgelsesbeføjelser

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har alle de informationsindsamlings- og undersøgelsesbeføjelser, som er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver, herunder:

- a) beføjelse til at kræve, at følgende fysiske eller juridiske personer giver oplysninger om:
 - i) investeringsselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - ii) investeringsholdingselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - iii) blandede finansielle holdingselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - iv) holdingselskaber med blandede aktiviteter, der er etableret i den berørte medlemsstat

- v) personer, som tilhører de enheder, der er omhandlet i nr. i)-iv)
- vi) tredjeparter, som de enheder, der er omhandlet i nr. i)-iv), har outsourcet driftsmæssige funktioner eller aktiviteter til
- b) beføjelse til at foretage alle nødvendige undersøgelser af alle de personer, der er omhandlet i litra a), som er etableret i eller befinder sig i den berørte medlemsstat, herunder:
 - i) til at kræve forelæggelse af dokumenter fra de i litra a) omhandlede personer
 - ii) til at undersøge regnskaber og registre tilhørende de i litra a) omhandlede personer og til at tage kopier eller uddrag af disse regnskaber og registre
 - iii) til at indhente skriftlige eller mundtlige redegørelser fra de i litra a) omhandlede personer eller fra deres repræsentanter eller personale
 - iv) til at udspørge enhver anden relevant person med det formål at indsamle oplysninger om undersøgelsens genstand
- c) beføjelse til at foretage alle nødvendige undersøgelser af forretningslokaler tilhørende de i litra a) omhandlede juridiske personer og enhver anden virksomhed, der indgår i tilsynet med overholdelsen af koncernkapitaltesten, når en kompetent myndighed er den koncerntilsynsførende, med forbehold af forudgående underretning af andre berørte kompetente myndigheder.

Artikel 20

Offentliggørelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på deres officielle websted uden ugrundet ophold offentliggør alle administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 18, og som ikke er blevet appelleret eller ikke længere kan appelleres. Denne offentliggørelse skal omfatte oplysninger om typen og arten af overtrædelsen og navnet på den fysiske eller juridiske person, som sanktionen pålægges, eller over for hvem foranstaltningen træffes. Oplysningerne offentliggøres først, efter at nævnte person er blevet underrettet om sanktionerne eller foranstaltningerne, og kun i det omfang, at offentliggørelsen er nødvendig og forholdsmæssig.
2. Når medlemsstater tillader offentliggørelse af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 18, og som er blevet appelleret, offentliggør de kompetente myndigheder også på deres officielle websted oplysninger om appelstatus og resultatet af appellen.
3. I følgende tilfælde offentliggør de kompetente myndigheder de administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, som er pålagt i henhold til artikel 18, i anonymiseret form:
 - a) Offentliggørelse af personoplysninger, såfremt sanktionen eller foranstaltningen er pålagt en fysisk person, anses for at være uforholdsmæssig.
 - b) Offentliggørelse ville skade en igangværende strafferetlig efterforskning eller stabiliteten på de finansielle markeder.
 - c) Offentliggørelse ville påføre de pågældende investeringsselskaber eller fysiske personer uforholdsmæssig stor skade.
4. De kompetente myndigheder sikrer, at oplysninger, der offentliggøres i henhold til denne artikel, forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger må kun beholdes på den kompetente myndigheds officielle websted, hvis det er tilladt i henhold til de gældende databeskyttelsesregler.

*Artikel 21***Indberetning af sanktioner til EBA**

De kompetente myndigheder underretter EBA om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der pålægges i henhold til artikel 18, om enhver appel vedrørende disse sanktioner og andre administrative foranstaltninger og om resultaterne heraf. EBA opretholder udelukkende en central database over administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der indberettes til den, med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun de kompetente myndigheder og ESMA har adgang til databasen, og den skal ajourføres regelmæssigt og mindst hvert år.

EBA opretholder et websted med link til hver kompetent myndigheds offentliggørelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger pålagt i overensstemmelse med artikel 18 og angiver, hvor længe hver medlemsstat offentliggør administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger.

*Artikel 22***Indberetning af overtrædelser**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive og pålidelige mekanismer for at muliggøre omgående indberetning af potentielle eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033 til de kompetente myndigheder.

Disse mekanismer skal omfatte følgende:

- a) særlige procedurer for modtagelse, behandling og opfølgning af sådanne indberetninger, herunder oprettelse af sikre kommunikationskanaler
- b) passende beskyttelse af ansatte i investeringsselskaber, som indberetter overtrædelser begået i et investeringsselskab, mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling fra investeringsselskabets side
- c) beskyttelse af personoplysninger, både hvad angår personer, som indberetter overtrædelser, og fysiske personer, som angiveligt er ansvarlig for overtrædelser, i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679
- d) klare regler, som sikrer, at en person, der indberetter overtrædelser begået i et investeringsselskab, i alle tilfælde garanteres fortrolighed, medmindre offentliggørelse af oplysninger kræves i henhold til national ret som led i videre efterforskning eller efterfølgende administrative sager eller retssager.

2. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber har passende procedurer, så deres ansatte kan indberette overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig kanal. Disse procedurer kan tilvejebringes af arbejdsmarkedets parter, forudsat at procedurerne sikrer samme beskyttelse som den i stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede.

*Artikel 23***Klageadgang**

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og foranstaltninger, der træffes i medfør af forordning (EU) 2019/2033 eller i medfør af love og administrative bestemmelser vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan påklages.

KAPITEL 2

Kontrolproces

Afdeling 1

Proces til vurdering af den interne kapital tilstrækkelighed samt risiko

Artikel 24

Intern kapital og likvide aktiver

1. Investeringselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, skal have for-svarlige, effektive og omfattende ordninger, strategier og processer for løbende vurdering og opretholdelse af en intern kapital og likvide aktiver af en størrelse, type og fordeling, som de anser for tilstrækkelige til at dække arten og omfanget af de risici, som de kan udgøre for andre, og som investeringselskaberne selv er eller kan blive eksponeret mod.
2. De ordninger, strategier og processer, der er omhandlet i stk. 1, skal være passende og stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringselskabers virksomhed. De skal underkastes regelmæssig intern kontrol.

De kompetente myndigheder kan anmode investeringselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, om at anvende kravene i nærværende artikel i det omfang, som de kompetente myndigheder finder hensigtsmæssigt.

Afdeling 2

Intern ledelse, gennemsigtighed, behandling af risici og aflønning

Artikel 25

Anvendelsesområde for denne afdeling

1. Denne afdeling finder ikke anvendelse, hvis et investeringselskab på grundlag af artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 fastslår, at det opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat heri.
2. Hvis et investeringselskab, der ikke har opfyldt alle betingelserne i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, efterfølgende opfylder disse betingelser, ophører anvendelsen af denne afdeling efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor disse betingelser er opfyldt. Denne afdeling ophører kun med at finde anvendelse på et investeringselskab efter denne periode, hvis investeringselskabet i denne periode fortsat har opfyldt de betingelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, uden afbrydelse og har underrettet den kompetente myndighed herom.
3. Hvis et investeringselskab fastslår, at det ikke længere opfylder alle de betingelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, underretter det den kompetente myndighed og overholder bestemmelserne i denne afdeling senest 12 måneder efter den dato, hvor vurderingen fandt sted.
4. Medlemsstaterne kræver, at investeringselskaber anvender bestemmelserne i artikel 32 på aflønning for ydede tjenester eller resultater i regnskabsåret efter det regnskabsår, hvor den i stk. 3 nævnte vurdering fandt sted.

Når denne afdeling finder anvendelse, og artikel 8 i forordning (EU) 2019/2033 anvendes, sikrer medlemsstaterne, at denne afdeling anvendes på investeringsselskaber på individuelt niveau.

Når denne afdeling finder anvendelse, og artikel 7 i forordning (EU) 2019/2033 anvendes, sikrer medlemsstaterne, at denne afdeling anvendes på investeringsselskaber på individuelt og konsolideret niveau.

Uanset tredje afsnit finder denne afdeling ikke anvendelse på datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Unionen over for de kompetente myndigheder kan godtgøre, at anvendelse af denne afdeling er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Artikel 26

Intern ledelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber har robuste ledelsesordninger, herunder følgende:
 - a) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsigtig og konsekvent ansvarsfordeling
 - b) effektive procedurer til at identificere, styre, overvåge og indberette de risici, som investeringsselskaber er eller kan blive eksponeret mod, eller risici som de udgør eller kan udgøre for andre
 - c) fyldestgørende interne kontrolmekanismer, herunder forsvarlige administrative og regnskabsmæssige procedurer
 - d) en aflønningspolitik og -praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.

Den i første afsnit, litra d), omhandlede aflønningspolitik og -praksis skal være kønsneutral.

2. Når de i stk. 1 omhandlede ordninger indføres, tages der hensyn til de kriterier, der er omhandlet i artikel 28-33.

3. De i stk. 1 omhandlede ordninger skal være passende og stå i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af risiciene i forbindelse med investeringsselskabers forretningsmodel og aktiviteter.

4. EBA udsteder i samråd med ESMA retningslinjer for anvendelse af de i stk. 1 omhandlede ledelsesordninger.

EBA udsteder i samråd med ESMA i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer for kønsneutrale aflønningspolitikker for investeringsselskaber.

Inden for to år efter datoen for offentliggørelse af disse retningslinjer udsender EBA på grundlag af de oplysninger, der indsamles af de kompetente myndigheder, en rapport om investeringsselskabers anvendelse af kønsneutrale aflønningspolitikker.

Artikel 27

Rapportering per land

1. Medlemsstaterne stiller krav til investeringsselskaber, som har en filial eller et datterselskab, der er et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013, i en anden medlemsstat eller et andet tredjeland end den medlemsstat eller det tredjeland, hvor tilladelse til investeringsselskabet er meddelt, om på årsbasis at offentliggøre følgende oplysninger pr. medlemsstat og pr. tredjeland:
 - a) navn, aktiviteterernes art og eventuelle datterselskabers og filialers beliggenhed
 - b) omsætning
 - c) antal ansatte i fuldtidsækvivalenter

- d) resultat før skat
- e) skat af resultatet
- f) modtagne offentlige tilskud.

2. De oplysninger, der er nævnt i denne artikels stk. 1, revideres i overensstemmelse med direktiv 2006/43/EF og knyttes, når det er muligt, som bilag til årsregnskabet eller i givet fald det konsoliderede årsregnskab for det pågældende investeringsselskab.

Artikel 28

Ledelsesorganets rolle ved risikostyring

1. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet i et investeringsselskab godkender og regelmæssigt gennemgår strategier og politikker for investeringsselskabets risikovillighed og for styring, overvågning og begrænsning af risici, som investeringsselskabet er eller kan blive eksponeret mod, under hensyntagen til det makroøkonomiske miljø og investeringsselskabets forretningscyklus.

2. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet afsætter tilstrækkelig tid til at sikre korrekt behandling af de i stk. 1 omhandlede forhold, og at det afsætter tilstrækkelige ressourcer til styring af alle væsentlige risici, som investeringsselskabet er eksponeret mod.

3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber indfører rapporteringsveje til ledelsesorganet for alle væsentlige risici og for alle risikostyringspolitikker og eventuelle ændringer heraf.

4. Medlemsstaterne stiller krav om, at alle investeringsselskaber, der ikke opfylder kriterierne i artikel 32, stk. 4, litra a), nedsætter et risikoudvalg sammensat af medlemmer af ledelsesorganet, som ikke varetager en ledelsesfunktion i det pågældende investeringsselskab.

Medlemmerne af det i første afsnit omhandlede risikoudvalg skal have passende kendskab, faglig kompetence og ekspertise til fuldt ud at forstå, håndtere og overvåge investeringsselskabets risikostrategi og risikovillighed. De sikrer, at risikoudvalget rådgiver ledelsesorganet om investeringsselskabets overordnede nuværende og fremtidige risikovillighed og -strategi og bistår ledelsesorganet med at overvåge den øverste ledelses gennemførelse af denne strategi. Ledelsesorganet bevarer det overordnede ansvar for investeringsselskabets risikostrategier og -politikker.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion og ledelsesorganets risikoudvalg, hvis et risikoudvalg er blevet nedsat, har adgang til oplysninger om de risici, som investeringsselskabet er eller kan blive eksponeret mod.

Artikel 29

Behandling risici

1. De kompetente myndigheder sikrer, at investeringsselskaber råder over solide strategier, politikker, processer og systemer for identifikation, måling, styring og overvågning af følgende:

- a) væsentlige kilder til og virkninger af kunderisici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget
- b) væsentlige kilder til og virkninger af markedsrisici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget
- c) væsentlige kilder til og virkninger af investeringsselskabets risici, navnlig dem, der kan opsluge det til rådighed værende kapitalgrundlag

- d) likviditetsrisikoen inden for relevante tidshorisonter, herunder samme dag, for at sikre, at investeringsselskaber opretholder tilstrækkelige likvide midler, herunder for så vidt angår håndtering af væsentlige risikokilder, jf. litra a), b) og c).

Strategierne, politikkerne, processerne og systemerne skal stå i rimeligt forhold til investeringsselskabers kompleksitet, risikoprofil og arbejdsområde samt den risikotolerance, som ledelsesorganet har fastsat, og afspejle investeringsselskabernes betydning i hver medlemsstat, hvor de udøver aktiviteter.

Med henblik på første afsnit, litra a), og andet afsnit skal de kompetente myndigheder tage hensyn til national ret vedrørende adskillelse af kunders penge.

Med henblik på første afsnit, litra a), skal investeringsselskaber overveje at tegne en erhvervsansvarsforsikring som et effektivt redskab i forbindelse med deres risikostyring.

Med henblik på første afsnit, litra c), omfatter væsentlige risikokilder for investeringsselskabet selv, hvis det er relevant, væsentlige ændringer i bogført værdi af aktiver, herunder krav mod tilknyttede agenter, sammenbrud hos kunder eller modparter, positioner i finansielle instrumenter, i fremmed valuta og i råvarer samt forpligtelser over for ydelsesbaserede pensionsordninger.

Investeringsselskaber skal tage behørigt hensyn til enhver væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget, når sådanne risici ikke er tilstrækkelig dækket af kapitalgrundlagskravene som beregnet i henhold til artikel 11 i forordning (EU) 2019/2033.

2. Er investeringsselskaber nødt til at afvikle eller indstille deres aktiviteter, stiller de kompetente myndigheder krav om, at investeringsselskaber, under hensyntagen til deres forretningsmodellens og -strategiers levedygtighed og bæredygtighed, tager behørigt hensyn til krav og nødvendige ressourcer, der er realistiske med hensyn til tidsramme og opretholdelse af kapitalgrundlag og likvide midler, under hele forløbet med udtræden af markedet.

3. Uanset artikel 25 finder nærværende artikels stk. 1, litra a), c) og d), anvendelse på investeringsselskaber, som opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 som supplement til dette direktiv for at sikre, at investeringsselskabers strategier, politikker, processer og systemer er solide. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til udviklingen på de finansielle markeder, navnlig fremkomst af nye finansielle produkter, udviklingen inden for regnskabsstandarder og udvikling, som letter konvergens inden for tilsynspraksis.

Artikel 30

Aflønningsudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber efterlever følgende principper, når de udformer og anvender deres politik for aflønning af medarbejderkategorier, herunder den øverste ledelse, risikotagere, medarbejdere med kontrolfunktioner og enhver medarbejder med en samlet løn, der mindst svarer til den laveste løn til den øverste ledelse eller risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på investeringsselskabets risikoprofil eller på de aktiver, som det forvalter:

- a) Aflønningspolitikken er klart dokumenteret og står i rimeligt forhold til investeringsselskabets størrelse, interne organisation og art samt til omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter.
- b) Aflønningspolitikken er kønsneutral.

- c) Aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.
- d) Aflønningspolitikken er i overensstemmelse med investeringsselskabets forretningsstrategi og målsætninger og tager også hensyn til de langsigtede virkninger af truffede investeringsbeslutninger.
- e) Aflønningspolitikken omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, fremmer ansvarlig forretningsadfærd og tilskynder til risikobevidsthed og forsigtig risikotagning.
- f) Investeringsselskabets ledelsesorgan sørger i sin tilsynsfunktion for at fastlægge og med regelmæssige mellemrum revidere aflønningspolitikken og har overordnet ansvar for at føre tilsyn med dens gennemførelse.
- g) Gennemførelsen af aflønningspolitikken underkastes mindst en gang om året central og uafhængig intern kontrol fra kontrolfunktioners side.
- h) De medarbejdere, der varetager kontrolfunktioner, arbejder uafhængigt af de afdelinger, som de fører tilsyn med, har passende beføjelser og aflønnes i henhold til opnåelsen af de mål, der er knyttet til deres funktioner, uanset resultaterne på de forretningsområder, som de kontrollerer.
- i) Det i artikel 33 omhandlede aflønningsudvalg eller, hvis et sådant udvalg ikke er nedsat, ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion fører direkte tilsyn med aflønningen af den øverste ledelse inden for risikostyrings- og compliancefunktionerne.
- j) Aflønningspolitikken skelner under hensyntagen til nationale bestemmelser om lønfastsættelse klart mellem de kriterier, der lægges til grund for fastsættelse af følgende:

i) fast grundløn, som primært afspejler relevant erhvervserfaring og organisatorisk ansvar, jf. den ansattes stillingsbeskrivelse som en del af ansættelsesvilkårene

ii) variabel løn, som afspejler bæredygtige og risikojusterede resultater for den ansatte samt resultater ud over den ansattes stillingsbeskrivelse.

- k) Den faste aflønningskomponent udgør en tilstrækkelig høj andel af den samlede løn, således at der kan føres en helt fleksibel politik for variable aflønningskomponenter, herunder mulighed for ikke at betale variable aflønningskomponenter.

2. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1, litra k), at investeringsselskaber fastsætter passende forhold mellem den faste og den variable komponent af den samlede løn i deres aflønningspolitikker under hensyntagen til investeringsselskabernes forretningsaktiviteter og dermed forbundne risici samt den indflydelse, som de i stk. 1 omhandlede forskellige medarbejderkategorier har på selskabets risikoprofil.

3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber fastlægger og anvender de i stk. 1 omhandlede principper på en måde, der svarer til deres størrelse og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter.

4. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at angive passende kriterier for identifikation af medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på investeringsselskabets risikoprofil, jf. denne artikels stk. 1. EBA og ESMA tager behørigt hensyn til Kommissionens henstilling 2009/384/EF²⁶⁾ samt eksisterende retningslinjer for aflønning i henhold til direktiv 2009/65/EF, 2011/61/EU og 2014/65/EU, og sigter mod at minimere afvigelser fra eksisterende bestemmelser.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 31

Investeringselskaber med ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

Medlemsstaterne sikrer, at når et investeringsselskab modtager ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 28), i direktiv 2014/59/EU,

- a) betaler investeringsselskabet ikke variabel aflønning til medlemmerne af ledelsesorganet
- b) begrænses variabel aflønning til en del af nettoindtægterne, hvis variabel aflønning, der betales til andre medarbejdere end medlemmer af ledelsesorganet, er uforenelig med opretholdelse af et robust kapitalgrundlag i et investeringsselskab og rettidigt ophør af ekstraordinær finansiel støtte til det fra det offentlige.

Artikel 32

Variabel aflønning

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuel variabel aflønning, som tildeles og betales af et investeringsselskab til de i artikel 30, stk. 1, omhandlede medarbejderkategorier, opfylder følgende krav på samme betingelser som dem, der er fastsat i artikel 30, stk. 3:

- a) Hvis den variable aflønning er resultatafhængig, baseres den samlede variable aflønning på en kombination af en vurdering af den enkelte medarbejders og den pågældende forretningsenheds resultater og investeringsselskabets samlede resultater.
- b) Ved vurderingen af den enkelte medarbejders resultater tages der hensyn til såvel finansielle som ikkefinansielle kriterier.
- c) Den i litra a) omhandlede resultatvurdering baseres på en flerårig periode, hvor der tages hensyn til investeringsselskabets forretningscyklus og forretningsrisici.
- d) Den variable aflønning har ikke indvirkning på investeringsselskabets evne til at sikre et robust kapitalgrundlag.
- e) Garanteret variabel aflønning forekommer kun i forbindelse med nye medarbejdere og kun i det første ansættelsesår, og når investeringsselskabet har et solidt kapitalgrundlag.
- f) Godtgørelser, der kommer til udbetaling, hvis en ansættelseskontrakt opsiges før tid, afspejler de resultater, som den pågældende medarbejder har opnået i en periode, og må ikke belønne manglende resultater eller forseelser.
- g) Lønpakker knyttet til kompensation eller buy-out fra kontrakter i forbindelse med tidligere beskæftigelse tilpasses investeringsselskabets langsigtede interesser.
- h) Ved målingen af resultater, som lægges til grund for beregning af puljer af variabel aflønning, tages der højde for alle typer af aktuelle og fremtidige risici samt kapitalomkostningerne og likviditet, der kræves i henhold til forordning (EU) 2019/2033
- i) Tildelingen af variable lønkomponenter i investeringsselskabet tager højde for alle typer af aktuelle og fremtidige risici.
- j) Mindst 50 % af den variable aflønning består af følgende instrumenter:
 - i) aktier eller tilsvarende ejerskabsinteresser, afhængigt af det pågældende investeringsselskabs juridiske struktur,
 - ii) aktielignende instrumenter eller tilsvarende ikkelikvide instrumenter, afhængigt af det pågældende investeringsselskabs juridiske struktur,

- iv) ikkelikvide instrumenter, som afspejler instrumenterne i de forvaltede porteføljer.
- k) Uanset litra j) kan de kompetente myndigheder, hvis et investeringsselskab ikke udsteder de i nævnte litra anførte instrumenter, godkende anvendelse af alternative ordninger, der opfylder samme formål.
- l) Mindst 40 % af den variable aflønning udskydes i tre til fem år, alt efter hvad der er relevant, afhængigt af investeringsselskabets forretningscyklus, arten af selskabets virksomhed, selskabets risici og den pågældende medarbejders arbejdsopgaver, undtagen hvis den variable aflønning udgør et meget stort beløb, i hvilket tilfælde mindst 60 % af den variable aflønning udskydes.
- m) Op til 100 % af den variable aflønning reduceres, hvis investeringsselskabets finansielle resultater har været beskedne eller negative, herunder gennem ordninger vedrørende fradrags- eller tilbagebetalingsprocedurer, der er omfattet af kriterier, som investeringsselskaber har fastsat, og som navnlig vedrører situationer, hvor den pågældende medarbejder:

i) har deltaget i eller været ansvarlig for adfærd, der resulterede i betydelige tab for investeringsselskabet

ii) ikke længere anses for at være egnet og hæderlig.

- n) Skønsmæssige pensionsydelse er i overensstemmelse med investeringsselskabets forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.
2. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1 følgende:
- a) De i artikel 30, stk. 1, omhandlede personer benytter ikke personlige afdækningsstrategier eller løn- og ansvarsrelaterede forsikringer til at underminere de principper, der er omhandlet i stk. 1.
- b) Der betales ikke variabel løn gennem finansielle ordninger eller metoder, der gør det lettere at undlade at overholde dette direktiv eller forordning (EU) 2019/2033.

3. De i stk. 1, litra j), omhandlede instrumenter skal med henblik på nævnte bestemmelse være omfattet af en passende tilbageholdelsespolitik, der er udformet således, at den bringer personernes incitamenter i overensstemmelse med investeringsselskabets og dets kreditorens og kunders langsigtede interesser. Medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder kan pålægge begrænsninger med hensyn til arten og udformningen af disse instrumenter eller forbyde anvendelse af visse instrumenter til variabel aflønning.

Den i stk. 1, litra l), omhandlede udskydelse af variabel aflønning godtgøres ikke hurtigere end på pro rata-basis.

For så vidt angår stk. 1, litra n), gælder det, at hvis en medarbejder forlader investeringsselskabet før pensionsalderen, skal investeringsselskabet tilbageholde de skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse i en periode på fem år i form af instrumenter som omhandlet i litra j). Hvis en medarbejder når pensionsalderen og går på pension, skal de skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse betales til den pågældende i form af instrumenter som omhandlet i litra j) efter en femårig tilbageholdelsesperiode.

4. Stk. 1, litra j) og l), og stk. 3, tredje afsnit, finder ikke anvendelse på:
- a) investeringsselskaber, hvis værdi af balanceførte og ikkebalanceførte aktiver i gennemsnit udgør 100 mio. EUR eller derunder i den fireårsperiode, der ligger umiddelbart forud for det pågældende regnskabsår
- b) personer, hvis årlige variable aflønning ikke overstiger 50 000 EUR og ikke udgør mere end en fjerdedel af vedkommendes samlede årlige aflønning.
5. Uanset stk. 4, litra a), kan en medlemsstat forhøje den deri nævnte tærskel, forudsat at investeringsselskabet opfylder følgende kriterier:

- a) investeringsselskabet er ikke et af de tre største investeringsselskaber med hensyn til den samlede værdi af aktiver i den medlemsstat, hvor det er etableret
 - b) investeringsselskabet er ikke underlagt forpligtelser eller er underlagt forenkledede forpligtelser med hensyn til genopretnings- og afviklingsplanlægning i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2014/59/EU
 - c) størrelsen af investeringsselskabets balanceførte og ikkebalanceførte handelsbeholdningsaktiviteter er 150 mio. EUR eller derunder
 - d) størrelsen af investeringsselskabets balanceførte og ikkebalanceførte derivataktiviteter er 100 mio. EUR eller derunder
 - e) tærsklen overstiger ikke 300 mio. EUR, og
 - f) det er hensigtsmæssigt at forhøje tærsklen under hensyntagen til arten og omfanget af investeringsselskabets aktiviteter, dets interne organisation og, hvis det er relevant, kendetegnene ved den koncern, som det tilhører.
6. Uanset stk. 4, litra a), kan en medlemsstat sænke den i nævnte litra omhandlede tærskel, forudsat at det er hensigtsmæssigt at gøre dette under hensyntagen til arten og omfanget af investeringsselskabets aktiviteter, dets interne organisation og, hvis det er relevant, kendetegnene ved den koncern, som det tilhører.
7. Uanset stk. 4, litra b), kan en medlemsstat beslutte, at medarbejdere, som har ret til en årlig variabel aflønning under den tærskel og andel, der er omhandlet i nævnte litra, ikke er omfattet af undtagelsen heri på grund af særlige nationale markedsforhold med hensyn til aflønningspraksis eller som følge af karakteren af disse medarbejderes ansvarsområder og jobprofil.
8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at angive, hvilke kategorier af instrumenter der opfylder betingelserne i stk. 1, litra j), nr. iii), og angive mulige alternative ordninger, jf. stk. 1, litra k).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

9. EBA vedtager i samråd med ESMA retningslinjer, som letter gennemførelsen af stk. 4, 5 og 6 og sikrer konsekvent anvendelse heraf.

Artikel 33

Aflønningsudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber, der ikke opfylder kriterierne i artikel 32, stk. 4, litra a), nedsætter et aflønningsudvalg. Aflønningsudvalget skal have en ligelig kønsfordeling og foretage et kompetent og uafhængigt skøn vedrørende aflønningspolitikker og -praksis samt incitament, der er indført med henblik på risikostyring samt forvaltning af kapital og likviditet. Aflønningsudvalget kan nedsættes på koncernniveau.
2. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsudvalget er ansvarligt for udarbejdelse af afgørelser vedrørende aflønning, der skal træffes af ledelsesorganet, herunder afgørelser, som har konsekvenser for det pågældende investeringsselskabs risici og risikostyring. Formanden for og medlemmerne af aflønningsudvalget skal være medlemmer af ledelsesorganet, som ikke varetager en ledelsesfunktion i det pågældende

investeringselskab. Hvis arbejdstagerrepræsentation i ledelsesorganet er fastsat i national ret, skal aflønningsudvalget omfatte en eller flere arbejdstagerrepræsentanter.

3. Når de i stk. 2 omhandlede afgørelser udarbejdes, tager aflønningsudvalget højde for offentlighedens interesse samt aktionærernes, investorernes og andre interessenters langsigtede interesser i investeringselskabet.

Artikel 34

Tilsyn med aflønningspolitik

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indsamler oplysninger, der er offentliggjort i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra c) og d), i forordning (EU) 2019/2033, samt oplysninger fra investeringselskaber om lønforskellen mellem mænd og kvinder og anvender disse oplysninger til at belyse aflønningstendenser og -praksis.

De kompetente myndigheder forelægger EBA disse oplysninger.

2. EBA anvender de oplysninger, som den modtager fra de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1 og 4, til at belyse aflønningstendenser og -praksis på EU-plan.

3. EBA udsteder i samråd med ESMA retningslinjer for anvendelse af forsvarlige aflønningspolitikker. Disse retningslinjer skal mindst tage hensyn til de i artikel 30-33 omhandlede krav og de i henstilling 2009/384/EF omhandlede principper for forsvarlige aflønningspolitikker.

4. Medlemsstaterne sikrer, at investeringselskaber giver de kompetente myndigheder oplysninger om antallet af fysiske personer i hvert investeringselskab, der aflønnes med 1 mio. EUR eller mere pr. regnskabsår, i lønrammer på 1 mio. EUR, herunder oplysninger om deres ansvarsområder, det pågældende forretningsområde og hovedelementerne løn, bonus, langsigtede gratialer og pensionsbidrag.

Medlemsstaterne sikrer, at investeringselskaber på anmodning giver de kompetente myndigheder de samlede løntal for hvert medlem af ledelsesorganet eller den øverste ledelse.

De kompetente myndigheder sender de i første og andet afsnit omhandlede oplysninger til EBA, som offentliggør dem i et fælles rapporteringsformat opdelt efter hjemland. EBA kan i samråd med ESMA udstede retningslinjer for at lette gennemførelsen af dette stykke og sikre de indsamlede oplysningers ensartethed.

Artikel 35

EBA-rapport om miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici

EBA udarbejder en rapport om indførelse af tekniske kriterier for eksponeringer mod aktiviteter, der i væsentlig grad er forbundet med miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige (ESG) mål i forbindelse med tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen med henblik på at vurdere de mulige risici kilder virkninger for investeringselskaber, idet der tages hensyn til gældende EU-retsakter på området for ESG-klassificering.

Den i stk. 1 omhandlede EBA-rapport skal mindst omfatte:

- a) en definition af ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrисici i forbindelse med overgangen til en mere bæredygtig økonomi, og herunder, hvad angår overgangsrисici, risici i forbindelse med afskrivning af aktiver som følge af reguleringsmæssige ændringer, kvalitative og kvantitative kriterier og målestokke, der er relevante for vurderingen af sådanne risici, samt en metode til

- vurdering af muligheden for, at sådanne risici opstår på kort, mellemlang eller lang sigt, og muligheden for, at sådanne risici får væsentlige finansielle konsekvenser for et investeringsselskab
- b) en vurdering af muligheden for, at betydelige koncentrationer af specifikke aktiver øger ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrisici for et investeringsselskab
 - c) en beskrivelse af de processer, ved hjælp af hvilke et investeringsselskab kan identificere, vurdere og håndtere ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrisici
 - d) de kriterier, parametre og målestokke, ved hjælp af hvilke tilsynsførende og investeringsselskaber kan vurdere virkningen af kort-, mellem- og langsigtede ESG-risici med henblik på tilsynskontrol- og vurderingsprocessen.

EBA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen rapporten om sine resultater senest den 26. december 2021.

På grundlag af denne rapport kan EBA om nødvendigt vedtage retningslinjer for at indføre kriterier vedrørende ESG-risici til tilsynskontrol- og vurderingsprocessen, som tager hensyn til resultaterne af den i denne artikel nævnte EBA-rapport.

Afdeling 3

Tilsynskontrol- og vurderingsproces

Artikel 36

Tilsynskontrol og vurdering

1. De kompetente myndigheder fører, i det omfang det er relevant og nødvendigt under hensyntagen til investeringsselskabers størrelse, risikoprofil og forretningsmodel, kontrol med de ordninger, strategier, processer og mekanismer, som investeringsselskaber indfører for at efterkomme dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, og vurderer følgende, hvis det er hensigtsmæssigt og relevant, for at sikre en forsvarlig styring og dækning af deres risici:
 - a) de i artikel 29 omhandlede risici
 - b) den geografiske placering af investeringsselskabers eksponeringer
 - c) investeringsselskabers forretningsmodel
 - d) vurderingen af systemiske risici under hensyntagen til identifikationen og målingen af systemisk risiko i henhold til artikel 23 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller ESRB-henstillinger
 - e) risiciene for investeringsselskabers net- og informationssystemers sikkerhed med henblik på at sikre fortrolighed, integritet og tilgængelighed i forbindelse med deres processer, data og aktiver
 - f) investeringsselskabers eksponering mod renterisici som følge af aktiviteter uden for handelsbeholdningen
 - g) investeringsselskabers ledelsessystemer og ledelsesorganets medlemmers evne til at udføre deres opgaver.

Med henblik på dette stykke tager de kompetente myndigheder behørigt hensyn til, hvorvidt investeringsselskaber har en erhvervsansvarsforsikring.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fastlægger hyppigheden og omfanget af den kontrol og vurdering, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskaber og, hvis det er relevant, deres systemiske betydning og under hensyntagen til proportionalitetsprincippet.

Kun hvis de kompetente myndigheder finder det nødvendigt på grund af de pågældende investeringsselskabers størrelse, art, omfang og kompleksitet beslutter de i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt og hvordan

denne kontrol og vurdering skal foretages med hensyn til investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033.

Med henblik på første afsnit skal der tages hensyn til national ret vedrørende adskillelse af kunders penge.

3. Ved førelsen af det tilsyn og foretagelsen af den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, litra g), skal de kompetente myndigheder have adgang til dagsordener, mødereferater og dokumenter i forbindelse med møder i ledelsesorganet og dets udvalg samt resultaterne af den interne eller eksterne vurdering af ledelsesorganets resultater.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at supplere dette direktiv med henblik på at sikre, at investeringsselskabers ordninger, strategier, processer og mekanismer sikrer en forsvarlig styring og dækning af deres risici. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til udviklingen på de finansielle markeder, navnlig fremkomsten af nye finansielle produkter, udviklingen inden for regnskabsstandarder og udvikling, som letter konvergens inden for tilsynspraksis.

Artikel 37

Løbende kontrol med tilladelse til at anvende interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder regelmæssigt og mindst hvert tredje år kontrollerer investeringsselskabers opfyldelse af de krav til tilladelse til at anvende interne modeller, der er omhandlet i artikel 22 i forordning (EU) 2019/2033. De kompetente myndigheder tager især hensyn til ændringer i et investeringsselskabs virksomhed og anvendelse af nævnte interne modeller på nye produkter og kontrollerer og vurderer, om investeringsselskabet anvender veludviklede og tidssvarende teknikker og praksisser i forbindelse med nævnte interne modeller. De kompetente myndigheder sikrer, at væsentlige mangler i et investeringsselskabs interne modeller med hensyn til risikodækning udbedres, eller tager skridt til begrænsning af følgerne, herunder ved at stille krav om kapitaltillæg eller højere multiplikationsfaktorer.

2. Hvis der for interne markedsrisikomodeller forekommer mange overskridelser, jf. artikel 366 i forordning (EU) nr. 575/2013, der indikerer, at de interne modeller ikke er eller ikke længere er nøjagtige, inddrager de kompetente myndigheder tilladelsen til anvendelse af de interne modeller eller pålægger passende foranstaltninger for at sikre, at de interne modeller straks forbedres inden for en fastsat frist.

3. Hvis et investeringsselskab, som har fået tilladelse til at anvende interne modeller, ikke længere opfylder kravene til anvendelse af disse interne modeller, stiller de kompetente myndigheder krav om, at investeringsselskabet godtgør, at virkningen af den manglende opfyldelse er uvæsentlig, eller om, at det forelægger en plan og en frist for opfyldelse af nævnte krav. De kompetente myndigheder stiller krav om, at den forelagte plan forbedres, når det er usandsynligt, at planen fører til fuld opfyldelse af kravene, eller når fristen ikke er passende.

Hvis det er usandsynligt, at investeringsselskabet vil opfylde kravene inden for den fastsatte frist, eller det ikke på tilfredsstillende vis har godtgjort, at virkningen af den manglende opfyldelse er uvæsentlig, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder inddrager tilladelsen til at anvende interne modeller eller begrænser den til områder, hvor kravene opfyldes, eller områder, hvor kravene vil kunne opfyldes inden for en passende frist.

4. EBA analyserer interne modeller på tværs af investeringsselskaber og analyserer, hvordan investeringsselskaber, der anvender interne modeller, behandler lignende risici eller eksponeringer. EBA underretter ESMA herom.

EBA udarbejder med henblik på at fremme en konsekvent og effektiv tilsynspraksis på basis af nævnte analyse og i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer med benchmarks for, hvordan investeringsselskaber skal anvende interne modeller, og hvordan disse interne modeller skal anvendes på lignende risici eller eksponeringer.

Medlemsstaterne tilskynder de kompetente myndigheder til at tage hensyn til nævnte analyse og retningslinjer i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede kontrol.

Afdeling 4

Tilsynsforanstaltninger og -beføjelser

Artikel 38

Tilsynsforanstaltninger

De kompetente myndigheder stiller krav om, at et investeringsselskab på et tidligt stadium træffer de nødvendige foranstaltninger til at adressere følgende problemer:

- a) et investeringsselskab ikke opfylder kravene i dette direktiv eller i forordning (EU) 2019/2033
- b) de kompetente myndigheder har dokumentation for, at et investeringsselskab sandsynligvis vil overtræde de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne i forordning (EU) 2019/2033 inden for de næste 12 måneder.

Artikel 39

Tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder under varetagelsen af deres opgaver har de nødvendige tilsynsbeføjelser til at kunne gribe ind i investeringsselskabers aktiviteter på en effektiv og forholdsmæssig måde.
2. De kompetente myndigheder har med henblik på artikel 36, artikel 37, stk. 3, og artikel 38 samt anvendelsen af forordning (EU) 2019/2033 følgende beføjelser:
 - a) at stille krav til investeringsselskaber om et kapitalgrundlag, der overstiger kravene i artikel 11 i forordning (EU) 2019/2033 i de situationer, der er omhandlet i artikel 40 i dette direktiv, eller til at tilpasse det kapitalgrundlag og de likvide aktiver, der stilles krav om i tilfælde af væsentlige ændringer af de pågældende investeringsselskabers virksomhed
 - b) at stille krav om, at de ordninger, processer, mekanismer og strategier, der iværksættes i overensstemmelse med artikel 24 og 26, styrkes
 - c) at stille krav om, at investeringsselskaber inden for et år forelægger en plan for fornyet opfyldelse af tilsynskravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, at fastsætte en frist for gennemførelse af denne plan og at stille krav om forbedringer af planen med hensyn til omfang og frist
 - d) at stille krav om, at investeringsselskaber anvender en bestemt hensættelsespolitik eller behandling af aktiver for så vidt angår kapitalgrundlagskrav
 - e) at indføre restriktioner for eller begrænse investeringsselskabers virksomhed, transaktioner eller netværk eller at stille krav om afhændelse af aktiviteter, der indebærer for stor risiko for et investeringsselskabs finansielle soliditet

- f) at stille krav om, at risikoen i forbindelse med investeringsselskabers aktiviteter, produkter og systemer, herunder outsourcete aktiviteter, reduceres
- g) at stille krav om, at investeringsselskaber begrænser variabel aflønning som en procentdel af nettoindtægterne, når en sådan aflønning er uforenelig med opretholdelse af et robust kapitalgrundlag
- h) at stille krav om, at investeringsselskaber anvender nettooverskud til at styrke kapitalgrundlaget
- i) at stille krav om, at et investeringsselskab begrænser eller forbyder udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer, selskabsdeltagere eller indehavere af hybride kernekapitalinstrumenter, hvis en sådan begrænsning eller et sådant forbud ikke betragtes som misligholdelse fra investeringsselskabets side
- j) at indføre supplerende eller hyppigere indberetningskrav end dem, der er fastsat i dette direktiv og i forordning (EU) 2019/2033, herunder indberetning af kapital- og likviditetspositioner
- k) at pålægge særlige likviditetskrav i overensstemmelse med artikel 42
- l) at stille yderligere oplysningskrav
- m) at stille krav om, at investeringsselskaber begrænser risiciene for deres net- og informationssystemers sikkerhed med henblik på at sikre fortrolighed, integritet og tilgængelighed i forbindelse med deres processer, data og aktiver.

3. For så vidt angår stk. 2, litra j), må de kompetente myndigheder kun stille krav til investeringsselskaber om yderligere eller hyppigere indberetning, såfremt de oplysninger, der skal indberettes, ikke er overlappende, og en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) En af tilfældene omhandlet i artikel 38, litra a) og b), foreligger.
- b) Den kompetente myndighed anser det for nødvendigt at indhente den dokumentation, der er omhandlet i artikel 38, litra b).
- c) De yderligere oplysninger er påkrævede med henblik på den i artikel 36 omhandlede tilsynskontrol- og vurderingsproces.

Oplysninger anses for at være overlappende, hvis den kompetente myndighed allerede har de samme eller i det væsentlige de samme oplysninger, hvis disse oplysninger kan frembringes af den kompetente myndighed eller kan indhentes af samme kompetente myndighed med andre midler end et krav til investeringsselskaber om at indberette dem. En kompetent myndighed må ikke stille krav om yderligere oplysninger, hvis oplysningerne er tilgængelige for den kompetente myndighed i et andet format eller en anden detaljeringsgrad end de yderligere oplysninger, som skal indberettes, og det andet format eller den anden detaljeringsgrad ikke forhindrer den i at udarbejde oplysninger, som i det væsentlige er de samme.

Artikel 40

Yderligere kapitalgrundlagskrav

1. De kompetente myndigheder kan kun pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), hvis de på grundlag af kontrollen ifølge artikel 36 og 37 konstaterer en af følgende situationer for et investeringsselskab:

- a) Investeringsselskabet er eksponeret mod risici eller elementer af risici eller udgør risici for andre, som er væsentlige, og som ikke er dækket eller ikke er tilstrækkeligt dækket af kapitalgrundlagskravet, navnlig K-faktorkravene, i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033
- b) Investeringsselskabet opfylder ikke de i artikel 24 og 26 omhandlede krav, og andre tilsynsforanstaltninger vil sandsynligvis ikke forbedre ordningerne, processerne, mekanismerne og strategierne tilstrækkeligt inden for et passende tidsrum.
- c) Justeringerne i forhold til den forsigtige værdiansættelse af handelsbeholdningen er ikke tilstrækkelige til at gøre det muligt for investeringsselskabet at sælge eller afdække sine positioner inden for kort tid uden at lide væsentlige tab under normale markedsforhold.

- d) Den kontrol, der foretages i overensstemmelse med artikel 37, viser, at den manglende opfyldelse af kravene til anvendelse af de tilladte interne modeller sandsynligvis vil medføre et utilstrækkeligt kapitalniveau.
- e) Investeringselskabet undlader gentagne gange at etablere eller opretholde et tilstrækkeligt niveau for yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 41.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), betragtes risici eller elementer af risici kun som ikke dækket eller ikke tilstrækkeligt dækket af kapitalgrundlagskravene i tredje og fjerde del i forordning (EU) 2019/2033, hvis den kapital, der af den kompetente myndighed anses for tilstrækkelig efter tilsynskontrollen af den vurdering, som investeringselskaber har foretaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 24, stk. 1, med hensyn til størrelse, type og fordeling ligger over kapitalgrundlagskravet til investeringselskaber i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

For så vidt angår første afsnit kan kapital, der anses for tilstrækkelig, omfatte risici eller elementer af risici, som udtrykkeligt er udelukket fra kapitalgrundlagskravet i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

3. De kompetente myndigheder fastsætter niveauet for krævet yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), som forskellen mellem den kapital, der anses for tilstrækkelig i henhold til stk. 2 i denne artikel, og kapitalgrundlagskravet i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

4. De kompetente myndigheder stiller krav om, at investeringselskaber opfylder det yderligere kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), med kapitalgrundlag på følgende betingelser:

- a) Mindst tre fjerdedele af det yderligere kapitalkrav opfyldes med kernekapital.
- b) Mindst tre fjerdedele af kernekapitalen skal bestå af egentlig kernekapital.
- c) Dette kapitalgrundlag må ikke anvendes til at opfylde de kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) 2019/2033.

5. De kompetente myndigheder begrundet skriftligt deres beslutning om at pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), ved at give en klar redegørelse for den fulde vurdering af de elementer, der er omhandlet i stk. 1-4 i denne artikel. Dette omfatter i det tilfælde, der er anført i stk. 1, litra d), i denne artikel, en specifik erklæring om, hvorfor den kapital, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 41, stk. 1, ikke længere anses for tilstrækkelig.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere, hvordan risici og elementer af risici som omhandlet i stk. 2 skal måles, herunder risici eller elementer af risici, som udtrykkeligt er udelukket fra kapitalgrundlagskravene i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

EBA sikrer, at udkastet til reguleringsmæssige tekniske standarder indeholder vejledende kvalitative målestokke for det yderligere kapitalgrundlag, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), under hensyntagen til de forskellige forretningsmodeller og retlige former, som investeringselskaber kan have, og at det er forholdsmæssigt i lyset af:

- a) gennemførelsesbyrden for investeringselskaber og kompetente myndigheder
- b) muligheden for, at de større kapitalgrundlagskrav, som gælder, såfremt investeringselskaber ikke anvender interne modeller, begrundet pålæggelse af mindre kapitalgrundlagskrav, når risici og elementer af risici vurderes i henhold til stk. 2.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De kompetente myndigheder kan pålægge et yderligere kapitalgrundlagskrav i henhold til stk. 1-6 for investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, på grundlag af en vurdering fra sag til sag, og når de kompetente myndigheder finder det berettiget.

Artikel 41

Vejledning om yderligere kapitalgrundlag

1. Under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og i forhold til størrelsen, den systemiske betydning, arten, omfanget og kompleksiteten af de aktiviteter, som udføres af investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, kan de kompetente myndigheder stille krav om, at sådanne investeringsselskaber har kapitalgrundlagniveauer, som baseret på artikel 24 er tilstrækkeligt meget større end kravene i tredje del i forordning (EU) 2019/2033 og i dette direktiv, herunder de yderligere kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), for at sikre, at konjunkturudsving ikke fører til manglende opfyldelse af disse krav eller bringer investeringsselskabernes mulighed for at afvikle eller indstille aktiviteter på en velordnet måde i fare.

2. De kompetente myndigheder kontrollerer om nødvendigt det kapitalgrundlagniveau, som de enkelte investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, har fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, og meddeler, hvis det er relevant, det berørte investeringsselskab konklusionerne af denne kontrol, herunder en eventuel forventning om tilpasning af det kapitalgrundlagniveau, der er fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1. En sådan meddelelse skal indeholde en dato fastsat af den kompetente myndighed for, hvornår tilpasningen senest skal være fuldført.

Artikel 42

Særlige likviditetskrav

1. De kompetente myndigheder pålægger kun de i dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), omhandlede særlige likviditetskrav, hvis de på grundlag af kontrollen ifølge dette direktivs artikel 36 og 37 konkluderer, at investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, eller som opfylder betingelserne i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, men som ikke er undtaget fra likviditetskravet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, befinder sig i en af følgende situationer:

- a) Investeringsselskabet er eksponeret mod likviditetsrisiko eller elementer af likviditetsrisiko, som er væsentlig og ikke er dækket eller ikke er tilstrækkeligt dækket af likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.
- b) Investeringsselskabet opfylder ikke de i dette direktivs artikel 24 og 26 omhandlede krav, og andre administrative foranstaltninger vil sandsynligvis ikke forbedre ordningerne, processerne, mekanismerne og strategierne tilstrækkeligt inden for et passende tidsrum.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), betragtes likviditetsrisiko eller elementer af likviditetsrisiko kun som ikke dækket eller ikke tilstrækkeligt dækket af likviditetskravet i femte del i forordning

(EU) 2019/2033, hvis den likviditet, der af den kompetente myndighed anses for tilstrækkelig efter tilsynskontrollen af den vurdering, som investeringselskaber har foretaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 24, stk. 1, med hensyn til størrelse og type ligger over likviditetskravet til investeringselskabet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.

3. De kompetente myndigheder fastsætter niveauet for det særlige likviditetskrav, jf. dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), som forskellen mellem den likviditet, der anses for tilstrækkelig i henhold til stk. 2 i denne artikel, og likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.

4. De kompetente myndigheder stiller krav om, at investeringselskaber opfylder det særlige likviditetskrav, der er omhandlet i dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), med likvide aktiver som fastsat i artikel 43 i forordning (EU) 2019/2033.

5. De kompetente myndigheder begrundet skriftligt deres beslutning om at pålægge et særligt likviditetskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra k), ved at give en klar redegørelse for den fulde vurdering af de elementer, der er omhandlet i stk. 1-3 i denne artikel.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for på en måde, der er passende i forhold til investeringselskabers størrelse, struktur og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, at præcisere, hvordan den likviditetsrisiko og de elementer af likviditetsrisiko, der er omhandlet i stk. 2, skal måles.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 43

Samarbejde med afviklingsmyndigheder

De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag i henhold til nærværende direktivs artikel 39, stk. 2, litra a), for et investeringselskab, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2014/59/EU, og om en eventuel forventning om tilpasning som omhandlet i nærværende direktivs artikel 41, stk. 2, for så vidt angår et sådant investeringselskab.

Artikel 44

Offentliggørelseskrav

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelser til:

- a) at kræve, at investeringselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, og investeringselskaber som omhandlet i artikel 46, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 offentliggør de oplysninger, der er omhandlet i artikel 46 i nævnte forordning, mere end én gang om året, og at fastsætte frister for denne offentliggørelse
- b) at kræve, at investeringselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, og investeringselskaber som omhandlet i artikel 46, stk. 2, i forordning (EU)

2019/2033 benytter bestemte medier og steder, navnlig investeringselskabernes websteder, til andre offentliggørelser end årsregnskaber

- c) at kræve, at moderselskaber en gang om året enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger offentliggør en beskrivelse af deres juridiske struktur og investeringselskabskoncernens ledelsesstruktur og organisatoriske struktur i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, i dette direktiv og artikel 10 i direktiv 2014/65/EU.

Artikel 45

Forpligtelse til at underrette EBA

1. De kompetente myndigheder underretter EBA om:
 - a) deres tilsynskontrol- og vurderingsproces, jf. artikel 36
 - b) den metode, som anvendes til de beslutninger, der er omhandlet i artikel 39, 40 og 41.
 - c) de niveauer for administrative sanktioner, som medlemsstaterne har fastsat, jf. artikel 18.

EBA videregiver oplysningerne omhandlet i dette stykke til ESMA.

2. EBA vurderer i samråd med ESMA oplysningerne fra de kompetente myndigheder med henblik på at udvikle konsekvens i tilsynskontrol- og vurderingsprocessen. EBA kan for at fuldføre sin vurdering efter høring af ESMA anmode de kompetente myndigheder om yderligere oplysninger på en forholdsmæssig måde og i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA offentliggør de i stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede samlede oplysninger på sit websted.

EBA aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om graden af konvergens mellem medlemsstaternes anvendelse af dette kapitel. EBA foretager peerevalueringer i overensstemmelse med artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010, hvis det er nødvendigt. EBA underretter ESMA om sådanne peerevalueringer.

EBA og ESMA udsteder i overensstemmelse med henholdsvis artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010, alt efter hvad der er relevant, retningslinjer til de kompetente myndigheder med henblik på yderligere præcisering på en måde, der svarer til investeringselskabers størrelse, struktur og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, af de fælles procedurer for og metoder til den tilsynskontrol- og vurderingsproces, der er omhandlet i stk. 1, og af vurderingen af behandlingen af de risici, der er omhandlet i dette direktivs artikel 29.

KAPITEL 3

Tilsyn med investeringselskabskoncerner

Afdeling 1

Tilsyn med investeringselskabskoncerner på konsolideret niveau og tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten

Artikel 46

Fastlæggelse af koncerntilsynsførende

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskabet for en investeringselskabskoncern er et moderinvesteringsselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for dette moderinvesteringsselskab i Unionen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskabet for et investeringsselskab er et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for dette investeringsselskab.
3. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i to eller flere medlemsstater, har det samme moderinvesteringsselskab i Unionen eller det samme blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for det investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i den medlemsstat, hvor investeringsselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskaber til to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i to eller flere medlemsstater, består af mere end ét investeringsselskab eller blandet finansielt holdingselskab med hovedkontorer i forskellige medlemsstater, og der er et investeringsselskab i hver af disse medlemsstater, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.
5. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Unionen, har det samme investeringsselskab i Unionen eller blandede finansielle holdingselskab i Unionen som moderselskab, og ingen af disse investeringsselskaber er meddelt tilladelse i den medlemsstat, hvor investeringsselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.
6. De kompetente myndigheder kan efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 3, 4 og 5, hvis det under hensyntagen til de pågældende investeringsselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende dem med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, og udpege en anden kompetent myndighed til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten. I så fald giver de kompetente myndigheder, inden de træffer en sådan afgørelse, moderinvesteringsselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede afgørelse. De kompetente myndigheder underretter Kommissionen og EBA om en sådan afgørelse.

Artikel 47

Oplysningskrav i nødsituationer

Opstår en nødsituation, herunder en situation som beskrevet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller en situation med negativ udvikling på markederne, som potentielt kan bringe markedslivviditeten og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en investeringsselskabskoncern er meddelt tilladelse, skal den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til dette direktivs artikel 46, så hurtigt som praktisk muligt med forbehold af dette afsnits kapitel 1, afdeling 2, underrette EBA, ESRB og eventuelle relevante kompetente myndigheder og meddele alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

Artikel 48

Tilsynskollegier

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til dette direktivs artikel 46, om nødvendigt kan oprette tilsynskollegier for at lette udførelsen af de i denne artikel omhandlede opgaver og sikre koordinering og samarbejde med relevante tredjelandes tilsynsmyndigheder, navnlig hvis det er nødvendigt med henblik på anvendelse af artikel 23, stk. 1, første afsnit, litra c), og artikel 23, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 til at udveksle og ajourføre relevante oplysninger om marginmodellen med tilsynsmyndighederne for kvalificerende centrale modparter.
2. Tilsynskollegier fastlægger rammer for den koncerntilsynsførendes, EBA's og de andre kompetente myndigheds udførelse af følgende opgaver:
 - a) de opgaver, der er omhandlet i artikel 47
 - b) koordineringen af anmodninger om oplysninger, hvis det er nødvendigt for at lette tilsyn på konsolideret niveau, jf. artikel 7 i forordning (EU) 2019/2033
 - c) koordineringen af anmodninger om oplysninger i tilfælde, hvor flere kompetente myndigheder for investeringsselskaber, der er en del af samme koncern, har behov for enten at anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland eller den kompetente myndighed for den kvalificerende centrale modpart om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der anvendes til beregning af de relevante investeringsselskabers marginkrav
 - d) udveksling af oplysninger mellem alle kompetente myndigheder og med EBA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og med ESMA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1095/2010
 - e) opnåelse af enighed om frivillig delegering af opgaver og ansvar mellem kompetente myndigheder, hvis det er relevant
 - f) forøgelse af effektiviteten af tilsyn ved at søge at undgå unødvendig gentagelse af tilsynskrav.
3. Der kan også, hvis det er relevant, oprettes tilsynskollegier, hvis datterselskaber i en investeringsselskabskoncern, hvis moderskab er et investeringsselskab i Unionen, et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, er beliggende i et tredjeland.
4. EBA deltager i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1093/2010 i tilsynskollegiers møder.
5. Følgende myndigheder er medlemmer af tilsynskollegier:
 - a) de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med datterselskaber i en investeringsselskabskoncern, hvis moderselskab er et investeringsselskab i Unionen, et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen
 - b) tredjelandes tilsynsmyndigheder, hvis det er relevant, med forbehold af fortrolighedskrav, der efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i dette afsnits kapitel 1, afdeling 2.
6. Den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til artikel 46, varetager formandsposten på møder i tilsynskollegiet og træffer beslutninger. Nævnte koncerntilsynsførende holder forud for afholdelsen af møder alle medlemmerne af tilsynskollegiet fuldt underrettet om de vigtigste emner, der skal drøftes, og de aktiviteter, der skal overvejes. Den koncerntilsynsførende holder også rettidigt alle medlemmer af tilsynskollegiet fuldt underrettet om de beslutninger, der vedtages på nævnte møder, eller de foranstaltninger, der gennemføres.

Den koncerntilsynsførende tager hensyn til relevansen af den tilsynsaktivitet, der skal planlægges eller koordineres af de myndigheder, som er omhandlet i stk. 5, når der vedtages beslutninger.

Oprettelse af tilsynskollegier og deres virkemåde formaliseres ved skriftlige bestemmelser.

7. I tilfælde af uenighed i en beslutning, som den koncerntilsynsførende har truffet om tilsynskollegiers virkemåde, kan enhver berørt kompetent myndighed indbringe sagen for EBA og anmode om EBA's bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 bistå de kompetente myndigheder i tilfælde af uenighed om tilsynskollegiers virkemåde som omhandlet i nærværende artikel.

8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere, på hvilke betingelser tilsynskollegier skal udføre de opgaver, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 49

Samarbejdskrav

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 48, stk. 5, giver hinanden alle relevante oplysninger som krævet, herunder følgende:

- a) angivelse af investeringsselskabskoncerners juridiske struktur og ledelsesstruktur, herunder organisationsstruktur, omfattende alle regulerede og ikkeregulerede enheder, ikkeregulerede datterselskaber samt moderselskaberne og af de kompetente myndigheder for de regulerede enheder i investeringsselskabskoncerner
- b) procedurer for indsamling af oplysninger fra investeringsselskaberne i en investeringsselskabskoncern og procedurer for kontrol af disse oplysninger
- c) en eventuel negativ udvikling i investeringsselskaberne eller i andre enheder i en investeringsselskabskoncern, som kan påvirke disse investeringsselskaber i alvorlig grad
- d) eventuelle væsentlige sanktioner og ekstraordinære foranstaltninger, som de kompetente myndigheder har pålagt eller truffet i overensstemmelse med nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv
- e) pålæggelse af specifikke kapitalgrundlagskrav i henhold til dette direktivs artikel 39.

2. De kompetente myndigheder og den koncerntilsynsførende kan indbringe spørgsmål for EBA, jf. artikel 19, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010, hvis relevante oplysninger ikke er blevet meddelt i henhold til stk. 1 uden unødigt ophold, eller hvis en anmodning om samarbejde, navnlig om udveksling af relevante oplysninger, er blevet afvist eller ikke er besvaret inden for en rimelig frist.

EBA kan i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 og på eget initiativ bistå de kompetente myndigheder med at udvikle konsekvente samarbejdsformer.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder hører hinanden om følgende, inden de vedtager en afgørelse, som kan få indflydelse på andre kompetente myndigheders tilsynsopgaver:

- a) ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i investeringsselskaber i en investeringsselskabskoncern, som kræver de kompetente myndigheders godkendelse eller tilladelse
- b) væsentlige sanktioner, som de kompetente myndigheder har pålagt investeringsselskaber, eller eventuelle andre ekstraordinære foranstaltninger, som disse myndigheder har truffet, og
- c) særlige kapitalgrundlagskrav pålagt i henhold til artikel 39.

4. Den koncerntilsynsførende høres, hvis de kompetente myndigheder skal pålægge væsentlige sanktioner eller træffe eventuelle andre ekstraordinære foranstaltninger som omhandlet i stk. 3, litra b).
5. Uanset stk. 3 er en kompetent myndighed ikke forpligtet til at høre andre kompetente myndigheder i nødsituationer, eller hvis en sådan høring kan bringe effektiviteten af dens afgørelser i fare, og i så fald underretter den kompetente myndighed uden ophold de andre berørte kompetente myndigheder om denne beslutning om at undlade at foretage en høring.

Artikel 50

Verifikation af oplysninger vedrørende enheder beliggende i andre medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en kompetent myndighed i en medlemsstat har behov for at verificere oplysninger om investeringselskaber, investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingselskaber eller datterselskaber, der er beliggende i en anden medlemsstat, herunder datterselskaber, som er forsikringselskaber, og fremsætter en anmodning herom, foretager de relevante kompetente myndigheder i denne anden medlemsstat denne verifikation i overensstemmelse med stk. 2.
2. De kompetente myndigheder, som har modtaget en anmodning i henhold til stk. 1, skal gøre et af følgende:
- a) selv foretage verifikationen inden for rammerne af deres beføjelser
 - b) lade de kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, foretage verifikationen
 - c) anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

De kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, kan med henblik på litra a) og c) deltage i verifikationen.

Afdeling 2

Investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber

Artikel 51

Inddragelse af holdingselskaber i tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten

Medlemsstaterne sikrer, at investeringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber inddrages i tilsynet med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Artikel 52

Ledelsens kvalifikationer

Medlemsstaterne stiller krav om, at medlemmerne af ledelsesorganet i et investeringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til effektivt at kunne udføre deres opgaver, idet der tages hensyn til et investeringsholdingselskabs eller et blandet finansielt holdingselskabs særlige rolle.

Artikel 53

Holdingselskaber med blandede aktiviteter

1. Medlemsstaterne fastsætter, at hvis moderselskabet til et investeringsselskab er et blandet holdingselskab, kan de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med investeringsselskabet:

- a) stille krav om, at det blandede holdingselskab giver dem alle oplysninger, som kan være relevante for tilsynet med nævnte investeringsselskab
 - b) føre tilsyn med transaktioner mellem investeringsselskabet og det blandede holdingselskab og sidstnævntes datterselskaber og stille krav om, at investeringsselskabet råder over passende risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer, herunder forsvarlige rapporterings- og regnskabsprocedurer, med henblik på at identificere, opgøre, overvåge og kontrollere sådanne transaktioner.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at deres kompetente myndigheder kan foretage eller kan lade eksterne tilsynsførende foretage kontrol på stedet af de oplysninger, der er modtaget fra blandede holdingselskaber og deres datterselskaber.

Artikel 54

Sanktioner

I overensstemmelse med dette afsnits kapitel 2, afdeling 3, sikrer medlemsstaterne, at administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der har til formål at bringe overtrædelser af de love og administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, til ophør eller at afhjælpe eller at gøre noget ved årsagerne til sådanne overtrædelser, kan pålægges investeringsselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber eller deres reelle ledere.

Artikel 55

Vurdering af tredjelandes tilsyn og andre tilsynsmetoder

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er datterselskaber af samme moderselskab, som har hovedkontor i et tredjeland, ikke er underlagt effektivt tilsyn på koncernniveau, vurderer den kompetente myndighed, om investeringsselskaberne er underlagt tilsyn af tredjelandets tilsynsmyndighed svarende til det tilsyn, som er omhandlet i dette direktiv og første del i forordning (EU) 2019/2033.
2. Hvis konklusionen af den i denne artikels stk. 1 omhandlede vurdering er, at et sådant tilsvarende tilsyn ikke finder anvendelse, åbner medlemsstaterne mulighed for passende tilsynsmetoder, som opfylder målene med tilsyn i overensstemmelse med artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Unionen, træffer beslutning om disse tilsynsmetoder efter høring af de øvrige berørte kompetente myndigheder. Eventuelle foranstaltninger truffet i henhold til dette stykke indberettes til de øvrige berørte kompetente myndigheder, EBA og Kommissionen.
3. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Unionen, kan navnlig stille krav om etablering af et investeringsselskab eller blandet finansielt holdingselskab i Unionen og anvende artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 på dette investeringsselskab eller blandede finansielle holdingselskab.

Artikel 56

Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder

Kommissionen kan enten efter anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ forelægge henstillinger til Rådet om forhandling af aftaler med et eller flere tredjelands vedrørende måder at føre tilsyn med følgende investeringsselskabers overholdelse af koncernkapitaltesten på:

- a) investeringsselskaber, hvis moderselskab har hovedkontor i et tredjeland

- b) investeringsselskaber beliggende i tredjelande, hvis moderselskab har hovedkontor i Unionen.

AFSNIT V

DE KOMPETENTE MYNDIGHEDERS OFFENTLIGGØRELSER

Artikel 57

Offentliggørelseskrav

1. De kompetente myndigheder offentliggør samtlige følgende oplysninger:
 - a) ordlyden af de love, administrative bestemmelser og generelle retningslinjer, der er vedtaget i deres medlemsstat i henhold til dette direktiv
 - b) den måde, hvorpå de i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 disponible valgmuligheder og skøn udøves
 - c) de generelle kriterier og metoder, som de benytter i forbindelse med den tilsyns kontrol og vurdering, der er omhandlet i dette direktivs artikel 36
 - d) samlede statistiske data om centrale aspekter af gennemførelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 i deres medlemsstat, herunder antallet og arten af tilsynsforanstaltninger, der er truffet i overensstemmelse med dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra a), og af administrative sanktioner, der er pålagt i overensstemmelse med dette direktivs artikel 18.
2. De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med stk. 1, skal være tilstrækkeligt omfattende og præcise til at muliggøre en meningsfuld sammenligning af anvendelsen af stk. 1, litra b), c) og d), foretaget af de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater.
3. Offentliggørelsen af oplysninger skal finde sted i et fælles format og regelmæssigt ajourføres. De skal være tilgængelige på et enkelt elektronisk sted.
4. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge format, struktur, indholdsfortegnelser og årlig offentliggørelsesdato for de oplysninger, der er nævnt i stk. 1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA forelægger senest den 26. juni 2021 Kommissionen de i stk. 4 omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder.

AFSNIT VI

DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 58

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 25. december 2019.
3. Den i artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer

delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

AFSNIT VII

ÆNDRINGER AF ANDRE DIREKTIVER

Artikel 59

Ændring af direktiv 2002/87/EF

Artikel 2, nr. 7), i direktiv 2002/87/EF affattes således:

»7) »sektorregler«: EU-retsakter vedrørende tilsyn med regulerede enheder, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*1) og (EU) 2019/2033 (*2) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF, 2013/36/EU (*3), 2014/65/EU (*4) og (EU) 2019/2033 (*5).

Artikel 60

Ændring af direktiv 2009/65/EF

Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. iii), i direktiv 2009/65/EF affattes således:

»iii) uanset det beløb, der følger af disse krav, må administrationsselskabets kapitalgrundlag på intet tidspunkt være mindre end det beløb, der er fastsat i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*6).

Artikel 61

Ændring af direktiv 2011/61/EU

Artikel 9, stk. 5, i direktiv 2011/61/EU affattes således:

»5. Uanset stk. 3 må FAIF'ens kapitalgrundlag aldrig være mindre end det beløb, som er anført i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning EU 2019/2033 (*7).

Artikel 62

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

Direktiv 2013/36/EU ændres således:

1) Titlen affattes således:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF«.

2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter regler vedrørende:

- a) adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut
- b) de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og -redskaber til udøvelse af tilsyn med kreditinstitutter
- c) de kompetente myndigheders tilsyn med kreditinstitutter på en måde, som er forenelig med de regler, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013
- d) offentliggørelseskrav til de kompetente myndigheder på området for regulering af og tilsyn med kreditinstitutter.«

3) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

- a) Stk. 2 og 3 udgår.
- b) I stk. 5 udgår nr. 1).
- c) Stk. 6 affattes således:
»6. De enheder, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 5, nr. 3)-24), betragtes som finansieringsinstitutter i forbindelse med artikel 34 og afsnit VII, kapitel 3.«

4) I artikel 3, stk. 1, udgår nr. 4).

5) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

Samordning inden for medlemsstaterne

Medlemsstater med mere end én myndighed, der er beføjet til at udøve tilsyn med kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, træffer de fornødne foranstaltninger for at sørge for samordning mellem sådanne myndigheder.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 8a

Specifikke krav til meddelelse af tilladelse til de kreditinstitutter, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at de virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og som allerede er meddelt tilladelse i henhold til afsnit II i direktiv 2014/65/EU, indgiver en ansøgning om tilladelse i henhold til artikel 8 senest på den dato, hvor en af følgende situationer indtræffer:

a) gennemsnittet af de samlede månedlige aktiver beregnet over en periode på 12 på hinanden følgende måneder udgør eller overstiger 30 mia. EUR, eller

b) gennemsnittet af de samlede månedlige aktiver beregnet over en periode på 12 på hinanden følgende måneder er mindre end 30 mia. EUR, og virksomheden er en del af en koncern, hvor den samlede værdi af de konsoliderede aktiver i alle koncernens virksomheder, der enkeltvis har samlede aktiver på under 30 mia. EUR, og som udfører aktiviteter som omhandlet i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, udgør eller overstiger 30 mia. EUR, begge beregnet som et gennemsnit over en periode på 12 på hinanden følgende måneder.

2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede virksomheder kan fortsat udføre de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter, indtil de meddeles den tilladelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

3. Uanset nærværende artikels stk. 1 skal de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede virksomheder, som den 24. december 2019 udøver virksomhed som investerings-selskab, der er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2014/65/EU, ansøge om tilladelse i henhold til nærværende direktivs artikel 8 senest den 27. december 2020.

4. Hvis en kompetent myndighed efter at have modtaget oplysningerne i overensstemmelse med artikel 95a i direktiv 2014/65/EU beslutter, at en virksomhed skal meddeles tilladelse som kreditinstitut i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 8, underretter den virksomheden og den kompetente myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i direktiv 2014/65/EU og overtager proceduren for meddelelse af tilladelse fra datoen for denne underretning.

5. I tilfælde af fornyet meddelelse af tilladelse sikrer den kompetente myndighed, der meddeler tilladelse, at processen er så strømlinet som muligt, og at oplysninger fra eksisterende tilladelser tages i betragtning.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

a) hvilke oplysninger virksomheder skal give de kompetente myndigheder i en ansøgning om tilladelse, herunder driftsplanen omhandlet i artikel 10

b) hvilken metode der skal anvendes til at beregne de i stk. 1 omhandlede tærskler.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit, litra a) og b), omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. december 2020.«

7) I artikel 18 indsættes følgende litra:

»aa) udelukkende anvender sin tilladelse til at udøve de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og i en periode på fem på hinanden følgende år har gennemsnitlige samlede aktiver, der ligger under de i nævnte artikel fastsatte tærskler«.

8) I artikel 20 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. EBA offentliggør på sit websted og ajourfører mindst en gang om året en liste over navne på alle kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse.«

b) Følgende stykke indsættes:

»3a. Den i denne artikels stk. 2 omhandlede liste skal indeholde navnene på de virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og skal identificere disse kreditinstitutter som sådanne. Listen skal også angive eventuelle ændringer i forhold til den tidligere udgave af listen.«

9) Artikel 21b, stk. 5, affattes således:

»5. I denne artikel gælder følgende:

a) Den samlede værdi af en tredjelandskoncerns aktiver i Unionen er summen af følgende:

i) den samlede værdi af aktiver tilhørende hvert af tredjelandskoncernens institutter i Unionen ifølge dens konsoliderede balance eller det beløb, der følger af deres enkelte balancer, hvis et instituts balance ikke er konsolideret, og

ii) den samlede værdi af aktiver tilhørende hver af tredjelandskoncernens filialer, som er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til dette direktiv, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 (*8) eller direktiv 2014/65/EU.

b) Betegnelsen »institut« omfatter også investeringsselskaber.

(*8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).«

10) Afsnit IV udgår.

11) Artikel 51, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. De kompetente myndigheder i et værtsland kan fremsætte anmodning til den konsoliderende tilsynsmyndighed i de tilfælde, hvor artikel 112, stk. 1, finder anvendelse, eller til de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at en filial af et kreditinstitut skal betragtes som væsentlig.«

12) Artikel 53, stk. 2, affattes således:

»2. Stk. 1 må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle oplysninger indbyrdes eller videregive oplysninger til ESRB, EBA eller Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 (*9), i overensstemmelse med dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*10), artikel 15 i forordning (EU) nr. 1092/2010, artikel 31, 35 og 36 i forordning (EU) nr. 1093/2010 samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 (*11) og andre direktiver gældende for kreditinstitutter. Disse oplysninger er undergivet stk. 1.

(*9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84)."

(*10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1)."

(*11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

13) I artikel 66, stk. 1, indsættes følgende litra:

»aa) udøvelse af mindst én af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og opfyldelse af den i nævnte artikel angivne tærskel uden at være meddelt tilladelse som kreditinstitut«.

14) Artikel 76, stk. 5, sjette afsnit, udgår.

15) Artikel 86, stk. 11, affattes således:

»11. De kompetente myndigheder sikrer, at institutter råder over planer for genoprettelse af likviditeten med passende strategier og gennemførelsesforanstaltninger til håndtering af eventuelle likviditetsmangler, herunder i forbindelse med filialer etableret i en anden medlemsstat. De kompetente myndigheder sikrer, at disse planer afprøves af institutterne mindst en gang om året, ajourføres på grundlag af resultatet af de alternative scenarier, jf. stk. 8, samt indberettes til og godkendes af den øverste ledelse, så de interne politikker og processer kan tilpasses i overensstemmelse hermed. Institutterne tager på forhånd nødvendige operationelle skridt for at sikre, at planerne for genoprettelse af likviditeten straks kan gennemføres. Disse operationelle skridt skal omfatte besiddelse af sikkerhed, som straks er til rådighed med henblik på centralbankfinansiering. Dette omfatter besiddelse af sikkerhed i en anden medlemsstats valuta, hvis det er nødvendigt, eller et tredjeland's valuta, som de pågældende institutter har eksponeringer over for, og hvis det er operationelt nødvendigt på et værtslands eller tredjeland's område, hvis valuta institutterne er eksponeret over for.«

16) Artikel 110, stk. 2, udgår.

17) Artikel 111 affattes således:

»Artikel 111

Fastlæggelse af den konsoliderende tilsynsmyndighed

1. Hvis moderselskabet er et moderkreditinstitut i en medlemsstat eller et moderkreditinstitut i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderkreditinstitut i en medlemsstat eller dette moderkreditinstitut i Unionen på individuelt niveau.

Hvis et moderselskab er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og hvis ingen af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderinvesteringsselskab i medlemsstaten eller med moderinvesteringsselskabet i Unionen på individuelt niveau.

Hvis moderselskabet er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og mindst ét af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet eller, hvis der er flere kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum.

2. Hvis et kreditinstituts eller et investeringsselskabs moderselskab er et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med kreditinstituttet eller investeringsselskabet på individuelt niveau.

3. Hvis to eller flere kreditinstitutter eller investeringsselskaber, som har tilladelse i Unionen, har samme finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, blandede finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskab i Unionen eller blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af:

- a) den kompetente myndighed for kreditinstituttet, hvis der kun er ét kreditinstitut i koncernen
- b) den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum, hvis der er flere kreditinstitutter i koncernen
- c) den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter.

4. Hvis konsolidering er påkrævet i henhold til artikel 18, stk. 3 eller 6, i forordning (EU) nr. 575/2013, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum eller, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.

5. Uanset stk. 1, tredje afsnit, stk. 3, litra b), og stk. 4 er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét kreditinstitut i en koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere kreditinstitutter i koncernen, hvis den samlede balancesum for disse kreditinstitutter, som er underlagt tilsyn, er højere end den samlede balancesum for de kreditinstitutter, som enhver anden kompetent myndighed fører tilsyn med på individuelt niveau.

Uanset stk. 3, litra c), er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét investeringselskab inden for samme koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere investeringselskaber inden for koncernen med den højeste balancesum i alt.

6. I særlige tilfælde kan de kompetente myndigheder efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 1, 3 og 4 og udpege en anden kompetent myndighed til at udøve tilsyn på konsolideret niveau, hvis det vil være uhensigtsmæssigt at anvende kriterierne anført heri under hensyntagen til de berørte kreditinstitutter eller investeringselskaber og den relative betydning af deres aktiviteter i de pågældende medlemsstater eller behovet for at sikre kontinuitet i den samme kompetente myndigheds tilsyn på konsolideret niveau. I så fald har moderinstituttet i Unionen, det finansielle moderholdingselskab i Unionen, det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller kreditinstituttet eller investeringselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, ret til at blive hørt, inden de kompetente myndigheder træffer en beslutning.

7. De kompetente myndigheder underretter uden ophold Kommissionen og EBA om enhver aftale, der falder ind under stk. 6.«

18) Artikel 114, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Hvis en nødsituation opstår, herunder en situation som beskrevet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller en situation med en negativ udvikling på markederne, som potentielt kan bringe markedslivviditeten og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en koncern er meddelt tilladelse, eller hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 er etableret, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed så hurtigt som praktisk muligt, med forbehold af afsnit VII, kapitel 1, afdeling 2, i nærværende direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, EBA og de i artikel 58, stk. 4, og artikel 59 omhandlede myndigheder og meddeler dem alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. Disse forpligtelser finder anvendelse på alle kompetente myndigheder.«

19) I artikel 116 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. De kompetente myndigheder, der deltager i tilsynskollegierne, og EBA arbejder tæt sammen. Fortrolighedskravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033 må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle fortrolige oplysninger inden for tilsynskollegier. Oprettelse af tilsynskollegier og deres virkemåde må ikke berøre de kompetente myndigheders rettigheder og ansvar i henhold til dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013.«

b) Stk. 6, første afsnit, affattes således:

»6. De kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med datterselskaber af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen og de kompetente myndigheder i et værtsland, hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 er etableret, samt om nødvendigt ESCB-centralbanker og tredjelandes tilsynsmyndigheder, hvis det er relevant og med forbehold af fortrolighedskrav, der efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, kan deltage i tilsynskollegier.«

c) Stk. 9, første afsnit, affattes således:

»9. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter med forbehold af fortrolighedskravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033 EBA om tilsynskollegiets aktiviteter, herunder i nødsituationer, og meddeler EBA alle oplysninger, der er af særlig relevans med henblik på tilsynskonvergens.«

20) Artikel 125, stk. 2, affattes således:

»2. Oplysninger, der modtages inden for rammerne af tilsyn på konsolideret niveau, herunder navnlig enhver udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv, er underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 53, stk. 1, i dette direktiv for kreditinstitutter eller i henhold til artikel 15 i direktiv (EU) 2019/2033.«

21) Artikel 128, stk. 5, udgår.

22) Artikel 129, stk. 2, 3 og 4, udgår.

23) Artikel 130, stk. 2, 3 og 4, udgår.

24) Artikel 143, stk. 1, litra d), affattes således:

»d) uden at dette berører bestemmelserne i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i nærværende direktiv eller i givet fald bestemmelserne i afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, de samlede statistiske data om centrale aspekter af gennemførelsen af rammebestemmelserne for forsigtighedstilsyn i de enkelte medlemsstater, herunder antallet og arten af tilsynsforanstaltninger, der træffes i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 102, stk. 1, litra a), og af administrative sanktioner, der pålægges i henhold til nærværende direktivs artikel 65.«

Artikel 63

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

Direktiv 2014/59/EU ændres således:

1) Artikel 2, stk. 1, nr. 3), affattes således:

»3) »investeringsselskab«: et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*12), som er underlagt startkapitalkravet fastsat i artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 ((*13).

(*12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1)."

(*13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

2) I artikel 45 tilføjes følgende stykke:

»3. I overensstemmelse med artikel 65, stk. 4, i forordning (EU) 2019/2033 gælder henvisninger til artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 i dette direktiv for så vidt angår kapitalgrundlagskrav på individuelt niveau til investeringsselskaber som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i dette direktiv, som ikke er investeringsselskaber som omhandlet i artikel 1, stk. 2-5, i forordning (EU) 2019/2033 på følgende måde:

a) henvisninger til artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår det samlede kapitalprocentkrav i dette direktiv som henvisning til artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033

b) henvisninger til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår samlet risikoeksponering i nærværende direktiv som henvisning til det gældende krav i artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 ganget med 12,5.

I overensstemmelse med artikel 65 i direktiv (EU) 2019/2033 gælder henvisninger i nærværende direktiv til artikel 104a i direktiv 2013/36/EU for så vidt angår kravet om yderligere kapitalgrundlag til investeringsselskaber, som er omhandlet i nærværende direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 3), og som ikke er investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 eller 5, i forordning (EU) 2019/2033, som en henvisning til artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2033.«

Artikel 64

Ændringer af direktiv 2014/65/EU

Direktiv 2014/65/EU ændres således:

1) Artikel 8, litra c), affattes således:

»c) ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt, som f.eks. opfyldelse af betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*14).

(*14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«

2) Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

Startkapital

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kun meddeler tilladelse, hvis investeringsselskabet under hensyntagen til den påtænkte type investeringsservice eller -aktivitet har tilstrækkelig startkapital i overensstemmelse med kravene i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 (*15).

(*15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«

3) Artikel 41 affattes således:

«Artikel 41

Meddelelse af tilladelse

1. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor tredjelandsselskabet har oprettet eller agter at oprette en filial, meddeler kun tilladelse, hvis den kompetente myndighed finder det godtgjort, at:

- a) betingelserne i artikel 39 er opfyldt, og
- b) tredjelandsselskabets filial vil være i stand til at overholde bestemmelserne i stk. 2 og 3.

Den kompetente myndighed underretter inden for en frist på seks måneder efter indgivelse af en komplet ansøgning tredjelandsselskabet om, hvorvidt tilladelse er givet eller ej.

2. Den filial af tredjelandsselskabet, der meddeles tilladelse i medfør af stk. 1, skal opfylde de forpligtelser, der er fastsat i artikel 16-20, 23, 24, 25 og 27, artikel 28, stk. 1, og artikel 30, 31 og 32 i dette direktiv og artikel 3-26 i forordning (EU) nr. 600/2014 samt foranstaltninger vedtaget i medfør heraf, og er underlagt tilsyn fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor tilladelsen er meddelt.

Medlemsstaterne må ikke pålægge filialen yderligere organisatoriske eller driftsmæssige krav på områder, der er omfattet af dette direktiv, og må ikke behandle filialer af tredjelandsselskaber gunstigere end selskaber i Unionen.

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder hvert år meddeler ESMA en liste over filialer af tredjelandsselskaber, der er aktive på deres område.

ESMA offentliggør hvert år en liste over tredjelandfilialer, der er aktive i Unionen, herunder navnet på de tredjelandsselskaber, som filialerne tilhører.

3. En filial af et tredjelandsselskab, der er meddelt tilladelse i medfør af stk. 1, skal hvert år til den i stk. 2 omhandlede kompetente myndighed indberette følgende oplysninger:

- a) størrelsen og omfanget af den service og de aktiviteter, der ydes og udøves af filialen i den pågældende medlemsstat
- b) for tredjelandsselskaber, der udøver den aktivitet, der er anført i bilag I, afsnit A, punkt 3), deres månedlige minimums-, gennemsnits- og maksimumseksponering mod EU-modparter
- c) for tredjelandsselskaber, der yder en eller begge af de services, der er anført i bilag I, afsnit A, punkt 6), den samlede værdi af finansielle instrumenter hidrørende fra EU-modparter, som der er afgivet afsætningsgaranti for, eller som er placeret på grundlag af en fast forpligtelse inden for de foregående 12 måneder
- d) omsætningen og den samlede værdi af aktiverne svarende til den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra a)

e) en detaljeret beskrivelse af de investorbekyttelsesordninger, der er til rådighed for filialens kunder, herunder disse kunders rettigheder som følge af den i artikel 39, stk. 2, litra f), omhandlede investorgarantiordning

f) den risikostyringspolitik og de risikostyringsordninger, som filialen anvender i forbindelse med den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra a).

g) ledelsesordningerne, herunder personer med nøglefunktioner i forhold til filialens aktiviteter

h) eventuelle andre oplysninger, som den kompetente myndighed finder nødvendige for at muliggøre en alsidig overvågning af filialens aktiviteter.

4. Efter anmodning meddeler de kompetente myndigheder ESMA følgende oplysninger:

a) alle tilladelser til filialer, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med stk. 1, og enhver senere ændring til sådanne tilladelser

b) størrelsen og omfanget af den service og de aktiviteter, der ydes og udøves af filialer i den pågældende medlemsstat

c) omsætningen og de samlede aktiver svarende til den service og de aktiviteter, der er omhandlet litra b)

d) navnet på de tredjelandskoncerner, som filialer, der er meddelt tilladelse, tilhører.

5. De i denne artikels stk. 2 omhandlede kompetente myndigheder, de kompetente myndigheder for enheder, der er en del af den samme koncern som den, som de filialer af tredjelandsselskaber, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med stk. 1, tilhører, samt ESMA og EBA samarbejder tæt for at sikre, at alle aktiviteter i denne koncern i Unionen er underlagt et omfattende, konsekvent og effektivt tilsyn i overensstemmelse med dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013, forordning (EU) nr. 600/2014, forordning (EU) 2019/2033, direktiv 2013/36/EU og direktiv (EU) 2019/2033.

6. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilket format de i stk. 3 og 4 omhandlede oplysninger skal indberettes i.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. september 2020.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

4) Artikel 42 affattes således:

»Artikel 42

Levering af services udelukkende på kundens eget initiativ

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en detailkunde eller en professionel kunde som omhandlet i bilag II, afsnit II, der er etableret eller befinder sig i Unionen, udelukkende på eget initiativ iværksætter levering af en investeringsservice eller -aktivitet fra et tredjelandsselskab, finder kravet om tilladelse i artikel 39 ikke anvendelse på tredjelandsselskabets levering af denne service eller aktivitet til denne person, herunder et forhold med specifik tilknytning til leveringen af den pågældende service eller aktivitet.

Hvis et tredjelandsselskab, herunder gennem en enhed, der handler på dets vegne, eller som har tætte forbindelser til dette tredjelandsselskab eller enhver anden person, der handler på denne enheds vegne, retter henvendelse til kunder eller potentielle kunder i Unionen, betragtes det ikke som en service, der udelukkende ydes på kundens eget initiativ, med forbehold af koncerninterne forbindelser.

2. Et initiativ fra en kunde som omhandlet i stk. 1 giver ikke tredjelandsselskabet ret til at markedsføre nye kategorier af investeringsprodukter eller -services til den pågældende kunde på anden måde end gennem filialen, når dette er påkrævet i henhold til national ret.«

5) Artikel 49, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne stiller krav om, at regulerede markeder anvender tick size-ordninger for aktier, depotbeviser, exchange-traded funds (EFT'er), certifikater og andre lignende finansielle instrumenter samt for ethvert andet finansielt instrument, for hvilket der udarbejdes reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med stk. 4. Anvendelsen af tick sizes må ikke forhindre regulerede markeder i at matche ordrer, der er store, til middeldkursen for aktuelle købs- og salgspriser.«

6) Artikel 81, stk. 3, litra a), affattes således:

»a) til at kontrollere, at betingelserne for adgang til at udøve virksomhed som investeringsselskab er opfyldt, og til at lette tilsynet med investeringsselskabernes virksomhed, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt mekanismer til intern kontrol«.

7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 95a

Overgangsbestemmelse om meddelelse af tilladelse til kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

De kompetente myndigheder underretter den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 8 i direktiv 2013/36/EU, hvis de forventede samlede aktiver i en virksomhed, som har ansøgt om tilladelse i henhold til afsnit II i dette direktiv inden den 25. december 2019 med henblik på at udføre de aktiviteter, der er omhandlet i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I, udgør eller overstiger 30 mia. EUR, og underretter ansøgeren herom.«

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 65

Henvisninger til direktiv 2013/36/EU i andre EU-retsakter

For så vidt angår tilsyn med og afvikling af investeringsselskaber gælder henvisninger til direktiv 2013/36/EU i andre EU-retsakter som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 66

Gennemgang

Kommissionen forelægger i tæt samarbejde med EBA og ESMA senest den 26. juni 2024 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, om nødvendigt sammen med et lovgivningsforslag, om følgende:

- a) bestemmelserne om aflønning i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 samt i direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU med henblik på at opnå lige vilkår for alle investeringsselskaber, som er aktive i Unionen, herunder anvendelsen af disse bestemmelser
- b) hensigtsmæssigheden af indberetnings- og oplysningskravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 under hensyntagen til proportionalitetsprincippet
- c) en vurdering, der tager hensyn til EBA's rapport som omhandlet i artikel 35 og til klassifikationen om bæredygtig finansiering, om, hvorvidt:
 - i) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med et investeringsselskabs interne ledelse
 - ii) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med et investeringsselskabs aflønningspolitik
 - iii) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med behandling af risici
 - iv) ESG-risici skal indgå i tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen
- d) effektiviteten af ordningerne om udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv
- e) samarbejdet mellem Unionen og medlemsstaterne og tredjelande om anvendelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033
- f) gennemførelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 for investeringsselskaber på grundlag af deres juridiske struktur eller ejerskabsmodel
- g) investeringsselskabers potentiale til at udgøre en risiko for forstyrrelse af det finansielle system med alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system og realøkonomien og egnede makroprudentielle redskaber til at håndtere en sådan risiko og erstatte kravene i dette direktivs artikel 36, stk. 1, litra d)
- h) betingelserne for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med dette direktivs artikel 5 kan anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 på investeringsselskaber.

Artikel 67

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 26. juni 2021 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 26. juni 2021. Medlemsstaterne anvender dog de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 64, nr. 5), fra den 26. marts 2020.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Fra dette direktivs ikrafttræden drager medlemsstaterne omsorg for, at Kommissionen underrettes om ethvert forslag til retsfor skrifter, som de påtænker at udstede på det af dette direktiv omfattede område, i så god tid, at Kommissionen kan fremsætte sine bemærkninger dertil.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Hvis de dokumenter, der ledsager medlemsstaternes meddelelse om gennemførelsesforanstaltninger, ikke er tilstrækkelige til fuldt ud at kunne vurdere gennemførelsesbestemmelsernes overholdelse af visse be-

stemmelser i dette direktiv, kan Kommissionen efter anmodning fra EBA og med henblik på udførelsen af sine opgaver i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010 eller på eget initiativ pålægge medlemsstaterne at fremlægge mere detaljerede oplysninger om gennemførelsen af disse bestemmelser og dette direktiv.

Artikel 68

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 69

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

- 1) EUT C 378 af 19.10.2018, s. 5.
- 2) EUT C 262 af 25.7.2018, s. 35.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.11.2019.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (se side 2019/2033 i denne EUT).
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- 15) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- 16) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- 20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 253).
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).
- 22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
- 23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- 24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).
- 25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
- 26) Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om af lønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 1286/2014**af 26. november 2014****om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter er specifikke investeringsløsninger skræddersyet til detailinvestorerens behov, er ofte kombineret med forsikringsdækning eller kan være komplekse og vanskelige at forstå. De eksisterende oplysninger til detailinvestorer om sådanne PRIIP'er er ukoordinerede, og de hjælper ofte ikke detailinvestorer til at sammenligne forskellige produkter eller til at forstå deres karakteristika. Som følge heraf har detailinvestorer ofte foretaget investeringer uden at forstå de dermed forbundne risici og omkostninger, og de har under tiden lidt uforudsete tab.

(2) Bedre gennemsigtighed af PRIIP'er, der tilbydes detailinvestorer, er en vigtig investorbeskyttelsesforanstaltning og en forudsætning for at genoprette detailinvestorerens tillid til de finansielle markeder, navnlig efter finanskrisen. De første skridt i den retning er allerede blevet taget på EU-plan med den ordning vedrørende central investorinformation, der blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF³⁾.

(3) Eksistensen af forskellige regler om PRIIP'er, som afviger fra hinanden, alt efter hvilken branche der tilbyder PRIIP'erne, og forskelle i national regulering på området skaber ulige vilkår for de forskellige produkter og distributionskanaler og yderligere hindringer for et indre marked for finansielle tjenesteydelser og produkter. Medlemsstaterne har allerede truffet forskellige og ukoordinerede foranstaltninger for at kompensere for mangler ved investorbeskyttelsesforanstaltningerne, og denne udvikling kan forventes at

fortsætte. Forskelligartede tilgange til information om PRIIP'er gør det vanskeligt at skabe lige vilkår for de forskellige PRIIP-producenter og dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, og forvrider dermed konkurrencen og skaber uensartede investorbekyttelsesniveauer i Unionen. Sådanne forskelle udgør en hindring for oprettelsen af et velfungerende indre marked.

(4) For at undgå forskelle er det nødvendigt at indføre ensartede regler om gennemsigtighed på EU-plan, som finder anvendelse på alle deltagere på PRIIP-markedet, og derved styrke investorbekyttelsen. Det er nødvendigt med en forordning for at sikre, at der fastlægges en fælles standard for dokumenter med central information på en ensartet måde, således at dokumenternes format og indhold kan harmoniseres. Forordningsbestemmelser, som finder direkte anvendelse, bør sikre, at alle, der rådgiver om eller sælger PRIIP'er, er underlagt de samme krav vedrørende dokumentet med central information til detailinvestorer. Denne forordning berører ikke tilsyn med reklamer. Den berører desuden ikke andre produktinterventionsforanstaltninger end dem, der vedrører forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(5) Selv om det er essentielt at forbedre informationen om PRIIP'er for at genoprette detailinvestorerens tillid til de finansielle markeder, er det lige så vigtigt med en effektiv regulering af salgsprocesserne for disse produkter. Denne forordning supplerer foranstaltningerne vedrørende distribution i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁴). Den supplerer også foranstaltningerne vedrørende formidling af forsikringsprodukter i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF⁵).

(6) Denne forordning bør finde anvendelse på alle produkter, uanset form eller opbygning, som branchen for finansielle tjenesteydelser producerer med henblik på at skabe investeringsmuligheder for detailinvestorer, og hvor det beløb, der skal betales tilbage til detailinvestoren, er genstand for udsving som følge af eksponering mod referenceværdier eller er afhængig af udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestoren ikke direkte har købt. I denne forordning bør disse produkter benævnes PRIIP'er og bør bl.a. omfatte investeringsprodukter såsom investeringsfonde, livsforsikringspolicer med et investeringselement, strukturerede produkter og strukturerede indlån. Finansielle instrumenter, der er udstedt af special purpose vehicles, og som er i overensstemmelse med definitionen af PRIIP'er, bør derfor også være omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning. Investeringer i alle disse produkter er ikke direkte investeringer som ved køb eller besiddelse af selve aktiverne. Disse produkter træder i stedet ind mellem detailinvestoren og markederne, idet aktiver sammensættes eller samles med det formål at skabe andre eksponeringer, produktkarakteristika eller omkostningsstrukturer end ved en direkte besiddelse. Et sådant »pakkeprodukt« kan give detailinvestorer mulighed for at deltage i investeringsstrategier, som ellers ville være utilgængelige eller upraktiske, men kan også nødvendiggøre, at der stilles flere oplysninger til rådighed, navnlig for at give mulighed for at sammenligne forskellige sammensatte investeringer.

(7) For at sikre, at denne forordning kun finder anvendelse på sådanne PRIIP'er, bør forsikringsprodukter, som ikke giver investeringsmuligheder, og indlån, som kun er eksponeret for rentesatser, udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. For så vidt angår livsforsikringsprodukter forstås ved udtrykket »kapital« kapital investeret efter anmodning fra detailinvestoren. Endvidere bør ethvert indlån eller indlånsbevis, som repræsenterer traditionelle indlån, og som ikke er strukturerede indlån som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i direktiv 2014/65/EU, være udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde. Aktiver, som besiddes direkte, f.eks. selskabsaktier eller statsobligationer, er ikke PRIIP'er og bør derfor udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Investeringsfonde beholdt institutionelle investorer er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, idet de ikke sælges til detailinvestorer. Individuelle pensionsprodukter og arbejdsmarkedspensionsprodukter, der i henhold til national ret er anerkendt som havende til hovedformål at give investorer en pensionsindkomst, bør være udelukket

fra denne forordnings anvendelsesområde i betragtning af deres særlige karakteristika og målsætninger, hvorimod andre individuelle forsikringsakkumulerings- eller opsparingsprodukter, som byder på investeringsmuligheder, bør være omfattet af denne forordning.

(8) Denne forordning berører ikke medlemsstaternes ret til at regulere leveringen af central information om produkter, der falder uden for dens anvendelsesområde. Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁶⁾, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (»EIOPA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁷⁾ og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁸⁾ (»de europæiske tilsynsmyndigheder«) bør i overensstemmelse med deres mandat vedrørende forbrugerbeskyttelse i artikel 9 i forordning (EU) nr. 1093/2010, i forordning (EU) nr. 1094/2010 og i forordning (EU) nr. 1095/2010 overvåge de produkter, der er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, og bør, hvor det er hensigtsmæssigt, udstede retningslinjer med henblik på at tage hånd om eventuelle problemer, der konstateres. Der bør tages hensyn til sådanne retningslinjer i den revision, der skal foretages fire år efter denne forordnings ikrafttræden angående en mulig udvidelse af anvendelsesområdet og ophævelse af visse undtagelser.

(9) For at skabe klarhed om forholdet mellem forpligtelserne i henhold til denne forordning og forpligtelserne i henhold til andre lovgivningsmæssige retsakter om levering af oplysninger til investorer, herunder, men ikke udelukkende Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF¹⁰⁾, er det nødvendigt at fastslå, at disse lovgivningsmæssige retsakter fortsat finder anvendelse i tillæg til denne forordning.

(10) Med henblik på at sikre ordentligt og effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i denne forordning bør medlemsstaterne udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for dette tilsyn. I mange tilfælde er kompetente myndigheder allerede udpeget til at føre tilsyn med andre forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenter, -sælgere eller -rådgivere i medfør af andre bestemmelser i national ret eller EU-retten.

(11) De kompetente myndigheder bør på anmodning, herunder på forhånd, gives alle de oplysninger, der er nødvendige til at kontrollere indholdet af dokumenter med central information, med henblik på at vurdere overholdelsen af denne forordning og sikre beskyttelsen af kunder og investorer på de finansielle markeder.

(12) PRIIP-producenter, f.eks. fondsforvaltere, forsikringsselskaber, kreditinstitutter eller investeringselskaber, bør udarbejde dokumentet med central information for de PRIIP'er, som de producerer, idet de har de bedste forudsætninger for at kende produktet. De bør også være ansvarlige for, at dokumentet med central information er nøjagtigt. PRIIP-producenten bør udarbejde dokumentet med central information, før produktet kan sælges til detailinvestorer. Sælges et givet produkt imidlertid ikke til detailinvestorer, bør der ikke være en forpligtelse til at udarbejde et dokument med central information, og er det upraktisk for PRIIP-producenten at udarbejde dokumentet med central information, bør det fortsat være muligt at delegerer denne opgave til andre. Forpligtelserne i henhold til denne forordning, som er fastsat i bestemmelserne om udarbejdelse og reglerne om revision af dokumentet med central information, bør alene finde anvendelse på PRIIP-producenten og bør fortsætte med at finde anvendelse, så længe PRIIP'et

handles på sekundære markeder. For at sikre, at dokumenter med central information formidles og stilles til rådighed i bredt omfang, bør denne forordning indeholde bestemmelser om, at PRIIP-producenten skal offentliggøre dokumenter med central information på sit websted.

(13) For at dække detailinvestorers behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om PRIIP'er er nøjagtige, redelige og tydelige, og at de ikke vildleder disse detailinvestorer. Denne forordning bør derfor fastlægge fælles standarder for udarbejdelse af dokumentet med central information for at sikre, at det er forståeligt for detailinvestorer. I betragtning af mange detailinvestorers problemer med at forstå finansiell terminologi for specialister bør der lægges særlig vægt på det ordvalg og den skrivemåde, der anvendes i dokumentet. Der bør også fastsættes bestemmelser om det sprog, hvorpå dokumentet med central information bør udarbejdes. Endvidere bør detailinvestorer kunne forstå dokumentet med central information i sig selv uden henvisning til andre oplysninger, der ikke vedrører markedsføringen.

(14) De europæiske tilsynsmyndigheder bør, når de udvikler tekniske standarder for indholdet af dokumentet med central information, så det nøjagtigt afspejler investeringspolitikkerne for produktet og dets mål i overensstemmelse med denne forordning, sikre, at PRIIP-producenten bruger et klart og forståeligt sprog, som er tilgængeligt for detailinvestorer, og at beskrivelsen af, hvordan investeringsmålene nås, herunder beskrivelsen af de finansielle instrumenter, der anvendes, undgår finansiell sprogbrug og terminologi, som ikke er umiddelbart klar for detailinvestorer.

(15) Detailinvestorer bør gives de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan træffe en informeret investeringsbeslutning og sammenligne forskellige PRIIP'er, men medmindre oplysningerne er kortfattede og præcise, er der risiko for, at investorerne ikke anvender dem. Dokumentet med central information bør derfor kun indeholde centrale oplysninger, navnlig om produktets art og karakteristika, herunder om risikoen for at miste penge, produktets omkostninger og risikoprofil samt relevante oplysninger om resultater, og visse andre specifikke oplysninger, som kan være nødvendige for at forstå karakteristika ved individuelle produkttyper.

(16) Investeringsproduktberegnerne udvikles allerede på nationalt plan. For at sådanne beregnere kan komme forbrugerne til gavn bedst muligt bør de imidlertid omfatte de omkostninger og gebyrer, som de forskellige PRIIP-producenter opkræver, sammen med eventuelle yderligere omkostninger eller gebyrer, som formidlere eller andre led i investeringskæden opkræver, og som PRIIP-producenterne ikke allerede har medregnet. Kommissionen bør rapportere om, hvorvidt disse værktøjer findes online i hver medlemsstat, og hvorvidt de giver mulighed for pålidelig og nøjagtig beregning af de samlede omkostninger og gebyrer for alle de produkter, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

(17) Dokumentet med central information bør udfærdiges i et standardformat, som gør det muligt for detailinvestorer at sammenligne forskellige PRIIP'er, og i betragtning af forbrugernes adfærd og forudsætninger bør oplysningers format, udformning og indhold tilpasses omhyggeligt for at maksimere forståelsen og anvendelsen heraf. Punkterne bør opstilles i samme rækkefølge i dokumenterne og med de samme overskrifter. Endvidere bør de nærmere bestemmelser om de oplysninger, der skal indgå i dokumentet med central information for forskellige PRIIP'er, og udformningen af disse oplysninger harmoniseres yderligere ved hjælp af reguleringsmæssige tekniske standarder, som tager højde for eksisterende og igangværende forskning i forbrugeradfærd, herunder resultaterne af undersøgelser af effektiviteten af forskellige måder at præsentere oplysninger til forbrugere på. Endvidere giver visse PRIIP'er detailinvestoren et valg mellem flere underliggende investeringer, såsom interne fonde, der drives af forsikringsselskaber. Der bør tages hensyn til disse produkter, når formatet udfærdiges.

(18) Eftersom nogle af investeringsprodukterne, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, ikke er simple og kan være vanskelige for detailinvestorer at forstå, bør dokumentet med central information, hvis det er relevant, indeholde en advarsel til detailinvestoren om dette forhold. Et produkt bør navnlig anses for ikke at være simpelt og vanskeligt at forstå, hvis der investeres i underliggende aktiver, som detailinvestorer almindeligvis ikke investerer i, hvis der anvendes en række forskellige mekanismer til at beregne det endelige afkast af investeringen, hvilket øger risikoen for misforståelser fra detailinvestorens side, eller hvis investeringens afkast udnytter detailinvestorens adfærdsmæssige tilbøjeligheder, f.eks. en lokkesats efterfulgt af en meget højere variabel betinget sats, eller en iterativ formel.

(19) Detailinvestorer forfølger ud over finansielle afkast af deres investeringer i stigende grad andre mål, såsom sociale og miljømæssige mål. Information om de sociale eller miljømæssige resultater, som PRIIP-producenten søger at opnå, kan imidlertid være vanskelige at sammenligne eller kan mangle. Derfor kan den forventede bæredygtige miljømæssige og sociale udvikling inden for finansielle investeringer samt anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013¹¹⁾ gøre det muligt at indarbejde disse aspekter mere hensigtsmæssigt og fremme dem i EU-retten. Der er dog ingen fastsatte kriterier, og der er ingen formel procedure til objektivt at kontrollere sådanne sociale eller miljømæssige kriterier, sådan som der allerede er det på fødevareområdet. Det er derfor ønskeligt, at Kommissionen i forbindelse med revisionen af nærværende forordning fuldt ud tager hensyn til udviklingen inden for sociale og miljømæssige investeringsprodukter og resultatet af revisionen af forordning (EU) nr. 346/2013.

(20) Dokumentet med central information bør kunne skelnes tydeligt og holdes adskilt fra markedsføringsmeddelelser.

(21) For at sikre, at oplysningerne i dokumentet med central information er pålidelige, bør det kræves, at PRIIP-producenterne opdaterer dokumentet med central information. Med henblik herpå er det nødvendigt at fastsætte nærmere bestemmelser om betingelserne for og hyppigheden af gennemgangen af oplysningerne og ændring af dokumentet med central information i en reguleringsmæssig teknisk standard, som Kommissionen skal vedtage.

(22) Dokumenter med central information danner grundlag for detailinvestorerers investeringsbeslutninger. Derfor har PRIIP-producenter et betydeligt ansvar over for detailinvestorer for at sikre, at dokumenterne ikke er vildledende, unøjagtige eller i uoverensstemmelse med de relevante dele af PRIIP'ets kontraktlige dokumenter. Det er derfor vigtigt at sikre, at detailinvestorer har effektiv adgang til retsmidler. Det bør også sikres, at alle detailinvestorer i hele Unionen har samme ret til at søge erstatning for tab som følge af manglende overholdelse af denne forordning. Derfor bør regler om PRIIP-producenters civilretlige ansvar harmoniseres. Detailinvestorer bør kunne stille PRIIP-producenten til ansvar for en overtrædelse af denne forordning, hvis et tab skyldes, at detailinvestoren har sat sin lid til et dokument med central information, som er i uoverensstemmelse med førkontraktlige eller kontraktlige dokumenter under PRIIP-producentens kontrol, eller som er vildledende eller unøjagtigt.

(23) Spørgsmål, som vedrører PRIIP-producentens civilretlige ansvar, og som ikke er omfattet af denne forordning, bør reguleres i den gældende nationale ret. Det bør afgøres efter de relevante regler om international kompetence, hvilken domstol der har kompetence til at træffe afgørelse om et civilt erstatningskrav, som er rejst af en detailinvestor.

(24) Denne forordning indfører ikke i sig selv et pas, der giver mulighed for grænseoverskridende salg eller markedsføring af PRIIP'er til detailinvestorer, og ændrer ikke eventuelle eksisterende pasordninger for grænseoverskridende salg eller markedsføring af PRIIP'er. Denne forordning ændrer ikke fordelingen af ansvaret mellem de eksisterende kompetente myndigheder i henhold til de eksisterende pasordninger. De kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger med henblik på denne forordning, bør således stemme overens med de myndigheder, der er kompetente for så vidt angår markedsføringen af PRIIP'er efter en eventuel eksisterende pasordning. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor PRIIP'et markedsføres, bør være ansvarlig for at føre tilsyn med markedsføringen af det pågældende PRIIP. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres, bør altid have ret til at suspendere markedsføringen af et PRIIP på sit område i tilfælde af manglende overholdelse af denne forordning.

(25) EIOPA's og de relevante kompetente myndigheders beføjelser bør suppleres med en eksplicit mekanisme til at forbyde eller begrænse markedsføring, distribution og salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der giver anledning til alvorlige bekymringer med hensyn til investorbekyttelse, de finansielle markeders velordnede funktion og integritet eller stabiliteten i hele eller dele af det finansielle system, sammen med passende koordinerings- og interventionsbeføjelser for EIOPA. Disse beføjelser bør også afspejle de beføjelser, som ESMA og EBA er tillagt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014¹²⁾, således at det sikres, at sådanne interventionsmekanismer kan anvendes i forbindelse med alle investeringsprodukter, uanset deres retlige form. De kompetente myndigheders og i særlige tilfælde EIOPA's udøvelse af sådanne beføjelser bør være underlagt et krav om opfyldelse af en række specifikke betingelser. Er disse betingelser opfyldt, bør den kompetente myndighed eller i særlige tilfælde EIOPA kunne udstede et forbud eller pålægge en begrænsning af forsigtighedsgrunde, inden et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres, distribueres eller sælges til investorer. Disse beføjelser indebærer ikke et krav om, at den kompetente myndighed eller EIOPA indfører eller anvender produktgodkendelse eller -tilladelse, og fritager ikke producenten af et forsikringsbaseret investeringsprodukt for ansvaret for at overholde alle de relevante krav i nærværende forordning. Endvidere bør disse beføjelser udelukkende anvendes i offentlighedens interesse, og de bør ikke medføre civilretligt ansvar for de kompetente myndigheder.

(26) For at sætte detailinvestorer i stand til at træffe en informeret investeringsbeslutning bør det pålægges personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, at stille dokumentet med central information til rådighed i god tid, inden en transaktion gennemføres. Dette krav bør finde anvendelse, uanset hvor eller hvordan transaktionen gennemføres. Gennemføres transaktionen imidlertid ved brug af fjernkommunikationsmidler, kan dokumentet med central information stilles til rådighed umiddelbart efter transaktionens gennemførelse, forudsat at det ikke er muligt at stille dokumentet med central information til rådighed på forhånd, og at detailinvestoren har samtykket hertil. Personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, omfatter både formidlere og PRIIP-producenterne selv, hvis PRIIP-producenterne vælger at rådgive om eller sælge PRIIP'et direkte til detailinvestorer. Denne forordning berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF¹³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF¹⁴⁾.

(27) Der bør indføres ensartede bestemmelser for at give personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, en vis valgfrihed med hensyn til det medium, der anvendes til at stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer, så det gøres muligt at anvende elektronisk kommunikation, hvis det er passende under hensyntagen til de forhold, hvorunder transaktionen gennemføres. Detailinvestorer bør dog gives mulighed for at modtage dokumentet på papir. For at sikre forbrugerne adgang til information bør dokumentet med central information altid stilles til rådighed vederlagsfrit.

(28) For at sikre, at detailinvestorer har tillid til PRIIP'er og de finansielle markeder generelt, bør der stilles krav om passende interne procedurer, som sikrer, at detailinvestorer modtager et fyldestgørende svar fra PRIIP-producenten på klager.

(29) Eftersom dokumenterne med central information om PRIIP'er bør udarbejdes af enheder inden for bank-, forsikrings-, værdipapir- og fondssektoren på de finansielle markeder, er det af allerstørste betydning at sikre et problemfrit samarbejde mellem de forskellige myndigheder, der fører tilsyn med PRIIP-producenter, og med personer, der rådgiver om eller sælger PRIIP'er, således at de har en fælles tilgang til anvendelsen af denne forordning.

(30) I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 med titlen »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser« og for at sikre, at kravene i denne forordning opfyldes, er det vigtigt, at medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at overtrædelser af denne forordning er underlagt passende administrative sanktioner og foranstaltninger. For at sikre, at sanktioner har afskrækkende virkning, og for at styrke investorenes beskyttelse ved at advare dem om PRIIP'er, som markedsføres i strid med denne forordning, bør sanktioner og foranstaltninger normalt offentliggøres, undtagen under visse veldefinerede omstændigheder.

(31) Selv om medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om administrative og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning, der er underlagt national straffelovgivning. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtede til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret giver mulighed herfor. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning bør dog ikke begrænse eller på anden måde berøre de kompetente myndigheders mulighed for at samarbejde med og rettidigt få adgang til og udveksle oplysninger med kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med denne forordning, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.

(32) For at nå målene for denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om de procedurer, der anvendes til at fastlægge, hvorvidt et PRIIP har specifikke miljømæssige eller sociale mål, og vilkårene for EIOPA's og de kompetente myndigheders udøvelse af interventionsbeføjelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(33) Kommissionen bør vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder, som udarbejdes af de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg, for så vidt angår udformningen og indholdet af dokumentet med central information, standardformatet for dokumentet med central information, den metode, der ligger til grund for angivelsen af risiko og afkast og beregning af omkostninger, samt vilkårene for og mindstehyppigheden af gennemgangen af oplysningerne i dokumentet med central information og betingelserne for opfyldelse af kravet om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestorer i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010. Kommissionen bør supplere de europæiske tilsynsmynd-

digheders tekniske arbejde ved at foretage forbrugerundersøgelser af udformningen af dokumentet med central information som foreslået af de europæiske tilsynsmyndigheder.

(34) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF¹⁵⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i medlemsstaterne foretaget i forbindelse med nærværende forordning og under tilsyn af de kompetente myndigheder. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001¹⁶⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder i forbindelse med nærværende forordning og under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Enhver behandling af personoplysninger i medfør af nærværende forordning, f.eks. udveksling eller videregivelse af personoplysninger foretaget af de kompetente myndigheder, bør udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, og udveksling eller videregivelse af oplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder bør udføres i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.

(35) Selv om institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) udgør investeringsprodukter som defineret i denne forordning, er det i betragtning af de nylige krav i direktiv 2009/65/EF om central investorinformation proportionalt at fastsætte en overgangsperiode for sådanne investeringsinstitutter på fem år efter denne forordnings ikrafttræden, hvor de ikke vil være underlagt denne forordning. Efter udløbet af denne overgangsperiode og i mangel af en forlængelse heraf bør investeringsinstitutterne underlægges denne forordning. Denne overgangsperiode bør også finde anvendelse på administrationsselskaber, investeringsselskaber og personer, som rådgiver om eller sælger andele i fonde, der ikke er investeringsinstitutter, når en medlemsstat anvender de i artikel 78-81 i direktiv 2009/65/EF fastsatte regler om format og indhold af dokumentet med central information på sådanne fonde.

(36) Denne forordning bør tages op til revision fire år efter dens ikrafttræden for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. fremkomst af nye PRIIP-typer, samt udviklingen på andre områder af EU-retten og medlemsstaternes erfaringer. Revisionen bør også omfatte en vurdering af gennemførligheden af samt omkostningerne og de mulige fordele ved at indføre et mærke for sociale og miljømæssige investeringer. Endvidere bør revisionen omfatte en vurdering af, om de indførte foranstaltninger har forbedret den gennemsnitlige detailinvestors forståelse af PRIIP'er og sammenligneligheden af PRIIP'er. Det bør i forbindelse med revisionen også overvejes, om overgangsperioden for investeringsinstitutter eller visse ikkeinvesteringsinstitutter bør forlænges, eller om andre muligheder for behandling af sådanne fonde bør tages i betragtning. Det bør endvidere i forbindelse med revisionen vurderes, hvorvidt undtagelsen af produkter fra denne forordnings anvendelsesområde bør opretholdes under hensyntagen til behovet for forsvarlige standarder for forbrugerbeskyttelse, herunder sammenligninger af finansielle produkter. Kommissionen bør i forbindelse med revisionen herudover foretage en markedsundersøgelse for at fastslå, om der findes onlineberegningstværktøjer på markedet, som gør det muligt for detailinvestoren at beregne de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, og om disse værktøjer stilles gratis til rådighed. På grundlag af denne revision bør Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, som, hvis det er relevant, ledsages af lovgivningsforslag.

(37) Kommissionen bør i betragtning af det igangværende arbejde, der udføres af EIOPA om produktinformationskrav vedrørende personlige pensionsprodukter, og under hensyntagen til disse produkters særlige karakteristika senest fire år efter denne forordnings ikrafttræden vurdere, hvorvidt pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse fordele, fortsat skal udelukkes. Kommissionen bør i forbindelse med sin vurdering overveje, om denne forordning er den bedste lovgivningsmekanisme til

sikring af information vedrørende pensionsprodukter, eller om andre informationsmekanismer vil være mere hensigtsmæssige.

(38) For at give PRIIP-producenter og personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, tilstrækkelig tid til at forberede sig til den praktiske anvendelse af kravene i denne forordning bør den først finde anvendelse to år efter sin ikrafttræden.

(39) I denne forordning respekteres de grundlæggende rettigheder og følges principperne, der er anerkendt i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(40) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre detailinvestorers beskyttelse og øge detailinvestorers tillid til PRIIP'er, herunder når disse produkter sælges på tværs af grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(41) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse¹⁷⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Denne forordning fastsætter ensartede bestemmelser om format og indhold af det dokument med central information, som PRIIP-producenter skal udarbejde, og om stillen til rådighed af dokumentet med central information for detailinvestorer med henblik på at sætte detailinvestorer i stand til at forstå og sammenligne PRIIP'ers vigtigste aspekter og risici.

Artikel 2

1. Denne forordning finder anvendelse på PRIIP-producenter og personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende produkter:

a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF

b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet

c) indlån, der ikke er strukturerede indlån som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i direktiv 2014/65/EU

d) værdipapirer som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b)-g), i) og j), i direktiv 2003/71/EF

e) pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investor en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser

f) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF¹⁸⁾ eller direktiv 2009/138/EF

g) individuelle pensionsprodukter, hvortil national lovgivning kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder.

Artikel 3

1. Når PRIIP-producenter, som er omfattet af denne forordning, også er omfattet af direktiv 2003/71/EF, finder både denne forordning og direktiv 2003/71/EF anvendelse.

2. Når PRIIP-producenter, som er omfattet af denne forordning, også er omfattet af direktiv 2009/138/EF, finder både denne forordning og direktiv 2009/138/EF anvendelse.

Artikel 4

I denne forordning forstås ved:

- 1) **»sammensat investeringsprodukt til detailinvestorer« eller »PRIIP«**: en investering, herunder instrumenter, der er udstedt af special purpose vehicles som defineret i artikel 13, nr. 26), i direktiv 2009/138/EF eller securitisationsenheder med særligt formål som defineret i artikel 4, stk. 1, litra an), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU¹⁹⁾, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor, uanset investeringens juridiske form, er genstand for udsving på grund af eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestor ikke direkte har købt
- 2) **»forsikringsbaseret investeringsprodukt«**: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving
- 3) **»sammensat og forsikringsbaseret investeringsprodukt til detailinvestorer« eller »PRIIP«**: et produkt, der er et eller begge af følgende:
 - a) et PRIIP
 - b) et forsikringsbaseret investeringsprodukt
- 4) **»producent af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer« eller »PRIIP-producent«**:
 - a) enhver enhed, der producerer PRIIP'er
 - b) enhver enhed, der foretager ændringer af et eksisterende PRIIP, herunder, men ikke udelukkede, ved at ændre dets risiko/afkast-profil eller de omkostninger, der er forbundet med en investering i et PRIIP
- 5) **»person, der sælger et PRIIP«**: en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor
- 6) **»detailinvestor«**:
 - a) en detailkunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 11), i direktiv 2014/65/EU
 - b) en kunde som omhandlet i direktiv 2002/92/EF, hvis kunden ikke kan betragtes som en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU
- 7) **»varigt medium«**: et varigt medium som defineret i artikel 2, stk. 1, litra m), i direktiv 2009/65/EF

8) »**kompetente myndigheder**«: de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med, at de krav, som denne forordning pålægger PRIIP-producenter og personer, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, opfyldes.

KAPITEL II

DOKUMENT MED CENTRAL INFORMATION

AFDELING I

Udarbejdelse af dokumentet med central information

Artikel 5

1. Inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer, udarbejder PRIIP-producenten et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted.
2. Enhver medlemsstat kan kræve forudgående meddelelse af dokumentet med central information fra PRIIP-producenten eller den person, der sælger et PRIIP, til den kompetente myndighed for de PRIIP'er, som markedsføres i den pågældende medlemsstat.

AFDELING II

Format og indhold af dokumentet med central information

Artikel 6

1. Dokumentet med central information udgør førkontraktlig information. Det skal være nøjagtigt, redeligt, klart og ikke vildledende. Det skal indeholde central information og være i overensstemmelse med alle bindende kontraktlige dokumenter, med de relevante dele af tilbudsdokumenterne og med vilkårene og betingelserne for PRIIP'et.
2. Dokumentet med central information skal være et selvstændigt dokument, som adskiller sig tydeligt fra reklamemateriale. Det må ikke indeholde krydshenvisninger til reklamemateriale. Det kan indeholde krydshenvisninger til andre dokumenter, herunder eventuelt et prospekt, men kun hvis krydshenvisningen vedrører de oplysninger, som i henhold til denne forordning skal indgå i dokumentet med central information.
3. Giver et PRIIP detailinvestoren en række investeringsmuligheder, således at alle de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 8, stk. 3, om hver underliggende investeringsmulighed, ikke kan gives i et enkelt kortfattet selvstændigt dokument, skal dokumentet med central information uanset nærværende artikels stk. 2 mindst give en generel beskrivelse af de underliggende investeringsmuligheder og anføre, hvor og hvordan der kan findes mere detaljeret førkontraktlig dokumentation om de investeringsprodukter, der understøtter de underliggende investeringsmuligheder.
4. Dokumentet med central information skal udfærdiges som et kort dokument skrevet på en koncis måde og på højst tre A4-sider i trykt udgave, som fremmer sammenligneligheden. Det skal være:
 - a) udformet og opstillet således, at det er letlæseligt, med brug af en læsbar skriftstørrelse
 - b) koncentreret om den centrale information, som detailinvestorer har behov for
 - c) formuleret tydeligt og skrevet i et sprog og en stil, som fremmer forståelsen af informationen, navnlig i et sprog, der er klart, kortfattet og letforståeligt.

5. Bruges farver i dokumentet med central information, må de ikke gøre oplysningerne mindre forståelige, hvis dokumentet med central information printes eller fotokopieres i sort-hvid.
6. Brug af corporate branding eller logo for PRIIP-producenten eller den koncern, som producenten tilhører, må hverken aflede detailinvestorens opmærksomhed fra informationen i dokumentet eller sløre teksten.

Artikel 7

1. Dokumentet med central information skal affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PRIIP'et distribueres, eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret, eller hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes til et af disse sprog.

Oversættelsen skal på troværdig vis nøje gengive indholdet af det originale dokument med central information.

2. Hvis et PRIIP fremmes i en medlemsstat gennem markedsføringsdokumenter affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal dokumentet med central information i det mindste affattes på de tilsvarende officielle sprog.

Artikel 8

1. Titlen »Dokument med central information« skal være iøjnefaldende og stå øverst på første side af dokumentet med central information.

Dokumentet med central information opstilles i den rækkefølge, der er angivet i stk. 2 og 3.

2. Direkte under titlen på dokumentet med central information skal der stå en forklaring. Den skal lyde således:

»Dette dokument indeholder central information om dette investeringsprodukt. Dokumentet er ikke reklamemateriale. Informationen er lovpligtig og har til formål at gøre det lettere for dig at forstå dette produkts karakteristika, risici, omkostninger og mulige afkast og tab og at gøre det lettere at sammenligne produktet med andre produkter.«

3. Dokumentet med central information skal indeholde følgende oplysninger:
 - a) i begyndelsen af dokumentet navnet på PRIIP'et, PRIIP-producentens identitet og kontaktoplysninger, oplysninger om PRIIP-producentens kompetente myndighed og dokumentets dato
 - b) hvis det er relevant, en advarsel med ordlyden: »Du er ved at købe et produkt, der ikke er simpelt og kan være vanskeligt at forstå.«
 - c) i et afsnit med overskriften »Hvad dette produkt drejer sig om« en angivelse af arten af og de vigtigste karakteristika ved PRIIP'et, herunder:

i) typen af PRIIP

ii) dets mål og midlerne til at nå dem, navnlig om målene nås gennem direkte eller indirekte eksponering mod de underliggende investeringsaktiver, herunder en beskrivelse af de underliggende instrumenter eller referenceværdier, herunder en angivelse af de markeder, som PRIIP'et investerer i, herunder, hvor det er relevant, de specifikke miljømæssige eller sociale mål, som produktet har sigte på, samt hvordan afkastet fastsættes

-
- iii) en beskrivelse af den type detailinvestor, som det tilsigtes at markedsføre PRIIP'et over for, navnlig for så vidt angår evnen til at bære investeringstab og investeringshorisonten
- iv) hvis PRIIP'et omfatter forsikringsydelse, nærmere oplysninger om disse forsikringsydelser, herunder de omstændigheder, der vil udløse dem
- v) PRIIP'ets løbetid, hvis den kendes
- d) i et afsnit med overskriften »Hvilke risici er der, og hvilke afkast kan jeg få? « en kort beskrivelse af risiko/afkast-profilen bestående af følgende elementer:
- i) en sammenfattende risikoindikator suppleret af en forklaring af indikatoren, dens vigtigste begrænsninger og en forklaring af de risici, som i væsentlig grad er relevante for PRIIP'et og ikke i tilstrækkelig grad afspejles i den sammenfattende risikoindikator
- ii) det størst mulige tab af investeret kapital, herunder oplysninger om:
- hvorvidt detailinvestoren kan tabe hele den investerede kapital, eller
 - hvorvidt detailinvestoren påtager sig en risiko for at pådrage sig yderligere finansielle forpligtelser, herunder eventualforpligtelser, i tillæg til den kapital, der investeres i PRIIP'et, og
 - i givet fald hvorvidt PRIIP'et omfatter en kapitalbeskyttelse mod markedsrisiko, og nærmere oplysninger om beskyttelsens dækning og begrænsninger, navnlig med hensyn til det tidspunkt, hvor den finder anvendelse
- iii) relevante resultatscenarier og de antagelser, som de bygger på
- iv) hvor det er relevant oplysninger om betingelserne for afkast til detailinvestorer eller indbyggede resultatlofter
- v) en erklæring om, at skattelovgivningen i detailinvestorens hjemland kan få indvirkning på den faktiske udbetaling
- e) i et afsnit med overskriften »Hvad sker der, hvis [navnet på PRIIP-producenten] ikke er i stand til at foretage udbetalinger? « en kort beskrivelse af, hvorvidt det hermed forbundne tab er dækket af en investorkompensations- eller investorgarantiordning, og, hvis dette er tilfældet, hvilken ordning der er tale om, garantens navn og oplysninger om, hvilke risici der er dækket af ordningen, og hvilke risici der ikke er dækket
- f) i et afsnit med overskriften »Hvilke omkostninger er der? « de omkostninger, der er forbundet med en investering i PRIIP'et, både de direkte og de indirekte omkostninger, som detailinvestoren skal afholde, herunder engangsomkostninger og løbende omkostninger angivet ved hjælp af sammenfattende indikatorer for disse omkostninger, og for at sikre sammenligneligheden af de samlede omkostninger udtrykt i beløb og i procent for at vise de samlede omkostningers kombinerede indvirkning på investeringen.

Dokumentet med central information skal klart angive, at rådgivere, distributører og enhver anden person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, vil give oplysninger om enhver distributionsomkostning, der ikke allerede er medtaget i ovennævnte omkostninger, for at sætte detailinvestoren i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet

g) i et afsnit med overskriften »Hvor længe bør jeg beholde det, og kan jeg tage penge ud undervejs? «:

i) hvor det er relevant, om der er en fortrydelses- eller opsigelsesperiode i forbindelse med PRIIP'et

ii) en angivelse af den anbefalede og i givet fald krævede korteste holdeperiode

iii) muligheden for at foretage eventuel afvikling af investeringen inden udløb og betingelserne herfor, herunder alle gældende gebyrer og sanktioner, under hensyntagen til PRIIP'ets risiko/afkast-profil og den markedsudvikling, som det sigter mod

iv) oplysninger om de potentielle konsekvenser af at indløse investeringen inden løbetidens eller den anbefalede holdeperiodes ophør, såsom tab af kapitalbeskyttelse eller yderligere eventualgebyrer

h) i et afsnit med overskriften »Hvordan kan jeg klage? « oplysninger om, hvordan og til hvem en detailinvestor kan indgive en klage over produktet eller PRIIP-producentens adfærd eller en person, som rådgiver om eller sælger produktet

i) i et afsnit med overskriften »Anden relevant information« en kort angivelse af eventuelle yderligere informationsdokumenter, som skal gives til detailinvestoren før og/eller efter indgåelsen af kontrakten, bortset fra reklamemateriale.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 om de nærmere bestemmelser om de procedurer, der anvendes til at fastlægge, hvorvidt et PRIIP har specifikke miljømæssige eller sociale mål.

5. For at sikre konsekvent anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder ("Det Fælles Udvalg") udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om:

a) udformningen og indholdet af de enkelte oplysningselementer, der er omhandlet i stk. 3

b) den metode, der ligger til grund for angivelsen af risiko og afkast, jf. stk. 3, litra d), nr. i) og iii), og

c) metoden til beregning af omkostninger, herunder angivelsen af sammenfattende indikatorer, jf. stk. 3, litra f).

Når de europæiske tilsynsmyndigheder udarbejder udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder, tager de hensyn til de forskellige typer PRIIP'er, forskellene mellem dem og detailinvestorerens forudsætninger samt de karakteristika ved PRIIP'er, som gør det muligt for detailinvestorer at vælge mellem forskellige underliggende investeringer eller andre muligheder i forbindelse med produktet, herunder når dette valg kan træffes på forskellige tidspunkter eller ændres i fremtiden.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. marts 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 9

Markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et, må ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i dokumentet med central information eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmeddelelser angives det, at der findes et dokument med central information, og hvordan og hvorfra det kan erhverves, herunder PRIIP-producentens websted.

Artikel 10

1. PRIIP-producenten gennemgår regelmæssigt oplysningerne i dokumentet med central information og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.
2. For at sikre ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om:
 - a) betingelserne for gennemgang af de oplysninger, der findes i dokumentet med central information
 - b) de forhold, hvorunder dokumentet med central information skal ændres
 - c) de særlige forhold, hvorunder oplysningerne i dokumentet med central information skal gennemgås eller dokumentet med central information skal ændres, når detailinvestorer ikke uafbrudt har adgang til et PRIIP
 - d) under hvilke omstændigheder detailinvestorer skal orienteres om et ændret dokument med central information for et PRIIP, som de har købt, og hvorledes detailinvestorerne skal orienteres herom.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 11

1. En PRIIP-producent pådrager sig ikke civilretligt ansvar alene på grundlag af dokumentet med central information, herunder eventuelle oversættelser heraf, medmindre det er vildledende, unøjagtigt eller i uoverensstemmelse med relevante dele af retligt bindende førkontraktlige og kontraktlige dokumenter eller med kravene i artikel 8.
2. En detailinvestor, der påviser et tab efter at have sat sin lid til et dokument med central information under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, da vedkommende foretog en investering i det PRIIP, som dokumentet med central information er udarbejdet til, kan kræve erstatning for dette tab fra PRIIP-producenten i overensstemmelse med national ret.
3. Elementer som »tab« eller »erstatning«, der er omhandlet i stk. 2, og som ikke er defineret, fortolkes og anvendes i overensstemmelse med den nationale ret, som finder anvendelse i henhold til de relevante bestemmelser i den internationale privatret.
4. Denne artikel udelukker ikke yderligere civile erstatningskrav i overensstemmelse med national ret.

5. Forpligtelserne i medfør af denne artikel må ikke begrænses eller gives afkald på ved kontraktlige bestemmelser.

Artikel 12

Vedrører dokumentet med central information en forsikringsaftale, har forsikringsselskabet i medfør af denne forordning kun forpligtelser over for forsikringsaftalens forsikringstager og ikke over for den begunstigede i henhold til forsikringsaftalen.

AFDELING III

Stilen til rådighed af dokumentet med central information

Artikel 13

1. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.

2. En person, der rådgiver om eller sælger et PRIIP, kan opfylde kravene i stk. 1 ved at stille dokumentet med central information til rådighed for en person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af detailinvestoren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

3. Uanset stk. 1 og med forbehold af artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 3, litra a), og artikel 6 i direktiv 2002/65/EF kan en person, der sælger et PRIIP, stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Detailinvestoren vælger på eget initiativ at tage kontakt til personen, der sælger et PRIIP, og gennemføre transaktionen ved brug af et fjernkommunikationsmiddel.
- b) Det er ikke muligt at stille dokumentet med central information til rådighed i overensstemmelse med denne artikels stk. 1.
- c) Den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, har orienteret detailinvestoren om, at det ikke er muligt at stille dokumentet med central information til rådighed, og har klart oplyst, at detailinvestoren har mulighed for at forsinke transaktionen for at kunne modtage og læse dokumentet med central information, inden transaktionen gennemføres.
- d) Detailinvestoren samtykker i at modtage dokumentet med central information uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse frem for at forsinke transaktionen for at kunne modtage dokumentet på forhånd.

4. Gennemføres flere på hinanden følgende transaktioner vedrørende det samme PRIIP på vegne af en detailinvestor i overensstemmelse med de instrukser, som detailinvestoren har givet den person, der sælger PRIIP'et, forud for den første transaktion, finder kravet om at stille et dokument med central information til rådighed i henhold til stk. 1 kun anvendelse på den første transaktion og på den første transaktion efter ændringen af dokumentet med central information i henhold til artikel 10.

5. For at sikre ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om betingelserne for at opfylde kravet om at stille dokumentet med central information til rådighed, jf. stk. 1.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 14

1. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit.
 2. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren ved hjælp af et af følgende medier:
 - a) på papir, hvilket bør være standardløsningen, hvis PRIIP'et tilbydes ansigt til ansigt, medmindre detailinvestoren udtrykker andet ønske
 - b) på et andet varigt medium end papir, hvis betingelserne i stk. 4 er opfyldt, eller
 - c) via et websted, hvis betingelserne i stk. 5 er opfyldt.
 3. Hvis dokumentet med central information udleveres på et andet varigt medium end papir eller stilles til rådighed via et websted, skal der efter anmodning vederlagsfrit udleveres et papireksempplar til detailinvestoren. Detailinvestorer orienteres om deres ret til at anmode om vederlagsfrit at få et papireksempplar.
 4. Dokumentet med central information kan udleveres på et andet varigt medium end papir, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) anvendelsen af det varige medium er passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren, og
 - b) detailinvestoren har fået valget mellem information på papir eller på det varige medium og har valgt dette andet medium på en måde, som kan dokumenteres.
 5. Dokumentet med central information kan stilles til rådighed via et websted, som ikke falder ind under definitionen af et varigt medium, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Stilen til rådighed af dokumentet med central information via et websted er passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren.
 - b) Detailinvestoren har fået valget mellem information udleveret på papir eller givet via et websted og har valgt sidstnævnte på en måde, som kan dokumenteres.
 - c) Detailinvestoren er blevet underrettet elektronisk eller skriftligt om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til dokumentet med central information.
 - d) Der er adgang til dokumentet med central information på webstedet, og at det kan downloades og lagres på et varigt medium, så længe detailinvestoren kan have behov for at konsultere dokumentet.
- Hvis dokumentet med central information er ændret i overensstemmelse med artikel 10, stilles de tidligere udgaver efter anmodning fra detailinvestoren også til rådighed for denne.
6. Med henblik på stk. 4 og 5 anses udlevering af oplysninger på et andet varigt medium end papir eller stilen til rådighed via et websted for passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren, hvis der foreligger dokumentation for, at detailinvestoren regelmæssigt har adgang til internettet. Hvis detailinvestoren opgiver en e-mailadresse med henblik på den pågældende forretning, betragtes dette som en sådan dokumentation.

KAPITEL III

OVERVÅGNING AF MARKEDET OG PRODUKTINTERVENTIONSBEFØJELSER

Artikel 15

1. I overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 overvåger EIOPA markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i Unionen.
2. De kompetente myndigheder overvåger markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat.

Artikel 16

1. I overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i forordning (EU) nr. 1094/2010 kan EIOPA, hvor betingelserne i nærværende artikels stk. 2 og 3 er opfyldt, i Unionen midlertidigt forbyde eller begrænse:
 - a) markedsføring, distribution eller salg af visse forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter med visse specificerede karakteristika eller
 - b) en form for finansiel aktivitet eller praksis fra et forsikrings- eller genforsikringsselskabs side.

Et forbud eller en begrænsning kan gælde under omstændigheder eller være underlagt undtagelser, der specificeres af EIOPA.

2. EIOPA kan kun træffe afgørelse efter stk. 1, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) De foreslåede foranstaltninger imødegår væsentlige problemer med hensyn til investorbekyttelsen eller en trussel for de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller for stabiliteten af hele eller dele af det finansielle system i Unionen.
 - b) De reguleringsmæssige krav i EU-retten, der gælder for det relevante forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den relevante aktivitet, imødegår ikke denne trussel.
 - c) En eller flere kompetente myndigheder har ikke truffet foranstaltninger til at imødegå truslen, eller de foranstaltninger, der er truffet, imødegår ikke truslen i tilstrækkelig grad.

Er betingelserne i første afsnit opfyldt, kan EIOPA af forsigtighedsgrunde udstede det forbud eller pålægge den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1, før et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres eller sælges til investorer.

3. Træffer EIOPA foranstaltninger i henhold til denne artikel, sikrer EIOPA, at foranstaltningen ikke:
 - a) har en skadelig virkning på de finansielle markeders effektivitet eller på investorer, der ikke står i rimeligt forhold til foranstaltningens fordele, eller
 - b) medfører en risiko for regelarbitrage.

Når en eller flere kompetente myndigheder har truffet en foranstaltning i henhold til artikel 17, kan EIOPA træffe enhver af de i nærværende artikels stk. 1 nævnte foranstaltninger uden at afgive den i artikel 18 fastsatte udtalelse.

4. Inden der træffes afgørelse om en foranstaltning i henhold til denne artikel, underretter EIOPA de kompetente myndigheder om den foranstaltning, EIOPA foreslår.

5. EIOPA offentliggør på sit websted en meddelelse om enhver afgørelse om at træffe foranstaltninger i henhold til denne artikel. Meddelelsen skal indeholde nærmere oplysninger om det pågældende forbud eller den pågældende begrænsning og angive det tidspunkt efter meddelelsens offentliggørelse, hvor foranstaltningerne får virkning. Et forbud eller en begrænsning gælder kun for handlinger, der udføres, efter at foranstaltningerne har fået virkning.

6. EIOPA tager et forbud eller en begrænsning, der er udstedt eller pålagt i henhold til stk. 1, op til fornyet overvejelse med passende mellemrum og mindst hver tredje måned. Forlænges et forbud eller en begrænsning ikke efter denne tremåneders periode, ophører virkningen heraf.

7. Foranstaltninger, der vedtages af EIOPA i henhold til denne artikel, har forrang i forhold til andre tidligere foranstaltninger, der er truffet af en kompetent myndighed.

8. Kommissionen vedtager delegerede retsakter, jf. artikel 30, for at præcisere de kriterier og faktorer, der skal tages i betragtning af EIOPA ved vurderingen af, om der er opstået væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller stabiliteten af hele eller dele af det finansielle system i Unionen, jf. nærværende artikels stk. 2, første afsnit, litra a).

Disse kriterier og faktorer omfatter:

- a) kompleksiteten af det forsikringsbaserede investeringsprodukt og forholdet til den type investor, som det markedsføres over for og sælges til
- b) størrelsen eller den nominelle værdi af det forsikringsbaserede investeringsprodukt
- c) graden af innovation i forbindelse med det forsikringsbaserede investeringsprodukt, aktiviteten eller praksissen og
- d) den gearing, som et produkt eller en praksis giver.

Artikel 17

1. En kompetent myndighed kan udstede forbud eller pålægge begrænsninger mod følgende, der udføres i eller fra dens medlemsstat:

- a) markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter med visse specificerede karakteristika eller
- b) en form for finansiell aktivitet eller praksis fra et forsikrings- eller genforsikringsselskabs side.

2. En kompetent myndighed kan træffe de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, såfremt den med rimelighed finder det godtgjort, at:

- a) et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en aktivitet eller praksis giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller mod stabiliteten i hele eller dele af det finansielle system i mindst én medlemsstat
- b) de gældende krav i henhold til EU-retten, der finder anvendelse på det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller aktiviteten eller praksissen, ikke i tilstrækkelig grad imødegår de i litra a) omhandlede risici, og at problemet ikke kan håndteres på en bedre måde ved at styrket tilsynet med eller håndhævelsen af de eksisterende krav
- c) foranstaltningen er forholdsmæssig under hensyntagen til arten af de risici, der er identificeret, hvor avancerede de berørte investorer eller markedsdeltagere er, og den sandsynlige virkning af foranstaltningen for investorer og markedsdeltagere, der kan besidde, anvende eller udnytte det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller aktiviteten eller praksissen
- d) de kompetente myndigheder grundigt har hørt de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, som i betydelig grad kan blive berørt af foranstaltningen, og
- e) foranstaltningen ikke har en diskriminerende virkning på tjenesteydelser eller aktiviteter, der udbydes fra en anden medlemsstat.

Er betingelserne i første afsnit opfyldt, kan den kompetente myndighed af forsigtighedsgrunde udstede det forbud eller pålægge den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1, før et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres eller sælges til investorer. Et forbud eller en begrænsning kan gælde under omstændigheder eller være underlagt undtagelser, der specificeres af den kompetente myndighed.

3. Den kompetente myndighed må ikke udstede et forbud eller pålægge en begrænsning i henhold til denne artikel, medmindre den mindst en måned, inden foranstaltningen påtænkes at få virkning, har

givet alle de andre involverede kompetente myndigheder og EIOPA meddelelse enten skriftligt eller via et andet medium, som myndighederne har aftalt, om detaljerne om:

- a) det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den aktivitet eller praksis, som den foreslåede foranstaltning vedrører
- b) den nøjagtige karakter af det foreslåede forbud eller den foreslåede begrænsning, og hvornår det eller den påtænkes at få virkning, og
- c) den dokumentation, der ligger til grund for afgørelsen, og hvormed det er godtgjort, at hver af betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

4. I særlige tilfælde, hvor den kompetente myndighed finder det nødvendigt omgående at træffe foranstaltninger i henhold til denne artikel for at forhindre skader som følge af de i stk. 1 omhandlede forsikringsbaserede investeringsprodukter, aktiviteter eller praksisser, kan den kompetente myndighed med mindst 24 timers skriftligt varsel til alle de øvrige kompetente myndigheder og EIOPA gribe ind på et foreløbigt grundlag, inden foranstaltningen påtænkes at få virkning, såfremt alle kriterierne i nærværende artikel er opfyldt, og det desuden klart er fastslået, at en meddelelsesfrist på en måned ikke i tilstrækkelig grad vil kunne imødegå det specifikke problem eller den specifikke trussel. Den kompetente myndighed må ikke træffe foranstaltninger på et foreløbigt grundlag i en periode på over tre måneder.

5. Den kompetente myndighed skal på sit websted offentliggøre en meddelelse om eventuelle afgørelser om at udstede et forbud eller pålægge en begrænsning som omhandlet i stk. 1. Denne meddelelse skal indeholde nærmere oplysninger om forbuddet eller begrænsningen, et tidspunkt efter meddelelsens offentliggørelse, hvorfra foranstaltningerne får virkning, og den dokumentation, hvormed det godtgøres, at alle betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Forbuddet eller begrænsningen finder kun anvendelse i forhold til foranstaltninger, der træffes efter meddelelsens offentliggørelse.

6. Den kompetente myndighed tilbagekalder et forbud eller en begrænsning, hvis betingelserne i stk. 2 ikke længere er opfyldt.

7. Kommissionen vedtager delegerede retsakter, jf. artikel 30, for at præcisere de kriterier og faktorer, der skal tages i betragtning af de kompetente myndigheder ved vurderingen af, om der er væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion eller stabiliteten af det finansielle system i mindst en medlemsstat, jf. stk. 2, første afsnit, litra a).

Disse kriterier og faktorer omfatter:

- a) kompleksitetsgraden af et forsikringsbaseret investeringsprodukt og forholdet til den type investor, som det markedsføres over for eller sælges til
- b) graden af innovation i forbindelse med et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en aktivitet eller praksis
- c) den gearing, som et produkt eller en praksis giver
- d) i forbindelse med de finansielle markeders ordnede funktion og integritet, størrelsen eller den nominelle værdi af et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Artikel 18

1. EIOPA har en støttende og koordinerende rolle med hensyn til foranstaltninger, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 17. EIOPA sikrer navnlig, at foranstaltninger truffet af en kompetent myndighed er berettigede og proportionale, og at de kompetente myndigheder i givet fald anvender en konsekvent tilgang.

2. Efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til artikel 17 om enhver foranstaltning, der indføres i henhold til nævnte artikel, vedtager EIOPA en udtalelse om, hvorvidt det pågældende forbud eller den pågældende begrænsning er berettiget og proportional. Finder EIOPA, at det er nødvendigt, at andre

kompetente myndigheder træffer en foranstaltning for at imødegå risikoen, skal EIOPA angive dette i sin udtalelse. Udtalelsen offentliggøres på EIOPA's websted.

3. Foreslår en kompetent myndighed at træffe foranstaltninger i strid med, eller træffer den foranstaltninger i strid med, en udtalelse, der er vedtaget af EIOPA i henhold til stk. 2, eller afviser den at træffe foranstaltninger i strid med en sådan udtalelse, skal denne myndighed straks offentliggøre en meddelelse med en fyldestgørende begrundelse herfor på sit websted.

KAPITEL IV

KLAGEADGANG, RETSMIDLER, SAMARBEJDE OG TILSYN

Artikel 19

PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende procedurer og ordninger for at sikre, at

- a) detailinvestorer har en effektiv måde at indgive en klage over PRIIP-producenten på
- b) detailinvestorer, som har indgivet en klage vedrørende dokumentet med central information, rettidigt og på korrekt vis modtager et fyldestgørende svar, og
- c) detailinvestorer også har effektive retsmidler i tilfælde af grænseoverskridende tvister, navnlig hvis PRIIP-producenten er hjemmehørende i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

Artikel 20

1. Med henblik på denne forordnings anvendelse samarbejder de kompetente myndigheder med hinanden og meddeler uden unødigt forsinkelse hinanden oplysninger, som er relevante for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning og for udøvelsen af deres beføjelser.

2. De kompetente myndigheder skal i overensstemmelse med national ret have alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udøve deres funktioner i henhold til denne forordning.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandling af personoplysninger, der foretages i den pågældende medlemsstat i medfør af denne forordning.

2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på behandling af personoplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder.

KAPITEL V

ADMINISTRATIVE SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

Artikel 22

1. Med forbehold af de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte bestemmelser om og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Disse sanktioner og foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Medlemsstaterne giver senest den 31. december 2016 Kommissionen og Det Fælles Udvalg meddelelse om de bestemmelser, der er omhandlet i første afsnit. De giver omgående Kommissionen og Det Fælles Udvalg meddelelse om eventuelle senere ændringer heraf.

2. Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til artikel 24, indgår de i et tæt samarbejde for at sikre, at de administrative sanktioner og foranstaltninger får de virkninger, der tilstræbes med denne forordning, og koordinerer deres indsats for at undgå eventuelt dobbeltarbejde og overlappning, når de anvender administrative sanktioner og foranstaltninger på grænseoverskridende sager.

Artikel 23

De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med denne forordning og med national lovgivning på én af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) under eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
- d) ved begæring til de kompetente retslige myndigheder.

Artikel 24

1. Denne artikel finder anvendelse på overtrædelser af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

2. De kompetente myndigheder skal i overensstemmelse med national lovgivning have beføjelse til som minimum at pålægge følgende administrative sanktioner og foranstaltninger:

- a) et forbud mod markedsføring af et PRIIP
- b) et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP
- c) en offentlig advarsel, som angiver den ansvarlige persons identitet og overtrædelsens art
- d) et forbud mod stillen til rådighed af et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravet i artikel 6, 7, 8 eller 10, og et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information
- e) administrative bøder på mindst:

i) for juridiske enheder:

— op til 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, en tilsvarende værdi i den nationale valuta, den 30. december 2014 eller op til 3 % af den pågældende juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste tilgængelige regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt

— op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes

ii) for fysiske personer:

— op til 700 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, en tilsvarende værdi i den nationale valuta, den 30. december 2014

— op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.

Hvis den juridiske enhed omhandlet i første afsnit, litra e), nr. i), er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde konsoliderede regnskaber i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU²⁰), er den relevante samlede omsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med de relevante EU-retlige regler på regnskabsområdet ifølge det seneste tilgængelige konsoliderede regnskab, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere sanktioner eller foranstaltninger og højere administrative bøder end dem, der er fastsat i denne forordning.

4. Har de kompetente myndigheder anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Artikel 25

De kompetente myndigheder anvender de administrative sanktioner og foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 24, stk. 2, under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder, hvis det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den for overtrædelsen ansvarlige persons grad af ansvar
- c) overtrædelsens indvirkning på detailinvestorers interesser
- d) viljen til samarbejde hos den person, som er ansvarlig for overtrædelsen
- e) den for overtrædelsen ansvarlige persons eventuelle tidligere overtrædelser
- f) foranstaltninger truffet af den for overtrædelsen ansvarlige person efter overtrædelsen for at hindre gentagelse af overtrædelsen.

Artikel 26

Afgørelser om at pålægge sanktioner og foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning, skal kunne prøves ved domstolene.

Artikel 27

1. Har den kompetente myndighed offentliggjort administrative sanktioner eller foranstaltninger, underretter den samtidig den kompetente europæiske tilsynsmyndighed om disse administrative sanktioner eller foranstaltninger.

2. Den kompetente myndighed giver årligt den kompetente europæiske tilsynsmyndighed sammenfattede oplysninger om alle administrative sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i overensstemmelse med artikel 22 og artikel 24, stk. 2.

3. De europæiske tilsynsmyndigheder offentliggør de i nærværende artikel omhandlede oplysninger i deres årsberetninger.

Artikel 28

1. De kompetente myndigheder indfører effektive mekanismer, som muliggør indberetning af faktiske eller mulige overtrædelser af denne forordning til dem.

2. De mekanismer, der er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:
 - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om faktiske eller mulige overtrædelser og opfølgning heraf
 - b) passende beskyttelse af ansatte, som indberetter overtrædelser begået inden for deres arbejdsgivers virksomhed, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for unfair behandling
 - c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som påstås at være ansvarlig for en overtrædelse, i alle procedurernes faser, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national lovgivning i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende retsforfølgning.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder i henhold til national lovgivning indfører yderligere mekanismer.
4. Medlemsstaterne kan stille krav om, at arbejdsgivere, der udøver aktiviteter, som er reguleret som finansielle tjenesteydelser, har passende procedurer for, at deres ansatte kan indberette faktiske eller mulige overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig og selvstændig kanal.

Artikel 29

1. En afgørelse, der ikke kan påklages, og hvorved der pålægges en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelser som omhandlet i artikel 24, stk. 1, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted, uden unødigt forsinkelse, efter at den person, der pålægges sanktionen eller foranstaltningen, er blevet underrettet om den pågældende afgørelse.

Offentliggørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) overtrædelsens type og art
- b) identiteten af de personer, der er ansvarlige.

Denne forpligtelse gælder ikke for afgørelser om pålæg af foranstaltninger af efterforskningsmæssig karakter.

Når offentliggørelse af juridiske personers identitet eller af fysiske personers identitet eller personoplysninger af den kompetente myndighed anses for at være disproportional efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller når sådan offentliggørelse ville udgøre en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, skal de kompetente myndigheder:

- a) udsætte offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere, eller
- b) offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning anonymt på en måde, der er i overensstemmelse med national lovgivning, hvis en sådan anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger, eller
- c) undlade at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre:
 - i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare
 - ii) proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

2. De kompetente myndigheder informerer de europæiske tilsynsmyndigheder om alle de administrative sanktioner eller foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, tredje afsnit, litra c), herunder eventuelle klager i denne forbindelse og resultatet af disse.

Beslutes det at offentliggøre en sanktion eller foranstaltning anonymt, kan offentliggørelsen af de relevante oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forventes, at grundene til anonym offentliggørelse i det nævnte tidsrum vil ophøre med at eksistere.

3. Hvis den nationale lovgivning fastsætter, at afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse på deres officielle websted disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, som er blevet offentliggjort.

4. De kompetente myndigheder sikrer, at enhver offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen forbliver kun på den kompetente myndigheds officielle websted i det tidsrum, hvor det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, og artikel 17, stk. 7, tillægges Kommissionen for en periode på tre år fra den 30. december 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af treårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, og artikel 17, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, eller artikel 17, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Vedtager Kommissionen i henhold til artikel 8, stk. 5, artikel 10, stk. 2 eller artikel 13, stk. 5, reguleringsmæssige tekniske standarder, der er de samme som de udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som de europæiske tilsynsmyndigheder har forelagt, er den frist, inden for hvilken Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod disse reguleringsmæssige tekniske standarder, uanset artikel 13, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010 og for at tage hensyn til kompleksiteten og omfanget af de deri berørte emner, to måneder fra meddelelsesdatoen. Fristen kan forlænges én gang med én måned på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 32

1. Administrationsselskaber som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 2009/65/EF og investeringselskaber som omhandlet i artikel 27 i nævnte direktiv samt personer, der rådgiver om eller sælger andele i investeringsinstitutter som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i nævnte direktiv, er fritaget for forpligtelserne i denne forordning indtil den 31. december 2019.

2. Når en medlemsstat anvender reglerne om format for og indhold af dokumentet med central information som fastsat i artikel 78-81 i direktiv 2009/65/EF på fonde, der ikke er investeringsinstitutter, og som tilbydes til detailinvestorer, gælder fritagelsen i nærværende artikels stk. 1 for administrationselskaber, investeringselskaber og personer, som rådgiver om eller sælger andele af sådanne fonde til detailinvestorer.

Artikel 33

1. Kommissionen tager senest den 31. december 2018 denne forordning op til revision. På grundlag af de oplysninger, der er modtaget af de europæiske tilsynsmyndigheder, omfatter revisionen en generel gennemgang af funktionsmåden af advarslen vedrørende forståelighed under hensyntagen til eventuelle vejledninger udarbejdet af de kompetente myndigheder i den henseende. Den omfatter også en gennemgang af den praktiske anvendelse af bestemmelserne i denne forordning under behørig hensyntagen til udviklingen på markedet for investeringsprodukter til detailinvestorer, og en vurdering af gennemførligheden af samt omkostningerne og de mulige fordele ved at indføre et mærke for sociale og miljømæssige investeringer. Som led i denne revision foretager Kommissionen forbrugerundersøgelser og en gennemgang af de ikkelovgivningsmæssige valgmuligheder samt af resultaterne af revisionen af forordning (EU) nr. 346/2013 for så vidt angår dennes artikel 27, stk. 1, litra c), e) og g).

For så vidt angår investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF omfatter revisionen en vurdering af, om overgangsforanstaltningerne i denne forordnings artikel 32 skal forlænges, eller om bestemmelserne om central investorinformation i direktiv 2009/65/EF efter identifikation af eventuelle nødvendige justeringer kan erstattes af eller anses for svarende til dokumentet med central investorinformation i denne forordning. Revisionen omfatter også overvejelser om en eventuel udvidelse af denne forordnings anvendelsesområde til at omfatte andre finansielle produkter og en vurdering af, om produkters undtagelse fra denne forordnings anvendelsesområde bør opretholdes, under hensyntagen til forsvarlige forbrugerbeskyttelsesstandarder, herunder sammenligninger af finansielle produkter. Revisionen omfatter desuden en vurdering af, om det er hensigtsmæssigt at indføre fælles regler om, at alle medlemsstater skal fastsætte administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning.

2. Kommissionen vurderer senest den 31. december 2018 på grundlag af det arbejde, der er udført af EIOPA om produktinformationskrav, hvorvidt der skal foreslås en ny lovgivningsmæssig retsakt, der sikrer passende produktinformationskrav for disse produkter, eller hvorvidt pensionsprodukter som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra e), skal være omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning.

I forbindelse med vurderingen sikrer Kommissionen, at sådanne foranstaltninger ikke sænker informationsstandarderne i de medlemsstater, der allerede har informationsordninger for sådanne pensionsprodukter.

3. Efter høring af Det Fælles Udvalg forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet vedrørende stk. 1 og 2, som, hvis det er relevant, ledsages af et lovgivningsforslag.

4. Kommissionen foretager senest den 31. december 2018 en markedsundersøgelse for at finde frem til, om der er onlineberegningværktøjer til rådighed, som gør det muligt for detailinvestoren at beregne de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, og om disse er gratis. Kommissionen aflægger rapport om, hvorvidt disse værktøjer resulterer i pålidelige og præcise beregninger for alle de produkter, der er omfattet af denne forordning.

Konkluderes det i undersøgelsen, at der ikke findes sådanne værktøjer, eller at de eksisterende værktøjer ikke gør det muligt for detailinvestorer at forstå de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, vurderer Kommissionen mulighederne for, at de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter specifikationerne for sådanne værktøjer på EU-plan.

Artikel 34

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 31. december 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. november 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

- 1) EUT C 70 af 9.3.2013, s. 2.
- 2) EUT C 11 af 15.1.2013, s. 59.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 5) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 18).
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).
- 15) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 17) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- 20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/2366**af 25. november 2015****om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I de senere år er der gjort store fremskridt med integration af detailbetalinger i Unionen, navnlig i forbindelse med EU-retsakterne om betalinger, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009⁵⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF⁶⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012⁷⁾. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU⁸⁾ har yderligere udbygget de retlige rammer for betalingstjenester ved at fastsætte en specifik grænse for forretningsdrivendes mulighed for at overvælde brugergebyrer på deres kunder for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel.

(2) Unionens reviderede retlige rammer for betalingstjenester suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751⁹⁾. Denne forordning indfører navnlig regler om opkrævning af interbankgebyrer for kortbaserede transaktioner og søger at fremskynde opnåelse af et effektivt integreret marked for kortbaserede betalinger.

(3) Direktiv 2007/64/EF blev vedtaget i december 2007 på grundlag af et forslag fra Kommissionen fra december 2005. Siden da har der på detailbetalingsmarkedet været betydelig teknisk innovation med en hurtig stigning i antallet af elektroniske betalinger og mobilbetalinger og fremkomst af nye typer betalingstjenester på markedet, hvilket udfordrer de nuværende rammer.

(4) Revisionen af Unionens retlige rammer for betalingstjenester og navnlig konsekvensanalysen af direktiv 2007/64/EF og høringen om Kommissionens grønbog af 11. januar 2012 med titlen: »På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger« har vist, at udviklingen har medført væsentlige udfordringer for lovgivningen. Store dele af betalingsmarkedet — kort-, internet- og mobilbetalinger — er stadig fragmenteret langs landegrænserne. Mange innovative betalingstjenestepro-

dukter eller -tjenester falder slet ikke eller kun i mindre grad ind under anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Endvidere har det vist sig, at anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF og navnlig de herfra undtagne elementer, som f.eks. visse betalingsrelaterede aktiviteter, i nogle tilfælde er for tvetydigt, for generelt eller blot forældet i lyset af markedsudviklingen. Dette har medført retsusikkerhed, potentielle sikkerhedsrisici i betalingskæden og manglende forbrugerbeskyttelse på nogle områder. Det har også vist sig at være vanskeligt for betalingstjenesteydere at introducere innovative, sikre og brugervenlige digitale betalingstjenester og at give forbrugere og forretningsdrivende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder i Unionen. I den forbindelse er der et stort positivt potentiale, som bør undersøges mere konsekvent.

(5) Videreudvikling af et integreret indre marked for sikre elektroniske betalinger er af afgørende betydning for at støtte væksten i Unionens økonomi og for at sikre, at forbrugerne, de forretningsdrivende og virksomhederne kan nyde godt af valgmuligheder og gennemsigtighed i forbindelse med betalingstjenester og dermed få fuldt udbytte af det indre marked.

(6) Der bør fastsættes nye regler for at lukke hullerne i lovgivningen og samtidig give større retssikkerhed og sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer i hele Unionen. Der bør garanteres lige forretningsvilkår for eksisterende og nye markedsaktører, så det bliver nemmere for nye betalingsmidler at nå ud til et større marked, og så der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Dette bør skabe effektivitet i betalingssystemet som helhed og føre til større udvalg af og mere gennemsigtighed i betalingstjenester og samtidig styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked.

(7) I de senere år er de sikkerhedsrisici, der er forbundet med elektroniske betalinger, blevet større. Dette skyldes deres voksende tekniske kompleksitet, de stadigt stigende mængder af elektroniske betalinger i verden og nye typer betalingstjenester. Sikre betalingstjenester er en forudsætning for et velfungerende betalingstjenestemarked. Betalingstjenestebrugere bør derfor være tilstrækkeligt beskyttede mod sådanne risici. Betalingstjenester er nødvendige for funktionaliteten af centrale økonomiske og sociale aktiviteter.

(8) Bestemmelserne i dette direktiv om gennemsigtigheds- og oplysningskrav for betalingstjenesteydere og om rettigheder og forpligtelser i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester bør også, hvor det er relevant, gælde for transaktioner, hvor en af betalingstjenesteyderne befinder sig uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (»EØS«), for at undgå forskellige praksis i medlemsstaterne til skade for forbrugerne. Nævnte bestemmelser bør, hvor det er relevant, udvides til at gælde for transaktioner i alle officielle valutaer mellem betalingstjenesteydere, der befinder sig inden for EØS.

(9) Pengeoverførsel er en enkel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en betalingstjenesteyder, der viderebetaler det tilsvarende beløb, for eksempel via et kommunikationsnet, til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre forretningsdrivende en tilsvarende tjeneste til forbrugerne, der gør dem i stand til at betale regninger for forsyningsforbrug og andre regelmæssige husholdningsregninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pengeoverførsel, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste.

(10) Dette direktiv indfører en neutral definition af indløsning af betalingstransaktioner for at afspejle både de traditionelle modeller for indløsning, der er opbygget omkring anvendelse af betalingskort, og

forskellige forretningsmodeller, herunder dem, der involverer mere end én indløser. Dette bør sikre, at forretningsdrivende får samme beskyttelse uanset det betalingsinstrument, der anvendes, når aktiviteten er den samme som ved indløsning af korttransaktioner. De tekniske tjenester, der stilles til rådighed for betalingstjenesteudbydere, som f.eks. behandling og lagring af data eller drift af terminaler, bør ikke anses for at udgøre indløsning. Nogle modeller for indløsning medfører desuden ikke, at indløseren faktisk overfører midler til betalingsmodtageren, eftersom parterne kan have aftalt, at afregningen skal ske på anden måde.

(11) Undtagelsen fra anvendelsesområdet af direktiv 2007/64/EF for betalingstransaktioner via en handelsagent på betalernes eller betalingsmodtagerens vegne anvendes på vidt forskellige måder i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater tillader, at undtagelsen anvendes af e-handelsplatforme, der optræder som mellemlid på vegne af både individuelle købere og sælgere uden reel mulighed for at forhandle eller indgå aftale om salg eller køb af varer eller tjenesteydelser. En sådan anvendelse af undtagelsen rækker ud over det i nævnte direktiv tiltænkte anvendelsesområde og kan øge risiciene for forbrugerne, da disse udbydere står uden for den lovgivningsmæssige beskyttelse. Forskellig praksis forvrider også konkurrencen på betalingsmarkedet. For at løse disse problemer bør undtagelsen derfor gælde, når agenter udelukkende handler på vegne af betaleren eller udelukkende handler på vegne af betalingsmodtageren, uanset om de er i besiddelse af kundens midler eller ej. Når agenter handler på vegne af både betaleren og betalingsmodtageren (som f.eks. visse e-handelsplatforme), bør de udelukkende undtages, hvis de ikke på noget tidspunkt kommer i besiddelse af eller får kontrol med kundens midler.

(12) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aktiviteter i pengetransportfirmaer og kontanthåndteringselskaber, hvor de berørte aktiviteter er begrænset til fysisk transport af sedler og mønter.

(13) Tilbagemeldinger fra markedet viser, at betalingsaktiviteter, der er omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede net, ofte omfatter betydelige betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester. Dette var ikke hensigten med den undtagelse for begrænsede net, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, og det medfører større risici og ingen retlig beskyttelse for betalingstjenestebrugere, navnlig forbrugere, og klare ulemper for regulerede markedsaktører. For at bidrage til at begrænse disse risici bør det ikke være muligt at anvende samme instrument til at foretage betalingstransaktioner for at erhverve varer eller tjenester inden for mere end ét begrænset netværk eller til at erhverve et ubegrænset udvalg af varer og tjenester. Et betalingsinstrument bør betragtes som et instrument, der skal benyttes inden for et sådant begrænset net, hvis det kun kan benyttes i følgende tilfælde: for det første til erhvervelse af varer og tjenester hos en bestemt forretningsdrivende eller forretningskæde, såfremt de involverede enheder er direkte forbundet ved en forretningsaftale, som f.eks. foreskriver anvendelse af et enkelt betalingsvaremærke, og dette betalingsvaremærke anvendes på salgsstederne og så vidt muligt er angivet på det betalingsinstrument, som kan bruges der; for det andet til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer og tjenester, som f.eks. når anvendelsesområdet i praksis er begrænset til et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenester uanset salgsstedets geografiske placering, eller for det tredje hvor betalingsinstrumentet reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål med henblik på erhvervelse af bestemte varer eller tjenester.

(14) Betalingsinstrumenter omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede netværk kan omfatte butikskort, brændstoffkort, medlemskort, kort til offentlig transport, parkeringsbilletter, spisebilletter eller billetter til specifikke tjenester, der nogle gange er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, som er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsæt-

ningerne i social- og arbejdsmarkedslovgivningen. Hvis et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i en række forskellige forretninger, som optræder på en fælles liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til et net af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst. Undtagelsen vedrørende begrænsede netværk bør anvendes sammen med forpligtelsen for potentielle betalingstjenesteudbydere til at underrette om aktiviteter inden for deres anvendelsesområde.

(15) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for visse betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr, hvor netværksoperatøren ikke udelukkende agerer som formidler ved leveringen af digitale varer og tjenesteydelser gennem den pågældende anordning, men også tilføjer værdi til disse varer eller tjenesteydelser. Denne undtagelse giver navnlig mulighed for såkaldt operatørfakturering eller køb, der opkræves direkte på telefonregningen, hvilket bidrager til udvikling af nye forretningsmodeller, der er baseret på salg af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester af mindre værdi, hvilket allerede er tilfældet med ringetoner og SMS-særtjenester. Disse tjenester omfatter underholdning såsom chat, download af f.eks. videoer, musik og spil, oplysninger såsom om vejr, nyheder, sportsopdateringer, aktier, og nummeroplysning, deltagelse i TV- og radioudsendelser såsom afstemning, deltagelse i konkurrencer og levering af direkte feedback. Tilbagemeldinger fra markedet tyder ikke på, at sådanne betalingstransaktioner, som forbrugerne anser for praktisk til betaling af små beløb, har udviklet sig til en generel betalingsformidlingstjeneste. Imidlertid anvendes denne regel forskelligt i medlemsstaterne på grund af den tvetydige ordlyd af den relevante undtagelse, hvilket har ført til manglende retssikkerhed for operatørerne og forbrugerne og undertiden har gjort det muligt for betalingsformidlingstjenester at påberåbe sig en ubegrænset undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Det er derfor hensigtsmæssigt at præcisere og begrænse omfanget af berettigelse til denne undtagelse for sådanne tjenesteudbydere ved at opregne de betalingstransaktionstyper, som undtagelsen gælder for.

(16) Undtagelsen for visse betalingstransaktioner ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr bør specifikt fokusere på mikrobetalinger for digitalt indhold og stemmebaserede tjenester. En klar omtale af betalingstransaktioner til køb af elektroniske billetter bør indføres for at tage hensyn til udviklingen inden for betalinger, hvor navnlig kunder på ethvert sted og tidspunkt ved hjælp af mobiltelefoner eller andre anordninger kan bestille, betale for, modtage og validere elektroniske billetter. Elektroniske billetter gør det muligt og lettere at levere tjenester, som forbrugerne ellers kan købe i form af en papirbillet, og omfatter transport, underholdning, bilparkering og adgang til arrangementer, men ikke fysiske varer. De mindsker udgifterne til fremstilling og distribution i forbindelse med traditionelle papirbaserede billetkanaler, og forbrugervenligheden øges ved at stille nye og enkle former for billetkøb til rådighed. For at lette byrden for enheder, der indsamler bidrag til velgørende formål, bør betalingstransaktioner i forbindelse med sådanne bidrag også undtages. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med national ret frit kunne begrænse undtagelsen til bidrag til registrerede velgørende organisationer. Undtagelsen bør generelt kun gælde, når betalingstransaktionernes værdi er mindre end en bestemt tærskel, for klart at begrænse undtagelsen til betalinger med lav risikoprofil.

(17) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) har lettet oprettelse af fælleseuropæiske »betalingsfabrikker« og »opkrævningsfabrikker«, som muliggør centralisering af betalingstransaktioner inden for samme koncern. I denne henseende bør betalingstransaktioner mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed, der leveres af en betalingstjenesteudbyder, som tilhører samme koncern, undtages fra dette direktivs anvendelsesområde. En modervirk-

somheds eller dens dattervirksomheds samling af betalingsordrer på vegne af koncernen med henblik på videresendelse til en betalingstjenesteudbyder bør ikke betragtes som en betalingstjeneste med henblik på dette direktiv.

(18) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for betalingstjenester, der udbydes gennem pengeautomater, som er uafhængige af kontoførende betalingstjenesteudbydere. Denne undtagelse fremmede væksten af uafhængige pengeautomattjenester i mange medlemsstater, navnlig i mindre befolkede egne. Undtagelse af denne hurtigt voksende del af pengeautomatmarkedet fuldt ud fra direktivets anvendelsesområde ville imidlertid føre til forvirring om hævegebyrer. Dette kan i grænseoverskridende situationer føre til opkrævning af dobbeltgebyrer for den samme hævningsydelse af pengeautomattjenester og samtidig sikre klarhed med hensyn til hævegebyrer er det derfor hensigtsmæssigt at fastholde undtagelsen, men at kræve, at pengeautomatoperatører overholder specifikke bestemmelser om gennemsigtighed i dette direktiv. Gebyrer, som pålægges af pengeautomatoperatører, bør være med forbehold af forordning (EF) nr. 924/2009.

(19) Tjenesteudbydere, der søgte at udnytte en undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF, henvendte sig ofte ikke til myndighederne for at høre, om deres aktiviteter var omfattet af eller undtaget fra direktivet, men forlod sig på deres egne vurderinger. Dette har medført forskellig anvendelse af visse undtagelser i medlemsstaterne. Det ser også ud til, at nogle undtagelser kan være blevet anvendt af betalingstjenesteudbydere til at ændre deres forretningsmodeller, således at de udbudte betalingstjenester ville falde uden for direktivets anvendelsesområde. Dette kan medføre øget risiko for betalingstjenestebrugere og uensartede betingelser for betalingstjenesteudbydere på det indre marked. Derfor bør tjenesteudbydere forpligtes til at meddele relevante aktiviteter til de kompetente myndigheder, så de kompetente myndigheder kan vurdere, om kravene i de relevante bestemmelser er opfyldt, og for at sikre ensartet fortolkning af reglerne på hele det indre marked. Navnlig bør der fastlægges en underrettningsprocedure for alle undtagelser, der bygger på overholdelse af en tærskel, for at sikre, at de specifikke krav opfyldes.

(20) Det er desuden vigtigt at medtage et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere skal meddele de kompetente myndigheder de aktiviteter, som de udbyder inden for rammerne af et begrænset net ud fra kriterierne i dette direktiv, hvis værdien af betalingstransaktioner overstiger en bestemt tærskel. De kompetente myndigheder bør vurdere, om de meddelte aktiviteter kan anses for at være aktiviteter, der udbydes inden for rammerne af et begrænset net.

(21) Definitionen af betalingstjenester bør være teknologisk neutral og bør give mulighed for udvikling af nye typer betalingstjenester, samtidig med at der sikres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteudbydere.

(22) Nærværende direktiv bør følge samme fremgangsmåde som i direktiv 2007/64/EF, der omfatter alle typer elektroniske betalingstjenester. Det vil derfor stadig ikke være hensigtsmæssigt, at de nye regler finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af penge udelukkende foretages i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en betalingstjenesteudbyder eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition.

(23) Nærværende direktiv bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger. Direktivet bør heller ikke finde anvendelse på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse i sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i nærværende direktiv.

(24) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af betalingstjenesteudbydere, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Unionen, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU¹⁰), e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske penge, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i direktiv 2009/110/EF, samt betalingsinstitutter og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler. Anvendelsen af denne retlige ramme bør begrænses til tjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester som fast erhverv eller forretningsaktivitet i overensstemmelse med nærværende direktiv.

(25) Ved nærværende direktiv fastsættes der regler for gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF. Ved nærværende direktiv fastsættes der imidlertid ikke regler for udstedelse af elektroniske penge som fastlagt i direktiv 2009/110/EF. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.

(26) I direktiv 2007/64/EF er der fastsat en tilsynsordning, der indfører en enkelt tilladelse for alle betalingstjenesteudbydere, som ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Med henblik herpå indførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori af betalingstjenesteudbydere, nemlig »betalingsinstitutter«, ved at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Unionen, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. De samme betingelser bør gælde for disse tjenester i hele Unionen.

(27) Siden vedtagelsen af direktiv 2007/64/EF er der opstået nye typer betalingstjenester, navnlig inden for internetbetalinger. Navnlig har betalingsinitieringstjenester inden for e-handel udviklet sig. Disse betalingstjenester spiller en rolle i betalinger ved e-handel ved at etablere en softwarebro mellem den forretningsdrivendes websted og betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyders netbankplatform med henblik på at initiere internetbetalinger på grundlag af en kreditoverførsel.

(28) I takt med den teknologiske udvikling er der desuden fremkommet et udvalg af supplerende tjenester i de senere år, såsom kontooplysningstjenester. Disse tjenester giver betalingstjenestebrugeren samlede oplysninger på internettet om en eller flere betalingskonti, der føres hos en eller flere betalingstjenesteudbydere, og som er tilgængelige via onlinegrænseflader hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenestebrugeren har således mulighed for hurtigt at få et overblik over sin finansielle situation på et hvilket som helst tidspunkt. Disse tjenester bør også være omfattet af dette direktiv for at give forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse af deres betalings- og kontodata samt retssikkerhed om kontooplysningstjenesteyderes status.

(29) Betalingsinitieringstjenester gør det muligt for en betalingsinitieringstjenesteudbyder at give betalingsmodtageren tillid til, at betalingen er initieret, med henblik på at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse. Sådanne tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb,

selv hvis de ikke ejer et betalingskort. Eftersom betalingsinitieringstjenester ikke er omfattet af direktiv 2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis underlagt tilsyn af en kompetent myndighed og skal ikke opfylde kravene i direktiv 2007/64/EF. Dette rejser en række juridiske spørgsmål, såsom forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar samt konkurrence og databeskyttelse, navnlig med hensyn til beskyttelse af betalingstjenestebrugerens data i overensstemmelse med Unionens databeskyttelsesregler. De nye regler bør derfor tage hensyn til disse spørgsmål.

(30) De personaliserede sikkerhedsoplysninger, der anvendes til sikker kundeautentifikation af betalingstjenestebrugerens eller af betalingsinitieringstjenesteudbyderen, er sædvanligvis dem, som kontoførende betalingstjenesteudbydere udsteder. Betalingsinitieringstjenesteudbydere indgår ikke nødvendigvis i et kontraktforhold med kontoførende betalingstjenesteudbydere, og uanset hvilken forretningsmodel der anvendes af betalingsinitieringstjenesteudbydere, bør kontoførende betalingstjenesteudbydere gøre det muligt for betalingsinitieringstjenesteudbydere at anvende de autentifikationsprocedurer, som kontoførende betalingstjenesteudbydere stiller til rådighed, til at initiere en bestemt betaling på vegne af betaleren.

(31) Når betalingsinitieringstjenesteudbyderen udelukkende yder betalingsinitieringstjenester, er denne ikke i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden. Når en betalingsinitieringstjenesteudbyder ønsker at yde betalingstjenester, i forbindelse med hvilke den besidder brugerens midler, bør den opnå fuld tilladelse til disse tjenester.

(32) Betalingsinitieringstjenester er baseret på betalingsinitieringstjenesteudbyderes direkte eller indirekte adgang til betalernes konti. En kontoførende betalingstjenesteudbyder, der leverer en mekanisme med henblik på indirekte adgang, bør også give betalingsinitieringstjenesteudbyderne direkte adgang.

(33) Dette direktiv bør sigte mod at sikre kontinuiteten på markedet og dermed gøre det muligt for eksisterende og nye tjenesteudbydere at tilbyde deres tjenester inden for klare og harmoniserede retlige rammer, uanset hvilken forretningsmodel de anvender. Indtil disse regler bliver anvendt, og uden at det berører behovet for at garantere sikre betalingstransaktioner og beskytte forbrugerne mod en påviselig risiko for svig, bør medlemsstaterne, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹¹⁾ (EBA) garantere fair konkurrence på dette marked og undgå uberettiget forskelsbehandling af eksisterende markedsaktører. Enhver betalingstjenesteudbyder, herunder betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, bør kunne tilbyde betalingsinitieringstjenester.

(34) Dette direktiv indfører ikke væsentlige ændringer af betingelserne for at få og bevare en tilladelse som betalingsinstitut. Som i direktiv 2007/64/EF omfatter betingelserne tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, som disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedets behovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle betalingstjenesteudbydere. Kravene til betalingsinstitutter bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel navnlig være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de bør kun kunne anvende de midler, som brugerne

indbetaler, til at yde betalingstjenester. De påkrævede tilsynsbestemmelser, herunder med hensyn til startkapital, bør stå i forhold til den betalingstjeneste, der ydes af betalingsinstituttet. Betalingstjenesteudbydere, som udelukkende udbyder betalingsinitieringstjenester, bør anses for at være af en mellemstor risiko med hensyn til startkapital.

(35) Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere, når de udelukkende leverer disse tjenester, er ikke i besiddelse af kunders midler. Derfor ville det være uforholdsmæssigt at pålægge disse nye markedsaktører kapitalgrundlagskrav. Ikke desto mindre er det vigtigt, at de kan leve op til deres ansvar med hensyn til deres aktiviteter. Det bør derfor kræves, at de enten har en erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 udarbejde retningslinjer for kriterierne for medlemsstaternes fastsættelse af minimumsbeløb for erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør ikke skelne mellem en erhvervsansvarsforsikring og en tilsvarende garanti, da de bør være substituerbare.

(36) For at undgå misbrug af etableringsretten er det nødvendigt at kræve, at et betalingsinstitut, der anmoder om tilladelse i en medlemsstat, udbyder i det mindste en del af sin betalingstjenesteforretning i den pågældende medlemsstat.

(37) Det bør foreskrives, at betalingstjenestekunders midler skal holdes adskilt fra betalingsinstitutters midler. Beskyttelseskrav er nødvendige, når et betalingsinstitut er i besiddelse af betalingstjenestekunders midler. Hvor det samme betalingsinstitut gennemfører en betalingstransaktion for både betaleren og betalingsmodtageren, og der stilles en kreditlinje til rådighed for betaleren, kan det være hensigtsmæssigt at beskytte midlerne til fordel for betalingsmodtageren, når de svarer til betalingsmodtagerens fordring over for betalingsinstituttet. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

(38) Nærværende direktiv ændrer ikke betalingsinstitutters regnskabsaflæggelsesforpligtelser eller deres forpligtelser til at foretage revision af deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Betalingsinstitutter skal udarbejde deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 86/635/EØF¹²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU¹³⁾. Årsregnskaber og konsoliderede regnskaber skal revideres, medmindre et betalingsinstitut er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til nævnte direktiver.

(39) Når betalingstjenesteudbydere yder en eller flere af de betalingstjenester, som er omfattet af dette direktiv, bør de altid have betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. For at betalingstjenesteudbydere skal kunne udbyde betalingstjenester, er det nødvendigt at de har mulighed for at åbne og føre konti i kreditinstitutter. Medlemsstaterne bør sikre, at adgang til sådanne konti stilles til rådighed på en ikkediskriminerende måde, der står i rimeligt forhold til det legitime formål, der søges opfyldt. Adgangen kan være basal, men den bør altid have et så stort omfang, at betalingsinstituttet kan yde sine tjenester uden forhindringer og effektivt.

(40) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, nemlig ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kreditkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Det er hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter, forudsat at den ydes for at lette betalingstjenester, at den er af kortfristet art, og at den ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, samt at den fortrinsvis refinansieres med betalingsinstituttets egne midler samt midler fra kapitalmarkederne, og ikke med midler,

som betalingsinstituttet ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Sådanne regler bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF¹⁴⁾ eller anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv.

(41) Generelt har samarbejdet mellem de nationale kompetente myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, foretage kontrol og træffe beslutning om inddragelse af tilladelser, vist sig at fungere tilfredsstillende. Samarbejdet mellem kompetente myndigheder bør dog forbedres, både med hensyn til de oplysninger, der udveksles, og med hensyn til ensartet anvendelse og fortolkning af dette direktiv, hvor et betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse, ønsker at yde betalingstjenester i en anden medlemsstat end sit hjemland ved at gøre brug af etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser (»passporting«), herunder via internettet. EBA bør bistå med at bilægge tvister mellem kompetente myndigheder i forbindelse med grænseoverskridende samarbejde i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA bør også udarbejde et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for samarbejdet og dataudvekslingen.

(42) For at øge gennemsigtigheden vedrørende drift af betalingsinstitutter, der har fået meddelt tilladelse af eller er registreret hos hjemlandets kompetente myndigheder, herunder deres agenter, og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse i Unionen er det nødvendigt at sikre let offentlig adgang til listen over enheder, der udbyder betalingstjenester. Derfor bør EBA udarbejde og føre et centralt register, hvor den offentliggør en liste over navnene på enheder, der udbyder betalingstjenester. Medlemsstaterne bør sikre, at de oplysninger, som de meddeler, ajourføres. Disse foranstaltninger bør også bidrage til at styrke samarbejdet mellem de kompetente myndigheder.

(43) Tilgængeligheden af nøjagtige, ajourførte oplysninger bør forbedres ved at pålægge betalingsinstitutter uden unødigt forsinkelse at oplyse den kompetente myndighed i deres hjemland om ændringer, der påvirker nøjagtigheden af de oplysninger og den dokumentation, der er forelagt med henblik på tilladelsen, herunder yderligere agenter eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Kompetente myndigheder bør også i tvivlstilfælde verificere, at de modtagne oplysninger er korrekte.

(44) Medlemsstaterne bør have mulighed for at kræve, at betalingsinstitutter, der driver virksomhed på deres område, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, regelmæssigt indberetter til dem om deres aktiviteter på medlemsstaternes område til oplysningsmæssige eller statistiske formål. Driver disse betalingsinstitutter virksomhed i henhold til etableringsretten, bør det også være muligt at anvende disse oplysninger til at føre kontrol med overholdelsen af afsnit III og IV i dette direktiv, og medlemsstaterne bør kunne kræve, at disse betalingsinstitutter udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at lette de kompetente myndigheders tilsyn med netværk af agenter. EBA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige standarder, der fastsætter kriterier for, hvornår der bør udpeges et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner det bør have. Kravet om at udpege et centralt kontaktpunkt bør stå i et rimeligt forhold til opnåelse af målet om tilstrækkelig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelse af afsnit III og IV i værtslandet.

(45) I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, såsom svig i stor målestok, bør det være muligt for de kompetente myndigheder i værtslandet at træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet og i afventning af foranstaltninger fra den kompetente myndighed i hjemlandet. Disse

foranstaltninger bør være passende, stå i et rimeligt forhold til målet, ikkediskriminerende og af midlertidig karakter. Alle foranstaltninger bør begrundes behørigt. De kompetente myndigheder i det relevante betalingsinstituts hjemland og andre berørte myndigheder, f.eks. Kommissionen og EBA, bør underrettes på forhånd eller, hvis dette ikke er muligt på grund af den kritiske situation, uden unødigt forsinkelse.

(46) I dette direktiv fastsættes de minimumsbeføjelser, som de kompetente myndigheder bør have, når de fører tilsyn med betalingsinstitutters overholdelse af gældende regler, men disse beføjelser skal udøves under hensyntagen til de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatlivets fred. Uden at det berører en uafhængig myndigheds (den nationale databeskyttelsesmyndighed) kontrol, og i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne have tilstrækkelige og effektive beskyttelsesforanstaltninger, hvis der er mulighed for, at udøvelsen af disse beføjelser kan føre til misbrug eller vilkårlighed, der udgør en alvorlig indgriben i disse rettigheder, for eksempel, hvis det er hensigtsmæssigt, gennem forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retsmyndighed.

(47) Det er vigtigt at sikre, at alle personer, der udbyder betalingstjenester, bringes inden for rammerne af et vist minimum af lov- og reguleringskrav. Det er derfor ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, også personer, der ikke kan opfylde alle betingelserne for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut. En sådan tilgang er i overensstemmelse med begrundelsen for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende hvidvask af penge, der anbefaler at indføre en mekanisme, ifølge hvilken betalingstjenesteudbydere, der ikke kan opfylde alle betingelserne i anbefalingen, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I denne henseende bør medlemsstaterne, selv hvis sådanne personer er undtaget fra alle eller dele af betingelserne for tilladelse, kunne opføre dem i registret over betalingsinstitutter. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav til værdien af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør ikke have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlem af et betalingssystem.

(48) I lyset af aktivitetens særlige art og de risici, der er forbundet med ydelse af kontooplysningstjenester, bør der indføres særlige tilsynsregler for kontooplysningstjenesteudbydere. Kontooplysningstjenesteudbydere bør kunne få tilladelse til at udbyde tjenester på tværs af grænserne gennem »passporting«.

(49) Det er nødvendigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester. En sådan adgang bør imidlertid være underlagt passende krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Betalingstjenesteudbydere, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør selv bære risikoen for deres eget valg af system og over for betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk kortordninger med fire parter og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Unionen af de forskellige kategorier af betalingstjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med betingelserne i deres tilladelse er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til betalingssystemer.

(50) Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter med tilladelse, så enhver betalingstjenesteudbyder, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester på samme vilkår. Der bør fastsættes regler om forskellig behandling af betalingstjenesteudbydere med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 3 i direktiv 2009/110/EF, på grund af forskellene i deres

tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i de omkostninger, som betalingstjenesteudbydere pådrager sig. Dette bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF¹⁵⁾ og heller ikke ECB's og Det Europæiske System af Centralbankers kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer.

(51) Nærværende direktiv berører ikke anvendelsesrådet for direktiv 98/26/EF. For at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere bør en deltager i et betalingssystem, der er betegnet som et system i henhold til betingelserne i direktiv 98/26/EF, som yder tjenester i tilknytning til et sådant system til en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, også efter anmodning herom give adgang til sådanne tjenester på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til enhver anden betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, og enhver anden registreret betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenesteudbydere, der er givet en sådan adgang, bør imidlertid ikke anses for deltagere som defineret i direktiv 98/26/EF og bør dermed ikke drage fordel af beskyttelsen i henhold til nævnte direktiv.

(52) Bestemmelserne vedrørende adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af en enkelt udbyder af betalingstjenester. Sådanne betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemer. Sådanne systemer omfatter ordninger med tre parter, f.eks. kortordninger med tre parter, således at de i realiteten aldrig fungerer som kortordninger med fire parter, f.eks. ved at benytte licenstagere, agenter eller partnere med samme varemærke. Sådanne systemer omfatter typisk også betalingstjenester, der tilbydes af telekommunikationstjenesteudbydere, hvor ordningens operatør er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren, og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne lukkede betalingssystemer kan give etablerede almindelige betalingssystemer, ville det ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse lukkede specifikke betalingssystemer. Sådanne lukkede systemer bør dog altid være omfattet af Unionens og nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.

(53) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugerrettigheder ved bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler, når de ikke har at gøre med forbrugere. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF¹⁶⁾ skal behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.

(54) Ved dette direktiv bør det præciseres, hvilke forpligtelser der gælder for betalingstjenesteudbydere hvad angår oplysninger til betalingstjenestebrugere, der bør modtage samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne vælge frit i hele Unionen. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter direktivet de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at betalingstjenestebrugere får nødvendige, tilstrækkelige og forståelige oplysninger hvad angår betalingstjenesteaftaler og betalingstransaktioner. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne kun vedtage de bestemmelser om oplysningskrav, der er fastsat i dette direktiv.

(55) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF¹⁷⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF¹⁸⁾, 2002/65/EF¹⁹⁾, 2008/48/EF, 2011/83/EU²⁰⁾ og 2014/92/EU²¹⁾. Bestemmelserne i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Navnlig forbindelsen mellem oplysningskravene forud for en aftale i nærværende direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.

(56) For at øge effektiviteten bør de krævede oplysninger stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og bør gives i et standardiseret format. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.

(57) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet heraf langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller et andet varigt medium, for eksempel kontoudskrifter, CD-rom'er, DVD'er, harddiskdrev på personlige computere, hvorpå der kan lagres e-mail, og websteder, forudsat at sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig lang i forhold til adgangen til oplysningerne, og forudsat at disse websteder tillader at reproducere de lagrede oplysninger i et uændret format. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner skal gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, for eksempel at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online, når det drejer sig om netbankydelse.

(58) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når betalingsordren gives, bør ikke være nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller et andet varigt medium. Betalingstjenesteudbyderen bør kunne give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, for eksempel ved at slå betingelserne op på en opslagstavle på stedet. Der bør også gives oplysninger om, hvor andre mere detaljerede oplysninger kan findes, for eksempel på webstedet. Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid også gives på papir eller på et andet varigt medium.

(59) Ved dette direktiv bør forbrugere gives ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende bindes af en betalingstjenesteaftale. Forbrugere bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få rammeaftalen på papir vederlagsfrit for både at have mulighed for at sammenligne de tjenester og betingelser, som betalingstjenesteudbydere tilbyder, og i tilfælde af tvister at kunne kontrollere sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser, således at der opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De særlige bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i nærværende direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyr for levering af oplysninger til forbrugerne i henhold til andre gældende direktiver.

(60) Den måde, som betalingstjenesteudbyderen giver betalingstjenestebrugeren de krævede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængigt af hvad der er fastlagt i den pågældende betalingstjenesteaftale. Dette direktiv bør derfor skelne mellem to måder, hvorpå betalingstjenesteudbyderen skal give oplysninger: enten skal oplysningerne meddeles aktivt af betalingstjenesteudbyderen på det relevante tidspunkt, som krævet i dette direktiv, og uden at betalingstjenestebrugeren anmoder herom, eller også skal oplysningerne stilles til rådighed for

betalingstjenestebrugeren på grundlag af en anmodning om yderligere oplysninger. I den anden situation bør betalingstjenestebrugeren aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne for eksempel ved udtrykkeligt at anmode betalingstjenesteudbyderen herom, logge på en netbanks postkasse eller indsætte et bankkort i en printer til kontoudtog. Betalingstjenesteudbyderen bør med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at oplysningerne er til rådighed for betalingstjenestebrugeren.

(61) Forbrugerne bør modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilt gebyr for sådanne oplysninger. De efterfølgende oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør også gives månedligt og vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyr for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør medlemsstaterne kunne fastsætte bestemmelser om, at månedlige betalingskontoudtog på papir eller på et andet varigt medium altid skal gives vederlagsfrit.

(62) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugerne kunne opsiges en rammeaftale, uden at det medfører gebyrer. For aftaler, der opsiges af forbrugeren mindre end seks måneder efter deres ikrafttræden, bør udbydere af betalingstjenester dog have lov til at opkræve gebyr i overensstemmelse med omkostningerne ved forbrugerens opsigelse af rammeaftalen. For forbrugerne bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for betalingstjenesteudbydere bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre den forpligtelse, som betalingstjenesteudbyderen har til under ekstraordinære omstændigheder at opsiges betalingstjenesteaftalen i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret, såsom sådan om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler og særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.

(63) For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør medlemsstaterne i forbrugernes interesse kunne opretholde eller indføre begrænsninger af eller forbud mod ensidigt at foretage ændringer i betingelserne i en rammeaftale, f.eks. hvis der ikke er en berettiget årsag til ændringer.

(64) Kontraktbestemmelser bør ikke have til formål eller føre til, at der sker forskelsbehandling af forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl. Hvis en rammeaftale for eksempel giver ret til at spærre et betalingsinstrument af objektive begrundede årsager, bør betalingstjenesteudbyderen ikke kunne påberåbe sig denne ret, blot fordi betalingstjenestebrugeren har skiftet sin bopæl i Unionen.

(65) Hvad angår gebyrer har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter »straight-through-processing« af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive betalingstjenesteudbydere. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke bør berøre praksis, hvor betalingstjenesteudbyderen undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når deres konti krediteres. Afhængigt af kontraktvilkårene kan en betalingstjenesteudbyder vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den forretningsdrivende) for brug af betalingstjenester, hvorefter der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Der er mulighed for, at betalingssystemerne kan pålægge gebyrer gennem et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem betalingstjenesteudbydere eller andre mellemmand.

(66) Forskelle i national praksis vedrørende gebyropkrævning for anvendelse af et givet betalingsinstrument («overvæltning af brugergebyrer») har ført til vidt forskellige forhold på EU's betalingsmarkeder og er blevet en kilde til forvirring for forbrugerne, navnlig med hensyn til e-handel og grænseoverskridende handel. Forretningsdrivende i medlemsstater, hvor det er tilladt at overvælte brugergebyrer, udbyder produkter og tjenesteydelser i medlemsstater, hvor overvæltning af brugergebyrer er forbudt, og opkræver brugergebyr fra forbrugeren. Der er også mange eksempler på forretningsdrivende, som overvæltet brugergebyrer, der er meget højere end den forretningsdrivendes omkostninger ved anvendelse af et specifikt betalingsinstrument. En anden god grund til at revidere praksis for overvæltning af brugergebyrer er, at forordning (EU) 2015/751 fastsætter regler for interbankgebyrer eller kortbaserede betalinger. Interbankgebyrer udgør den vigtigste del af forretningsdrivendes gebyrer for kort og kortbaserede betalinger. Overvæltning af brugergebyrer er den styringspraksis, der til tider anvendes af forretningsdrivende for at kompensere for de ekstra omkostninger ved kortbaserede betalinger. Forordning (EU) 2015/751 fastsætter grænser for interbankgebyrers niveau. Disse grænser vil finde anvendelse inden indførelsen af det forbud, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør således overveje at hindre betalingsmodtagere i at opkræve gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751.

(67) Dette direktiv anerkender relevansen af betalingsinstitutter, men kreditinstitutter er fortsat forbrugernes vigtigste adgangsvej til betalingsinstrumenter. Udstedelse af kortbaserede betalingsinstrumenter af en anden betalingstjenesteudbyder end den, der fører kundens konto, uanset om det er et kreditinstitut eller et betalingsinstitut, vil medføre øget konkurrence på markedet og dermed give forbrugerne flere og bedre valgmuligheder. Selv om de fleste betalinger på salgssteder i dag er kortbaserede, kan den nuværende grad af innovation inden for betalinger føre til en hurtig fremkomst af nye betalingskanaler i de kommende år. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Kommissionen i forbindelse sin revision af dette direktiv navnlig lægger vægt på denne udvikling, og hvorvidt der er behov for at revidere anvendelsesområdet for bestemmelsen om bekræftelse af midlers tilgængelighed. For den betalingstjenesteudbyder, der udsteder det kortbaserede betalingsinstrument, navnlig debetkort, vil en bekræftelse fra den kontoførende betalingstjenesteudbyder af, at midler er tilgængelige på kundens konto, gøre det muligt for udstederen bedre at styre og reducere sin kreditrisiko. Samtidig bør denne bekræftelse ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.

(68) Anvendelse af et kort eller et kortbaseret betalingsinstrument til at foretage en betaling vil ofte udløse en besked, der bekræfter, at midler er tilgængelige, samt to betalingstransaktioner som følge heraf. Den første transaktion finder sted mellem udstederen og den forretningsdrivendes kontoførende betalingstjenesteudbyder, mens den anden, normalt en direkte debitering, finder sted mellem betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder og udstederen. Begge transaktioner bør behandles på samme måde som andre tilsvarende transaktioner. Betalingstjenesteudbydere, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, bør have samme rettigheder og bør underlægges samme forpligtelser i henhold til dette direktiv, uanset om de er betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder eller ej, navnlig for så vidt angår forpligtelser (f.eks. autentifikation) og ansvar over for de forskellige aktører i betalingskæden. Eftersom betalingstjenesteudbyderens anmodning og bekræftelsen af, at midlerne er til rådighed, kan ske gennem eksisterende sikre kommunikationskanaler, tekniske procedurer og infrastrukturer for kommunikation mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere, samtidig med at de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger respekteres, bør der ikke være yderligere omkostninger for betalingstjenesteudbydere eller kortholdere. Endvidere bør den kontoførende betalingstjenesteudbyder, hvad enten transaktionen finder sted på internettet, dvs. på en forretningsdrivendes websted, eller i en fysisk forretning, kun være forpligtet til at give den bekræftelse, som udstederen anmoder om, hvis konti hos kontoførende betalingstjenesteudbydere er elektronisk

tilgængelige til denne bekræftelse, i det mindste online. I betragtning af elektroniske penges særlige karakter bør det ikke være muligt at anvende denne mekanisme på betalingstransaktioner, der initieres via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF.

(69) Forpligtelsen til at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger er af afgørende betydning for at beskytte betalingstjenestebrugerens midler og for at begrænse risici vedrørende svig og uautoriseret adgang til betalingskonti. Imidlertid bør vilkår og betingelser eller andre forpligtelser, som betalingstjenesteudbydere pålægger betalingstjenestebrugere med henblik på at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger, ikke udformes på en sådan måde, at betalingstjenestebrugere forhindres i at drage fordel af tjenesteydelser, som tilbydes af andre betalingstjenesteudbydere, herunder betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Endvidere bør sådanne vilkår og betingelser ikke indeholde bestemmelser, der på nogen måde vil gøre det vanskeligere at anvende betalingstjenester hos andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse eller registreret i henhold til dette direktiv.

(70) Med henblik på at begrænse risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner bør betalingstjenestebrugeren så hurtigt som muligt orientere betalingstjenesteudbyderen om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at betalingstjenesteudbyderen har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis betalingstjenestebrugeren overholder underretningsfristen, bør betalingstjenestebrugeren kunne påberåbe sig de pågældende krav med forbehold af nationale forældelsesfrister. Dette direktiv bør ikke berøre andre krav mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere.

(71) I tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen straks tilbagebetale transaktionsbeløbet til betaleren. Hvis der er stor mistanke om en uautoriseret transaktion som følge af svigagtig adfærd fra betalingstjenestebrugerens side, og mistanken er baseret på objektive grunde, som er meddelt den relevante nationale myndighed, bør betalingstjenesteudbyderen have mulighed for inden for en rimelig frist at foretage en undersøgelse før tilbagebetaling til betaleren. For at forhindre, at betaleren stilles ugunstigt, bør valørdatoen for kreditering ikke være senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret. For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I denne sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen. Der bør ikke pålægges ansvar, hvis betaleren ikke er i stand til at opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet. Når brugeren har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrugt, bør betalingstjenestebrugeren desuden ikke skulle dække yderligere tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteudbyderes ansvar for den tekniske sikkerhed af deres egne produkter.

(72) For at vurdere eventuel forsømmelse eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugerens side bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør generelt vurderes i henhold til national ret. Selv om begrebet forsømmelse indebærer tilsidesættelse af diligenspligten, bør grov forsømmelse imidlertid indebære mere end blot forsømmelse og vedrøre adfærd, der involverer en betydelig grad af skødesløshed, f.eks. opbevaring af de sikkerhedsoplysninger, der anvendes til at give tilladelse til en betalingstransaktion, ved siden af betalingsinstrumentet i et format, der på en åben og let måde kan opdages af tredjeparter. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering

og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige. Ydermere er det i specifikke situationer, navnlig hvis betalingsinstrumentet ikke er til stede ved salgsstedet, som ved onlinebetalinger, hensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til at forelægge beviser for angivelig forsømmelighed, da betalerens mulighed for at gøre dette er meget begrænset i sådanne tilfælde.

(73) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger. For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør betalere altid være berettiget til at rette deres krav om tilbagebetaling til deres kontoførende betalingstjenesteudbyder, også selv om en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret i betalingstransaktionen. Dette berører ikke fordelingen af ansvar mellem betalingstjenesteudbyderne.

(74) For så vidt angår betalingsinitieringstjenester, bør betalingstjenestebrugeres og de involverede betalingstjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser stå i et passende forhold til den tjeneste, der ydes. Navnlig bør fordelingen af ansvar mellem den kontoførende betalingstjenesteudbyder og den betalingsinitieringstjenesteudbyder, der indgår i transaktionen, forpligte disse til at tage ansvar for de respektive dele af transaktionen, der er under deres kontrol.

(75) Dette direktiv sigter mod at øge forbrugerbeskyttelsen i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner, hvor det præcise transaktionsbeløb ikke kendes, når betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, f.eks. på automatiske tankstationer, i biludlejningskontrakter og ved udførelse af hotelreservationer. Betalerens betalingstjenesteudbyder bør udelukkende kunne blokere midler på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres, og disse midler bør frigives uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelse af betalingsordren.

(76) SEPA sigter mod at videreudvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de nuværende nationale betalingstjenester, for så vidt angår betalinger, som foretages i euro. Med henblik på at sikre en fuldstændig overgang til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer fastsætter forordning (EU) nr. 260/2012 tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro. Med hensyn til direkte debiteringer fastsætter nævnte forordning, at betaleren giver sit samtykke til både betalingsmodtageren og til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (enten direkte eller indirekte via betalingsmodtageren), og at mandater, såvel som senere ændringer eller annullering, opbevares af betalingsmodtageren eller en tredjepart på vegne af betalingsmodtageren. Den nuværende og indtil videre eneste paneuropæiske ordning med direkte debitering for forbrugerbetalinger i euro, som er udviklet af Det Europæiske Betalingsråd, er baseret på princippet om, at mandatet til at gennemføre en direkte debitering gives af betaleren til betalingsmodtageren og opbevares sammen med senere ændringer eller annullering af betalingsmodtageren. Mandatet kan også opbevares af en tredjepart på betalingsmodtagerens vegne. For at sikre bred offentlig opbakning til SEPA og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse inden for SEPA giver den eksisterende paneuropæiske ordning med direkte debitering ubetinget ret til tilbagebetaling for autoriserede betalinger. For at afspejle dette tager dette direktiv sigte på at fastsætte en ubetinget ret til tilbagebetaling som et generelt krav til alle direkte debiteringstransaktioner, der foretages i euro i Unionen.

Sideløbende med SEPA fortsætter traditionelle ordninger med direkte debitering i andre valutaer end euro dog med at eksistere i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro. Disse ordninger har vist sig at være effektive og sikrer samme høje beskyttelsesniveau for betaleren gennem andre beskyttelsesforanstaltninger, der ikke altid er baseret på en ubetinget ret til tilbagebetaling. I dette tilfælde bør betaleren være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger et beløb, der med rimelighed kunne forventes. Desuden bør medlemsstaterne kunne fastsætte regler om ret til tilbagebetaling, der er mere fordelagtige for betaleren. Der er en reel efterspørgsel efter særlige direkte debiteringsprodukter i euro inden for SEPA, hvilket fremgår af den fortsatte tilstedeværelse af visse traditionelle betalingstjenester i euro i nogle medlemsstater. Det vil være rimeligt at tillade, at betaleren og betalernes betalingstjenesteudbydere i en rammeaftale fastsætter, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, i tilfælde, hvor betaleren er beskyttet, enten fordi vedkommende har givet samtykke til at gennemføre en transaktion direkte til vedkommendes betalingstjenesteudbydere, herunder når denne handler på vegne af betalingsmodtageren, eller, hvor det er relevant, fordi oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet eller stillet til rådighed for betaleren på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller betalingsmodtageren. Under alle omstændigheder bør betaleren altid være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling i tilfælde af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner.

(77) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcis, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor fastsættes et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når betalingstjenesteudbyderen modtager betalingsordren, herunder når betalingstjenesteudbyderen har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i betalingstjenesteaftalen, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, for eksempel kontrol af sikkerhed og midlers tilgængelighed, oplysninger om brug af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalernes betalingstjenesteudbydere modtager den betalingsordre, der skal debiteres betalernes konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender betalingstjenesteudbyderen betalingsordrer vedrørende opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en betalingstjenesteudbydere indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb via en betinget kreditering af vedkommendes konto, bør i denne forbindelse være uden betydning. Brugerne bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis betalingstjenesteudbyderen afviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrugeren snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i EU-retten og national ret. Hvis rammeaftalen fastsætter betingelser om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et afvisningsgebyr, bør et sådant gebyr være objektivt begrundet, og det bør holdes så lavt som muligt.

(78) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalinger. Afhængigt af betalingstjenestens og betalingsordrens art bør fristen for tilbagekaldelse af betalinger dog kunne ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand bør kun gælde i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.

(79) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser efter nogle medlemsstaters ret, som en betalingstjenesteudbyder i henhold til betalernes rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.

(80) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through-processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelse af eventuelle underliggende forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere, at hele det beløb, som betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogen af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin betalingstjenesteudbyder, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer, der er blevet fratrukket.

(81) Betalingsinstrumenter med lav værdi bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning bør betalingstjenestebrugerne have tilstrækkelig beskyttelse under henvisning til de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.

(82) For at gøre betalinger i Unionen mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, eksempelvis betalinger initieret af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem betalingstjenesteudbyderen og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Disse tidsfrister bør kunne forlænges med en yderligere arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir, for at give mulighed for fortsat udbud af betalingstjenester til forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes betalingstjenesteudbyder, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end én arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.

(83) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsestider bør betragtes som god praksis, når en af betalingstjenesteudbyderne ikke er etableret i Unionen.

(84) For at styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked er det vigtigt, at betalingstjenestebrugerne kender de faktiske omkostninger ved og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan træffe deres valg. Derfor bør det være forbudt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den

almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brug af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.

(85) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, må brugeren have tillid til, at betalingstjenesteudbyderen vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har betalingstjenesteudbyderen forudsætningerne for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er betalingstjenesteudbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke mellemmand der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det hensigtsmæssigt, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge betalingstjenesteudbyderen ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som vedkommende har accepteret fra brugeren, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i den usandsynlige situation, at det ikke er klart, at betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, bør den tilsvarende bevisbyrde dog påhvile betalerens betalingstjenesteudbyder. Som hovedregel kan det forventes, at den formidlende institution, sædvanligvis et neutralt organ såsom en centralbank eller et fælles clearinghus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder, vil lagre posteringsoplysninger og vil være i stand til at stille disse til rådighed, når det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende betalingstjenesteudbyders konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav på sin betalingstjenesteudbyder for så vidt angår kreditering på kontoen.

(86) Betalerens betalingstjenesteudbyder, nemlig den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller, hvor det er relevant, betalingsinitieringstjenesteudbyderen, bør påtage sig ansvaret for, at betalinger gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden indtil betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens betalingstjenesteudbyder, når det fulde beløb ikke krediteres eller først sent krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette berører andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. På grund af betalingstjenesteudbyderens ansvar bør betaleren eller betalingsmodtageren ikke pålægges nogen omkostninger i forbindelse med den fejlbehæftede betaling. Ved en manglende, fejlbehæftet eller for sent gennemført betalingstransaktion bør medlemsstaterne sikre, at valørdatoen for betalingstjenesteudbyderens efterbetalinger altid er den samme som valørdatoen ved en korrekt gennemførelse.

(87) Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal betalingstjenesteudbydere og deres mellemmand, såsom udbydere af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem betalingstjenesteudbydere og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er retssikkerhed for, at en ikkeansvarlig betalingstjenesteudbyder holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den betalingstjenesteudbyder eller den mellemmand, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør afhænge af, hvad der er aftalt.

(88) Det bør være muligt for betalingstjenesteudbyderen utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Unionen på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens betalingstjenesteudbyder handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen i den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng i den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Betalingstjenesteudbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra betalingstjenestebrugeren. Hvis midlerne i forbindelse med en betalingstransaktion når frem til den forkerte modtager som følge af en ukorrekt entydig identifikationskode, som betaleren har angivet, bør betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke være ansvarlige, men de bør være forpligtet til at samarbejde om at gøre en rimelig indsats for at inddrive midlerne, herunder ved at kommunikere relevante oplysninger.

(89) Betalingstjenesteudbyderes ydelse af betalingstjenester kan indebære behandling af personoplysninger. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF²²⁾, de nationale regler, der gennemfører direktiv 95/46/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²³⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv. Navnlig når personoplysninger behandles med henblik på dette direktiv, bør det præcise formål angives, det relevante retsgrundlag nævnes, og de relevante sikkerhedskrav, der er fastsat i direktiv 95/46/EF, opfyldes, og principperne om nødvendighed, proportionalitet, formålsbegrænsning og en rimelig dataopbevaringsperiode bør respekteres. Endvidere bør indbygget databeskyttelse og databeskyttelse gennem indstillinger indgå i alle databehandlingssystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af dette direktiv.

(90) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder respekten for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til effektive retsmidler og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. Direktivet skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(91) Betalingstjenesteudbydere er ansvarlige for sikkerhedsforanstaltninger. Disse foranstaltninger bør være forholdsmæssigt afpassede efter de pågældende sikkerhedsrisici. Betalingstjenesteudbydere bør fastlægge rammer for at begrænse risici og opretholde effektive procedurer til håndtering af hændelser. Der bør indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering, så det sikres, at betalingstjenesteudbydere regelmæssigt giver de kompetente myndigheder en ajourført vurdering af deres sikkerhedsrisici og de foranstaltninger, som de har truffet for at imødegå disse risici. Endvidere er det for at sikre, at skadevirkninger for brugere, andre betalingstjenesteudbydere eller betalingssystemer, såsom væsentlige forstyrrelser af et betalingssystem, holdes på et minimum, nødvendigt at forpligte betalingstjenesteudbydere til uden unødigt forsinkelse at underrette de kompetente myndigheder om større sikkerhedshændelser. EBA bør have en koordinerende rolle.

(92) Pligten til at indberette sikkerhedshændelser bør ikke berøre andre forpligtelser til at indberette hændelser i henhold til andre EU-retsakter, og kravene fastsat i dette direktiv bør tilpasses til og stå i et rimeligt forhold til indberetningsforpligtelserne i henhold til anden EU-ret.

(93) Det er nødvendigt at fastlægge en klar retlig ramme, som fastsætter de betingelser, efter hvilke betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kan yde deres tjenester med samtykke fra kontoindehaveren uden at være forpligtet af den kontoførende betalingstjenesteudbyder til at benytte en bestemt forretningsmodel, hvad enten den er baseret på direkte eller indirekte adgang, til levering af disse typer tjenesteydelser. Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere på den ene side og den kontoførende betalingstjenesteudbyder på den anden side bør opfylde de nødvendige databeskyttelses- og sikkerhedskrav, der er fastsat eller henvist til i dette direktiv, eller som er medtaget i udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør være forenelige med de forskellige teknologiske løsninger, der står til rådighed. For at garantere sikker kommunikation mellem de relevante aktører i forbindelse med disse tjenesteydelser bør EBA også præcisere kravene til fælles og åbne kommunikationsstandarder, som skal gennemføres af alle kontoførende betalingstjenesteudbydere, der giver mulighed for onlinebetalingstjenester. Dette betyder, at disse åbne standarder bør sikre interoperabilitet mellem forskellige teknologiske kommunikationsløsninger. Disse fælles og åbne standarder bør også sikre, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder er klar over, at vedkommende kontaktes af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller en kontooplysningstjenesteudbyder og ikke af kunden selv. Standarderne bør også sikre, at betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder og med de involverede kunder på sikker vis. Ved udarbejdelsen af disse krav bør EBA navnlig være opmærksom på, at de standarder, der skal anvendes, skal give mulighed for anvendelse af alle almindelige typer anordninger (såsom computere, tablets og mobiltelefoner) i forbindelse med forskellige betalingstjenester.

(94) Ved udarbejdelsen af reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation bør EBA systematisk vurdere og tage hensyn til privatlivsdimensionen med henblik på at fastlægge de risici, der er forbundet med hver af de tilgængelige tekniske muligheder, og de foranstaltninger, der kan træffes for at minimere truslerne mod databeskyttelsen.

(95) Sikkerhed i forbindelse med elektroniske betalinger er afgørende for at sikre forbrugerbeskyttelse og udvikling af et gunstigt miljø for e-handel. Alle betalingstjenester, der udbydes elektronisk, bør gennemføres på sikker vis ved hjælp af teknologier, der garanterer sikker autentifikation af brugeren og begrænser risikoen for svig mest muligt. Der synes ikke at være behov for at sikre det samme beskyttelsesniveau for betalingstransaktioner, der initieres og gennemføres på andre måder end ved hjælp af elektroniske platforme eller anordninger, som f.eks. papirbaserede betalingstransaktioner, postordresalg eller telefonsalg. En solid vækst i internetbetalinger og mobilbetalinger bør ledsages af en generel forbedring af sikkerhedsforanstaltningerne. Betalingstjenester, der udbydes på internettet eller via andre fjernkanaler, og hvis funktion ikke afhænger af, hvor den anordning, der anvendes til at initiere betalingstransaktionen, eller det anvendte betalingsinstrument er fysisk placeret, bør derfor omfatte autentifikation af transaktioner med dynamiske koder, med henblik på, at brugeren hele tiden er klar over beløbet og betalingsmodtageren for den transaktion, som brugeren giver tilladelse til.

(96) Sikkerhedsforanstaltningerne bør være forenelige med det risikoniveau, der er forbundet med betalingstjenesten. For at gøre det muligt at udvikle brugervenlige og tilgængelige betalingsmidler for betalinger med lav risiko, såsom kontaktløse betalinger med lav værdi på salgsstedet, uanset om de er baseret på en mobiltelefon eller ej, bør undtagelserne for anvendelse af sikkerhedskrav derfor præciseres i de reguleringsmæssige tekniske standarder. Der er behov for sikker anvendelse af personaliserede sikkerhedsoplysninger for at begrænse risici i forbindelse med phishing og andre svigagtige aktiviteter. Brugeren bør i denne henseende kunne have tillid til, at der træffes foranstaltninger til beskyttelse af integriteten og fortroligheden af dennes personaliserede sikkerhedsoplysninger. Disse foranstaltninger omfatter typisk kryptering af data.

teringssystemer, der tager udgangspunkt i betalerens personlige anordninger, herunder kortlæsere eller mobiltelefoner, eller som betaleren modtager fra sin kontoførende betalingstjenesteudbyder via forskellige kanaler, såsom via SMS eller e-mail. Foranstaltningerne, herunder typisk krypteringssystemer, der kan frembringe autentifikationskoder som f.eks. engangsadgangskoder, kan gøre betalingstransaktioner mere sikre. Betalingstjenestebrugerens brug af sådanne autentifikationskoder bør anses for at være forenelig med deres forpligtelser vedrørende betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger, også når betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere er involveret.

(97) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med alternative tvistbilæggelsesprocedurer.

(98) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at tvister mellem betalingstjenesteudbydere og betalingstjenestebrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, kan løses efter en lettilgængelig, tilstrækkelig, uafhængig, upartisk, gennemsigtig og effektiv alternativ tvistbilæggelsesprocedure. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008²⁴) fastsættes det, at den forbrugerbeskyttelse, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke må tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg for aftalen. Med hensyn til etablering af en effektiv procedure for tvistbilæggelse bør medlemsstaterne sikre, at betalingstjenesteudbydere iværksætter en effektiv klageprocedure, der kan følges af deres betalingstjenestebrugere, før tvister indbringes til bilæggelse ved en alternativ tvistbilæggelsesprocedure eller for en domstol. Klageproceduren bør indeholde korte og klart definerede frister, inden for hvilke betalingstjenesteudbydere bør besvare en klage. Medlemsstaterne bør sikre, at alternative tvistbilæggelsesinstanser har tilstrækkelig kapacitet til på en hensigtsmæssig og effektiv måde at kunne deltage i grænseoverskridende samarbejde om tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv.

(99) Det er nødvendigt at sikre effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over betalingstjenesteudbydere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Med henblik på at sikre effektiv overholdelse af dette direktiv bør medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, der opfylder betingelserne fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som handler uafhængigt af betalingstjenesteudbyderne. Af hensyn til gennemsigtigheden bør medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke autoriteter der er udpeget, med en klar beskrivelse af deres pligter i henhold til dette direktiv.

(100) Uden at det berører retten til at anlægge sag ved en domstol for at sikre overholdelse af dette direktiv, bør medlemsstaterne også sikre, at de kompetente myndigheder får de nødvendige beføjelser, herunder til at pålægge sanktioner, når en betalingstjenesteudbyder ikke opfylder de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, navnlig hvis der er risiko for gentagelser eller andre betænkeligheder for så vidt angår forbrugernes kollektive interesser.

(101) Det er vigtigt, at forbrugerne på en klar og forståelig måde bliver oplyst om deres rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Kommissionen bør derfor udarbejde en folder om disse rettigheder og forpligtelser.

(102) Dette direktiv berører ikke bestemmelser i national ret om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige angivelser i eller fejl ved fremsendelse af opgørelser.

(103) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne vedrørende momsbehandlingen af betalingstjenester i Rådets direktiv 2006/112/EF²⁵).

(104) Når dette direktiv angiver beløb i euro, skal disse beløb forstås som værende de tilsvarende beløb i den nationale valuta som fastlagt af hver medlemsstat, hvis valuta ikke er euro.

(105) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF før dette direktivs ikrafttræden, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.

(106) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår ændring af henvisningerne til henstilling 2003/361/EF, hvis den pågældende henstilling ændres, at opdatere det gennemsnitsbeløb for af betalingstjenesteudbydere gennemførte betalingstransaktioner, der bruges som grænseværdi af de medlemsstater, der anvender muligheden for at undtage mindre betalingsinstitutter fra (dele af) tilladelseskravene, for at tage højde for inflation. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.

(107) Med henblik på ensartet anvendelse af dette direktiv bør Kommissionen kunne benytte sig af ekspertise og støtte fra EBA, der bør have til opgave at udarbejde retningslinjer og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om sikkerhedsaspekter ved betalingstjenester, navnlig for så vidt angår stærk kundeautentifikation, og om samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende udbud af tjenesteydelser og etablering af betalingsinstitutter med tilladelse i andre medlemsstater. Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage udkast til disse lovgivningsmæssige tekniske standarder. Disse specifikke opgaver er i fuld overensstemmelse med EBA's rolle og ansvarsområder som fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(108) EBA bør i forbindelse med udarbejdelsen af retningslinjer, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i henhold til dette direktiv og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010 sikre, at den hører alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og tager hensyn til alle involverede interesser. Hvis det er nødvendigt for at opnå en passende balance af synspunkter, bør EBA gøre en særlig indsats for at indhente synspunkter fra relevante aktører uden for banksektoren.

(109) Målet for dette direktiv, nemlig yderligere integration af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(110) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter²⁶⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til, i tilfælde hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(111) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 5. december 2013²⁷⁾.

(112) Direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(113) I betragtning af antallet af nødvendige ændringer i direktiv 2007/64/EF bør direktivet ophæves og erstattes —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv fastsættes regler, i henhold til hvilke medlemsstaterne sonderer mellem følgende kategorier betalingstjenesteudbydere:

a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013²⁸⁾, herunder filialer heraf som defineret i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), når sådanne filialer er beliggende i Unionen, hvad enten disse filialers hovedkontorer er beliggende i Unionen eller, i overensstemmelse med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU og national ret, uden for Unionen

b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 i nævnte direktiv og med national ret, filialer heraf, hvis sådanne filialer er beliggende i Unionen, og deres hovedkontor er beliggende uden for Unionen, i det omfang de betalingstjenester, som udbydes af disse filialer, har forbindelse til udstedelse af elektroniske penge

c) postgirokontorer, der ifølge national ret har ret til at udbyde betalingstjenester

d) betalingsinstitutter

e) ECB og nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder

f) medlemsstater eller deres regionale eller lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for:

- a) gennemsigtighed i betingelser for og oplysningskrav til betalingstjenester, og
- b) betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes i Unionen.
2. Afsnit III og IV finder anvendelse på betalingstransaktioner i en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen.
3. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 81-86, finder anvendelse på betalingstransaktioner i en valuta, der ikke er en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
4. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), artikel 52, stk. 5, litra g), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 62, stk. 2 og 4, artikel 76, 77 og 81, artikel 83, stk. 1, samt artikel 89 og 92, finder anvendelse på betalingstransaktioner i alle valutaer, hvor kun en af betalingstjenesteudbyderne er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
5. Medlemsstaterne kan undtage de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, nr. 4)-23), i direktiv 2013/36/EU, fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i nærværende direktiv.

Artikel 3

Undtagelser

Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som ved aftale har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på vegne af enten kun betaleren eller kun betalingsmodtageren
- c) erhvervmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikkeerhvervmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almennyttig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrugeren umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) kontante valutavekslingstransaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto
- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på betalingstjenesteudbyderen med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:

- i) papirchecks som defineret i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
- ii) papirchecks lignende de i nr. i) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
- iii) papirbaserede vekslers i overensstemmelse med Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
- iv) papirbaserede vekslers lignende de i nr. iii) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
- v) papirbaserede vouchers
- vi) papirbaserede rejsechecks
- vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 35
- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringsselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer eller administrationsselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot
- j) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at udbyderne på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, herunder behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentifikation af data og enheder, levering af IT- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og anordninger til brug for betalingstjenester, med undtagelse af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester
- k) tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder en af følgende betingelser:
 - i) instrumenter, der giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester alene i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
 - ii) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester
 - iii) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, og som stilles til rådighed på anmodning af en virksomhed eller en offentlig enhed og reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål til at erhverve bestemte varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen
- l) betalingstransaktioner med af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester som supplement til elektroniske kommunikationstjenester for en abonnent på netværket eller tjenesten:

i) til køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester, uanset hvilken anordning der anvendes til køb eller forbrug af det digitale indhold, og som opkræves på den tilhørende regning, eller

ii) gennemført fra eller via en elektronisk anordning, og som opkræves på den tilhørende regning inden for rammerne af almennyttig virksomhed eller til køb af billetter,

forudsat at værdien af en enkelt betalingstransaktion omhandlet i nr. i) og ii) ikke overstiger 50 EUR, og:

— den samlede værdi af betalingstransaktionerne for en enkelt abonnent ikke overstiger 300 EUR pr. måned, eller

— den samlede værdi af betalingstransaktionerne ikke overstiger 300 EUR pr. måned, hvis en abonnent forud indbetaler penge på sin konto hos udbyderen af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester

- m) betalingstransaktioner, der foretages mellem betalingstjenesteudbydere eller deres agenter eller filialer for egen regning
- n) betalingstransaktioner og dertil knyttede tjenester mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end en virksomhed, som tilhører samme koncern
- o) kontanthævningstjenester tilbudt via pengeautomater af udbydere på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke tilbyder andre af de i bilag I omhandlede betalingstjenester. Kunden skal dog oplyses om eventuelle hævegebyrer, jf. artikel 45, 48, 49 og 59, inden hævingen foretages såvel som ved modtagelsen af kontanterne ved transaktionens afslutning efter hævingen.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »hjemland«:

- a) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
- b) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende

2) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester

3) »betalingstjeneste«: en eller flere af de forretningsaktiviteter, som er anført i bilag I

4) »betalingsinstitut«: en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 11 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Unionen

-
- 5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »fjernbetalingstransaktion«: en betalingstransaktion, der initieres via internettet eller gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation
- 7) »betalingssystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede ordninger og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 8) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 9) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 10) »betalingstjenestebruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller betalingsmodtager eller begge dele
- 11) »betalingstjenesteudbyder«: et organ som omhandlet i artikel 1, stk. 1, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 og 33
- 12) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 13) »betalingsordre«: en instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til deres betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 14) »betalingsinstrument«: en personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre
- 15) »betalingsinitieringstjeneste«: en tjeneste til initiering af en betalingsordre på anmodning af betalingstjenestebrugeren med hensyn til en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder
- 16) »kontooplysningstjeneste«: en onlinetjeneste, der leverer konsoliderede oplysninger om en eller flere betalingskonti, som betalingstjenestebrugeren har hos enten en anden betalingstjenesteudbyder eller hos flere end én betalingstjenesteudbyder
- 17) »kontoførende betalingstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der stiller en betalingskonto til rådighed for en betaler, og fører denne
- 18) »betalingsinitieringstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 7

-
- 19) »kontooplysningstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 8
- 20) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 21) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige gennemførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 22) »pengeoverførsel«: en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 23) »direkte debitering«: en betalingstjeneste til at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller til betalerens egen betalingstjenesteudbyder
- 24) »kreditoverførsel«: en betalingstjeneste til at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren
- 25) »midler«: sedler og mønter, kontopenge eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF
- 26) »valør dato«: et referencetidspunkt, der anvendes af en betalingstjenesteudbyder ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
- 27) »referencekurs«: den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentligt tilgængelig kilde
- 28) »referencerentesats«: den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- 29) »autentifikation«: en procedure, der giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at verificere identiteten af en betalingstjenestebruger eller validiteten af brugen af et specifikt betalingsinstrument, herunder brugen af brugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger
- 30) »stærk kundeautentifikation«: en autentifikation baseret på anvendelse af to eller flere elementer, der kategoriseres som viden (noget, som kun brugeren ved), besiddelse (noget, som kun brugeren besidder) og iboende egenskab (noget, som brugeren er), og som er uafhængige, idet brud på et af dem ikke svækker de andres pålidelighed, og som desuden er udformet på en måde, der beskytter fortroligheden af autentifikationsdataene

- 31) »personaliserede sikkerhedsoplysninger«: personaliserede elementer, som betalingstjenesteudbyderen stiller til rådighed for en betalingstjenestebruger med henblik på autentifikation
- 32) »følsomme betalingsdata«: data, herunder personaliserede sikkerhedsoplysninger, som kan anvendes til at begå svig. I forbindelse med betalingsinitieringstjenesteudbyderes og kontooplysningstjenesteudbyderes virksomhed udgør kontohaverens navn og kontonummer ikke følsomme betalingsdata
- 33) »entydig identifikationskode«: en kombination af bogstaver, tal eller symboler, som betalingstjenesteudbyderen oplyser til betalingstjenestebrugeren, og som betalingstjenestebrugeren skal angive for utvetydigt at identificere en anden betalingstjenestebruger og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion
- 34) »fjernkommunikationsmiddel«: et middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale
- 35) »varigt medium«: ethvert middel, som sætter betalingstjenestebrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til denne betalingstjenestebruger med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- 36) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor betalingstjenesteaftalen indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til henstilling 2003/361/EF
- 37) »arbejdsdag«: en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante betalingstjenesteudbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion
- 38) »agent«: en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbud af betalingstjenester
- 39) »filial«: et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte gennemfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial
- 40) »koncern«: en gruppe virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 22, stk. 1, 2 eller 7, i direktiv 2013/34/EU, eller virksomheder som defineret i artikel 4, 5, 6 og 7 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014²⁹⁾, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 10, stk. 1, eller i artikel 113, stk. 6 eller 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 41) »elektronisk kommunikationsnet«: et net som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF³⁰⁾
- 42) »elektronisk kommunikationstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF

43) »digitalt indhold«: varer eller tjenester, der produceres og leveres i digital form, og hvis anvendelse eller forbrug er begrænset til en teknisk anordning, og som på ingen måde omfatter anvendelse eller forbrug af fysiske varer eller tjenester

44) »indløsning af betalingstransaktioner«: en betalingstjeneste, der udbydes af en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle betalingstransaktioner, og som fører til overførsel af penge til betalingsmodtageren

45) »udstedelse af betalingsinstrumenter«: en betalingstjeneste udbudt af en betalingstjenesteudbyder, som har indgået en aftale om at stille et betalingsinstrument til rådighed for en betaler med henblik på at initiere og behandle betalerens betalingstransaktioner

46) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013, hvor mindst 75 % af kernekapitalen består af egentlig kernekapital som omhandlet i artikel 50 i nævnte forordning, og den supplerende kapital er lig med eller mindre end en tredjedel af kernekapitalen

47) »betalingsvaremærke«: alle fysiske eller digitale navne, ord, tegn, symboler eller en kombination heraf, som kan angive den betalingskortordning, der anvendes til at gennemføre kortbaserede betalingstransaktioner

48) »co-badging«: indbefatning af to eller flere betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer af samme betalingsvaremærke på det samme betalingsinstrument.

AFSNIT II

BETALINGSTJENESTEUDBYDERE

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

1. For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:

- a) en oversigt over aktiviteter, der navnlig angiver de planlagte typer betalingstjenester
- b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift
- c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 7 foreskrevne startkapital

- d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. artikel 10
- e) en beskrivelse af ansøgerens forretningsgange og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, der dokumenterer, at disse forvaltningsordninger og kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige
- f) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at håndtere og følge op på sikkerhedshændelser og sikkerhedsrelaterede kundeklager, herunder en ordning for indberetning af hændelser, hvori der er taget højde for betalingsinstituttets indberetningsforpligtelser, jf. artikel 96
- g) en beskrivelse af den procedure, der er indført til at gemme, overvåge, spore og begrænse adgang til følsomme betalingsdata
- h) en beskrivelse af ordningerne for forretningskontinuitet, herunder en klar fastlæggelse af de kritiske funktioner, effektive beredskabsplaner og en procedure til regelmæssigt at teste og evaluere, om sådanne planer er tilstrækkelige og effektive
- i) en beskrivelse af de principper og definitioner, der anvendes ved indsamling af statistiske data om drift, transaktioner og svig
- j) et dokument om sikkerhedspolitikken, herunder en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de pågældende betalingstjenester og en beskrivelse af de sikkerhedskontrolforanstaltninger, og begrænsende foranstaltninger, der er truffet for på forsvarlig vis at beskytte betalingstjenestebrugerne mod de identificerede risici, herunder svig og ulovlig brug af følsomme oplysninger og personoplysninger
- k) for betalingsinstitutter, der er omfattet af forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849³¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847³²⁾, en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde disse forpligtelser
- l) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer og af den kontrol af dem på og uden for stedet, som ansøgeren foretager mindst en gang årligt, samt en beskrivelse af ordninger om outsourcing og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem
- m) identiteten af personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret andel i ansøgeren, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013, størrelsen af deres andele og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet
- n) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og tilstrækkelig viden og erfaring til at gennemføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- o) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF³³⁾
- p) ansøgerens retlige status og vedtægter

Med henblik på første afsnits litra d), e), f) og l) skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Det skal i tilknytning til de i første afsnits litra j) omhandlede sikkerhedskontrolforanstaltninger og begrænsende foranstaltninger angives, hvordan de sikrer et højt niveau af teknisk sikkerhed og databeskyttelse, herunder vedrørende de software- og IT-systemer, der anvendes af ansøgeren eller de virksomheder, som ansøgeren outsourcer hele eller dele af sine aktiviteter til. Disse foranstaltninger skal også omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 95, stk. 1. Foranstaltningerne skal tage højde EBA's retningslinjer om sikkerhedsforanstaltninger som omhandlet i artikel 95, stk. 3, når de foreligger.

2. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, som en betingelse for tilladelse har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav for at sikre, at de kan dække deres ansvar, jf. artikel 73, 89, 90 og 92.

3. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, som en betingelse for registrering har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller betalings-tjenestebrugeren som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret eller svigagtig brug af betalingskontooplysninger.

4. EBA udarbejder senest den 13. januar 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer for de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de kriterier, der skal anvendes til at fastsætte minimumsbeløbet for den i stk. 2 og 3 omhandlede erhvervsansvarsforsikring eller anden lignende garanti.

EBA tager under udarbejdelsen af de i første afsnit omhandlede retningslinjer hensyn til følgende:

- a) virksomhedernes risikoprofil
- b) hvorvidt virksomhederne udbyder andre betalingstjenester som omhandlet i bilag I eller udøver anden virksomhed
- c) aktiviteterernes omfang:
 - i) for virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, værdien af de initierede transaktioner
 - ii) for virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, antal kunder, der anvender kontooplysningstjenesterne
- d) de særlige karakteristika ved tilsvarende garantier og kriterierne for gennemførelse heraf.

EBA reviderer regelmæssigt disse retningslinjer.

5. EBA udarbejder senest den 13. juli 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de oplysninger, der skal gives til de

kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b), c), e), og g-j).

EBA reviderer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert tredje år disse retningslinjer.

6. Under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af retningslinjerne omhandlet i stk. 5, hvis det er relevant, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i stk. 1, litra a), b), c), e), og g-j).

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De i stk. 4 omhandlede oplysninger meddeles de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 6

Kontrol af kapitalandele

1. Fysiske og juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve eller forøge en kvalificeret andel som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 i et betalingsinstitut med det resultat, at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved bliver vedkommendes dattervirksomhed, underretter på forhånd betalingsinstituttets kompetente myndigheder skriftligt om deres hensigt. Det samme gælder for fysiske eller juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel eller at formindske deres kvalificerede andel, således at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved falder til under 20, 30 eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved ophører med at være vedkommendes dattervirksomhed.

2. Den påtænkte erhverver af en kvalificeret andel oplyser den kompetente myndighed om størrelsen af den påtænkte deltagelse og relevante oplysninger i overensstemmelse med artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterne kræver, at de kompetente myndigheder, i tilfælde af at en i stk. 2 omhandlet påtænkt erhverver gør sin indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund ledelse af betalingsinstituttet, gør indsigelse eller træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan omfatte påbud, sanktioner over for direktører eller de ledelsesansvarlige eller suspension af den stemmeret, der er knyttet til de aktier eller andele, der besiddes af det pågældende betalingsinstituts aktionærer eller virksomhedsdeltagere.

Lignende foranstaltninger skal anvendes over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen til forudgående underretning som fastsat i denne artikel.

4. Hvis en kapitalandel erhverves til trods for indsigelse fra de kompetente myndigheders side, skal medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere de afgivne stemmer.

Artikel 7

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter på tidspunktet for meddelelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter en eller flere af de i artikel 26, stk. 1, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede elementer, som følger:

- a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR
- b) hvis betalingsinstituttet udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 7 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR
- c) hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 8

Kapitalgrundlag

1. Et betalingsinstituts kapitalgrundlag må ikke falde til under den i artikel 7 omhandlede startkapitals beløb eller det i overensstemmelse med artikel 9 beregnede kapitalgrundlags beløb, hvis dette er højere.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i kapitalgrundlaget, når betalingsinstituttet tilhører samme koncern som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljeforvaltningsselskab eller forsikrings-selskab. Dette stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udøver forskellige typer virksomhed og udbyder andet end betalingstjenester.
3. Hvis betingelserne i artikel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 9 i nærværende direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikel 9

Beregning af kapitalgrundlag

1. Uanset de startkapitalkrav, der er fastsat i artikel 7, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutter, undtagen dem, der kun udbyder tjenesteydelser omhandlet i punkt 7 eller 8, eller begge, i bilag I, til enhver tid har et kapitalgrundlag, der beregnes i henhold til en af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at instituttets kapitalgrundlag svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR

plus

b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR

plus

c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR

plus

d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR

plus

e) 0,25 % af den pågældende del af BV over 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator, der er defineret i litra a), multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), og med omregningsfaktoren k defineret i stk. 2.

a) Den relevante indikator udgøres af summen af:

i) renteindtægter

ii) renteudgifter

iii) modtagne provisioner og gebyrer, og

iv) andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Engangsindtægter og andre ekstraordinære indtægter må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter påføres af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må kapitalgrundlaget beregnet efter metode C ikke falde til under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR

ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR

- iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR
 - iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR
 - v) 1,5 % over 50 mio. EUR.
2. Den omregningsfaktor k , der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:
- a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er omhandlet i punkt 6 i bilag I
 - b) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er omhandlet i et af punkterne 1-5 i bilag I.
3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocedurer, information om tabsrisiko og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 10

Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugerne eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner, på en af følgende måder:
- a) De må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med national ret i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.
 - b) Midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.
2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

Artikel 11

Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre virksomheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c), e) og f), omhandlede samt andre end fysiske eller juridiske personer omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, som agter at udbyde betalingstjenester, skal opnå tilladelse som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.
2. Kompetente myndigheder meddeler tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene fastsat i artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før en tilladelse meddeles, kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med den nationale centralbank eller andre relevante offentlige myndigheder.
3. Betalingsinstitutter, der i henhold til hjemlandets nationale ret skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og skal udøve i det mindste en del af deres betalingstjenestevirksomhed dér.
4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive forvaltningsordninger for dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstituttet er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse ordninger, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og stå i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der udbydes af betalingsinstituttet.
5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er omhandlet i punkt 1-7 i bilag I, og samtidig udøver andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis de af betalingsinstituttets, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.
6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at indehavere af kapitalandele og virksomhedsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.
7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 38), i forordning (EU) nr. 575/2013 mellem betalingsinstituttet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de vanskeligheder, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde de betalingstjenester, der er omfattet af tilladelsen, i hele Unionen i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret.

Meddelelse af afgørelsen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren, om der er givet tilladelse eller ej. Den kompetente myndighed begrundes, hvis den nægter at give en tilladelse.

Artikel 13

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:
 - a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller har ikke udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat har fastsat bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder
 - b) har opnået tilladelsen gennem falske erklæringer eller andre uretmæssige midler
 - c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse eller undlader at oplyse den kompetente myndighed om vigtige ændringer i sine forhold i den henseende
 - d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet eller tilliden til det, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller
 - e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national ret.
2. Den kompetente myndighed begrundes en inddragelse af en tilladelse og meddeler den til de pågældende.
3. Den kompetente myndighed offentliggør inddragelsen af en tilladelse, herunder i de registre, der er omhandlet i artikel 14 og 15.

Artikel 14

Registrering i hjemlandet

1. Medlemsstaterne opretter et offentligt register, hvori følgende opføres:
 - a) betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter
 - b) fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, og deres agenter, og
 - c) de i artikel 2, stk. 5, omhandlede institutter, der i henhold til national ret har ret til at udbyde betalingstjenester.

Filialer af betalingsinstitutter opføres i hjemlandets register, hvis disse filialer udbyder tjenester i en anden medlemsstat end deres hjemland.

2. Det offentlige register skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret adskilt fra fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres hurtigst muligt.
3. De kompetente myndigheder opfører enhver inddragelse af tilladelse og enhver inddragelse af undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33 i det offentlige register.

4. De kompetente myndigheder underretter EBA om begrundelsen for inddragelsen af enhver tilladelse og enhver undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33.

Artikel 15

EBA-register

1. EBA udvikler, driver og vedligeholder et elektronisk centralt register indeholdende de oplysninger, som er meddelt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 2. EBA er ansvarlig for oplysningernes nøjagtighed.

EBA gør registeret offentligt tilgængeligt på sit websted og sikrer let adgang til og let søgning efter de opførte oplysninger vederlagsfrit.

2. De kompetente myndigheder underretter straks EBA om de oplysninger, der opføres i deres offentlige registre som omhandlet i artikel 14 på et sprog, der sædvanligvis anvendes på det finansielle område.

3. De kompetente myndigheder er ansvarlige for nøjagtigheden af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, og for at holde disse oplysninger ajourførte.

4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter tekniske krav til udvikling, drift og vedligeholdelse af det elektroniske centrale register og til adgang til oplysningerne heri. De tekniske krav skal sikre, at kun den kompetente myndighed og EBA kan ændre oplysningerne.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med nærmere enkeltheder og strukturen for de oplysninger, der skal meddeles i henhold til stk. 1, herunder et fælles format og en model for, hvordan oplysningerne skal indgives.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Bevarelse af tilladelse

Hvis der sker ændringer, som har indflydelse på de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 17

Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 86/635/EØF og 2013/34/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002³⁴⁾ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.

2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 2013/34/EU og, hvor det er relevant, direktiv 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.
3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.
4. Forpligtelserne i artikel 63 i direktiv 2013/36/EU finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 18

Aktiviteter

1. Ud over at udbyde betalingstjenester har betalingsinstitutter ret til at udøve følgende aktiviteter:
 - a) at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstransaktioner, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data
 - b) at drive betalingssystemer, jf. dog artikel 35
 - c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende EU-ret og national ret.
2. Hvis betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere betalingstjenester, må de kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner.
3. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra betalingstjenestebrugere med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, jf. artikel 9 i direktiv 2013/36/EU, eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.
4. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4 eller 5 i bilag I, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion
 - b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 11, stk. 9, og artikel 28, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
 - c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at gennemføre en betalingstransaktion
 - d) betalingsinstituttets kapitalgrundlag er til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
5. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Nærværende direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv, og som overholder EU-retten.

Afdeling 2

Andre krav

*Artikel 19***Anvendelse af agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter outsources**

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
 - a) navn og adresse på agenten
 - b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenten vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv (EU) 2015/849; kontrolmekanismerne skal straks ajourføres i tilfælde af væsentlige ændringer af de elementer, der blev oplyst i den oprindelige meddelelse
 - c) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbud af betalingstjenester, og for andre agenter end betalingstjenesteudbydere dokumentation for, at de besidder den nødvendige egnethed og hæderlighed
 - d) de af betalingsinstitutets betalingstjenester, som agenten er bemyndiget til at udbyde, og
 - e) i givet fald agentens identifikationskode eller -nummer.
2. Senest to måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler hjemlandets kompetente myndighed betalingsinstitutet, om agenten er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 14. Ved opførelse i registeret må agenten begynde at udbyde betalingstjenester.
3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, træffer de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.
4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke finder det godtgjort, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 14, og underretter uden unødigt forsinkelse betalingsinstitutet herom.
5. Hvis betalingsinstitutet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at anvende en agent eller oprette en filial, skal det følge procedurerne i artikel 28.
6. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Vigtige driftsmæssige funktioner, herunder IT-systemer, må ikke outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstitutets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at kunne overvåge og spore, om betalingsinstitutet opfylder alle forpligtelserne i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som vigtig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstitutets vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser efter dette direktiv, dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet eller fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, når de outsourcer vigtige driftsmæssige funktioner, opfylder følgende betingelser:

- a) outsourcing må ikke føre til, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar
- b) betalingsinstitutets forhold til og forpligtelser over for sine betalingstjenestebrugere i henhold til dette direktiv må ikke ændres
- c) de betingelser, som betalingsinstitutet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, skal fortsat opfyldes
- d) ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelse, må ophæves eller ændres.

7. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter betalingstjenestebrugerne herom.

8. Betalingsinstitutter meddeler straks de kompetente myndigheder i deres hjemland ændringer vedrørende anvendelse af enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, og, i overensstemmelse med proceduren i stk. 2, 3 og 4, agenter, herunder yderligere agenter.

Artikel 20

Ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.

Artikel 21

Opbevaring af dokumentation

Medlemsstaterne pålægger betalingsinstitutter at registrere og opbevare alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv (EU) 2015/849 eller anden relevant EU-ret.

Afdeling 3

Kompetente myndigheder og tilsyn

Artikel 22

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at dette berører første afsnit, må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

3. Medlemsstater, på hvis område der er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.

4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som varetages af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.

5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes forretningsaktiviteter end udbud af betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a).

Artikel 23

Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders kontrol af overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportional, hensigtsmæssig og afpasset efter de risici, som betalingsinstitutter er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er de kompetente myndigheder berettiget til navnlig at tage følgende skridt:

- a) at kræve, at betalingsinstituttet giver alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere overholdelse, med angivelse af formålet med kravet, hvis det er relevant, og fristen for indgivelse af disse oplysninger
- b) at udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til
- c) at udstede henstillinger, retningslinjer og i givet fald bindende administrative forskrifter
- d) at suspendere eller inddrage en tilladelse i henhold til artikel 13.

2. Med forbehold af procedurerne for inddragelse af tilladelser og strafferetlige bestemmelser sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder, i tilfælde af at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.

3. Uanset kravene i artikel 7, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 9 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis de af betalingsinstituttets aktiviteter, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

Artikel 24

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.

2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 26 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.

3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i direktiv 2013/36/EU med de fornødne ændringer.

Artikel 25

Ret til domstolsprøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 26

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker, EBA og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til EU-ret eller national ret om betalingstjenesteudbydere.
2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder og følgende:
 - a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer
 - c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til nærværende direktiv, direktiv (EU) 2015/849 og anden EU-ret vedrørende betalingstjenesteudbydere, herunder lovgivning vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
 - d) EBA, når denne bidrager til, at tilsynsordningerne fungerer effektivt og konsekvent, jf. artikel 1, stk. 5, litra a), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 27

Bilæggelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat finder, at det grænseoverskridende samarbejde med de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i forbindelse med en bestemt sag, jf. artikel 26, 28, 29, 30 eller 31 i dette direktiv, ikke overholder de relevante betingelser i disse bestemmelser, kan den forelægge sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
2. Når EBA er blevet anmodet om bistand, jf. nærværende artikels stk. 1, træffer den en afgørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 uden unødigt forsinkelse. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed. De involverede kompetente myndigheder udsætter i begge tilfælde deres afgørelse, indtil der er fundet en løsning i henhold til artikel 19 i nævnte forordning.

Artikel 28

Anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som ønsker for første gang at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende oplysninger:
 - a) navn, adresse og, hvis relevant, nummeret på betalingsinstituttets tilladelse
 - b) den eller de medlemsstater, hvori det har til hensigt at drive virksomhed
 - c) den eller de betalingstjenester, der skal udbydes

- d) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en agent, oplysningerne i artikel 19, stk. 1
- e) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en filial, oplysningerne i artikel 5, stk. 1, litra b) og e), for så vidt angår betalingstjenestevirksomheden på værtslandets område, en beskrivelse af filialens organisatoriske struktur og identiteten af de ansvarlige for filialens ledelse.

Hvis betalingsinstituttet har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner til andre enheder på værtslandets område, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

2. Senest en måned efter modtagelsen af alle de i stk. 1 omhandlede oplysninger fremsender de kompetente myndigheder i hjemlandet disse til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Senest en måned efter modtagelsen af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i hjemlandet giver de kompetente myndigheder i værtslandet efter en vurdering af disse oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlandet relevante oplysninger vedrørende det pågældende betalingsinstituts påtænkte udbud af betalingstjenester som led i udøvelsen af etableringsfriheden eller den frie udveksling af tjenesteydelser. De kompetente myndigheder i værtslandet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om navnlig rimelige grunde til betænkeligheder i forbindelse med den påtænkte anvendelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial, for så vidt angår hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme som omhandlet i direktiv (EU) 2015/849.

Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke er enige i vurderingen foretaget af de kompetente myndigheder i værtslandet, meddeler disse de kompetente myndigheder i værtslandet begrundelsen for deres beslutning.

Hvis den af de kompetente myndigheder i hjemlandet foretagne vurdering, navnlig i lyset af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i værtslandet, ikke er positiv, afviser de kompetente myndigheder i hjemlandet at registrere agenten eller filialen eller trækker registreringen tilbage, hvis den allerede er blevet gennemført.

3. Senest tre måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet deres beslutning til de kompetente myndigheder i værtslandet og til betalingsinstituttet.

Ved opførelse i det i artikel 14 omhandlede register, må agenten eller filialen påbegynde sine aktiviteter i det relevante værtsland.

Betalingsinstituttet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om den dato, fra hvilken det påbegynder sine aktiviteter via agenten eller filialen i det relevante værtsland. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter de kompetente myndigheder i værtslandet herom.

4. Betalingsinstituttet underretter uden unødigt forsinkelse de kompetente myndigheder i hjemlandet om relevante ændringer vedrørende de oplysninger, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 1, herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet i de medlemsstater, hvori det driver virksomhed. Proceduren i stk. 2 og 3 finder anvendelse.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet i overensstemmelse med denne artikel. I dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 29

Tilsyn med betalingsinstitutters udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. For at kunne foretage kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger fastsat i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV, samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 4, for så vidt angår agenten eller filialen af et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område.

Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til første afsnit underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

De kompetente myndigheder i hjemlandet kan dog delegere kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

2. De kompetente myndigheder i værtslandene kan kræve, at betalingsinstitutter, der har agenter eller filialer på deres område, regelmæssigt aflægger rapport om de aktiviteter, som udøves på deres område.

Sådanne rapporter er påkrævet til oplysningsmæssige eller statistiske formål og, i det omfang agenterne og filialerne udøver betalingstjenestevirksomheden i henhold til etableringsretten, med henblik på at overvåge overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. Sådanne agenter og filialer er omfattet af krav om tavshedspligt, som mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 24.

3. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, navnlig om overtrædelser begået af en agent eller en filial, eller mistanke om sådanne overtrædelser, og hvis sådanne overtrædelser er opstået i forbindelse med udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger, herunder oplysninger om, hvorvidt betalingsinstituttet opfylder betingelserne i artikel 11, stk. 3.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at betalingsinstitutter, der i henhold til etableringsretten driver virksomhed på deres område via agenter, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at sikre hensigtsmæssig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelsen af afsnit III og IV, uden at dette berører eventuelle bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og for at gøre det lettere for de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet at føre tilsyn, herunder ved efter anmodning at give de kompetente myndigheder dokumenter og oplysninger.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de kriterier, der finder anvendelse ved fastlæggelsen i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af, under hvilke omstændigheder det er hensigtsmæssigt at udpege et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner centrale kontaktpunkter skal have, jf. stk. 4.

Dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal navnlig tage hensyn til:

- a) det samlede antal og værdien af transaktioner, der gennemføres af betalingsinstituttet i værtslandet
- b) de udbudte betalingstjenesters art, og
- c) det samlede antal agenter etableret i værtslandet.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med dette afsnit og med henblik på at føre tilsyn med overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, og navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal udveksles, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne.

Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsætter ligeledes midlerne og de nærmere bestemmelser for de indberetninger fra betalingsinstitutter, som værtslandene anmoder om, vedrørende den betalingstjenestevirksomhed, der udføres på deres område, i overensstemmelse med stk. 2, herunder hyppigheden af sådanne indberetninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 5 og 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 30

Foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse, herunder forebyggende foranstaltninger

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet konstaterer, at et betalingsinstitut, der har agenter eller filialer på dets område, ikke overholder bestemmelserne i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III eller IV, oplyser den kompetente myndighed i værtslandet straks den kompetente myndighed i hjemlandet herom, uden at dette berører hjemlandets kompetente myndigheds ansvar.

Den kompetente myndighed i hjemlandet træffer uden unødigt forsinkelse og efter at have evalueret de oplysninger, den har modtaget i henhold til første afsnit, alle passende foranstaltninger for at sikre, at det pågældende betalingsinstitut bringer det ulovlige forhold til ophør. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter straks den kompetente myndighed i værtslandet og de kompetente myndigheder i andre berørte medlemsstater om disse foranstaltninger.

2. I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, kan de kompetente myndigheder i værtslandet træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i afventning af foranstaltninger, der træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. artikel 29.

3. Alle forebyggende foranstaltninger i henhold til stk. 2 skal være hensigtsmæssige og stå i rimeligt forhold til deres formål om at yde beskyttelse mod en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet. De må ikke medføre, at betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i værtslandet får fortrin frem for betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i andre medlemsstater.

Forebyggende foranstaltninger er midlertidige og afsluttes, når de alvorlige trusler er afhjulpet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med hjemlandets kompetente myndigheder eller med EBA, jf. artikel 27, stk. 1.

4. Hvis det er muligt i den kritiske situation, underrettes de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet og i andre berørte medlemsstater, Kommissionen og EBA på forhånd og under alle omstændigheder uden unødigt forsinkelse om de forebyggende foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 2, og om begrundelsen herfor.

Artikel 31

Begrundelser og meddelelse

1. Enhver foranstaltning, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 23, 28, 29 eller 30, og som medfører sanktioner eller restriktioner for udøvelsen af den fri udveksling af tjenesteydelser eller udøvelsen af etableringsfriheden, skal være behørigt begrundet og meddeles det pågældende betalingsinstitut.

2. Artikel 28-30 berører ikke de kompetente myndigheders pligt i henhold til direktiv (EU) 2015/849 og forordning (EU) 2015/847, navnlig artikel 48, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 og artikel 22, stk. 1, i forordning (EU) 2015/847, til at føre tilsyn med eller overvåge opfyldelsen af kravene i nævnte retsakter.

Afdeling 4

Undtagelser

Artikel 32

Betingelser

1. Medlemsstaterne kan undtage eller tillade deres kompetente myndigheder helt eller delvis at undtage fysiske eller juridiske personer, der udbyder betalingstjenester opført i punkt 1-6 i bilag I, fra anvendelsen af proceduren og betingelserne i afdeling 1, 2 og 3, med undtagelse af artikel 14, 15, 22, 24, 25 og 26, hvis:

- a) det månedlige gennemsnit af værdien af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger en grænse, som fastsættes af medlemsstaten, men som under ingen omstændigheder overstiger 3 mio. EUR. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan, og
- b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.

2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.

3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; artikel 11, stk. 9, og artikel 28, 29 og 30 finder dog ikke anvendelse på dem.
4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 18.
5. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i nævnte stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i nærværende artikels stk. 1, 2 eller 4 ikke længere er opfyldt, søger tilladelse efter proceduren i artikel 11 inden 30 kalenderdage.
6. Stk. 1-5 finder ikke anvendelse for så vidt angår direktiv (EU) 2015/849 eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge.

Artikel 33

Kontooplysningstjenesteudbydere

1. Fysiske eller juridiske personer, der kun udbyder den i punkt 8 i bilag I omhandlede betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a), b), e)-h), j), l), n), p) og q), og stk. 3, samt artikel 14 og 15. Afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 23, stk. 3.
2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter, idet afsnit III og IV dog ikke finder anvendelse på dem, med undtagelse af artikel 41, 45 og 52 og, hvor det er relevant, artikel 67, 69 og 95-98.

Artikel 34

Underretnings- og oplysningspligt

Hvis en medlemsstat anvender en undtagelse i henhold til artikel 32, underretter den senest den 13. januar 2018 Kommissionen om sin afgørelse herom, og den underretter straks Kommissionen om enhver senere ændring. Endvidere oplyser medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om den samlede værdi af betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 32, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 35

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, som er juridiske personer, er objektive, ikkediskriminerende og proportionale, og at de ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og for at beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge betalingstjenesteudbydere eller -brugere eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer

- b) en regel, der forskelsbehandler betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser
- c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern.

Med henblik på første afsnit, litra a), sikrer medlemsstaterne, hvis en deltager i et betegnet system giver en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, som ikke er deltager i systemet, mulighed for sende overførselsordrer gennem systemet, at denne deltager efter anmodning giver samme mulighed på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, jf. stk. 1.

Deltageren skal give den betalingstjenesteudbyder, som fremsætter anmodningen, en fyldestgørende begrundelse for et eventuelt afslag.

Artikel 36

Adgang til konti, der føres i kreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter har adgang til kreditinstitutters betalingskontotjenester på et objektivt, ikkediskriminerende og forholdsmæssigt grundlag. En sådan adgang skal have et så stort omfang, at betalingsinstitutter kan udbyde betalingstjenester uhindret og effektivt.

Kreditinstitutter giver den kompetente myndighed behørigt begrundede årsager til eventuelle afslag.

Artikel 37

Forbud mod, at andre personer end betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester, samt underretningspligt

1. Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er betalingstjenesteudbydere eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, som udøver en hvilken som helst af de i artikel 3, litra k), nr. i) eller ii) omhandlede aktiviteter, eller som udøver begge aktiviteter, for hvilken den samlede værdi af betalingstransaktioner gennemført i de foregående 12 måneder overstiger 1 mio. EUR, at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder med en beskrivelse af de tjenester, der udbydes, samt angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), aktiviteten anses for at blive udøvet.

På grundlag af denne underretning træffer den kompetente myndighed en behørigt begrundet afgørelse på grundlag af de kriterier, der er omhandlet i artikel 3, litra k), såfremt aktiviteten ikke kan kvalificeres som et begrænset net, og underretter tjenesteudbyderen herom.

3. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra l), at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder, og at forelægge de kompetente myndigheder en årlig revisionserklæring, hvori det attesteres, at aktiviteten overholder grænserne i artikel 3, litra l).

4. Uanset stk. 1 underretter de kompetente myndigheder EBA om de indberettede tjenester i henhold til stk. 2 og 3 med angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse aktiviteten udføres.

5. Beskrivelsen af den aktivitet, der er indberettet i henhold til nærværende artikels stk. 2. og 3, offentliggøres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre.

AFSNIT III

ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG OPLYSNINGSKRAVENE VEDRØRENDE BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 38

Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalings-transaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
2. Medlemsstaterne kan anvende bestemmelserne i dette afsnit på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 39

Andre bestemmelser i EU-retten

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden EU-ret, som indeholder supplerende krav om forudgående oplysninger.

Hvor direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 — undtagen nævnte stykkes nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b) — dog af artikel 44, 45, 51 og 52 i nærværende direktiv.

Artikel 40

Gebyrer for oplysninger

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.
2. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.
3. Når betalingstjenesteudbyderen kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være rimelige og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 41

Bevisbyrden vedrørende oplysningskrav

Medlemsstaterne fastsætter, at betalingstjenesteudbyderen har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 42

Undtagelse fra oplysningskravene i forbindelse med betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til den relevante rammeaftale udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:

- a) skal betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 51, 52 og 56 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
- b) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 54 ikke har pligt til at foreslå ændringer af betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1
- c) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 57 og 58 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
 - i) kun meddeler en reference eller stiller en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun oplyser det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke har pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis betalingstjenesteudbyderen på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Betalingstjenesteudbyderen skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 43

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.

2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er betalingstjenesteudbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som betalingstjenestebrugeren allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden betalingstjenesteudbyder, eller som vedkommende vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

Artikel 44

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, for så vidt angår dennes egne tjenester, stiller de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra betalingstjenestebrugeren meddeler betalingstjenesteudbyderen oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugers anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det nævnte stykke straks efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45.

Artikel 45

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren af betalingstjenesteudbyderen:
 - a) en specifikation af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste
 - c) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
 - d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.
2. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at betalingsinitierings tjenesteudbydere, inden transaktionen initieres, meddeler betaleren eller giver betaleren adgang til følgende tydelige og udførlige oplysninger:
 - a) navnet på betalingsinitieringstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på dens hovedkontor og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på dens agent eller filial, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og alle andre kontaktoplysninger, herunder e-mailadresse, som er relevante for kommunikationen med betalingsinitieringstjenesteudbyderen, og
 - b) kontaktoplysningerne for den kompetente myndighed.
3. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde.

Artikel 46

Oplysninger til betaleren og betalingsmodtageren efter initiering af en betalingsordre

Ud over de i artikel 45 anførte oplysninger og betingelser meddeler en betalingsinitieringstjenesteudbyder, hvis en betalingsordre initieres gennem en sådan, umiddelbart efter initieringen betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtageren samtlige følgende oplysninger eller stiller oplysningerne til rådighed for dem:

- a) en bekræftelse på, at betalingsordren er initieret korrekt hos betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder
- b) en reference, der gør det muligt for betaleren og betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, for betalingsmodtageren at identificere betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- c) betalingstransaktionsbeløbet
- d) hvis det er relevant, beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer, der skal betales til betalingsinitieringstjenesteudbyderen for transaktionen og, hvis det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer.

Artikel 47

Oplysninger til betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en betalingsinitieringstjeneste

Hvis en betalingsordre initieres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal denne stille betalingstransaktionsreferencen til rådighed for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Artikel 48

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af en betalingsordre

Umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre meddeler betalerens betalingstjenesteudbyder betaleren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betaleren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 49

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelse

Straks efter gennemførelse af en betalingsordre meddeler betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder betalingsmodtageren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betalingsmodtageren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning

e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 50

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 51

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, i god tid inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrugeren anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelse af rammeaftalen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52.

Artikel 52

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles betalingstjenestebrugeren:

1) vedrørende betalingstjenesteudbyderen:

a) navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-mailadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen

b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 14, eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register

2) vedrørende brug af betalingstjenesten:

a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste

b) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt

-
- c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at initiere en betalingsordre eller gennemføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 64 og 80
 - d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre anses for at være modtaget i overensstemmelse med artikel 78, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af betalingstjenesteudbyderen
 - e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester
 - f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1
 - g) i tilfælde af co-badgede kortbaserede betalingsinstrumenter, betalingstjenestebrugerens rettigheder i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2015/751
- 3) vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:
- a) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, herunder dem, der har tilknytning til den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
 - b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs
 - c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 54, stk. 2
- 4) vedrørende kommunikation:
- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugerens udstyr og software, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv
 - b) den måde hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed
 - c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold
 - d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 53
- 5) vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, som betalingstjenestebrugeren skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt oplysninger om, hvordan betalingstjenesteudbyderen skal underrettes, jf. artikel 69, stk. 1, litra b)
 - b) en sikker procedure for betalingstjenesteudbyderens underretning af betalingstjenestebrugeren i tilfælde af mistanke om eller faktiske tilfælde af svig eller sikkerhedstrusler

- c) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå betalingstjenesteudbyderen forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 68
 - d) betalernes ansvar i overensstemmelse med artikel 74, herunder oplysninger om det relevante beløb
 - e) hvordan og inden for hvilket tidsrum betalingstjenestebrugeren skal give betalingstjenesteudbyderen meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt initieret eller gennemført betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 71 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 73
 - f) betalingstjenesteudbyderens ansvar for initieringen eller gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 89
 - g) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 76 og 77
- 6) vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 54, medmindre betalingstjenestebrugeren inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes
 - b) rammeaftalens løbetid
 - c) betalingstjenestebrugers ret til at opsiges rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 54, stk. 1, og artikel 55
- 7) vedrørende klage og erstatning:
- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting
 - b) de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, som er tilgængelige for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med artikel 99-102.

Artikel 53

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftaler

Betalingstjenestebrugeren har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 52, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 54

Ændringer i betingelser i rammeaftaler

1. Betalingstjenesteudbyderen skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen eller i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede anvendelsesdato. Betalingstjenestebrugeren kan enten acceptere eller afvise ændringerne inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 52, stk. 6, litra a), skal betalingstjenesteudbyderen meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt disse ændringer, hvis denne ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes. Betalingstjenesteudbyderen skal også meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren, såfremt denne afviser disse ændringer, har ret til at opsig rammeaftalen vederlagsfrit og med virkning på et hvilket som helst tidspunkt indtil den dato, hvor ændringen ville have fundet anvendelse.

2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkelig og uden varsel, forudsat at en sådan ret er fastsat i rammeaftalen, og at ændringerne i rentesatsen eller vekselkursen bygger på den referencerentesats eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, litra b) og c). Betalingstjenestebrugeren skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for betalingstjenestebrugere, kan dog anvendes uden varsel.

3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle betalingstjenestebrugere.

Artikel 55

Opsigelse

1. Betalingstjenestebrugeren kan opsig rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist må ikke overstige en måned.

2. Rammeaftalen skal vederlagsfrit kunne opsiges af betalingstjenestebrugeren, medmindre aftalen har været i kraft i mindre end seks måneder. Eventuelle gebyrer for opsigelse af rammeaftalen skal være passende og i overensstemmelse med omkostningerne.

3. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen opsig en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1.

4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.

5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for betalingstjenestebrugere.

Artikel 56

Oplysninger før gennemførelse af særskilte betalingstransaktioner

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt meddele alle af de følgende oplysninger:

- a) den maksimale gennemførelsestid
- b) de gebyrer, som betaleren skal betale
- c) hvor det er relevant, udspecificering af beløbsstørrelserne for eventuelle gebyrer.

Artikel 57

Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelse af betalingsordren, skal betalerens betalings-tjenesteudbyder snarest muligt og på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betaleren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i, eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betaleren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.

2. En rammeaftale skal indeholde en bestemmelse om, at betaleren kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger vederlagsfrit meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

Artikel 58

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betalingsmodtageren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) beløbet for betalingstransaktionen i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 59

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalingstransaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på en pengeautomat, på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, skal den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 60

Oplysninger om tillægsgebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyr eller tilbyder rabat for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.
2. Hvis betalingstjenesteudbyderen eller en anden part, der indgår i transaktionen, opkræver gebyr for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingstjenesteudbyderen betalingstjenestebrugeren herom, før betalingstransaktionen initieres.
3. Betaleren er kun forpligtet til at betale de i stk. 1 og 2 omhandlede gebyrer, hvis deres fulde beløb er oplyst, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Fælles bestemmelser

Artikel 61

Anvendelsesområde

1. Når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, kan betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftale, at artikel 62, stk. 1, artikel 64, stk. 3, samt artikel 72, 74, 76, 77, 80 og 89 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen kan også aftale andre frister end dem, der er fastsat i artikel 71.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 102 ikke finder anvendelse, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 62

Gældende gebyrer

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for opfyldelse af sine oplysningspligter eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 79, stk. 1, artikel 80, stk. 5, og artikel 88, stk. 2. Disse gebyrer aftales mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen og skal være passende og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.
2. Medlemsstaterne kræver, for så vidt angår betalingstransaktioner, der gennemføres i Unionen, hvor både betalernes og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver, og at betaleren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver.
3. Betalingstjenesteudbyderen må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr af betaleren, tilbyde den pågældende rabat eller på anden måde styre vedkommende i retning af at anvende et bestemt betalingsinstrument. De eventuelle gebyrer, der pålægges, må ikke overstige de direkte omkostninger, som betalingsmodtageren afholder for at anvende det pågældende betalingsinstrument.
4. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder, at betalingsmodtageren ikke opkræver gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751, og for de betalingstjenester, på hvilke forordning (EU) nr. 260/2012 finder anvendelse.
5. Medlemsstaterne kan forbyde eller begrænse betalingsmodtagerens ret til at opkræve gebyrer under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Artikel 63

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan betalingstjenesteudbyderne aftale med deres betalingstjenestebrugere at:
 - a) artikel 69, stk. 1, litra b), artikel 70, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 74, stk. 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres
 - b) artikel 72 og 73 og artikel 74, stk. 1 og 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller betalingstjenesteudbyderen af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
 - c) betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 79, stk. 1, ikke skal give betalingstjenestebrugeren meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
 - d) betaleren uanset artikel 80 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
 - e) der uanset artikel 83 og 84 anvendes andre gennemførelsesperioder.
2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.
3. Artikel 73 og 74 i finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, medmindre betalernes betalingstjenesteudbyder ikke har mulighed for at fastfryse

den betalingskonto, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller til betalingsinstrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 64

Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion kan også gives via betalingsmodtageren eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen.

Hvis der ikke er meddelt samtykke, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.

3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end på tidspunktet for uigenkaldelighed, jf. artikel 80. Et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner kan også tilbagekaldes, hvorefter eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for at være uautoriserede.
4. Betaleren og betalingstjenesteudbyderne træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 65

Bekræftelse af midlers tilgængelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kontoførende betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra en betalingstjenesteudbyder, som udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, straks bekræfter, om et beløb, der er nødvendigt til at gennemføre en kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalerens betalingskonto, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:
 - a) betalerens betalingskonto er tilgængelig online på tidspunktet for forespørgslen
 - b) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder kan besvare anmodninger fra en bestemt betalingstjenesteudbyder om at bekræfte, at et beløb, der svarer til en bestemt kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalerens betalingskonto
 - c) det i litra b) omhandlede samtykke er blevet givet, inden den første anmodning om bekræftelse fremsættes.
2. Betalingstjenesteudbyderen kan anmode om det i stk. 1 omhandlede samtykke, såfremt samtlige følgende betingelser er opfyldt:
 - a) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen kan anmode om den i stk. 1 omhandlede bekræftelse
 - b) betaleren har initieret den kortbaserede betalingstransaktion på det pågældende beløb ved hjælp af et kortbaseret betalingsinstrument udstedt af betalingstjenesteudbyderen

- c) betalingstjenesteudbyderen autentificerer sig over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder før hver anmodning om bekræftelse og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d).
3. I overensstemmelse med direktiv 95/46/EF består den i stk. 1 omhandlede bekræftelse kun af et simpelt ja eller nej som svar og ikke i en angivelse af kontoens saldo. Svaret må ikke lagres eller anvendes til andre formål end gennemførelse af den kortbaserede betalingstransaktion.
4. Den i stk. 1 omhandlede bekræftelse må ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.
5. Betaleren kan anmode den kontoførende betalingstjenesteudbyder om at få oplyst betalingstjenesteudbyderens identifikation og det svar, der er givet.
6. Denne artikel finder ikke anvendelse på betalingstransaktioner initieret via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.

Artikel 66

Regler for adgang til en betalingskonto i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en betalingsinitieringstjenesteudbyder for at opnå betalingstjenester som omhandlet i bilag I, punkt 7. Retten til at anvende en betalingsinitieringstjenesteudbyder finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
2. Såfremt betaleren giver sit udtrykkelige samtykke til, at en betaling gennemføres i overensstemmelse med artikel 64, udfører den kontoførende betalingstjenesteudbyder de i nærværende artikels stk. 4 anførte handlinger med henblik på at sikre betalerens ret til at anvende betalingsinitieringstjenesten.
3. Betalingsinitieringstjenesteudbyderen:
- a) må på intet tidspunkt at være i besiddelse af betalerens midler i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesten
 - b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at de overføres af betalingsinitieringstjenesteudbyderen gennem sikre og effektive kanaler
 - c) sikrer, at eventuelle andre oplysninger om betalingstjenestebrugerens, som er opnået i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesterne, kun meddeles til betalingsmodtageren og kun med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
 - d) identificerer sig over for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, hver gang en betaling initieres, og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder, betaleren og betalingsmodtageren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
 - e) må ikke lagre betalingstjenestebrugerens følsomme betalingsdata
 - f) må ikke anmode betalingstjenestebrugerens om andre oplysninger end dem, der nødvendige for at levere betalingsinitieringstjenesten
 - g) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den betalingsinitieringstjeneste, som betaleren udtrykkeligt har anmodet om
 - h) må ikke ændre beløbet, betalingsmodtageren eller andre af transaktionens elementer.
4. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder:

- a) kommunikerer sikkert med betalingsinitieringstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
 - b) giver umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre fra en betalingsinitieringstjenesteudbyder betalingsinitieringstjenesteudbyderen alle oplysninger om initieringen af betalingstransaktionen og alle oplysninger vedrørende gennemførelsen af betalingstransaktionen, som er tilgængelige for den kontoførende betalingstjenesteudbyder, eller stille disse oplysninger til rådighed for betalingsinitieringstjenesteudbyderen
 - c) undgår enhver forskelsbehandling af betalingsordrer, der overføres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde, navnlig hvad angår tidspunkter, prioriteter eller gebyrer, i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren.
5. Levering af betalingsinitieringstjenester må ikke afhænge af, at der foreligger et kontraktforhold mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

Artikel 67

Regler om adgang til og brug af betalingskontooplysninger i forbindelse med kontooplysningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger har ret til at gøre brug af tjenester, der giver adgang til kontooplysninger som omhandlet i punkt 8 i bilag I. Rettigheden finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
2. Kontooplysningstjenesteudbyderen:
 - a) udbyder tjenester udelukkende efter betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
 - b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at det foregår gennem sikre og effektive kanaler, når de overføres af kontooplysningstjenesteudbyderen
 - c) identificerer sig i hver kommunikationssession over for betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og kommunikerer med de(n) kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenestebrugeren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
 - d) må kun tilgå oplysninger fra nærmere angivne betalingskonti og tilhørende betalingstransaktioner
 - e) må ikke anmode om følsomme betalingsoplysninger i tilknytning til betalingskonti
 - f) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den kontooplysningstjeneste, som betalingstjenestebrugeren udtrykkeligt har anmodet om, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.
3. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder skal med hensyn til betalingskonti:
 - a) kommunikere sikkert med kontooplysningstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d), og
 - b) undgå enhver forskelsbehandling af anmodninger om oplysninger, der overføres gennem en kontooplysningstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde.
4. Levering af kontooplysningstjenester må ikke afhænge af, at der findes et kontraktforhold mellem kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

Artikel 68

Grænser for brug af betalingsinstrumenter og for betalingstjenesteudbyderes adgang til betalingskonti

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.
2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet ud fra objektive begrundede hensyn vedrørende betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.
3. I så fald underretter betalingstjenesteudbyderen efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektive begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.
4. Betalingstjenesteudbyderen ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.
5. En kontoførende betalingstjenesteudbyder kan nægte en kontooplysningstjenesteudbyder eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder adgang til en betalingskonto af objektive begrundede og behørigt dokumenterede årsager vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderens eller betalingsinitieringstjenesteudbyderens uautoriserede eller svigagtige adgang til en betalingskonto, herunder uautoriseret eller svigagtig initiering af en betalingstransaktion. I så fald underretter den kontoførende betalingstjenesteudbyder på den aftale måde betaleren om, at adgang til betalingskontoen nægtes, og årsagerne hertil. Disse oplysninger gives om muligt til betaleren inden adgangen nægtes og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektive begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver adgang til betalingskontoen, så snart årsagerne til at nægte adgang ikke længere er til stede.

6. I de i stk. 5 omhandlede tilfælde skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks indberette hændelsen vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderen eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen til den kompetente myndighed. Oplysningerne skal omfatte sagens relevante detaljer og årsagerne til indberetningen. Den kompetente myndighed vurderer sagen og træffer om nødvendigt de fornødne foranstaltninger.

Artikel 69

Betalingstjenestebrugerens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger

1. En betalingstjenestebruger, der har ret til at anvende et betalingsinstrument:
 - a) anvender betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet, som skal være objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige
 - b) underretter snarest muligt betalingstjenesteudbyderen eller den enhed, som denne har udpeget, når vedkommende bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal betalingstjenestebrugerens, så snart denne modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle rimelige foranstaltninger til at beskytte dets personaliserede sikkerhedsoplysninger.

*Artikel 70***Betalingstjenesteudbyderens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter**

1. En betalingstjenesteudbyder, der udsteder et betalingsinstrument:
 - a) sikrer sig, at de personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre end den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog betalingstjenestebrugerens forpligtelser i artikel 69
 - b) afholder sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til betalingstjenestebrugeren, skal udskiftes
 - c) sikrer, at betalingstjenestebrugeren til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er omhandlet i artikel 69, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen af betalingsinstrumentet i henhold til artikel 68, stk. 4; betalingstjenesteudbyderen skal på anmodning sætte betalingstjenestebrugeren i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at betalingstjenestebrugeren har foretaget en sådan underretning
 - d) giver betalingstjenestebrugeren mulighed for at foretage en underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b), uden beregning og, hvis der beregnes gebyr, så kun til dækning af udskiftningsomkostninger i direkte tilknytning til betalingsinstrumentet
 - e) hindrer enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b).
2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument og dets personaliserede sikkerhedsoplysninger til betalingstjenestebrugeren påhviler betalingstjenesteudbyderen.

*Artikel 71***Underretning om og berigtigelse af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner**

1. For at kunne kræve berigtigelse af en uautoriseret eller fejlbehæftede betalingstransaktion fra betalingstjenesteudbyderens side skal betalingstjenestebrugeren underrette betalingstjenesteudbyderen snarest muligt efter at have konstateret en sådan transaktion, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 89, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen.

Fristerne for underretning fastsat i første afsnit finder ikke anvendelse, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

2. Hvis en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder foretage berigtigelse over for betalingstjenestebrugeren i henhold til stk. 1, jf. dog artikel 73, stk. 2, og artikel 89, stk. 1.

*Artikel 72***Bevis for autentifikation og gennemførelse af betalingstransaktioner**

1. Hvis en betalingstjenestebruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er betalingstjenesteudbyderen, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl ved den tjeneste, som blev leveret af betalingstjenesteudbyderen.

Hvis betalingstransaktionen er initieret gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, bærer betalingsinitieringstjenesteudbyderen bevisbyrden for, at betalingstransaktionen inden for dennes kompetenceområde

var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som denne udbyder har ansvaret for.

2. Hvis en betalingstjenestebruger nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, hverken at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt eller med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 69. Betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, skal fremlægge bevismateriale for at påvise svig eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugerens side.

Artikel 73

Betalingstjenesteudbyderes ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer med forbehold af artikel 71, at en betalers betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag efter at have konstateret eller være blevet underrettet om transaktionen, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder har rimelige grunde til at have mistanke om svig og skriftligt underretter den relevante nationale myndighed om disse grunde. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal i givet fald føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Herved skal det også sikres, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

2. Hvis betalingstransaktionen initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag tilbagebetale beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den uautoriserede betalingstransaktion, skal denne efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning herom straks holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren, herunder beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion. I overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, er det betalingsinitieringstjenesteudbyderen, der inden for sit kompetenceområde bærer bevisbyrden for, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som betalingsinitieringstjenesteudbyderen har ansvaret for.

3. Yderligere finansiel kompensation kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen, eller den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingsinitieringstjenesteudbyderen, hvor det er relevant.

Artikel 74

Betalers ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 73 kan en betaler forpligtes til at dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på op til 50 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis:

- a) tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet ikke kunne opdages af betaleren forud for betalingen, medmindre betaleren selv har handlet svigagtigt, eller
- b) tabet er forårsaget af handlinger, der er foretaget af en betalingstjenesteudbyders ansat, agent eller filial eller en enhed, hvortil dens aktiviteter er outsourcet, eller disses passivitet.

Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes betalere-ns svigagtige handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af de forpligtelser, der er fastsat i artikel 69, begået med forsæt eller ved grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumsbeløbet i første afsnit ikke anvendelse.

Hvis betaleren hverken har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 69, kan medlemsstaterne begrænse det i dette stykke omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten af de personaliserede sikkerhedsoplysninger og de særlige omstændigheder, under hvilke betalingsinstrumentet blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.

2. Såfremt betalere-ns betalingstjenesteudbyder ikke kræver stærk kundeautentifikation, bærer betaleren ikke eventuelle økonomiske tab, medmindre betaleren har handlet svigagtigt. Hvis betalingsmodtageren eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke accepterer stærk kundeautentifikation, godtgør den det økonomiske tab, der er påført betalere-ns betalingstjenesteudbyder.

3. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 69, stk. 1, litra b), undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 70, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Artikel 75

Betalingstransaktioner, hvor transaktionsbeløbet ikke er kendt på forhånd

1. Hvis en betalingstransaktion initieres af eller via betalingsmodtageren i forbindelse med en kortbaseret betalingstransaktion, og det præcise beløb ikke er kendt på det tidspunkt, hvor betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, kan betalere-ns betalingstjenesteudbyder kun blokere midlerne på betalere-ns betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres.

2. Betalere-ns betalingstjenesteudbyder frigiver de midler på betalere-ns betalingskonto, der er blokeret i medfør af stk. 1, uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalings-transaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 76

Tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder af en autoriseret betalingstransaktion, der er initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) autorisationen angav ikke det præcise betalingstransaktionsbeløb, da autorisationen blev givet

- b) betalingstransaktionsbeløbet var større end det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til vedkommendes tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betaleren bevisbyrden for, at sådanne betingelser er opfyldt.

Tilbagebetalingen skal udgøre det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto skal ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Medlemsstaterne sikrer med forbehold af stk. 3, at betaleren, foruden den i dette stykke omhandlede rettighed, ved direkte debiteringer som omhandlet i artikel 1 i forordning (EU) nr. 260/2012 har ubetinget ret til tilbagebetaling inden for de frister, der er fastsat i artikel 77 i dette direktiv.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurs-hensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med dennes betalingstjenesteudbyder, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), og artikel 52, stk. 3), litra b), er blevet anvendt.
3. Det kan i en rammeaftale mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen aftales, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis:
 - a) betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til betalingstjenesteudbyderen, og
 - b) hvor det er relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet betaleren eller stillet til rådighed for denne på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller af betalingsmodtageren.
4. Ved direkte debiteringer i andre valutaer end euro kan medlemsstaterne kræve, at deres betalingstjenesteudbydere tilbyder gunstigere tilbagebetalingsrettigheder i overensstemmelse med deres ordninger for direkte debitering, forudsat at de er mere fordelagtige for betaleren.

Artikel 77

Anmodninger om tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 76 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.
2. Senest ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal betalingstjenesteudbyderen enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller meddele betaleren en begrundelse for afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvilket organ betaleren kan henvende sig til, jf. artikel 99–102, hvis betaleren ikke accepterer den meddelte begrundelse.

Betalingstjenesteudbyderens ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til nærværende stykkes første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktioner

Afdeling 1

Betalingsordrer og overførte beløb

*Artikel 78***Modtagelse af betalingsordrer**

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre modtages af betalerens betalingstjenesteudbyder.

Btalerens konto må ikke debiteres før modtagelsen af betalingsordren. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalerens betalingstjenesteudbyder, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Betalingstjenesteudbyderen kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

2. Hvis den betalingstjenestebruger, der har initieret en betalingsordre, og betalingstjenesteudbyderen aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 83 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for betalingstjenesteudbyderen, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

*Artikel 79***Afvisning af betalingsordrer**

1. Hvis en betalingstjenesteudbyder afviser at gennemføre en betalingsordre eller at initiere en betalingstransaktion, skal betalingstjenestebrugeren underrettes om afvisningen og om muligt om begrundelsen herfor samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Betalingstjenesteudbyderen skal foretage underretningen eller stille den til rådighed på en aftalt måde snarest muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 83.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et rimeligt gebyr for denne afvisning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren er initieret af en betaler, herunder via en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

3. Med henblik på artikel 83 og 89 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

*Artikel 80***Betalingsordrers uigenkaldelighed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger ikke må tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, medmindre andet er fastsat i denne artikel.

2. Hvis en betalingstransaktion er initieret af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via betalingsmodtageren, må betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have givet samtykke til betalingsinitieringstjenesteudbyderen om at initiere betalingstransaktionen eller efter at have givet samtykke til betalingsmodtageren til gennemførelse af betalingstransaktionen.

3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.
4. I det i artikel 78, stk. 2, omhandlede tilfælde kan betalingstjenestebrugeren tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.
5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 fastsatte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis det er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og de relevante betalingstjenesteudbydere. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan den relevante betalingstjenesteudbyder kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 81

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalernes betalingstjenesteudbyder(e), betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenesteudbydernes eventuelle mellemmand overfører det fulde betalingstransaktionsbeløb og afholder sig fra at fratække gebyrer fra det overførte beløb.
2. Betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen kan dog aftale, at den relevante betalingstjenesteudbyder fratækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes det fulde betalingstransaktionsbeløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.
3. Hvis der fratækkes andre gebyrer end dem, der er omhandlet i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalernes betalingstjenesteudbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde betalingstransaktionsbeløb, som betaleren har initieret. Hvis betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalernes betalingstjenesteudbyder sikre, at det fulde betalingstransaktionsbeløb modtages af betalingsmodtageren.

Afdeling 2

Gennemførelsestidspunkt og valørdato

Artikel 82

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:
 - a) betalingstransaktioner i euro
 - b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i medlemsstaten, hvis valuta ikke er euro
 - c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.
2. Denne afdeling finder anvendelse på betalingstransaktioner, der ikke er omhandlet i stk. 1, medmindre andet er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, jf. dog artikel 87, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftaler en længere frist end den, der er fastsat i artikel 83, for betalingstransaktioner i Unionen, må denne længere frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78.

Artikel 83

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at en betalers betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingstransaktionsbeløbet efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78, senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag bliver krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Denne tidsfrist kan forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 87.
3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalers betalingstjenesteudbyder inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 84

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen

Hvis en betalingsmodtager ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren af den betalingstjenesteudbyder, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den tidsfrist, der er fastsat i artikel 83.

Artikel 85

Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende betalingstjenesteudbyder i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer betalingstjenesteudbyderen, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter modtagelse af midlerne. Hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelse af midlerne følgende arbejdsdag.

Artikel 86

Nationale betalingstransaktioner

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsestider end de i denne afdeling fastsatte.

Artikel 87

Valørdato og adgang til midler

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af en betalingsmodtagers betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor betalingstransaktionsbeløbet krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.
2. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til betalingstransaktionsbeløbet, umiddelbart efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto, hvis der for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder:
 - a) ikke er nogen valutaomregning, eller

- b) er en valutaomregning mellem euroen og en medlemsstats valuta eller mellem to medlemsstats valutaer.

Den i dette stykke fastsatte forpligtelse gælder også for betalinger inden for én betalingstjenesteudbyder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor betalingstransaktionsbeløbet debiteres denne betalingskonto.

Afdeling 3

Ansvar

Artikel 88

Ukorrekte entydige identifikationskoder

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt med hensyn til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.
2. Hvis den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet, er ukorrekt, er betalingstjenesteudbyderen ikke ansvarlig i henhold til artikel 89 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal i denne forbindelse samarbejde, herunder ved at meddele betalerens betalingstjenesteudbyder alle relevante oplysninger med henblik på inddrivelse af midlerne.

Såfremt det ikke er muligt at inddrive midlerne i første afsnit, giver betalerens betalingstjenesteudbyder efter skriftlig anmodning betaleren alle oplysninger, som betalerens betalingstjenesteudbyder har adgang til, og som er relevante for betaleren, således at denne kan fremsætte et retskrav med henblik på inddrivelse af midlerne.
4. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen kræve betaling af betalingstjenestebrugeren for inddrivelsen.
5. Hvis betalingstjenestebrugeren giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 45, stk. 1, litra a), eller artikel 52, nr. 2), litra b), er betalingstjenesteudbyderen kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet.

Artikel 89

Betalingstjenesteudbyderes ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres direkte af betaleren, har betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betaleren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre den kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder modtog betalingstransaktionsbeløbet i overensstemmelse med artikel 83, stk. 1. I så fald har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. artikel 87.

Hvis en betalingstransaktion gennemføres for sent, sikrer betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra betalerens betalingstjenesteudbyder, som handler på betalerens vegne, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor betalingsordren initieres af betaleren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkelig bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betaleren.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har betalingsmodtagerens betalingsstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt fremsendelse af betalingsordren til betalerens betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 83, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal denne øjeblikkelig videresende den pågældende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteudbyder.

Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 87. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal vedkommende sikre, at betalingstransaktionsbeløbet er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Beløbet må ikke have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet

gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Den i fjerde afsnit omhandlede forpligtelse finder ikke anvendelse på betalerens betalingstjenesteudbyder, hvis betalerens betalingstjenesteudbyder beviser, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har modtaget betalingstransaktionsbeløbet, selv hvis gennemførelse af betalingstransaktionen blot er forsinket. I så fald skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder give beløbet valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkelig bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betalingsmodtageren.

3. Endvidere har betalingstjenesteudbydere ansvaret over for deres respektive betalingstjenestebrugere for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af betalingstjenestebrugeren som følge af en manglende eller mangelfuld, herunder forsinket, gennemførelse af en betalingstransaktion.

Artikel 90

Betalingsinitieringstjenesters ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres af betaleren via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71 og artikel 88, stk. 2 og 3, beløbet for den manglende eller mangelfulde betalingstransaktion til betaleren og fører, hvor det er relevant, den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, som ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Betalingsinitieringstjenesteudbyderen skal bevise, at betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder modtog betalingsordren i overensstemmelse med artikel 78, og at betalingstransaktionen inden for betalingsinitieringstjenesteudbyderens kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af transaktionen.

2. Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af betalingstransaktionen, skal vedkommende efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning øjeblikkelig holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren.

Artikel 91

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 92

Regresret

1. Hvis en betalingstjenesteudbyders ansvar i henhold til artikel 73 og 89 kan tilskrives en anden betalingstjenesteudbyder eller en mellemmand, skal denne betalingstjenesteudbyder eller mellemmand holde den første betalingstjenesteudbyder skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 73 og 89. Dette omfatter godtgørelse, hvis en betalingstjenesteudbyder undlader at anvende stærk kundeautentifikation.
2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller mellemænd og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 93

Usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder

Intet ansvar pådrages efter kapitel 2 og 3 i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en betalingstjenesteudbyder er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af EU-retten eller national ret.

KAPITEL 4

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 94

Beskyttelse af personoplysninger

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og betalingstjenesteudbydere behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig. Oplysning til fysiske personer om behandling af personoplysninger og behandlingen af sådanne personoplysninger og enhver anden behandling af personoplysninger som følge af dette direktiv skal foretages i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 95/46/EF og med forordning (EF) nr. 45/2001.
2. Betalingstjenesteudbydere må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke.

KAPITEL 5

Drifts- og sikkerhedsrisici og autentifikation

Artikel 95

Styring af drifts- og sikkerhedsrisici

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere fastlægger en ramme med passende begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer til styring af drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder. Som en del af denne ramme fastlægger og opretholder betalingstjenesteudbydere effektive procedurer for håndtering af hændelser, herunder for opdagelse og klassificering af større drifts- og sikkerhedshændelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere årligt eller oftere som fastsat af den kompetente myndighed giver den kompetente myndighed en ajourført samlet vurdering af de drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder, og om, hvorvidt de iværksatte begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer som følge af disse risici er tilstrækkelige.

3. Senest den 13. juli 2017 udarbejder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for fastlæggelse, iværksættelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger, herunder certificeringsprocesser, hvor det er relevant.

EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i første afsnit omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

4. Under hensyntagen til den indhøstede erfaring fra anvendelsen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer udarbejder EBA på Kommissionens foranledning, hvis det er relevant, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om kriterier og betingelser for fastlæggelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA fremmer samarbejde, herunder udveksling af oplysninger, inden for drifts- og sikkerhedsrisici i forbindelse med betalingstjenester mellem de kompetente myndigheder samt mellem de kompetente myndigheder og ECB og, hvor det er relevant, Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informations-sikkerhed.

Artikel 96

Indberetning af hændelser

1. I tilfælde af en større drifts- eller sikkerhedshændelse underretter betalingstjenesteudbydere uden unødigt forsinkelse den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland.

Hvis hændelsen har eller kan have indvirkning på betalingstjenesteudbyderens betalingstjenestebrugeres økonomiske interesser, orienterer betalingstjenesteudbyderen uden unødigt forsinkelse sine betalingstjenestebrugere om hændelsen og om alle tilgængelige foranstaltninger, som de kan træffe for at begrænse hændelsens negative følger.

2. Ved modtagelsen af underretningen omhandlet i stk. 1 fremsender den kompetente myndighed i hjemlandet uden unødigt forsinkelse relevante oplysninger om hændelsen til EBA og ECB. Denne kompetente myndighed underretter, efter at have vurderet hændelsens relevans for de relevante myndigheder i den på gældende medlemsstat, disse herom.

EBA og ECB vurderer i samarbejde med den kompetente myndighed i hjemlandet hændelsens relevans for andre relevante EU-myndigheder og nationale myndigheder og underretter dem i overensstemmelse hermed. ECB underretter medlemmerne af Det Europæiske System af Centralbanker om spørgsmål, der er relevante for betalingssystemet.

De kompetente myndigheder træffer på grundlag af underretningen, hvis det er hensigtsmæssigt, alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte det finansielle systems umiddelbare sikkerhed.

3. Senest den 13. januar 2018 udsteder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 adresseret til hver af følgende:
 - a) til betalingstjenesteudbydere om klassificering af større hændelser som omhandlet i stk. 1 og om indholdet og formatet af, herunder standardunderretningsmodeller, og procedurerne for underretning om sådanne hændelser
 - b) til de kompetente myndigheder om kriterierne for, hvordan det skal vurderes, hvor relevant en hændelse er, og hvilke elementer i hændelsesindberetningerne der skal deles med andre nationale myndigheder.
4. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i stk. 3 omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.
5. EBA tager i forbindelse med udstedelsen og gennemgangen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer hensyn til standarder og/eller specifikationer, som er udarbejdet og offentliggjort af Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed for de sektorer, der udøver andre aktiviteter end udbud af betalingstjenester.
6. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året stiller statistiske data om svig i tilknytning til forskellige betalingsmidler til rådighed for deres kompetente myndigheder. Disse kompetente myndigheder stiller sådanne data til rådighed for EBA og ECB i sammenfattet form.

Artikel 97

Autentifikation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder anvender stærk kundeautentifikation, når betaleren:
 - a) tilgår sin betalingskonto online
 - b) initierer en elektronisk betalingstransaktion
 - c) udfører handlinger gennem en fjernkanal, der kan indebære en risiko for betalingssvig eller andre former for misbrug.
2. Men henblik på initiering af elektroniske betalingstransaktioner, jf. stk. 1, litra b), sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere, for så vidt angår elektroniske fjernbetalingstransaktioner, anvender stærk kundeautentifikation, som omfatter elementer, der dynamisk knytter transaktionen til et specifikt beløb og en specifik betalingsmodtager.
3. Med henblik på stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere har iværksat passende sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger.
4. Stk. 2 og 3 finder også anvendelse, når betalinger initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Stk. 1 og 3 finder også anvendelse, når der anmodes om oplysningerne via en kontooplysningstjenesteudbyder.
5. Medlemsstaterne sikrer, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver betalingsinitieringstjenesteudbyderen og kontooplysningstjenesteudbyderen tilladelse til at anvende de autentifikationsprocedurer, som den kontoførende betalingstjenesteudbyder stiller til rådighed for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med stk. 1 og 3, og, såfremt betalingsinitieringstjenesteudbyderen er involveret, i overensstemmelse med stk. 1, 2 og 3.

*Artikel 98***Reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation**

1. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til betalingstjenesteudbydere som fastsat i dette direktivs artikel 1, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 vedrørende:

- a) krav til stærk kundeautentifikation, jf. artikel 97, stk. 1 og 2
- b) undtagelser fra anvendelsen af artikel 97, stk. 1, 2 og 3, på grundlag af de i nærværende artikels stk. 3 fastsatte kriterier
- c) krav, som sikkerhedsforanstaltninger skal opfylde, i overensstemmelse med artikel 97, stk. 3, for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger, og
- d) krav til fælles og sikre åbne standarder for kommunikation mellem kontoførende betalingstjenesteudbydere, betalingsinitieringstjenesteudbydere, kontooplysningstjenesteudbydere, betalere, betalingsmodtagere og andre betalingstjenesteudbydere med henblik på identifikation, autentifikation, underretning og udveksling af oplysninger samt iværksættelse af sikkerhedsforanstaltninger.

2. De i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdes af EBA med henblik på at:

- a) sikre en passende grad af sikkerhed for betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere ved at indføre effektive og risikobaserede krav
- b) sikre betalingstjenestebrugeres midler og personoplysninger
- c) sikre og opretholde fair konkurrence mellem alle betalingstjenesteudbydere
- d) sikre teknologi- og forretningsmodelneutralitet
- e) gøre det muligt at udvikle brugervenlige, tilgængelige og innovative betalingsmidler.

3. De i stk. 1, litra b), omhandlede undtagelser skal bygge på følgende kriterier:

- a) risikoniveauet for den tjeneste, der udbydes
- b) transaktionens beløb, tilbagevendende karakter eller begge dele
- c) den betalingskanal, der anvendes til at gennemføre transaktionen.

4. EBA forelægger de i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt regelmæssigt de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for bl.a. at tage højde for innovation og den teknologiske udvikling.

KAPITEL 6*Alternative tvistbilæggelsesprocedurer***Afdeling 1****Klageprocedurer***Artikel 99***Klager**

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver betalingstjenestebrugere og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af dette direktiv.
2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de alternative tvistbilægelsesprocedurer, der er indført ved artikel 102.

Artikel 100

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle passende foranstaltninger for at sikre efterlevelsen.

De skal enten være:

- a) kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1093/2010, eller
- b) organer, der er anerkendt i national ret eller af offentlige myndigheder, og som udtrykkeligt har beføjelse hertil i henhold til national ret.

De må ikke være betalingstjenesteudbydere, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle beføjelser og tilstrækkelige ressourcer, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myndighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.
3. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i overensstemmelse med national ret enten:
 - a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn, eller
 - b) ved indbringelse for domstole, der er kompetente til at træffe de nødvendige afgørelser, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i en begæring om at træffe den nødvendige afgørelse.
4. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som gennemfører afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed udøves i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.
5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest den 13. januar 2018. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende myndigheder. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.
6. EBA udsteder efter at have hørt ECB retningslinjer rettet til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de klageprocedurer, som skal tages i betragtning for at sikre, at de relevante bestemmelser i dette direktiv overholdes, jf. nærværende artikels stk. 1. Disse retningslinjer udstedes senest den 13. januar 2018 og ajourføres regelmæssigt efter behov.

Afdeling 2

Alternative tvistbilægelsesprocedurer og sanktioner

Artikel 101

Tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere indfører og anvender passende og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra betalingstjenestebrugere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og overvåger deres resultater i denne henseende.

Disse procedurer skal anvendes i alle medlemsstater, hvor en betalingstjenesteudbyder udbyder betalings-tjenester, og skal være tilgængelige på et af de officielle sprog i de pågældende medlemsstater eller på et andet sprog, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren.

2. Medlemsstaterne skal kræve, at betalingstjenesteudbydere gør deres yderste for at besvare betalingstjenestebrugeres klager, enten på papir, eller, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, på et andet varigt medium. Svar skal omfatte alle spørgsmål og afgives inden for en passende frist og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en klage. Hvis der foreligger usædvanlige forhold, hvor et svar ikke kan afgives inden for 15 arbejdsdage på grund af omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen ikke har indflydelse på, skal denne sende et foreløbigt svar, der tydeligt angiver årsagerne til den forsinkede besvarelse af klagen og angiver en frist for, hvornår betalingstjenestebrugeren vil modtage det endelige svar. Fristen for at modtage det endelige svar må under ingen omstændigheder overstige 35 arbejdsdage.

Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde regler om tvistbilæggelsesprocedurer, der er mere fordelagtige for betalingstjenestebrugeren end den procedure, der er omhandlet i første afsnit. I så fald finder disse regler anvendelse.

3. Betalingstjenesteudbyderen skal oplyse betalingstjenestebrugeren om mindst én instans for alternativ tvistbilæggelse, der har kompetence til at behandle tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

4. Oplysningerne omhandlet i stk. 3 skal være tilgængelige på en tydelig, udførlig og let tilgængelig måde på betalingstjenesteudbyderens websted, hvis et sådant findes, i filialen samt i de generelle vilkår og betingelser for aftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren. Det skal angives, hvor yderligere oplysninger om den pågældende instans for alternativ tvistbilæggelse og om betingelserne for brug af den er tilgængelige.

Artikel 102

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i henhold til den relevante nationale ret og EU-retten i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU³⁵⁾ fastlægges passende, uafhængige, upartiske, gennemsigtige og effektive alternative tvistbilæggelsesprocedurer for bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og kan med henblik herpå eventuelt gøre brug af eksisterende kompetente organer. Medlemsstaterne sikrer, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer finder anvendelse på betalings-tjenesteudbydere, og at de også dækker udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne pålægger de i denne artikels stk. 1 omhandlede organer at samarbejde effektivt med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

Artikel 103

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne tillader deres kompetente myndigheder at offentliggøre alle administrative sanktioner, der bliver pålagt for overtrædelse af de foranstaltninger, som vedtages til gennemførelse af dette direktiv, medmindre sådan offentliggørelse vil være meget skadelig for finansmarkederne eller forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

AFSNIT V

DELEGEREDE RETSAKTER OG REGULERINGSMÆSSIGE TEKNISKE STANDARDER

Artikel 104

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 105 vedrørende:

- a) tilpasning af henvisningen til henstilling 2003/361/EF i artikel 4, nr. 36), hvis henstillingen ændres
- b) ajourføring af de beløb, der er anført i artikel 32, stk. 1, og artikel 74, stk. 1, for at tage højde for inflation.

Artikel 105

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 104, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 12. januar 2016.
3. Den i artikel 104 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 104 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 106

Forpligtelse til at oplyse forbrugere om deres rettigheder

1. Kommissionen udarbejder senest den 13. januar 2018 en brugervenlig elektronisk folder, som klart og let forståeligt anfører forbrugernes rettigheder i henhold til dette direktiv og tilhørende EU-ret.
2. Kommissionen underretter medlemsstaterne, europæiske sammenslutninger af betalingstjenesteudbydere og europæiske forbrugerorganisationer om offentliggørelsen af den i stk. 1 omhandlede folder.

Kommissionen, EBA og de kompetente myndigheder sikrer hver især, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres respektive websteder.

3. Betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.
4. Betalingstjenesteudbydere må ikke afkræve deres kunder gebyr for at stille oplysninger i henhold til denne artikel til rådighed.
5. For så vidt angår personer med handicap skal bestemmelserne i denne artikel anvendes ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 107

Fuld harmonisering

1. For så vidt som dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der er fastsat i direktivet, jf. dog artikel 2, artikel 8, stk. 3, artikel 32, artikel 38, stk. 2, artikel 42, stk. 2, artikel 55, stk. 6, artikel 57, stk. 3, artikel 58, stk. 3, artikel 61, stk. 2 og 3, artikel 62, stk. 5, artikel 63, stk. 2 og 3, artikel 74, stk. 1, andet afsnit, og artikel 86.
2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.
3. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere ikke til skade for betalingstjenestebrugere fraviger de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Betalingstjenesteudbydere kan imidlertid tilbyde betalingstjenestebrugere gunstigere vilkår.

Artikel 108

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest den 13. januar 2021 en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske og Økonomiske Sociale Udvalg og ECB om anvendelsen og indvirkningen af direktivet, navnlig om:

- a) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af reglerne om gebyrer som fastsat i artikel 62, stk. 3, 4 og 5
- b) anvendelsen af artikel 2, stk. 3 og 4, herunder en vurdering af, hvorvidt afsnit III og IV, såfremt det er teknisk muligt, kan anvendes fuldt ud på de i nævnte stykker omhandlede betalingstransaktioner

- c) adgang til betalingssystemer under hensyntagen til navnlig graden af konkurrence
- d) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdierne for de i artikel 3, litra l), omhandlede betalingstransaktioner
- e) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdien for den i artikel 32, stk. 1, litra a), omhandlede undtagelse
- f) hvorvidt det i betragtning af udviklingen ville være ønskeligt, som et supplement til bestemmelserne i artikel 75 om betalingstransaktioner, hvor beløbet ikke er kendt på forhånd, og midler er blokerede, at indføre maksimumsgrænser for de beløb, der må blokeres på betalerens betalingskonto i sådanne situationer.

Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag sammen med sin rapport.

Artikel 109

Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingsinstitutter, der senest den 13. januar 2018 har påbegyndt virksomhed i overensstemmelse med national ret til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 i nærværende direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at disse betalingsinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende betalingsinstitutter opfylder kravene i afsnit II, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

Betalingsinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i hjemlandets register og i EBA's register som fastsat i artikel 14 og 15. Hvis disse betalingsinstitutter ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, skal de i overensstemmelse med artikel 37 forbydes at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede betalingsinstitutter automatisk meddeles tilladelse og opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 11 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter betalingsinstitutterne, inden der meddeles tilladelse.

3. Dette stykke finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der inden den 13. januar 2018 var undtaget i medfør af artikel 26 i direktiv 2007/64/EF, og har udøvet betalingstjenestevirksomhed som defineret i direktiv 2007/64/EF.

Medlemsstaterne tillader, at sådanne personer kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF indtil den 13. januar 2019, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 5 eller en undtagelse i henhold til nærværende direktivs artikel 32 eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i nærværende direktivs afsnit II.

Alle de i første afsnit omhandlede personer, der ikke senest den 13. januar 2019 har fået tilladelse eller er blevet undtaget i henhold til nærværende direktiv, forbydes at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 37.

4. Medlemsstaterne kan tillade, at fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, betragtes som omfattet af en undtagelse og automatisk opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder har dokumentation for, at kravene i artikel 32 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte betalingsinstitutter.

5. Uanset denne artikels stk. 1 bevarer betalingsinstitutter, som er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilaget til direktiv 2007/64/EF, den pågældende tilladelse til at udbyde disse betalingstjenester, der anses som betalingstjenester som omhandlet i punkt 3 i bilag I til nærværende direktiv, såfremt de kompetente myndigheder senest den 13. januar 2020 har dokumentation for, at kravene i nærværende direktivs artikel 7, litra c), og artikel 9 er opfyldt.

Artikel 110

Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/65/EF affattes således:

»5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽³⁶⁾ også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv, med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d), og e), og nr. 4), litra b), med artikel 44, 45, 51 og 52 i direktiv (EU) 2015/2366.

Artikel 111

Ændringer af direktiv 2009/110/EF

Direktiv 2009/110/EF ændres således:

1) Artikel 3 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Uden at det berører nærværende direktiv, finder artikel 5 og 11-17, artikel 19, stk. 5 og 6, og artikel 20–31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (37), herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 15, stk. 4, artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

(37) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalings-tjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«"

b) Stk. 4 og 5 affattes således:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter distribuerer og indløser elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne. Distribuerer e-pengeinstituttet elektroniske penge i en anden medlemsstat via en sådan fysisk eller juridisk person, finder artikel 27-31, med undtagelse af artikel 29, stk. 4 og 5, i direktiv (EU) 2015/2366, herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på sådanne e-pengeinstitutter.

5. Uanset nærværende artikels stk. 4 må e-pengeinstitutter ikke udstede elektroniske penge via agenter. E-pengeinstitutter kan udbyde betalingstjenester omhandlet i nærværende direktivs artikel 6, stk. 1, litra a), via agenter med forbehold af betingelserne i artikel 19 i direktiv (EU) 2015/2366.«

2) I artikel 18 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der før den 13. januar 2018 har optaget virksomhed i henhold til nærværende direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, kan fortsætte denne virksomhed i denne medlemsstat eller i en anden medlemsstat, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 3 eller opfylde øvrige krav, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende e-pengeinstitutter opfylder kravene i afsnit II i nærværende direktiv, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

De i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i registret. E-pengeinstitutter, der ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, forbydes at udstede elektroniske penge.«

Artikel 112

Ændringer af forordning (EU) nr. 1093/2010

Forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Myndigheden handler inden for de beføjelser, som den tildeles ved denne forordning, og inden for rammerne af direktiv 2002/87/EF, direktiv 2009/110/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (38), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (39), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU (40), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 (41), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (42), og i det omfang disse retsakter finder anvendelse på kredit- og finansieringsinstitutter og de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med dem, de relevante dele af direktiv 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (43), herunder alle direktiver, forordninger og afgørelser, der er baseret på disse retsakter, samt eventuelle yderligere retligt bindende EU-retsakter, hvorved myndigheden pålægges opgaver. Myndigheden handler også i overensstemmelse med Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (44)

(38) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1)."

(39) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om

ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338)."

(40) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149)."

(41) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1)."

(42) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalings-tjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35)."

(43) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73)."

(44) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).«"

2) Artikel 4, nr. 1), affattes således:

»1) »finansielle institutioner«: kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, finansielle konglomerater som defineret i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2002/87/EF, betalingstjenesteudbydere som defineret i artikel 4, nr. 11), i direktiv (EU) 2015/2366 og e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, idet »kreditinstitutter« dog med henblik på direktiv (EU) 2015/849 forstås som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 3, nr. 1) og 2), i direktiv (EU) 2015/849«.

Artikel 113

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I bilag I til direktiv 2013/36/EU affattes punkt 4 således:

»4. Betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (45)

Artikel 114

Ophævelse

Direktiv 2007/64/EF ophæves med virkning fra den 13. januar 2018.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II til nærværende direktiv.

Artikel 115

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 13. januar 2018 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 13. januar 2018.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

4. Uanset stk. 2 sikrer medlemsstaterne, at de i artikel 65, 66, 67 og 97 omhandlede sikkerhedsforanstaltninger anvendes fra 18 måneder efter ikrafttrædelsesdatoen for de reguleringsmæssige tekniske standarder omhandlet i artikel 98.

5. Medlemsstaterne må ikke forbyde juridiske personer, der på deres område inden den 12. januar 2016 har udøvet virksomhed som betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere som defineret i dette direktiv, at fortsætte med at udøve denne virksomhed på medlemsstaternes område i den i stk. 2 og 4 omhandlede overgangsperiode i overensstemmelse med den gældende retlige ramme.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de enkelte kontoførende betalingstjenesteudbydere, indtil de kontoførende betalingstjenesteudbydere overholder de i stk. 4 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder, ikke misbruger deres manglende overholdelse til at spærre eller hindre brugen af betalingsinitierings- og kontooplysningstjenester for de konti, som de fører.

Artikel 116

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 117

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

*Formand***BILAG I****BETALINGSTJENESTER****(jf. artikel 4, nr. 3))**

- 1 Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb indsættes på en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
- 2 Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
- 3 Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalingstjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
- 4 Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
- 5 Udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner.
- 6 Pengeoverførselsvirksomhed.
- 7 Betalingsinitieringstjenester.
- 8 Kontooplysningstjenester.

BILAG II**SAMMENLIGNINGSTABEL**

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	—

Artikel 2, stk. 3	—
Artikel 2, stk. 4	—
Artikel 2, stk. 5	Artikel 2, stk. 3
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)	nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)
nr. 7)	nr. 6)
nr. 8)	nr. 7)
nr. 9)	nr. 8)
nr. 11)	nr. 9)
nr. 12)	nr. 14)
nr. 13)	nr. 16)
nr. 14)	nr. 23)
nr. 20), 21) og 22)	nr. 11), 12) og 13)
nr. 23)	nr. 28)
nr. 25)	nr. 15)
nr. 26) og 27)	nr. 17) og 18)
nr. 28)	nr. 20)
nr. 29)	nr. 19)
nr. 33)	nr. 21)
nr. 34), 35), 36) og 37)	nr. 24), 25), 26) og 27)
nr. 38)	nr. 22)
nr. 39) og 40)	nr. 29) og 30)
nr. 6), 15)-19), 24), 30)-32) og 41)-48)	—
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5
Artikel 5, stk. 2	—
Artikel 5, stk. 3	—
Artikel 5, stk. 4	—
Artikel 5, stk. 5	—
Artikel 5, stk. 6	—
Artikel 5, stk. 7	—
Artikel 6, stk. 1	—
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	—
Artikel 6, stk. 4	—
Artikel 7	Artikel 6
Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
Artikel 8, stk. 3	Artikel 7, stk. 3
Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	Artikel 8, stk. 2
Artikel 9, stk. 3	Artikel 8, stk. 3
Artikel 10, stk. 1	Artikel 9, stk. 1
Artikel 10, stk. 2	Artikel 9, stk. 2
—	Artikel 9, stk. 3 og 4

Artikel 11, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
Artikel 11, stk. 3	Artikel 10, stk. 3
Artikel 11, stk. 4	Artikel 10, stk. 4
Artikel 11, stk. 5	Artikel 10, stk. 5
Artikel 11, stk. 6	Artikel 10, stk. 6
Artikel 11, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 11, stk. 8	Artikel 10, stk. 8
Artikel 11, stk. 9	Artikel 10, stk. 9
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13, stk. 1	Artikel 12, stk. 1
Artikel 13, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 13, stk. 3	Artikel 12, stk. 3
Artikel 14, stk. 1	Artikel 13
Artikel 14, stk. 2	Artikel 13
Artikel 14, stk. 3	—
Artikel 14, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 1	—
Artikel 15, stk. 2	—
Artikel 15, stk. 3	—
Artikel 15, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 5	—
Artikel 16	Artikel 14
Artikel 17, stk. 1	Artikel 15, stk. 1
Artikel 17, stk. 2	Artikel 15, stk. 2
Artikel 17, stk. 3	Artikel 15, stk. 3
Artikel 17, stk. 4	Artikel 15, stk. 4
Artikel 18, stk. 1	Artikel 16, stk. 1
Artikel 18, stk. 2	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 3	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 4	Artikel 16, stk. 3
Artikel 18, stk. 5	Artikel 16, stk. 4
Artikel 18, stk. 6	Artikel 16, stk. 5
Artikel 19, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
Artikel 19, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
Artikel 19, stk. 3	Artikel 17, stk. 3
Artikel 19, stk. 4	Artikel 17, stk. 4
Artikel 19, stk. 5	Artikel 17, stk. 5
Artikel 19, stk. 6	Artikel 17, stk. 7
Artikel 19, stk. 7	Artikel 17, stk. 8
Artikel 19, stk. 8	—
Artikel 20, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 20, stk. 2	Artikel 18, stk. 2
Artikel 21	Artikel 19
Artikel 22, stk. 1	Artikel 20, stk. 1

Artikel 22, stk. 2	Artikel 20, stk. 2
Artikel 22, stk. 3	Artikel 20, stk. 3
Artikel 22, stk. 4	Artikel 20, stk. 4
Artikel 22, stk. 5	Artikel 20, stk. 5
Artikel 23, stk. 1	Artikel 21, stk. 1
Artikel 23, stk. 2	Artikel 21, stk. 2
Artikel 23, stk. 3	Artikel 21, stk. 3
Artikel 24, stk. 1	Artikel 22, stk. 1
Artikel 24, stk. 2	Artikel 22, stk. 2
Artikel 24, stk. 3	Artikel 22, stk. 3
Artikel 25, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
Artikel 25, stk. 2	Artikel 23, stk. 2
Artikel 26, stk. 1	Artikel 24, stk. 1
Artikel 26, stk. 2	Artikel 24, stk. 2
Artikel 27, stk. 1	—
Artikel 27, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
Artikel 28, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 3	—
Artikel 28, stk. 4	—
Artikel 28, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 1	Artikel 25, stk. 2 og 3
Artikel 29, stk. 2	—
Artikel 29, stk. 3	Artikel 25, stk. 4
Artikel 29, stk. 4	—
Artikel 29, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 6	—
Artikel 30, stk. 1	—
Artikel 30, stk. 2	—
Artikel 30, stk. 3	—
Artikel 30, stk. 4	—
Artikel 31, stk. 1	—
Artikel 31, stk. 2	Artikel 25, stk. 4
Artikel 32, stk. 1	Artikel 26, stk. 1
Artikel 32, stk. 2	Artikel 26, stk. 2
Artikel 32, stk. 3	Artikel 26, stk. 3
Artikel 32, stk. 4	Artikel 26, stk. 4
Artikel 32, stk. 5	Artikel 26, stk. 5
Artikel 32, stk. 6	Artikel 26, stk. 6
Artikel 33, stk. 1	—
Artikel 33, stk. 2	—
Artikel 34	Artikel 27
Artikel 35, stk. 1	Artikel 28, stk. 1
Artikel 35, stk. 2	Artikel 28, stk. 2
Artikel 36	—

Artikel 37, stk. 1	Artikel 29
Artikel 37, stk. 2	—
Artikel 37, stk. 3	—
Artikel 37, stk. 4	—
Artikel 37, stk. 5	—
Artikel 38, stk. 1	Artikel 30, stk. 1
Artikel 38, stk. 2	Artikel 30, stk. 2
Artikel 38, stk. 3	Artikel 30, stk. 3
Artikel 39	Artikel 31
Artikel 40, stk. 1	Artikel 32, stk. 1
Artikel 40, stk. 2	Artikel 32, stk. 2
Artikel 40, stk. 3	Artikel 32, stk. 3
Artikel 41	Artikel 33
Artikel 42, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
Artikel 42, stk. 2	Artikel 34, stk. 2
Artikel 43, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
Artikel 43, stk. 2	Artikel 35, stk. 2
Artikel 44, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 44, stk. 2	Artikel 36, stk. 2
Artikel 44, stk. 3	Artikel 36, stk. 3
Artikel 45, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 45, stk. 2	—
Artikel 45, stk. 3	Artikel 37, stk. 2
Artikel 46	—
Artikel 47	—
Artikel 48	Artikel 38
Artikel 49	Artikel 39
Artikel 50	Artikel 40
Artikel 51, stk. 1	Artikel 41, stk. 1
Artikel 51, stk. 2	Artikel 41, stk. 2
Artikel 51, stk. 3	Artikel 41, stk. 3
Artikel 52, stk. 1	Artikel 42, stk. 1
Artikel 52, stk. 2	Artikel 42, stk. 2
Artikel 52, stk. 3	Artikel 42, stk. 3
Artikel 52, stk. 4	Artikel 42, stk. 4
Artikel 52, stk. 5	Artikel 42, stk. 5
Artikel 52, stk. 6	Artikel 42, stk. 6
Artikel 52, stk. 7	Artikel 42, stk. 7
Artikel 53	Artikel 43
Artikel 54, stk. 1	Artikel 44, stk. 1
Artikel 54, stk. 2	Artikel 44, stk. 2
Artikel 54, stk. 3	Artikel 44, stk. 3
Artikel 55, stk. 1	Artikel 45, stk. 1
Artikel 55, stk. 2	Artikel 45, stk. 2
Artikel 55, stk. 3	Artikel 45, stk. 3

Artikel 55, stk. 4	Artikel 45, stk. 4
Artikel 55, stk. 5	Artikel 45, stk. 5
Artikel 55, stk. 6	Artikel 45, stk. 6
Artikel 56	Artikel 46
Artikel 57, stk. 1	Artikel 47, stk. 1
Artikel 57, stk. 2	Artikel 47, stk. 2
Artikel 57, stk. 3	Artikel 47, stk. 3
Artikel 58, stk. 1	Artikel 48, stk. 1
Artikel 58, stk. 2	Artikel 48, stk. 2
Artikel 58, stk. 3	Artikel 48, stk. 3
Artikel 59, stk. 1	Artikel 49, stk. 1
Artikel 59, stk. 2	Artikel 49, stk. 2
Artikel 60, stk. 1	Artikel 50, stk. 1
Artikel 60, stk. 2	Artikel 50, stk. 2
Artikel 60, stk. 3	—
Artikel 61, stk. 1	Artikel 51, stk. 1
Artikel 61, stk. 2	Artikel 51, stk. 2
Artikel 61, stk. 3	Artikel 51, stk. 3
Artikel 61, stk. 4	Artikel 51, stk. 4
Artikel 62, stk. 1	Artikel 52, stk. 1
Artikel 62, stk. 2	Artikel 52, stk. 2
Artikel 62, stk. 3	Artikel 52, stk. 3
Artikel 62, stk. 4	—
Artikel 62, stk. 5	—
Artikel 63, stk. 1	Artikel 53, stk. 1
Artikel 63, stk. 2	Artikel 53, stk. 2
Artikel 63, stk. 3	Artikel 53, stk. 3
Artikel 64, stk. 1	Artikel 54, stk. 1
Artikel 64, stk. 2	Artikel 54, stk. 2
Artikel 64, stk. 3	Artikel 54, stk. 3
Artikel 64, stk. 4	Artikel 54, stk. 4
Artikel 65, stk. 1	—
Artikel 65, stk. 2	—
Artikel 65, stk. 3	—
Artikel 65, stk. 4	—
Artikel 65, stk. 5	—
Artikel 65, stk. 6	—
Artikel 66, stk. 1	—
Artikel 66, stk. 2	—
Artikel 66, stk. 3	—
Artikel 66, stk. 4	—
Artikel 66, stk. 5	—
Artikel 67, stk. 1	—
Artikel 67, stk. 2	—
Artikel 67, stk. 3	—

Artikel 67, stk. 4	—
Artikel 68, stk. 1	Artikel 55, stk. 1
Artikel 68, stk. 2	Artikel 55, stk. 2
Artikel 68, stk. 3	Artikel 55, stk. 3
Artikel 68, stk. 4	Artikel 55, stk. 4
Artikel 69, stk. 1	Artikel 56, stk. 1
Artikel 69, stk. 2	Artikel 56, stk. 2
Artikel 70, stk. 1	Artikel 57, stk. 1
Artikel 70, stk. 2	Artikel 57, stk. 2
Artikel 71, stk. 1	Artikel 58
Artikel 71, stk. 2	—
Artikel 72, stk. 1	Artikel 59, stk. 1
Artikel 72, stk. 2	Artikel 59, stk. 2
Artikel 73, stk. 1	Artikel 60, stk. 1
Artikel 73, stk. 2	—
Artikel 73, stk. 3	Artikel 60, stk. 2
Artikel 74, stk. 1	Artikel 61, stk. 1, 2 og 3
Artikel 74, stk. 2	—
Artikel 74, stk. 3	Artikel 61, stk. 4 og 5
Artikel 75, stk. 1	—
Artikel 75, stk. 2	—
Artikel 76, stk. 1	Artikel 62, stk. 1
Artikel 76, stk. 2	Artikel 62, stk. 2
Artikel 76, stk. 3	Artikel 62, stk. 3
Artikel 76, stk. 4	—
Artikel 77, stk. 1	Artikel 63, stk. 1
Artikel 77, stk. 2	Artikel 63, stk. 2
Artikel 78, stk. 1	Artikel 64, stk. 1
Artikel 78, stk. 2	Artikel 64, stk. 2
Artikel 79, stk. 1	Artikel 65, stk. 1
Artikel 79, stk. 2	Artikel 65, stk. 2
Artikel 79, stk. 3	Artikel 65, stk. 3
Artikel 80, stk. 1	Artikel 66, stk. 1
Artikel 80, stk. 2	Artikel 66, stk. 2
Artikel 80, stk. 3	Artikel 66, stk. 3
Artikel 80, stk. 4	Artikel 66, stk. 4
Artikel 80, stk. 5	Artikel 66, stk. 5
Artikel 81, stk. 1	Artikel 67, stk. 1
Artikel 81, stk. 2	Artikel 67, stk. 2
Artikel 81, stk. 3	Artikel 67, stk. 3
Artikel 82, stk. 1	Artikel 68, stk. 1
Artikel 82, stk. 2	Artikel 68, stk. 2
Artikel 83, stk. 1	Artikel 69, stk. 1
Artikel 83, stk. 2	Artikel 69, stk. 2
Artikel 83, stk. 3	Artikel 69, stk. 3

Artikel 84	Artikel 70
Artikel 85	Artikel 71
Artikel 86	Artikel 72
Artikel 87, stk. 1	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 2	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 3	Artikel 73, stk. 2
Artikel 88, stk. 1	Artikel 74, stk. 1
Artikel 88, stk. 2	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 3	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 4	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 5	Artikel 74, stk. 3
Artikel 89, stk. 1	Artikel 75, stk. 1
Artikel 89, stk. 2	Artikel 75, stk. 2
Artikel 89, stk. 3	Artikel 75, stk. 3
Artikel 90, stk. 1	—
Artikel 90, stk. 2	—
Artikel 91	Artikel 76
Artikel 92, stk. 1	Artikel 77, stk. 1
Artikel 92, stk. 2	Artikel 77, stk. 2
Artikel 93	Artikel 78
Artikel 94, stk. 1	Artikel 79, stk. 1
Artikel 94, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 1	—
Artikel 95, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 3	—
Artikel 95, stk. 4	—
Artikel 95, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 1	—
Artikel 96, stk. 2	—
Artikel 96, stk. 3	—
Artikel 96, stk. 4	—
Artikel 96, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 6	—
Artikel 97, stk. 1	—
Artikel 97, stk. 2	—
Artikel 97, stk. 3	—
Artikel 97, stk. 4	—
Artikel 97, stk. 5	—
Artikel 98, stk. 1	—
Artikel 98, stk. 2	—
Artikel 98, stk. 3	—
Artikel 98, stk. 4	—
Artikel 98, stk. 5	—
Artikel 99, stk. 1	Artikel 80, stk. 1
Artikel 99, stk. 2	Artikel 80, stk. 2

Artikel 100, stk. 1	—
Artikel 100, stk. 2	—
Artikel 100, stk. 3	—
Artikel 100, stk. 4	Artikel 82, stk. 2
Artikel 100, stk. 5	—
Artikel 100, stk. 6	—
Artikel 101, stk. 1	—
Artikel 101, stk. 2	—
Artikel 101, stk. 3	—
Artikel 101, stk. 4	—
Artikel 102, stk. 1	Artikel 83, stk. 1
Artikel 102, stk. 2	Artikel 83, stk. 2
Artikel 103, stk. 1	Artikel 81, stk. 1
Artikel 103, stk. 2	—
Artikel 104	—
Artikel 105, stk. 1	—
Artikel 105, stk. 2	—
Artikel 105, stk. 3	—
Artikel 105, stk. 4	—
Artikel 105, stk. 5	—
Artikel 106, stk. 1	—
Artikel 106, stk. 2	—
Artikel 106, stk. 3	—
Artikel 106, stk. 4	—
Artikel 106, stk. 5	—
Artikel 107, stk. 1	Artikel 86, stk. 1
Artikel 107, stk. 2	Artikel 86, stk. 2
Artikel 107, stk. 3	Artikel 86, stk. 3
Artikel 108	Artikel 87
Artikel 109, stk. 1	Artikel 88, stk. 1
Artikel 109, stk. 2	Artikel 88, stk. 3
Artikel 109, stk. 3	Artikel 88, stk. 2 og 4
Artikel 109, stk. 4	—
Artikel 109, stk. 5	—
Artikel 110	Artikel 90
Artikel 111, stk. 1	—
Artikel 111, stk. 2	—
Artikel 112, stk. 1	—
Artikel 112, stk. 2	—
Artikel 113	Artikel 92
Artikel 114	Artikel 93
Artikel 115, stk. 1	Artikel 94, stk. 1
Artikel 115, stk. 2	Artikel 94, stk. 2
Artikel 115, stk. 3	—
Artikel 115, stk. 4	—

Artikel 115, stk. 5	—
Artikel 116	Artikel 95
Artikel 117	Artikel 96
Bilag I	Bilaget

- 1) EUT C 224 af 15.7.2014, s. 1.
- 2) EUT C 170 af 5.6.2014, s. 78.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 8.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 16.11.2015.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 1).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 12) Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkredittaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).
- 16) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).
- 20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).
- 22) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 24) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).
- 25) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftsystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).
- 26) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 27) EUT C 38 af 8.2.2014, s. 14.
- 28) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 29) Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014 af 7. januar 2014 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kapitalgrundlagskrav for institutter (EUT L 74 af 14.3.2014, s. 8).
- 30) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).
- 31) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
- 32) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).
- 33) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).
- 34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).
- 35) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/65/EF**af 13. juli 2009****om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)****(omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

efter proceduren i traktatens artikel 251¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)²⁾ er flere gange blevet ændret væsentligt³⁾. Da der er behov for yderligere ændringer, bør det af hensyn til klarheden omarbejdes.

(2) Direktiv 85/611/EØF har i vidt omfang bidraget til udviklingen af den europæiske investeringsfundsbranche og til dens succes. Trods de forbedringer, der er blevet gennemført siden direktivets vedtagelse, særlig i 2001, står det stadig mere klart, at det er nødvendigt at ændre det regelværk, der gælder for investeringsinstitutter, for at tilpasse det til situationen på de finansielle markeder i det 21. århundrede. Kommissionens grønbog af 12. juli 2005 om en forbedring af EU-rammerne for investeringsfonde gav startskuddet til en offentlig debat om, hvordan direktiv 85/611/EØF bør ændres for at kunne tage disse nye udfordringer op. Denne intensive konsultationsproces viste, at der var bred enighed om, at der var behov for væsentlige ændringer i dette direktiv.

(3) En samordning af de nationale lovgivninger, der gælder for institutter for kollektiv investering, forekommer derfor hensigtsmæssig med henblik på indbyrdes at tilnærme konkurrencevilkårene for disse institutter på fællesskabsplan og derved gennemføre en mere effektiv og ensartet beskyttelse af deltagerne. En sådan samordning gør det lettere at ophæve begrænsningerne i den frie bevægelighed på fællesskabsplan for andele i investeringsinstitutter.

(4) Under hensyn til disse målsætninger bør der gælde fælles grundlæggende bestemmelser for investeringsinstitutter etableret i medlemsstaterne for så vidt angår deres godkendelse, tilsyn, struktur, aktiviteter samt de oplysninger, som det kræves, de skal offentliggøre.

(5) Samordningen bør begrænses til medlemsstaternes lovgivning vedrørende investeringsinstitutter (bortset fra den lukkede type), som udbyder deres andele til offentligheden i Fællesskabet. Det er ønskeligt, at investeringsinstitutter som led i deres investeringsformål tillades at investere i andre finansielle in-

strumenter end værdipapirer, som er tilstrækkeligt likvide. De finansielle instrumenter, der kan indgå som investeringsaktiver i investeringsinstitutters portefølje, bør anføres i dette direktiv. Udvælgelsen af investeringer til en portefølje på grundlag af et indeks er en styringsteknik.

(6) Hvor en bestemmelse i dette direktiv kræver, at investeringsinstitutter griber ind, bør denne bestemmelse forstås som en henvisning til administrationselskabet, hvis investeringsinstituttet er oprettet som en investeringsfond, der administreres af et administrationselskab, og hvis en investeringsfond ikke har handleevne, som følge af at den ikke er en juridisk person.

(7) Investeringsinstitutters andele betragtes som finansielle instrumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁴).

(8) En godkendelse, der gives til administrationselskabet i dets hjemland, bør sikre investorbeskyttelse og administrationselskabernes solvens for at bidrage til stabiliteten i det finansielle system. Den valgte fremgangsmåde i dette direktiv skal sikre, at der harmoniseres i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en gensidig anerkendelse af godkendelser og tilsynssystemer, således at det bliver muligt at give en godkendelse, der er gyldig overalt i Fællesskabet, og at anvende princippet om hjemlandstilsyn.

(9) For at sikre, at administrationselskabet kan opfylde de forpligtelser, der følger af dets aktiviteter, og dermed sikre dets stabilitet kræves der startkapital og yderligere egenkapital. For at tage højde for udviklingen, navnlig med hensyn til kapitalkrav i tilknytning til transaktionsrisici, både i Fællesskabet og i andre internationale fora, bør disse krav, herunder anvendelsen af garantier, tages op til fornyet overvejelse.

(10) Af hensyn til beskyttelsen af investorer er det nødvendigt, at den interne kontrol i alle administrationselskaber sikres navnlig ved, at ledelsen forestås af to personer og ved, at der anvendes passende interne kontrolsystemer.

(11) I kraft af princippet om hjemlandstilsyn bør administrationselskaber, der er godkendt i deres hjemland, have lov til at udøve den virksomhed, de er godkendt til, i hele Fællesskabet ved at oprette filialer eller ved fri udveksling af tjenesteydelser.

(12) Med hensyn til kollektiv porteføljeforvaltning (administration af investeringsfonde eller investeringselskaber) bør den godkendelse, der gives et administrationselskab i sit hjemland, jf. dog kapitel XI, give selskabet mulighed for at udøve følgende virksomhed i værtslandet: salg via etableringen af en filial af andele i de harmoniserede investeringsfonde, som dette selskab administrerer i sit hjemland, salg, ved etablering af en filial, af andele i de harmoniserede investeringsselskaber, som dette selskab administrerer, salg af andele i de harmoniserede investeringsfonde eller aktier i de harmoniserede investeringsselskaber, som administreres af andre administrationselskaber, udførelse af alle andre funktioner og opgaver, der indgår i kollektiv porteføljeforvaltning, forvaltning af aktiverne i investeringsselskaber, der er stiftet i andre medlemsstater end administrationselskabets hjemland, udførelse af de opgaver, der indgår i kollektiv porteføljeforvaltning, på grundlag af mandater og på vegne af administrationselskaber, der er stiftet i andre medlemsstater end selskabets hjemstat. Hvor et administrationselskab sælger andele i sine egne harmoniserede investeringsfonde eller aktier i sine egne harmoniserede investeringsselskaber i værtslandet uden etablering af en filial, bør det udelukkende være omfattet af bestemmelserne om grænseoverskridende markedsføring.

(13) Med hensyn til administrationsselskabers virksomhed og for at tage højde for national lovgivning og give selskaberne mulighed for at opnå væsentlige stordriftsfordele, bør disse ligeledes kunne administrere investeringsporteføljer på individuelt kundegrundlag (individuel porteføljevaltning), herunder administration af pensionsfonde og nogle nærmere bestemte accessoriske tjenesteydelser, der er forbundet med den primære virksomhed, uden at disse selskabers stabilitet påvirkes heraf. Der bør imidlertid indføres specifikke bestemmelser til at forhindre, at der opstår interessekonflikter, når administrationsselskaber får lov til at udføre både kollektiv og individuel porteføljevaltning.

(14) Forvaltning af individuelle investeringsporteføljer er en investeringservice, der er omfattet af direktiv 2004/39/EF. For at sikre at rammebestemmelserne på området er ensartede, bør administrationsselskaber, hvis godkendelse også omfatter denne virksomhed, underkastes de driftsvilkår, der er fastsat i dette direktiv.

(15) Et hjemland bør principielt kunne fastsætte strengere regler end reglerne i dette direktiv, især om godkendelsesbetingelser, tilsynskrav og aflæggelse af beretning samt om prospekter.

(16) Det bør fastsættes, under hvilke forudsætninger et administrationsselskab på grundlag af mandater må delegerer specifikke opgaver og funktioner til tredjemand for at udøve sin virksomhed mere effektivt. For at princippet om hjemlandstilsyn kan fungere korrekt, bør medlemsstater, der tillader en sådan delegation, sikre, at et administrationsselskab, der har godkendt, ikke delegerer alle sine funktioner til en eller flere tredjeparter for derved at blive et tomt selskab, og at de foreliggende mandater ikke hindrer et effektivt tilsyn med administrationsselskabet. Administrationsselskabets eller depositarens forpligtelser over for deltagere og de kompetente myndigheder bør imidlertid ikke påvirkes af, at selskabet har delegeret sine funktioner til tredjemand.

(17) For at sikre lige konkurrencevilkår og passende tilsyn på lang sigt bør Kommissionen have mulighed for at undersøge mulighederne for at harmonisere delegationsordninger på fællesskabsplan.

(18) Princippet om hjemlandstilsyn nødvendiggør, at de kompetente myndigheder enten inddrager eller ikke meddeler en godkendelse, hvis faktorer som f.eks. forretningsprogrammets indhold, den geografiske fordeling eller de aktiviteter, der faktisk udøves, klart viser, at et administrationsselskab har valgt retssystemet i en bestemt medlemsstat for at undgå de strammere regler, der gælder i en anden medlemsstat, hvor det agter at udøve eller allerede udøver størstedelen af sin virksomhed. I henhold til dette direktiv bør et administrationsselskab være godkendt i den medlemsstat, hvor det har sit hjemsted. I overensstemmelse med princippet om hjemlandstilsyn er det kun de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland, der bør anses for at være kompetente til at føre tilsyn med administrationsselskabets organisation, herunder alle procedurer og ressourcer til at udføre den administrative funktion, der er nævnt i bilag II, der bør være underlagt lovgivningen i administrationsselskabets hjemland.

(19) Administreres investeringsinstituttet af et administrationsselskab, der er godkendt i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland, bør administrationsselskabet vedtage og indføre passende procedurer og ordninger for at behandle investorklager, såsom via passende bestemmelser i salgsordninger eller i form af en adresse i investeringsinstituttets hjemland, der ikke behøver at være selve administrationsselskabets adresse. Et sådant administrationsselskab bør også indføre passende procedurer og ordninger for at gøre oplysninger tilgængelige efter anmodning fra offentligheden eller de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland, såsom ved at udpege en kontaktperson blandt administrationsselskabets ansatte for at behandle anmodninger om oplysninger. Administrationsselskabet bør

imidlertid ikke være forpligtet i henhold til lovgivningen i investeringsinstituttets hjemland til at have en lokal repræsentant i den pågældende medlemsstat for at opfylde disse forpligtelser.

(20) De kompetente myndigheder, der godkender investeringsinstitutter, bør tage højde for investeringsfondens fondsbestemmelser eller investeringsselskabets vedtægter, valget af depositar og administrations-selskabets evne til at administrere investeringsinstituttet. Hvis administrations-selskabet er etableret i en anden medlemsstat, bør de kompetente myndigheder kunne henholde sig til en erklæring udstedt fra de kompetente myndigheder i administrations-selskabets hjemland, hvoraf det fremgår, hvilken type investeringsinstitut administrations-selskabet er godkendt til at administrere. Godkendelsen af et investeringsinstitut bør ikke betinges af et yderligere kapitalkrav til administrations-selskabet, af at administrations-selskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted i investeringsinstituttets hjemland, eller af at administrations-selskabet udøver virksomhed i investeringsinstituttets hjemland.

(21) De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland bør være kompetente til at føre tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne vedrørende investeringsinstituttets oprettelse og drift, der bør være underlagt lovgivningen i investeringsinstituttets hjemland. I denne forbindelse bør de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland kunne indhente oplysninger direkte fra administrations-selskabet. De kompetente myndigheder i administrations-selskabets værtsland kan navnlig kræve, at administrations-selskaber forelægger oplysninger om transaktioner vedrørende investeringsinstituttets investeringer, der er godkendt i den pågældende medlemsstat, herunder oplysninger, der findes i regnskaber og registre over disse transaktioner og fondens regnskaber. Med henblik på afhjælpning af eventuelle overtrædelser af bestemmelserne inden for deres kompetenceområde bør de kompetente myndigheder i administrations-selskabets værtsland kunne forlade sig på et samarbejde med de kompetente myndigheder i administrations-selskabets hjemland og bør, om nødvendigt, kunne gribe direkte ind over for administrations-selskabet.

(22) Det bør være muligt for investeringsinstituttets hjemland at fastsætte regler for indholdet af investeringsinstituttets deltagerregister. Tilrettelæggelsen af vedligeholdelsen og placeringen af dette register bør dog stadig være en del af administrations-selskabets organisatoriske foranstaltninger.

(23) Det er nødvendigt at give investeringsinstituttets hjemland alle muligheder for at afhjælpe eventuelle overtrædelser af investeringsinstituttets bestemmelser. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland bør med henblik på dette være i stand til at træffe forebyggende foranstaltninger og vedtage sanktioner i forhold til administrations-selskabet. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland bør som en sidste udvej have mulighed for at kræve, at administrations-selskaber ophører med at administrere dette investeringsinstitut. Medlemsstaterne bør i dette tilfælde indføre de nødvendige bestemmelser for at sikre en behørig administration eller likvidation af investeringsinstituttet.

(24) For at forebygge tilsynsarbitrage og fremme tilliden til, at de kompetente myndigheder i hjemlandet varetager deres tilsynsopgaver effektivt, bør godkendelse afvises, hvis investeringsinstituttet hindres i at markedsføre dets enheder i hjemlandet. Når det først er godkendt, bør investeringsinstituttet frit kunne vælge den (de) medlemsstat(er), hvor dens andele skal markedsføres i overensstemmelse med dette direktiv.

(25) For at værne om investorenes interesser og sikre lige konkurrencevilkår på markedet for harmoniserede institutter for kollektiv investering kræves det, at investeringsselskaber råder over startkapital. Inve-

steringsselskaber, der har udpeget et administrationsselskab, dækkes dog gennem administrationsselskabets yderligere egenkapital.

(26) Eksisterer der relevante adfærds- og delegationsregler og må et administrationsselskab under dets hjemlands lovgivning foretage sådan delegation, bør godkendte investeringsselskaber overholde sådanne regler med de fornødne tilpasninger, enten direkte, hvis de ikke har udpeget et administrationsselskab godkendt i overensstemmelse med dette direktiv, eller indirekte, hvis de har udpeget et sådant administrationsselskab.

(27) Trods behovet for konsolidering blandt investeringsinstitutter rammes fusioner af investeringsinstitutter af mange juridiske og administrative vanskeligheder i Fællesskabet. For at forbedre det indre markeds funktion er det derfor nødvendigt at vedtage fællesskabsbestemmelser, der gør det lettere for investeringsinstitutter (og investeringsafdelinger heraf) at fusionere. Skønt nogle medlemsstater sandsynligvis kun vil godkende aftalebaserede fonde, bør grænseoverskridende fusioner mellem alle former for investeringsinstitutter (aftalebaserede fonde, fonde i selskabsform og investeringsfonde) være tilladt og anerkendt af alle medlemsstater, uden at dette forpligter medlemsstaterne til at indføre nye juridiske former for investeringsinstitutter i deres nationale lovgivning.

(28) Dette direktiv vedrører de mest almindeligt anvendte fusionsteknikker i medlemsstaterne. Det kræver ikke, at alle medlemsstaterne indarbejder alle tre teknikker i deres nationale lovgivning, men at alle medlemsstater bør anerkende overførsel af aktiver i forbindelse med anvendelsen af disse fusionsteknikker. Dette direktiv hindrer ikke investeringsinstitutter i at anvende andre teknikker i rent nationale situationer, hvor ingen af de investeringsinstitutter, der berøres af fusionen, har anmeldt grænseoverskridende markedsføring af sine andele. Disse fusioner vil fortsat skulle overholde de relevante nationale bestemmelser. Nationale regler om beslutningsdygtighed bør hverken forskelsbehandle nationale og grænseoverskridende fusioner, og bør ej heller være strengere end dem, der er fastlagt for selskabsfusioner.

(29) For at beskytte investorerne interesser bør medlemsstaterne forlange, at nationale eller grænseoverskridende fusioner mellem investeringsinstitutter skal godkendes af deres kompetente myndigheder. I forbindelse med grænseoverskridende fusioner bør de kompetente myndigheder for det ophørende investeringsinstitut godkende fusionen for at sikre, at de deltagere, der reelt skifter investeringsinstitut, beskyttes behørigt. Såfremt fusionen omfatter mere end ét ophørende investeringsinstitut, og de pågældende investeringsinstitutter er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, er det nødvendigt, at fusionen godkendes af de i forhold til hvert enkelt ophørende investeringsinstitut kompetente myndigheder, som skal arbejde snævert sammen, herunder ved hjælp af passende informationsudveksling. Da det også er nødvendigt at sikre en rimelig beskyttelse af deltagerne i det fortsættende investeringsinstitut, bør de kompetente myndigheder i det fortsættende investeringsinstituts hjemland tage hensyn til deres interesser.

(30) Deltagere i både det ophørende og fortsættende investeringsinstitut bør ligeledes kunne anmode om tilbagekøb eller indløsning af deres andele eller, hvor dette er muligt, at konvertere dem til andele i et andet investeringsinstitut med en tilsvarende investeringspolitik, og som administreres af samme administrationsselskab eller af et tilknyttet selskab. Denne ret bør ikke være genstand for yderligere omkostninger med undtagelse af gebyrer, der udelukkende vil blive tilbageholdt af det respektive investeringsinstitut til dækning af omkostninger ved afvikling af investeringer, som fastsat i de ophørende og fortsættende investeringsinstitutters prospekter.

(31) Tredjepartskontrol af fusioner bør ligeledes sikres. Depositarene for hvert af de investeringsinstitutter, der deltager i fusionen, bør verificere, at den foreslåede fusionsplan er i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i dette direktiv og investeringsinstitutternes fondsbestemmelser. Enten depositaren eller en uvildig revisor bør udarbejde en rapport på vegne af alle de investeringsinstitutter, der er involveret i fusionen, og validere de metoder, der benyttes til værdiansættelse af institutternes aktiver og passiver, og de metoder, der benyttes til beregning af ombytningsforholdet i fusionsplanen samt det faktiske ombytningsforhold og i givet fald det kontante beløb pr. andel. For at begrænse omkostningerne forbundet med grænseoverskridende fusioner bør det være muligt at udfærdige en enkelt rapport, der dækker samtlige involverede investeringsinstitutter, og den lovpligtige revisor for det ophørende eller det fortsættende investeringsinstitut bør have mulighed for at gøre dette. Af hensyn til beskyttelsen af investorerne bør deltagerne have mulighed for at modtage en gratis kopi af den pågældende rapport på anmodning.

(32) Det er særlig vigtigt, at deltagerne modtager tilstrækkelige oplysninger om den foreslåede fusion, og at deres rettigheder beskyttes i tilstrækkelig grad. Skønt det især er deltagerne i det ophørende investeringsinstituts interesser, der berøres af fusionen, bør deltagerne i det fortsættende investeringsinstituts interesser også beskyttes.

(33) Bestemmelserne om fusioner i dette direktiv har ingen indflydelse på anvendelsen af lovgivningen om kontrol med fusioner mellem virksomheder, særlig Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EF-fusionsforordningen)⁵.

(34) Den frie markedsføring af andele fra investeringsinstitutter, der har tilladelse til at placere op til 100 % af deres aktiver i værdipapirer, som er udstedt af en og samme emittent (stat, lokal offentlig myndighed osv.), bør hverken direkte eller indirekte bevirke, at kapitalmarkedet forstyrres, eller at en medlemsstats finansiering vanskeliggøres.

(35) Den definition af værdipapirer, der benyttes i dette direktiv, gælder kun for dette direktiv og berører ikke de forskellige definitioner, der benyttes i nationale lovgivninger til andre formål som f.eks. beskatning. Aktier og andre værdipapirer svarende til aktier, der udstedes af udstedere såsom »building societies« og industriselskaber og gensidige foreninger, og som i praksis ikke kan overdrages bortset fra den situation, hvor emittenten køber dem tilbage, dækkes følgelig ikke af denne definition.

(36) Pengemarkedsinstrumenter omfatter omsættelige instrumenter, der normalt handles på pengemarkedet frem for de regulerede markeder, f.eks. skatkammerbeviser og lokale myndigheders gældsbeviser, indlånsbeviser, commercial papers (virksomhedscertifikater), værdipapirer med middel løbetid og bankgaranterede veksler.

(37) Begrebet regulerede markeder i dette direktiv svarer til begrebet i direktiv 2004/39/EF.

(38) Det er ønskeligt, at et investeringsinstitut kan investere sine aktiver i andele i investeringsinstitutter og andre åbne institutter for kollektiv investering, der også investerer i de likvide finansielle aktiver, som er omfattet af dette direktiv, og som opererer efter princippet om risikospredning. Det er nødvendigt, at investeringsinstitutter eller andre institutter for kollektiv investering, som et investeringsinstitut investerer i, er underkastet et effektivt tilsyn.

(39) Det bør gøres lettere at udvikle et investeringsinstituts muligheder for at investere i investeringsinstitutter og andre institutter for kollektiv investering. Det er derfor af afgørende betydning at sikre, at en sådan investeringsaktivitet ikke formindsker investorbeskyttelsen. På grund af et investeringsinstituts øgede muligheder for at investere i andele i andre investeringsinstitutter og andre institutter for kollektiv investering er det nødvendigt at fastsætte visse regler om kvantitative grænser, fremlæggelse af oplysninger og forhindring af kaskadefænomenet.

(40) For at tage hensyn til markedsudviklingen og i betragtning af gennemførelsen af den økonomiske og monetære union er det ønskeligt at give investeringsinstitutterne tilladelse til at investere i bankindskud. For at sikre, at investeringerne i indskud er tilstrækkelig likvide, bør disse indskud kunne tilbagebetales på anfordring eller trækkes tilbage. Hvis indskuddene foretages i et kreditinstitut, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende i et tredjeland, bør kreditinstituttet være underkastet tilsynsregler, som svarer til reglerne i fællesskabsretten.

(41) Ud over det tilfælde, hvor et investeringsinstitut investerer i bankindskud i henhold til dets fondsbestemmelser eller vedtægter, bør det være muligt at tillade alle investeringsinstitutter at besidde supplerende likvide aktiver såsom bankindskud på anfordring. Besiddelsen af sådanne supplerende likvide aktiver kan være berettiget, herunder for at dække løbende eller ekstraordinære betalinger, i tilfælde af salg for at få den nødvendige tid til at geninvestere i værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter eller i andre finansielle aktiver, der omfattes af dette direktiv, eller i en strengt nødvendig periode, når investering i værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter og andre finansielle aktiver på grund af ugunstige markedsvilkår er suspenderet.

(42) Af forsigtighedshensyn er det nødvendigt, at investeringsinstitutter undgår en uforholdsmæssig stor koncentration af investeringer, som medfører medkontrahentrisiko over for en enkelt enhed eller enheder, der tilhører samme koncern.

(43) Investeringsinstitutter bør som led i deres generelle investeringspolitik eller med henblik på hedging for at nå et fastsat finansielt mål eller opfylde den risikoprofil, der fremgår af prospektet, udtrykkeligt have mulighed for at investere i finansielle afledte instrumenter. Med henblik på at sikre investorbeskyttelsen er det nødvendigt at begrænse den maksimale potentielle risiko i forbindelse med afledte instrumenter, således at denne ikke overstiger den totale nettoværdi i investeringsinstituttets portefølje. For konstant at kende de risici og forpligtelser, der følger af derivattransaktioner, og for at kunne kontrollere overholdelsen af bestemmelserne om investeringsgrænser bør investeringsinstitutterne løbende måle og nøje overvåge de risici og forpligtelser, der følger af derivattransaktioner. Endelig bør investeringsinstitutterne for at sikre investorbeskyttelsen via oplysninger beskrive, hvilke strategier, teknikker og investeringsgrænser, der gælder for deres derivatoperationer.

(44) Det er nødvendigt, at foranstaltninger til at behandle en mulig manglende tilnærmelse af interesser i produkter, hvor kreditrisikoen overføres ved securitisering, som forudsat med hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁶⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag⁷⁾, er i overensstemmelse og sammenhængende med al relevant lovgivning for den finansielle sektor. Kommissionen fremsætter de relevante lovgivningsforslag, herunder vedrørende dette direktiv, for at sikre en sådan overensstemmelse og sammenhæng, efter grundigt at have overvejet virkningen af sådanne forslag.

(45) For så vidt angår over-the-counter-derivater (OTC-derivater) bør der fastsættes krav vedrørende valg af modparter og instrumenter, likviditet og løbende vurdering af stillingen. Formålet med disse krav er at sikre en passende investorbekyttelse, som kan sammenlignes med den beskyttelse, de opnår, når de erhverver derivater, der handles på regulerede markeder.

(46) Transaktioner i derivater bør aldrig benyttes til at omgå principperne eller bestemmelserne i dette direktiv. For så vidt angår OTC-derivater bør der gælde yderligere risikospredningsregler for risici over for en enkelt modpart eller gruppe af modparter.

(47) Nogle porteføljeafvaltnings teknikker for institutter for kollektiv investering, der hovedsagelig investerer i aktiver eller gældsbeviser, er baseret på aktieindekser og/eller indekser for gældsbeviser. Det er ønskeligt at give investeringsinstitutter mulighed for at anvende velkendte og anerkendte aktieindekser eller indekser for gældsbeviser. Til dette formål kan det derfor være nødvendigt at indføre mere smidige risikospredningsregler for investeringsinstitutter, der investerer i aktier eller gældsbeviser.

(48) Institutter for kollektiv investering, der omfattes af dette direktiv, bør ikke benyttes til andre formål end kollektiv investering af kapital, der tilvejebringes ved henvendelse til offentligheden i overensstemmelse med reglerne i dette direktiv. I de tilfælde, der er omhandlet i dette direktiv, bør det kun være muligt for et investeringsinstitut at have datterselskaber, for så vidt det er nødvendigt for på dets egne vegne effektivt at udføre visse aktiviteter, der også er fastlagt i dette direktiv. Det er nødvendigt at sikre effektivt tilsyn med investeringsinstitutter. Et investeringsinstitut bør derfor kun kunne oprette datterselskaber i tredjelande i de tilfælde og i overensstemmelse med de betingelser, der er nævnt i dette direktiv. Den generelle forpligtelse til kun at handle i deltagernes interesse og specielt målsætningen om at øge omkostningseffektiviteten kan aldrig begrunde, at et investeringsinstitut træffer foranstaltninger, der kunne være til hinder for, at de kompetente myndigheder effektivt kan udøve deres tilsynsfunktioner.

(49) Den oprindelige version af direktiv 85/611/EØF indeholdt en undtagelse fra begrænsningen med hensyn til, hvor stor en procentdel af sine aktiver et investeringsinstitut måtte investere i værdipapirer udstedt af et og samme organ, som fandt anvendelse i forbindelse med obligationer udstedt eller garanteret af en medlemsstat. Denne undtagelse gav investeringsinstitutterne tilladelse til bl.a. at investere op til 35 % af deres aktiver i sådanne obligationer. En lignende, men mere begrænset undtagelse er berettiget for så vidt angår obligationer fra den private sektor, som, selv om der ikke foreligger en statsgaranti, giver investorerne en speciel sikkerhed på grund af de særlige regler, som finder anvendelse på dem. Undtagelsen bør derfor udvides til at omfatte alle obligationer fra den private sektor, der er i overensstemmelse med fælles fastsatte kriterier, idet det overlades til medlemsstaterne at udarbejde en fortegnelse over de obligationer, som de i givet fald agter at lade være omfattet af en undtagelsesbestemmelse.

(50) Flere medlemsstater har gennemført bestemmelser, der sætter ikke-samordnede institutter for kollektiv investering i stand til at samle deres aktiver i et såkaldt »master-institut«. For at sætte investeringsinstitutter i stand til at udnytte disse strukturer er det nødvendigt at undtage feeder-institutter, der ønsker at samle deres aktiver i et master-institut, fra forbuddet mod at investere mere end 10 % af deres aktiver eller i visse tilfælde 20 % af deres aktiver i et enkelt institut for kollektiv investering. En sådan undtagelse er berettiget, eftersom feeder-instituttet investerer alle eller næsten alle sine aktiver i en diversificeret portefølje tilhørende masterinstituttet, der selv er omfattet af diversificeringsreglerne for investeringsinstitutter.

(51) For at skabe bedre forudsætninger for et effektivt fungerende indre marked og sikre et ensartet investorbekyttelsesniveau i hele Fællesskabet bør master-feeder-strukturer være tilladt, både når master- og feeder-instituttet er etableret i samme medlemsstat, og når de er etableret i forskellige medlemsstater. For at gøre det muligt for investorer at danne sig et bedre overblik over master-feeder-strukturer og for myndighederne at føre bedre tilsyn med sådanne strukturer, navnlig i en grænseoverskridende situation, bør det ikke være muligt for et feeder-institut at investere i mere end et master-institut. For at sikre samme investorbekyttelsesniveau i hele Fællesskabet bør master-instituttet selv være et godkendt investeringsinstitut. For at undgå en overdreven administrativ byrde bør bestemmelserne om anmeldelse af grænseoverskridende markedsføring ikke finde anvendelse, hvis et master-institut ikke rejser kapital fra offentligheden i en anden medlemsstat end den, hvori instituttet har hjemsted, men kun har et eller flere feeder-institutter i den anden medlemsstat.

(52) Med det formål at beskytte investorerne i feeder-instituttet bør der stilles krav om, at feeder-instituttets investering i master-instituttet skal forhåndsgodkendes af de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland. Kun den indledende investering i master-instituttet, hvorved feeder-instituttet overskrider den grænse, der finder anvendelse for investeringer i andre investeringsinstitutter, forudsætter godkendelse. For at skabe bedre forudsætninger for et effektivt fungerende indre marked og sikre et ensartet investorbekyttelsesniveau i hele Fællesskabet bør de betingelser, som skal opfyldes, og de dokumenter og oplysninger, der skal tilvejebringes med henblik på godkendelse af feeder-instituttets investering i master-instituttet, være udtømmende.

(53) For at sætte feeder-instituttet i stand til at handle i alle deltagernes bedste interesse og navnlig give det mulighed for at indhente alle de oplysninger og dokumenter fra master-instituttet, som det har behov for at kunne opfylde sine forpligtelser, bør feeder- og master-instituttet indgå en juridisk bindende aftale. Hvis både feeder- og master-instituttet imidlertid administreres af det samme administrationselskab, bør det være tilstrækkeligt, at sidstnævnte indfører interne regler om god forretningsskik. Aftaler om informationsudveksling mellem feeder- og master-instituttets depositarer eller revisorer bør sikre, at feeder-instituttets depositar eller revisor modtager alle de oplysninger eller dokumenter, som er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. Dette direktiv bør sikre, at depositarerne eller revisorerne i forbindelse med opfyldelsen af disse krav ikke anses at tilsidesætte bestemmelser om tavshedspligt eller om databeskyttelse.

(54) For at sikre feeder-instituttets investorer en høj grad af beskyttelse bør prospektet, den centrale investorinformation samt alt markedsføringsmateriale tilpasses master-feeder-strukturernes særlige kendetegn. Feeder-instituttets investering i master-instituttet bør ikke berøre feeder-instituttets evne til selv at tilbagekøbe eller indløse andele på anmodning af instituttets deltagere eller til at handle i sine deltageres bedste interesse.

(55) Deltagerne bør i henhold til dette direktiv beskyttes mod opkrævning af ubegrundede ekstraomkostninger igennem et forbud mod, at master-instituttet opkræver feeder-instituttet tegnings- og indløsningsgebyrer. Master-instituttet bør dog kunne opkræve tegnings- og indløsningsgebyrer af andre investorer i masterinstituttet.

(56) Konverteringsreglerne bør gøre det muligt at konvertere et eksisterende investeringsinstitut til et feeder-institut. De bør samtidig sikre deltagerne en tilstrækkelig beskyttelse. Eftersom konvertering indebærer en gennemgribende ændring af investeringspolitikken, bør det investeringsinstitut, der konverteres, forpligtes til at forsyne deltagerne med alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan tage stilling

til, hvorvidt de vil beholde deres investering. De kompetente myndigheder bør ikke stille krav om, at feeder-instituttet tilvejebringer flere oplysninger end de i dette direktiv anførte.

(57) Hvis de kompetente myndigheder i master-instituttets hjemland underrettes om en uregelmæssighed i relation til master-instituttet eller får kendskab til, at master-instituttet ikke overholder dette direktivs bestemmelser, kan de i givet fald beslutte at træffe relevante foranstaltninger for at sikre, at deltagerne i master-instituttet underrettes behørigt.

(58) Medlemsstaterne bør skelne klart mellem markedsføringsmateriale og den obligatoriske information, der i henhold til dette direktiv skal udleveres til investorer. Sidstnævnte omfatter central investorinformation, prospektet samt års- og halvårsregnskaber.

(59) Den centrale investorinformation bør udleveres gratis som et specifikt dokument til investorerne i god tid forud for tegningen af andele i et investeringsinstitut, således at de kan træffe en velfunderet investeringsbeslutning. Denne centrale investorinformation bør kun omfatte de oplysninger, der er væsentlige for en sådan beslutning. Den type oplysninger, den centrale investorinformation skal indeholde, bør fuldt ud harmoniseres for at sikre en tilstrækkelig grad af investorbeskyttelse og sammenlignelighed. Den centrale investorinformation bør være kortfattet. Et enkelt dokument af begrænset længde, hvori oplysningerne præsenteres i en bestemt rækkefølge, er den mest velegnede metode til at opnå den klarhed og simplicitet i præsentationen, som ikke-professionelle investorer kræver, og bør gøre det muligt at foretage nyttige sammenligninger, navnlig af omkostninger og risikoprofil, som er relevante for investeringsbeslutningen.

(60) De enkelte medlemsstaters kompetente myndigheder kan gøre central investorinformation om alle investeringsinstitutter, der er godkendt i den pågældende medlemsstat, tilgængelig for offentligheden i et særligt afsnit af deres websted.

(61) Der bør udarbejdes central investorinformation for alle investeringsinstitutter. Det er administrations-selskabet eller i givet fald investeringsselskabet, der bør udlevere central investorinformation, i overensstemmelse med den anvendte afsætningsmetode (direkte salg eller salg gennem formidlere). Formidlere bør tilvejebringe central investorinformation til kunder og potentielle kunder.

(62) Investeringsinstitutter bør være berettigede til at markedsføre deres andele i andre medlemsstater betinget af en anmeldelsesprocedure baseret på en forbedret kommunikation mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder. Når de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland har fremsendt de komplette anmeldelsesdokumenter, bør investeringsinstituttets værtsland ikke have mulighed for at nægte et investeringsinstitut, der er etableret i en anden medlemsstat, adgang til sit marked eller for at anfægte den godkendelse, som den anden medlemsstat har givet.

(63) Investeringsinstitutter bør være berettigede til at markedsføre deres andele betinget af, at de træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at der er faciliteter til stede, som muliggør betaling til deltagerne, tilbagekøb eller indløsning af andele og tilrådighedsstillelse af de oplysninger, som investeringsinstitutter er forpligtet til at tilvejebringe.

(64) For at lette markedsføringen af andele i investeringsinstitutter på tværs af landegrænserne bør der føres kontrol med, at ordningerne for markedsføring af andele i investeringsinstitutter overholder de love

og administrative procedurer, der gælder i investeringsinstituttets værtsland, efter at investeringsinstituttet har fået adgang til markedet i den pågældende medlemsstat. Denne kontrol kunne dække tilstrækkeligheden af ordningerne for markedsføring, herunder navnlig tilstrækkeligheden af salgsordninger, og forpligtelsen til at sikre, at markedsføringsmaterialet præsenteres på en fair, tydelig og ikke vildledende måde. Dette direktiv bør ikke hindre de kompetente myndigheder i værtslandet i at kontrollere, at markedsføringsmateriale, der ikke omfatter central investorinformation, prospektet og års- og halvårsrapporter overholder den nationale lovgivning, før investeringsinstitutterne må anvende materialet, forudsat at en sådan kontrol er ikke-diskriminerende og ikke hindrer det pågældende investeringsinstitut i at få adgang til markedet.

(65) Af hensyn til fremme af retssikkerheden er det nødvendigt at sikre, at et investeringsinstitut, der markedsfører sine andele på tværs af landegrænser, har let og elektronisk adgang og på et sprog, der er gængs i internationale finans kredse, til komplette oplysninger om de love og administrative bestemmelser, som specifikt gælder for de ordninger, som er fastlagt med hensyn til markedsføringen af andele af investeringsinstitutter i værtslandet. Ansvar, der relaterer sig til sådanne offentliggørelser, bør omfattes af national ret.

(66) For at lette investeringsinstitutters adgang til andre medlemsstaters markeder bør investeringsinstituttet være forpligtet til kun at oversætte den centrale investorinformation til det eller et af de officielle sprog i investeringsinstituttets værtsland eller til et sprog, der er godkendt af værtslandets kompetente myndigheder. Den centrale investorinformation bør indeholde nærmere oplysninger om, på hvilke(t) sprog de andre obligatoriske dokumenter og supplerende oplysninger foreligger. Ansvar for udarbejdelsen af oversættelser bør ligge hos investeringsinstituttet, der bør tage stilling til, om det er nødvendigt med en simpel eller en autoriseret oversættelse.

(67) For at lette adgangen til andre medlemsstaters markeder er det vigtigt, at der gives oplysning om anmeldelsesgebyrer.

(68) Medlemsstaterne bør træffe de administrative og organisatoriske foranstaltninger, der er nødvendige for at muliggøre et samarbejde mellem de nationale myndigheder og andre medlemsstaters kompetente myndigheder, herunder i form af bilaterale og multilaterale aftaler mellem disse myndigheder, hvilket kan muliggøre frivillig delegation af opgaver.

(69) Det er nødvendigt at styrke konvergensen i de kompetente myndigheders beføjelser for derved at sikre ensartet håndhævelse af dette direktiv i de forskellige medlemsstater. Et fælles minimumssæt af beføjelser, der er i overensstemmelse med de beføjelser, som de kompetente myndigheder tildeles ved anden fællesskabslovgivning om finansielle tjenesteydelser, bør sikre et effektivt tilsyn. Medlemsstaterne bør endvidere fastsætte sanktionsbestemmelser, som kan omfatte strafferetlige eller administrative sanktioner, samt administrative foranstaltninger, som finder anvendelse ved overtrædelser af dette direktiv. Medlemsstater bør ligeledes træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at disse sanktioner håndhæves.

(70) Det er nødvendigt at udbygge bestemmelserne om udveksling af oplysninger mellem de nationale kompetente myndigheder og skærpe deres forpligtelse til at yde hinanden bistand og til at samarbejde.

(71) Der bør af hensyn til den grænseoverskridende levering af tjenesteydelser fastsættes klare beføjelser for de respektive kompetente myndigheder for i overensstemmelse med gældende lovgivning at forhindre enhver form for huller eller overlapninger.

(72) De bestemmelser i dette direktiv, der henviser til kompetente myndigheders effektive varetagelse af deres tilsynsopgaver, omfatter det tilsyn på et konsolideret grundlag, som skal føres med et investeringsinstitut eller selskab, der medvirker ved dettes aktiviteter, når et sådant kræves i henhold til fællesskabsretten. I sådanne tilfælde skal de myndigheder, der anmodes om godkendelse, kunne identificere de myndigheder, der har kompetence til at føre tilsyn på et konsolideret grundlag med dette investeringsinstitut eller et selskab, der medvirker ved dettes aktiviteter.

(73) Princippet om hjemlandstilsyn forudsætter, at de kompetente myndigheder inddrager eller undlader at meddele godkendelse i de tilfælde, hvor det af sådanne forhold som driftsplanen, den geografiske placering eller den faktiske virksomhed, der udøves, klart fremgår, at et investeringsinstitut eller selskab, der medvirker ved dettes aktiviteter, udelukkende har valgt den pågældende medlemsstats retssystem for at unddrage sig de strengere bestemmelser, der gælder i den medlemsstat, hvor det agter at udøve eller allerede udøver størstedelen af sin virksomhed.

(74) Visse handlinger, såsom svig eller insider-handel, vil, selv når de vedrører andre virksomheder end investeringsinstitutter eller selskaber, der medvirker ved deres aktiviteter, kunne indvirke på det finansielle systems stabilitet og integritet.

(75) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke det finansielle systems stabilitet. For at bevare oplysningernes fortrolige karakter bør modtagerne af sådanne udvekslinger dog være meget begrænset.

(76) Det er nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser udvekslingen af oplysninger kan tillades.

(77) Når det er fastsat, at oplysninger kun kan videregives med de kompetente myndigheders udtrykkelige tilladelse, kan disse myndigheder i givet fald betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.

(78) Der bør endvidere tillades udveksling af oplysninger mellem, på den ene side, de kompetente myndigheder og, på den anden side, centralbankerne, organer med lignende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller i givet fald andre offentlige myndigheder, som fører tilsyn med betalingssystemer.

(79) I dette direktiv bør der for myndigheder, der har til opgave at godkende og føre tilsyn med investeringsinstitutter og selskaber, der medvirker ved sådan godkendelse og tilsyn, indføres samme regler om tavshedspligt og samme muligheder for udveksling af oplysninger som dem, der gælder for myndigheder, der har til opgave at godkende og føre tilsyn med kreditinstitutter, investeringsselskaber og forsikringsselskaber.

(80) Med henblik på at styrke tilsynet med investeringsinstitutter eller selskaber, der medvirker ved disses aktiviteter, og beskytte deres kunder bør revisorer i de i direktivet omhandlede tilfælde have pligt til straks at underrette myndighederne, hvis de under udførelsen af deres hverv får kendskab til forhold,

som alvorligt vil kunne skade den finansielle situation eller den administrative og regnskabsmæssige organisation i et investeringsinstitut eller selskab, der medvirker ved dets aktiviteter.

(81) I betragtning af det tilstræbte mål i dette direktiv bør medlemsstaterne fastsætte, at denne pligt gælder i alle tilfælde, hvor en revisor under udførelsen af sit hverv i en virksomhed, som har snævre forbindelser med et investeringsinstitut eller selskab, der medvirker ved dets aktiviteter, konstaterer sådanne forhold.

(82) Revisorernes pligt til under visse omstændigheder at meddele myndighederne oplysninger om visse forhold og beslutninger i et investeringsinstitut eller selskab, der medvirker ved dets aktiviteter, som de har fået kendskab til under udførelsen af deres hverv i en virksomhed, der hverken er et investeringsinstitut eller et selskab, der medvirker ved et investeringsinstituts aktiviteter, ændrer i sig selv hverken arten af deres hverv i den pågældende virksomhed eller den måde, hvorpå de skal udøve deres hverv i virksomheden.

(83) Dette direktiv bør ikke berøre nationale regler om beskatning, herunder ordninger, som medlemsstater kan indføre for at sikre overholdelse af disse regler på deres område.

(84) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁸).

(85) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelse til at vedtage de følgende gennemførelsesforanstaltninger. For så vidt angår administrationsselskaber bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der har til formål at præcisere enkeltheder om organisatoriske krav, risikostyring, interessekonflikter og regler om god skik. For så vidt angår depositarer bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der har til formål at præcisere depositarers forpligtelser i forbindelse med investeringsinstitutter, der administreres af et administrationsselskab, som er etableret i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland og oplysningerne i aftalen mellem depositaren og administrationsselskabet. Disse gennemførelsesforanstaltninger bør fremme en ensartet gennemførelse af administrationsselskabers og depositarers forpligtelser, men bør ikke være en forudsætning for gennemførelsen af administrationsselskabernes ret til at udøve den virksomhed, de er blevet godkendt til i deres hjemland, i hele Fællesskabet ved at etablere filialer eller ved fri udveksling af tjenesteydelser, herunder administration af investeringsinstitutter i en anden medlemsstat.

(86) For så vidt angår fusioner, bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der har til formål at præcisere det nærmere indhold af de oplysninger, deltagerne skal modtage, den form oplysningerne skal have og den måde, hvorpå oplysningerne skal gives til deltagerne.

(87) For så vidt angår master-feeder-strukturer, bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der har til formål at præcisere indholdet af aftalen mellem master-instituttet og feeder-instituttet eller af de interne regler for god forretningsskik, indholdet af aftalen om informationsudveksling mellem enten deres depositarer eller revisorer, hvilke foranstaltninger der kan bidrage til at koordinere timingen af deres beregning og offentliggørelse af nettoværdien for at undgå markedstiming, konsekvenserne af master-instituttets fusion for feeder-instituttets godkendelse, hvilke uregelmæssigheder, der hidrører fra master-instituttet, der skal indberettes til feeder-instituttet, den måde, hvorpå deltagerne skal

modtage oplysninger i tilfælde af en konvertering fra et investeringsinstitut til et feeder-institut, og den form, hvori oplysningerne skal gives, proceduren for værdiansættelse og revision ved overførsel af aktiver fra et feeder-institut til et master-institut samt den rolle, som feeder-institutts depositar spiller i den forbindelse.

(88) For så vidt angår bestemmelserne om oplysningspligt, bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der har til formål at præcisere de specifikke betingelser, der skal være opfyldt, når prospektet udleveres på et andet varigt medium end i papirform eller via et websted, der ikke udgør et varigt medium, den centrale investorinformations nærmere og udtømmende indhold, form og præsentationsmåde, hvor der tages hensyn til de pågældende investeringsinstitutters forskelligartede karakter og sammensætning, og de særlige betingelser, der skal være opfyldt ved udlevering af central investorinformation på et andet varigt medium end i papirform eller via et websted, der ikke udgør et varigt medium.

(89) For så vidt angår anmeldelse, bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger, der har til formål at præcisere omfanget af de oplysninger om gældende lokale regler, som et værtslands kompetente myndigheder skal offentliggøre, og tekniske oplysninger om, hvordan et værtslands kompetente myndigheder får adgang til opbevarede og opdaterede dokumenter om et investeringsinstitut.

(90) Kommissionen bør ligeledes tillægges beføjelse til herunder at tydeliggøre definitioner og afstemme den anvendte terminologi og omformulere definitioner i overensstemmelse med efterfølgende retsakter om investeringsinstitutter og beslægtede emner.

(91) Da de foranstaltninger, der omhandles i betragtning 85-90, er generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(92) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, idet de indebærer vedtagelse af regler med visse fællestræk, der skal anvendes på fællesskabsplan, og kan derfor på grund af disse reglers omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(93) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til de direktiver, der omarbejdes. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der ikke er ændret, følger af de tidligere direktiver.

(94) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag III, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret og anvendelse af direktiverne.

(95) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning⁹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

	INDHOLD
KAPITEL I	GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER
KAPITEL II	GODKENDELSE AF ET INVESTERINGSINSTITUT
KAPITEL III	FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL ADMINISTRATIONSSKABER
AFDELING 1	Betingelser for at påbegynde virksomhed
AFDELING 2	Forbindelser med tredjelande
AFDELING 3	Betingelser for udøvelse af virksomhed
AFDELING 4	Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser
KAPITEL IV	FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL DEPOSITAREN
KAPITEL V	FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL INVESTERINGSSKABER
AFDELING 1	Betingelser for at påbegynde virksomhed
AFDELING 2	Betingelser for udøvelse af virksomhed
AFDELING 3	Forpligtelser med hensyn til depositaren
KAPITEL VI	FUSIONER AF INVESTERINGSINSTITUTTER
AFDELING 1	Princip, tilladelse og godkendelse
AFDELING 2	Tredjepartskontrol, information til deltagerne og andre rettigheder for deltagerne
AFDELING 3	Omkostninger og ikrafttræden
KAPITEL VII	FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL INVESTERINGSINSTITUTTERS INVESTERINGS-POLITIK
KAPITEL VIII	MASTER-FEEDER-STRUKTURER
AFDELING 1	Anvendelsesområde og godkendelse
AFDELING 2	Fælles bestemmelser for feeder- og master-institutter
AFDELING 3	Depositarer og revisorer
AFDELING 4	Obligatoriske oplysninger og markedsføringsmateriale fra feeder-instituttet
AFDELING 5	Konvertering af eksisterende investeringsinstitutter til feeder-institutter og ændring af master-institutter
AFDELING 6	Forpligtelser og kompetente myndigheder
KAPITEL IX	FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL OPLYSNINGER TIL INVESTORER
AFDELING 1	Offentliggørelse af prospekt og periodiske beretninger
AFDELING 2	Offentliggørelse af andre oplysninger
AFDELING 3	Central investorerinformation
KAPITEL X	INVESTERINGSINSTITUTTERS ALMINDELIGE FORPLIGTELSE

KAPITEL XI	SÆRLIGE BESTEMMELSER FOR INVESTERINGSINSTITUTTER, SOM MARKEDSFØRER DERES ANDELE I ANDRE MEDLEMSSTATER END DEM, HVOR DE ER ETABLERET
KAPITEL XII	BESTEMMELSER VEDRØRENDE DE MYNDIGHEDER, SOM UDSTEDER TILLADELSER OG FØRER TILSYN
KAPITEL XIII	DET EUROPÆISKE VÆRDIPAPIRUDVALG
KAPITEL XIV	UNDTAGELSESBESTEMMELSER, OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER
AFDELING 1	Undtagelsesbestemmelser
AFDELING 2	Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser
BILAG I	Skema A og B
BILAG II	Opgaver i forbindelse med kollektiv porteføljeforvaltning
BILAG III	
Del A	Ophævet direktiv med ændringer
Del B	Frister for gennemførelse i national ret og anvendelse
BILAG IV	Sammenligningstabel

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

1. Dette direktiv finder anvendelse på institutter for kollektiv investering i værdipapirer (»investeringsinstitutter«), som er etableret på medlemsstaternes område.
2. Ved anvendelsen af dette direktiv og med forbehold af artikel 3 forstås ved investeringsinstitut et foretagende:
 - a) der har som eneste formål at foretage kollektiv investering i værdipapirer eller i andre i artikel 50, stk. 1, nævnte likvide finansielle aktiver af kapital tilvejebragt ved henvendelse til offentligheden, og hvis virksomhed bygger på princippet om risikospredning, og
 - b) hvis andele på forlangende af ihændehaverne tilbagekøbes eller indløses direkte eller indirekte for midler af disse institutters aktiver. Det forhold, at et investeringsinstitut træffer foranstaltninger med henblik på, at kursværdien for dets andele ikke afviger væsentligt fra nettoværdien, ligestilles med sådanne tilbagekøb eller indløsninger.

Medlemsstaterne kan tillade, at investeringsselskaber består af flere investeringsafdelinger.

3. De i stk. 2 nævnte institutter kan oprettes i henhold til aftale (investeringsfonde administreret af administrationsselskaber), som »trusts« (»unit trusts«) eller i henhold til vedtægter (investeringselskaber).

I henhold til dette direktiv omfatter:

- a) udtrykket »investeringsfond« ligeledes begrebet »unit trust«
- b) udtrykket »andele« i investeringsinstitutter ligeledes aktier i investeringsinstitutter.

4. Dette direktiv omfatter ikke investeringsselskaber, hvis aktiver gennem datterselskaber hovedsagelig investeres i andre værdier end værdipapirer.
5. Medlemsstaterne forbyder investeringsinstitutter, der er omfattet af dette direktiv, at ændre status til investeringsinstitutter, som ikke er underlagt dette direktiv.
6. Med forbehold af bestemmelserne i fællesskabsretten om kapitalbevægelser og bestemmelserne i artikel 91 og 92 og artikel 108, stk. 1, andet afsnit, fastsætter en medlemsstat ikke andre bestemmelser på det område, der omfattes af direktivet, for investeringsinstitutter, der er etableret i en anden medlemsstat, eller for sådanne investeringsinstitutters andele, såfremt disse investeringsinstitutter markedsfører deres enheder på den pågældende medlemsstats område.
7. Med forbehold af dette kapitel kan medlemsstaterne for investeringsinstitutter, der er etableret på deres eget område, fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv, samt supplerende bestemmelser, såfremt sådanne bestemmelser finder almindelig anvendelse og ikke strider mod bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 2

1. I dette direktiv forstås ved:

- a) »depositar«: et foretagende, som har fået overdraget de opgaver, der er fastsat i artikel 22 og 32, og som er underlagt de øvrige bestemmelser i kapitel IV og kapitel V, afdeling 3
- b) »administrationsselskab«: et selskab, hvis almindelige virksomhed er administration af investeringsinstitutter i form af investeringsfonde eller investeringsselskaber (kollektiv porteføljeforvaltning for investeringsinstitutter)
- c) »et administrationsselskabs hjemland«: den medlemsstat, hvor administrationsselskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted
- d) »et administrationsselskabs værtsland«: en medlemsstat, som ikke er hjemlandet, og hvor administrationsselskabet har en filial eller præsterer tjenesteydelser
- e) »et investeringsinstituts hjemland«: den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet har opnået godkendelse i henhold til artikel 5
- f) »et investeringsinstituts værtsland«: en medlemsstat, som ikke er investeringsinstituttets hjemland, hvor andelene i investeringsselskabet markedsføres
- g) »filial«: en afdeling, som retligt udgør en ikke-selvstændig del af et administrationsselskab, og som præsterer tjenesteydelser af den art, som administrationsselskabet er godkendt til
- h) »kompetente myndigheder«: de myndigheder, som de enkelte medlemsstater udpeger i henhold til artikel 97
- i) »snævre forbindelser«: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden enten gennem:

-
- i) »kapitalinteresser«, hvorved forstås besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen, enten direkte eller gennem kontrol, eller
- ii) »kontrol«, hvorved forstås den forbindelse, der består mellem et »moderselskab« og et »datterselskab« som defineret i artikel 1 og 2 i Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber¹⁰⁾ og i alle de i artikel 1, stk. 1 og 2, i direktiv 83/349/EØF nævnte tilfælde, eller en forbindelse mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed
- j) »kvalificeret deltagelse«: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne i et administrationsselskab eller en besiddelse, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af det administrationsselskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse
- k) »startkapital«: kapital som omhandlet i artikel 57, litra a) og b), i direktiv 2006/48/EF
- l) »egenkapital«: egenkapital som omhandlet i afsnit V, kapitel 2, del 1, i direktiv 2006/48/EF
- m) »varigt medium«: en indretning, der sætter en investor i stand til at lagre oplysninger, som er sendt til denne investor personligt, så de er tilgængelige i en periode, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- n) »værdipapirer«:
- i) aktier og andre værdipapirer, der kan sidestilles med aktier (aktier)
- ii) obligationer og andre former for standardiseret gæld (debt securities, obligationer)
- iii) alle andre omsættelige værdipapirer, der giver ret til at erhverve sådanne værdipapirer ved tegning eller ombytning
- o) »pengemarkedsinstrumenter«: instrumenter, der normalt handles på pengemarkedet, er likvide og kan værdiansættes til enhver tid.
- p) »fusioner«:
- i) en transaktion, hvorved et eller flere investeringsinstitutter eller investeringsafdelinger heraf (»det/de ophørende investeringsinstitut(ter)«) ved opløsning uden likvidation overdrager alle deres aktiver og passiver til et andet eksisterende investeringsinstitut eller en investeringsafdeling heraf (»det fortsættende investeringsinstitut«) til gengæld for, at deres deltagere tildeles andele i det fortsættende investeringsinstitut og eventuelt et kontant beløb, der ikke overstiger 10 % af nettoværdien af disse andele eller aktier
- ii) en transaktion, hvorved to eller flere investeringsinstitutter eller investeringsafdelinger heraf (»det/de ophørende investeringsinstitut(ter)«) ved opløsning uden likvidation overdrager alle deres aktiver og passiver til et investeringsinstitut, som de danner, eller en investeringsafdeling heraf (»det fortsættende investeringsinstitut«) til gengæld for, at deres deltagere tildeles andele i det fortsættende investeringsinstitut og eventuelt et kontant beløb, der ikke overstiger 10 % af nettoværdien af disse andele
- iii) en transaktion, hvorved et eller flere investeringsinstitutter eller investeringsafdelinger heraf (»det/de ophørende investeringsinstitut(ter)«), der forsætter med at eksistere, indtil passiverne er blevet indfriet,

overdrager deres nettoaktiver til en anden investeringsafdeling i det samme investeringsinstitut, til et investeringsinstitut, som de opretter, eller et andet eksisterende investeringsinstitut eller en investeringsafdeling heraf (»det fortsættende investeringsinstitut«)

q) »grænseoverskridende fusion«:

i) en fusion af investeringsinstitutter, hvoraf mindst to er etableret i forskellige medlemsstater, eller

ii) der er etableret i samme medlemsstat, til et nyt investeringsinstitut, der er etableret i en anden medlemsstat

r) »national fusion«: en fusion af investeringsinstitutter, der er etableret i samme medlemsstat, hvor mindst et af de involverede investeringsinstitutter er blevet anmeldt i henhold til artikel 93.

2. Med henblik på stk. 1, litra b), omfatter et administrationsselskabs almindelige virksomhed de opgaver, der henvises til i bilag II.

3. Med henblik på stk. 1, litra g), betragtes flere afdelinger, som i en og samme medlemsstat oprettes af et administrationsselskab med hovedkontor i en anden medlemsstat, som én filial.

4. Med henblik på stk. 1, litra i), nr. ii), finder følgende anvendelse:

a) et datterselskab af et datterselskab anses også for at være et datterselskab af det moderselskab, som står i spidsen for disse foretagender

b) en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol, betragtes ligeledes som en snæver forbindelse.

5. Med henblik på stk. 1, litra j), tages der hensyn til de stemmerettigheder, der er omhandlet i artikel 9 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked¹¹⁾.

6. Med henblik på stk. 1, litra l), finder artikel 13-16 i direktiv 2006/49/EF tilsvarende anvendelse.

7. Med henblik på stk. 1, litra n), omfatter værdipapirer ikke de teknikker og instrumenter, der er omhandlet i artikel 51.

Artikel 3

Følgende institutter anses ikke for omfattet af dette direktiv:

a) lukkede institutter for kollektiv investering

b) institutter for kollektiv investering, der tilvejebringer kapital uden at søge at tilbyde deres andele til offentligheden i Fællesskabet eller en del af dette

c) institutter for kollektiv investering, hvis andele i henhold til fondsbestemmelserne eller investeringselskabers vedtægter kun må sælges til offentligheden i tredjelande

- d) de kategorier af institutter for kollektiv investering, der er fastlagt i bestemmelserne i den medlemsstat, hvor sådanne institutter for kollektiv investering er etableret, og for hvilke reglerne i kapitel VII og artikel 83 på grund af institutternes investerings- og låneoptagelsespolitik er uhensigtsmæssige.

Artikel 4

Ved anvendelsen af dette direktiv betragtes et investeringsinstitut som værende etableret i sit hjemland.

KAPITEL II

GODKENDELSE AF ET INVESTERINGSINSTITUT

Artikel 5

1. Et investeringsinstitut skal for at kunne udøve sin virksomhed være godkendt i overensstemmelse med dette direktiv.

En sådan godkendelse har gyldighed i samtlige medlemsstater.

2. En investeringsfonds godkendelse er betinget af, at de kompetente myndigheder i dens hjemland har godkendt administrationsselskabets ansøgning om at administrere denne investeringsfond, fondsbestemmelserne samt valget af depositar. Et investeringssselskabs godkendelse er betinget af, at de kompetente myndigheder i dets hjemland har godkendt dets vedtægter og valget af depositar og, hvor dette er relevant, det udpegede administrationsselskabs ansøgning om at administrere dette investeringsselskab.

3. Uden at det berører stk. 2, skal de kompetente myndigheder i investeringsinstitutets hjemland tage stilling til administrationsselskabets ansøgning om at administrere investeringsinstitutet i henhold til artikel 20, hvis et investeringsinstitut ikke er oprettet i administrationsselskabets hjemland. Det skal ikke være en betingelse for godkendelse, at investeringsinstitutet administreres af et administrationsselskab, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i investeringsinstitutets hjemland, eller at administrationsselskabet udfører eller delegerer visse aktiviteter i investeringsinstitutets hjemland.

4. De kompetente myndigheder i investeringsinstitutets hjemland skal ikke godkende et investeringsinstitut, hvis:

- a) de konstaterer, at investeringsselskabet ikke opfylder betingelserne i kapitel V, eller
- b) administrationsselskabet ikke er godkendt til at administrere investeringsinstitutter i sit hjemland.

Uden at det berører artikel 29, stk. 2, skal administrationsselskabet eller, hvor dette er relevant, investeringsselskabet inden to måneder efter indgivelsen af fyldestgørende ansøgning have meddelelse om, hvorvidt der meddeles godkendelse af investeringsinstitutet.

De kompetente myndigheder i investeringsinstitutets hjemland godkender ikke et investeringsinstitut, hvis medlemmerne af depositarens ledelse ikke har et tilstrækkeligt godt omdømme eller ikke har fyldestgørende erfaring også i forbindelse med den type investeringsinstitutter, der skal administreres. Med henblik herpå meddeles de kompetente myndigheder straks navnene på medlemmerne af depositarens ledelse såvel som enhver udskiftning inden for ledelsen.

Ved medlemmer af ledelsen forstås de personer, som i medfør af lov eller vedtægter repræsenterer depositaren, eller som rent faktisk fastsætter retningslinjerne for depositarens virksomhed.

5. De kompetente myndigheder i investeringsinstitutets hjemland undlader at give godkendelse, hvis investeringsinstitutet retligt (f.eks. gennem fondsbestemmelserne eller vedtægterne) er forhindret i at markedsføre sine andele i instituttets hjemland.

6. Enhver udskiftning af administrationsselskab eller af depositar såvel som enhver ændring af fondsbestemmelserne eller af vedtægterne for et investeringsselskab skal godkendes af de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland.

7. Medlemsstaterne sikrer, at tilstrækkelige oplysninger om de love, bestemmelser og administrative bestemmelser i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, som vedrører investeringsinstitutters oprettelse og drift, er lettilgængelige fra andre steder eller via elektroniske midler. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne oplysninger mindst er til rådighed på et sprog, der er gængs i internationale finanskredse, leveres på en klar og utvetydig måde og er ajourførte.

KAPITEL III

FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL ADMINISTRATIONSSELSKABER

AFDELING 1

Betingelser for at påbegynde virksomhed

Artikel 6

1. Et administrationsselskab må først påbegynde sin virksomhed, når det er godkendt af de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland. En godkendelse, der gives et administrationsselskab i overensstemmelse med dette direktiv, har gyldighed i samtlige medlemsstater.

2. Administrationsselskabets virksomhed indskrænker sig til administration af investeringsinstitutter, der er godkendt i henhold til dette direktiv, bortset fra yderligere administration af andre kollektive investeringsforetagender, der ikke er omfattet af nærværende direktiv, og for hvilke administrationsselskabet er underlagt tilsyn, men hvis andele ikke kan markedsføres i andre medlemsstater i medfør af direktivet.

Administration af investeringsinstitutter omfatter de i bilag II anførte opgaver.

3. Uanset stk. 2 kan medlemsstaterne tillade, at administrationsselskaber ud over administrationen af investeringsinstitutter præsterer følgende tjenesteydelser:

- a) administration af investeringsporteføljer, herunder pensionsfondes porteføljer, med en skønsberegning fastlagt i de mandater, som investorerne har givet på individuelt grundlag, hvis disse porteføljer omfatter et eller flere af de instrumenter, der er anført i afdeling C i bilag I til direktiv 2004/39/EF, og
- b) som accessoriske tjenesteydelser:
 - i) investeringsrådgivning om et eller flere af instrumenterne i afdeling C i bilag I til direktiv 2004/39/EF

ii) opbevaring og forvaltning af andele i institutter for kollektiv investering.

Administrationsselskaber skal ikke godkendes i henhold til dette direktiv til udelukkende at præstere de tjenesteydelser, der henvises til i dette stykke, eller til at præstere accessoriske tjenesteydelser uden at være godkendt til de tjenesteydelser, der er omhandlet i første afsnit, litra a).

4. Artikel 2, stk. 2, og artikel 12, 13 og 19 i direktiv 2004/39/EF finder anvendelse på administrationsselskabers præstation af de tjenesteydelser, der er omhandlet i stk. 3.

Artikel 7

1. Med forbehold af andre generelle betingelser i de nationale lovgivninger må de kompetente myndigheder ikke godkende et administrationsselskab, medmindre følgende betingelser er opfyldt:

a) administrationsselskabet har en startkapital på mindst 125 000 EUR, idet der tages hensyn til følgende:

i) hvis værdien af administrationsselskabets porteføljer overstiger 250 000 000 EUR, er administrationsselskabet forpligtet til at besidde yderligere egenkapital, der er på 0,02 % af den del af værdien af administrationsselskabets porteføljer, der overstiger 250 000 000 EUR, men den foreskrevne startkapital og det yderligere beløb må imidlertid ikke overstige 10 000 000 EUR

ii) følgende porteføljer anses i dette stykke for at udgøre administrationsselskabets porteføljer:

— investeringsfonde, der administreres af administrationsselskabet, herunder porteføljer, det har delegeret til tredjemand at forvalte, men ikke porteføljer, for hvilke det selv har fået tildeleret forvaltningsansvaret

— investeringsselskaber, for hvilke administrationsselskabet er udpeget som administrationsselskab

— andre institutter for kollektiv investering, der administreres af administrationsselskabet, herunder porteføljer, det har delegeret til tredjemand at forvalte, men ikke porteføljer, for hvilke det selv har fået tildeleret forvaltningsansvaret

iii) uanset det beløb, der følger af disse krav, må administrationsselskabets egenkapital på intet tidspunkt være mindre end det beløb, der er fastsat i artikel 21 i direktiv 2006/49/EF

b) de personer, der faktisk leder administrationsselskabets forretninger, har et tilstrækkeligt godt omdømme og fyldestgørende erfaring også i forbindelse med den type investeringsinstitutter, der administreres af administrationsselskabet, navnene på disse personer såvel som enhver udskiftning af dem anmeldes straks til de kompetente myndigheder og administrationsselskabets forretningspolitik fastlægges af mindst to personer, der opfylder disse betingelser

c) ansøgningen om godkendelse ledsages af en aktivitetsplan, hvori bl.a. administrationsselskabets organisatoriske struktur angives, og

d) administrationsselskabets hovedkontor og vedtægtsmæssige hjemsted findes i samme medlemsstat.

Med henblik på første afsnit, litra a), kan medlemsstaterne give administrationsselskaber tilladelse til ikke at besidde op til 50 % af den yderligere egenkapital, der er nævnt i litra a), nr. i), hvis de har modtaget en garanti af tilsvarende størrelse fra et kreditinstitut eller et forsikringsselskab; kreditinstitutterne eller forsikringsselskaberne skal have deres vedtægtsmæssige hjemsted i en medlemsstat eller et tredjeland, forudsat at det er underkastet tilsynsregler, der af de kompetente myndigheder betragtes som svarende til reglerne i fællesskabslovgivningen.

2. Foreligger der snævre forbindelser mellem et administrationsselskab og andre fysiske eller juridiske personer, giver de kompetente myndigheder kun deres godkendelse, hvis disse snævre forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

De kompetente myndigheder afslår ligeledes at give godkendelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som administrationsselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med håndhævelsen heraf.

De kompetente myndigheder kræver, at administrationsselskaberne giver dem de oplysninger, de har brug for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i dette stykke omhandlede betingelser stadig er opfyldt.

3. De kompetente myndigheder underretter ansøgeren inden seks måneder efter indgivelsen af en fyldestgørende ansøgning om, hvorvidt der kan meddeles godkendelse. Hvis godkendelse nægtes, skal dette begrundes.
4. Når godkendelse er givet, kan administrationsselskabet straks påbegynde sin virksomhed.
5. De kompetente myndigheder kan kun inddrage godkendelsen af et administrationsselskab, der omfattes af dette direktiv, hvis selskabet
 - a) ikke gør brug af godkendelsen inden for en frist på 12 måneder, eller det udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet den virksomhed, der er omfattet af dette direktiv, i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelse om, at godkendelse bortfalder i sådanne tilfælde
 - b) har opnået godkendelse ved brug af urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis
 - c) ikke længere opfylder de betingelser, hvorunder godkendelsen blev givet
 - d) ikke længere overholder bestemmelserne i direktiv 2006/49/EF, hvis godkendelsen også omfatter skønsmæssig porteføljeforvaltning som anført i artikel 6, stk. 3, første afsnit, litra a), i dette direktiv
 - e) har gjort sig skyldig i alvorlige eller systematiske overtrædelser af de regler, der er fastsat i medfør af dette direktiv, eller
 - f) falder ind under et af de andre tilfælde, som medfører, at godkendelsen inddrages i henhold til national lovgivning.

Artikel 8

1. De kompetente myndigheder giver ikke et administrationsselskab godkendelse til at påbegynde virksomhed som administrationsselskab, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte er kvalificerede deltagere, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Hvis de kompetente myndigheder under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af administrationsselskabet ikke er overbevist om de i første afsnit nævnte aktionærers eller selskabsdeltageres egnethed, afslår de at give godkendelse.

2. Medlemsstaterne må ikke over for filialer af administrationsselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet — når disse påbegynder eller allerede udøver virksomhed — anvende bestemmelser, der medfører en gunstigere behandling end den, som gives filialer af administrationsselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat.
3. Der skal finde forudgående konsultation sted med de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat med hensyn til godkendelse af et administrationsselskab, der
 - a) er datterselskab af et andet administrationsselskab, et investeringsselskab, et kreditinstitut eller et forsikringsselskab, der er godkendt i en anden medlemsstat
 - b) er datterselskab af et moderselskab for et andet administrationsselskab, et investeringsselskab, et kreditinstitut eller et forsikringsselskab, der er godkendt i en anden medlemsstat, eller
 - c) et selskab, der kontrolleres af de samme fysiske eller juridiske personer, som kontrollerer et andet administrationsselskab, et investeringsselskab, et kreditinstitut eller et forsikringsselskab, der er godkendt i en anden medlemsstat.

AFDELING 2

Forbindelser med tredjelande

Artikel 9

1. Forbindelserne med tredjelande reguleres i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i artikel 15 i direktiv 2004/39/EF.

Ved anvendelsen af nærværende direktiv forstås udtrykkene »investeringselskab« og »investeringselskaber« i artikel 15 i direktiv 2004/39/EF som henholdsvis »administrationsselskab« og »administrationsselskaber«. Udtrykket »ydelse af investeringservice« omhandlet i artikel 15, stk. 1, i direktiv 2004/39/EF forstås som »levering af tjenesteydelser«.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som investeringsinstitutter møder i forbindelse med markedsføringen af deres andele i et tredjeland.

AFDELING 3

Betingelser for udøvelse af virksomhed

Artikel 10

1. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland kræver, at administrationsselskaber, som de har godkendt, til stadighed opfylder de i artikel 6 og artikel 7, stk. 1 og 2, nævnte betingelser.

Et administrationsselskabs egenkapital skal ikke falde til under det niveau, der er nævnt i artikel 7, stk. 1, litra a). Hvis dette alligevel sker, kan de kompetente myndigheder, hvis omstændighederne gør det berettiget, indrømme sådanne selskaber en begrænset periode, hvori de kan afhjælpe situationen eller ophøre med deres virksomhed.

2. Ansvar for tilsyn med et administrationsselskab påhviler de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland, uanset om administrationsselskabet etablerer en filial eller udfører tjenesteydelser eller ej i en anden medlemsstat, uden at dette berører de bestemmelser i dette direktiv, der pålægger de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland et ansvar.

Artikel 11

1. Kvalificeret deltagelse i administrationsselskaber er underlagt bestemmelserne i artikel 10, 10a og 10b i direktiv 2004/39/EF.

2. Ved anvendelsen af nærværende direktiv forstås udtrykkene »investeringselskab« og »investeringselskaber« omhandlet i artikel 10 i direktiv 2004/39/EF som henholdsvis »administrationsselskab« og »administrationsselskaber«.

Artikel 12

1. Hvert medlemsstat udarbejder tilsynsregler for administration af investeringsinstitutter, der er godkendt i henhold til dette direktiv, som til enhver tid skal efterleves af administrationsselskaber, der er godkendt i den pågældende medlemsstat.

De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland kræver således også under hensyntagen til karakteren af de investeringsinstitutter, der administreres af et administrationsselskab, navnlig at selskabet:

- a) har en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis, kontrol- og sikringsforanstaltninger på edb-området samt fyldestgørende interne kontrolprocedurer, herunder navnlig regler for de ansattes personlige transaktioner eller for besiddelse eller administration af investeringer i finansielle instrumenter med henblik på investering for egen regning, og som mindst sikrer, at enhver transaktion, der implicerer investeringsinstituttet, kan rekonstrueres med hensyn til oprindelse, implicerede parter, art samt tid og sted for gennemførelsen, og at aktiver i investeringsinstitutter, der administreres af administrationsselskaber, investeres i overensstemmelse med fondsbestemmelserne eller vedtægterne og gældende ret
 - b) er struktureret og organiseret med henblik på at minimere risikoen for, at investeringsinstitutternes eller kundernes interesser skades på grund af interessekonflikter mellem selskabet og dets kunder, mellem to af dets kunder, mellem en af dets kunder og et investeringsinstitut eller mellem to investeringsinstitutter.
2. Administrationsselskaber, hvis godkendelse også omfatter den i artikel 6, stk. 3, første afsnit, litra a), omhandlede skønsmæssige porteføljevaltning, skal:
- a) ikke være tilladt at investere hele investors portefølje eller en del heraf i andele i institutter for kollektiv investering, som de administrerer, medmindre kunden generelt accepterer dette på forhånd
 - b) for så vidt angår de tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 3, være underlagt bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger¹²⁾.
3. Uden at det berører artikel 116 vedtager Kommissionen inden den 1. juli 2010 gennemførelsesforanstaltninger, der fastlægger procedurer og ordninger nævnt i stk. 1, andet afsnit, litra a), og strukturer og organisatoriske krav for at minimere interessekonflikter nævnt i stk. 1, andet afsnit, litra b).

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 13

1. Hvis lovgivningen i administrationsselskabets hjemland tillader, at administrationsselskaber — med henblik på at udøve selskabernes virksomhed mere effektivt — delegerer til tredjemand på deres vegne at udøve en eller flere af sine egne opgaver, skal alle følgende betingelser være opfyldt:
 - a) administrationsselskabet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet på en passende måde, de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland videregiver straks oplysningerne til de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland
 - b) mandatet må ikke hindre et effektivt tilsyn med administrationsselskabet, og må navnlig ikke forhindre administrationsselskabet i at virke, eller investeringsinstituttet i at blive administreret, i investorernes interesse
 - c) når delegationen vedrører investeringsforvaltningen, må den kun delegeres til selskaber, som er godkendt eller registreret med henblik på forvaltning af aktiver og underlagt tilsyn; delegationen skal være i overensstemmelse med investeringsfordelingskriterier, der med jævne mellemrum fastlægges af administrationsselskaberne
 - d) når mandatet vedrører investeringsforvaltningen og delegeres til et foretagende i et tredjeland, skal der sikres samarbejde mellem de involverede tilsynsmyndigheder
 - e) der skal ikke for så vidt angår kerneopgaven investeringsforvaltning gives mandat til depositaren eller til andre foretagender, hvis interesser kan være i strid med administrationsselskabets eller deltagerens interesser

- f) der skal gælde foranstaltninger, der giver de personer, der leder administrationsselskabets virksomhed, mulighed for på et hvilket som helst tidspunkt reelt at overvåge den virksomhed, der udøves af det foretagende, mandatet er givet til
 - g) mandatet skal ikke hindre personer, der leder administrationsselskabets virksomhed, i på et hvilket som helst tidspunkt at give yderligere instrukser til det foretagende, som opgaver er uddelegeret til, eller at trække mandatet tilbage med øjeblikkelig virkning, hvis det er i investorernes interesse
 - h) under hensyntagen til karakteren af de opgaver, der skal delegeres, skal det foretagende, som opgaver uddelegeres til, være kvalificeret til og i stand til at varetage de pågældende opgaver
 - i) i investeringsinstitutternes prospekter opføres de opgaver, som administrationsselskabet har fået lov til at delegere i overensstemmelse med denne artikel.
2. Administrationsselskabets eller depositarens forpligtelser berøres under ingen omstændigheder af, at administrationsselskabet har delegeret opgaver til tredjemand. Administrationsselskabet må ikke delegere så mange af sine opgaver, at det blot fungerer som et tomt selskab.

Artikel 14

1. Hver medlemsstat fastlægger regler for god forretningskik, som administrationsselskaber, der er godkendt i den pågældende medlemsstat, til enhver tid skal overholde. Sådanne regler sikrer som minimum, at principperne i dette stykke gennemføres. Disse principper sikrer, at et administrationsselskab:
- a) handler ærligt og retfærdigt ved at udøve sin forretningsvirksomhed således, at det bedst muligt varetager interesserne for de investeringsinstitutter, det administrerer, og således at markedets integritet sikres
 - b) handler med passende dygtighed, omhu og hurtighed, således at det bedst muligt varetager interesserne for de investeringsinstitutter, det administrerer, og således at markedets integritet sikres
 - c) råder over og effektivt anvender de ressourcer og procedurer, som er nødvendige for en tilfredsstillende udøvelse af sin virksomhed
 - d) forsøger at undgå interessekonflikter og, hvis de ikke kan undgås, sikrer, at de investeringsinstitutter, det administrerer, behandles retfærdigt, og
 - e) overholder alle de lovgivningsmæssige krav, der gælder for udøvelsen af dets virksomhed, således at det bedst muligt fremmer investorernes interesser og markedets integritet.
2. Uden at det berører artikel 116 vedtager Kommissionen inden den 1. juli 2010 gennemførelsesforanstaltninger med henblik på at sikre, at administrationsselskabet udfører de opgaver, der er fastsat i stk. 1, navnlig at:
- a) fastsætte passende kriterier for at handle ærligt og rimeligt og med behørig færdigheder og behørig omhu i investeringsinstituttets bedste interesser
 - b) fastsætte de principper, der er nødvendige for at sikre, at administrationsselskaber effektivt anvender de ressourcer og procedurer, som er nødvendige for en tilfredsstillende udøvelse af deres virksomhed, og
 - c) definere de trin, som administrationsselskaber med rimelighed kan forventes at tage for at identificere, forebygge, håndtere eller afsløre interessekonflikter samt at fastsætte passende kriterier for at bestemme typerne af interessekonflikter, hvis eksistens kan skade investeringsinstituttets interesser.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 15

Administrationsselskaber eller, hvor det er relevant, investeringsselskaber træffer foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 92 og indfører passende procedurer og ordninger for at sikre, at de behørigt behandler investorklager, og at der ikke er nogen begrænsninger for, at investorer kan udøve deres rettigheder i tilfælde af, at administrationsselskabet er godkendt i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland. Disse foranstaltninger skal sætte investorerne i stand til at indgive klager på det eller et af de officielle sprog i deres medlemsstat.

Administrationsselskaber indfører ligeledes passende procedurer og ordninger for at gøre oplysninger tilgængelige på anmodning fra offentligheden eller kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland.

AFDELING 4

Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser

Artikel 16

1. Medlemsstaterne sikrer, at et administrationsselskab, som dets hjemland har godkendt, må udøve den virksomhed, som det er godkendt til på deres område, enten ved etablering af en filial eller ved fri udveksling af tjenesteydelser.

Hvis et administrationsselskab således godkendt uden at etablere en filial kun tilbyder at markedsføre andele i det investeringsinstitut, som det administrerer, som foreskrevet i bilag II i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland uden at foreslå at udføre andre aktiviteter eller tjenester, er denne markedsføring kun omfattet af kravene i kapitel XI.

2. Medlemsstaterne må ikke gøre etablering af en filial eller fri udveksling af tjenesteydelser betinget af krav om godkendelse eller krav om tilvejebringelse af kapitalindskud eller andre foranstaltninger med tilsvarende virkning.

3. I henhold til de i denne artikel fastsatte betingelser skal et investeringsinstitut frit kunne udpege, eller blive administreret af, et administrationsselskab, der er godkendt i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i dette direktiv, forudsat at dette administrationsselskab opfylder bestemmelserne i:

- a) artikel 17 eller 18, og
- b) artikel 19 og 20.

Artikel 17

1. Foruden at opfylde de i artikel 6 og 7 nævnte betingelser, giver et administrationsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område til at udøve den virksomhed, som det er blevet godkendt til, meddelelse herom til hjemlandets kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne kræver, at et administrationsselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger og dokumenter sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

- a) navnet på den medlemsstat, hvor administrationsselskabet har til hensigt at etablere en filial
- b) en forretningsplan over opgaverne og tjenesteydelserne i henhold til artikel 6, stk. 2 og 3, samt filialens organisatoriske struktur, som indeholder en beskrivelse af risikostyringsprocessen, som er indført af administrationsselskabet. Den skal også indeholde en beskrivelse af de procedurer og foranstaltninger, der er truffet i overensstemmelse med artikel 15
- c) en adresse i administrationsselskabets værtsland, hvorfra der kan rekvireres dokumenter, og
- d) navnene på filialens direktører.

3. Medmindre de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland har grund til at betvivle, at det pågældende administrationsselskabs administrative strukturer og finansielle situation er sunde under hensyn til den påtænkte virksomhed, videresender de de i stk. 2 nævnte oplysninger senest to måneder efter modtagelsen af disse til de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland, og de underretter det berørte administrationsselskab herom. De indsender ligeledes nærmere oplysninger om enhver garantiordning, der har til formål at beskytte investorer.

Hvis de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland nægter at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland, skal de begrunde et sådant afslag over for det berørte administrationsselskab senest to måneder efter modtagelsen af samtlige oplysninger. Et sådant afslag eller ethvert manglende svar kan prøves ved domstolene i administrationsselskabets hjemland.

Hvis et administrationsselskab ønsker at udøve aktiviteten kollektiv porteføljevaltning, som nævnt i bilag II, skal de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland vedlægge dokumentationen, der sendes til de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland, en bekræftelse af, at administrationsselskabet er godkendt i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv samt en beskrivelse af omfanget af administrationsselskabets godkendelse og nærmere oplysninger om begrænsninger i de typer investeringsinstitutter, som administrationsselskabet er godkendt til at administrere.

4. Et administrationsselskab, der udøver aktiviteter gennem en filial på værtslandets område, skal overholde de regler, som administrationsselskabets værtsland har udarbejdet i henhold til artikel 14.

5. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland er ansvarlige for at overvåge overholdelsen af stk. 4.

6. Før en filial af et administrationsselskab påbegynder sin virksomhed, forbereder de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland senest to måneder efter modtagelsen af de i stk. 2 nævnte oplysninger tilsynet med administrationsselskabets overholdelse af de regler, som de har ansvaret for.

7. Så snart meddelelsen fra de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland foreligger, eller ved udløbet af den i stk. 6 nævnte frist, hvis disse myndigheder ikke fremsætter nogen udtalelse, kan filialen etableres og påbegynde sin virksomhed.

8. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), underretter administrationsselskabet skriftligt hjemlandets og værtslandets kompetente myndigheder herom, mindst en måned før den foretages, således at de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland og værtsland kan nå at udtale sig om denne ændring i henhold til henholdsvis stk. 3 og 6.

9. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 3, første afsnit, underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland herom.

De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland opdaterer de oplysninger, der findes i den bekræftelse, der er nævnt i stk. 3, tredje afsnit, og underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland, når der sker en ændring i omfanget af administrationsselskabets godkendelse eller i de nærmere oplysninger om begrænsninger vedrørende typerne af investeringsinstitutter, som administrationsselskabet er godkendt til at administrere.

1. Et administrationsselskab, der for første gang ønsker at udøve den virksomhed, som det er godkendt til på en anden medlemsstats område i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, meddeler de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland:
 - a) navnet på den medlemsstat, hvor selskabet har til hensigt at udøve virksomhed, og
 - b) en forretningsplan over de påtænkte opgaver og tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2 og 3, som indeholder en beskrivelse af risikostyringsprocessen, som er indført af administrationsselskabet. Den skal også indeholde en beskrivelse af de procedurer og foranstaltninger, der er truffet i overensstemmelse med artikel 15.
2. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland fremsender senest en måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse denne til de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland.

De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland fremsender ligeledes nærmere oplysninger om relevante garantiordninger, der har til formål at beskytte investorer.

Hvis et administrationsselskab ønsker at udøve aktiviteten kollektiv porteføljeforvaltning, som nævnt i bilag II, skal de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland vedlægge dokumentationen, der sendes til de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland, en bekræftelse af, at administrationsselskabet er godkendt i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, samt en beskrivelse af omfanget af administrationsselskabets godkendelse og nærmere oplysninger om begrænsninger i de typer investeringsinstitutter, som administrationsselskabet er godkendt til at administrere.

Uanset artikel 20 og 93 kan administrationsselskabet herefter påbegynde sin virksomhed i administrationsselskabets værtsland.

3. Et administrationsselskab, der udøver aktiviteter i henhold til princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, skal overholde de regler, der er udfærdiget af administrationsselskabets hjemland i overensstemmelse med artikel 14.
4. Hvis indholdet af de oplysninger, der er meddelt i henhold til stk. 1, litra b), ændres, underretter administrationsselskabet skriftligt hjemlandets og værtslandets kompetente myndigheder herom, inden ændringen foretages. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland opdaterer de oplysninger, der findes i den bekræftelse, der er nævnt i stk. 2, og underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland, når der sker en ændring i omfanget af administrationsselskabets godkendelse eller i de nærmere oplysninger om begrænsninger vedrørende typerne af investeringsinstitutter, som administrationsselskabet er godkendt til at administrere.

Artikel 19

1. Et administrationsselskab, som udøver aktiviteten kollektiv porteføljeforvaltning på tværs af grænser ved oprettelse af en filial eller som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, skal overholde de regler i administrationsselskabets hjemland, som vedrører administrationsselskabets organisering, herunder delegeringsordninger, risikostyringsprocedurer, tilsynsregler og tilsyn, procedurer nævnt i artikel 12 og administrationsselskabets rapporteringskrav. Disse regler skal ikke være strengere, end de der gælder for administrationsselskaber, som udelukkende udøver deres virksomhed i deres hjemland.
2. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland har ansvaret for at overvåge overholdelsen stk. 1.
3. Et administrationsselskab, der udøver aktiviteten kollektiv porteføljeforvaltning på tværs af grænser ved etablering af en filial eller i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser, skal overholde de regler

i investeringsinstituttets hjemland, som vedrører investeringsinstituttets oprettelse og drift, navnlig de regler, der gælder for:

- a) etablering og godkendelse af investeringsinstituttet
- b) udstedelse og indløsning af andele og aktier
- c) investeringspolitikker og -grænser, herunder beregningen af samlet risikoudsættelse og løftestangs-effekt
- d) begrænsninger vedrørende låntagning, långivning og handel uden dækning
- e) værdiansættelse af aktiver og investeringsinstituttets regnskabsføring
- f) beregning af udstedelses- eller indløsningskursen, og fejl i beregningen af nettoværdien og relevante investorgarantiordninger
- g) udlodning eller geninvestering af udbytte
- h) investeringsinstituttets indberetnings- og offentliggørelseskrav, herunder prospektet, central investorerinformation og periodiske beretninger
- i) ordninger for markedsføring
- j) forhold til deltagere
- k) fusion og omstrukturering af investeringsinstituttet
- l) investeringsinstituttets opløsning og likvidation
- m) eventuelt deltagerregisterets indhold og form
- n) godkendelses- og tilsynsgebyrer for investeringsinstituttet, og
- o) udøvelse af deltagernes stemmeret og andre deltageres rettigheder med hensyn til litra a)-m).

4. Administrationselskabet overholder de forpligtelser, der er fastsat i fondsbestemmelserne eller i vedtægterne, og de forpligtelser, der er fastsat i prospektet, som skal være i overensstemmelse med gældende lov som nævnt i stk. 1 og 3.

5. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland har ansvaret for at føre tilsyn med, at stk. 3 og 4 overholdes.

6. Administrationsselskabet træffer beslutning om og er ansvarlig for vedtagelsen og gennemførelsen af de ordninger og organisatoriske beslutninger, der er nødvendige for, at administrationsselskabet er i stand til at overholde reglerne vedrørende investeringsinstituttets oprettelse og drift og de forpligtelser, der er fastsat i fondsbestemmelserne eller i vedtægterne, og i forpligtelserne, der er fastsat i prospektet.

7. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland har ansvaret for at føre tilsyn med, at ordningerne og organiseringen af administrationsselskabet er tilstrækkelige, således at administrationsselskabet er i stand til at overholde de forpligtelser og regler, der vedrører oprettelse og drift af alle de investeringsinstitutter, det administrerer.

8. Medlemsstaterne sikrer, at et administrationsselskab, der er godkendt i en medlemsstat, ikke er underlagt yderligere krav fastsat i investeringsinstituttets hjemland vedrørende de forhold, der er omfattet af dette direktiv, undtagen i tilfælde, der udtrykkeligt er nævnt i dette direktiv.

Artikel 20

1. Uden at det berører artikel 5 forsyner et administrationsselskab, som har til hensigt at administrere et investeringsinstitut oprettet i en anden medlemsstat, de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland med følgende dokumentation:

- a) den skriftlige aftale med depositaren, der er nævnt i artikel 23 og 33, og
- b) oplysninger om delegeringsordninger vedrørende opgaver inden for investeringsforvaltning og administration som nævnt i bilag II.

Hvis et administrationsselskab allerede administrerer andre investeringsinstitutter af samme type i investeringsinstituttets hjemland, er henvisning til den allerede leverede dokumentation tilstrækkelig.

2. For så vidt at det er nødvendigt at sikre overholdelse af de regler, som de er ansvarlige for, kan de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland af de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland anmode om afklaring og oplysninger vedrørende den dokumentation, der er nævnt i stk. 1 og på grundlag af den bekræftelse, der er nævnt i artikel 17 og 18 om, hvorvidt den type investeringsinstitut, som der anmodes om godkendelse til, falder inden for rammerne af administrationsselskabets godkendelse. I givet fald fremsætter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland deres udtalelse inden for 10 arbejdsdage fra den oprindelige anmodning.

3. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland kan kun afvise valget af administrationsselskab, hvis:

- a) administrationsselskabet ikke overholder de regler, der falder ind under deres ansvarsområde i henhold til artikel 19
- b) administrationsselskabet ikke er godkendt af de kompetente myndigheder i sit hjemland til at administrere den type investeringsinstitutter, for hvilken der kræves godkendelse, eller
- c) administrationsselskabet ikke har forelagt den dokumentation, der er nævnt i stk. 1.

De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland rådfører sig med de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland, inden de afviser en ansøgning.

4. Administrationsselskabet underretter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland om eventuelle efterfølgende væsentlige ændringer i den dokumentation, der er nævnt i stk. 1.

Artikel 21

1. Et administrationsselskabs værtsland kan — til statistisk brug — kræve, at alle administrationsselskaber, der har en filial på dets område, regelmæssigt indsender en rapport til værtslandets kompetente myndigheder om den virksomhed, de udøver i det værtsland.

2. Et administrationsselskabs værtsland kan kræve, at de administrationsselskaber, der driver virksomhed på dets område gennem etablering af en filial eller som led i den frie udveksling af tjenesteydelser, giver dem de nødvendige oplysninger til kontrol af, om de overholder de bestemmelser under administrationsselskabets værtslands ansvar, der gælder for dem.

Disse krav skal dog ikke være mere vidtgående end dem, de pågældende medlemsstater stiller til selskaber, der er godkendt i den pågældende medlemsstat for at kunne kontrollere, om disse overholder de samme normer.

Administrationsselskaber sikrer, at de procedurer og ordninger, der er omtalt i artikel 15, gør det muligt for de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland at få de oplysninger, der er omhandlet i dette stykke, direkte fra administrationsselskabet.

3. Hvis de kompetente myndigheder i et administrationsselskabs værtsland konstaterer, at et administrationsselskab, der har en filial eller præsterer tjenesteydelser på dets område, ikke overholder en af bestemmelserne under deres ansvar, anmoder de det pågældende administrationsselskab om at bringe det ulovlige forhold til ophør og underrette de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland herom.

4. Nægter det pågældende administrationsselskab at forelægge administrationsselskabets hjemland de oplysninger, der falder ind under deres ansvarsområder eller ikke tager de nødvendige skridt til at bringe

det i stk. 3 nævnte ulovlige forhold til ophør, underretter de kompetente myndigheder i administrationselskabets værtsland de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland herom. Hjemlandets kompetente myndigheder træffer hurtigst muligt de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at administrationsselskabet forelægger de anmodede oplysninger, som administrationsselskabets værtsland har anmodet om i henhold til stk. 2, eller bringer det ulovlige forhold til ophør. Arten af disse foranstaltninger meddeles værtslandets kompetente myndigheder.

5. Hvis det pågældende administrationsselskab til trods for de foranstaltninger, der er truffet af de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland — eller hvis disse foranstaltninger viser sig at være uhensigtsmæssige, eller hjemlandet ikke har truffet nogen foranstaltninger — fortsat nægter at forelægge de oplysninger, som administrationsselskabets værtsland har anmodet om i henhold til stk. 2, eller stadig overtræder de i værtslandet gældende lovbestemmelser som nævnt i samme stykke, kan de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet underretning herom, træffe de foranstaltninger, herunder i henhold til artikel 98 og 99, for at forebygge eller straffe nye ulovligheder, og om nødvendigt forhindre administrationsselskabet i at udføre nye forretninger på dets område. Medlemsstaterne sikrer, at de dokumenter, der er nødvendige for vedtagelsen af disse foranstaltninger, kan forkyndes for administrationsselskaberne på deres område. Hvis den tjenesteydelse, der præsteres i administrationsselskabets værtsland, er administration af et investeringsinstitut, kan værtslandet kræve, at administrationsselskabet skal ophøre med at administrere dette investeringsinstitut.

6. Enhver foranstaltning, der træffes efter stk. 4 eller 5, og hvorved der træffes foranstaltninger eller pålægges sanktioner, begrundes behørigt og meddeles det pågældende administrationsselskab. En sådan foranstaltning skal kunne prøves ved domstolene i den medlemsstat, hvis myndighed har truffet den.

7. Inden den i stk. 3, 4 og 5 fastsatte procedure iværksættes, kan de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland i særligt akutte tilfælde iværksætte de nødvendige forebyggende foranstaltninger for at beskytte investorer og andre, for hvem der udføres tjenesteydelser. Kommissionen og de øvrige berørte medlemsstaters kompetente myndigheder underrettes hurtigst muligt om sådanne foranstaltninger.

Kommissionen kan, efter at have konsulteret de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder, bestemme, at den pågældende medlemsstat skal ændre eller ophæve disse foranstaltninger.

8. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland skal rådføre sig med de kompetente myndigheder i investeringsinstitutts hjemland, inden et administrationsselskabs godkendelse inddrages. I sådanne tilfælde træffer de kompetente myndigheder i investeringsinstitutts hjemland passende foranstaltninger til at beskytte investorenes interesser. Disse foranstaltninger kan omfatte beslutninger om at forhindre det pågældende administrationsselskab i at udføre nye forretninger på dets område.

Hvert andet år udarbejder Kommissionen en rapport om sådanne tilfælde.

9. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen antallet og arten af de tilfælde, hvor der i henhold til artikel 17 nægtes godkendelse eller i henhold til artikel 20 er blevet givet afslag på en ansøgning, og alle foranstaltninger, der er blevet truffet i henhold til stk. 5 i nærværende artikel.

Hvert andet år udarbejder Kommissionen en rapport om sådanne tilfælde.

KAPITEL IV

FORPLIGTELSER MED HENSYN TIL DEPOSITAREN

Artikel 22

1. Investeringsfondens aktiver opbevares hos en depositar.
2. Depositarens ansvar som omhandlet i artikel 24 berøres ikke af, at depositaren overlader opbevaringen af aktiverne eller en del heraf til tredjemand.
3. Depositaren:
 - a) sikrer sig, at salg, udstedelse, tilbagekøb, indløsning og mortifikation af andele, for investeringsfondens regning eller foretaget af administrationsselskabet, foregår i overensstemmelse med gældende national ret og fondsbestemmelserne
 - b) sikrer sig, at værdiansættelsen af andelene foregår i overensstemmelse med gældende national ret og fondsbestemmelserne
 - c) udfører administrationsselskabets instrukser, medmindre disse strider mod gældende national ret og fondsbestemmelserne
 - d) sikrer sig, at modydelsen i forbindelse med transaktioner, der berører investeringsfondens aktiver, modtages inden for den sædvanlige frist
 - e) sikrer sig, at investeringsfondens udbytte anvendes i henhold til gældende national ret og fondsbestemmelserne.

Artikel 23

1. Depositaren skal enten have vedtægtsmæssigt hjemsted eller være etableret i investeringsinstituttets hjemland.
 2. Depositaren skal være et foretagende, der er underkastet tilsynsregler og løbende tilsyn. Depositaren yder tilstrækkelig finansiel og faglig sikkerhed for reelt at kunne udøve hvervet som depositar og til at kunne opfylde de forpligtelser, der følger med bestridelsen af dette hverv.
 3. Medlemsstaterne fastlægger, hvilke kategorier af de i stk. 2 omhandlede foretagender der kan vælges som depositar.
 4. Depositaren gør det muligt for de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland efter anmodning at indhente alle oplysninger, som depositaren har indhentet under udførelsen af sine opgaver, og som er nødvendige for de kompetente myndigheders kontrol af investeringsinstituttets overholdelse af dette direktiv.
 5. Hvor administrationsselskabets hjemland ikke er investeringsinstituttets hjemland, underskriver depositaren en skriftlig aftale med administrationsselskabet om regulering af den informationsudveksling, der er nødvendig for at denne kan udføre de funktioner, som anført i artikel 22 og i andre love, regler eller administrative bestemmelser, som er relevante for depositarer i investeringsinstituttets hjemland.
 6. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger i forhold til de foranstaltninger, der skal træffes af depositaren med henblik på overholdelse af dennes forpligtelser med hensyn til et investeringsinstitut, der administreres af et administrationsselskab etableret i en anden medlemsstat, herunder indholdet i den standardaftale, der skal anvendes af depositaren og administrationsselskabet, jf. stk. 5.
- Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 24

Depositaren er i henhold til den nationale lovgivning i investeringsinstituttets hjemland ansvarlig over for administrationsselskabet og deltagerne for ethvert tab, disse måtte lide som følge af retsstridig, manglende eller mangelfuld opfyldelse af depositarens forpligtelser.

For deltagernes vedkommende kan ansvaret gøres gældende direkte eller indirekte gennem administrationsselskabet, alt efter arten af det juridiske forhold mellem depositaren, administrationsselskabet og deltagerne.

Artikel 25

1. Virksomhed som administrationsselskab og som depositar må ikke udøves af samme selskab.
2. Administrationsselskabet og depositaren handler under udøvelsen af deres respektive virksomhed uafhængigt og udelukkende i deltagernes interesse.

Artikel 26

Det skal ved lov eller i fondsbestemmelserne fastsættes, på hvilke betingelser udskiftning af administrationsselskabet og depositaren kan finde sted, og hvorledes deltagerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning.

KAPITEL V

FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL INVESTERINGSSLELSKABER

AFDELING 1

Betingelser for at påbegynde virksomhed

Artikel 27

Et investeringsselskab må først påbegynde virksomhed, når det er godkendt af de kompetente myndigheder i sit hjemland.

Medlemsstaterne fastsætter, hvilken juridisk form et investeringsselskab skal have.

Investeringsselskabets vedtægtsmæssige hjemsted skal være i investeringsselskabets hjemland.

Artikel 28

Et investeringsselskab må ikke udøve anden virksomhed end den i artikel 1, stk. 2, omhandlede.

Artikel 29

1. Med forbehold af andre generelle betingelser i de nationale lovgivninger må de kompetente myndigheder i investeringsselskabets hjemland ikke godkende et investeringsselskab, der ikke har udpeget et administrationsselskab, medmindre investeringsselskabet har en tilstrækkelig startkapital på mindst 300 000 EUR.

Hvis investeringsselskabet ikke har udpeget et administrationsselskab, der er godkendt i henhold til dette direktiv, finder følgende betingelser anvendelse:

- a) godkendelsen gives ikke, medmindre ansøgningen om godkendelse er ledsaget af en driftsplan, hvori mindst er angivet investeringsselskabets organisatoriske struktur
- b) medlemmerne af investeringsselskabets ledelse skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og fyldestgørende erfaring også i forbindelse med den type forretninger, der udføres af investeringssels-

skabet og med henblik herpå og derfor: anmeldes navnene på medlemmerne af ledelsen såvel som enhver udskiftning af dem straks til de kompetente myndigheder; fastlægges investeringsselskabets forretningspolitik af mindst to personer, der opfylder disse betingelser; og er medlemmerne af ledelsen personer, der i henhold til loven eller vedtægterne repræsenterer investeringsselskabet, eller som faktisk fastlægger selskabets politik, og

- c) i tilfælde, hvor der foreligger snævre forbindelser mellem et investeringsselskab og andre fysiske eller juridiske personer, giver de kompetente myndigheder kun deres godkendelse, hvis disse snævre forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

De kompetente myndigheder i investeringsselskabets hjemland afslår ligeledes at give godkendelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som administrationselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med håndhævelsen heraf.

De kompetente myndigheder i investeringsselskabets hjemland kan kræve, at investeringsselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har brug for.

2. Såfremt investeringsselskabet ikke har udpeget et administrationsselskab, skal investeringsselskabet underrettes inden seks måneder efter indgivelsen af en fyldestgørende ansøgning om, hvorvidt der kan meddeles godkendelse. Hvis godkendelse nægtes, skal dette begrundes.

3. Når godkendelse er givet, kan investeringsselskabet straks påbegynde sin virksomhed.

4. De kompetente myndigheder i investeringsselskabets hjemland kan kun inddrage godkendelsen af et investeringsselskab, der er omfattet af dette direktiv, hvis investeringsselskabet:

- a) ikke gør brug af godkendelsen inden for en frist på 12 måneder, eller det udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet den virksomhed, der er omfattet af dette direktiv, i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelse om, at godkendelse bortfalder i sådanne tilfælde
- b) har opnået godkendelse ved brug af urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis
- c) ikke længere opfylder de betingelser, hvorunder godkendelsen blev givet
- d) har gjort sig skyldig i alvorlige eller systematiske overtrædelser af de regler, der er fastsat i medfør af dette direktiv eller
- e) falder ind under et af de andre tilfælde, som medfører, at godkendelsen inddrages i henhold til national lovgivning.

AFDELING 2

Betingelser for udøvelse af virksomhed

Artikel 30

Artikel 13 og 14 gælder med tilsvarende virkning for investeringsselskaber, der ikke har udpeget et administrationsselskab i henhold til dette direktiv.

Ved anvendelsen af de i stk. 1 omhandlede artikler skal udtrykket »administrationsselskab« forstås som »investeringsselskab«.

Investeringsselskaber skal kun administrere aktiver fra deres egen portefølje og skal under ingen omstændigheder modtage et mandat til at administrere aktiver på vegne af tredjemand.

Artikel 31

Hvert investeringsselskabs hjemland udarbejder tilsynsregler, som til enhver tid skal efterleves af investeringsselskaber, der ikke har udpeget et administrationsselskab, der er godkendt i henhold til dette direktiv.

De kompetente myndigheder i investeringsselskabets hjemland kræver således, under hensyntagen til karakteren af investeringsselskabet, blandt andet, at selskabet har en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis, kontrol- og sikringsforanstaltninger på edb-området samt fyldestgørende interne kontrolprocedurer, herunder navnlig regler for de ansattes personlige transaktioner eller for besiddelse eller administration af investeringer i finansielle instrumenter med henblik på investering af startkapital, og som mindst sikrer, at enhver transaktion, der implicerer selskabet, kan rekonstrueres med hensyn til oprindelse, implicerede parter, art samt tid og sted for gennemførelsen, og at aktiver i investeringsselskabet investeres i overensstemmelse med vedtægterne og gældende ret.

AFDELING 3

Forpligtelser med hensyn til depositaren

Artikel 32

1. Investeringsselskabets aktiver opbevares hos en depositar.
2. Depositarens ansvar som omhandlet i artikel 34 berøres ikke af, at depositaren overlader opbevaringen af aktiverne eller en del heraf til tredjemand.
3. Depositaren sikrer:
 - a) at salg, udstedelse, tilbagekøb, indløsning og mortifikation af andele foretaget af et investeringsselskab eller for dets regning, foregår i overensstemmelse med loven og investeringsselskabets vedtægter
 - b) at modydelsen i forbindelse med transaktioner, der berører et investeringsselskabs aktiver, modtages inden for den sædvanlige frist, og
 - c) at et investeringsselskabs udbytte anvendes i overensstemmelse med loven og vedtægterne.
4. Et investeringsselskabs hjemland kan beslutte, at investeringsselskaber, der er etableret på dets område, og som udelukkende omsætter deres andele på en eller flere fondsbørser, som optager selskabernes andele til offentlig notering, ikke er forpligtede til at have en depositar, som omhandlet i dette direktiv.

Artikel 76, 84 og 85 gælder ikke for sådanne investeringsselskaber. De regler, der anvendes for at fastsætte værdien af disse investeringsselskabers aktiver, skal dog fremgå af gældende national ret eller selskabernes vedtægter.

5. Et investeringsselskabs hjemland kan beslutte, at investeringsselskaber, der er etableret på dets område, og som omsætter mindst 80 % af deres andele på en eller flere børser, som er anført i vedtægterne, ikke er forpligtede til at have en depositar som omhandlet i dette direktiv på den betingelse, at de nævnte andele noteres officielt på fondsbørserne i de medlemsstater, på hvis område andelene markedsføres samt på betingelse af, at transaktioner, der foretages af et sådant investeringsselskab uden for børsen, kun finder sted til børskursen.

I et investeringsselskabs vedtægter angives den børs i omsætningslandet, hvis notering er bestemmende for prisen for de transaktioner, der uden for børsen foretages af dette investeringsselskab i det pågældende land.

En medlemsstat benytter sig kun af den i første afsnit omhandlede undtagelse, hvis den finder, at deltagerne nyder en beskyttelse, der svarer til den, som deltagerne i investeringsinstitutter, der har depositarer som omhandlet i dette direktiv, nyder.

Investeringselskaber nævnt i dette stykke og i stk. 4 skal især:

- a) i deres vedtægter anføre beregningsmåden for nettoværdien af andelene, medmindre dette er anført i national lovgivning
- b) intervenere på markedet for at undgå, at børsværdien af deres andele afviger mere en 5 % fra nettoværdien af disse andele
- c) fastsætte nettoværdien af andelene, meddele de kompetente myndigheder den mindst to gange om ugen og offentliggøre den to gange om måneden.

En uafhængig revisor sikrer sig mindst to gange om måneden, at beregningen af andelenes værdi sker i overensstemmelse med loven og investeringselskabets vedtægter.

Ved samme lejlighed sikrer revisoren, at investeringselskabets aktiver investeres i overensstemmelse med loven og investeringselskabets vedtægter.

6. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvilke investeringselskaber der er omfattet af de i stk. 4 og 5 omhandlede undtagelser.

Artikel 33

1. Depositaren skal enten have vedtægtsmæssigt hjemsted eller være etableret i samme medlemsstat, hvor investeringselskabet har sit.
2. Depositaren skal være et foretagende, der er underkastet tilsynsregler og løbende tilsyn.
3. Medlemsstaterne fastlægger, hvilke kategorier af de i stk. 2 omhandlede foretagender der kan vælges som depositar.
4. Depositaren gør det muligt for de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland efter anmodning at indhente alle oplysninger, som depositaren har indhentet under udførelsen af sine opgaver, og som er nødvendige for de kompetente myndigheders kontrol af investeringsinstituttets overholdelse af dette direktiv.
5. Hvor administrationselskabets hjemland ikke er investeringsinstituttets hjemland, skal depositaren underskrive en skriftlig aftale med administrationselskabet om regulering af den informationsudveksling, der er nødvendig for at denne kan udføre de funktioner, som anført i artikel 32 og i andre love, regler eller administrative bestemmelser, som er relevante for depositarer i investeringsinstituttets hjemland.
6. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med de foranstaltninger, der skal træffes af depositaren med henblik på overholdelse af dennes forpligtelser med hensyn til et investeringsinstitut, der administreres af et administrationselskab etableret i en anden medlemsstat, herunder indholdet i standardaftalen, der skal anvendes af depositaren og administrationselskabet, jf. stk. 5.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 34

Depositaren er i henhold til den nationale lovgivning i investeringselskabets hjemland ansvarlig over for administrationselskabet og deltagerne for ethvert tab, disse måtte lide som følge af retsstridig, manglende eller mangelfuld opfyldelse af depositarens forpligtelser.

Artikel 35

1. Virksomhed som både investeringsselskab og depositar må ikke udøves af samme selskab.
2. Under varetagelsen af sit hverv handler depositaren udelukkende i deltagerens interesse.

Artikel 36

Det fastsættes ved lov eller i investeringsselskabets vedtægter, på hvilke betingelser udskiftning af depositaren kan finde sted, og hvorledes deltagerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning.

KAPITEL VI

FUSIONER AF INVESTERINGSINSTITUTTER

AFDELING 1

Princip, tilladelse og godkendelse

Artikel 37

Med henblik på dette kapitel omfatter et investeringsinstitut også investeringsafdelinger heraf.

Artikel 38

1. På de i dette kapitel fastsatte betingelser og uanset hvordan investeringsinstitutterne er oprettet, jf. artikel 1, stk. 3, tillader medlemsstaterne grænseoverskridende fusioner og nationale fusioner som defineret i artikel 2, stk. 1, litra q) og r), i henhold til en eller flere af fusionsteknikkerne foreskrevet i artikel 2, stk. 1, litra p).

2. Fusionsteknikkerne, der benyttes ved grænseoverskridende fusioner som defineret i artikel 2, stk. 1, litra q), skal være i overensstemmelse med lovgivningen i det ophørende investeringsinstituts hjemland.

Fusionsteknikkerne, der benyttes ved nationale fusioner som defineret i artikel 2, stk. 1, litra r), skal kunne anvendes i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet er etableret.

Artikel 39

1. Fusioner må først gennemføres efter forudgående tilladelse fra de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland.

2. Det ophørende investeringsinstitut forelægger de kompetente myndigheder i sit hjemland følgende oplysninger:

- a) et fælles udkast til fusionsplan som godkendt af det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut
- b) en ajourført udgave af det fortsættende investeringsinstituts prospekt og den i artikel 78 nævnte centrale investorinformation, såfremt investeringsinstituttet er etableret i en anden medlemsstat
- c) en erklæring udstedt af både det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts depositarer, hvori de bekræfter, at de i henhold til artikel 41 har kontrolleret oplysningerne, der er fastsat i artikel 40, stk. 1, litra a), f) og g), med dette direktivs krav, og at de har kontrolleret deres respektive investeringsinstitutters fondsbestemmelser og vedtægter, og
- d) de oplysninger om den påtænkte fusion, som det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut agter at udlevere til sine respektive deltagere.

Denne information skal udleveres på en sådan måde, at det er muligt for de kompetente myndigheder i både det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts hjemland at læse den på det eller et af de

officielle sprog i den medlemsstat eller disse medlemsstater eller på et sprog, som er godkendt af disse kompetente myndigheder.

3. Når ansøgningen er komplet skal de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland straks videregive kopier af den information, der henvises til i stk. 2, til de kompetente myndigheder i det fortsættende investeringsinstituts hjemland. De kompetente myndigheder i det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts hjemland undersøger hver især de potentielle konsekvenser af den påtænkte fusion for det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts deltagere for at vurdere, om der udleveres passende oplysninger til deltagerne.

Hvis de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland finder det nødvendigt, kan de forlange en skriftlig præcisering af oplysningerne til deltagerne i det ophørende investeringsinstitut.

Hvis de kompetente myndigheder i det fortsættende investeringsinstituts hjemland finder det nødvendigt, kan de skriftligt og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af kopierne af de fuldstændige oplysninger, der henvises til i stk. 2, forlange, at oplysningerne til deltagerne i det fortsættende investeringsinstitut ændres af det fortsættende investeringsinstitut.

I dette tilfælde sender de kompetente myndigheder i det fortsættende investeringsinstitut en indikation af deres utilfredshed til de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland. De underretter de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland, hvorvidt de er tilfredse med de ændrede oplysninger, der skal udleveres til deltagerne i det fortsættende investeringsinstitut, inden for 20 arbejdsdage efter at være blevet informeret om det.

4. De kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland godkender den påtænkte fusion, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) den påtænkte fusion overholder samtlige betingelser i artikel 39-42
- b) det fortsættende investeringsinstitut har i overensstemmelse med artikel 93 anmeldt markedsføringen af sine andele i alle de medlemsstater, hvor det ophørende investeringsinstitut enten er godkendt eller har anmeldt markedsføringen af sine andele i overensstemmelse med artikel 93, og
- c) de kompetente myndigheder i de ophørende og fortsættende investeringsinstitutters hjemlande er tilfredse med de oplysninger, der foreslås udleveret til deltagerne, eller også er der under stk. 3, fjerde afsnit, ikke modtaget nogen indikation af utilfredshed fra de kompetente myndigheder i det fortsættende investeringsinstituts hjemland.

5. Hvis de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland mener, at ansøgningen ikke er komplet, anmoder de om yderligere oplysninger senest 10 dage efter modtagelsen af de oplysninger, der henvises til i stk. 2.

De kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland underretter inden for 20 arbejdsdage efter modtagelsen af de komplette oplysninger, jf. stk. 2, det ophørende investeringsinstitut om, hvorvidt fusionen er blevet godkendt eller ej.

De kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland underretter også de kompetente myndigheder i det fortsættende investeringsinstituts hjemland om deres afgørelse.

6. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med artikel 57, stk. 1, andet afsnit, træffe bestemmelse om en undtagelse for artikel 52-55 for det fortsættende investeringsinstitut.

1. Medlemsstaterne kræver, at det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut udarbejder en fælles fusionsplan.

Den fælles fusionsplan skal fastsætte oplysninger om følgende:

- a) fusionens art og de involverede investeringsinstitutter
- b) baggrunden og begrundelsen for den påtænkte fusion
- c) den forventede virkning af den påtænkte fusion for deltagerne i både det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut
- d) de valgte kriterier til værdiansættelse af aktiver og eventuelt passiver på den dato for beregning af ombytningsforholdet, der henvises til artikel 47, stk. 1
- e) metoden til beregning af ombytningsforholdet
- f) den planlagte dato for fusionens gennemførelse
- g) de gældende regler henholdsvis for overførsel af aktiver og udveksling af andele, og
- h) i tilfælde af en fusion i henhold til artikel 2, stk. 1, litra p), nr. ii), og eventuelt artikel 2, stk. 1, litra p), nr. iii), det nyligt oprettede fortsættende investeringsinstituts fondsbestemmelser eller vedtægter.

De kompetente myndigheder skal ikke kræve, at yderligere oplysninger medtages i den fælles fusionsplan.

2. Det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut kan beslutte at medtage andre oplysninger i den fælles fusionsplan.

AFDELING 2

Tredjepartskontrol, information til deltagerne og andre rettigheder for deltagerne

Artikel 41

Medlemsstaterne forlanger, at det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts depositarer kontrollerer de oplysninger, der er fastsat i artikel 40, stk. 1, litra a), f) og g), med dette direktivs krav og fondsbestemmelserne eller vedtægterne for deres respektive investeringsinstitutter.

Artikel 42

1. Lovgivningen i de fortsættende investeringsinstitutters hjemland skal enten delegere en depositar eller en uafhængig revisor, der er godkendt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber¹³⁾, til at validere følgende:

- a) de valgte kriterier til værdiansættelse af aktiver og eventuelt passiver på den dato for beregning af ombytningsforholdet, der henvises til artikel 47, stk. 1
- b) eventuelt det kontante beløb pr. andel, og
- c) metoden til beregning af ombytningsforholdet såvel som det faktiske ombytningsforhold fastsat på datoen for beregningen af dette forhold i overensstemmelse med artikel 47, stk. 1.

2. Det ophørende eller det fortsættende investeringsinstituts lovpligtige revisorer betragtes som uafhængige revisorer med henblik på stk. 1.

3. Der udleveres efter anmodning en gratis kopi af den uafhængige revisors — eller i givet fald depositarens — rapport til deltagerne i både det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut og til deres respektive kompetente myndigheder.

Artikel 43

1. Medlemsstaterne kræver, at det/de ophørende og fortsættende investeringsinstitut(ter) sender deres respektive deltagere tilstrækkelige og nøjagtige oplysninger, således at disse på et kvalificeret grundlag kan vurdere den påtænkte fusions konsekvenser for deres investering.

2. Disse oplysninger udleveres først til både det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts deltagere, efter at de kompetente myndigheder i det ophørende investeringsinstituts hjemland har godkendt den påtænkte fusion i overensstemmelse med artikel 39.

De udleveres mindst 30 dage før den sidste frist for anmodning om tilbagekøb eller indløsning eller eventuelt konvertering uden yderligere omkostninger, jf. artikel 45, stk. 1.

3. De oplysninger, der udleveres til det ophørende og det fortsættende investeringsinstituts deltagere, skal omfatte relevante og nøjagtige oplysninger om den påtænkte fusion, således at de på et kvalificeret grundlag kan tage stilling til fusionens potentielle konsekvenser for deres investering og udøve deres rettigheder i henhold til artikel 44 og 45.

Der udleveres følgende oplysninger:

- a) baggrunden og begrundelsen for den påtænkte fusion
 - b) fusionens potentielle følger for deltagerne, herunder, men ikke kun, eventuelle væsentlige forskelle i henseende til investeringspolitik og investeringsstrategi, omkostninger, det forventede resultat, periodiske beretninger, en eventuel udvanding af investeringsinstituttets resultater og hvor det er relevant en tydelig advarsel til investorerne om, at fusionen kan medføre ændringer i deres skattemæssige behandling
 - c) de specifikke rettigheder, som deltagerne måtte have i relation til den påtænkte fusion, herunder, men ikke kun, retten til at modtage supplerende oplysninger, retten til at erhverve en kopi af den uafhængige revisors eller depositars beretning og retten til at anmode om tilbagekøb eller indløsning eller eventuelt konvertering af andele uden beregning som omhandlet i artikel 45, stk. 1, samt sidste frist for at udøve denne rettighed
 - d) relevante proceduremæssige oplysninger og oplysninger om den planlagte dato for fusionens gennemførelse, og
 - e) en kopi af den i artikel 78 omhandlede centrale investorinformation fra det fortsættende investeringsinstitut.
4. Hvis det ophørende eller det fortsættende investeringsinstitut har indgivet anmeldelse i overensstemmelse med artikel 93, udleveres de i stk. 3 nævnte oplysninger på det officielle sprog eller på et af de officielle sprog i det relevante investeringsinstituts værtsland eller på et sprog, der er godkendt af dets kompetente myndigheder. Det investeringsinstitut, der er forpligtet til at udlevere oplysningerne, er ansvarlig for oversættelsen heraf. Denne oversættelse skal på troværdig vis afspejle det originale indhold.
5. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til yderligere specificering af de i stk. 1 og 3 nævnte oplysningers indhold og form og den måde, hvorpå de skal udleveres.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 44

Når der i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning stilles krav om, at fusioner mellem investeringsinstitutter skal godkendes af deltagerne, sikrer medlemsstaterne, at der til denne godkendelse højst kræves 75 % af de stemmer, der faktisk afgives af de fremmødte eller repræsenterede deltagere på generalforsamlingen.

Stk. 1 finder anvendelse, medmindre andet gælder i henhold til nationale regler vedrørende antallet af fremmødte stemmeberettigede. Medlemsstaterne pålægger hverken strengere regler vedrørende antallet af fremmødte stemmeberettigede for grænseoverskridende fusioner end for nationale fusioner eller vedrørende antallet af fremmødte stemmeberettigede for fusioner af investeringsinstitutter end for fusioner for selskaber.

Artikel 45

1. Medlemsstaterne foreskriver i deres lovgivning, at deltagere i både det ophørende og det fortsættende investeringsinstitut har ret til, uden yderligere beregning end det beløb, fonden tilbageholder til afholdelse af omkostningerne i forbindelse med desinvestering, at anmode om tilbagekøb eller indløsning af deres andele eller, hvis det er muligt, til at konvertere dem til andele i et andet investeringsinstitut med en tilsvarende investeringspolitik, og som administreres af det samme administrationsselskab eller af et andet administrationsselskab, som administrationsselskabet er forbundet med gennem fælles administration eller kontrol eller gennem en væsentlig direkte eller indirekte deltagelse. Denne rettighed træder i kraft fra det tidspunkt, hvor deltagerne i det ophørende investeringsinstitut og deltagerne i det fortsættende investeringsinstitut er blevet underrettet om den påtænkte fusion i overensstemmelse med artikel 43, og ophører med at gælde fem arbejdsdage inden datoen for beregningen af ombytningsforholdet, der henvises til i artikel 47, stk. 1.

2. I forbindelse med fusioner mellem investeringsinstitutter kan medlemsstaterne uanset stk. 1, og uanset artikel 84, stk. 1, give de kompetente myndigheder ret til at forlange eller tillade en midlertidig udsættelse af tegningen, tilbagekøbet eller indløsningen af andele, forudsat at udsættelsen er begrundet i hensynet til beskyttelse af deltagerne.

AFDELING 3

Omkostninger og ikrafttræden

Artikel 46

Medmindre investeringsinstitutter ikke har udpeget et administrationsselskab, sikrer medlemsstaterne, at eventuelle juridiske omkostninger, konsulentomkostninger og administrative omkostninger forbundet med forberedelsen og gennemførelsen af fusionen ikke påføres det ophørende eller det fortsættende investeringsinstitut eller nogen af deres deltagere.

Artikel 47

1. Med hensyn til nationale fusioner fastsættes datoen for, hvornår fusionen træder i kraft såvel som datoen for beregning af ombytningsforholdet fra andele i det ophørende investeringsinstitut til andele i det fortsættende investeringsinstitut og eventuelt for fastsættelse af nettoværdien for kontante beløb i henhold til lovgivningen i medlemsstaterne.

For grænseoverskridende fusioner fastsættes datoerne i henhold til lovgivningen i det fortsættende investeringsinstituts hjemland. Medlemsstaterne sikrer, at disse datoer, hvor det er relevant, fastsættes efter godkendelse af fusioner af deltagerne i det fortsættende investeringsinstitut eller det ophørende investeringsinstitut.

2. Oplysninger om fusionens ikrafttræden offentliggøres ad alle passende kanaler i overensstemmelse med lovgivningen i det fortsættende investeringsinstituts hjemland og meddeles de kompetente myndigheder i det fortsættende og ophørende investeringsinstituts hjemlande.

3. En fusion, der er trådt i kraft i overensstemmelse med stk. 1, kan ikke erklæres ugyldig.

Artikel 48

1. En fusion, der er gennemført i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra p), nr. i), skal have følgende konsekvenser:
 - a) alle aktiver og passiver tilhørende det/de ophørende investeringsinstitut(ter) overdrages til det fortsættende investeringsinstitut eller eventuelt til det fortsættende investeringsinstituts depositar
 - b) det ophørende investeringsinstituts deltagere bliver deltagere i det fortsættende investeringsinstitut, og, såfremt det er relevant, er de berettiget til en kontant betaling, der ikke overstiger 10 % af nettoværdien af deres andele i det ophørende investeringsinstitut, og
 - c) det ophørende investeringsinstitut ophører med at eksistere den dag, hvor fusionen gennemføres.
2. En fusion, der gennemføres i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra p), nr. ii), har følgende konsekvenser:
 - a) alle aktiver og passiver tilhørende det ophørende investeringsinstitut overdrages til det nyligt oprettede fortsættende investeringsinstitut eller eventuelt til det fortsættende investeringsinstituts depositar
 - b) det ophørende investeringsinstituts deltagere bliver deltagere i det nyligt oprettede fortsættende investeringsinstitut, og, såfremt det er relevant, er de berettiget til en kontant betaling, der ikke overstiger 10 % af nettoværdien af deres andele i det ophørende investeringsinstitut, og
 - c) det ophørende investeringsinstitut ophører med at eksistere den dag, hvor fusionen gennemføres.
3. En fusion, der gennemføres i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra p), nr. iii), har følgende konsekvenser:
 - a) det ophørende investeringsinstituts nettoaktiver overdrages til det fortsættende investeringsinstitut eller eventuelt til det fortsættende investeringsinstituts depositar
 - b) det ophørende investeringsinstituts deltagere bliver deltagere i det fortsættende investeringsinstitut, og
 - c) det ophørende investeringsinstitut fortsætter med at eksistere, indtil passiverne er indfriet.
4. Medlemsstaterne skal fastsætte en procedure, i henhold til hvilken det fortsættende investeringsinstituts administrationsselskab bekræfter over for det fortsættende investeringsselskabs depositar, at overførslen af aktiver og eventuelt af passiver er fuldført. Hvis det fortsættende investeringsinstitut ikke har udpeget et administrationsselskab, giver det den bekræftelse til det fortsættende investeringsinstituts depositar.

KAPITEL VII**FORPLIGTELSER MED HENSYN TIL INVESTERINGSINSTITUTTERS INVESTERINGSPOLITIK***Artikel 49*

Består investeringsinstitutter af flere investeringsafdelinger, betragtes hver afdeling som et separat investeringsinstitut i henhold til dette kapitel.

Artikel 50

1. Et investeringsinstituts portefølje består af en eller flere af følgende:
 - a) værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, der har fået adgang til eller handles på et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF

b) værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, der handles på et andet marked i en medlemsstat, såfremt dette er reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt

c) værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, der er optaget til officiel notering på en fondsbørs i et tredjeland, eller som handles på et andet reguleret marked i et tredjeland, som er regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt, såfremt valget af en sådan børs eller et sådant marked er godkendt af de kompetente myndigheder eller fastsat i loven eller fondsbestemmelserne eller i investeringsselskabets vedtægter

d) nyemitterede værdipapirer, såfremt:

i) der i emissionsbetingelserne gives tilsagn om, at der vil blive fremsat en begæring om optagelse til officiel notering på en fondsbørs eller på et andet reguleret marked, som er regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt, og såfremt valget af en sådan børs eller et sådant marked er tiltrådt af de kompetente myndigheder eller fastsat i loven eller fondsbestemmelserne eller i investeringsselskabets vedtægter, og

ii) der opnås tilladelse til den i nr. i) nævnte optagelse til notering senest et år efter emissionen

e) andele i investeringsinstitutter, der er godkendt i henhold til dette direktiv, eller andre institutter for kollektiv investering som defineret i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), uanset om de er etableret i en medlemsstat eller ej, forudsat at:

i) sådanne andre institutter for kollektiv investering er godkendt efter regler, der fastsætter, at de er underkastet et tilsyn, som de kompetente myndigheder i investeringsinstitutternes hjemlande anser for at svare til det tilsyn, der er fastsat i fællesskabsretten, og forudsat at samarbejdet mellem myndighederne er tilstrækkeligt sikret

ii) beskyttelsen af deltagerne i de andre institutter for kollektiv investering svarer til beskyttelsen af deltagerne i et investeringsinstitut, og især at bestemmelserne om særskilt forvaltning af aktiver, låntagning, långivning og handel med værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter uden dækning opfylder kravene i dette direktiv

iii) der i en halvårlig og årlig rapport aflægges beretning om aktiviteterne i de andre institutter for kollektiv investering, sådan at der kan foretages en vurdering af aktiver og passiver, indtægter og transaktioner i den pågældende periode, og

iv) såvel et investeringsinstitut som et andet institut for kollektiv investering, i hvilke der er planer om at købe andele, i henhold til egne fondsbestemmelser eller vedtægter ikke har ret til at investere mere end 10 % af sine aktiver i andele i andre investeringsinstitutter eller andre institutter for kollektiv investering

f) indskud i kreditinstitutter, der skal tilbagebetales på anfordring eller kan trækkes tilbage og forfalder inden for højst 12 måneder, hvis kreditinstituttet har sit vedtægtsmæssige hjemsted i en medlemsstat, eller hvis kreditinstituttet har sit vedtægtsmæssige hjemsted i et tredjeland og er underkastet tilsynsregler, som de kompetente myndigheder i investeringsinstitutternes hjemlande anser for at svare til reglerne i fællesskabsretten

g) finansielle afledte instrumenter, herunder tilsvarende instrumenter, der afregnes kontant, og som handles på et reguleret marked som nævnt i litra a), b) og c) eller finansielle afledte instrumenter, der handles over-the-counter (OTC-derivater), forudsat at:

i) det, der er underliggende i forhold til det afledte instrument, består af instrumenter, der er omfattet af dette stykke, finansielle indekser, rentesatser, valutakurser eller valutaer, som investeringsinstituttet kan investere i ifølge sine investeringsmålsætninger som angivet i fondsbestemmelserne eller vedtægterne

ii) modparterne i OTC-derivattransaktionerne er institutioner, der er underkastet tilsyn og tilhører de kategorier, som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland har godkendt, og

iii) OTC-derivaterne kan værdiansættes dagligt på en pålidelig og verificerbar måde og til enhver tid kan sælges, realiseres eller afvikles ved en udligningstransaktion til en rimelig værdi på investeringsinstituttets initiativ, eller

h) andre pengemarkedsinstrumenter end dem, der handles på et reguleret marked, og som falder ind under artikel 2, stk. 1, litra o), hvis emissionen eller emittenten af sådanne instrumenter selv er reguleret med henblik på at beskytte investorer og opsparing, forudsat de er:

i) udstedt eller garanteret af en central, regional eller lokal myndighed i en medlemsstat, en medlemsstats centralbank, Den Europæiske Centralbank, Fællesskabet eller Den Europæiske Investeringsbank, et tredjeland eller, hvis der er tale om en forbundsstat, af en af dennes delstater, eller af en international institution af offentlig karakter, som en eller flere medlemsstater deltager i

ii) udstedt af et foretagende, hvis værdipapirer handles på regulerede markeder som nævnt i litra a, b) eller c)

iii) udstedt eller garanteret af et foretagende, der er underkastet tilsyn efter de i fællesskabsreglerne fastlagte kriterier, eller af foretagender, der er underkastet og følger tilsynsregler, som de kompetente myndigheder anser for at være mindst lige så strenge som fællesskabsreglerne, eller

iv) udstedt af en anden emittent, der tilhører de kategorier, der er godkendt af de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland, forudsat at investering i sådanne instrumenter er omfattet af en investorbeskyttelse, der svarer til den, der er nævnt i nr. i), ii) eller iii), og forudsat at emittenten er et selskab, hvis kapital og reserver er på mindst 10 000 000 EUR, og som forelægger og offentliggør sit årsregnskab i overensstemmelse med Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer¹⁴⁾, er en enhed, der i en gruppe af selskaber bestående af et eller flere børsnoterede selskaber varetager finansieringen af gruppen, eller er en enhed, der varetager finansieringen af securitiseringsinstrumenter, der er omfattet af en likviditetslinje i en bank.

2. Et investeringsinstitut skal dog ikke:

a) investere mere end højst 10 % af sine aktiver i andre værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter end de i stk. 1 nævnte, eller

b) erhverve ædle metaller eller certifikater for disse.

Investeringsinstitutter kan accessorisk besidde likvide midler.

3. Et investeringsselskab kan erhverve løsøre eller fast ejendom, som er absolut påkrævet for den direkte udøvelse af dets virksomhed.

Artikel 51

1. Et administrationsselskab eller investeringselskab anvender en risikostyringsproces, der giver det mulighed for til enhver tid at overvåge og måle risikoen ved positionerne og deres bidrag til porteføljens samlede risikoprofil.

Det anvender en proces, der giver mulighed for at foretage en nøjagtig og uafhængig vurdering af værdien af OTC-derivaterne.

Det holder regelmæssigt de kompetente myndigheder i dets hjemland underrettet om de afledte instrumenters art, de underliggende risici, de kvantitative begrænsninger samt de metoder, der vælges til risikovurdering for transaktioner i afledte instrumenter, for hvert af de investeringsinstitutter, det administrerer.

2. Medlemsstaterne kan på de vilkår og med de begrænsninger, som de fastsætter, tillade investeringsinstitutterne at gøre brug af sådan teknik og sådanne hjælpemidler, som angår transaktioner i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, såfremt denne teknik og disse hjælpemidler benyttes med henblik på en effektiv forvaltning af porteføljen.

Hvis disse transaktioner angår anvendelse af afledte instrumenter, skal de nævnte betingelser og begrænsninger overholde bestemmelserne i dette direktiv.

Disse transaktioner skal under ingen omstændigheder medføre, at investeringsinstituttet fraviger sine investeringsmålsætninger som angivet i fondsbestemmelserne, vedtægter eller prospektet.

3. Et investeringsinstitut sørger for, at den globale risikoudsættelse i forbindelse med afledte instrumenter ikke overstiger den samlede nettoværdi af dets portefølje.

Risikoen beregnes under hensyn til de underliggende aktivers aktuelle værdi, modpartsrisikoen, fremtidige bevægelser på markedet og den tid, der er til rådighed til at realisere positionerne. Denne bestemmelse gælder også tredje og fjerde afsnit.

Et investeringsinstitut kan som led i sin investeringspolitik og inden for de grænser, der er fastsat i artikel 52, stk. 5, investere i finansielle afledte instrumenter, såfremt risikoen for de underliggende aktiver ikke samlet overstiger de investeringsgrænser, der er fastsat i artikel 52. Når et investeringsinstitut investerer i finansielle afledte instrumenter, der er baseret på et indeks, kan medlemsstaterne tillade, at disse investeringer ikke skal samles med henblik på grænserne i artikel 52.

Hvis værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter omfatter et afledt instrument, tages der hensyn til det afledte instrument ved overholdelsen af kravene i denne artikel.

4. Uden at det berører artikel 116 fastsætter Kommissionen inden den 1. juli 2010 gennemførelsesforanstaltninger, der fastsætter følgende:

- a) kriterier for vurdering af tilstrækkeligheden af den risikostyringsproces, der anvendes af administrationsselskabet, jf. stk. 1, første afsnit
- b) detaljerede regler om den nøjagtige og uafhængige vurdering af værdien af OTC-derivaterne, og
- c) detaljerede regler om indholdet af og proceduren der skal følges i forbindelse med kommunikation af oplysningerne til administrationsselskabets hjemlands kompetente myndigheder, der henvises til i stk. 1, tredje afsnit.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 52

1. Et investeringsinstitut investerer højst:
 - a) 5 % af sine aktiver i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter, der er udstedt af samme emittent, eller
 - b) 20 % af sine aktiver i indskud hos den samme enhed.

Risikoen for investeringsinstitutts modpart i forbindelse med OTC-derivattransaktioner skal ikke overstige:

- a) 10 % af dets aktiver, hvis modparten er et kreditinstitut som omhandlet i artikel 50, stk. 1, litra f), eller
- b) 5 % af dets aktiver i øvrige tilfælde.

2. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, første afsnit, nævnte grænse på 5 % til højst 10 %. I disse tilfælde må den samlede værdi af sådanne værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som instituttet ligger inde med, hvor et investeringsinstitut investerer i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter fra samme udsteder for mere end 5 % af sine aktiver, imidlertid ikke overstige 40 % af værdien af instituttets aktiver. Denne grænse gælder ikke for indskud i eller OTC-derivattransaktioner med finansielle institutioner, der er underkastet tilsyn.

Uanset de enkelte grænser i stk. 1 kumulerer et investeringsinstitut ikke følgende, hvis det resulterer i, at over 20 % af instituttets aktiver investeres i en enkelt enhed:

- a) investeringer i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt af den pågældende enhed
- b) indskud i den pågældende enhed, eller
- c) risici i forbindelse med OTC-derivattransaktioner med den pågældende enhed.

3. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, første afsnit, nævnte 5 %-grænse til højst 35 %, når værdipapirerne eller pengemarkedsinstrumenterne er udstedt eller garanteret af en medlemsstat, af dennes lokale offentlige myndigheder, af et tredjeland eller af en international institution af offentlig karakter, som en eller flere medlemsstater deltager i.

4. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, første afsnit, nævnte 5 %-grænse til højst 25 % for visse obligationer, når obligationer er udstedt af et kreditinstitut, der har sit hjemsted i en medlemsstat, og som i henhold til lovgivningen er underkastet et særligt offentligt tilsyn med henblik på at beskytte indehaverne af disse obligationer. Specielt investeres provenuet fra udstedelsen af disse obligationer i henhold til loven i aktiver, som i tilstrækkelig grad i obligationernes samlede løbetid dækker de forpligtelser, der følger heraf, og som ifølge fortrinsret anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af påløbne renter i tilfælde af misligholdelse fra emittentens side.

I tilfælde, hvor et investeringsinstitut investerer mere end 5 % af sine aktiver i de i første afsnit nævnte obligationer, som er udstedt af samme emittent, må den samlede værdi af denne investering ikke overstige 80 % af instituttets aktiver.

Medlemsstaterne tilsender Kommissionen en fortegnelse over de i første afsnit nævnte obligationskategorier og emittentkategorier, der i henhold til lovgivningen og de i samme afsnit omhandlede tilsynsbestemmelser er bemyndiget til at emitte obligationer, som opfylder kriterierne i denne artikel. Sammen med disse fortegnelser sendes en notits om betydningen af de tilbudte garantier. Kommissionen sender omgående disse oplysninger til de øvrige medlemsstater sammen med eventuelle bemærkninger, den finder hensigtsmæssige, og gør oplysningerne tilgængelige for offentligheden. Sådanne meddelelser kan gøres til genstand for udveksling af synspunkter i Det Europæiske Værdipapirudvalg, jf. artikel 112, stk. 1.

5. Der tages ved anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede grænse på 40 % ikke hensyn til de i stk. 3 og 4 omhandlede værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter.

De i stk. 1 til 4 fastsatte grænser skal ikke kumuleres, og investeringer, der i overensstemmelse med stk. 1 til 4 finder sted i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt af samme emittent eller i indskud i eller afledte instrumenter udstedt af denne emittent, må derfor ikke sammenlagt overstige 35 % af investeringsinstitutternes aktiver.

Selskaber inden for samme koncern anses med henblik på konsoliderede regnskaber, som defineret i direktiv 83/349/EØF eller i overensstemmelse med anerkendte internationale regnskabsregler, for at være samme emittent ved beregning af de i denne artikel fastsatte grænser.

Medlemsstaterne kan tillade kumulation af investeringer i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, der er udstedt af samme koncern, op til en grænse på 20 %.

Artikel 53

1. Med forbehold af de grænser, der er fastsat i artikel 56, kan medlemsstaterne forhøje grænserne i artikel 52 til højst 20 % for investering i aktier eller obligationer, der er udstedt af samme emittent, når målet for investeringsinstituttets investeringspolitik efter fondsbestemmelserne eller vedtægterne er at kopiere sammensætningen af et bestemt aktie- eller obligationsindeks, der er godkendt af de kompetente myndigheder på følgende grundlag:

- a) indeksets sammensætning er tilstrækkeligt diversificeret
- b) indekset repræsenterer en passende benchmark for det marked, som det refererer til, og
- c) det offentliggøres på en passende måde.

2. Medlemsstaterne kan forhøje grænsen i stk. 1 til højst 35 %, når det er berettiget på grund af usædvanlige markedsf forhold, navnlig på regulerede markeder, hvor visse værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter er stærkt dominerende. Investeringer op til denne grænse tillades kun for én emittent.

Artikel 54

1. Uanset artikel 52 kan medlemsstaterne tillade, at investeringsinstitutter i henhold til princippet om risikospredning investerer op til 100 % af deres aktiver i forskellige emissioner af værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, der er udstedt eller garanteret af en medlemsstat, af en eller flere af dennes lokale myndigheder, af et tredjeland eller af en international institution af offentlig karakter, hvori en eller flere medlemsstater deltager.

De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland indrømmer kun denne undtagelse, såfremt de finder, at deltagerne i investeringsinstituttet opnår den samme beskyttelse som deltagerne i et investeringsinstitut, der overholder grænserne i artikel 52.

Disse investeringsinstitutter skal ligge inde med værdipapirer fra mindst seks forskellige emissioner, uden at værdipapirerne fra en og samme emission dog må overstige 30 % af investeringsinstituttets samlede aktiver.

2. De i stk. 1 omhandlede investeringsinstitutter nævner udtrykkeligt i fondsbestemmelserne eller for investeringsselskabers vedkommende i vedtægterne de medlemsstater, lokale myndigheder eller internationale institutioner af offentlig karakter, som udsteder eller garanterer de værdipapirer, hvori de agter at investere mere end 35 % af deres aktiver.

Disse fondsbestemmelser eller vedtægter skal godkendes af de kompetente myndigheder.

3. De i stk. 1 omhandlede investeringsinstitutter gør i deres prospekter og markedsføringsmateriale i en tydelig erklæring opmærksom på, at en sådan godkendelse er givet med angivelse af de medlemsstater,

lokale myndigheder eller internationale institutioner af offentlig karakter, i hvis værdipapirer de har investeret eller har til hensigt at investere mere end 35 % af deres aktiver.

Artikel 55

1. Et investeringsinstitut kan erhverve andele i investeringsinstitutter eller andre institutter for kollektiv investering, der er nævnt i artikel 50, stk. 1, litra e), forudsat at højst 10 % af dets aktiver investeres i andele i et og samme investeringsinstitut eller andet institut for kollektiv investering. Medlemsstaterne kan forhøje denne grænse til højst 20 %.
2. Investeringer i andele i andre institutter for kollektiv investering end investeringsinstitutter skal samlet ikke overstige 30 % af investeringsinstituttets aktiver.

Medlemsstaterne kan, når et investeringsinstitut har erhvervet andele i andre investeringsinstitutter eller institutter for kollektiv investering, bestemme, at de respektive institutters aktiver ikke behøver at blive lagt sammen med henblik på de grænser, der er fastlagt i artikel 52.

3. Hvor et investeringsinstitut investerer i andele i andre investeringsinstitutter eller institutter for kollektiv investering, der forvaltes direkte eller gennem delegation af det samme administrationselskab eller af et andet selskab, som administrationselskabet er knyttet til gennem fælles administration eller kontrol eller gennem en væsentlig direkte eller indirekte deltagelse, skal administrationselskabet eller det andet selskab ikke opkræve tegnings- eller indløsningsgebyrer for investeringsinstituttets investeringer i andele i de andre investeringsinstitutter eller institutter for kollektiv investering.

Et investeringsinstitut, der investerer en betydelig del af sine aktiver i andre investeringsinstitutter eller institutter for kollektiv investering, anfører i sit prospekt de maksimale administrationsgebyrer, der kan opkræves af både investeringsinstituttet selv og de andre investeringsinstitutter eller institutter for kollektiv investering, som det agter at investere i. Det angiver i sin årsberetning den højeste andel af administrationsgebyrerne, der opkræves af både investeringsinstituttet selv og de andre investeringsinstitutter eller institutter for kollektiv investering, som det investerer i.

Artikel 56

1. Et investeringselskab eller et administrationselskab må for så vidt angår samtlige de investeringsfonde, de administrerer, og som henhører under dette direktivs anvendelsesområde, ikke erhverve aktier med stemmeret, som giver det mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på administrationen af en emittent.

Med henblik på anvendelse af det i første afsnit omhandlede princip tager medlemsstaterne indtil nærmere samordning hensyn til de eksisterende regler i de øvrige medlemsstaters lovgivning, hvori dette princip er defineret.

2. Et investeringsinstitut må ikke erhverve mere end:
 - a) 10 % af aktierne uden stemmeret fra en og samme emittent
 - b) 10 % af obligationerne fra en og samme emittent
 - c) 25 % af andelene fra et og samme investeringsinstitut eller andet institut for kollektiv investering som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), eller
 - d) 10 % af pengemarkedsinstrumenterne fra en og samme emittent.

De grænser, der er fastsat i litra b), c) og d), kan tilsidesættes på erhvervelsestidspunktet, hvis det på det tidspunkt ikke er muligt at beregne bruttobeløbet for obligationerne eller pengemarkedsinstrumenterne eller nettobeløbet for de udstedte værdipapirer.

3. Medlemsstaterne kan afstå fra at anvende stk. 1 og 2 for så vidt angår:
- a) værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt eller garanteret af en medlemsstat eller dennes lokale myndigheder
 - b) værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt eller garanteret af et tredjeland
 - c) værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af en international institution af offentlig karakter, hvori en eller flere medlemsstater deltager
 - d) et investeringsinstituts besiddelse af aktier i et selskab, der er beliggende i et tredjeland, og som hovedsagelig investerer sine aktiver i værdipapirer fra emittenter, der er hjemmehørende i det omhandlede land, såfremt sådan besiddelse i henhold til det omhandlede lands lovgivning udgør investeringsinstituttets eneste mulighed for at investere i værdipapirer fra emittenter i det omhandlede land, eller
 - e) et eller flere investeringsselskabers besiddelse af aktier i datterselskaber, som udelukkende og kun på investeringsselskabets eller investeringsselskabernes vegne udøver administrations-, rådgivnings- eller markedsføringsvirksomhed i det land, hvor datterselskabet er etableret, for så vidt angår tilbagekøb af andele på deltagernes forlangende.

Undtagelsesbestemmelsen i litra d) i dette stykkes første afsnit finder dog kun anvendelse, såfremt selskabet i det pågældende tredjeland i sin investeringspolitik overholder de i artikel 52 og 55 samt de i stk. 1 og 2 i nærværende artikel fastsatte grænser. I tilfælde af overskridelser af de ved artikel 52 og 55 fastsatte grænser finder artikel 57 tilsvarende anvendelse.

Artikel 57

1. Investeringsinstitutter er ikke forpligtede til at overholde de i dette kapitel fastsatte grænser ved udøvelsen af de tegningsrettigheder, som er knyttet til værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter, der indgår i aktiverne.

Medlemsstaterne kan under overholdelse af princippet om risikospredning tillade nyligt oprettede investeringsinstitutter at afvige fra artikel 52 til 55 i seks måneder fra godkendelsesdatoen.

2. Såfremt de i stk. 1 omhandlede grænser overskrides af grunde, som investeringsinstituttet ikke har indflydelse på, eller som følge af udøvelse af tegningsrettigheder, giver instituttet i sin salgsvirksomhed prioritet til en normalisering af forholdene under hensyn til deltagernes interesser.

KAPITEL VIII

MASTER-FEEDER-STRUKTURER

AFDELING 1

Anvendelsesområde og godkendelse

Artikel 58

1. Et feeder-institut er et investeringsinstitut eller en investeringsafdeling heraf, der uanset bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, litra a), artikel 50, 52 og 55 samt artikel 56, stk. 2, litra c), er blevet godkendt til at investere mindst 85 % af sine aktiver i andele i et andet investeringsinstitut eller en investeringsafdeling heraf (»master-instituttet«).

2. Et feeder-institut kan investere op til 15 % af sine aktiver i følgende:

- a) likvide midler i overensstemmelse med artikel 50, stk. 2, andet afsnit
- b) finansielle afledte instrumenter, som kun kan anvendes til hedgingformål, i overensstemmelse med artikel 50, stk. 1, litra g), og artikel 51, stk. 2 og 3

- c) løsøre og fast ejendom, som er væsentlig for den direkte udøvelse af virksomhed, hvis feeder-instituttet er et investeringsselskab.

For at overholde artikel 51, stk. 3, skal feeder-instituttet beregne sin samlede eksponering i finansielle afledte instrumenter ved at kombinere sin egen direkte eksponering under første afsnit, litra b), med enten:

- a) master-instituttets faktiske eksponering i finansielle afledte instrumenter i forhold til feeder-instituttets investering i master-instituttet, eller
 b) master-instituttets potentielle maksimale samlede eksponering i finansielle afledte instrumenter, der er fastsat i master-instituttets fondsbestemmelser eller vedtægter i forhold til feeder-instituttets investering i master-instituttet.

3. Et master-institut er et investeringsinstitut eller en investeringsafdeling heraf, der:

- a) har mindst et feeder-institut blandt sine deltagere
 b) ikke selv er et feeder-institut, og
 c) der ikke er deltager i et feeder-institut.

4. Følgende undtagelser finder anvendelse på et master-institut:

- a) hvis et master-institut har mindst to feeder-institutter som deltagere, finder artikel 1, stk. 2, litra a), og artikel 3, litra b), ikke anvendelse, ved at give master-instituttet mulighed for at tilvejebringe kapital hos andre investorer
 b) hvis et master-institut ikke tilvejebringer kapital hos offentligheden i en anden medlemsstat end den, hvor det er etableret, men kun har en eller flere feeder-institutter i den pågældende medlemsstat, finder kapitel XI og artikel 108, stk. 1, andet afsnit, ikke anvendelse.

Artikel 59

1. Medlemsstaterne sikrer, at et feeder-instituts investering i et givet master-institut, som overstiger den grænse for investeringer i andre investeringsinstitutter, der er fastsat i artikel 55, stk. 1, skal forhåndsgodkendes af de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland.

2. Feeder-instituttet underrettes inden for 15 arbejdsdage efter indgivelsen af en fyldestgørende ansøgning om, hvorvidt de kompetente myndigheder har godkendt feeder-instituttets investering i master-instituttet eller ej.

3. De kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland indrømmer godkendelse, hvis feeder-instituttet, dets depositar og revisor såvel som master-instituttet opfylder alle betingelserne i dette kapitel. For at kontrollere dette forelægger feeder-instituttet følgende dokumenter for de kompetente myndigheder i sit hjemland:

- a) feeder-instituttets og master-instituttets fondsbestemmelser eller vedtægter
 b) feeder- og master-instituttets prospekt og centrale investorinformation som omhandlet i artikel 78
 c) den i artikel 60, stk. 1, nævnte aftale mellem feeder- og master-instituttet eller de interne regler om god forretningsskik
 d) i givet fald de oplysninger, der i henhold til artikel 64, stk. 1, skal udleveres til deltagerne
 e) den i artikel 61, stk. 1, nævnte aftale om udveksling af oplysninger mellem deres respektive depositarer, hvis master-instituttet og feeder-instituttet har forskellige depositarer og
 f) den i artikel 62, stk. 1, nævnte aftale om udveksling af oplysninger mellem deres respektive revisorer, hvis master-instituttet og feeder-instituttet har forskellige revisorer.

Hvor feeder-instituttet er etableret i en anden medlemsstat end master-instituttet, forelægger feeder-instituttet også en erklæring fra de kompetente myndigheder i master-instituttets hjemland om, at master-instituttet er et investeringsinstitut eller en investeringsafdeling heraf, som opfylder betingelserne i artikel 58,

stk. 3, litra b) og c). Feeder-instituttet forelægger dokumenterne på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i feeder-instituttets hjemland eller på et sprog, som dette lands kompetente myndigheder har godkendt.

AFDELING 2

Fælles bestemmelser for feeder- og master-institutter

Artikel 60

1. Medlemsstaterne forlanger, at master-instituttet forsyner feeder-instituttet med alle de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for, at sidstnævnte kan opfylde betingelserne i dette direktiv. Med henblik herpå indgår feeder-instituttet en aftale med master-instituttet.

Feeder-instituttet investerer ikke ud over den grænse, der er fastsat i artikel 55, stk. 1, i andele i dette master-institut, før den i første afsnit nævnte aftale er trådt i kraft. Denne aftale skal udleveres efter anmodning og gratis til alle deltagere.

Hvis både master- og feeder-instituttet administreres af det samme administrationsselskab eller administrative organ, kan aftalen erstattes af interne regler om god forretningsskik, der sikrer overholdelsen af de betingelser, som fastsættes i dette stykke.

2. Master- og feeder-instituttet tager skridt til at koordinere timingen af deres beregning og offentliggørelse af nettoværdien for at undgå markedstiming af deres fondes andele for at undgå arbitragemuligheder.

3. Med forbehold af artikel 84 hvis et master-institut på eget initiativ eller efter anmodning fra de kompetente myndigheder midlertidigt suspenderer tilbagekøbet, indløsningen eller tegningen af sine andele, har alle dets feeder-institutter, uanset betingelserne i artikel 84, stk. 2, ret til at suspendere tilbagekøbet, indløsningen eller tegningen af deres andele i samme periode som master-instituttet.

4. Hvis master-instituttet træder i likvidation, gør feeder-instituttet det ligeså, medmindre de kompetente myndigheder i dets hjemland godkender:

- a) at mindst 85 % af feeder-instituttets aktiver investeres i andele i et andet master-institut eller
- b) at dets fondsbestemmelser eller vedtægter ændres for at sætte det i stand til at konvertere til et investeringsinstitut, der ikke er et feeder-institut.

Med forbehold af specifikke nationale bestemmelser om tvangslikvidation kan et master-institut først træde i likvidation tidligst tre måneder efter, at det har underrettet alle sine deltagere og de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland om dens bindende beslutning om at træde i likvidation.

5. Hvis et master-institut fusionerer med et andet investeringsinstitut eller opsplittes i to eller flere investeringsinstitutter, likvideres feeder-instituttet, medmindre de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland godkender, at feeder-instituttet:

- a) fortsætter som master-instituttets eller et andet investeringsinstituts feeder-institut efter fusionen eller opsplitningen af master-instituttet
- b) investerer mindst 85 % af sine aktiver i andele i et andet master-institut, der ikke er et resultat af fusionen eller opsplitningen, eller
- c) ændrer sine fondsbestemmelser eller vedtægter med det formål at konvertere til et investeringsinstitut, der ikke er et feeder-institut.

En fusion eller opsplitning af et master-institut får ikke virkning, medmindre master-instituttet har forsynet alle sine deltagere og de kompetente myndigheder i dets feeder-institutters hjemlande med de i

artikel 43 nævnte oplysninger eller oplysninger af tilsvarende karakter senest 60 dage før den påtænkte gennemførelsesdato.

Medmindre de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland har givet deres godkendelse i henhold til første afsnit, litra a), giver master-instituttet feeder-instituttet mulighed for at tilbagekøbe eller indløse alle andele i master-instituttet, før fusionen eller opsplitningen af master-instituttet får virkning.

6. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af følgende:
- a) indholdet af den i stk. 1 nævnte aftale eller de interne regler om god forretningskik
 - b) de af de i stk. 2 nævnte foranstaltninger, der kan betragtes som hensigtsmæssige, og
 - c) de procedurer, der gælder for de godkendelser, der kræves i henhold til stk. 4 og 5 i tilfælde af en likvidation, fusion eller opsplitning af et master-institut.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

AFDELING 3

Depositarer og revisorer

Artikel 61

1. Medlemsstaterne forlanger, at hvis master- og feeder-instituttet har forskellige depositarer, skal disse depositarer indgå en aftale om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge depositarer kan opfylde deres forpligtelser.

Feeder-instituttet investerer først i andele i master-instituttet, når den pågældende aftale er trådt i kraft.

Når master-instituttets eller feeder-instituttets depositar overholder de i dette kapitel fastsatte krav, anses vedkommende ikke for at have tilsidesat nogen regler, der begrænser udbredelsen af oplysninger eller regler vedrørende databeskyttelse, når sådanne regler er fastsat i en kontrakt eller i en lov eller administrativ bestemmelse. Overholdelse påfører ikke depositaren eller en person, som handler på dennes vegne, nogen form for ansvar.

Medlemsstaterne forlanger, at feeder-instituttet eller evt. dets administrationselskab har ansvaret for at sende feeder-instituttets depositar alle oplysninger om master-instituttet, der er nødvendige for, at feeder-instituttets depositar kan overholde sine forpligtelser.

2. Master-instituttets depositar underretter øjeblikkeligt de kompetente myndigheder i master-instituttets hjemland eller i givet fald administrationselskabet og feeder-instituttets depositar om eventuelle uregelmæssigheder i relation til master-instituttet, som depositaren måtte få kendskab til, og som anses at have negative konsekvenser for feeder-instituttet.

3. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til yderligere specificering af følgende:
- a) de oplysninger, der skal indgå i den i stk. 1 nævnte aftale, og
 - b) de uregelmæssigheder som omhandlet i stk. 2, der anses at have negative konsekvenser for feeder-instituttet.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 62

1. Medlemsstaterne forlanger, at hvis master- og feeder-instituttet har forskellige revisorer, skal disse revisorer indgå en aftale om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge revisorer kan opfylde deres forpligtelser, herunder de foranstaltninger, der er truffet for at opfylde kravene i stk. 2.

Feeder-instituttet investerer først i andele i master-instituttet, når den pågældende aftale er trådt i kraft.

2. I sin revisionsberetning tager feeder-instituttets revisor hensyn til revisionsberetningen vedrørende master-instituttet. Hvis feeder-instituttet og master-instituttet har forskellige regnskabsår, udarbejder master-instituttets revisor en ad hoc-beretning på afslutningsdatoen for feeder-instituttet.

Revisoren for feeder-instituttet aflægger især beretning om eventuelle uregelmæssigheder som afsløret i revisionsberetningen vedrørende master-instituttet og om deres konsekvenser for feeder-instituttet.

3. Når master-instituttets eller feeder-instituttets revisor overholder de i dette kapitel fastsatte krav, anses hverken master-instituttets eller feeder-instituttets revisor for at have tilsidesat nogen regler, der begrænser udbredelsen af oplysninger eller regler vedrørende databeskyttelse, når sådanne regler er fastsat i en kontrakt eller i en lov eller administrativ bestemmelse. Overholdelse påfører ikke revisoren eller en person, som handler på dennes vegne, nogen form for ansvar.

4. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af indholdet af den i stk. 1, første afsnit, nævnte aftale.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

AFDELING 4

Obligatoriske oplysninger og markedsføringsmateriale fra feeder-instituttet

Artikel 63

1. Medlemsstaterne forlanger, at foruden de i skema A i bilag I nævnte oplysninger skal feeder-instituttets prospekt indeholde følgende:

- a) en erklæring om, at feeder-instituttet er feeder-institut for et bestemt master-institut og i den egenskab til stadighed investerer mindst 85 % af sine aktiver i andele i dette master-institut
- b) oplysninger om investeringsmålsætning og investeringspolitik, herunder risikoprofil, og om, hvorvidt feeder-instituttets og master-instituttets resultater er identiske, eller i hvilket omfang og hvorfor de afviger fra hinanden, herunder en beskrivelse af investeringer foretaget i henhold til artikel 58, stk. 2
- c) en kort beskrivelse af master-instituttet, dets organisation, dets investeringsmålsætning og investeringspolitik, herunder dets risikoprofil, og hvordan master-instituttets ajourførte prospekt kan rekvireres
- d) et resumé af aftalen indgået mellem feeder-instituttet og master-instituttet eller af de interne regler for god forretningsskik i henhold til artikel 60, stk. 1
- e) oplysninger om, hvordan deltagere kan indhente yderligere oplysninger om master-instituttet og aftalen indgået mellem feeder-instituttet og master-instituttet i henhold til artikel 60, stk. 1
- f) en beskrivelse af dels alle vederlag og godtgørelser, der skal afholdes af feeder-instituttet i kraft af dets investering i andele i master-instituttet, dels de samlede gebyrer for feeder-instituttet og master-instituttet, og
- g) en beskrivelse af de skattemæssige konsekvenser for feeder-instituttet af investeringen i master-instituttet.

2. Foruden oplysningerne i skema B i bilag I skal feeder-instituttets årsberetning indeholde en erklæring om feeder-instituttets og master-instituttets samlede gebyrer.

Feeder-instituttets års- og halvårsberetninger angiver, hvordan henholdsvis master-instituttets årsberetninger og dets halvårsberetninger kan rekvireres.

3. Foruden det, der kræves i henhold til artikel 74 og 82, indsender feeder-instituttet prospektet, den i artikel 78 omhandlede centrale investorinformation og eventuelle ændringer heraf samt master-instituttets års- og halvårsberetninger til de kompetente myndigheder i sit hjemland.

4. Et feeder-institut oplyser i al relevant markedsføringsmateriale, at det fortsat investerer mindst 85 % af sine aktiver i andele i et sådant master-institut.

5. Feeder-instituttet udleverer efter anmodning og gratis en trykt udgave af master-instituttets prospekt og års- og halvårsberetningen til investorerne.

AFDELING 5

Konvertering af eksisterende investeringsinstitutter til feeder-institutter og ændring af master-institutter

Artikel 64

1. Medlemsstaterne kræver, at et feeder-institut, der allerede udøver virksomhed som investeringsinstitut, herunder virksomhed som feeder-institut for et andet master-institut, forsyner sine deltagere med følgende:

- a) en erklæring om, at de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland har godkendt feeder-instituttets investering i master-instituttet
- b) den i artikel 78 omhandlede centrale investorinformation vedrørende feeder- og master-instituttet
- c) oplysninger om den dato, hvor feeder-instituttet vil begynde at investere i master-instituttet, eller, hvis det allerede har investeret heri, den dato, hvor dets investeringer vil overskride den grænse, der er fastsat i artikel 55, stk. 1, og
- d) en erklæring om, at deltagerne har ret til at forlange tilbagekøb eller indløsning af deres andele uden andre omkostninger end det beløb, som investeringsinstituttet beholder for at dække desinvesteringsomkostningerne, inden for en frist på 30 dage; denne ret får virkning fra det tidspunkt, hvor feeder-instituttet har udleveret de i dette stykke nævnte oplysninger.

Disse oplysninger udleveres senest 30 dage før den i første afsnit, litra c), nævnte dato.

2. I tilfælde af, at feeder-instituttet er blevet anmeldt i overensstemmelse med artikel 93, udleveres de i stk. 1 nævnte oplysninger på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i feeder-instituttets hjemland eller på et sprog, som dette lands kompetente myndigheder har godkendt. Feeder-instituttet er ansvarligt for oversættelsen. Oversættelsen skal på troværdig vis gengive indholdet af de oprindelige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at feeder-instituttet først investerer i det pågældende master-institut ud over den grænse, der gælder efter artikel 55, stk. 1, efter udløbet af den periode på 30 dage, der er nævnt i stk. 1, andet afsnit.

4. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af følgende:

- a) det format og måden hvorpå de i stk. 1 nævnte oplysninger skal udleveres, eller

- b) proceduren for værdiansættelse og revision af et bidrag i naturalier, i det tilfælde, at feeder-instituttet overfører alle eller dele af sine aktiver til master-instituttet til gengæld for andele, og den rolle, som feeder-instituttets depositar spiller i den forbindelse.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

AFDELING 6

Forpligtelser og kompetente myndigheder

Artikel 65

1. Feeder-instituttet fører effektiv kontrol med master-instituttets virksomhed. I forbindelse med opfyldelsen af denne forpligtelse kan feeder-instituttet benytte sig af oplysninger og dokumenter modtaget fra master-instituttet eller i givet fald dets administrationsselskab, depositar og revisor, medmindre der er grund til at betvivle nøjagtigheden heraf.
2. Såfremt feeder-instituttet, dets administrationsselskab eller en person, der handler på feeder-instituttets eller dets administrationsselskabs vegne, modtager salgsgebyr, provision eller pengebeløb i forbindelse med investeringen i andele i master-instituttet, tilføres salgsgebyret, provisionen eller pengebeløbet feeder-instituttets aktiver.

Artikel 66

1. Master-instituttet underretter øjeblikkeligt de kompetente myndigheder i sit hjemland om navnet på hvert af de feeder-institutter, der investerer i master-instituttets andele. Hvis master-instituttet og feeder-instituttet er etableret i forskellige medlemsstater, underretter de kompetente myndigheder i master-instituttets hjemland øjeblikkeligt de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland om den pågældende investering.
2. Master-instituttet må ikke opkræve tegnings- eller indløsningsgebyrer for feeder-instituttets investering i andele i master-instituttet eller afhændelsen heraf.
3. Master-instituttet sikrer feeder-instituttet eller i givet fald dets administrationsselskab samt de kompetente myndigheder, dets depositar og revisor rettidig adgang til alle oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, anden fællesskabslovgivning, gældende national lovgivning, feeder-instituttets fondsbestemmelser eller vedtægter.

Artikel 67

1. Hvis master-instituttet og feeder-instituttet er etableret i samme medlemsstat, underretter de kompetente myndigheder øjeblikkeligt feeder-instituttet om enhver beslutning, foranstaltning, konstatering af tilsidesættelse af bestemmelserne i dette kapitel eller oplysninger, der indberettes i henhold til artikel 106, stk. 1, vedrørende master-instituttet eller i givet fald dets administrationsselskab, depositar eller revisor.
2. Hvis master-instituttet og feeder-instituttet er etableret i forskellige medlemsstater, underretter de kompetente myndigheder i master-instituttets hjemland øjeblikkeligt de kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland om enhver beslutning, foranstaltning, konstatering af tilsidesættelse af bestemmelserne i dette kapitel eller oplysninger, der indberettes i henhold til artikel 106, stk. 1, vedrørende master-instituttet eller i givet fald dets administrationsselskab, depositar eller revisor. De kompetente myndigheder i feeder-instituttets hjemland underretter øjeblikkeligt feeder-instituttet herom.

KAPITEL IX

FORPLIGTELSER MED HENSYN TIL OPLYSNINGER TIL INVESTORER

AFDELING 1

Offentliggørelse af prospekt og periodiske beretninger

Artikel 68

1. Et investeringselskab og, for hver af de investeringsfonde det administrerer, et administrationselskab offentliggør følgende:
 - a) et prospekt
 - b) en årsberetning for hvert regnskabsår, og
 - c) en halvårsberetning, der dækker de første seks måneder af regnskabsåret.
2. Årsberetningen og halvårsberetningerne offentliggøres inden for følgende frister at regne fra slutningen af den periode, som beretningen omhandler:
 - a) fire måneder for årsberetningen, eller
 - b) to måneder for halvårsberetningen.

Artikel 69

1. Prospektet skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for, at investorerne kan danne sig et pålideligt skøn over den investering, der tilbydes dem, og især de dermed forbundne risici.

Prospektet skal, uanset hvilket instrument der investeres i, indeholde en klar og letforståelig redegørelse for fondens risikoprofil.

2. Prospektet skal mindst indeholde de oplysninger, der fremgår af skema A i bilag I, for så vidt disse oplysninger ikke er indeholdt i fondsbestemmelserne eller vedtægterne, der i henhold til artikel 71, stk. 1, skal være vedlagt prospektet.
3. Årsberetningen skal indeholde en balance eller en formueopgørelse, en detaljeret opgørelse over indtægter og udgifter i det pågældende regnskabsår, en beretning om aktiviteterne i det forløbne regnskabsår og de øvrige oplysninger, der kræves i skema B i bilag I, samt alle oplysninger af betydning, der gør det muligt for investorerne med fuldt kendskab til forholdene at bedømme udviklingen i investeringsinstituttets aktiviteter og dets resultater.
4. Halvårsberetningen skal mindst indeholde de oplysninger, der fremgår af afdeling I-IV i skema B i bilag I. Når investeringsinstituttet har udbetalt eller agter at udbetale acontoudbytte, skal taloplysningerne vise resultatet efter fradrag af skat for det pågældende halvår og det acontoudbytte, der er udbetalt eller skal udbetales.

Artikel 70

1. I prospektet angives, hvilke kategorier af aktiver et investeringsinstitut må investere i. Det angives ligeledes, om der tillades transaktioner i finansielle afledte instrumenter, i hvilket tilfælde det skal indeholde en tydelig erklæring, hvori det angives, hvorvidt disse transaktioner må udføres med henblik på risikoafdækning eller for at opfylde investeringsmålsætningerne, samt hvilken eventuel indvirkning transaktioner i finansielle afledte instrumenter har på risikoprofilen.
2. Når et investeringsinstitut hovedsagelig investerer i andre af kategorierne af aktiver i artikel 50 end værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter, eller når et investeringsinstitut kopierer et aktie- eller obligationsindeks i overensstemmelse med artikel 53, skal der i en tydelig erklæring i prospektet og om

nødvendigt i investeringsinstitutts markedsføringsmateriale gøres opmærksom på dets investeringspolitik.

3. Hvis nettoværdien af et investeringsinstituts formue kan forventes at have en høj volatilitet som følge af porteføljens sammensætning eller de anvendte styringsteknikker, skal prospektet og om nødvendigt markedsføringsmaterialet indeholde en tydelig erklæring om dette specielle forhold.

4. Efter anmodning fra en investor giver administrationsselskabet ligeledes supplerende oplysninger om de kvantitative grænser, der gælder for investeringsinstitutts risikostyring, om de metoder, der er valgt med henblik herpå, og om den seneste udvikling i de vigtigste risici og afkast for kategorierne af instrumenter.

Artikel 71

1. Fondsbestemmelserne eller investeringsselskabets vedtægter udgør en integreret del af prospektet og knyttes som bilag til dette.

2. De i stk. 1 omhandlede dokumenter behøver dog ikke at være knyttet som bilag til prospektet, såfremt investor underrettes om, at disse dokumenter på anmodning enten kan blive tilsendt eller kan konsulteres på et nærmere angivet sted i hver af de medlemsstater, hvor andelene markedsføres.

Artikel 72

De væsentlige dele af prospektet holdes ajour.

Artikel 73

De regnskabsmæssige oplysninger i årsberetningerne revideres af en eller flere personer, der ved lov er autoriseret til at revidere regnskaber i overensstemmelse med direktiv 2006/43/EF. Revisionsberetningen, inkl. eventuelle forbehold, gengives ubeskåret i årsberetningen.

Artikel 74

Investeringsinstitutter forelægger deres prospekter og eventuelle ændringer heraf samt deres årsberetninger og halvårsberetninger for de kompetente myndigheder i investeringsinstitutts hjemland. Investeringsinstituttet fremsender efter anmodning disse dokumenter til de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland.

Artikel 75

1. Prospektet og de senest offentliggjorte års- og halvårsberetninger udleveres på anmodning og gratis til investorerne.

2. Prospektet udleveres på et varigt medium eller via et websted. En trykt udgave leveres på anmodning og gratis til investorerne.

3. Års- og halvårsberetninger stilles til rådighed for investorer på den måde, der er angivet i prospektet og i den centrale investorinformation, der er omhandlet i artikel 78. En trykt udgave af års- og halvårsberetningerne leveres på anmodning og gratis til investorerne.

4. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af de betingelser, der skal opfyldes, når prospektet udleveres på et andet varigt medium end i papirform eller via et websted, der ikke udgør et varigt medium.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

AFDELING 2

Offentliggørelse af andre oplysninger

Artikel 76

Et investeringsinstitut offentliggør på passende måde emissionsprisen eller salgsprisen, prisen ved tilbagekøb eller ved indløsning, hver gang det emitterer, sælger, tilbagekøber eller indløser sine andele og mindst to gange om måneden.

De kompetente myndigheder kan dog give tilladelse til, at sådanne meddelelser fra et investeringsinstitut kun offentliggøres en gang om måneden, såfremt dette ikke skader deltagerens interesser.

Artikel 77

Al markedsføringsmateriale rettet mod investorer skal tydeligt fremstå som sådant. Den skal være fair og tydelig og må ikke være vildledende. Navnlig må markedsføringsmateriale med en opfordring til køb af andele i et investeringsinstitut, som indeholder specifikke oplysninger om et investeringsinstitut, ikke indeholde erklæringer, der modsiger eller mindsker betydningen af oplysningerne i prospektet og den centrale investorinformation, der er omhandlet i artikel 78. Det skal fremgå af materialet, at der findes et prospekt, og at der er adgang til den i artikel 78 nævnte centrale investorinformation. Det skal præcisere, hvor og på hvilket sprog investorer eller potentielle investorer kan få udleveret de pågældende oplysninger eller dokumenter, eller hvordan de kan opnå adgang til dem.

AFDELING 3

Central investorinformation

Artikel 78

1. Medlemsstaterne kræver, at et investeringsselskab og, for hver af de investeringsfonde det administrerer, et administrationsselskab udarbejder et kort dokument indeholdende central information for investorer. Dette dokument betegnes i dette direktiv som »central investorinformation«. Ordene »central investorinformation« skal være tydeligt angivet på dokumentet på et af de i artikel 94, stk. 1, litra b), omhandlede sprog.
2. Den centrale investorinformation omfatter produktinformation om de væsentlige karakteristika ved de relevante investeringsinstitutter, og disse oplysninger udleveres til investorer, således at de kan forventes at forstå karakteren af og risiciene forbundet med det investeringsprodukt, de tilbydes, og således kan træffe investeringsbeslutninger på et velinformeret grundlag.
3. Central investorinformation giver oplysninger om følgende vigtige punkter i relation til det pågældende investeringsinstitut:
 - a) identifikation af investeringsinstituttet
 - b) en kort beskrivelse af investeringsmål og investeringspolitik
 - c) en gennemgang af de hidtidige resultater eller eventuelle resultatscenarier
 - d) omkostninger og gebyrer, og
 - e) investeringens risk/reward-profil, herunder passende forklaringer og advarsler i forbindelse med risiciene forbundet med investeringer i det relevante investeringsinstitut.

Disse vigtige punkter skal være forståelige for investoren uden henvisning til andre dokumenter.

4. Det skal klart fremgå af den centrale investorinformation, hvor og hvordan der kan indhentes yderligere oplysninger om den foreslåede investering, herunder, men ikke kun, hvor og hvordan der når som helst på anmodning kan rekvireres en gratis kopi af prospektet og års- og halvårsberetningen, og på hvilket sprog investorerne kan få udleveret de pågældende oplysninger.

5. Den centrale investorinformation skal foreligge i skriftlig form, være kortfattet og affattet i et ikke-teknisk sprog. Der benyttes et fælles format, der gør det muligt at foretage sammenligninger, og den præsenteres på en måde, der kan forventes ikke at volde ikke-professionelle investorer forståelsesvanskeligheder.

6. Den centrale investorinformation anvendes uden variationer eller tilføjelser, når bortses fra oversættelse, i samtlige de medlemsstater, hvor investeringsinstituttet i overensstemmelse med artikel 93 har anmeldt markedsføringen af sine andele.

7. Kommissionen træffer gennemførelsesforanstaltninger til specificering af følgende:

- a) det nærmere og udtømmende indhold af den centrale investorinformation, jf. stk. 2, 3 og 4
- b) det nærmere og udtømmende indhold af den centrale investorinformation, der skal udleveres i følgende tilfælde:
 - i) i forbindelse med investeringsinstitutter med forskellige investeringsafdelinger: den centrale investorinformation, der skal udleveres til investorer, der investerer i en bestemt investeringsafdeling, herunder oplysninger om, hvordan investor kan flytte fra en investeringsafdeling til en anden, og om omkostningerne forbundet hermed
 - ii) i forbindelse med investeringsinstitutter, der tilbyder forskellige kategorier af aktier: den centrale investorinformation, der skal udleveres til investorer, der investerer i en bestemt aktiekategori
 - iii) i forbindelse med fund-of-funds-strukturer: den centrale investorinformation, der skal udleveres til investorer, der investerer i et investeringsinstitut, der selv investerer i andre investeringsinstitutter eller andre institutter for kollektiv investering som omhandlet i artikel 50, stk. 1, litra e)
 - iv) i forbindelse med master-feeder-strukturer: den centrale investorinformation, der skal udleveres til investorer, der investerer i et feeder-institut, og
 - v) i forbindelse med strukturerede, kapitalbeskyttede og lignende investeringsinstitutter: den centrale investorinformation, der skal udleveres til investorer i forbindelse med disse investeringsinstitutters særlige karakteristika, og
- c) i hvilken form den i stk. 5 omhandlede centrale investorinformation skal udleveres til investorer, og hvordan den skal præsenteres.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 79

1. Den centrale investorinformation tjener kun til underretning forud for indgåelsen af en aftale. Den skal være fair og tydelig og må ikke være vildledende. Den skal være i overensstemmelse med de relevante dele af prospektet.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en person ikke kan pådrage sig et retligt ansvar ene og alene som følge af den væsentlige investorinformation, herunder oversættelser heraf, medmindre den er vildledende, unøjag-

tig eller i uoverensstemmelse med de relevante dele af prospektet. Den centrale investorinformation skal indeholde en klar advarsel desangående.

Artikel 80

1. Medlemsstaterne kræver, at et investeringsselskab og, for hver af de investeringsfonde det forvalter, et administrationsselskab, der enten direkte eller gennem en anden fysisk eller juridisk person, som optræder på dets vegne og på dets fulde og betingelsesløse ansvar, sælger andele i investeringsinstitutter til investorer, forsyner investorerne med den centrale investorinformation i god tid før den påtænkte erhvervelse af andele i disse investeringsinstitutter.
2. Medlemsstaterne kræver, at et investeringsselskab og, for hver af de investeringsfonde det forvalter, et administrationsselskab, der hverken direkte eller gennem en anden fysisk eller juridisk person, som optræder på dets vegne og på dets fulde og betingelsesløse ansvar, sælger andele i investeringsinstitutter til investorer, stiller central investorinformation til rådighed for produktudviklere og formidlere, der sælger andele i sådanne investeringsinstitutter eller rådgiver investorer om potentielle investeringer i sådanne investeringsinstitutter efter deres anmodning. Medlemsstaterne kræver, at formidlere, der sælger andele i investeringsinstitutter eller rådgiver investorer om potentielle investeringer i investeringsinstitutter, udleverer central investorinformation til deres kunder eller potentielle kunder.
3. Den centrale investorinformation udleveres gratis til investorerne.

Artikel 81

1. Medlemsstaterne tillader investeringsselskaber og, for hver af de investeringsfonde de forvalter, administrationsselskaber at udlevere central investorinformation på et varigt medium eller via et websted. En trykt udgave leveres efter anmodning og gratis til investoren.

En ajourført udgave af den centrale investorinformation stilles desuden til rådighed på investeringsselskabets eller administrationsselskabets websted.

2. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af de betingelser, der skal opfyldes, når den centrale investorinformation udleveres på et andet varigt medium end i papirform og via et websted, der ikke udgør et varigt medium.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 82

1. Investeringsinstitutter sender deres centrale investorinformation og eventuelle ændringer heraf til de kompetente myndigheder i deres hjemland.
2. Alle væsentlige dele af den centrale investorinformation holdes ajour.

KAPITEL X

INVESTERINGSINSTITUTTERS ALMINDELIGE FORPLIGTELSE

Artikel 83

1. De følgende kan ikke optage lån:
 - a) et investeringsselskab
 - b) et administrationsselskab eller en depositar, som handler på en investeringsfonds vegne.

Et investeringsinstitut kan dog skaffe sig fremmed valuta ved »back-to-back«-lån.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade investeringsinstitutter at optage lån, såfremt der er tale om:

a) midlertidige lån, der udgør:

— højst 10 % af aktiverne for så vidt angår investeringselskaber, eller

— højst 10 % af fondens værdi for så vidt angår investeringsfonde, eller

b) lån for at muliggøre erhvervelse af fast ejendom, der er absolut nødvendig for den direkte fortsættelse af deres virksomhed, og der udgør højst 10 % af aktiverne for så vidt angår investeringselskaber.

Hvor et investeringsinstitut er godkendt til at optage et lån, jf. litra a) og litra b), skal et sådant lån under ingen omstændigheder overstige 15 % af dets samlede aktiver.

Artikel 84

1. Et investeringsinstitut tilbagekøber eller indløser andele på en deltagers forlangende.

2. Uanset stk. 1:

a) kan et investeringsinstitut midlertidigt udsætte tilbagekøb eller indløsning af andele i overensstemmelse med national gældende ret, fondsbestemmelserne eller investeringselskabets vedtægter

b) kan et investeringsinstituts hjemland tillade, at den kompetente myndighed i deltagernes eller offentlighedens interesse stiller krav om udsættelse af tilbagekøb eller indløsning af andele.

Den midlertidige udsættelse i første afsnit, litra a), skal kun finde sted i undtagelsestilfælde, når omstændighederne kræver det, og når der ved udsættelsen tages hensyn til deltagernes interesser.

3. I tilfælde af en midlertidig udsættelse, jf. stk. 2, litra a), underretter investeringsinstituttet omgående de kompetente myndigheder i sit hjemland og de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, hvor det markedsfører sine andele, om sin beslutning.

Artikel 85

Reglerne for værdiansættelse af aktiver såvel som for beregning af emissionsprisen eller salgsprisen samt prisen ved tilbagekøb eller indløsning af andele i et investeringsinstitut angives i gældende national ret, fondsbestemmelserne eller investeringselskabets vedtægter.

Artikel 86

Udlodning eller geninvestering af et investeringsinstituts indtægter foregår i overensstemmelse med loven og fondsbestemmelserne eller investeringselskabets vedtægter.

Artikel 87

Andele i et investeringsinstitut må kun emitteres, hvis der inden for den sædvanlige frist foretages en indbetaling til investeringsinstituttets aktiver svarende til nettoemissionsprisen. Dette er ikke til hinder for udlodning af fondsandele.

Artikel 88

1. Med forbehold af artikel 50 og 51 skal følgende ikke yde lån eller optræde som garant på tredjemands vegne:

a) et investeringselskab

- b) et administrationsselskab eller en depositar, som handler på en investeringsfonds vegne.
2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de heri nævnte foretagender erhverver værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter eller andre af de i artikel 50, stk. 1, litra e), g), og h), nævnte finansielle instrumenter, som ikke er fuldt indbetalt.

Artikel 89

Følgende skal ikke foretage handel uden dækning med værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter eller andre af de i artikel 50, stk. 1, litra e), g) og h), nævnte finansielle instrumenter:

- a) et investeringsselskab
- b) et administrationsselskab eller en depositar, som handler på en investeringsfonds vegne.

Artikel 90

Det angives i loven i investeringsinstituttets hjemland eller i fondsbestemmelserne, hvilke vederlag og udgifter administrationsselskabet kan debitere investeringsfonden, samt den måde, hvorpå disse vederlag beregnes.

Det angives i loven eller investeringsselskabets vedtægter, hvilken form for omkostninger der påhviler selskabet.

KAPITEL XI

SÆRLIGE BESTEMMELSER FOR INVESTERINGSINSTITUTTER, SOM MARKEDSFØRER DERES ANDELE I ANDRE MEDLEMSSTATER END DEM, HVOR DE ER ETABLERET

Artikel 91

1. Investeringsinstitutters værtslande sikrer, at investeringsinstitutterne har mulighed for at markedsføre deres andele på de pågældende medlemsstaters områder efter at have indgivet anmeldelse i overensstemmelse med artikel 93.
2. Investeringsinstitutters værtslande pålægger ikke de i stk. 1 omhandlede investeringsinstitutter yderligere forpligtelser eller administrative procedurer på det område, der er omfattet af dette direktiv.
3. Medlemsstaterne sikrer, at der på afstand er let og elektronisk adgang til komplette oplysninger om love og administrative bestemmelser, der falder uden for det område, der er omfattet af dette direktiv, men som navnlig er relevante for de indførte ordninger for markedsføringen på deres område af andele i investeringsinstitutter, der er etableret i en anden medlemsstat. Medlemsstaterne sikrer, at disse oplysninger foreligger på et sprog, der er gængs i internationale finans kredse, og at de er tydelige og utvetydige og ajourføres.
4. Med henblik på dette kapitel omfatter et investeringsinstitut også investeringsafdelinger heraf.

Artikel 92

Investeringsinstituttet træffer under overholdelse af de love eller administrative bestemmelser, der gælder i medlemsstaten, hvor investeringsinstituttets andele markedsføres, de nødvendige foranstaltninger til, at de udbetalinger til deltagerne, det tilbagekøb eller den indløsning af andele samt den formidling af oplysninger, der påhviler investeringsinstituttet, sikres deltagerne i denne medlemsstat.

Artikel 93

1. Såfremt et investeringsinstitut agter at markedsføre sine andele i en anden medlemsstat end sit hjemland, fremsender det først en anmeldelse til hjemlandets kompetente myndigheder.

Anmeldelsen skal indeholde oplysninger om de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføringen af investeringsinstituttets andele i værtslandet, herunder eventuelt om aktiekategori. I sammenhæng med artikel 16, stk. 1, skal den indeholde en indikation af, at investeringsinstituttet markedsføres af administrationselskabet, der administrerer investeringsinstituttet.

2. Investeringsinstituttet vedlægger den i stk. 1 nævnte anmeldelse den seneste version af følgende:
- a) sine fondsbestemmelser eller vedtægter, sit prospekt og eventuelt den seneste årsberetning og efterfølgende halvårsberetning oversat i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 94, stk. 1, litra c) og d), og
 - b) den i artikel 78 nævnte væsentlige investorinformation oversat i overensstemmelse med artikel 94, stk. 1, litra b) og d).
3. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland kontrollerer, om investeringsinstituttets dokumentation i overensstemmelse med stk. 1 og 2 er komplet.

De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland fremsender den komplette dokumentation, der er omhandlet i stk. 1 og 2, til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet agter at markedsføre sine andele, senest 10 arbejdsdage efter at have modtaget anmeldelsen og den komplette dokumentation, der er omhandlet i stk. 2. De vedlægger dokumentationen en erklæring om, at investeringsinstituttet opfylder betingelserne i dette direktiv.

Efter at have fremsendt dokumentationen underretter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland øjeblikkeligt investeringsinstituttet herom. Investeringsinstituttet kan få adgang til markedet i værtslandet fra samme dag, som denne underretning finder sted.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 1 nævnte anmeldelse og den i stk. 3 nævnte erklæring affattes på et sprog, der er gængs i den internationale finansverden, medmindre investeringsinstituttets hjemland og værtsland er enige om, at anmeldelsen og erklæringen affattes på et sprog, der er officielt i begge medlemsstater.

5. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder accepterer elektronisk fremsendelse og arkivering af de i stk. 3 nævnte dokumenter.

6. Med henblik på den anmeldelsesprocedure, der er beskrevet i denne artikel, undlader de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet agter at markedsføre sine andele, at anmode om andre dokumenter, certifikater eller oplysninger end dem, der er nævnt i denne artikel.

7. Investeringsinstituttets hjemland sikrer, at de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland har elektronisk adgang til de i stk. 2 nævnte dokumenter og eventuelle oversættelser heraf. Det sikrer, at investeringsinstituttet ajourfører disse dokumenter og oversættelser. Investeringsinstituttet meddeler enhver ændring af de i stk. 2 nævnte dokumenter til de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland og oplyser, hvor disse dokumenter kan fås i elektronisk form.

8. Såfremt der er behov for at ændre anmeldelsens oplysninger om de aftaler, der indgået for markedsføring, jf. stk. 1, eller en ændring om de aktiekategorier, der skal markedsføres, giver investeringsinstituttet skriftlig meddelelse til de kompetente myndigheder i værtslandet, før ændringen foretages.

1. Hvis et investeringsinstitut markedsfører sine andele i et værtsland, forsyner det investorerne på den pågældende medlemsstats område med alle de oplysninger og dokumenter, det i henhold til kapitel IX skal udlevere til investorerne i sit hjemland.

De pågældende oplysninger og dokumenter udleveres til investorerne i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

- a) oplysningerne og/eller dokumenterne udleveres til investorerne således som foreskrevet i værtslandets love og/eller administrative bestemmelser, jf. dog bestemmelserne i kapital IX
- b) den i artikel 78 nævnte centrale investorinformation oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i investeringsinstitutets værtsland eller til et sprog, som værtslandets kompetente myndigheder har godkendt
- c) andre oplysninger eller dokumenter end den i artikel 78 nævnte centrale investorinformation oversættes efter valg af investeringsinstitutet til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i investeringsinstitutets værtsland eller til et sprog, som værtslandets kompetente myndigheder har godkendt, eller til et sprog, der er gængs i den internationale finansverden, og
- d) det er investeringsinstitutet, der er ansvarligt for de i litra b) og c) nævnte oversættelser af oplysninger eller dokumenter, og oversættelserne skal på troværdig vis gengive de oprindelige oplysninger.

2. Kravene i stk. 1 gælder også for alle ændringer af de nævnte oplysninger og dokumenter.

3. Den hyppighed, hvormed emissionsprisen, salgsprisen, tilbagekøbsprisen eller indløsningsprisen på andele i investeringsinstitutter offentliggøres, jf. artikel 76, fastsættes i henhold til hjemlandets love og administrative bestemmelser.

Artikel 95

1. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af følgende:

- a) de i artikel 91, stk. 3, nævnte oplysningers omfang
- b) hvordan de kompetente myndigheder i investeringsinstitutets værtsland kan sikres lettere adgang til de oplysninger eller dokumenter, der er omhandlet i artikel 93, stk. 1, 2 og 3, i overensstemmelse med artikel 93, stk. 7.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

2. Kommissionen kan også træffe gennemførelsesforanstaltninger til specificering af følgende:

- a) formen og indholdet af en standardmodel til den skrivelse, som investeringsinstitutter skal benytte til den i artikel 93, stk. 1, nævnte anmeldelse, herunder en indikation af hvilke dokumenter, oversættelsen vedrører
- b) formen og indholdet af en standardmodel til den erklæring, som medlemsstaternes kompetente myndigheder skal afgive i henhold til artikel 93, stk. 3
- c) proceduren ved udveksling af oplysninger og brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser efter bestemmelserne i artikel 93.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 112, stk. 3.

Artikel 96

Et investeringsinstitut kan i forbindelse med udøvelsen af sin virksomhed i et værtsland benytte samme betegnelse for sin juridiske form, såsom »investeringselskab« eller »investeringsfond«, som det bruger i sit hjemland.

KAPITEL XII

BESTEMMELSER VEDRØRENDE DE MYNDIGHEDER, SOM UDSTEDER TILLADELSER OG FØRER TILSYN

Artikel 97

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som skal varetage de i dette direktiv omhandlede opgaver. De underretter Kommissionen herom og angiver samtidig den eventuelle fordeling af opgaverne.
2. De kompetente myndigheder skal være offentlige myndigheder eller et organ, der er udpeget af det offentlige.
3. Myndighederne i investeringsinstituttets hjemland har kompetence til at føre tilsyn med investeringsinstituttet, herunder eventuelt i henhold til artikel 19. Dog har myndighederne i investeringsinstituttets værtsland kompetence til at føre tilsyn med, at de bestemmelser, der falder uden for dette direktivs anvendelsesområde, overholdes, og at kravene i artikel 92 og 94 er opfyldt.

Artikel 98

1. De kompetente myndigheder tillægges alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. De udøver disse beføjelser:
 - a) direkte
 - b) i samarbejde med andre myndigheder
 - c) på de kompetente myndigheders ansvar ved uddelegering af opgaver til andre organer eller
 - d) ved henvendelse til de kompetente retlige myndigheder.
2. Jf. stk. 1 tillægges de kompetente myndigheder mindst retten til:
 - a) adgang til ethvert dokument i enhver form og til at modtage kopier deraf
 - b) at kræve enhver person at udlevere information og om nødvendigt indkalde og afhøre en person for at indhente oplysninger
 - c) at gennemføre kontrolundersøgelser på stedet
 - d) at forlange oplysninger om telefonsamtaler og datatrafik
 - e) at forlange, at enhver form for praksis, der strider mod de bestemmelser, der vedtages i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, bringes til ophør
 - f) at begære indefrysning eller beslaglæggelse af aktiver
 - g) at begære et midlertidigt forbud mod erhvervsudøvelse
 - h) at forlange oplysninger fra godkendte investeringsselskaber, administrationsselskaber eller depositarer
 - i) at træffe en hvilken som helst foranstaltning, der kan sikre, at investeringsselskaber, administrationsselskaber og depositarer fortsat opfylder kravene i dette direktiv
 - j) at forbyde udstedelse, tilbagekøb eller indløsning af andele i deltagernes eller offentlighedens interesse
 - k) at tilbagekalde godkendelsen af et investeringsinstitut, et administrationsselskab eller en depositar
 - l) at henvise sager til strafferetlige myndigheder, og
 - m) at give revisorer eller eksperter ret til at gennemføre kontroller eller undersøgelser.

Artikel 99

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foran-

staltninger til at sikre håndhævelsen heraf. Uden at dette berører reglerne for inddragelse af tilladelse eller medlemsstaternes ret til at iværksætte strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne navnlig i henhold til national lovgivning, at der kan træffes fyldestgørende administrative foranstaltninger over for de ansvarlige personer, eller at de kan pålægges administrative sanktioner, såfremt de bestemmelser, der vedtages i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, ikke overholdes.

Foranstaltningerne og sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelseernes grovhed og have afskrækkende virkning.

2. Uden at dette udelukker, at der indføres bestemmelser om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af de andre nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, fastlægger medlemsstaterne navnlig virkningsfulde, proportionale og afskrækkende foranstaltninger og sanktioner for tilsidesættelse af forpligtelsen til at præsentere central investorinformation på en måde, der kan forventes at blive forstået af ikke-professionelle investorer, jf. artikel 78, stk. 5.

3. Medlemsstaterne tillader kompetente myndigheder at meddele offentligheden, hvilke foranstaltninger eller sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af bestemmelser vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre det er til alvorlig fare for finansmarkederne, skader investorernes interesser eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Artikel 100

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive klageprocedurer og procedurer for bilæggelse af tvister med henblik på udenretslig bilæggelse af forbrugertvister vedrørende investeringsinstitutters virksomhed, i givet fald ved anvendelse af eksisterende organer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 nævnte organer ikke ved lovbestemmelser forhindres i at samarbejde effektivt om løsningen af grænseoverskridende tvister.

Artikel 101

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder, når det er nødvendigt for at bestride deres hverv i henhold til dette direktiv eller udøve deres beføjelser i henhold til dette direktiv eller national lovgivning.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative eller organisatoriske foranstaltninger for at lette det i dette stykke omhandlede samarbejde.

De kompetente myndigheder udnytter deres samarbejdsbeføjelser, selv i de tilfælde, hvor den adfærd, der efterforskes, ikke udgør en overtrædelse af gældende lovgivning i deres medlemsstat.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder forsyner øjeblikkeligt hinanden med de oplysninger, der er nødvendige for at bestride deres hverv i henhold til dette direktiv.

3. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat har god grund til at formode, at foretagender, der ikke er underlagt dens tilsyn, på en anden medlemsstats område udfører eller har udført handlinger, der er i strid med dette direktiv, giver denne kompetente myndighed de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat en så nøjagtig meddelelse som muligt. Den modtagende myndighed træffer de nødvendige foranstaltninger, underretter den myndighed, der har givet meddelelsen, om resultatet og så vidt muligt om vigtige forhold i sagens videre forløb. Dette stykke berører ikke beføjelserne for den fremsendende kompetente myndighed.

4. De kompetente myndigheder i en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller undersøgelser på sidstnævnte medlemsstats område inden for rammerne af de beføjelser, der tillægges i medfør af dette direktiv. Når en kompetent myndighed modtager en anmodning om gennemførelse af en kontrol på stedet eller en undersøgelse:

- a) gennemfører den selv kontrollen eller undersøgelsen
- b) tillader den, at den anmodende myndighed selv gennemfører kontrollen eller undersøgelsen, eller
- c) lader den en revisor eller anden ekspert gennemføre kontrollen eller undersøgelsen.

5. Hvis kontrollen eller undersøgelsen på en medlemsstats område gennemføres af den pågældende medlemsstats egen kompetente myndighed, kan den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har anmodet om samarbejde, anmode om, at dens egne tjenestemænd ledsager de tjenestemænd, der gennemfører kontrollen eller undersøgelsen. Det overordnede tilsyn med kontrollen eller undersøgelsen påhviler imidlertid den medlemsstat, på hvis område kontrollen eller undersøgelsen gennemføres.

Hvis kontrollen eller undersøgelsen på en medlemsstats område gennemføres af en anden medlemsstats kompetente myndighed, kan den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor kontrollen eller undersøgelsen gennemføres, anmode om, at dens egne tjenestemænd ledsager de tjenestemænd, der gennemfører kontrollen eller undersøgelsen.

6. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrollen eller undersøgelsen udføres, kan kun nægte at udveksle oplysninger som omhandlet i stk. 2 eller imødekomme en anmodning om deltagelse i en undersøgelse eller kontrol på stedet som omhandlet i stk. 4, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller offentlige orden i fare
- b) der allerede er indledt retssag mod samme personer og vedrørende samme forhold ved domstolene i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er blevet afsagt endelig dom mod samme personer og vedrørende samme forhold i den pågældende medlemsstat.

7. De kompetente myndigheder giver de anmodende kompetente myndigheder meddelelse om enhver afgørelse truffet efter stk. 6. Denne meddelelse skal indeholde en begrundelse for afgørelsen.

8. De kompetente myndigheder kan gøre Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg, som oprettet ved Kommissionens afgørelse 2009/77/EF¹⁵⁾, opmærksomt på følgende situationer:

- a) anmodning om udveksling af oplysninger som omhandlet i artikel 109 er ikke blevet imødekommet inden for en rimelig frist eller er blevet afvist
- b) anmodning om gennemførelse af en kontrol eller undersøgelse som omhandlet i artikel 110 er ikke blevet imødekommet inden for en rimelig frist eller er blevet afvist, eller
- c) anmodning om tilladelse til at lade egne tjenestemænd ledsage tjenestemænd fra den anden medlemsstats kompetente myndighed er ikke blevet imødekommet inden for en rimelig frist eller er blevet afvist.

9. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger vedrørende procedurerne i forbindelse med kontroller på stedet og undersøgelser.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 112, stk. 3.

Artikel 102

1. Medlemsstaterne fastsætter, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer eller eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. Dette

indebærer, at fortrolige oplysninger, som disse personer modtager i forbindelse med deres hverv, ikke må videregives til nogen anden person eller myndighed undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at de enkelte investeringsinstitutter, administrationsselskaber og depositarer (selskaber, der medvirker ved investeringsinstitutters aktiviteter) ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen.

Såfremt et investeringsinstitut eller et selskab, der medvirker ved dettes aktiviteter, er erklæret konkurs eller er genstand for tvanglikvidation, kan fortrolige oplysninger, der ikke vedrører tredjepart, der er involveret i forsøg på at redde virksomheden, dog videregives under civile retssager eller handelssager.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at medlemsstaternes kompetente myndigheder udveksler oplysninger i henhold til dette direktiv eller anden fællesskabsret, der gælder for investeringsinstitutter eller selskaber, der medvirker ved disses aktiviteter. Disse oplysninger er undergivet den i stk. 1 fastsatte tavshedspligt.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv, kan på tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige samtykke, og oplysningerne må i så fald kun udveksles til anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres samtykke til.

3. Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes kompetente myndigheder samt med de i stk. 5 i denne artikel og i artikel 103, stk. 1, omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de oplysninger, der meddeles, er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne artikel. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, videregives de kun med udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har givet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres samtykke.

4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse oplysninger i forbindelse med udøvelsen af deres hverv og til følgende formål:

- a) at kontrollere, om betingelserne for adgang til at udøve virksomhed som investeringsinstitut eller som et selskab, der medvirker ved dettes aktiviteter, er opfyldt, og til at lette tilsynet med den virksomhed, der udøves, den administrative og regnskabsmæssige praksis samt de interne kontrolmekanismer
- b) pålæggelse af sanktioner
- c) den kompetente myndigheds afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, og
- d) domstolsprøvelse i henhold til artikel 107, stk. 2.

5. Bestemmelserne i stk. 1 og 4 er ikke til hinder for, at der udveksles oplysninger i en medlemsstat eller mellem medlemsstater, hvor denne udveksling finder sted mellem en kompetent myndighed og:

- a) de myndigheder, der fører offentligt tilsyn med kreditinstitutter, investeringsselskaber, forsikrings-selskaber eller andre finansieringsinstitutter, eller myndigheder, der fører tilsyn med de finansielle markeder
- b) de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af investeringsinstitutter eller selskaber, der medvirker ved disse aktiviteter, eller selskaber, der er involveret i lignende procedurer, eller
- c) de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers eller andre finansieringsinstitutters regnskaber.

Bestemmelserne i stk. 1 og 4 er navnlig ikke til hinder for ovennævnte kompetente myndigheders varetagelse af deres tilsynsopgaver og heller ikke til hinder for, at de organer, der forvalter erstatningsordninger, modtager de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.

Oplysninger, der udveksles i henhold til første afsnit, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Artikel 103

1. Uanset bestemmelserne i artikel 102, stk. 1-4, kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem en kompetent myndighed og:
 - a) myndigheder, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af investeringsinstitutter eller selskaber, der medvirker ved disses aktiviteter, eller organer, der er involveret i lignende procedurer
 - b) myndigheder, der fører tilsyn med de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers eller andre finansieringsinstitutters regnskaber.
2. De medlemsstater, som anvender undtagelsen i stk. 1, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:
 - a) oplysningerne bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i stk. 1
 - b) de oplysninger, der modtages, er underlagt den i artikel 102, stk. 1, omhandlede tavshedspligt, og
 - c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, videregives de ikke uden udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres samtykke.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder der kan modtage oplysninger i henhold til stk. 1.
4. Uanset bestemmelserne i artikel 102, stk. 1-4, kan medlemsstaterne med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet, herunder dets integritet, tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der ifølge loven er ansvarlige for at opdage og efterforske overtrædelser af selskabsretten.
5. De medlemsstater, som anvender undtagelsen i stk. 4, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:
 - a) oplysningerne bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i stk. 4
 - b) de oplysninger, der modtages, er underlagt den i artikel 102, stk. 1, omhandlede tavshedspligt, og
 - c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, videregives de ikke uden udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres samtykke.

Ved anvendelsen af litra c) meddeler de i stk. 4 omhandlede myndigheder eller organer de kompetente myndigheder, som har afgivet oplysningerne, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til, med nøjagtig angivelse af disse personers ansvarsområder.
6. Udfører de i stk. 4 omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opdagelses- og efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, som er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i samme stykke nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde disse personer på de i stk. 5 fastsatte særlige betingelser.
7. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder eller organer der må modtage oplysninger i henhold til stk. 4.

Artikel 104

1. Artikel 102 og 103 er ikke til hinder for, at en kompetent myndighed giver centralbankerne og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder oplysninger med henblik på udførelsen af deres opgaver, eller til hinder for, at de pågældende myndigheder eller organer sender de kompetente myndigheder de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til artikel 102, stk. 4. De oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i artikel 102, stk. 1, omhandlede tavshedspligt.

2. Artikel 102 og 103 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder sender de i artikel 102, stk. 1-4, nævnte oplysninger til en clearinginstitution eller lignende institution, der i den nationale lovgivning er anerkendt til clearing eller afvikling på et af markederne i den pågældende medlemsstat, hvis de mener, at dette er nødvendigt for at sikre, at disse institutioner reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på dette marked.

De oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i artikel 102, stk. 1, omhandlede tavshedspligt.

Medlemsstaterne sikrer dog, at oplysninger, der er modtaget i henhold til artikel 102, stk. 2, ikke videregives i det tilfælde, der er omhandlet i første afsnit, uden udtrykkelig samtykke fra de kompetente myndigheder, som først afgav oplysningerne.

3. Uanset artikel 102, stk. 1 og 4, kan medlemsstaterne ved lovgivning give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre afdelinger i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med investeringsinstitutter og selskaber, der medvirker ved disses aktiviteter, kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringselskaber og forsikringselskaber, samt inspektører, som handler efter fuldmagt fra de pågældende afdelinger.

Oplysningerne må imidlertid kun gives, såfremt det er nødvendigt af tilsynsmæssige hensyn.

Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages efter artikel 102, stk. 2 og 5, aldrig videregives som nævnt i dette stykke uden udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, der har givet oplysningerne.

Artikel 105

Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger vedrørende procedurerne i forbindelse med udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 112, stk. 3.

Artikel 106

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at enhver person, der er godkendt i henhold til direktiv 2006/43/EF, og som i et investeringsinstitut eller et selskab, der medvirker ved dettes aktiviteter, udfører den lovpligtige revision, der er omhandlet i artikel 51 i direktiv 78/660/EØF, artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 73 i nærværende direktiv, eller udfører ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende denne virksomhed, som vedkommende har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan resultere i et af følgende:

- a) en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for godkendelse, eller som specielt omhandler udøvelsen af aktiviteterne i investeringsinstitutter eller selskaber, der medvirker ved deres aktiviteter, eller

- b) en svækkelse af investeringsinstituttets fortsatte drift eller driften af et selskab, der medvirker ved dets aktiviteter, eller
- c) en nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold.

Denne person har pligt til at indberette forhold eller beslutninger, som vedkommende måtte få kendskab til som led i udførelsen af et hverv som beskrevet i litra a) i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det investeringsinstitut eller selskab, der medvirker ved dets aktiviteter, i hvilket vedkommende udfører dette hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er godkendt i henhold til direktiv 2006/43/EF, i god tro videregiver oplysninger til de kompetente myndigheder om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

Artikel 107

1. De kompetente myndigheder skal skriftligt begrunde ethvert afslag på en ansøgning om godkendelse samt enhver negativ afgørelse, der træffes i henhold til de generelle bestemmelser, der er fastsat i medfør af dette direktiv, og underrette ansøgeren herom.

2. Medlemsstaterne drager omsorg for, at enhver afgørelse truffet i medfør af de love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, er begrundet og kan prøves ved domstolene, herunder hvis der ikke er truffet en afgørelse senest seks måneder efter indgivelsen af en ansøgning om godkendelse, der indeholder alle de krævede oplysninger.

3. Medlemsstaterne foreskriver, at et eller flere af følgende organer, som fastsat i national lovgivning, i forbrugernes interesse og i overensstemmelse med national lovgivning kan indbringe en sag for domstolene eller de kompetente administrative myndigheder for at sikre, at de nationale gennemførelsesbestemmelser til dette direktiv anvendes:

- a) offentlige organer og disses repræsentanter
- b) forbrugerorganisationer, der har en berettiget interesse i at beskytte forbrugerne
- c) faglige organisationer, der har en berettiget interesse i at beskytte deres medlemmer.

Artikel 108

1. Kun myndighederne i investeringsinstituttets hjemland kan træffe foranstaltninger over for dette investeringsinstitut i tilfælde af tilsidesættelse af love eller administrative bestemmelser eller af de regler, der er fastsat i fondsbestemmelserne eller i investeringsselskabets vedtægter.

Imidlertid kan myndighederne i investeringsinstituttets værtsland træffe foranstaltninger over for dette investeringsinstitut i tilfælde af tilsidesættelse af de love og administrative bestemmelser, der gælder i denne medlemsstat, som falder uden for dets anvendelsesområde, eller kravene i artikel 92 og 94.

2. Myndighederne i investeringsinstituttets hjemland meddeler myndighederne i investeringsinstituttets værtsland og, hvis administrationsselskabet for et investeringsinstitut er etableret i en anden medlemsstat, de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland enhver beslutning om inddragelse af godkendelse samt enhver anden alvorlig foranstaltning, der træffes over for et investeringsinstitut, eller enhver udsættelse af udstedelse, tilbagekøb eller indløsning af dets andele, der måtte pålægges det.

3. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland og de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland kan hver især træffe foranstaltninger over for administrationsselskabet i tilfælde af tilsidesættelse af bestemmelser inden for deres respektive ansvarsområder.

4. I det tilfælde at de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland har klare og påviselige grunde til at tro, at et investeringsinstitut, hvis andele markedsføres på denne medlemsstats område, har tilsidesat de forpligtelser, der følger af bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, men som ikke tillægger værtslandets kompetente myndigheder beføjelser, forelægger de disse grunde for de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland, der træffer de fornødne foranstaltninger.

5. Hvis, trods de foranstaltninger, der træffes af de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller investeringsinstituttets hjemland undlader at reagere inden for en rimelig frist, investeringsinstituttet fortsætter med at optræde på en måde, der klart er til skade for investorerne i værtslandet, tager de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland som følge heraf et af følgende to skridt:

- a) efter at have underrettet de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland herom træffer de alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorerne, og de kan i den forbindelse forhindre det pågældende investeringsinstitut i at fortsætte markedsføringen af andele på investeringsinstituttets værtslands område, eller
- b) de gør om nødvendigt Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg opmærksomt på sagen.

Kommissionen underrettes straks om foranstaltninger truffet i henhold til første afsnit, litra a).

6. Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er retligt muligt at forkynde de dokumenter, der er nødvendige for de foranstaltninger, som et investeringsinstituts værtsland kan træffe mod investeringsinstituttet i henhold til stk. 2-5.

Artikel 109

1. Hvis et administrationsselskab udøver virksomhed i et eller flere værtslande ved levering af tjenesteydelser eller ved oprettelse af filialer, etablerer alle de berørte medlemsstats kompetente myndigheder et snævert samarbejde.

De berørte myndigheder giver efter anmodning hinanden alle de oplysninger vedrørende ledelsen af sådanne administrationsselskaber og disses ejerforhold, som kan lette tilsynet med dem, samt alle oplysninger, der i øvrigt kan lette kontrollen med sådanne administrationsselskaber. Myndighederne i administrationsselskabets hjemland samarbejder især for at sikre sig, at myndighederne i administrationsselskabets værtsland kan indhente de oplysninger, der er omhandlet i artikel 21, stk. 2.

2. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland, i det omfang det er nødvendigt for udøvelsen af hjemlandets tilsynsbeføjelser, om enhver foranstaltning truffet af administrationsselskabets værtsland, der indebærer foranstaltninger eller sanktioner over for et administrationsselskab eller begrænsninger af et administrationsselskabs virksomhed, og som træffes i medfør af artikel 21, stk. 5.

3. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland giver omgående de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland meddelelse om ethvert problem i administrationsselskabet, og som materielt kan påvirke administrationsselskabets evne til at udføre sine opgaver behørigt i forbindelse med investeringsinstituttet, og om alle overtrædelser af bestemmelserne i kapitel III.

4. De kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland giver omgående de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland meddelelse om ethvert problem i investeringsinstituttet, og som materielt kan påvirke administrationsselskabets evne til at udføre sine opgaver behørigt eller overholde dette direktivs bestemmelser, som falder ind under ansvarsområdet for investeringsinstituttets hjemland.

Artikel 110

1. Udøver et administrationsselskab, der er godkendt i en anden medlemsstat, virksomhed i et værtsland gennem en filial, sørger administrationsselskabets værtsland for, at de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland, efter at have underrettet de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland herom, selv — eller ved en person, der er udpeget med henblik herpå — kan foretage kontrol på stedet af de i artikel 109 nævnte oplysninger.
2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland udfører kontrol på stedet af filialer etableret på deres område som led i varetagelsen af de opgaver, som påhviler dem i henhold til dette direktiv.

KAPITEL XIII**DET EUROPÆISKE VÆRDIPAPIRUDVALG***Artikel 111*

Kommissionen kan vedtage tekniske ændringer af dette direktiv på følgende områder:

- a) præcisering af definitionerne for at sikre en ensartet anvendelse af direktivet overalt i Fællesskabet, eller
- b) justering af terminologien i og formuleringen af definitionerne i overensstemmelse med efterfølgende retsakter om investeringsinstitutter og beslægtede spørgsmål.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 112, stk. 2.

Artikel 112

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirudvalg, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF¹⁶⁾.
 2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.
 3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.
- Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

KAPITEL XIV**UNDTAGELSESBESTEMMELSER, OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER****AFDELING 1****Undtagelsesbestemmelser***Artikel 113*

1. Udelukkende til brug for danske investeringsinstitutter sidestilles de i Danmark emitterede pantebrev med de i artikel 50, stk. 1, litra b), omhandlede værdipapirer.
2. Uanset artikel 22, stk. 1, og artikel 32, stk. 1, kan de kompetente myndigheder give de investeringsinstitutter, som den 20. december 1985 i overensstemmelse med deres nationale lovgivning havde flere

deponitører, tilladelse til fortsat at have flere deponitører, såfremt myndighederne har garanti for, at de funktioner, der skal udøves i henhold til artikel 22, stk. 3, og artikel 32, stk. 3, virkelig bliver udøvet.

3. Uanset artikel 16 kan medlemsstaterne tillade administrationsselskaber at udstede ihænde havercertifikater, der repræsenterer værdipapirer noteret på navn fra andre selskaber.

Artikel 114

1. Investeringselskaber i henhold til artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF, der er godkendt til udelukkende at levere de tjenesteydelser, der er anført i afsnit A, punkt 4 og 5, i bilaget til nævnte direktiv, kan i henhold til dette direktiv opnå godkendelse til at administrere investeringsinstitutter som »administrationsselskaber«. Sådanne investeringselskaber giver i så fald afkald på godkendelsen efter direktiv 2004/39/EF.

2. Administrationsselskaber, der inden den 13. februar 2004 er godkendt efter direktiv 85/611/EØF i deres hjemland til at administrere investeringsinstitutter, anses for godkendt efter nærværende artikel, hvis de i henhold til denne medlemsstats lovgivning skal opfylde betingelser, der svarer til betingelserne i artikel 7 og 8, for at påbegynde en sådan virksomhed.

AFDELING 2

Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 115

Senest den 1. juli 2013 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 116

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2011 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 1, stk. 2, andet afsnit, artikel 1, stk. 3, litra b), artikel 2, stk. 1, litra e), m), p), q) og r), artikel 2, stk. 5, artikel 4, artikel 5, stk. 1-4, 6 og 7, artikel 6, stk. 1, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 1, indledning, artikel 13, stk. 1, litra a) og i), artikel 15, artikel 16, stk. 1, artikel 16, stk. 3, artikel 17, stk. 1, artikel 17, stk. 2, litra b), artikel 17, stk. 3, første og tredje afsnit, artikel 17, stk. 4-7, artikel 17, stk. 9, andet afsnit, artikel 18, stk. 1, indledning, artikel 18, stk. 1, litra b), artikel 18, stk. 2, tredje og fjerde afsnit, artikel 18, stk. 3 og 4, artikel 19 og 20, artikel 21, stk. 2-6, 8 og 9, artikel 22, stk. 1, artikel 22, stk. 3, litra a), d) og e), artikel 23, stk. 1, 2, 4 og 5, artikel 27, stk. 3, artikel 29, stk. 2, artikel 33, stk. 2, 4 og 5, artikel 37-42, artikel 43, stk. 1-5, artikel 44-49, artikel 50, stk. 1, indledning, artikel 50, stk. 3, artikel 51, stk. 1, tredje afsnit, artikel 54, stk. 3, artikel 56, stk. 1, artikel 56, stk. 2, første afsnit, indledning, artikel 58 og 59, artikel 60, stk. 1-5, artikel 61, stk. 1 og 2, artikel 62, stk. 1, 2 og 3, artikel 63, artikel 64, stk. 1, 2 og 3, artikel 65, 66 og 67, artikel 68, stk. 1, indledning og litra a), artikel 69, stk. 1 og 2, artikel 70, stk. 2 og 3, artikel 71, 72 og 74, artikel 75, stk. 1, 2 og 3, artikel 77-82, artikel 83, stk. 1, litra b), artikel 83, stk. 2, litra a), andet led, artikel 86, artikel 88, stk. 1, litra b), artikel 89, litra b), artikel 90-94, artikel 96-100, artikel 101, stk. 1-8, artikel 102, stk. 2, andet afsnit, artikel 102, stk. 5, artikel 107 og 108, artikel 109, stk. 2, 3 og 4, artikel 110 og bilag I. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 1. juli 2011.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til direktiv 85/611/EØF gælder som henvisninger til

nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af den nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 117

Direktiv 85/611/EØF som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag III, del A, ophæves med virkning fra den 1. juli 2011 uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag III, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret og anvendelse af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.

Henvisninger til det forenkledede prospekt gælder som henvisninger til den centrale investorinformation, der er omhandlet i artikel 78.

Artikel 118

1. Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1, stk. 1, artikel 1, stk. 2, første afsnit, artikel 1, stk. 3, litra a), artikel 1, stk. 4-7, artikel 2, stk. 1, litra a)-d), f)-l), n) og o), artikel 2, stk. 2, 3 og 4, artikel 2, stk. 6 og 7, artikel 3, artikel 5, stk. 5, artikel 6, stk. 2, 3 og 4, artikel 7-11, artikel 12, stk. 2, artikel 13, stk.1, litra b)-h), artikel 13, stk. 2, artikel 14, stk. 1, artikel 16, stk. 2, artikel 17, stk. 2, litra a), c) og d), artikel 17, stk. 3, andet afsnit, artikel 17, stk. 8, artikel 17, stk. 9, første afsnit, artikel 18, stk. 1, undtagen indledning og litra a), artikel 18, stk. 2, første og andet afsnit, artikel 21, stk. 1 og 7, artikel 22, stk. 2, artikel 22, stk. 3, litra b) og c), artikel 23, stk. 3, artikel 24, artikel 25 og 26, artikel 27, stk. 1 og 2, artikel 28, artikel 29, stk. 1, 3 og 4, artikel 30, 31 og 32, artikel 33, stk. 1 og 3, artikel 34, 35 og 36, artikel 50, stk. 1, litra a)-h), artikel 50, stk. 2, artikel 51, stk. 1, første og andet afsnit, artikel 51, stk. 2 og 3, artikel 52 og 53, artikel 54, stk. 1 og 2, artikel 55, artikel 56, stk. 2, første afsnit, artikel 56, stk. 2, andet afsnit, artikel 56, stk. 3, artikel 57, artikel 68, stk. 2, artikel 69, stk. 3 og 4, artikel 70, stk. 1 og 4, artikel 73 og 76, artikel 83, stk. 1, undtagen litra b), artikel 83, stk. 2, litra a), undtagen andet led, artikel 84, 85 og 87, artikel 88, stk. 1, undtagen litra b), artikel 88, stk. 2, artikel 89, undtagen litra b), artikel 102, stk. 1, artikel 102, stk. 2, første afsnit, artikel 102, stk. 3 og 4, artikel 103-106, artikel 109, stk.1, artikel 111, 112, 113 og 117 samt bilag II, III og IV anvendes fra den 1. juli 2011.

2. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsinstitutter erstatter deres forenkledede prospekter, der er udarbejdet i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 85/611/EØF, med central investorinformation som beskrevet i artikel 78 snarest muligt og under alle omstændigheder senest 12 måneder efter fristen for gennemførelsen i national lovgivning af alle de i artikel 78, stk. 7, omtalte gennemførelsesforanstaltninger. Frem til den dato fortsætter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland med at acceptere forenkledede prospekter fra investeringsinstitutter, der opererer på disse medlemsstaters område.

Artikel 119

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juli 2009.

På Europa-Parlamentets vegne

H. -G. PÖTTERING

*Formand**På Rådets vegne*

E. ERLANDSSON

*Formand***BILAG I****SKEMA A**

1. Oplysninger om investeringsfonden	1. Oplysninger om administrations-selskabet, herunder oplysninger om, hvorvidt administrations-selskabet er etableret i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland	1. Oplysninger om investeringsselskabet
1.1 Benævnelse	1.1 Benævnelse eller navn på selskabet, juridisk form, hjemsted og hovedsæde, hvis dette er et andet end hjemstedet	1.1 Benævnelse eller navn på selskabet, juridisk form, hjemsted og hovedsæde, hvis dette er et andet end hjemstedet
1.2 Dato for investeringsfondens oprettelse. Angivelse af varigheden, hvis den er begrænset	1.2 Dato for selskabets stiftelse. Angivelse af varigheden, hvis den er begrænset	1.2 Dato for selskabets stiftelse. Angivelse af varigheden, hvis den er begrænset
	1.3 Hvis selskabet administrerer andre investeringsfonde, anføres disse	1.3 Hvis investeringsselskaber har forskellige investeringsafdelinger, angives afdelingerne
1.4 Hvis fondsbestemmelserne ikke er vedlagt, angivelse af, hvor disse og de periodiske beretninger kan skaffes		1.4 Hvis vedtægterne ikke er vedlagt, angivelse af, hvor disse og de periodiske beretninger kan skaffes
1.5 Kortfattet beskrivelse af de beskatningsregler, der gælder for investeringsfonden, hvis de er af interesse for deltagerne. Angivelse af, om		1.5 Kortfattet beskrivelse af de beskatningsregler, der gælder for selskabet, hvis de er af interesse for deltagerne. Angivelse af, om der indeholdes kildeskat af de indtægter og kapitalgevinster, som selskabet udbetaler til deltagerne

der indeholdes kilde- skat af de ind- tægter og kapitalge- vinster, som inve- steringsfonden ud- betaler til deltager- ne		
1.6 Dato for regn- skabets afslutning og hyppigheden af udlodning af udbyt- te		1.6 Dato for regnskabets afslutning og hyppigheden af udlodning af ud- bytte
1.7 Navn m.v. på de personer, der har til opgave at revidere de i arti- kel 73 omhandle- de regnskabsoplys- ninger		1.7 Navn m.v. på de personer, der har til opgave at revidere de i artikel 73 omhandlede regnskabsoplysninger
	1.8 Navn m.v. og funktion i sel- skabet for medlemmerne af admini- strations-, ledelses- og tilsynsorga- ner. Angivelse af den hovedvirksom- hed, disse personer udøver uden for selskabet, når den har betydning for dette	1.8 Navn m.v. og funktion i selskabet for medlemmerne af administrations-, ledelses- og tilsynsorganer. Angivelse af den hovedvirksomhed, disse per- soner udøver uden for selskabet, når den har betydning for dette
	1.9 Størrelse af den tegnede kapital med angivelse af den indbetalte ka- pital	1.9 Kapital
1.10 Angivelse af andelens art og de- res væsentligste ka- rakteristika; navnlig redegørelse for — arten af den ret (tingslig ret, for- dringsrettighed el- ler rettigheder af anden karakter), som andelen giver — hvorvidt der er tale om originale		1.10 Angivelse af andelenes art og deres væsentligste karakteri- stika; navnlig redegørelse for — hvorvidt der er tale om originale værdipapirer eller certifikater, der re- præsenterer disse værdipapirer eller om der er sket optagelse i et register eller på en konto — andelenes karakteristika: lydende på navn eller på ihændehaver; de størrelser, andelen eventuelt er op- delt i

<p>værdipapirer eller certifikater, der repræsenterer disse værdipapirer eller om der er sket optagelse i et register eller på en konto</p> <p>— andelenes karakteristika: lyden på navn eller på ihænderhaver; de størrelser, andelene eventuelt er opdelt i</p> <p>— redegørelse for deltagernes stemmeret, hvis de har en sådan</p> <p>— forhold under hvilke det kan besluttes at opløse investeringsfonden, og fremgangsmåden ved opløsning, navnlig for så vidt angår deltagernes rettigheder</p>		<p>— redegørelse for deltagernes stemmeret</p> <p>— forhold under hvilke det kan besluttes at opløse investeringselskabet, fremgangsmåden ved opløsning, navnlig for så vidt angår deltagernes rettigheder</p>
<p>1.11 Eventuel angivelse af de børser eller markeder, hvor andelene noteres eller omsættes</p>		<p>1.11 Eventuel angivelse af de børser eller markeder, hvor andelene noteres eller omsættes</p>
<p>1.12 Fremgangsmåden ved og vilkårene for udstedelse og/eller salg af andele</p>		<p>1.12 Fremgangsmåden ved og vilkårene for udstedelse og/eller salg af andele</p>
<p>1.13 Fremgangsmåden ved og vilkårene for tilbagekøb eller indløsning af andele og tilfælde,</p>		<p>1.13 Fremgangsmåden ved og vilkårene for tilbagekøb eller indløsning af andele og tilfælde, i hvilke de kan udsættes. Hvis investeringselskaber har forskellige investeringsafdelinger, oplyses det, hvordan en deltager kan</p>

i hvilke de kan udsættes.		flytte fra en afdeling til en anden, og hvilke omkostninger der vil være forbundet hermed
1.14 Redegørelse for bestemmelserne om fastsættelse og anvendelse af indtægterne		1.14 Redegørelse for bestemmelserne om fastsættelse og anvendelse af indtægterne
1.15 Beskrivelse af investeringsfondens investeringsmål, herunder de finansielle mål (f.eks. kapital- eller indtægtsgevinst), investeringspolitikken (f.eks. specialisering inden for bestemte geografiske eller industrielle sektorer), begrænsninger i denne investeringspolitik og angivelse af finansiell teknik og finansielle midler eller låneevne, som kan tænkes anvendt ved forvaltningen af investeringsfonden		1. 15 Beskrivelse af selskabets investeringsmål, herunder de finansielle mål (f.eks. kapital- eller indtægtsgevinst), investeringspolitikken (f.eks. specialisering inden for bestemte geografiske eller industrielle sektorer), begrænsninger i denne investeringspolitik og angivelse af finansiell teknik og finansielle midler eller låneevne, som kan tænkes anvendt ved forvaltningen af selskabet
1.16 Regler for værdiansættelse af aktiver		1.16 Regler for værdiansættelse af aktiver
1.17 Fastsættelse af priser ved salg eller emission samt ved indløsning eller tilbagekøb af andele, navnlig — hvordan og hvor ofte disse priser beregnes		1.17 Fastsættelse af priser ved salg eller emission samt ved indløsning eller tilbagekøb af andele, navnlig — hvordan og hvor ofte disse priser beregnes — oplysning om udgifterne i forbindelse med salg, emission, tilbagekøb og indløsning af andele

<p>— oplysning om udgifterne i forbindelse med salg, emission, tilbagekøb og indløsning af andele</p> <p>— oplysning om hvordan, hvor og hvor ofte disse priser offentliggøres</p>		<p>— oplysning om hvordan, hvor og hvor ofte disse priser offentliggøres (1)</p> <p>(1) De i dette direktivs artikel 32, stk. 5, omhandlede investeringsselskaber oplyser endvidere:</p> <p>— hvordan og hvor ofte andelenes nettoværdi beregnes</p> <p>— hvordan, hvor og hvor ofte denne værdi offentliggøres</p> <p>— den børs i markedsføringslandet, hvis notering afgør prisen på de transaktioner, der foretages uden for børserne i dette land.</p>
<p>1.18 Oplysninger om størrelsen af og metoden for beregning af vederlag fra investeringsfonden til administrations-selskabet, depositaren eller andre og investeringsfondens godtgørelse af alle omkostninger til administrations-selskabet, depositaren eller andre</p>		<p>1.18 Oplysninger om størrelsen af og metoden for beregning af vederlag, som selskabet betaler til sin ledelse og medlemmerne af administrations-, ledelses- og tilsynsorganerne, depositaren eller andre og selskabets godtgørelse af alle omkostninger til sin ledelse, til depositaren eller til andre</p>

Oplysninger om depositaren

2.1. Benævnelse eller navn på selskabet, juridisk form, hjemsted og hovedsæde, hvis dette er et andet end hjemstedet.

2.2. Hovedvirksomhed.

Oplysninger om rådgivningsfirmaer eller eksterne investeringsrådgivere, for så vidt der er indgået kontrakt med disse, og deres vederlag betales over investeringsinstituttets aktiver

3.1. Navn m.v. eller firmanavn eller rådgiverens navn.

3.2. Uddrag af kontrakten med administrations-selskabet eller med investeringsselskabet, der kan tænkes at være af interesse for deltagerne, dog ikke oplysninger vedrørende vederlag.

3.3. Anden virksomhed af betydning.

4. Oplysninger om, hvilke faciliteter der er til rådighed med henblik på udbetalinger til deltagere, tilbagekøb eller indløsning af andele samt formidling af oplysninger om investeringsinstituttet. Disse oplysninger skal under alle omstændigheder gives i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet er etableret. Hvis andelene herudover markedsføres i en anden medlemsstat, skal ovennævnte oplysninger gives for så vidt angår denne medlemsstat, og det prospekt, der udsendes der, skal indeholde disse oplysninger.

Andre investeringsoplysninger

5.1. Investeringsinstituttets hidtidige indtjening (hvis relevant) — sådanne oplysninger kan enten medtages i prospektet eller vedhæftes dette.

5.2. En profil af den typiske investor, som investeringsinstituttet er udformet til.

Økonomiske oplysninger

6.1. Eventuelle udgifter eller gebyrer ud over de udgifter, der er anført i punkt 1.17; der sondres mellem udgifter eller gebyrer, der skal betales af deltageren, og udgifter eller gebyrer, der skal betales ud af investeringsinstituttets aktiver.

SKEMA B

Oplysninger, som skal indgå i de periodiske beretninger

I. Formueopgørelse

- værdipapirer
- indestående i pengeinstitutter
- andre aktiver
- samlede aktiver
- passiver
- nettoværdi

II. *Antal andele i omløb*

III. *Nettoværdi pr. andel*

IV. **Portefølje, idet der skelnes mellem**

- a) børsnoterede værdipapirer
- b) værdipapirer noteret på et andet reguleret marked
- c) nyemitterede værdipapirer som omhandlet i artikel 50, stk. 1, litra d)
- d) nyemitterede værdipapirer som omhandlet i artikel 50, stk. 2, litra a)

fordelt i procent af nettoaktiverne efter de mest hensigtsmæssige kriterier under hensyn til investeringsinstituttets investeringspolitik (f.eks. efter økonomiske, geografiske, valutabestemte eller andre kriterier); for hvert af ovennævnte værdipapirer den andel, det udgør i forhold til investeringsinstituttets samlede aktiver.

Angivelse af bevægelsen i værdipapirporteføljen i referenceperioden.

V. Angivelse af bevægelsen i investeringsinstituttets aktiver i referenceperioden, herunder følgende

- investeringsindtægter
- andre indtægter
- administrationsvederlag og -omkostninger
- depotomkostninger
- andre omkostninger samt skatter og afgifter
- nettoindtægt
- udlodninger og reinvesteret indtægt
- kapitalforøgelse eller -formindskelse
- værditilvækst eller værditab på investeringer
- andre omkostninger, der berører investeringsinstituttets aktiver og passiver
- transaktionsomkostninger, der er omkostninger, som er afholdt af et investeringsinstitut i forbindelse med transaktioner i dets portefølje.

VI. Sammenlignende oversigt over de sidste tre regnskabsår; for hvert regnskabsår angives ved dets afslutning

- den samlede nettoværdi
- nettoværdien pr. andel.

VII. *Angivelse af, hvor store forpligtelser der følger af investeringsinstituttets transaktioner i referenceperioden, opført efter kategori som defineret i artikel 51.*

BILAG II

Opgaver i forbindelse med kollektiv porteføljeforvaltning

- Investeringsforvaltning
- Administration:
 - a) juridisk bistand og regnskabstjenester i forbindelse med fondsforvaltning
 - b) kundeforespørgsler
 - c) værdi- og prisfastsættelse (herunder selvangivelser)
 - d) kontrol med overholdelse af lovgivning
 - e) ajourføring af deltagerregister
 - f) udlodning af overskud

g) emission og indløsning af andele

h) kontraktetablering (herunder udsendelse af beviser)

i) registrering.

— Markedsføring.

BILAG III

DEL A

Ophævet direktiv med ændringer

(jf. artikel 117)

Rådets direktiv 85/611/EØF

(EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3)

Rådets direktiv 88/220/EØF

(EFT L 100 af 19.4.1988, s. 31)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF Kun artikel 1, fjerde led, artikel 4, stk. 7, og artikel 5, femte led

(EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv Kun artikel 1
2000/64/EF

(EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2001/107/EF

(EFT L 41 af 13.2.2002, s. 20)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2001/108/EF

(EFT L 41 af 13.2.2002, s. 35)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv Kun artikel 66
2004/39/EF

(EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF Kun artikel 9

(EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2008/18/EF

(EUT L 76 af 19.3.2008, s. 42)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret og anvendelse

(jf. artikel 117)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesdato
85/611/EØF	1. oktober 1989	—
88/220/EØF	1. oktober 1989	—
95/26/EF	18. juli 1996	—
2000/64/EF	17. november 2002	—
2001/107/EF	13. august 2003	13. februar 2004
2001/108/EF	13. august 2003	13. februar 2004
2004/39/EF	—	30. april 2006
2005/1/EF	13. maj 2005	—

BILAG IV

Sammenligningstabel

Direktiv 85/611/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2, indledende sætning	Artikel 1, stk. 2, indledende sætning
Artikel 1, stk. 2, første og andet led	Artikel 1, stk. 2, litra a) og b)
—	Artikel 1, stk. 2, andet afsnit
Artikel 1, stk. 3, første afsnit	Artikel 1, stk. 3, første afsnit
Artikel 1, stk. 3, andet afsnit	Artikel 1, stk. 3, andet afsnit, litra a)
—	Artikel 1, stk. 3, andet afsnit, litra b)
Artikel 1, stk. 4 til 7	Artikel 1, stk. 4-7
Artikel 1, stk. 8, indledende sætning	Artikel 2, stk. 1, litra n), indledende ord
Artikel 1, stk. 8, første, andet og tredje led	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i), ii) og iii)
Artikel 1, stk. 8, sidste sætning	Artikel 2, stk. 7
Artikel 1, stk. 9	Artikel 2, stk. 1, litra o)
Artikel 1a, indledende sætning	Artikel 2, stk. 1, indledende sætning
Artikel 1a, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, litra a)
Artikel 1a, nr. 2), første del af sætningen	Artikel 2, stk. 1, litra b)
Artikel 1a, nr. 2), anden del af sætningen	Artikel 2, stk. 2
Artikel 1a, nr. 3), 4) og 5)	Artikel 2, stk. 1, litra c), d) og e)
Artikel 1a, nr. 6)	Artikel 2, stk. 1, litra f)
Artikel 1a, nr. 7), første del af sætningen	Artikel 2, stk. 1, litra g)
Artikel 1a, nr. 7), anden del af sætningen	Artikel 2, stk. 3
Artikel 1a, nr. 8) og 9)	Artikel 2, stk. 1, litra h) og i)
Artikel 1a, nr. 10), første afsnit	Artikel 2, stk. 1, litra j)
Artikel 1a, nr. 10), andet afsnit	Artikel 2, stk. 5
Artikel 1a, nr. 11)	—
Artikel 1a, nr. 12) og nr. 13), første sætning	Artikel 2, stk. 1, litra i), nr. ii)
Artikel 1a, nr. 13), anden sætning	Artikel 2, stk. 4, litra a)
Artikel 1a, nr. 14) og nr. 15), første sætning	Artikel 2, stk. 1, litra k) og l)
Artikel 1a, nr. 15), anden sætning	Artikel 2, stk. 6
—	Artikel 2, stk. 1, litra m)
Artikel 2, stk. 1, indledende sætning	Artikel 3, indledende sætning
Artikel 2, stk. 1, første, andet, tredje og fjerde led	Artikel 3, litra a), b), c) og d)
Artikel 2, stk. 2	—

Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 5, stk. 1 og 2
—	Artikel 5, stk. 3
Artikel 4, stk. 3, første afsnit	Artikel 5, stk. 4, første afsnit, litra a) og b)
—	Artikel 5, stk. 4, andet afsnit
Artikel 4, stk. 3, andet afsnit	Artikel 5, stk. 4, tredje afsnit
Artikel 4, stk. 3, tredje afsnit	Artikel 5, stk. 4, fjerde afsnit
Artikel 4, stk. 3a	Artikel 5, stk. 5
Artikel 4, stk. 4	Artikel 5, stk. 6
—	Artikel 5, stk. 7
Artikel 5, stk. 1 og 2	Artikel 6, stk. 1 og 2
Artikel 5, stk. 3, første afsnit, indledende sætning	Artikel 6, stk. 3, første afsnit, indledende ord
Artikel 5, stk. 3, første afsnit, litra a)	Artikel 6, stk. 3, første afsnit, litra a)
Artikel 5, stk. 3, første afsnit, litra b), indledende sætning	Artikel 6, stk. 3, første afsnit, litra b), indledende sætning
Artikel 5, stk. 3, første afsnit, litra b), første og andet led	Artikel 6, stk. 3, første afsnit, litra b), nr. i) og ii)
Artikel 5, stk. 3, andet afsnit	Artikel 6, stk. 3, andet afsnit
Artikel 5, stk. 4	Artikel 6, stk. 4
Artikel 5a, stk. 1, indledende sætning	Artikel 7, stk. 1, indledende sætning
Artikel 5a, stk. 1, litra a), indledende sætning	Artikel 7, stk. 1, litra a), indledende sætning
Artikel 5a, stk. 1, litra a), første led	Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. i)
Artikel 5a, stk. 1, litra a), andet led, indledende sætning	Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. ii), indledende sætning
Artikel 5a, stk. 1, litra a), andet led, nr. i), ii) og iii)	Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. ii), første, andet og tredje led
Artikel 5a, stk. 1, litra a), tredje og fjerde led	Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. iii)
Artikel 5a, stk. 1, litra a), femte led	—
Artikel 5a, stk. 1, litra b), c) og d)	Artikel 7, stk. 1, litra b), c) og d)
Artikel 5a, stk. 2-5	Artikel 7, stk. 2-5
Artikel 5b	Artikel 8
Artikel 5c	Artikel 9
Artikel 5d	Artikel 10
Artikel 5e	Artikel 11
Artikel 5f, stk. 1, første afsnit	Artikel 12, stk. 1, første afsnit
Artikel 5f, stk. 1, andet afsnit, litra a)	Artikel 12, stk. 1, andet afsnit, litra a)
Artikel 5f, stk. 1, andet afsnit, litra b), første punktum	Artikel 12, stk. 1, andet afsnit, litra b)
Artikel 5f, stk. 1, andet afsnit, litra b), sidste punktum	—
Artikel 5f, stk. 2, indledende sætning	Artikel 12, stk. 2, indledende sætning
Artikel 5f, stk. 2, første og andet led	Artikel 12, stk. 2, litra a) og b)
—	Artikel 12, stk. 3
Artikel 5g	Artikel 13
Artikel 5h	Artikel 14, stk. 1

—	Artikel 14, stk. 2
—	Artikel 15
Artikel 6, stk. 1	Artikel 16, stk. 1, første afsnit
—	Artikel 16, stk. 1, andet afsnit
Artikel 6, stk. 2	Artikel 16, stk. 2
—	Artikel 16, stk. 3
Artikel 6a, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
Artikel 6a, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
Artikel 6a, stk. 3	Artikel 17, stk. 3, første og andet afsnit
—	Artikel 17, stk. 3, tredje afsnit
—	Artikel 17, stk. 4 og 5
Artikel 6a, stk. 4, 5 og 6	Artikel 17, stk. 6, 7 og 8
Artikel 6a, stk. 7	Artikel 17, stk. 9, første afsnit
—	Artikel 17, stk. 9, andet afsnit
Artikel 6b, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 6b, stk. 2	Artikel 18, stk. 2, første og andet afsnit
—	Artikel 18, stk. 2, tredje afsnit
Artikel 6b, stk. 3, første afsnit	Artikel 18, stk. 2, fjerde afsnit
Artikel 6b, stk. 3, andet afsnit	—
—	Artikel 18, stk. 3
Artikel 6b, stk. 4	Artikel 18, stk. 4
Artikel 6b, stk. 5	—
—	Artikel 19 til 20
Artikel 6c, stk. 1	Artikel 21, stk. 1
Artikel 6c, stk. 2, første afsnit	—
Artikel 6c, stk. 2, andet afsnit	Artikel 21, stk. 2, første og andet afsnit
—	Artikel 21, stk. 2, tredje afsnit
Artikel 6c, stk. 3, 4 og 5	Artikel 21, stk. 3, 4 og 5
Artikel 6c, stk. 6	—
Artikel 6c, stk. 7-10	Artikel 21, stk. 6-9
Artikel 7	Artikel 22
Artikel 8	Artikel 23, stk. 1, 2 og 3
—	Artikel 23, stk. 4, 5 og 6
Artikel 9	Artikel 24
Artikel 10	Artikel 25
Artikel 11	Artikel 26
Artikel 12	Artikel 27, stk. 1 og 2
—	Artikel 27, stk. 3
Artikel 13	Artikel 28
Artikel 13a, stk. 1, første afsnit	Artikel 29, stk. 1, første afsnit
Artikel 13a, stk. 1, andet afsnit, indledende sætning	Artikel 29, stk. 1, andet afsnit, indledende sætning
Artikel 13a, stk. 1, andet afsnit, første, andet og tredje led	Artikel 29, stk. 1, andet afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 13a, stk. 1, tredje og fjerde afsnit	Artikel 29, stk. 1, tredje og fjerde afsnit

Artikel 13a, stk. 2, 3 og 4	Artikel 29, stk. 2, 3 og 4
Artikel 13b	Artikel 30
Artikel 13c	Artikel 31
Artikel 14	Artikel 32
Artikel 15	Artikel 33, stk. 1, 2 og 3
—	Artikel 33, stk. 4, 5 og 6
Artikel 16	Artikel 34
Artikel 17	Artikel 35
Artikel 18	Artikel 36
—	Artikel 37 til 49
Artikel 19, stk. 1, indledende sætning	Artikel 50, stk. 1, indledende sætning
Artikel 19, stk. 1, litra a), b) og c)	Artikel 50, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 19, stk. 1, litra d), indledende sætning	Artikel 50, stk. 1, litra d), indledende ord
Artikel 19, stk. 1, litra d), første og andet led	Artikel 50, stk. 1, litra d), nr. i) og ii)
Artikel 19, stk. 1, litra e), indledende sætning	Artikel 50, stk. 1, litra e), indledende sætning
Artikel 19, stk. 1, litra e), første, andet, tredje og fjerde led	Artikel 50, stk. 1, litra e), nr. i), ii), iii) og iv)
Artikel 19, stk. 1, litra f)	Artikel 50, stk. 1, litra f)
Artikel 19, stk. 1, litra g), indledende sætning	Artikel 50, stk. 1, litra g), indledende sætning
Artikel 19, stk. 1, litra g), første, andet og tredje led	Artikel 50, stk. 1, litra g), nr. i), ii) og iii)
Artikel 19, stk. 1, litra h), indledende sætning	Artikel 50, stk. 1, litra h), indledende sætning
Artikel 19, stk. 1, litra h), første, andet, tredje og fjerde led	Artikel 50, stk. 1, litra h), nr. i), ii), iii) og iv)
Artikel 19, stk. 2, indledende ord	Artikel 50, stk. 2, indledende sætning
Artikel 19, stk. 2, litra a)	Artikel 50, stk. 2, litra a)
Artikel 19, stk. 2, litra c)	Artikel 50, stk. 2, litra b)
Artikel 19, stk. 2, litra d)	Artikel 50, stk. 2, andet afsnit
Artikel 19, stk. 4	Artikel 50, stk. 3
Artikel 21, stk. 1, 2 og 3	Artikel 51, stk. 1, 2 og 3
Artikel 21, stk. 4	—
—	Artikel 51, stk. 4
Artikel 22, stk. 1, første afsnit	Artikel 52, stk. 1, første afsnit
Artikel 22, stk. 1, andet afsnit, indledende sætning	Artikel 52, stk. 1, andet afsnit, indledende sætning
Artikel 22, stk. 1, andet afsnit, første og andet led	Artikel 52, stk. 1, andet afsnit, litra a) og b)
Artikel 22, stk. 2, første afsnit	Artikel 52, stk. 2, første afsnit
Artikel 22, stk. 2, andet afsnit, indledende sætning	Artikel 52, stk. 2, andet afsnit, indledende sætning
Artikel 22, stk. 2, andet afsnit, første, andet og tredje led	Artikel 52, stk. 2, andet afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 22, stk. 3-5	Artikel 52, stk. 3-5
Artikel 22a, stk. 1, indledende sætning	Artikel 53, stk. 1, indledende sætning
Artikel 22a, stk. 1, første, andet og tredje led	Artikel 53, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 22a, stk. 2	Artikel 53, stk. 2
Artikel 23	Artikel 54
Artikel 24	Artikel 55

Artikel 24a	Artikel 70
Artikel 25, stk. 1	Artikel 56, stk. 1
Artikel 25, stk. 2, første afsnit, indledende sætning	Artikel 56, stk. 2, første afsnit, indledende sætning
Artikel 25, stk. 2, første afsnit, første, andet, tredje og fjerde led	Artikel 56, stk. 2, første afsnit, litra a), b), c) og d)
Artikel 25, stk. 2, andet afsnit	Artikel 56, stk. 2, andet afsnit
Artikel 25, stk. 3	Artikel 56, stk. 3
Artikel 26	Artikel 57
—	Artikel 58-67
Artikel 27, stk. 1, indledende sætning	Artikel 68, stk. 1, indledende sætning
Artikel 27, stk. 1, første led	—
Artikel 27, stk. 1, andet, tredje og fjerde led	Artikel 68, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 27, stk. 2, indledende sætning	Artikel 68, stk. 2, indledende sætning
Artikel 27, stk. 2, første og andet led	Artikel 68, stk. 2, litra a) og b)
Artikel 28, stk. 1 og 2	Artikel 69, stk. 1 og 2
Artikel 28, stk. 3 og 4	—
Artikel 28, stk. 5 og 6	Artikel 69, stk. 3 og 4
Artikel 29	Artikel 71
Artikel 30	Artikel 72
Artikel 31	Artikel 73
Artikel 32	Artikel 74
Artikel 33, stk. 1, første afsnit	—
Artikel 33, stk. 1, andet afsnit	Artikel 75, stk. 1
Artikel 33, stk. 2	Artikel 75, stk. 1
Artikel 33, stk. 3	Artikel 75, stk. 3
—	Artikel 75, stk. 4
Artikel 34	Artikel 76
Artikel 35	Artikel 77
—	Artikel 78-82
Artikel 36, stk. 1, første afsnit, indledende ord	Artikel 83, stk. 1, første afsnit, indledende sætning
Artikel 36, stk. 1, første afsnit, første og andet led	Artikel 83, stk. 1, første afsnit, litra a) og b)
Artikel 36, stk. 1, første afsnit, afsluttende ord	Artikel 83, stk. 1, første afsnit, indledende sætning
Artikel 36, stk. 1, andet afsnit	Artikel 83, stk. 1, andet afsnit
Artikel 36, stk. 2	Artikel 83, stk. 2
Artikel 37	Artikel 84
Artikel 38	Artikel 85
Artikel 39	Artikel 86
Artikel 40	Artikel 87
Artikel 41, stk. 1, indledende sætning	Artikel 88, stk. 1, indledende sætning
Artikel 41, stk. 1, første og andet led	Artikel 88, stk. 1, litra a) og b)
Artikel 41, stk. 1, sidste sætning	Artikel 88, stk. 1, indledende sætning
Artikel 41, stk. 2	Artikel 88, stk. 2
Artikel 42, indledende ord	Artikel 89, indledende sætning
Artikel 42, første og andet led	Artikel 89, litra a) og b)
Artikel 42, sidste sætning	Artikel 89, indledende sætning

Artikel 43	Artikel 90
Artikel 44, stk. 1-3	—
—	Artikel 91, stk. 1-4
Artikel 45	Artikel 92
Artikel 46, stk. 1, indledende sætning	Artikel 93, stk. 1, første afsnit
—	Artikel 93, stk. 1, andet afsnit
Artikel 46, stk. 1, første led	—
Artikel 46, stk. 1, andet, tredje og fjerde led	Artikel 93, stk. 2, litra a)
Artikel 46, stk. 1, femte led	—
Artikel 46, stk. 2	—
—	Artikel 93, stk. 2, litra b)
—	Artikel 93, stk. 3-8
Artikel 47	Artikel 94
—	Artikel 95
Artikel 48	Artikel 96
Artikel 49, stk. 1, 2 og 3	Artikel 97, stk. 1, 2 og 3
Artikel 49, stk. 4	—
—	Artikel 98-100
Artikel 50, stk. 1	Artikel 101, stk. 1
—	Artikel 101, stk. 2-9
Artikel 50, stk. 2, 3 og 4	Artikel 102, stk. 1, 2 og 3
Artikel 50, stk. 5, indledende sætning	Artikel 102, stk. 4, indledende sætning
Artikel 50, stk. 5, første, andet, tredje og fjerde led	Artikel 102, stk. 4, litra a), b), c) og d)
Artikel 50, stk. 6, indledende sætning og litra a) og b)	Artikel 102, stk. 5, første afsnit, indledende sætning
Artikel 50, stk. 6, litra b), første, andet og tredje led	Artikel 102, stk. 5, første afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 50, stk. 6, litra b), sidste sætning	Artikel 102, stk. 5, andet og tredje afsnit
Artikel 50, stk. 7, første afsnit, indledende sætning	Artikel 103, stk. 1, indledende sætning
Artikel 50, stk. 7, første afsnit, første og andet led	Artikel 103, stk. 1, litra a) og b)
Artikel 50, stk. 7, andet afsnit, indledende sætning	Artikel 103, stk. 2, indledende sætning
Artikel 50, stk. 7, andet afsnit, første, andet og tredje led	Artikel 103, stk. 2, litra a), b) og c)
Artikel 50, stk. 7, tredje afsnit	Artikel 103, stk. 3
Artikel 50, stk. 8, første afsnit	Artikel 103, stk. 4
Artikel 50, stk. 8, andet afsnit, indledende sætning	Artikel 103, stk. 5, første afsnit, indledende sætning
Artikel 50, stk. 8, andet afsnit, første, andet og tredje led	Artikel 103, stk. 5, første afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 50, stk. 8, tredje afsnit	Artikel 103, stk. 6
Artikel 50, stk. 8, fjerde afsnit	Artikel 103, stk. 5, andet afsnit
Artikel 50, stk. 8, femte afsnit	Artikel 103, stk. 7
Artikel 50, stk. 8 sjette afsnit	—
Artikel 50, stk. 9, 10 og 11	Artikel 104, stk. 1, 2 og 3
—	Artikel 105

Artikel 50a, stk. 1, indledende sætning	Artikel 106, stk. 1, første afsnit, indledende sætning
Artikel 50a, stk. 1, litra a), indledende sætning	Artikel 106, stk. 1, første afsnit, indledende sætning
Artikel 50a, stk. 1, litra a), første, andet og tredje led	Artikel 106, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 50a, stk. 1, litra b)	Artikel 106, stk. 1, andet afsnit
Artikel 50a, stk. 2	Artikel 106, stk. 2
Artikel 51, stk. 1 og 2	Artikel 107, stk. 1 og 2
—	Artikel 107, stk. 3
Artikel 52, stk. 1	Artikel 108, stk. 1, første afsnit
Artikel 52, stk. 2	Artikel 108, stk. 1, andet afsnit
Artikel 52, stk. 3	Artikel 108, stk. 2
—	Artikel 108, stk. 3-6
Artikel 52a	Artikel 109, stk. 1 og 2
—	Artikel 109, stk. 3 og 4
Artikel 52b, stk. 1	Artikel 110, stk. 1
Artikel 52b, stk. 2	—
Artikel 52b, stk. 3	Artikel 110, stk. 2
Artikel 53a	Artikel 111
Artikel 53b, stk. 1	Artikel 112, stk. 1
Artikel 53b, stk. 2	Artikel 112, stk. 2
—	Artikel 112, stk. 3
Artikel 54	Artikel 113, stk. 1
Artikel 55	Artikel 113, stk. 2
Artikel 56, stk. 1	Artikel 113, stk. 3
Artikel 56, stk. 2	—
Artikel 57	—
—	Artikel 114
Artikel 58	Artikel 116, stk. 2
—	Artikel 115
—	Artikel 116, stk. 1
—	Artikel 117-118
Artikel 59	Artikel 119
Bilag I, skema A og B	Bilag I, skema A og B
Bilag I, skema C	—
Bilag II	Bilag II
—	Bilag III
—	Bilag IV

- 1) Europa-Parlamentets udtalelse af 13.1.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 22.6.2009.
- 2) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.
- 3) Se bilag III, del A.
- 4) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 5) EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1.
- 6) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.
- 7) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 201.
- 8) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 9) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 10) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.
- 11) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.
- 12) EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22.
- 13) EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.
- 14) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.
- 15) EUT L 25 af 29.1.2009, s. 18.
- 16) EFT L 191 af 13.7.2001, s. 45.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/97**af 20. januar 2016****om forsikringsdistribution (omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF³⁾. Af klarhedshensyn bør direktivet omarbejdes.

(2) Da denne omarbejdningens hovedformål og genstand er at harmonisere nationale bestemmelser vedrørende forsikrings- og genforsikringsdistribution, og da disse aktiviteter udøves i hele Unionen, bør dette nye direktiv baseres på artikel 53, stk. 1, og artikel 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Omarbejdningen bør ske i form af et direktiv, således at gennemførelsesbestemmelserne på de områder, det dækker, om nødvendigt kan tilpasses de særlige karakteristika ved hver medlemsstats marked og retssystem. Dette direktiv bør også tage sigte på at koordinere nationale bestemmelser om adgang til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistribution.

(3) Dette direktiv tilstræber imidlertid en minimumsharmonisering og bør derfor ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte kunderne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder dette direktiv.

(4) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med distributionen af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Unionen.

(5) Forskellige former for personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelse (»bancassurance«), forsikringsselskaber, rejsebureauer og biludlejningsfirmer, kan distribuere tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.

(6) Forbrugerne bør være omfattet af det samme beskyttelsesniveau på trods af forskellene mellem distributionskanaler. Med henblik på at garantere, at det samme beskyttelsesniveau finder anvendelse,

og at forbrugeren kan være omfattet af sammenlignelige standarder, særlig hvad angår videregivelse af oplysninger, er det væsentligt, at der er lige vilkår mellem distributører.

(7) Anvendelsen af direktiv 2002/92/EF har vist, at det er nødvendigt at uddybe en række bestemmelser for at lette forsikringsdistribution, og at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er nødvendigt at udvide nævnte direktivs anvendelsesområde til at omfatte alle former for salg af forsikringsprodukter. Forsikringsselskaber, som sælger forsikringsprodukter direkte, bør medtages under nærværende direktivs anvendelsesområde på samme grundlag som forsikringsagenter og -mæglere.

(8) For at sikre det samme beskyttelsesniveau, uanset hvordan kunderne køber et forsikringsprodukt, enten direkte fra et forsikringsselskab eller indirekte fra en formidler, skal dette direktiv ikke alene finde anvendelse på forsikringsselskaber eller -formidlere, men også på andre markedsdeltagere, der sælger forsikringsprodukter som en accessorisk aktivitet, såsom rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, medmindre de opfylder betingelserne for fritagelse.

(9) Der er stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på det indre marked. Det er nødvendigt at styrke det indre marked yderligere og fremme et reelt indre marked for livs- og skadesforsikringsprodukter og -tjenesteydelser.

(10) Den seneste tids uro på de finansielle markeder har tydeligt vist vigtigheden af at sikre effektiv forbrugerbeskyttelse i alle finansielle sektorer. Kundernes tillid bør derfor styrkes, og reglerne vedrørende distribution af forsikringsprodukter bør gøres mere ensartede for at sikre tilstrækkelig kundebeskyttelse i hele Unionen. Forbrugerbeskyttelsesniveauet bør øges i forbindelse med direktiv 2002/92/EF med henblik på at mindske behovet for forskellige nationale foranstaltninger. Det er vigtigt at tage hensyn til forsikringsaftalers specifikke karakter sammenlignet med investeringsprodukter, der reguleres efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁴). Distribution af forsikringsaftaler, herunder forsikringsbaserede investeringsprodukter, bør derfor reguleres i henhold til nærværende direktiv og ensrettes med direktiv 2014/65/EU. Minimumsstandarderne bør hæves hvad angår bestemmelserne vedrørende distribution, og der bør skabes lige vilkår for alle forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser til tredjemand.

(12) Dette direktiv bør finde anvendelse på personer, hvis virksomhed består i at levere oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler ud fra kriterier, som kunden har valgt, uanset om det sker via et websted eller med andre medier, eller at foretage en rangordning af forsikringsprodukter eller rabat på en forsikringsaftales pris, når kunden ved afslutningen af denne proces kan indgå en forsikringsaftale direkte eller indirekte. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på websteder, der administreres af offentlige myndigheder eller forbrugerorganisationer, og som ikke har til formål at indgå aftaler, men udelukkende sammenligner forsikringsprodukter, der findes på markedet.

(13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på indledende virksomhed, som blot består i levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller -selskaber eller af oplysninger om forsikringsprodukter eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere.

(14) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter, revisorer eller advokater, som lejlighedsvis rådgiver om forsikringsdækning i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot leverer generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på erhvervsmæssig administration af skades anmeldelser på vegne af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller skadesafregning eller taksation.

(15) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsdistribution som accessorisk virksomhed, hvis præmiebeløbet ikke overstiger et bestemt beløb, og de dækkede risici er begrænsede. Sådant en forsikring kan udgøre et supplement til en vare eller en tjenesteydelse, herunder i forhold til risikoen for, at en tjenesteydelse, der forventes at blive brugt på et vist tidspunkt, ikke bliver brugt, f.eks. en togrejse, en tilmelding til et træningscenter eller et årskort til teatret, og andre risici forbundet med rejser såsom afbestilling af rejser eller bortkomst af bagage. For imidlertid at sikre, at der altid er et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau forbundet med forsikringsdistributionsvirksomhed, bør et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, der udøver distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra kravene i dette direktiv, sikre opfyldelse af visse grundlæggende krav, f.eks. oplysning om sin identitet og om klagemuligheder, og at kundens krav og behov tilgodeses.

(16) Dette direktiv bør sikre, at den samme grad af forbrugerbeskyttelse finder anvendelse, og at alle forbrugere kan drage fordel af sammenlignelige standarder. Dette direktiv bør fremme lige vilkår og konkurrence på lige fod mellem formidlere, uanset om de er tilknyttet et forsikringsselskab eller ej. Det er en fordel for forbrugerne, hvis forsikringsprodukterne distribueres gennem forskellige kanaler og gennem formidlere med forskellige former for samarbejde med forsikringsselskaber, forudsat at det kræves, at de anvender tilsvarende regler om forbrugerbeskyttelse. Medlemsstaterne bør tage højde for sådanne hensyn i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.

(17) Dette direktiv bør tage højde for forskellene på formerne for distributionskanaler. Det bør for eksempel tage højde for kendetegnene for forsikringsformidlere, der har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber (bundne forsikringsformidlere), der eksisterer på visse medlemsstaters markeder, og bør skabe passende og forholdsmæssigt afpassede vilkår for de forskellige former for distribution. Navnlige bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for den virksomhed, som en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler udøver, skal sikre, at en sådan formidler opfylder betingelserne for registrering, og skal registrere den pågældende formidler.

(18) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er fysiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl. Med hensyn til de personer, der dagligt pendler mellem den medlemsstat, hvor de har privat bopæl, og den medlemsstat, hvorfra de udøver deres distributionsvirksomhed, det vil sige deres erhvervsmæssige bopæl, bør registreringsmedlemsstaten være den, hvor de har deres erhvervsmæssige bopæl. Disse forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er juridiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis de i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, deres hovedkontor. Medlemsstaterne bør kunne give andre organer mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder om registrering og regulering af forsikringsformidlere. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør registreres, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til

deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet. Formidlere, som allerede er registreret i medlemsstater, bør ikke skulle registreres igen i henhold til dette direktiv.

(19) Forsikringsformidlers manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Unionen hæmmer det velfungerende indre marked for forsikring. Dette direktiv er et vigtigt skridt imod et øget forbrugerbeskyttelsesniveau og markedsintegration.

(20) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør kunne benytte bestemmelserne i TEUF om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Registrering i deres hjemland bør derfor give forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at procedurer for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er blevet fulgt.

(21) Med henblik på at sikre en høj kvalitet af tjenesteydelser og effektiv forbrugerbeskyttelse bør hjem- og værtslande samarbejde tæt om at håndhæve forpligtelserne i medfør af dette direktiv. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere driver virksomhed i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i hjemlandet være ansvarlig for at sikre opfyldelsen af forpligtelserne i dette direktiv med hensyn til den samlede virksomhed på det indre marked. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dets område, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer eller om god forretningsskik. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

(22) I tilfælde af oprettelse af en filial eller af en permanent tilstedeværelse i en anden medlemsstat, er det hensigtsmæssigt at fordele ansvaret for håndhævelsen mellem hjem- og værtslandene. Mens ansvaret for opfyldelse af forpligtelser, der berører virksomheden som helhed — som f.eks. reglerne om faglige kvalifikationskrav — fortsat bør ligge hos hjemlandets kompetente myndighed under samme ordning som i tilfælde af levering af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i værtslandet påtage sig ansvaret for håndhævelsen af regler om oplysningskrav og god forretningsskik hvad angår tjenesteydelser, der leveres på dens område. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland imidlertid bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dens område, for hvilke dette direktiv ikke pålægger værtslandet ansvaret, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

(23) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have alle nødvendige midler til rådighed til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Unionen, hvad enten det sker i henhold til reglerne om etableringsfrihed eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn bør alle de kompetente myndigheders tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er

forbundet med en bestemt distributørs virksomhed, uanset hvilken betydning den pågældende distributør har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.

(24) Medlemsstaterne bør oprette et fælles informationssted, der giver adgang til deres registre for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Dette fælles informationssted bør også have et hyperlink til hver enkelt relevant kompetent myndighed i hver medlemsstat. For at forbedre gennemsigtigheden og lette grænseoverskridende handel bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁵⁾, oprette, offentliggøre og løbende ajourføre en fælles elektronisk database med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udnytte deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør straks give EIOPA relevante oplysninger for at sætte myndigheden i stand til at gøre dette. Databasen bør have hyperlinks til relevante kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Kompetente myndigheder i medlemsstaterne bør have hyperlinks til databasen på deres websted.

(25) En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, bør behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer tilstedeværelsen i en anden retlig form. Dette kan være tilfældet afhængig af de yderligere omstændigheder, selv hvis tilstedeværelsen ikke formelt har form af en filial, men udelukkende består af et kontor, der administreres af formidlerens eget personale eller af en person, der er uafhængig, men har permanent beføjelse til at handle på vegne af formidleren, på samme måde som et selskab ville handle.

(26) Hjem- og værtslandenes relative rettigheder og forpligtelser i forhold til at føre tilsyn med forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som de har registreret, eller som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed på deres område i forbindelse med udnyttelse af deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, bør fastlægges entydigt.

(27) Med henblik på at håndtere situationer, hvor en forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler er etableret i en medlemsstat med det ene formål at undgå overholdelse af reglerne i en anden medlemsstat, hvor den pågældende i fuldt eller primært omfang udøver sin virksomhed, kan værtslandets mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger være en passende løsning, hvis virksomheden alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeders fungerer efter hensigten, og bør ikke hindres af dette direktiv. Disse foranstaltninger bør dog ikke udgøre en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden eller en barriere for adgangen til grænseoverskridende virksomhed.

(28) Det er vigtigt at sikre en høj grad af professionalisme og kompetencer blandt forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber, som er involveret i arbejdet forud for, under og efter salg af forsikrings- og genforsikringsspolicer. Derfor skal formidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber have faglig viden, som svarer til virksomhedens kompleksitet. Det bør være et krav, at accessoriske forsikringsformidlere kender betingelserne og vilkårene for de policer, de distribuerer, og i givet fald reglerne for håndtering af skadesanmeldelser og klager.

(29) Løbende uddannelse og efteruddannelse bør sikres. Denne uddannelse og efteruddannelse kan omfatte forskellige former for forenklede læringsmuligheder, herunder kurser, e-læring og mentorordnin-

ger. Form, indhold og krævede certifikater eller anden passende dokumentation, f.eks. anførelse i et register eller vellykket aflæggelse af eksamen, bør reguleres af medlemsstaterne.

(30) Integritetskravene bidrager til en velfungerende og pålidelig forsikringssektor og til målet om tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagere. Disse krav omfatter at være i besiddelse af en ren straffeattest eller andet nationalt tilsvarende dokument i forbindelse med visse overtrædelser såsom overtrædelser af lovgivningen om finansielle tjenesteydelser, vedrørende uærlighed, svig eller økonomisk kriminalitet og andre overtrædelser af selskabsretten, konkursretten eller insolvensretten.

(31) Det er ligeledes vigtigt, at de relevante personer i ledelsesstrukturen hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som er beskæftiget med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, samt de relevante ansatte hos en forsikrings- eller genforsikringsdistributør, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, har et passende niveau af viden og kompetence i forhold til distributionsvirksomheden. Hensigtsmæssigheden af viden- og kompetenceniveauet bør sikres gennem anvendelse af krav til specifik viden og faglige kvalifikationer hos disse personer.

(32) Medlemsstaterne bør dog ikke behøve at betragte de ledere eller ansatte, der ikke direkte er beskæftiget med distributionen af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, som relevante personer. Hvad angår forsikrings- og genforsikringsformidlere og -selskaber bør alle ansatte, der er direkte beskæftiget med distributionsvirksomhed, forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau, med visse undtagelser som f.eks. for dem, der udelukkende beskæftiger sig med administrative opgaver. Med hensyn til accessoriske forsikringsformidlere bør i det mindste de personer, der er ansvarlige for distributionen af accessoriske forsikringer, regnes blandt de relevante ansatte, der forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau. Hvis forsikrings- og genforsikringsdistributøren er en juridisk person, bør de personer i ledelsesstrukturen, der gennemfører politikker og procedurer med relation til virksomhed med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, også opfylde passende krav om viden og kompetence. Med henblik herpå bør den person, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomheden hos forsikrings- og genforsikringsformidleren og den accessoriske forsikringsformidler, altid opfylde kravene om viden og kompetence.

(33) Medlemsstaterne bør sikre, at forsikringsformidlere og forsikringselskaber, der rådgiver om eller sælger forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailkunder, har et passende viden- og kompetenceniveau i forhold til de tilbudte produkter. En sådan viden og kompetence er navnlig vigtigt i lyset af den øgede kompleksitet og fortsatte innovation i udformningen af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Køb af forsikringsbaserede investeringsprodukter er forbundet med risiko, og investorerne bør kunne stole på de oplysninger og kvaliteten af de vurderinger, der forelægges. Endvidere bør de ansatte have tilstrækkelig tid og tilstrækkelige ressourcer til at kunne give detailkunderne alle relevante oplysninger om de produkter, de tilbyder.

(34) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der indleder og udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, kan både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.

(35) For at fremme grænseoverskridende handel bør der indføres principper for gensidig anerkendelse af formidlers viden og færdigheder.

(36) På trods af de eksisterende systemer med et fælles pas for forsikringselskaber og formidlere er forsikringsmarkedet i Unionen fortsat meget opsplittet. For at fremme grænseoverskridende forretninger og forbedre gennemsigtigheden for kunderne bør medlemsstaterne sikre offentliggørelse af de bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på deres område, og et fælles elektronisk register bør gøres offentligt tilgængeligt sammen med oplysninger om alle medlemsstaternes bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistribution.

(37) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte kunderne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked. Navnlig bør informationsudveksling fremmes, både i registreringsprocessen og løbende med henvisning til oplysninger vedrørende godt omdømme og faglige kompetencer og viden hos personer, der er ansvarlige for at udøve en forsikrings- eller genforsikringsdistributørs virksomhed.

(38) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer. Disse procedurer bør være tilgængelige med henblik på at bilægge tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Sådanne udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer bør sigte mod at nå frem til en hurtigere og mindre omkostningsbelastende bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og kunder.

(39) Det stigende antal forskellige aktiviteter, som mange forsikringsformidlere og -selskaber udøver samtidig, har øget risikoen for interessekonflikter mellem disse forskellige aktiviteter og deres kunders interesser. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at sådanne interessekonflikter ikke skader kundens interesser.

(40) Kunderne bør på forhånd gives entydige oplysninger om den status, som de personer, der sælger forsikringsprodukterne, har, og om formen for den aflønning, som de modtager. Disse oplysninger bør gives til kunderne forud for indgåelse af aftale. De har til formål at orientere om forholdet mellem forsikringsselskabet og formidleren, hvis det er relevant, samt om formen for formidlernes aflønning.

(41) For at give kunderne oplysninger om de leverede forsikringsdistributionsydelser, uanset om kunderne køber dem gennem en formidler eller direkte fra et forsikringsselskab, og for at undgå konkurrenceforvridning ved at tilskynde forsikringsselskaber til at sælge direkte til kunderne frem for via formidlere for at undgå oplysningskravene, bør forsikringsselskaber også være forpligtet til at oplyse kunderne om karakteren af den aflønning, deres ansatte modtager for salg af forsikringsprodukter.

(42) Forsikringsformidlere og forsikringsselskaber er underlagt ensartede krav, når de distribuerer forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014⁶⁾. Ud over de krævede oplysninger, der skal afgives i form af dokumentet med centrale oplysninger, bør distributører af forsikringsbaserede investeringsprodukter give yderligere oplysninger om eventuelle distributionsomkostninger, der ikke allerede er medtaget i de omkostninger, som er anført i dokumentet med centrale oplysninger, for at sætte kunden i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet. Dette direktiv bør derfor fastsætte regler for levering af oplysninger om omkostninger for den distributionsydelse, der er knyttet til de pågældende forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(43) Dette direktiv tager sigte på at forbedre forbrugerbeskyttelsen, og derfor finder nogle af bestemmelserne kun anvendelse på »virksomhed til forbruger-forhold«, navnlig dem, der regulerer god forretningskik hos forsikringsformidlere eller andre, som sælger forsikringsprodukter.

(44) For at undgå tilfælde af fejlsalg bør salg af forsikringsprodukter altid ledsages af en test af krav og behov på basis af oplysninger fra kunden. Ethvert forsikringsprodukt, der tilbydes kunden, bør altid være i overensstemmelse med kundens krav og behov og præsenteres på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

(45) Hvis der ydes rådgivning forud for salget af et forsikringsprodukt, bør der ud over forpligtelsen til at angive kundernes krav og behov ydes en individuel anbefaling til kunden, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

(46) Medlemsstaterne bør kræve, at forsikringsdistributørers aflønningspolitikker ikke forhindrer deres ansatte eller repræsentanter i at handle i kundernes bedste interesse eller forhindrer dem i at give hensigtsmæssige anbefalinger eller præsentere oplysningerne på en måde, som er reel, klar og ikke-vildledende. Aflønning baseret på salgsmål bør ikke give en tilskyndelse til at anbefale et bestemt produkt til kunden.

(47) Det er afgørende for kunderne at vide, om den formidler, de har med at gøre, yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse. Med henblik på at vurdere, om antallet af aftaler og udbydere, der vurderes af formidleren, er tilstrækkeligt stort til at sikre en objektiv og individuel analyse, bør der tages passende hensyn til bl.a. kundens behov, antallet af udbydere på markedet, disse udbyderes markedsandel, antallet af relevante forsikringsprodukter, der er tilgængelige fra hver enkelt udbyder, og disse produkters karakteristika. Direktivet bør ikke hindre medlemsstaterne i at pålægge krav om, at en forsikringsformidler, der ønsker at yde rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse af en forsikringsaftale, yder en sådan rådgivning om alle de forsikringsaftaler, som den pågældende forsikringsformidler distribuerer.

(48) Forud for aftalens indgåelse bør kunden, uanset om der ydes rådgivning, gives de relevante oplysninger om forsikringsproduktet, således at kunden kan træffe en informeret beslutning. Et dokument med oplysninger om et forsikringsprodukt bør indeholde standardiserede oplysninger om skadesforsikringsprodukter. Det bør udarbejdes af det relevante forsikringsselskab eller, i de berørte medlemsstater, af den forsikringsformidler, der udarbejder forsikringsproduktet. Forsikringsformidleren bør forklare kunden de vigtigste karakteristika ved de forsikringsprodukter, som denne sælger, og dens personale bør derfor have passende tid og ressourcer hertil.

(49) I tilfælde af gruppeforsikring bør »kunden« forstås som den repræsentant for en gruppe medlemmer, der indgår en forsikringsaftale på vegne af gruppen af medlemmer, hvis det enkelte medlem ikke kan træffe en individuel beslutning om at tilslutte sig, såsom en obligatorisk arbejdsmarkedspensionsordning. Gruppens repræsentant bør straks efter medlemmets indmelding i gruppeforsikringen om nødvendigt stille dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet og distributørens afgivelse af virksomhedsoplysninger til rådighed.

(50) Der bør indføres ensartede bestemmelser med henblik på at give kunden valget af det medium, der anvendes til at give oplysninger, idet der bør kunne anvendes elektroniske meddelelser, hvis det er

passende under hensyntagen til transaktionens omstændigheder. Kunden bør dog have mulighed for at modtage oplysningerne på papir. Af hensyn til kundens adgang til oplysninger bør alle oplysninger, som formidles forud for indgåelse af aftale, stilles gratis til rådighed.

(51) Der er mindre behov for at kræve, at disse oplysninger gives, hvis kunden ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici eller, udelukkende med henblik på distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis kunden er en professionel kunde som defineret i direktiv 2014/65/EU.

(52) Dette direktiv bør præcisere minimumsforpligtelserne for forsikringsdistributører til at give kunderne oplysninger. En medlemsstat bør kunne opretholde eller vedtage strengere bestemmelser vedrørende forelæggelse af oplysninger, der uanset bestemmelserne i formidlernes og selskabernes hjemland kan pålægges forsikringsdistributører, som udøver deres forsikringsdistributionsvirksomhed på den pågældende medlemsstats område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁷⁾. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender retsfor skrifter for forsikringsdistributører og salg af forsikringsprodukter i tillæg til dem, der er omhandlet i nærværende direktiv, bør sikre, at den administrative byrde i forbindelse med disse retsfor skrifter står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen og forbliver begrænset.

(53) Krydssalg er en almindelig strategi, der anvendes af forsikringsdistributører i hele Unionen. Krydssalg kan indebære fordele for kunderne, men tager i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad højde for kundernes interesser. Dette direktiv bør ikke forhindre distribution af policer for flere forsikringsrisici.

(54) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende krydssalg bør ikke berøre anvendelsen af EU-retsakter, der fastsætter regler for krydssalg i forbindelse med visse kategorier af varer eller tjenesteydelser.

(55) Med henblik på at sikre, at forsikringsprodukter opfylder behovene for målgruppen, bør forsikringsvirksomheder og, i de medlemsstater, hvor forsikringsformidlere udarbejder forsikringsprodukter med henblik på salg til kunder, forsikringsformidlere opretholde, anvende og revidere en procedure for godkendelse af hvert enkelt forsikringsprodukt. Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som vedkommende ikke udarbejder, bør den pågældende distributør under alle omstændigheder være i stand til at forstå karakteristikaene ved disse produkter og deres identificerede målgruppe. Dette direktiv bør ikke begrænse udvalget og fleksibiliteten af de strategier, som virksomheder anvender til at udvikle nye produkter.

(56) Forsikringsbaserede investeringsprodukter stilles ofte til rådighed for kunder som et eventuelt alternativ eller en eventuel erstatning for investeringsprodukter, som er omfattet af direktiv 2014/65/EU. For at yde ensartet investorbekyttelse og undgå risikoen for regelarbitrage er det vigtigt, at forsikringsbaserede investeringsprodukter ud over de standardbestemmelser om god forretningsskik, der er defineret for alle forsikringsprodukter, er omfattet af specifikke standarder, der har til formål at håndtere det investeringselement, der er indbygget i disse produkter. Sådanne specifikke standarder bør omfatte formidling af passende oplysninger, krav om egnet rådgivning og begrænsning af aflønning.

(57) Med henblik på at sikre, at eventuelle honorarer, provisioner eller naturalieydelser i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt, der betales til eller af enhver part, undtagen kunden eller en person på vegne af kunden, ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende

tjenesteydelse til kunden, bør forsikringsdistributøren indføre passende og forholdsmæssige ordninger for at undgå sådanne skadelige indvirkninger. Med henblik herpå bør forsikringsdistributøren udarbejde, vedtage og regelmæssigt revidere politikker og procedurer vedrørende interessekonflikter med henblik på at undgå enhver skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden og sikre, at kunden oplyses behørigt om honorarer, provisioner eller naturalieydelse.

(58) For at sikre, at forsikringsselskaber og personer, som udøver forsikringsdistribution, overholder bestemmelserne i dette direktiv, og for at sikre, at de behandles ens i hele Unionen, bør det pålægges medlemsstaterne at indføre administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. I Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle serviceydelser foretages der en gennemgang af de eksisterende beføjelser og anvendelsen heraf i praksis med det formål at forbedre konvergen i sanktionerne og de andre foranstaltninger. Derfor bør de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som medlemsstaterne har fastlagt, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden foranstaltning og offentliggørelsen af sanktioner og foranstaltninger.

(59) Skønt medlemsstaterne ikke er forhindrede i at fastsætte bestemmelser om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv, som er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret tillader det. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for rettidigt at samarbejde med, få adgang til og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.

(60) Navnlig bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at pålægge bøder, der er tilstrækkeligt store til at opveje de reelle eller potentielle fortjenester, og være afskrækkende selv for større institutter og deres ledere.

(61) Med henblik på at yde ensartet investorbeskyttelse og undgå risikoen for regularbitrage er det vigtigt, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger fastsat af medlemsstaterne i tilfælde af overtrædelser i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter er i overensstemmelse med sanktionerne og foranstaltningerne i forordning (EU) nr. 1286/2014.

(62) For at sikre konsekvent anvendelse af sanktionerne i hele Unionen, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.

(63) For at sikre, at de kompetente myndigheders afgørelser om overtrædelser har en afskrækkende virkning på offentligheden som helhed, og for at oplyse markedsdeltagere om adfærd, som betragtes som skadelig for kunderne, bør disse afgørelser offentliggøres, forudsat at tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, og der ikke er blevet indgivet nogen klage, medmindre sådan offentliggørelse udgør en trussel mod finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse. Hvis national ret

fastsætter, at sanktionen eller den anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse, skal offentliggøres, bør sådanne oplysninger såvel som prøvelsens udfald også offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Under alle omstændigheder bør den kompetente myndighed have mulighed for at beslutte ikke at offentliggøre en sanktion eller anden foranstaltning eller at offentliggøre den anonymt, såfremt offentliggørelse af sanktionen eller den anden foranstaltning ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

(64) For at kunne afdække potentielle overtrædelser bør de kompetente myndigheder have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og bør fastlægge effektive mekanismer, der giver mulighed for at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser.

(65) Dette direktiv bør henvise til både administrative sanktioner og andre foranstaltninger, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre foranstaltninger.

(66) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning vedrørende strafferetlige sanktioner.

(67) For at opfylde dette direktivs målsætninger bør Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF tillægges beføjelse til at vedtage retsakter vedrørende produkttilsyn og styringskrav for alle produkter og, i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, betingelser for betaling eller modtagelse af tilskyndelser og egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(68) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af forbrugere i hele Unionen. EIOPA råder over ekspertviden, og derfor bør den udelukkende få til opgave at udarbejde udkast til regulerings- og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke nødvendiggør politikbeslutninger, og som skal forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

(69) I overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør Kommissionen, med forbehold af dens yderligere revision, tage hensyn til indsigelsesfristen samt procedurer i Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår datoen for fremsendelse af den delegerede retsakt. Endvidere bør i overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter, med forbehold af dens yderligere revision, og i nødvendigt omfang forordning (EU) nr. 1094/2010, reel gennemsigtighed og passende kontakt med Europa-Parlamentet og Rådet forud for vedtagelsen af den delegerede retsakt sikres.

(70) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁸⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁹⁾ bør finde anvendelse på behandlingen af personoplysninger i EIOPA i forbindelse med nærværende direktiv, under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

(71) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som anført i traktaterne.

(72) Dette direktiv bør ikke være for byrdefuldt for små og mellemstore forsikrings- og genforsikringsdistributører. Et redskab til at nå dette mål er korrekt anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsdistributører, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.

(73) Dette direktiv bør tages op til revision fem år efter datoen for dets ikrafttrædelse for at tage hensyn til markedsudviklingen samt udviklingen inden for andre områder af EU-retten eller medlemsstaternes erfaringer med gennemførelse af EU-retten, navnlig med hensyn til produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF¹⁰.

(74) Direktiv 2002/92/EF bør ophæves 24 måneder efter dette direktivs ikrafttræden. Dog bør kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgå med virkning fra datoen for dette direktivs ikrafttræden.

(75) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2002/92/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.

(76) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiv 2002/92/EF.

(77) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 23. november 2012¹¹.

(78) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(79) I den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution i Unionen.

2. Dette direktiv finder anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, som er etableret eller ønsker at etablere sig i en medlemsstat for at indlede og udøve distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistributionsvirksomhed, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) forsikringen udgør et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:
 - i) risikoen for driftsfejl ved, tab af eller beskadigelse af varen eller manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør, eller
 - ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør
 - b) præmiebeløbet for forsikringsproduktet overstiger ikke 600 EUR beregnet pro rata på årsbasis
 - c) uanset litra b), når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse som omhandlet i litra a), og varigheden af denne tjenesteydelse er tre måneder eller derunder, overstiger præmiebeløbet pr. person ikke 200 EUR.
4. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra anvendelsen af dette direktiv i medfør af stk. 3, sikrer, at:
 - a) der stilles oplysninger til rådighed for kunden, forud for indgåelsen af aftalen, om formidlerens navn og adresse og om procedurerne omhandlet i artikel 14, efter hvilke kunder og andre berørte parter kan indgive klager
 - b) der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale
 - c) dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, som er omhandlet i artikel 20, stk. 5, forelægges kunden forud for indgåelsen af aftalen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder overvåger markederne, herunder markedet for accessoriske forsikringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. EIOPA kan lette og koordinere denne overvågning.
6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Unionen.

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret om forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves af forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -formidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed på dette marked.

Dette direktiv vedrører ikke forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves i tredjelande.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsdistributører møder i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed i tredjelande.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

1) »forsikringsdistribution«: virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse, herunder levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via et websted eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale ved at bruge et websted eller andre medier

2) »genforsikringsdistribution«: virksomhed, herunder når sådan virksomhed udøves af genforsikringsselskaber uden genforsikringsformidlers medvirken, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse

3) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed

4) »accessorisk forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013¹²⁾, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) den pågældende fysiske eller juridiske person udøver ikke forsikringsdistribution som hovederhverv

b) den fysiske eller juridiske person distribuerer kun visse forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse

c) de pågældende forsikringsprodukter omfatter ikke livs- eller ansvarsforsikring, medmindre denne er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv

5) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et genforsikringsselskab eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed

6) »forsikringsselskab«: et selskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF¹³⁾

7) »genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 4), i direktiv 2009/138/EF

8) »forsikringsdistributør«: en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringsselskab

9) »aflønning«: provision, honorar, gebyr eller anden betaling, herunder enhver form for økonomiske fordele eller enhver anden finansiel eller ikke-finansiel fordel eller tilskyndelse, som tilbydes eller gives med henblik på forsikringsdistributionsvirksomhed

10) »hjemland«:

a) hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl

b) hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende

11) »værtsland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en permanent tilstedeværelse eller et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland

12) »filial«: en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets

13) »snævre forbindelser«: snævre forbindelser som defineret i artikel 13, nr. 17), i direktiv 2009/138/EF

14) »primært forretningssted«: det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres

15) »rådgivning«: en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler

16) »store risici«: store risici som defineret i artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138/EF

17) »forsikringsbaseret investeringsprodukt«: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving, og omfatter ikke:

a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF (skadesforsikringsklasser)

b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet

c) pensionsprodukter, som i henhold til national ret anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser

d) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 2003/41/EF eller direktiv 2009/138/EF

e) individuelle pensionsprodukter, hvortil national ret kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder

18) »varigt medium«: ethvert instrument, der:

a) sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, der er rettet personligt til den pågældende kunde på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og

b) giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger.

2. Med henblik på stk. 1, nr. 1) og 2), anses følgende ikke for at udgøre forsikringsdistribution eller genforsikringsdistribution:

a) lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, forudsat at:

i) leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale

ii) formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale

b) erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringssselskabs skadesanmeldelser og skadesafregning og taksation

c) levering blot af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller forsikrings- eller genforsikringssselskaber, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale

d) levering blot af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringssselskab til potentielle forsikringstagere, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed.

Forsikrings- og genforsikringssselskaber og deres ansatte skal ikke registreres efter dette direktiv.

Med forbehold af første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikringssselskaber og -formidlere og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene fastsat i artikel 10.

Navnlig kan forsikrings- og genforsikringsformidlere og formidlere af accessoriske forsikringer blive registreret hos et forsikrings- eller genforsikringssselskab, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller hos en sammenslutning af forsikrings- eller genforsikringssselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere under en kompetent myndigheds kontrol.

En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler kan handle på et forsikrings- eller genforsikringsselskabs eller en anden formidlers ansvar. I så fald kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller den anden formidler er ansvarlig for at sikre, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, herunder betingelserne i stk. 6, første afsnit, litra c).

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at det forsikrings- eller genforsikringsselskab eller den anden formidler, der påtager sig ansvaret for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, registrerer denne formidler eller accessoriske formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed.

Medlemsstaterne sikrer, at registrene anfører navnene på de fysiske personer i ledelsen af den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionen.

Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilke medlemsstater de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne opretter et onlineregistreringssystem Dette system skal være lettilgængeligt og give mulighed for at udfylde registreringsformularen direkte online.

3. I tilfælde, hvor der er mere end et register i en medlemsstat, opretter denne medlemsstat et fælles informationssted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres. Dette informationssted skal desuden levere oplysningerne om hjemlandets kompetente myndigheder.

4. EIOPA opretter, offentliggør på sit websted og ajourfører et fælles elektronisk register med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udøve grænseoverskridende virksomhed i overensstemmelse med kapitel III. Medlemsstaterne giver straks EIOPA relevante oplysninger for at sætte den i stand til at gøre dette. Registret skal have links til og være tilgængeligt fra medlemsstaternes kompetente myndigheders websteder.

EIOPA har adgang til de data, der opbevares i registeret som omhandlet i første afsnit. EIOPA og de kompetente myndigheder har ret til at ændre sådanne data. Datasubjekter, hvis personlige oplysninger opbevares i registeret og udveksles, har ret til adgang til sådanne opbevarede data og ret til passende underretning.

EIOPA opretter et websted med hyperlinks til hvert enkelt fælles informationssted eller i givet fald et register, som medlemsstaterne opretter i overensstemmelse med stk. 3.

Hjemlande sikrer, at registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere sker under overholdelse af de relevante krav fastsat i artikel 10.

Den kompetente myndighed kontrollerer regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt.

Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ophører med at opfylde kravene i artikel 10, fjernes fra registret. I givet fald underretter hjemlandet værtslandet om en sådan fjernelse fra registret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger fra formidlere om optagelse i registret behandles inden for tre måneder efter indgivelsen af en komplet ansøgning, og at ansøgeren straks får meddelelse om afgørelsen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at alle følgende oplysninger afkræves som en betingelse for registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere:

- a) identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos formidleren på over 10 %, samt størrelsen heraf
- b) identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med formidleren
- c) oplysning om, at disse andele eller snævre forbindelser ikke forhindrer den kompetente myndighed i at foretage effektiv overvågning.

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere straks underretter de kompetente myndigheder om enhver ændring i de oplysninger, der forelægges efter dette stykke.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder afviser at foretage registrering, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som formidleren har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med håndhævelse af disse love eller administrative bestemmelser, forhindrer dem i at foretage effektiv overvågning.

KAPITEL III

FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OG ETABLERINGSFRIHED

Artikel 4

Udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der agter at udøve aktiviteter for første gang på en anden medlemsstats område i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, giver sit hjemlands kompetente myndighed følgende oplysninger:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken eller hvilke medlemsstater formidleren agter at udøve virksomhed
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) i givet fald den relevante forsikringsklasse.

2. Den kompetente myndighed i hjemlandet meddeler senest en måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, disse oplysninger til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne, og at formidleren kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet. Hvis det er relevant, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet samtidig formidleren, at oplysninger om de retlige bestemmelser, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, og finder anvendelse i værtslandet, er tilgængelige via de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, og også at formidleren skal opfylde disse betingelser for at påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

3. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 5

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der handler på dens område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, tilsidesætter forpligtelser i medfør af dette direktiv, underretter den den kompetente myndighed i hjemlandet om denne formodning.

Efter at have vurderet de efter første afsnit modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant, og i givet fald hurtigst muligt, passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i vidt omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes korrekte funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Desuden kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller værtslandet henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Stk. 1 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, i en situation hvor det er nødvendigt med omgående handling for at beskytte forbrugernes rettigheder. Denne beføjelse omfatter muligheden for at hindre forsikrings- og genforsikringsformidlere og de accessoriske forsikringsformidlere i at udøve ny virksomhed på dets område.

3. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet i medfør af denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 6

Udnyttelse af retten til etableringsfrihed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som agter at udnytte deres ret til etableringsfrihed til at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, meddeler dette til sit hjemlands kompetente myndighed samt afgiver følgende oplysninger til denne kompetente myndighed:

a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer

- b) i hvilken medlemsstat formidleren har til hensigt at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) den relevante forsikringsklasse, hvis det er relevant
- e) en adresse i værtslandet, hvorfra dokumenter kan rekvireres
- f) navnet på eventuelle personer, som er ansvarlige for administrationen af filialen eller den permanente tilstedeværelse.

En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer sådan permanent tilstedeværelse i en anden retlig form.

2. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af den organisatoriske struktur eller økonomiske situation hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler i betragtning af den tilsigtede distributionsvirksomhed, videresender den senest en måned efter modtagelsen de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen heraf. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne.

Senest én måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, meddeler den kompetente myndighed i værtslandet de retlige bestemmelser, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, ved hjælp af de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, som finder anvendelse på dens område, til den kompetente myndighed i hjemlandet. Hjemlandets kompetente myndighed meddeler formidleren disse oplysninger og oplyser formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at den overholder disse retlige bestemmelser.

Hvis der ikke modtages nogen meddelelse inden for den i andet afsnit fastsatte frist, kan forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler oprette filialen og påbegynde sin virksomhed.

3. Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende oplysningerne omhandlet i stk. 1 til den kompetente myndighed i værtslandet, skal den begrunde dette afslag over for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler senest en måned efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.

Et afslag som omhandlet i første afsnit eller ethvert svigt hos den kompetente myndighed i hjemlandet i videresendelsen af oplysningerne omhandlet i stk. 1 skal være underlagt adgang til domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 7

Kompetencefordeling mellem hjem- og værtsland

1. Hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i forhold til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

2. Den kompetente myndighed i værtslandet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Den kompetente myndighed i værtslandet har ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet leverer eller udfører på dette lands område.

Artikel 8

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af etableringsfrihed

1. Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler ikke overholder de lov- eller reguleringsbestemmelser, som værtslandet har vedtaget i medfør af bestemmelserne i kapitel V og VI, kan den pågældende myndighed træffe passende foranstaltninger.

2. Hvis et værtslands kompetente myndighed har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver virksomhed på dets område gennem et driftssted, har tilsidesat forpligtelser fastsat i dette direktiv, og hvis den pågældende kompetente myndighed ikke er ansvarlig i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, forelægger værtslandet disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet. Efter at have vurderet de modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant og i givet fald, hurtigst muligt passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangler, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i stort omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes ordentlige funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Endvidere kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller i værtslandet forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger til at forebygge eller sanktionere uregelmæssigheder begået på dets område, i situationer hvor omgående handling er strengt nødvendig for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet, og hvor lignende foranstaltninger i hjemlandet er utilstrækkelige eller mangler. I sådanne situationer

har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

5. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet efter denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 9

Beføjelser tilknyttet nationale bestemmelser, der vedtages med henblik på almene hensyn

1. Dette direktiv berører ikke værtslandenes beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger med henblik på at sanktionere uregelmæssigheder begået på deres områder, som strider mod deres retlige bestemmelser som omhandlet i artikel 11, stk. 1, for så vidt dette er strengt nødvendigt. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

2. Endvidere berører dette direktiv ikke værtslandets kompetente myndigheds beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at hindre en forsikringsdistributør, der er etableret i en anden medlemsstat, i at drive virksomhed på dets område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller i givet fald etableringsfriheden, hvis den relevante virksomhed er helt eller primært rettet mod værtslandets område med det ene formål at undgå de retlige bestemmelser, der ville finde anvendelse, hvis den pågældende forsikringsdistributør havde sin bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted i det pågældende værtsland, og herudover, hvis dens virksomhed alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeder fungerer efter hensigten hvad angår forbrugerbeskyttelsen. I sådanne tilfælde kan den kompetente myndighed i værtslandet, efter at den har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet, med hensyn til den pågældende forsikringsdistributør træffe alle nødvendige passende foranstaltninger for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet. De berørte kompetente myndigheder kan forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og i så fald kan EIOPA i tilfælde af uenighed mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

KAPITEL IV

ORGANISATORISKE KRAV

Artikel 10

Faglige og organisatoriske kvalifikationskrav

1. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsdistributører og ansatte i forsikrings- og forsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, besidder passende viden og færdigheder, således at de kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

2. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere overholder krav om faglig uddannelse og efteruddannelse for at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til den rolle, de spiller, og det relevante marked.

Med henblik herpå indfører og offentliggør hjemlande mekanismer til effektivt at kontrollere og vurdere viden og færdigheder hos forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsik-

ringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere på grundlag af mindst 15 timers faglig uddannelse eller efteruddannelse pr. år under hensyntagen til arten af de solgte produkter, typen af distributør, den rolle, de spiller, og den virksomhed, som forsikrings- eller genforsikringsdistributøren udøver.

Hjemlande kan kræve, at en vellykket opfyldelse af kravene til uddannelse og efteruddannelse dokumenteres ved erhvervelsen af et certifikat.

Medlemsstaterne tilpasser kravene til viden og færdigheder efter forsikrings- eller genforsikringsdistributørernes specifikke virksomhed og de produkter, der distribueres, navnlig i tilfælde af accessoriske forsikringsformidlere. Medlemsstaterne kan kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller -formidleren i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, omhandlede tilfælde og for ansatte i forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal kontrollere, at de pågældende formidlers viden og færdigheder er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, og om nødvendigt skal tilbyde sådanne formidlere muligheder for uddannelse eller efteruddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de produkter, som formidlerne sælger.

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende kravet i stk. 1 og i nærværende stykkes første afsnit på alle de fysiske personer i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, men medlemsstaterne sikrer, at de relevante personer i ledelsesstrukturen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, godtgør, at de besidder den viden og de færdigheder, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal godtgøre, at de opfylder de relevante krav til faglig viden og kompetencer, som er fastsat i bilag I.

3. Fysiske personer, som arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, tillade, at forsikrings- eller genforsikringsdistributøren undersøger sine ansattes og, hvor det er relevant, sine forsikrings- eller genforsikringsformidlers omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, der arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, forudsat at disse fysiske personer ikke er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution. Medlemsstaterne sikrer dog, at personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for og alle ansatte direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution opfylder kravet.

Hvad angår accessoriske forsikringsformidlere sikrer medlemsstaterne, at personer med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder kravene i første afsnit.

4. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Unionens område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 250 000 EUR pr. skadesanmeldelse og på sammenlagt 1 850 000 EUR for alle skadesanmel-

deler i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikrings-selskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

5. Medlemsstaterne kræver, at accessoriske forsikringsformidlere tegner erhvervsansvarsforsikringer eller tilsvarende garantier på et niveau, der er fastsat af medlemsstaterne, under hensyntagen til arten af de solgte produkter og den udførte virksomhed.

6. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende evne hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler til at overføre præmiebeløbet til forsikrings-selskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

Sådanne foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

- a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formidleren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem
- b) et krav til formidleren om, at denne skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 18 750 EUR
- c) et krav om, at kundens betroede midler overføres via strengt adskilte kundekonti, og at disse konti ikke benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs
- d) et krav om, at der oprettes en garantifond.

7. EIOPA reviderer regelmæssigt de i stk. 4 og 6 omhandlede beløb for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted senest den 31. december 2017, og de følgende revisioner finder sted hvert femte år herefter.

EIOPA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, således at det grundbeløb i euro, der er omhandlet i stk. 4 og 6, tilpasses med den procentvise ændring af det i nærværende stykkes første afsnit omhandlede indeks for perioden mellem den 1. januar 2013 og den 31. december 2017 eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste multiplum af 10 EUR.

EIOPA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2018, og de følgende udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder hvert femte år derefter.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet og tredje afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. For at sikre overholdelse kravene i stk. 1, 2 og 3 godkender og gennemfører forsikrings- og genforsikrings-selskaber deres interne politikker og passende interne procedurer og reviderer dem regelmæssigt.

Forsikrings- og genforsikrings-selskaber udpeger en funktion, der skal sikre korrekt gennemførelse af de godkendte politikker og procedurer.

Forsikrings- og genforsikrings-selskaber opretter, vedligeholder og ajourfører kartoteker med al relevant dokumentation vedrørende anvendelsen af stk. 1, 2 og 3. Forsikrings- og genforsikrings-selskaber stiller efter anmodning navnet på den person, der er ansvarlig for denne funktion, til rådighed for hjemlandets kompetente myndighed.

Offentliggørelse af bestemmelser om almene hensyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på passende måde offentliggør de relevante nationale lovbestemmelser om almene hensyn, herunder oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende de strengere bestemmelser fastsat i artikel 29, stk. 3, som finder anvendelse på udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på deres område.
2. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender bestemmelser, som regulerer forsikringsdistribution, i tillæg til dem, der er omhandlet i dette direktiv, sikrer, at den administrative byrde i forbindelse med disse bestemmelser står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen. Medlemsstaterne fører regelmæssigt tilsyn med disse bestemmelser for at sikre, at de fortsat overholder dette stykke.
3. EIOPA skal på sit websted indsætte links til de kompetente myndigheders websteder, hvor der offentliggøres oplysninger om bestemmelserne om almene hensyn. Sådanne oplysninger ajourføres regelmæssigt af de nationale kompetente myndigheder, og EIOPA offentliggør oplysningerne på sit websted sammen med alle de nationale bestemmelser om almene hensyn fordelt på forskellige relevante retsområder.
4. Medlemsstaterne opretter et fælles informationssted, som er ansvarligt for at formidle oplysninger om bestemmelser vedrørende almene hensyn i de respektive medlemsstater. Informationsstedet bør være en passende kompetent myndighed.
5. EIOPA gennemgår i en rapport de bestemmelser om almene hensyn, som medlemsstaterne offentliggør i henhold til denne artikel, med henblik på at sikre, at dette direktiv og det indre marked fungerer efter hensigten, og underretter Kommissionen herom, senest den 23. februar 2019.

Artikel 12

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.
2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller sammenslutninger, hvis medlemmer direkte eller indirekte omfatter forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere, uden at det berører muligheden for samarbejde mellem kompetente myndigheder og andre organer, hvis dette udtrykkeligt er omhandlet i artikel 3, stk. 1.
3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver efter dette direktiv. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sikrer medlemsstaten et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 13

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater samarbejder indbyrdes og udveksler relevante oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.

2. Navnlig i registreringsprocessen og løbende udveksler de kompetente myndigheder relevante oplysninger vedrørende godt omdømme, faglig viden og faglige kompetencer hos forsikrings- og genforsikringsdistributører.
3. De kompetente myndigheder udveksler også oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører, der er blevet pålagt en sanktion eller anden foranstaltning, jf. kapitel VII, som vil kunne føre til sletning af registret over disse distributører.
4. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 64 i direktiv 2009/138/EF.

Artikel 14

Klage

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsdistributører. I alle tilfælde skal klagere modtage svar.

Artikel 15

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning og national ret oprettes tilstrækkelige og effektive, uvildige og uafhængige udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem kunder og forsikringsdistributører vedrørende rettigheder og forpligtelser efter dette direktiv, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på, og at det relevante organs kompetence reelt omfatter, forsikringsdistributører, som procedurerne indledes mod.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede enheder samarbejder med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.

Artikel 16

Begrænsning af brugen af formidlere

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere, når de benytter tjenesteydelser fra forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, kun benytter forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, herunder dem, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3.

KAPITEL V

OPLYSNINGSKRAV OG REGLER OM GOD FORRETNINGSSKIK

Artikel 17

Generelt princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører, når de udøver forsikringsdistribution, altid handler ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders bedste interesse.
2. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF¹⁴⁾ sikrer medlemsstaterne, at alle oplysninger med tilknytning til genstanden for dette direktiv, herunder markedsføringsmateriale, som

forsikringsdistributøren sender til kunder eller potentielle kunder, skal være reelle, klare og ikke-vildledende. Markedsføringsmateriale skal altid tydeligt fremstå som sådant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Artikel 18

Forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets generelle oplysningspligt

Medlemsstaterne sikrer, at:

a) en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:

i) sit navn og sin adresse, og at den pågældende er en forsikringsformidler

ii) om den pågældende yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter

iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer

iv) det register, som den pågældende er optaget i, med angivelse af, hvordan det kan kontrolleres, at den pågældende er registreret, og

v) om formidleren repræsenterer kunden eller handler for eller på vegne af forsikringsselskabet

b) et forsikringsselskab i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:

i) sit navn og sin adresse, og at det er et forsikringsselskab

ii) om forsikringsselskabet yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter

iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsselskaber, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

Artikel 19

Interessekonflikter og gennemsigtighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale mindst giver kunden oplysning om følgende:

a) om forsikringsformidleren har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab

b) om et bestemt forsikringssselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringssselskab har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet

c) i forbindelse med den aftale, der foreslås eller rådgives om, om:

i) forsikringsformidleren yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse

ii) forsikringsformidleren har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringssselskaber; i så fald skal formidleren meddele navnene på disse forsikringssselskaber, eller

iii) forsikringsformidleren ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringssselskaber til forsikringsdistributionsvirksomhed og ikke yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse; i så fald skal forsikringsformidleren meddele navnene på de forsikringssselskaber, som forsikringsformidleren kan benytte og faktisk benytter

d) hvilken form for aflønning der modtages i forbindelse med forsikringsaftalen

e) om forsikringsformidleren i forhold til forsikringsaftalen arbejder:

i) på basis af et honorar, som er den aflønning, kunden betaler direkte

ii) på basis af en form for provision, som er den aflønning, der indgår i forsikringspræmien

iii) på basis af enhver anden form for aflønning, herunder en form for økonomisk fordel, som tilbydes eller gives i forbindelse med forsikringsaftalen, eller

iv) på basis af en kombination af enhver form for aflønning som omhandlet i nr. i), ii) og iii).

2. Hvis kunden skal betale honoraret direkte, oplyser forsikringsformidleren kunden om honorarets størrelse eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af honoraret.

3. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsformidleren også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om hver enkelt af sådanne betalinger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert forsikringssselskab i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale giver sin kunde oplysning om, hvilken form for aflønning dets ansatte modtager i forbindelse med forsikringsaftalen.

5. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringssselskabet også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om sådanne betalinger.

Artikel 20

Rådgivning og standarder for salg, hvor der ikke ydes rådgivning

1. Inden en forsikringsaftale indgås, fastlægger forsikringsdistributøren eller forsikringssselskabet på basis af oplysninger fra kunden kundens krav og behov og giver kunden objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

Enhver aftale, der foreslås, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og -behov.

Når der ydes rådgivning, inden en konkret forsikringsaftale indgås, yder forsikringsdistributøren en individuel anbefaling, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, afpasses efter kompleksiteten af det forsikringsprodukt, der foreslås, og typen af kunde.

3. Når en forsikringsformidler meddeler kunden, at den pågældende yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse, er forsikringsformidleren forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at den pågældende er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden personligt om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde kundens behov.

4. Uden at det berører artikel 183 og 184 i direktiv 2009/138/EF, giver forsikringsdistributøren inden aftalens indgåelse, uanset om der ydes rådgivning, og uanset om forsikringsproduktet er del af en pakke i medfør af nærværende direktivs artikel 24, kunden de relevante oplysninger om forsikringsproduktet i en form, som er forståelig, under hensyntagen til forsikringsproduktets kompleksitet og typen af kunde, således at kunden kan træffe en informeret beslutning.

5. I forbindelse med distribution af skadesforsikringsprodukter som opført i bilag I til direktiv 2009/138/EF, gives de i denne artikels stk. 4 omhandlede oplysninger i form af et standardiseret dokument med oplysninger om forsikringsproduktet på papir eller et andet varigt medium.

6. Det i stk. 5 omhandlede dokument med oplysninger om forsikringsproduktet udarbejdes af producenten af skadesforsikringsproduktet.

7. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal:

- a) være et kort og selvstændigt dokument
- b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
- d) affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor forsikringsproduktet tilbydes, eller på et andet sprog, hvis forbrugeren og distributøren enes herom
- e) være nøjagtigt og ikke vildledende
- f) indeholde titlen »dokument med oplysninger om forsikringsproduktet« øverst på første side
- g) indeholde en meddelelse om, at fuldstændige prækontraktlige og kontraktlige oplysninger om produktet findes i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal gives sammen med oplysninger, der er påkrævet i medfør af andre relevante EU-retsakter eller national ret under forudsætning af, at alle kravene i første afsnit er opfyldt.

8. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal indeholde følgende oplysninger:

- a) oplysninger om formen for forsikring
- b) en sammenfatning af forsikringsdækningen, herunder de vigtigste forsikrede risici, den forsikrede sum og, hvor det er relevant, det geografiske anvendelsesområde og en sammenfatning af de ikke-medtagne risici
- c) betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvor lang tid indbetalingerne skal ske

- d) de vigtigste undtagelser, hvor der ikke kan indgives skadesanmeldelser
- e) forpligtelser ved aftalens begyndelse
- f) forpligtelser i løbet af aftalens varighed
- g) forpligtelser i tilfælde af, at der indgives en skadesanmeldelse
- h) aftalens varighed herunder datoerne for aftalens begyndelse og udløb
- i) betingelserne for opsigelse af aftalen.

9. Efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat for dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, der præciserer detaljerne for præsentationen af de i stk. 8 omhandlede oplysninger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 23. februar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 21

Oplysningspligt for accessoriske forsikringsformidlere

Medlemsstaterne sikrer, at accessoriske forsikringsformidlere overholder artikel 18, litra a), nr. i), iii) og iv), og artikel 19, stk. 1, litra d).

Artikel 22

Undtagelser fra oplysningspligten og fleksibilitetsbestemmelse

1. Forsikringsdistributører, der udøver distributionsvirksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give de i artikel 18, 19 og 20 omhandlede oplysninger.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at oplysningerne i nærværende direktivs artikel 29 og 30 ikke skal leveres til en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til de i dette kapitel omhandlede oplysninger, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med EU-retten. Medlemsstaterne underretter EIOPA og Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres kompetente myndigheder på passende måde offentliggør oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende strengere bestemmelser efter dette stykke.

Medlemsstaterne kan navnlig gøre ydelse af rådgivning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, tredje afsnit, obligatorisk ved salg af ethvert forsikringsprodukt eller for visse former for forsikringsprodukter. I så fald skal forsikringsdistributører, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, overholde sådanne strengere nationale bestemmelser, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan begrænse eller forbyde accept eller modtagelse af honorarer, provisioner eller andre penge- eller naturalieydelse, der betales eller leveres til forsikringsdistributører af tredjemand eller en person, der handler på tredjemands vegne, i forbindelse med distribution af forsikringsprodukter.

4. For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer EIOPA, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for kunder og for forsikrings- og genforsikringsdistributører.

5. Medlemsstaterne sikrer, at en ansat, hvis forsikringsdistributøren er ansvarlig for ydelsen af obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger, og den ansatte bliver medlem af en sådan ordning uden at have truffet en individuel beslutning om at tilslutte sig den, får de oplysninger, der er omhandlet i dette kapitel, straks efter tilmeldingen til den pågældende ordning.

Artikel 23

Oplysningskrav

1. Enhver form for oplysninger i henhold til artikel 18, 19, 20 og 29 skal gives til kunderne:
 - a) på papir
 - b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden
 - c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor risikoen befinder sig, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne, og
 - d) gratis.
2. Uanset nærværende artikels stk. 1, litra a), kan de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives til kunden på et af følgende medier:
 - a) et andet varigt medium end papir, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 4 er opfyldt, eller
 - b) et websted, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 5 er opfyldt.
3. Hvis de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted, gives kunden dog efter anmodning en papirudgave gratis.
4. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved brug af et andet varigt medium end papir, forudsat af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) brugen af det varige medium er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, og
 - b) kunden har fået valget mellem oplysninger på papir og på et varigt medium og har valgt sidstnævnte medium.
5. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved hjælp af et websted, forudsat at oplysningerne sendes til kunden personligt, eller forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
 - a) formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden
 - b) kunden er indforstået med formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted
 - c) kunden er underrettet elektronisk om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til de nævnte oplysninger
 - d) det sikres, at der er adgang til de nævnte oplysninger på webstedet, så længe kunden med rimelighed kan forventes at have behov herfor.
6. I forbindelse med stk. 4 og 5 anses levering af oplysninger ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted for passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, forudsat at der er belæg for, at kunden regelmæssigt har adgang til internettet. Opgiver kunden en e-mailadresse med henblik på disse forretninger, anses det for at være et sådant belæg.

7. I tilfælde af telefonsalg skal oplysninger, som forsikringsformidleren giver til kunden forud for indgåelsen af aftalen, herunder dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, være givet i overensstemmelse med EU-reglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Endvidere skal forsikringsformidleren give de forudgående oplysninger til kunden i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen, selv hvis kunden har besluttet at modtage oplysningerne på et andet varigt medium end papir i overensstemmelse med stk. 4.

Artikel 24

Krydssalg

1. Når et forsikringsprodukt tilbydes sammen med et accessorisk produkt eller en accessorisk tjenesteydelse, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren meddele kunden, om de forskellige komponenter kan købes separat, og i givet fald fremlægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og separat dokumentation for omkostninger og gebyrer i forbindelse med hver enkelt komponent.

2. Under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, og hvis den risiko eller den forsikringsdækning som følge af en sådan aftale eller pakke, som tilbydes en kunde, adskiller sig fra de risici, der er forbundet med de separate komponenter, skal forsikringsdistributøren forelægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og af måden, hvorpå deres sammenhæng ændrer risikoen eller forsikringsdækningen.

3. Hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en vare eller en tjenesteydelse, som ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren tilbyde kunden, at varen eller tjenesteydelsen kan købes separat. Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en investeringsservice eller -aktivitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, en kreditaftale som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU¹⁵⁾ eller en betalingskonto som defineret i artikel 2, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU¹⁶⁾.

4. EIOPA kan udarbejde retningslinjer for vurdering af og tilsyn med krydssalg, idet myndigheden angiver, i hvilke situationer krydssalg ikke er forenelig med forpligtelserne fastsat i artikel 17.

5. Denne artikel forhindrer ikke distribution af forsikringsprodukter, der yder dækning for forskellige former for risici (policer for flere forsikringsrisici).

6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 3, sikrer medlemsstaterne, at en forsikringsdistributør præciserer kundens krav og behov i forbindelse med de forsikringsprodukter, der udgør en del af den samlede pakke eller den samme aftale.

7. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage yderligere strengere foranstaltninger eller gribe ind fra sag til sag for at forbyde salg af forsikring sammen med en accessorisk tjenesteydelse eller et accessorisk produkt, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, hvis de kan dokumentere, at denne praksis er til skade for forbrugerne.

Artikel 25

Produkttilsyn og styringskrav

1. Forsikringsselskaber og formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter til salg til kunder, opretholder, anvender og reviderer en godkendelsesproces for hvert enkelt forsikringsprodukt eller for væsentlige tilpasninger af et eksisterende forsikringsprodukt, inden det markedsføres eller distribueres til kunderne.

Produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art.

Produktgodkendelsesprocessen angiver en afgrænset målgruppe for hvert produkt, sikrer, at alle relevante risici for denne angivne målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og træffer hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

Forsikringsselskabet skal forstå og regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, det udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, for i det mindste at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Forsikringsselskaber og -formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter, stiller alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for distributører.

Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som den pågældende ikke udarbejder, skal forsikringsdistributøren have etableret egnede ordninger til at kunne indhente de i femte afsnit omhandlede oplysninger og forstå karakteristikaene ved og den afgrænsede målgruppe for hvert forsikringsprodukt.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på yderligere at præcisere principperne i denne artikel under forholdsmæssigt afpasset hensyn til den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukters art og distributørens art.

3. De politikker, procedurer og ordninger, som er omhandlet i denne artikel, berører ikke alle andre krav i medfør af dette direktiv, herunder krav vedrørende offentliggørelse, egnethed eller hensigtsmæssighed, identificering og styring af interessekonflikter og tilskyndelser.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

KAPITEL VI

SUPPLERENDE KRAV I FORHOLD TIL FORSIKRINGSBASEREDE INVESTERINGSPRODUKTER

Artikel 26

Anvendelsesområde for supplerende krav

Dette kapitel fastsætter krav, der supplerer dem, der finder anvendelse for forsikringsdistribution i overensstemmelse med artikel 17, 18, 19 og 20, når forsikringsdistributionen udøves i forbindelse med salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter af enhver af følgende:

- a) en forsikringsformidler
- b) et forsikringsselskab.

Artikel 27

Forebyggelse af interessekonflikter

Uden at det berører artikel 17, opretholder og anvender en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der udøver distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige forholdsregler til forebyggelse af, at interessekonflikter som fastsat i artikel 28 skader kundernes interesser. Disse ordninger skal være forholdsmæssigt afpasset den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukter og typen af distributør.

Artikel 28

Interessekonflikter

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber træffer alle relevante forholdsregler for at kunne påvise interessekonflikter mellem dem, herunder deres ledere og ansatte eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem ved et kontrolforhold, og deres kunder, eller mellem kunderne indbyrdes, som opstår ved udøvelsen af forsikringsdistributionsvirksomhed.
2. Hvis de organisatoriske eller administrative ordninger, der i overensstemmelse med artikel 27 er indført af forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet for at styre interessekonflikter, ikke er tilstrækkelige til med rimelig sikkerhed at kunne sikre forebyggelse af risikoen for, at kunders interesser skades, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet klart oplyse kunden om interessekonflikternes generelle karakter eller årsager i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale.
3. Uanset artikel 23, stk. 1, skal oplysningerne omhandlet i stk. 2:
 - a) gives på et varigt medium, og
 - b) være tilstrækkeligt detaljerede i betragtning af arten af kunden, så kunden kan træffe en informeret beslutning med hensyn til den forsikringsdistributionsvirksomhed, i forbindelse med hvilken interessekonflikten opstår.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på at:
 - a) fastlægge de forholdsregler, forsikringsformidlere og forsikringsselskaber med rimelighed kan forventes at træffe for at påvise, forhindre, styre og oplyse om interessekonflikter, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
 - b) opstille passende kriterier for at bestemme de former for interessekonflikter, som kan skade forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets kunders eller potentielle kunders interesser.

Artikel 29

Oplysninger til kunder

1. Uden at det berører artikel 18 og artikel 19, stk. 1 og 2, skal der gives relevante oplysninger i god tid inden indgåelsen af en aftale til kunder eller potentielle kunder med hensyn til distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter og med hensyn til alle omkostninger og tilknyttede gebyrer. Disse oplysninger skal som minimum omfatte følgende:
 - a) hvis der ydes rådgivning, om forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet vil give kunden en periodisk vurdering af de anbefalede forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed, som omhandlet i artikel 30
 - b) hvad angår oplysninger om forsikringsbaserede investeringsprodukter og foreslåede investeringsstrategier, relevant vejledning og relevante advarsler om de risici, der er forbundet de forsikringsbaserede investeringsprodukter eller i forbindelse med særlige foreslåede investeringsstrategier
 - c) hvad angår oplysninger om alle omkostninger og tilknyttede gebyrer, oplysninger i forbindelse med distributionen af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, herunder udgifterne til rådgiv-

ning, hvor det er relevant, udgifter til det forskningsbaserede investeringsprodukt, som anbefales eller afsættes til kunden, og oplysninger om, hvordan kunden kan betale for det, herunder eventuelle tredjemandsbetalinger.

Oplysningerne om alle omkostninger og gebyrer, herunder omkostninger og gebyrer i forbindelse med distribution af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, som ikke skyldes tilstedeværelsen af underliggende markedsrisici, skal foreligge i sammenfattet form, så kunden får et overblik over de samlede omkostninger og den kumulerede effekt på afkastet af investeringen og, hvis kunden måtte anmode herom, skal en specificeret opgørelse af omkostningerne og gebyrerne leveres. Sådanne oplysninger leveres i givet fald regelmæssigt og mindst én gang om året for kunden under investeringens livscyklus.

De i dette stykke omhandlede oplysninger gives i en form, som er forståelig, på en sådan måde, at kunder eller potentielle kunder i rimeligt omfang kan forstå det tilbudte forsikringsbaserede investeringsprodukts art og risici og dermed træffe informerede investeringsbeslutninger. Medlemsstaterne kan tillade, at disse oplysninger gives i et standardiseret format.

2. Uden at det berører artikel 19, stk. 1, litra d) og e), artikel 19, stk. 3, og artikel 22, stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringselskaber kun kan anses for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, eller artikel 27 eller 28, hvis de betaler eller modtager honorarer eller provisioner, eller hvis de leverer eller modtager naturalieydelse i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en accessorisk tjenesteydelse til eller fra andre parter end kunden eller en person, som handler på vegne af kunden, bortset fra de tilfælde, hvor betalingen eller ydelsen:

- a) ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, og
- b) ikke hindrer forsikringsformidlerens eller forsikringselskabets opfyldelse af pligten til at handle ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med kundens bedste interesse.

3. Medlemsstaterne kan pålægge distributører strengere krav med hensyn til de af dette direktiv omfattede områder. Navnlig kan medlemsstaterne desuden forbyde eller yderligere begrænse tilbuddet om eller accepten af honorarer, provisioner eller naturalieydelser fra tredjepart i forbindelse med forsikringsrådgivning.

Strengere krav kan omfatte krav om, at sådanne honorarer, provisioner eller naturalieydelser skal returneres til kunden eller modregnes honorarer betalt af kunden.

Medlemsstaterne kan gøre ydelse af den rådgivning, der er omhandlet i artikel 30, obligatorisk med henblik på salg af ethvert forsikringsbaseret investeringsprodukt eller for visse former heraf.

Medlemsstaterne kan kræve, at en forsikringsformidler, når den pågældende meddeler kunden, at rådgivningen ydes uafhængigt, skal vurdere et tilstrækkeligt stort antal forsikringsprodukter på markedet, som er tilstrækkeligt forskelligartede med hensyn til deres form og produktudbydere til at sikre, at kundens mål opfyldes og ikke begrænses til forsikringsprodukter, der udstedes eller udbydes af enheder, som har tætte forbindelser med forsikringsformidleren.

Alle forsikringsformidlere og forsikringselskaber skal overholde en medlemsstats strengere krav som omhandlet i dette stykke, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

4. Uden at det berører nærværende artikels stk. 3, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38, som uddyber:

- a) kriterierne for vurdering af, hvorvidt tilskyndelser, der betales eller modtages af en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden
 - b) kriterierne for vurdering af, hvorvidt forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der betaler eller modtager tilskyndelser, opfylder deres pligt til at handle ærligt, redeligt og professionelt i kundens bedste interesse.
5. De i stk. 4 omhandlede delegerede retsakter skal tage hensyn til:
- a) de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
 - b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige typer af forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Artikel 30

Egneheds- og hensigtsmæssighedsvurdering og rapportering til kunder

1. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet, når de yder rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt, også indhente de nødvendige oplysninger om kundens eller den potentielle kundes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, den pågældende persons finansielle situation, herunder den pågældende persons evne til at bære tab, og den pågældende persons investeringsmål, herunder den pågældende persons risikovillighed, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan anbefale kunden eller den potentielle kunde de forsikringsbaserede investeringsprodukter, der egner sig for den pågældende person og navnlig harmonerer med den pågældende persons risikovillighed og evne til at bære tab.

Medlemsstaterne sikrer, at den samlede pakke er egnet, hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab yder investeringsrådgivning og anbefaler en pakke af tjenesteydelser eller produkter sammensat i henhold til artikel 24.

2. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, som udøver anden forsikringsdistributionsvirksomhed end de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede, i forbindelse med salg, hvor der ikke ydes rådgivning, udbeder sig oplysninger fra kunden eller den potentielle kunde om dennes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, der udbydes eller efterspørges, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan vurdere, om den påtænkte forsikringsydelse eller det påtænkte forsikringsprodukt er passende for kunden. Vurderingen af en pakke af tjenesteydelser eller produkter i henhold til artikel 24 omfatter den samlede pakkes hensigtsmæssighed.

Finder forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet på grundlag af de oplysninger modtaget i medfør af første afsnit, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for kunden eller den potentielle kunde, advarer forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kunden eller den potentielle kunde herom. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

Vælger kunderne eller de potentielle kunder ikke at give de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, eller giver de utilstrækkelige oplysninger om deres kendskab og erfaringer, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet advare dem om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke er i stand til at afgøre, om produktet er hensigtsmæssigt for vedkommende. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

3. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvis der ikke ydes rådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter, fravige forpligtelserne i stk. 2 i denne artikel, således at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kan udøve forsikringsdistributionsvirksomhed på deres område uden at skulle indhente de oplysninger eller træffe den afgørelse, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:

a) virksomheden vedrører et af følgende forsikringsbaserede investeringsprodukter:

i) aftaler, som kun medfører investeringseksposering over for finansielle instrumenter, der anses for at være ikke-komplekse i henhold til direktiv 2014/65/EU og ikke indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici, eller

ii) andre ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringer med henblik på anvendelsen af dette stykke.

b) forsikringsdistributionsvirksomheden udøves på kundens eller den potentielle kundes foranledning

c) kunden eller den potentielle kunde er klart blevet oplyst om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke ved ydelsen af denne forsikringsdistributionsvirksomhed er forpligtet til at vurdere, hvorvidt det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den forsikringsdistributionsvirksomhed, der leveres eller tilbydes, er hensigtsmæssigt, og at kunden eller den potentielle kunde ikke nyder godt af den tilsvarende beskyttelse i henhold til de relevante regler om god forretningsskik. En sådan advarsel kan gives i et standardiseret format

d) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet opfylder forpligtelserne i artikel 27 og 28.

Alle forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, skal, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i en medlemsstat, som ikke gør brug af den i dette stykke omhandlede undtagelse, overholde de gældende bestemmelser i den pågældende medlemsstat.

4. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet registrerer kunden i sit kundekartotek med det eller de dokumenter, som er aftalt mellem forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet og kunden, hvori er anført parternes rettigheder og forpligtelser samt de øvrige betingelser, som gælder for forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets tjenesteydelser til kunden. Parternes kontraktlige rettigheder og forpligtelser kan medtages ved henvisning til andre dokumenter eller lovtekster.

5. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet forelægger kunden fyldestgørende rapporter om den leverede tjenesteydelse på et varigt medium. Rapporterne skal omfatte periodiske meddelelser til kunderne, hvori der tages hensyn til de involverede forsikringsbaserede investeringsprodukters form og kompleksitet og karakteren af den tjenesteydelse, der er leveret til kunden, og skal desuden, hvor det er relevant, omfatte omkostninger i forbindelse med de transaktioner og tjenesteydelser, der er gennemført for kundens regning.

Ved ydelse af rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt giver forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet inden indgåelsen af aftalen kunden en egnethedserklæring på et varigt medium, hvori den ydede rådgivning specificeres, og det specificeres, hvordan denne rådgivning opfylder kundens præferencer, mål og andre karakteristika. Betingelserne i artikel 23, stk. 1-4, finder anvendelse.

Hvis aftalen indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående afgivelse af egnethedserklæringen, kan forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet afgive egnethedserklæringen på et varigt medium umiddelbart efter, at kunden er bundet af en aftale, såfremt begge følgende betingelser er opfyldt:

a) kunden har indvilliget i at modtage egnethedserklæringen uden unødigt forsinkelse efter indgåelsen af aftalen, og

- b) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde indgåelsen af aftalen for at modtage egnethedserklæringen forud for indgåelsen af aftalen.

Hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab har underrettet kunden om, at formidleren eller selskabet vil gennemføre en periodisk vurdering af egnetheden, skal den periodiske rapport indeholde en ajourført erklæring om, hvordan det forsikringsbaserede investeringsprodukt opfylder kundens præferencer og mål og andre af kundens karakteristika.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 for at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvordan forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde principperne i denne artikel, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed med deres kunder, herunder for så vidt angår de oplysninger, der skal indhentes i forbindelse med vurderingen af de forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed eller hensigtsmæssighed for deres kunder, kriterierne for vurdering af ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringsprodukter i forbindelse med nærværende artikels stk. 3, litra a), nr. ii), og indholdet af og formatet for lister og aftaler vedrørende leveringen af tjenesteydelser til kunder og aflæggelsen af periodiske rapporter om de leverede tjenesteydelser til kunder. De delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) den eller de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige former for forsikringsbaserede investeringsprodukter
- c) om kunden eller den potentielle kunde er detailinvestor eller professionel investor.

7. EIOPA udarbejder senest den 23. august 2017 og ajourfører derefter periodisk retningslinjer for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici omhandlet i stk. 3, litra a), nr. i).

8. EIOPA kan udarbejde retningslinjer, og derefter periodisk ajourføre dem, for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der klassificeres som ikke-komplekse i forbindelse med stk. 3, litra a), nr. ii), under hensyntagen til de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 6.

KAPITEL VII

SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

Artikel 31

Administrative sanktioner og andre foranstaltninger

1. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for alle overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Medlemsstaterne sikrer, at deres administrative sanktioner og andre foranstaltninger er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner efter dette direktiv for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I så fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

3. De kompetente myndigheder udøver deres tilsynsbeføjelser, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner i medfør af dette kapitel i overensstemmelse med deres nationale retslige rammer på alle følgende måder:

- a) direkte
 - b) i samarbejde med andre myndigheder
 - c) ved henvendelse til de kompetente retslige myndigheder.
4. Medlemsstaterne sikrer, hvor forpligtelser er gældende for forsikrings- eller genforsikringsdistributører, at der i tilfælde af misligholdelse af sådanne forpligtelser kan anvendes administrative sanktioner og andre foranstaltninger over for medlemmerne af deres ledelses- eller tilsynsorganer samt enhver anden fysisk eller juridisk person, som i henhold til national ret er ansvarlig for en sådan overtrædelse.
5. Medlemsstaterne sikrer, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, er omfattet af klageadgang.
6. De kompetente myndigheder tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres funktioner. De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for at sikre, at disse sanktioner og foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne, samtidig med at de sikrer, at betingelserne for korrekt databehandling overholdes i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 2 i denne artikel har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i artikel 33, sikrer de, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at:

- a) holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres område med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser efter dette direktiv, og
- b) forsyne andre kompetente myndigheder og EIOPA med tilsvarende oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med EIOPA om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 32

Offentliggørelse af sanktioner og andre foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse offentliggør administrative sanktioner eller andre foranstaltninger, der er pålagt som følge af overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og for hvilke tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, herunder også oplysninger om overtrædelsens form og art og identiteten af de ansvarlige personer. Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonym form.
2. Hvis national ret fastsætter, at en afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald på deres officielle websted. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er blevet offentliggjort.

3. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, herunder eventuelle anker i denne forbindelse og resultater af disse.

Artikel 33

Overtrædelser og sanktioner samt andre foranstaltninger

1. Denne artikel finder som minimum anvendelse på følgende:
 - a) personer, der undlader at registrere deres distributionsvirksomhed i overensstemmelse med artikel 3
 - b) et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der benytter forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser fra personer som omhandlet i litra a)
 - c) en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har opnået registrering ved at afgive urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis i strid med artikel 3
 - d) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder bestemmelserne i artikel 10
 - e) et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V og VI i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter
 - f) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V i forbindelse med andre forsikringsprodukter end dem, der er omhandlet i litra e).
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra e), i overensstemmelse med national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
 - a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art anføres
 - b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handle måde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handle måde
 - c) for forsikringsformidlere, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3
 - d) et midlertidigt forbud mod varetagelse af ledelseshverv hos forsikringsformidlere eller i forsikringsselskaber, som pålægges et hvilket som helst medlem af forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets ledelsesorgan, der anses for at være ansvarlig
 - e) for juridiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
 - i) mindst 5 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab, som ledelsesorganet har godkendt, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden. Hvis den juridiske person er en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af en modervirksomhed, der skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU¹⁷⁾, er den relevante omsætning den samlede årlige omsætning i overensstemmelse med de seneste foreliggende konsoliderede regnskaber, der er godkendt af ledelsesorganet for den øverste modervirksomhed, eller
 - ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes

- f) for fysiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
- i) mindst 700 000 EUR, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden, eller
- ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra a)-d) og f), i henhold til national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
- a) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- b) for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3.
4. Medlemsstaterne kan bemyndige de kompetente myndigheder til at fastsætte yderligere sanktioner eller andre foranstaltninger og administrative bøder, der er højere end dem, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 34

Effektiv anvendelse af sanktioner og andre foranstaltninger

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke med udgangspunkt i den ansvarlige fysiske persons årsindkomst eller den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning
- d) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for kunder og tredjeparter, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt de kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) foranstaltninger, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person har truffet for at forhindre en gentagelse af overtrædelsen, og
- h) eventuelle overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået.

Artikel 35

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive ordninger, som muliggør og tilskynder til indberetning til dem af mulige eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv.
2. Mekanismerne omhandlet i stk. 1 skal mindst omfatte:
- a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf
- b) passende beskyttelse, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling, af ansatte hos forsikrings- eller genforsikringsdistributører og om muligt af andre personer, som indberetter overtrædelser begået inden for disse enheder, og

- c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for overtrædelserne, på alle stadier af proceduren, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national ret i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

Artikel 36

Fremsendelse af oplysninger om sanktioner og andre foranstaltninger til EIOPA

1. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til artikel 32, stk. 1.
2. De kompetente myndigheder giver årligt EIOPA sammenfattede oplysninger vedrørende alle administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er iværksat i henhold til artikel 31.

EIOPA offentliggør disse oplysninger i en årsrapport.

3. Har den kompetente myndighed offentliggjort oplysninger om en administrativ sanktion eller anden foranstaltning, underretter den samtidig EIOPA herom.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 37

Databeskyttelse

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.
2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på EIOPA's behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv.

Artikel 38

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 39 vedrørende artikel 25, 28, 29 og 30.

Artikel 39

Udøvelse af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. februar 2016.
3. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, 28, 29 og 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har oplyst Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 40

Overgangsperiode

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere, som allerede er registreret i henhold til direktiv 2002/92/EF, senest den 23. februar 2019 overholder de relevante bestemmelser i national ret til gennemførelse af nærværende direktivs artikel 10, stk. 1.

Artikel 41

Revision og evaluering

1. Senest den 23. februar 2021 fremsender Kommissionen en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af artikel 1. Denne rapport skal indeholde en vurdering på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne og EIOPA, jf. artikel 1, stk. 5, af, hvorvidt dette direktivs anvendelsesområde, herunder undtagelsen i artikel 1, stk. 3, fortsat er hensigtsmæssigt med hensyn til forbrugerbeskyttelsesniveauet, proportionaliteten af behandling blandt forskellige forsikringsdistributører og den administrative byrde, der pålægges de kompetente myndigheder og forsikringsdistributionskanaler.

2. Kommissionen tager senest den 23. februar 2021 dette direktiv op til revision. Revisionen skal omfatte en generel undersøgelse af, hvordan bestemmelserne i medfør af dette direktiv finder anvendelse i praksis, idet der tages hensyn til udviklingen på markederne for detailinvesteringsprodukter samt erfaringer indhøstet i forbindelse med den praktiske anvendelse af dette direktiv og forordning (EU) nr. 1286/2014 samt direktiv 2014/65/EU. Revisionen skal omfatte en evaluering af, hvorvidt de specifikke regler om god forretningsskik for distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i nærværende direktivs kapitel VI giver passende og forholdsmæssige resultater, under hensyntagen til behovet for at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, der er i overensstemmelse med de investorbeskyttelsesstandarder, der finder anvendelse i medfør af direktiv 2014/65/EU, og forsikringsbaserede investeringsprodukters specifikke karakteristika og deres distributionskanalers særlige art. I forbindelse med revisionen skal det også overvejes, om bestemmelserne i dette direktiv eventuelt skal udvides til at omfatte produkter, som falder ind under direktiv 2003/41/EF. Revisionen skal også omfatte en særlig analyse af konsekvenserne af nærværende direktivs artikel 19 under hensyntagen til konkurrencen på markedet for forsikringsdistribution i forbindelse med andre aftaler end aftaler i de klasser, der er omhandlet i bilag II til direktiv 2009/138/EF, og konsekvenserne af de forpligtelser, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 19 for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

3. Kommissionen hører Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder og forelægger derefter en første rapport for Europa-Parlamentet og Rådet.

4. EIOPA udarbejder senest den 23. februar 2020 og derefter mindst hvert andet år en yderligere rapport om anvendelsen af dette direktiv. EIOPA hører Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, før rapporten offentliggøres.

5. I en tredje rapport, som skal udarbejdes senest den 23. februar 2018, foretager EIOPA en evaluering af forsikringsformidlernes markedsstruktur.
6. Den rapport, som EIOPA skal udarbejde senest den 23. februar 2020, jf. stk. 4, skal undersøge, om de i artikel 12, stk. 1, omhandlede kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til at varetage deres opgaver.
7. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal mindst undersøge følgende:
 - a) alle ændringer i forsikringsformidlernes markedsstruktur
 - b) alle ændringer i mønstret for grænseoverskridende aktiviteter
 - c) forbedringen af rådgivningens og salgsmetodernes kvalitet og dette direktivs konsekvenser for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.
8. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal også omfatte EIOPA's evaluering af konsekvenserne af dette direktiv.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. februar 2018. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43

Ændring af direktiv 2002/92/EF

Kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgår med virkning fra den 23. februar 2016.

Artikel 44

Ophævelse

Direktiv 2002/92/EF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag II, del A, ophæves med virkning fra den 23. februar 2018, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiverne i bilag II, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 45

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 46***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. G. KOENDERS

Formand

BILAG I**MINIMUMSKRAV TIL FAGLIG VIDEN OG KOMPETENCER**

(som omhandlet i artikel 10, stk. 2)

- I Skadesforsikringsrisici under forsikringsklasse 1-18 i del A af bilag I til direktiv 2009/138/EF
- a) minimumskrav til viden om vilkår og betingelser for tilbudte policer, herunder accessoriske risici, hvis disse er omfattet af sådanne policer
 - b) minimumskrav til viden om gældende love vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten, relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
 - c) minimumskrav til viden om håndtering af skadesanmeldelser
 - d) minimumskrav til viden om håndtering af klager
 - e) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
 - f) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet
 - g) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
 - h) minimumskrav til finansielle kompetencer.
- II Forsikringsbaserede investeringsprodukter
- a) minimumskrav til viden om forsikringsbaserede investeringsprodukter, herunder vilkår og betingelser og nettopræmier og, hvor det er relevant, garanteret og ikke-garanteret udbytte
 - b) minimumskrav til viden om fordele og ulemper ved forskellige investeringsmuligheder for forsikringstagere
 - c) minimumskrav til viden om finansielle risici, som bæres af forsikringstagere

- d) minimumskrav til viden om forsikringer, der dækker livsrisici og andre opsparingsprodukter
 - e) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet
 - f) minimumskrav til viden om gældende lovgivning vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten og relevant skatteret
 - g) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markedet for opsparingsprodukter
 - h) minimumskrav til viden om håndtering af klager
 - i) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
 - j) håndtering af interessekonflikter
 - k) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
 - l) minimumskrav til finansielle kompetencer.
- III Livsrisici i bilag II til direktiv 2009/138/EF

- a) minimumskrav til viden om policer, herunder vilkår, betingelser, garanteret udbytte og, hvor det er relevant, accessoriske risici
- b) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet i den relevante medlemsstat
- c) viden om gældende forsikringsaftaleret, forbrugerbeskyttelsesret, databeskyttelsesret, retten om bekæmpelse af hvidvaskning af penge, og i givet fald relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
- d) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markederne for andre relevante finansielle tjenesteydelser
- e) minimumskrav til viden om håndtering af klager
- f) minimumskrav til viden om vurdering af forbrugernes behov
- g) håndtering af interessekonflikter
- h) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- i) minimumskrav til finansielle kompetencer.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over efterfølgende ændringer

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 44)

Direktiv	Frist for gennemførelse af ændringsdirektiver
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (for så vidt angår ændring af direktiv 2002/92/EF, jf. nærværende direktivs artikel 43)
	23.2.2018 (for så vidt angår gennemførelse af nærværende direktiv, jf. artikel 42)

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2002/92/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1 og 2
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 3 og 4
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 6
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 6)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, stk. 1, nr. 7)
Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, stk. 1, nr. 1), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, stk. 1, nr. 2), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 5)	Artikel 2, stk. 1, nr. 3)
Artikel 2, nr. 6)	Artikel 2, stk. 1, nr. 5)
Artikel 2, nr. 7)	—
Artikel 2, nr. 8)	Artikel 2, stk. 1, nr. 16)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, stk. 1, nr. 10)
Artikel 2, nr. 10)	Artikel 2, stk. 1, nr. 11)
Artikel 2, nr. 11)	—
Artikel 2, nr. 12)	Artikel 2, stk. 1, nr. 18)
Artikel 2, nr. 13)	Artikel 2, stk. 1, nr. 17)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2 og 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 3, stk. 5	—
Artikel 3, stk. 6	Artikel 16
Artikel 4, stk. 1	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 2	Artikel 10, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 10, stk. 4
Artikel 4, stk. 4	Artikel 10, stk. 6
Artikel 4, stk. 5	—
Artikel 4, stk. 6	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 5	Artikel 40

Artikel 6, stk. 1	Artikel 4 og 6
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	Artikel 11, stk. 1
Artikel 7	Artikel 12
Artikel 8	Artikel 5, 7, 31-36
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10	Artikel 14
Artikel 11	Artikel 15
Artikel 12, stk. 1, litra a)	Artikel 18, litra a), nr. i), og litra b), nr. i)
Artikel 12, stk. 1, litra b)	Artikel 18, litra a), nr. iv)
Artikel 12, stk. 1, litra c)	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 12, stk. 1, litra d)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 12, stk. 1, litra e)	Artikel 18, litra a), nr. iii), og litra b), nr. iii), samt artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 12, stk. 2	Artikel 20, stk. 3
Artikel 12, stk. 3	Artikel 20, stk. 1
Artikel 12, stk. 4	Artikel 22, stk. 1
Artikel 12, stk. 5	Artikel 22, stk. 2 og 4
Artikel 13	Artikel 23
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—

—

- 1) EUT C 44 af 15.2.2013, s. 95.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- 11) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/? U af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).
- 16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/17/EU**af 4. februar 2014****om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I marts 2003 iværksatte Kommissionen en proces med det formål at fastslå, hvilke hindringer der findes for det indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og evaluere virkningen heraf. Den 18. december 2007 vedtog den en hvidbog om integration af EU's realkreditmarkeder. I hvidbogen meddelte Kommissionen, at den havde til hensigt at foretage en konsekvensanalyse af de forskellige politikvalgmuligheder med hensyn til indhentning af oplysninger forud for aftaleindgåelse, kreditdatabaser, kreditværdighed, de årlige omkostninger i procent og rådgivning om kreditaftaler. Kommissionen nedsatte en ekspertgruppe vedrørende kredithistorie, der skal bistå Kommissionen med at forberede foranstaltninger, som skal forbedre adgangen til og sammenligneligheden og fuldstændigheden af kreditoplysninger. Der blev også indledt undersøgelser af den rolle, som kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler, spiller, og de transaktioner, som de påtager sig i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

(2) I overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) omfatter det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. Det er af vital betydning, at der udvikles et mere gennemskueligt og effektivt kreditmarked på dette område for at fremme udviklingen af tværnational virksomhed og skabe et indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Der findes væsentlige forskelle i lovgivningen i de forskellige medlemsstater med hensyn til forretningspraksis vedrørende kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og reguleringen af og tilsynet med de kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Sådanne forskelle skaber hindringer, som begrænser omfanget af den tværnationale aktivitet både hvad angår udbud og efterspørgsel, hvilket begrænser konkurrencen og valgmulighederne på markedet, og dermed øges omkostningerne for kreditudbydere, og de hindres endog i at udøve virksomhed.

(3) Finanskrisen har vist, at uansvarlig optræden hos markedsdeltagerne kan undergrave det finansielle system og føre til manglende tillid hos alle parter, især hos forbrugerne, og have alvorlige sociale og økonomiske konsekvenser. Mange forbrugere har mistet tilliden til finanssektoren, og låntagere har oplevet, at deres lån bliver for dyre, hvilket fører til stadig flere misligholdelser og tvangsauktioner. Som følge heraf har G20 anmodet Rådet for Finansiell Stabilitet om at opstille principper for forsvarlige garantistandarder i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Selv om nogle af den finansielle krises største problemer opstod uden for Unionen, besidder forbrugere i Unionen store mængder gældspapirer, hvoraf mange er knyttet til kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at Unionens reguleringsmæssige rammer på dette område er solide, overensstemmende med internationale principper og tillader hensigtsmæssig anvendelse af det til rådighed stående udvalg af redskaber, som kan omfatte forholdstal som lån-værdi (forholdet mellem lånets størrelse og ejendomsværdien), lån-indkomst (forholdet mellem lånstørrelse og indkomst), gæld-indkomst (forholdet mellem gæld og indkomst) eller tilsvarende forholdstal, minimumsniveauer, under hvilke ingen kredit anses for acceptabel, eller andre foranstaltninger, der kan kompensere for situationer, hvor de underliggende risici er højere for forbrugerne, eller som er nødvendige for at forhindre for stor gældsætning i husholdningerne. Set i lyset af de problemer, der er kommet frem under finanskrisen, og for at sikre et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked, der bidrager til finansiell stabilitet, har Kommissionen i sin meddelelse af 4. marts 2009 med titlen »Fremdrift i den europæiske genopretning« foreslået foranstaltninger for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder også solide rammer for kreditformidling med henblik på at skabe ansvarlige og pålidelige markeder for fremtiden og genetablere forbrugertilliden. Kommissionen bekræftede på ny sit tilsagn om et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked i sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid«.

(4) Der er blevet indkredset en række problemer på markederne for lån med pant i fast ejendom i Unionen i forbindelse med uansvarlig långivning og låntagning og potentielt uansvarlig adfærd hos markedsdeltagerne, herunder kreditformidlere og ikkekreditinstitutter. Nogle af problemerne vedrørte kreditter i en udenlandsk valuta, som forbrugerne havde optaget i den pågældende valuta for at få den fordelagtige debitorrente, men uden tilstrækkelig oplysning om eller forståelse af valutakursrisikoen. Disse problemer skyldes markeds- og lovgivningsmæssige mangler såvel som andre faktorer, f.eks. det generelle økonomiske klima og det ringe kendskab til det finansielle område. Blandt andre problemer kan nævnes ineffektive, inkonsekvente eller ikkeeksisterende ordninger for kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Disse problemer har potentielt betydelige makroøkonomiske afsmittende virkninger, kan være til skade for forbrugeren, kan udgøre økonomiske eller juridiske hindringer for tværnational virksomhed og kan skabe ulige betingelser for de forskellige aktører.

(5) For at få etableret et velfungerende indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og for at sikre, at forbrugere, der ønsker sådanne aftaler, kan indgå disse i tillid til, at de kreditinstitutter, som de indgår aftale med, handler på en professionel og ansvarlig måde, er det nødvendigt at indføre hensigtsmæssigt harmoniserede EU-retlige rammer på en række områder under hensyntagen til forskelle mellem kreditaftaler, der navnlig skyldes forskelle på de nationale og regionale markeder for fast ejendom.

(6) Dette direktiv bør derfor udvikle et mere gennemsigtigt, effektivt og konkurrencedygtigt indre marked gennem sammenhængende, fleksible og rimelige kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og samtidig fremme bæredygtig långivning og låntagning og finansiell integration og dermed skabe et høj niveau af forbrugerbeskyttelse.

(7) For at skabe et ægte indre marked med en høj og ensartet grad af forbrugerbeskyttelse fastsætter dette direktiv bestemmelser, der harmoniseres i størst muligt omfang med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved hjælp af det europæiske standardiserede informationsblad (ESIS) og beregningen af de årlige omkostninger i procent. Medlemsstaterne bør dog under hensyntagen til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og forskellene i markedsudviklingen og markedsvilkårene i medlemsstaterne, navnlig med hensyn til markedsstrukturen og markedsdeltagerne, kategorierne af tilgængelige produkter og de procedurer, der er forbundet med kreditydelsesprocessen, kunne bevare eller indføre strengere bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv, på de områder, der ikke er klart angivet som områder, hvor der skal være størst mulig harmonisering. En sådan målrettet tilgang er nødvendig for at undgå negativt at påvirke beskyttelsesniveauet for forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler inden for dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør f.eks. kunne opretholde eller indføre strengere bestemmelser med hensyn til den viden og de kompetencer, som personalet skal have, og vejledningen i udfyldelse af ESIS.

(8) Dette direktiv bør forbedre betingelserne for etableringen af et velfungerende indre marked gennem tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning og fastsættelse af kvalitetsstandarder for visse tjenesteydelser, særlig med hensyn til distribution og formidling af kredit gennem kreditgivere og kreditformidlere og fremme af god praksis. Etableringen af kvalitetsstandarder for kreditydelsestjenester involverer nødvendigvis indførelsen af visse bestemmelser om optagelse, tilsyn og tilsynskrav.

(9) Det står medlemsstaterne frit for at beholde eller indføre national ret på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kan navnlig beholde eller indføre nationale bestemmelser på områder som aftalelov i forbindelse med kreditaftalernes gyldighed, ejendomslovgivning, tinglysning, oplysninger i forbindelse med aftaleindgåelse og, i det omfang, de ikke er reguleret af dette direktiv, anliggender efter aftaleindgåelse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at det sagkyndige eller vurderende selskab eller notarer kan udvælges af parterne ved gensidig aftale. På grund af forskellene mellem processerne for køb eller salg af fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne kan kreditgivere og kreditformidlere forsøge at få forudbetalinger fra forbrugerne med den begrundelse, at sådanne betalinger vil kunne bidrage til at sikre indgåelsen af en kreditaftale eller købet eller salget af en fast ejendom, og der er mulighed for, at en sådan praksis kan misbruges, navnlig når forbrugerne ikke er bekendte med kravene og den sædvanlige praksis i den pågældende medlemsstat. Det er derfor hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne tilladelse til at indføre begrænsninger med hensyn til sådanne betalinger.

(10) Dette direktiv bør finde anvendelse, uanset om kreditgiveren eller kreditformidleren er en juridisk eller en fysisk person. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes ret til i overensstemmelse med EU-retten at fastsætte, at kun juridiske personer eller visse former for juridiske personer må fungere som kreditgiver eller kreditformidler efter dette direktiv.

(11) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder gennem bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler.

(12) Definitionen af forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås delvis som led i og delvis ikke som led i den pågældende persons erhvervmæssige virksomhed, og det erhvervmæssige formål er så

begrænset, at det ikke er fremherskende i forbindelse med aftalen, bør den pågældende person imidlertid ligeledes betragtes som en forbruger.

(13) I dette direktiv fastsættes der bestemmelser om kreditaftaler, som udelukkende eller overvejende vedrører fast ejendom til beboelse, men det forhindrer ikke medlemsstaterne i at forlænge de foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med dette direktiv til beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler vedrørende andre former for fast ejendom, eller i at fastsætte andre bestemmelser om sådanne kreditaftaler.

(14) Definitionerne fastsat i dette direktiv bør bestemme rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv begrænses f.eks. til kreditaftaler, der indgås med forbrugere, dvs. med fysiske personer, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i erhvervsmæssig virksomhed. Ligeledes er medlemsstaterne forpligtet til at gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der regulerer den aktivitet, som udføres af de personer, der optræder som kreditformidlere som defineret i direktivet. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde, i overensstemmelse med EU-retten. Desuden bør definitionerne fastsat i dette direktiv ikke berøre medlemsstaternes mulighed for i henhold til national lovgivning at vedtage underdefinitioner til særlige formål, forudsat at de stadig er i overensstemmelse med definitionerne i dette direktiv. F.eks. bør medlemsstaterne i henhold til national ret kunne fastsætte underkategorier af kreditformidlere, som ikke er identificeret i dette direktiv, hvis sådanne underkategorier f.eks. er nødvendige på nationalt plan for at differentiere de krav til kompetencer og viden, som skal opfyldes af de forskellige kreditformidlere.

(15) Formålet med dette direktiv er at sikre, at forbrugere, der indgår kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, er genstand for et højt beskyttelsesniveau. Det bør derfor finde anvendelse på kreditter sikret ved fast ejendom uanset formålet med kreditten, refinansieringsaftaler eller andre kreditaftaler, der kan medvirke til, at en ejer eller medejer fortsat kan bevare rettigheder til den faste ejendom eller grunden, og på kreditter, som anvendes til køb af en fast ejendom i nogle medlemsstater, herunder afdragsfrie kreditter eller, medmindre medlemsstaterne har etableret en passende alternativ ramme, de kreditter, som har til formål at skaffe midlertidig finansiering mellem salget af én fast ejendom og købet af en anden, og på sikrede kreditter til renovering af fast ejendom til beboelse.

(16) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på visse kreditaftaler, hvor kreditgiver bidrager med en samlet sum, periodisk betaling eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for en sum, der stammer fra salg af en fast ejendom, og hvis primære formål er at lette forbruget, f.eks. friværdibelåningsprodukter eller andre tilsvarende specialiserede produkter. Sådanne kreditaftaler har særlige karakteristika, der ligger uden for dette direktivs anvendelsesområde. En vurdering af forbrugers kreditværdighed er f.eks. irrelevant, da betalingerne sker fra kreditgiver til forbrugeren og ikke omvendt. En sådan transaktion vil bl.a. kræve væsentligt anderledes informationer forud for aftaleindgåelsen. Endvidere indebærer andre produkter inden for friværdibelåning (f.eks. »home reversions«), som kan sammenlignes med nedsparingslån eller livslange lån med pant i fast ejendom, ikke, at der ydes kredit, og forbliver således uden for dette direktivs anvendelsesområde.

(17) Dette direktiv bør ikke omfatte andre udtrykkeligt anførte former for nichekreditaftaler, som er forskellige fra standardlån med pant i fast ejendom med hensyn til deres art og forbundne risici og derfor

kræver en skræddersyet tilgang, navnlig kreditaftaler, der er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ, og visse former for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til dennes arbejdstagere i særlige tilfælde, som allerede fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler⁴). Det er hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne at udelukke visse kreditaftaler såsom dem, der bevilges til en begrænset del af offentligheden på fordelagtige vilkår eller udbydes af en låne- og spareforening, såfremt der er etableret passende alternative ordninger til sikring af, at de politiske målsætninger med henblik på finansiell stabilitet og det indre marked kan opfyldes, uden at dette forhindrer finansiell integration og adgang til kredit. Kreditaftaler, hvor den faste ejendom ikke skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugerenes familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale, har risici og karakteristika, der er forskellige fra standardkreditaftaler, og kan derfor nødvendiggøre en mere tilpasset ramme. Medlemsstaterne bør derfor kunne udelukke sådanne kreditaftaler fra direktivet, når der findes en passende national ramme til dem.

(18) Kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR, bør være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48/EF for at sikre en lige grad af beskyttelse af disse forbrugere og for at undgå et lovgivningsmæssigt tomrum mellem nævnte direktiv og nærværende direktiv. Direktiv 2008/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(19) Af hensyn til retssikkerheden bør de EU-retlige rammer på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse være i overensstemmelse med og supplere andre EU-retsakter, særlig på områderne forbrugerbeskyttelse og forsigtighedstilsyn. Visse væsentlige definitioner, herunder definitionen på »forbruger« og »varigt medium«, samt nøglebegreber, der anvendes i standardoplysningerne for at betegne de finansielle karakteristika i forbindelse med kreditten, herunder »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren« og »debitorrenten«, bør være i overensstemmelse med definitionerne fastsat i direktiv 2008/48/EF, således at den samme terminologi henviser til samme form for forhold, uanset om kreditten er en forbrugerkredit eller en kredit til fast ejendom til beboelse. Medlemsstaterne bør derfor ved gennemførelsen af dette direktiv sikre, at der er overensstemmelse med hensyn til anvendelse og fortolkning for så vidt angår disse væsentlige definitioner og nøglebegreber.

(20) For at sikre en ensartet ramme for forbrugere på kreditområdet og mindske den administrative byrde for kreditgivere og kreditformidlere bør selve rammen i dette direktiv følge strukturen i direktiv 2008/48/EF, hvor det er muligt, navnlig med hensyn til, at oplysninger i reklame for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse gives til forbrugeren ved hjælp af et repræsentativt eksempel, at detaljerede oplysninger forud for aftaleindgåelsen gives til den pågældende ved hjælp af et standardiseret informationsblad, at forbrugeren modtager fyldestgørende forklaringer inden kreditaftalens indgåelse, at der etableres et fælles grundlag for beregning af ÅOP eksklusive notaromkostninger, og at kreditgiverne vurderer forbrugerenes kreditværdighed, inden der ydes kredit. På samme måde bør der gives ikkediskriminerende adgang for kreditgivere til relevante kreditdatabaser for at sikre lige vilkår i forbindelse med bestemmelserne som fastsat ved direktiv 2008/48/EF. På samme måde som direktiv 2008/48/EF bør dette direktiv sikre en passende godkendelsesproces og passende tilsyn med alle kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, og bør fastsætte krav med hensyn til etableringen af og adgangen til udenretslige tvistbilæggelsesordninger.

(21) Dette direktiv bør supplere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere⁵), der dels fastlægger, at forbrugeren i

forbindelse med fjernydelse skal informeres om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, dels indeholder bestemmelser om fortrydelsesret. Mens direktiv 2002/65/EF giver mulighed for, at udbyder meddeler oplysninger fra tidspunktet før aftaleindgåelsen efter aftalens indgåelse, vil dette imidlertid ikke være hensigtsmæssigt for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i betragtning af forbrugernes betydelige finansielle forpligtelser. Dette direktiv bør ikke berøre den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalens gyldighed, indgåelse og virkning, eftersom almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i dette direktiv.

(22) Samtidig er det vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang. I betragtning af arten af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og de eventuelle konsekvenser for forbrugeren bør reklamemateriale og individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen indeholde tilstrækkelige, specifikke risiciadvvarsler, f.eks. om den potentielle indvirkning af valutakurs-svingninger på det beløb, som forbrugeren skal tilbagebetale, og, hvis medlemsstaterne anser det for passende, arten af og konsekvenserne ved sikkerhedsstillelse. Parallelt med det, som allerede fandtes som en frivillig tilgang i sektoren for boliglån, bør også de generelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen gøres tilgængelige til enhver tid sammen med de individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen. Desuden er det berettiget med en differentieret tilgang for at kunne tage erfaringerne fra finanskrisen i betragtning og sikre, at kreditoftagelse sker på et forsvarligt grundlag. I den forbindelse bør bestemmelserne om kreditværdighedsvurderingen strammes i forhold til forbrugerkredit, kreditformidlere skal give mere præcise oplysninger om deres status og forhold til kreditgivere for at afsløre eventuelle interessekonflikter, og alle de parter, der er involveret i etableringen af kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom, bør meddeles adgang og underkastes tilsyn på passende vis.

(23) Det er nødvendigt at regulere visse yderligere områder for at afspejle de særlige karakteristika ved kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er i betragtning af transaktionens betydning nødvendigt at sikre, at forbrugerne har en tilstrækkelig frist på mindst syv dage til at overveje konsekvenserne heraf. Medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at give en sådan tilstrækkelig frist enten som en betænkningstid inden kreditaftalens indgåelse, en fortrydelsesret efter kreditaftalens indgåelse eller en kombination af disse. Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at gøre betænkningstiden bindende for forbrugeren i en periode, der ikke overstiger ti dage, men at forbrugere, der i andre tilfælde ønsker at indgå kreditaftalen under betænkningstiden, har mulighed for det, og at medlemsstaterne af hensyn til retssikkerheden i forbindelse med ejendomstransaktioner bør kunne fastsætte, at betænkningstiden eller fortrydelsesretten bortfalder, hvis forbrugeren foretager en handling, der i henhold til national lovgivning medfører oprettelse eller overførsel af en ejendomsret, som er knyttet til eller anvender midler, der er tilvejebragt ved kreditaftalen, eller, hvis det er relevant, overfører midlerne til tredjemand.

(24) I betragtning af de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse er det almindelig praksis, at kreditgivere tilbyder forbrugerne en række produkter eller tjenesteydelser, som kan købes sammen med kreditaftalen. Derfor er det i betragtning af sådanne aftalens betydning for forbrugerne hensigtsmæssigt at fastlægge specifikke regler for kombinationssalg. Kombination af en kreditaftale med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker er en måde, hvorpå kreditgivere kan variere deres tilbud og konkurrere med hinanden, forudsat at komponenterne i pakken også kan købes særskilt. Kombination af kreditaftaler med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker kan være til forbrugernes fordel, men det kan have en negativ indvirkning på forbrugernes mobilitet og deres mulighed for at træffe informerede valg, medmindre komponenterne i pakken

kan købes særskilt. Det er vigtigt at forebygge praksis såsom kombination af visse produkter, der kan tilskynde forbrugere til at indgå kreditaftaler, der ikke er i deres bedste interesse, uden dog at begrænse muligheden for at sammensætte produkter, hvilket kan være til forbrugernes fordel. Medlemsstaterne bør imidlertid fortsat overvåge detailmarkederne for finansielle tjenesteydelser nøje for at sikre, at pakkesalg ikke forvrider forbrugernes valgmuligheder og konkurrencen på markedet.

(25) Som hovedregel bør kombinationssalg ikke være tilladt, medmindre den finansielle tjenesteydelse eller det finansielle produkt, der tilbydes som led i kreditaftalen, ikke kunne tilbydes særskilt, fordi det udgør en fuldt integreret del af kreditten, f.eks. i tilfælde af en sikret kassekredit. I andre tilfælde kan det dog være berettiget, at kreditgiver tilbyder eller sælger en kreditaftale i en pakke med en betalingskonto, opsparingskonto, et investerings- eller pensionsprodukt, f.eks. hvis kapitalen på kontoen bruges til at tilbagebetale kreditten eller er en forudsætning for at samle ressourcer for at opnå kreditten, eller i situationer, hvor f.eks. et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt fungerer som en supplerende sikkerhedsstillelse for at sikre kreditten. Selv om det er berettiget, at kreditgiver kan pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring for at garantere tilbagebetaling af kreditten eller sikre værdien af sikkerhedsstillelsen, bør forbrugeren have mulighed for at vælge sin egen forsikringsgiver, forudsat at dennes forsikring har et garantiniveau svarende til niveauet i den forsikring, som kreditgiver har foreslået. Derudover kan medlemsstaterne helt eller delvist standardisere den dækning, der tilbydes i forsikringsaftaler, for at gøre det lettere at sammenligne forskellige tilbud for forbrugere, som ønsker at foretage sådanne sammenligninger.

(26) Det er vigtigt at sikre, at den faste ejendom til beboelse er blevet behørigt vurderet både inden indgåelsen af kreditaftalen og, navnlig hvis vurderingen påvirker forbrugeren tilbageværende forpligtelser, i tilfælde af misligholdelse. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at der findes troværdige vurderingsstandarder. For at de kan betragtes som troværdige, bør vurderingsstandarder tage hensyn til internationalt anerkendte vurderingsstandarder, navnlig de standarder, der er fastsat af Det Internationale Råd for Vurderingsstandarder, Den Europæiske Gruppe for Foreninger af Vurderingssagkyndige eller Royal Institution of Chartered Surveyors (det kongelige institut for statsautoriserede landmålere). Disse internationalt anerkendte vurderingsstandarder indeholder principper på højt niveau, som pålægger blandt andre kreditgivere at vedtage og følge passende processer til intern risikostyring og styring af sikkerhedsstillelse, hvilket omfatter sunde vurderingsprocesser, at vedtage vurderingsstandarder og -metoder, der medfører retvisende og velunderbyggede ejendomsvurderinger for at sikre, at alle vurderingsrapporter udarbejdes med tilstrækkelig professionel kyndighed og omhu, samt at vurderingsmænd opfylder visse kvalifikationskrav, og at opretholde passende dokumentation for vurdering af sikkerhedsstillelse, som er omfattende og troværdig. I denne henseende er det ønskværdigt at sikre passende overvågning af markederne for fast ejendom til beboelse, og at mekanismerne i sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber⁶⁾. Bestemmelserne i nærværende direktiv vedrørende standarder for ejendomsvurdering kan overholdes f.eks. gennem lovgivning eller selvregulering.

(27) I betragtning af de betydelige konsekvenser for kreditgivere, forbrugere og potentielt for den finansielle stabilitet ved tvangsauktioner er det hensigtsmæssigt, at kreditgivere på et tidligt tidspunkt opfordres til at imødegå nyopståede kreditrisici proaktivt, og at der findes nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kreditgivere udviser rimelig tilbageholdenhed og gør rimelige forsøg på at løse situationen ved hjælp af andre midler, inden der indledes en procedure for tvangsauktion. Hvis det er muligt, bør der findes løsninger, der tager hensyn til de praktiske forhold og forbrugeren rimelige behov i

forhold til leveomkostninger. Hvis der efter proceduren for tvangsauktion stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling og samtidig undgå overdreven gældssætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger for at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i at indgå en udtrykkelig aftale om, at overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiveren er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

(28) Kreditformidlere er ofte involveret i flere aktiviteter end bare kreditformidling, især formidling af forsikringer eller investeringstjenesteydelser. Dette direktiv bør derfor også sikre en grad af sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling⁷⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁸⁾. Navnlig kreditinstitutter, der i henhold til direktiv 2013/36/EU har adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut, og andre finansielle institutter, der er underlagt en tilsvarende tilladelsesordning i henhold til national lovgivning, bør ikke afkræves en særskilt godkendelse med henblik på at operere som kreditformidlere for at forenkle etableringsprocessen som kreditformidler og gøre det lettere at arbejde tværnationalt. Det fulde og ubetingede ansvar, der pålægges kreditgivere og kreditformidlere for de aktiviteter, der udføres af bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, bør kun udvides til at omfatte aktiviteter inden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre medlemsstaterne vælger at udvide ansvaret til andre områder.

(29) For at forbedre forbrugernes evne til selv at træffe kvalificerede beslutninger vedrørende lån og ansvarlig forvaltning af deres gæld bør medlemsstaterne fremme foranstaltninger med henblik på at støtte formidlingen af viden til forbrugere vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, især i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er særlig vigtigt at give vejledning til forbrugere, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. I den forbindelse bør Kommissionen identificere eksempler på bedste praksis for at lette den videre udvikling af foranstaltninger med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

(30) På grund af den betydelige risiko, der er forbundet med at låne i en udenlandsk valuta, er det nødvendigt at foreskrive foranstaltninger til sikring af, at forbrugere er klar over den risiko, som de påtager sig, og at forbrugere har mulighed for at begrænse deres eksponering for valutakursrisiko i kredittens løbetid. Risikoen kan begrænses enten ved at give forbrugeren ret til at konvertere kreditten til en anden valuta eller gennem andre ordninger, f.eks. lofter eller, hvis dette er tilstrækkeligt til at begrænse valutakursrisikoen, advarsler.

(31) Den gældende retlige ramme bør give forbrugere tillid til, at kreditgiverne, kreditformidlerne og de udpegede repræsentanter tager hensyn til forbrugers interesser på grundlag af de oplysninger, som kreditgiver, kreditformidler og den udpegede repræsentant råder over på det pågældende tidspunkt, og på grundlag af rimelige antagelser om risiciene i forbindelse med forbrugers situation i den foreslåede kreditaftales løbetid. Det kan også indebære, at kreditgivere bl.a. ikke bør markedsføre kreditten på en sådan måde, at markedsføringen i væsentlig grad indskrænker eller kan forventes at indskrænke forbrugers evne til nøje at overveje at optage kreditten, eller at kreditgiver ikke bør anvende ydelse af kreditten som den vigtigste markedsføringsmetode i forbindelse med markedsføring af varer, tjenesteydelser eller fast ejendom over for forbrugere. Et centralt aspekt med hensyn til at sikre en sådan forbrugertillid er kravet om at sikre en høj grad af rimelighed, redelighed og professionel holdning inden for branchen, en

passende håndtering af interessekonflikter, herunder dem, der opstår på grund af aflønning, og at kræve, at der ydes rådgivning i forbrugerens interesse.

(32) Det er hensigtsmæssigt at sikre, at kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters relevante personale har et tilstrækkeligt viden- og kompetenceniveau, for at opnå en høj grad af professionalisme. Dette direktiv bør derfor kræve, at selskaber kan godtgøre, at de har den relevante viden og kompetence, på grundlag af de minimumskrav til viden og kompetencer, der er fastsat i dette direktiv. Det bør stå medlemsstaterne frit for at indføre eller opretholde sådanne krav, der gælder for fysiske personer. Medlemsstaterne bør kunne tillade, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter sonderer mellem niveauerne for minimumskrav til viden i henhold til involveringen i udførelsen af bestemte tjenester eller processer. I denne forbindelse omfatter personale eksternt personale, som arbejder for og hos kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant, samt deres ansatte. I dette direktiv bør personale, der direkte er inddraget i aktiviteter i henhold til direktivet, omfatte både personale med kundekontakt og administrativt personale, herunder ledelsen, som spiller en vigtig rolle i kreditaftaleprocessen. Personer, der varetager støttefunktioner, som ikke er knyttet til kreditaftaleprocessen (f.eks. personale, der varetager personaleadministration og informations- og kommunikationsteknologi), bør ikke betragtes som personale i dette direktiv.

(33) Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på en anden medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, bør hjemlandet være ansvarligt for at fastsætte de minimumskrav til viden og kompetencer, som gælder for personalet. De værtslande, der finder det nødvendigt, bør dog på visse bestemte områder kunne fastsætte deres egne kompetencekrav, der gælder for kreditgivere og kreditformidlere, som yder tjenester på den pågældende medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser.

(34) På grund af betydningen af at sikre, at viden- og kompetencekravene finder anvendelse og opfyldes i praksis, bør medlemsstaterne kræve, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter, og give de kompetente myndigheder beføjelse til at indhente den dokumentation, som de har behov for for på en sikker måde at kunne vurdere opfyldelsen af kravene.

(35) Den måde, hvorpå kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter aflønner deres personale, bør være et af de centrale aspekter med hensyn til at sikre forbrugertilliden i finanssektoren. Dette direktiv fastsætter regler for aflønning af personale med henblik på at begrænse salg på tvivlsomt grundlag og for at sikre, at den måde, hvorpå personalet aflønnes, ikke er til hinder for opfyldelsen af forpligtelsen til at tage hensyn til forbrugerens interesser. Kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter bør navnlig ikke udforme deres aflønningspolitikker på en måde, der tilskynder deres personale til at indgå et bestemt antal eller en bestemt form for kreditaftaler eller til at yde særlige accessoriske tjenester til forbrugerne, uden at der udtrykkeligt er taget hensyn til forbrugernes interesser og behov. I denne forbindelse kan medlemsstaterne finde det nødvendigt at beslutte, at en særlig praksis, f.eks. bundne kreditformidlers opkrævning af gebyrer, strider mod forbrugerens interesser. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at den aflønning, som personalet modtager, ikke afhænger af renten i den kreditaftale eller den form for kreditaftale, der er indgået med forbrugeren.

(36) Dette direktiv fastsætter harmoniserede regler for den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale bør være i besiddelse af, når de skal udforme, tilbyde, bevilge og formidle en kreditaftale. Dette direktiv indfører ikke særlige ordninger, der er direkte forbundet med anerkendelse af de erhvervs-mæssige kvalifikationer, som en person har opnået i en

medlemsstat med henblik på at opfylde kravene til viden og kompetencer i en anden medlemsstat. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁹⁾ bør derfor fortsat finde anvendelse for så vidt angår de betingelser for anerkendelse og de udligningsforanstaltninger, som et værtsland kan kræve, hvis en persons uddannelsesbevis ikke er udstedt på dets område.

(37) Kreditgivere og kreditformidlere anvender ofte reklame, hvor der hyppigt er anført særlige vilkår for at tiltrække forbrugerne til et bestemt produkt. Forbrugerne bør derfor beskyttes mod illoyal og vildledende reklamepraksis og skal kunne sammenligne reklamer. Det er nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om reklamer for kreditaftaler og med en liste over de elementer, der skal inkluderes i reklamer og markedsføringsmateriale til forbrugerne, når sådan reklame angiver rentesatser eller talstørrelser vedrørende kreditomkostninger, således at forbrugerne kan sammenligne forskellige tilbud. Det bør fortsat stå medlemsstaterne frit for at kunne fastsætte eller opretholde oplysningskrav i deres nationale lovgivning med hensyn til reklame, der ikke angiver en rentesats eller indeholder talstørrelser vedrørende kreditomkostningerne. Sådanne krav bør tage hensyn til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Under alle omstændigheder bør det i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked¹⁰⁾ sikres, at reklame for kreditaftaler ikke giver et vildledende indtryk af produktet.

(38) Reklame har tendens til at fokusere på især et eller flere produkter, men forbrugerne bør være i stand til at træffe deres beslutninger på grundlag af viden om alle de tilbudte kreditprodukter. I denne henseende spiller generelle oplysninger en vigtig rolle, da de medvirker til at forklare forbrugeren om det brede udvalg af produkter og tjenesteydelser og de særlige kendetegn i den forbindelse. Forbrugerne bør derfor til enhver tid kunne få adgang til generelle oplysninger om eksisterende kreditprodukter. Selv om dette krav ikke gælder for ikkebundne kreditformidlere, ændrer dette ikke ved, at ikkebundne kreditformidlere er forpligtet til at give forbrugerne individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

(39) For at sikre lige betingelser, og for at forbrugernes beslutning kan bygge på detaljerede oplysninger om de tilbudte kreditprodukter frem for på den distributionskanal, gennem hvilken der er adgang til sådanne kreditprodukter, bør forbrugerne modtage oplysninger om kreditten, uanset om de handler direkte med en kreditgiver eller med en kreditformidler.

(40) Forbrugerne bør desuden modtage individuelle oplysninger i god tid inden indgåelsen af kreditaftalen for at kunne sammenligne dem og overveje kreditprodukternes særlige karakteristika. Kommissionen gav i henhold til sin henstilling 2001/193/EF af 1. marts 2001 om oplysninger forud for indgåelse af kontrakt, der skal gives til forbrugerne af långivere, der tilbyder boliglån¹¹⁾, tilsagn om at ville overvåge efterlevelsen af den frivillige adfærdskodeks for information om boliglån forud for kontraktindgåelse, som indeholder ESIS, der giver individuelle oplysninger til forbrugeren om den kreditaftale, der tilbydes. Den dokumentation, som Kommissionen har indsamlet, viser, at der er behov for at revidere indholdet og præsentationen af ESIS for at sikre, at det er klart og forståeligt og indeholder alle de oplysninger, der anses for relevante for forbrugerne. Indholdet og præsentationen af ESIS bør omfatte de nødvendige forbedringer, der er blevet peget på i forbrugerundersøgelser i alle medlemsstaterne. ESIS' struktur, især oplysningernes rækkefølge, bør revideres, affattelsen bør være mere brugervenlig, afsnit som »nominel rente« og »årlige omkostninger i procent« bør slås sammen, og nye afsnit, f.eks. »fleksible elementer«, bør tilføjes. Forbrugeren bør modtage en illustrativ amortiseringstabel som del af ESIS, hvis kreditten er en kredit med udskudt rente, hvor tilbagebetalingen af hovedstolen udskydes i en indledende

periode, eller hvor debitorrenten er fastsat for kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en sådan illustrativ amortiseringstabel i ESIS ikke er obligatorisk for andre kreditaftaler.

(41) Forbrugerforskning har understreget betydningen af at anvende et enkelt og forståeligt sprog i forbindelse med oplysninger til forbrugerne. Som følge heraf er de begreber, der anvendes i ESIS, ikke nødvendigvis de samme som de juridiske begreber, der er defineret i dette direktiv, men har den samme betydning.

(42) Oplysningskravene i ESIS om kreditaftaler bør ikke berøre Unionens eller nationale oplysningskrav om andre produkter eller tjenesteydelser, der eventuelt tilbydes sammen med kreditaftalen som betingelse for at indgå kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom eller tilbydes for at indgå denne aftale til en lavere debitorrente, såsom brand- eller livsforsikring eller investeringsprodukter. Det bør stå medlemsstaterne frit for at kunne beholde eller indføre national ret, hvis der ikke findes harmoniserede bestemmelser, f.eks. oplysningskrav om niveauet for ågerrenter i fasen forud for aftaleindgåelse eller oplysninger, der kan være nyttige i forbindelse med formidling af finansiell viden eller med udenretslige bilæggelser af tvister. Eventuelle supplerende oplysninger bør dog gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. Medlemsstaterne bør på deres nationale sprog kunne anvende en anderledes terminologi i ESIS uden at ændre dets indhold og den rækkefølge, hvori oplysningerne gives, hvis det er nødvendigt for at anvende et sprog, som forbrugerne muligvis lettere kan forstå.

(43) For at sikre, at ESIS giver forbrugeren alle de relevante oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, bør kreditgiveren ved udfyldelsen af ESIS følge vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS på grundlag af vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør f.eks. have mulighed for yderligere at præcisere de oplysninger, der skal gives for at beskrive »typen af debitorrente«, for at tage hensyn til de særlige karakteristika ved de nationale produkter og det nationale marked. Sådanne yderligere specifikationer bør imidlertid hverken være i modstrid med vejledningen i dette direktiv eller medføre ændringer i teksten til ESIS-modellen, der bør gengives i sin helhed af kreditgiveren. Medlemsstaterne bør også kunne angive yderligere advarsler om kreditaftaler, der er tilpasset deres nationale marked og praksis, hvis sådanne advarsler ikke allerede specifikt findes i ESIS. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at kreditgiver er bundet af de oplysninger, der gives i ESIS, forudsat at kreditgiver beslutter at yde kreditten.

(44) Forbrugeren bør modtage oplysninger ved hjælp af ESIS uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren har givet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer, og i god tid, inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, så han har mulighed for at sammenligne og overveje kreditprodukternes karakteristika og om nødvendigt indhente råd fra tredjemand. ESIS bør navnlig vedlægges et bindende tilbud til forbrugeren, medmindre forbrugeren allerede har modtaget et ESIS, og tilbuddets karakteristika stemmer overens med de oplysninger, der tidligere er givet. Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte, at ESIS er obligatorisk både inden afgivelsen af et bindende tilbud og sammen med det bindende tilbud, hvis der ikke tidligere er givet et ESIS, der indeholder de samme oplysninger. Selv om ESIS bør persontilpasses og afspejle de præferencer, som forbrugeren har givet udtryk for, bør levering af sådanne individuelle oplysninger ikke indebære en forpligtelse til at yde rådgivning. Kreditaftaler bør kun indgås, hvis forbrugeren har haft tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, om nødvendigt indhente råd fra tredjemand og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han vil acceptere et tilbud.

(45) Hvis forbrugeren har en sikret kreditaftale i forbindelse med køb af fast ejendom eller grund, og sikkerhedsstillelsens varighed er længere end kreditaftalens varighed, og hvis forbrugeren kan beslutte at få udbetalt den tilbagebetalte kapital, forudsat at han underskriver en ny kreditaftale, bør forbrugeren inden underskrivelsen af den nye kreditaftale modtage et nyt ESIS med de nye årlige omkostninger i procent, der er baseret på den nye kreditaftales specifikke karakteristika.

(46) Kreditgiveren eller, hvor det er relevant, en kreditformidler eller udpeget repræsentant bør i det mindste når der ikke er fortrydelsesret, på tidspunktet for afgivelse af et tilbud, der er bindende for kreditgiver, give forbrugeren en kopi af udkastet til kreditaftalen. I andre tilfælde bør forbrugeren i det mindste modtage en kopi af udkastet til kreditaftalen på det tidspunkt, hvor der afgives et bindende tilbud.

(47) For at sikre størst mulig transparens og forhindre misbrug som følge af interessekonflikter, når forbrugerne anvender kreditformidlers tjenesteydelser, bør kreditformidlere være underlagt visse oplysningsforpligtelser, inden de leverer deres tjenesteydelser. Sådanne oplysninger bør bl.a. omfatte deres identitet og forbindelse til kreditgivere, f.eks. om de overvejer at anvende produkter fra mange forskellige kreditgivere eller kun fra et mere begrænset antal kreditgivere. Hvis kreditgiver eller tredjemænd skal betale provision eller andre incitamentter til kreditformidleren i forbindelse med en kreditaftale, bør dette oplyses til forbrugerne inden udøvelsen af kreditformidlingsaktiviteterne, og i denne fase bør forbrugerne oplyses enten om sådanne betalingers størrelse, hvis dette vides, eller om det forhold, at beløbet vil blive oplyst i ESIS i en senere fase forud for aftaleindgåelsen, og om, at forbrugerne i denne fase har ret til at modtage oplysninger om sådanne betalingers størrelse. Forbrugerne bør også underrettes om eventuelle gebyrer, som de skal betale til kreditformidlere for deres tjenesteydelser. Uden at dette berører konkurrenceretten, bør medlemsstaterne frit kunne indføre eller beholde bestemmelser, der forbyder, at forbrugerne betaler gebyrer til nogle eller alle kategorier af kreditformidlere.

(48) En forbruger har muligvis behov for yderligere bistand for at kunne afgøre, hvilken kreditaftale blandt de foreslåede produkter der er mest hensigtsmæssig i forhold til den pågældendes behov og finansielle situation. Kreditgivere og, hvor det er relevant, kreditformidlere bør yde denne bistand i forbindelse med de kreditprodukter, som de tilbyder forbrugeren, ved at redegøre for de relevante oplysninger, herunder navnlig de vigtigste karakteristika ved de foreslåede produkter, for forbrugeren med udgangspunkt i den pågældendes personlige forhold, så forbrugeren kan forstå de virkninger, som produkterne kan få for hans økonomiske situation. Kreditgivere og i givet fald kreditformidlere bør tilpasse den måde, som sådanne redegørelser gives på, til de omstændigheder, hvorunder kreditten tilbydes, og forbrugers behov for bistand under hensyntagen til forbrugers viden om og erfaring med kredit og arten af de enkelte kreditprodukter. Sådanne redegørelser bør ikke i sig selv udgøre en personlig anbefaling.

(49) For at fremme et velfungerende indre marked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Unionen er det nødvendigt på ensartet vis at sikre, at oplysningerne om de årlige omkostninger i procent er sammenlignelige i hele Unionen.

(50) De samlede omkostninger ved forbruger kreditten bør omfatte alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver har kendskab til. Omkostningerne bør derfor omfatte renter, provisioner, afgifter, gebyrer til kreditformidlere, omkostningerne ved ejendoms-vurdering med henblik på et lån med pant i fast ejendom og andre gebyrer, bortset fra notarialgebyrer, der er nødvendige for at kunne opnå kreditten, f.eks. livsforsikring, eller for at kunne få den på de oplyste betingelser, f.eks. brandforsikring. Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende accessoriske produkter og tjenesteydelser (f.eks. bestemmelserne vedrørende omkostningerne i forbindelse med oprettelse og for-

valtning af en bankkonto) bør ikke berøre direktiv 2005/29/EF og Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler¹²⁾. De samlede omkostninger ved forbruger kreditten bør ikke omfatte de omkostninger, som forbrugeren betaler ved køb af fast ejendom eller grund, såsom tilknyttede afgifter og notaromkostninger eller tinglysningsomkostninger. Kreditgivers faktiske kendskab til omkostningerne bør vurderes objektivt under hensyntagen til kravene til erhvervsmæssig diligenspligt. I denne forbindelse bør kreditgiver antages at have kendskab til omkostningerne i forbindelse med accessoriske tjenesteydelser, som han selv tilbyder forbrugeren, eller som han tilbyder forbrugeren på vegne af tredjemand, medmindre prisen afhænger af forbrugers specifikke karakteristika eller situation.

(51) Hvis der anvendes skønsmæssige oplysninger, bør forbrugeren underrettes herom, og om at oplysningerne forventes at være repræsentative for den påtænkte type aftale eller praksis. Formålet med de supplerende antagelser med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent er at sikre, at de årlige omkostninger i procent beregnes på en ensartet måde og er sammenlignelige. Supplerende antagelser er nødvendige i forbindelse med specifikke typer kreditaftaler, f.eks. hvis kredittens beløb, varighed eller omkostninger er usikre eller varierer, afhængigt af hvordan aftalen gennemføres. Hvis bestemmelserne ikke i sig selv er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiveren anvende de supplerende antagelser, der er fastsat i bilag I. Da beregningen af de årlige omkostninger i procent imidlertid afhænger af den enkelte kreditaftales vilkår, bør kun de antagelser, der er nødvendige og relevante for en given kredit, anvendes.

(52) For at sikre en høj grad af sammenlignelighed mellem tilbud fra forskellige kreditgivere med hensyn til de årlige omkostninger i procent bør tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke udtrykkes i dage, hvis de kan udtrykkes som et helt antal år, måneder eller uger. Det er i den forbindelse underforstået, at disse intervaller, hvis der anvendes bestemte tidsintervaller i formlen til beregning af de årlige omkostninger i procent, også bør anvendes ved fastlæggelse af rentesatser og andre omkostninger, der anvendes i formlen. Som følge heraf bør kreditgiver anvende den metode til måling af tidsintervaller, der er beskrevet i bilag I, for at få de korrekte tal med henblik på betaling af omkostninger. Dette gælder imidlertid kun med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent og har ingen indvirkning på de beløb, som kreditgiver faktisk opkræver i henhold til kreditaftalen. Hvis disse tal er forskellige, kan det være nødvendigt at forklare forbrugeren dem for at undgå at vildlede forbrugeren. Dette indebærer også, at de årlige omkostninger i procent i mangel af ikke-rentebærende omkostninger og under forudsætning af en identisk beregningsmetode vil være lig med kredittens effektive debitorrente.

(53) Da de årlige omkostninger i procent i markedsføringsfasen kun kan angives ved et eksempel, bør eksemplet være repræsentativt. Det bør derfor f.eks. afspejle den gennemsnitlige løbetid og det samlede kreditbeløb, der bevilges i forbindelse med den påtænkte type kreditaftale. Når det repræsentative eksempel opstilles, bør der tages hensyn til, hvor udbredte visse typer kreditaftaler er på et specifikt marked. Det kan være hensigtsmæssigt for hver kreditgiver at basere det repræsentative eksempel på et kreditbeløb, der er repræsentativt for den pågældende kreditgivers produktudvalg og forventede kundegrundlag, da disse kan variere betydeligt mellem kreditgivere. For så vidt angår de årlige omkostninger i procent, der anføres i ESIS, bør der så vidt muligt tages hensyn til de præferencer og oplysninger, som forbrugeren angiver, og kreditgiver eller kreditformidler bør præcisere, om oplysningerne er illustrative eller afspejler de angivne præferencer og oplysninger. De repræsentative eksempler bør under alle omstændigheder ikke være i modstrid med kravene i direktiv 2005/29/EF. Det er vigtigt, at det i ESIS gøres klart for forbrugeren, hvis det er relevant, at de årlige omkostninger i procent bygger på antagelser og kan ændre sig, således at forbrugeren kan tage hensyn til dette, når de sammenligner produkter. Det er vigtigt, at

de årlige omkostninger i procent tager hensyn til alle de udnyttede kreditmuligheder i kreditaftalen, hvad enten de er udbetalt direkte til forbrugeren eller til en tredjemand på forbrugers vegne.

(54) For at sikre overensstemmelse i beregningen af de årlige omkostninger i procent for forskellige typer kredit bør de antagelser, der anvendes til beregning af samme typer kreditaftaler, generelt være ensartede. I denne forbindelse bør antagelserne i Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent¹³⁾, som ændrer antagelserne til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, medtages. Selv om alle antagelserne ikke nødvendigvis finder anvendelse på de kreditaftaler, der findes i dag, er der stor produktinnovation i denne sektor, så det er nødvendigt at have fastlagt antagelserne. Med henblik på beregningen af de årlige omkostninger i procent bør fastlæggelsen af den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes, baseres på berettigede forventninger til den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes af forbrugerne i forbindelse med den type produkt, der tilbydes af den pågældende kreditgiver. For så vidt angår eksisterende produkter bør forventningen baseres på de seneste 12 måneder.

(55) Det er af afgørende betydning, at forbrugers evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale. Denne vurdering af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugers evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid. Forbrugers evne til at betale renter og afdrag på og helt at tilbagebetale kreditten bør navnlig omfatte en vurdering af de fremtidige betalinger eller betalingsforøgelser, der er nødvendige på grund af negativ amortisering eller udskudte betalinger på hovedstolen eller af renter, og bør vurderes på baggrund af andre faste udgifter, gæld og andre finansielle forpligtelser samt indtægt, opsparing og aktiver. Der bør tages rimeligt hensyn til fremtidige begivenheder i den foreslåede kreditaftales løbetid, såsom en mindskelse af indtægten, hvis kreditperioden varer indtil efter pensioneringen, eller, hvis det er relevant, en forøgelse af debitorrenten eller en negativ ændring af valutakursen. Selv om værdien af den faste ejendom er et vigtigt element ved fastlæggelsen af det kreditbeløb, der kan bevilges til en forbruger i henhold til en sikret kreditaftale, bør vurderingen af kreditværdigheden fokusere på forbrugers evne til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen. Som følge heraf bør den mulighed, at værdien af den faste ejendom overstiger kreditbeløbet eller kan stige i fremtiden, generelt ikke være en tilstrækkelig betingelse for at yde den pågældende kredit. Hvis formålet med en kreditaftale er at opføre fast ejendom eller renovere en eksisterende fast ejendom, bør kreditgiver dog kunne tage hensyn til denne mulighed. Medlemsstaterne bør kunne give yderligere vejledning om disse eller yderligere kriterier og om metoder til at vurdere en forbrugers kreditværdighed, f.eks. ved at fastsætte grænser for belåningsprocenten eller for forholdet mellem lån og indkomst, og bør opfordres til at gennemføre Rådet for Finansiell Stabilitets principper for god praksis vedrørende optagelse af lån med pant i fast ejendom.

(56) Det kan være nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om de forskellige elementer, der kan tages i betragtning i vurderingen af kreditværdigheden i forbindelse med visse former for kreditaftaler. I forbindelse med kreditaftaler der vedrører en fast ejendom, hvori det udtrykkeligt angives, at den faste ejendom ikke må anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugers familiemedlemmer (aftaler om køb med henblik på udlejning), bør medlemsstaterne f.eks. kunne beslutte at præcisere, at der ved vurderingen af forbrugers evne til at tilbagebetale kreditten tages hensyn til fremtidige lejeindtægter. I de medlemsstater, hvor de nationale bestemmelser ikke indeholder en sådan præcisering, kan kreditgivere beslutte at medtage en forsigtig vurdering af de fremtidige lejeindtægter. Vurderingen af kreditværdighed bør ikke indebære overførsel af ansvar til kreditgiveren for forbrugers eventuelle senere manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

(57) Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen. Kreditgivers mulighed for at overføre en del af kreditrisikoen til tredje- mand bør f.eks. ikke føre til, at han ignorerer kreditværdighedsvurderingens konklusioner og tilbyder en kreditaftale til en forbruger, som sandsynligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale kreditten. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre dette princip ved at kræve, at de kompetente myndigheder træffer relevante foranstaltninger som led i tilsynsaktiviteterne og overvåger overholdelsen af kreditgivers procedurer for vurdering af kreditværdighed. En positiv kreditværdighedsvurdering bør dog ikke udgøre en forpligtelse for kreditgiveren til at yde kredit.

(58) I overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet bør kreditværdighedsvurderingen bygge på oplysninger om forbrugerens finansielle og økonomiske situation, herunder indtægt og udgifter. Disse oplysninger kan indhentes fra forskellige kilder, herunder forbrugerens, og kreditgiveren bør på passende vis kontrollere oplysningerne, inden kreditten ydes. Forbrugerens bør i denne forbindelse give oplysningerne for at lette kreditværdighedsvurderingen, eftersom undladelse af at gøre dette sandsynligvis vil medføre afslag på den kredit, som forbrugerens ønsker, medmindre oplysningerne kan indhentes fra en anden kilde. Med forbehold af den private aftaleret bør medlemsstaterne sikre, at kreditgivere ikke kan bringe en kreditaftale til ophør, fordi de efter underskrivelsen af den blev klar over, at kreditværdighedsvurderingen blev foretaget på et ukorrekt grundlag som følge af ufuldstændige oplysninger på vurderingstidspunktet. Dette bør imidlertid ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at give kreditgivere tilladelse til at bringe en kreditaftale til ophør, hvis det kan påvises, at forbrugerens bevidst gav unøjagtige eller forkerte oplysninger på tidspunktet for kreditværdighedsvurderingen eller forsætligt ikke gav oplysninger, som ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, eller hvis der findes andre gyldige grunde, der er forenelige med EU-retten. Selv om det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge forbrugerne sanktioner for ikke at være i stand til at give visse oplysninger eller vurderinger eller for at beslutte at afbryde en ansøgningsproces med henblik på at få en kredit, bør medlemsstaterne kunne fastsætte sanktioner, hvis en forbruger bevidst giver ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger for at opnå en positiv kreditværdighedsvurdering, navnlig hvis fuldstændige og korrekte oplysninger ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, og forbrugerens efterfølgende ikke kan opfylde aftalevilkårene.

(59) Anvendelse af en kreditdatabase er et nyttigt element i forbindelse med vurdering af kreditværdighed. Nogle medlemsstater kræver, at kreditgivere vurderer forbrugerens kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database. Kreditgivere bør kunne søge i kreditdatabase i kredittens løbetid for udelukkende at kunne påvise og vurdere sandsynligheden for misligholdelse. En sådan anvendelse af kreditdatabase bør være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at den anvendes til tidlig påvisning og styring af kreditrisikoen i forbrugerens interesse og ikke med henblik på oplysninger til forretningsmæssige forhandlinger. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁴⁾ bør forbrugere underrettes af kreditgivere om søgning i kreditdatabase, inden den foretages, og bør have ret til at få adgang til oplysninger om dem i en sådan kreditdatabase for i givet fald at foretage berigtigelse af, slette eller blokere personoplysninger om dem, såfremt disse er unøjagtige eller er blevet behandlet ulovligt.

(60) For at hindre konkurrenceforvridning blandt kreditgivere bør det sikres, at alle kreditgivere, herunder kreditinstitutter eller ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, har adgang til alle offentlige og private kreditdatabaser om forbrugere på ikkediskriminerende vilkår. Sådanne vilkår bør derfor ikke omfatte et krav til kreditgivere om etablering som kreditinstitut. Adgangsbetingelser, f.eks. gebyr for at få adgang til database eller krav om, at oplysninger til

databasen skal tilvejebringes på grundlag af gensidighed, bør fortsat finde anvendelse. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastsætte, om kreditformidlere inden for deres område kan få adgang til sådanne databaser.

(61) Hvis et afslag på en kreditanmodning bygger på oplysninger fundet ved en søgning i en database eller på mangel på data heri, bør kreditgiver underrette forbrugeren herom, give oplysninger om navnet på den pågældende database og enhver anden oplysning, som kræves i direktiv 95/46/EF, således at forbrugeren kan udøve sin ret til adgang og, når det er berettiget, foretage berigtigelse af, slette eller blokere de deri behandlede personoplysninger om sig selv. Hvis et afslag på en kreditanmodning skyldes en negativ vurdering af kreditværdigheden, bør kreditgiver uden unødigt forsinkelse underrette forbrugeren om afslaget. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om de vil kræve, at kreditgivere skal give yderligere forklaringer på årsagerne til afslaget. Kreditgiver bør imidlertid ikke være forpligtet til at give sådanne oplysninger, hvis det er forbudt i henhold til anden EU-ret, f.eks. bestemmelser om hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Sådanne oplysninger bør ikke gives, hvis det strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, f.eks. forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgelse af straffelovsovertrædelser.

(62) Dette direktiv vedrører anvendelse af personoplysninger i forbindelse med vurdering af en forbrugers kreditværdighed. For at sikre beskyttelse af personoplysninger bør direktiv 95/46/EF finde anvendelse på databehandling, der foretages i forbindelse med sådanne vurderinger.

(63) Ydelse af rådgivning i form af en individuel anbefaling er en særskilt aktivitet, der kan, men ikke skal, kombineres med andre aspekter af ydelse eller formidling af kredit. For at forbrugerne kan forstå arten af de tjenester, som ydes, bør de derfor underrettes om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester, og hvornår der ikke ydes rådgivningstjenester, og hvad disse omfatter. På grund af den betydning, som forbrugerne tillægger anvendelsen af betegnelserne »rådgivning« og »rådgiver«, bør medlemsstaterne kunne forbyde anvendelse af disse eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne. Det bør sikres, at medlemsstaterne træffer sikkerhedsforanstaltninger, når rådgivning beskrives som uafhængig, til sikring af, at de pågældende produkter og aflønningsordninger svarer til forbrugernes forventninger til en sådan rådgivning.

(64) Leverandører af rådgivningstjenester bør overholde visse standarder for at sikre, at forbrugeren præsenteres for produkter, der passer til hans behov og forhold. Rådgivningstjenester bør baseres på en rimelig og tilstrækkeligt vidtgående analyse af de tilbudte produkter, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditgivere og bundne kreditformidlere, eller af de produkter, der findes på markedet, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditformidlere, der ikke er bundet. De, der yder rådgivningstjenester, bør kunne specialisere sig i visse nicheprodukter, såsom mellemfinansiering, forudsat at de overvejer en række produkter inden for denne bestemte niche, og at det gøres klart for forbrugeren, at de er specialiseret i disse nicheprodukter. Under alle omstændigheder bør kreditgivere og kreditformidlere oplyse forbrugeren om, hvorvidt de kun rådgiver om deres egne produkter eller om et bredt udvalg af produkter på markedet, for at sikre, at forbrugeren forstår grundlaget for en anbefaling.

(65) Rådgivningstjenester bør bygge på en passende forståelse af forbrugers finansielle situation, præferencer og målsætninger på grundlag af de fornødne ajourførte oplysninger og rimelige antagelser om risici i forbindelse med forbrugers forhold i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne præcisere, hvordan et givet produkts egnethed skal vurderes i forbindelse med ydelse af rådgivningstjenester.

(66) En forbrugers evne til at tilbagebetale en kredit, inden kreditaftalen udløber, kan spille en vigtig rolle for at fremme konkurrencen på det indre marked og EU-borgernes frie bevægelighed samt for at bidrage til at tilvejebringe den fleksibilitet i kreditaftalers løbetid, der er nødvendig for at fremme finansiel stabilitet i overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet. Der findes imidlertid væsentlige forskelle mellem de nationale principper og betingelser, i henhold til hvilke forbrugerne har evne til at tilbagebetale deres kredit, og de betingelser, på hvilke en sådan indfrielse før tiden kan finde sted. På trods af forskelligartetheden i mekanismerne bag realkreditfinansiering og det eksisterende produktudvalg er det væsentligt på EU-plan at have visse standarder for førtidig indfrielse af kredit for at sikre, at forbrugerne har mulighed for at frigøre sig for deres forpligtelser inden den aftalte dato i kreditaftalen og mulighed for at sammenligne tilbud med henblik på at finde de bedste produkter i forhold til deres behov. Medlemsstaterne bør derfor enten gennem lovgivning eller på anden måde, såsom aftalebestemmelser, sikre, at forbrugerne har ret til førtidig indfrielse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne definere betingelserne for udøvelse af en sådan ret. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves. Hvis førtidig indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning, kan udøvelsen af denne ret gøres betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren som fastsat af medlemsstaten. En sådan legitim interesse kan f.eks. opstå i tilfælde af skilsmisse eller arbejdsløshed. De betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, bør kunne omfatte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten. I tilfælde, hvor medlemsstaterne fastsætter, at kreditgiver har ret til kompensation, bør en sådan kompensation være en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten, i overensstemmelse med de nationale regler om kompensation. Kompensationen bør ikke overstige kreditgivers økonomiske tab.

(67) Det er vigtigt at sikre, at der er tilstrækkelig gennemsigtighed til at gøre det klart for forbrugerne, hvilken form for forpligtelser der indgås med henblik på at opretholde den finansielle stabilitet, og hvor der i kreditaftalens løbetid er fleksibilitet. Forbrugerne bør modtage oplysninger om debitorrenten i aftaleforholdets løbetid og forud for aftaleindgåelsen. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre begrænsninger med hensyn til eller forbud mod kreditgivers ensidige ændringer af debitorrenten. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at forbrugeren har ret til at modtage en ajourført amortiseringstabel, hvis debitorrenten ændres.

(68) Selv om kreditformidlere spiller en central rolle med hensyn til distribution af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i Unionen, er der fortsat væsentlige forskelle mellem de nationale bestemmelser om udøvelse af virksomhed som kreditformidler og om tilsyn med kreditformidlere, som skaber hindringer for etablering og udøvelse af virksomhed som kreditformidler på det indre marked. Kreditformidlernes manglende mulighed for frit at udøve virksomhed i Unionen hindrer det indre marked for kreditaftaler vedrørende fast ejendom til beboelse i at fungere ordentligt. Under hensyntagen til de forskellige aktører, der er involveret i kreditformidling, er det væsentligt med visse standarder på EU-plan for at sikre en høj grad af professionalisme og service.

(69) Før kreditformidlere kan udøve deres aktiviteter, bør de være underlagt en adgangsproces ved den kompetente myndighed i deres hjemland, og underlægges løbende tilsyn for at sikre, at de opfylder strenge faglige krav i det mindste til kompetence, godt omdømme og erhvervsansvarsforsikring. Sådanne krav bør som minimum finde anvendelse på kreditinstitutplan. Medlemsstaterne kan imidlertid præcisere, om sådanne krav om adgang gælder for kreditformidlerens enkelte arbejdstagere. Hjemlandet kan

fastsætte yderligere krav, f.eks. at kreditformidlerens aktionærer har et godt omdømme, eller at en bunden kreditformidler kun kan være bundet til én kreditgiver, hvis disse krav er forholdsmæssige og forenelige med den øvrige EU-ret. Der bør optages relevante oplysninger om kreditformidlere, der er givet adgang, i et offentligt register. Bundne kreditformidlere, som udelukkende samarbejder med én kreditgiver under dennes fulde og ubetingede ansvar, bør have mulighed for at gives adgang af den kompetente myndighed under ledelse af den kreditgiver, på hvis vegne de handler. Medlemsstaterne bør have ret til at bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til visse kreditformidlers retlige form, således at de udelukkende må handle som juridiske personer eller som fysiske personer. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om alle kreditformidlere optages i ét register, eller om der kræves forskellige registre, afhængigt af om kreditformidleren er bundet eller fungerer som uafhængig kreditformidler. Desuden bør medlemsstaterne frit kunne bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til muligheden for, at kreditformidlere, der er bundet til en eller flere kreditgivere, kan opkræve gebyrer af forbrugerne.

(70) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere beslutte at anvende udpegede repræsentanter til at udøve aktiviteter på deres vegne. Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende den specifikke ordning for udpegede repræsentanter i dette direktiv. Medlemsstaterne bør dog frit kunne beslutte ikke at indføre en sådan ordning eller at tillade, at andre enheder spiller en rolle, der er sammenlignelig med udpegede repræsentanters rolle, forudsat at disse enheder er omfattet af den samme ordning som kreditformidlerne. Reglerne for udpegede repræsentanter i dette direktiv forpligter ikke medlemsstaterne til at tillade, at udpegede repræsentanter udøver virksomhed på deres område, medmindre sådanne udpegede repræsentanter anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(71) For at sikre, at de kompetente myndigheder fører effektivt tilsyn med kreditformidlere, bør en kreditformidler, der er en juridisk person, gives adgang i den medlemsstat, hvor den har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En kreditformidler, der ikke er en juridisk person, bør gives adgang i den medlemsstat, hvor dens hovedkontor ligger. Desuden bør medlemsstaterne kræve, at en kreditformidlers hovedkontor altid ligger i den medlemsstat, som er kreditformidlerens hjemland, og hvor den faktisk udøver virksomhed.

(72) Kravene for at give adgang bør give kreditformidlere ret til at udøve virksomhed i andre medlemsstater i overensstemmelse med principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder. Selv i tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at give alle ansatte hos kreditformidleren adgang, bør meddelelsen om hensigten om at levere tjenesteydelser tage udgangspunkt i kreditformidleren frem for den enkelte arbejdstager. Selv om dette direktiv udstikker de rammer, inden for hvilke alle kreditformidlere, der er givet adgang, herunder de kreditformidlere, der er bundet til kun én kreditgiver, kan udøve virksomhed i hele Unionen, udstikker dette direktiv ikke sådanne rammer for udpegede repræsentanter. I sådanne tilfælde skal de udpegede repræsentanter, der ønsker at udøve virksomhed i en anden medlemsstat, opfylde kravene for at give kreditformidlere adgang i dette direktiv.

(73) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere udøve deres aktiviteter i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter og kreditinstitutter. Kreditformidlere, der er givet adgang, bør i princippet kunne udøve virksomhed i hele Unionen. Adgang, der er givet af de kompetente myndigheder i hjemlandet, bør dog ikke tillade, at kreditformidlere yder deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til en forbruger i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

(74) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte, at personer, der som led i deres erhvervsmæssige virksomhed kun lejlighedsvis udøver kreditformidlingsaktiviteter, f.eks. advokater eller notarer, ikke er omfattet af adgangsproceduren i dette direktiv, forudsat at en sådan erhvervsmæssig virksomhed er omfattet af lovbestemmelser, der ikke udelukker, at der lejlighedsvis udøves kreditformidlingsaktiviteter. En sådan undtagelse fra adgangsproceduren i dette direktiv bør dog føre til, at sådanne personer ikke kan drage fordel af pasordningen i dette direktiv. Personer, der som led i deres erhvervsmæssige virksomhed blot lejlighedsvis præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller en kreditformidler eller henviser forbrugeren til en sådan, f.eks. ved at meddele forbrugeren, at der findes en bestemt kreditgiver eller kreditformidler eller en type produkt hos den pågældende kreditgiver eller kreditformidler, men ikke reklamerer yderligere for eller deltager i forelæggelsen af afgivelsen af tilbud om det forberedende arbejde i forbindelse med eller indgåelsen af kreditaftalen, bør ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv. Låntagere, der blot overfører en kreditaftale til en forbruger ved subrogation uden at udøve andre kreditformidlingsaktiviteter, bør heller ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(75) For at sikre lige betingelser for kreditgivere og fremme finansiel stabilitet og i forventning om yderligere harmonisering bør medlemsstaterne sikre, at der findes hensigtsmæssige foranstaltninger til at give adgang for og føre tilsyn med ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør dette direktiv ikke fastlægge detaljerede betingelser for at give adgang for og føre tilsyn med kreditgivere, som tilbyder kreditaftaler, og som ikke er kreditinstitutter, jf. definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber¹⁵). Antallet af sådanne institutter, som er aktive i Unionen i øjeblikket, er begrænset, især siden finanskrisen, og det samme gælder deres markedsandel og antallet af medlemsstater, hvor de er aktive. Af samme grund bør der ikke fastsættes bestemmelser om indførelse af en pasordning for sådanne institutter.

(76) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de gennemføres. Valget af sanktioner er fortsat op til medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

(77) Forbrugerne bør have adgang til udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister, der måtte opstå på grundlag af de rettigheder og forpligtelser, som er fastlagt i dette direktiv, mellem kreditgivere og forbrugere såvel som mellem kreditformidlere og forbrugere. Medlemsstaterne bør sørge for, at deltagelse i sådanne alternative tvistbilæggelsesprocedurer ikke er frivillig for kreditgivere og kreditformidlere. For at sikre, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer fungerer tilfredsstillende i tilfælde af tværnational aktivitet, bør medlemsstaterne kræve og tilskynde til, at organer med ansvar for udenretslig klage- og tvistbilægelse samarbejder. I denne forbindelse bør medlemsstaternes udenretslige klage- og tvistbilæggelsesorganer tilskyndes til at deltage i Fin-Net, der er et finansielt tvistbilæggelsesnetværk af nationale udenretslige ordninger, som er ansvarlige for at bilægge tvister mellem forbrugere og udbydere af finansielle tjenester.

(78) For at sikre konsekvent harmonisering og for at tage højde for udviklingen på markederne for kreditaftaler eller udviklingen inden for kreditprodukter eller i de økonomiske forhold og for yderligere at præcisere visse krav i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændring af standardformuleringen eller instruktionerne vedrørende udfyldning af ESIS og ændring af bemærkningerne eller ajourføring

af antagelserne, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(79) For at lette kreditformidlers mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at give kreditformidlere adgang være de myndigheder, der handler under den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed)¹⁶⁾, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(80) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til ovennævnte organer og domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder til at håndhæve direktivets vidtrækkende forpligtelser. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(81) Det er nødvendigt at undersøge, om dette direktiv fungerer efter hensigten, og om det lykkes at etablere et indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Revisionen bør bl.a. omfatte en vurdering af overholdelsen og virkningen af dette direktiv, en vurdering af, om direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt, en analyse af ikkekreditinstitutters levering af kreditaftaler, en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter og en undersøgelse af nødvendigheden af at indføre yderligere rettigheder og forpligtelser i fasen efter indgåelse af en kreditaftale.

(82) En indsats fra medlemsstaternes side alene vil sandsynligvis medføre forskellige sæt regler, hvilket kan underminere eller skabe nye hindringer for det indre markeds funktion. Målet for dette direktiv, nemlig oprettelsen af et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse med en høj grad af forbrugerbeskyttelse kan ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne og kan derfor mere effektivt nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(83) Medlemsstaterne kan beslutte at gennemføre visse aspekter, der er omfattet af dette direktiv, i den nationale lovgivning ved forsigtighedsbestemmelser, f.eks. vurderingen af forbrugernes kreditværdighed, hvorimod andre gennemføres i lovgivningen om svig samt i civil- og strafferetten, f.eks. forpligtelserne for den ansvarlige låntager.

(84) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor der er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(85) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav den 25. juli 2011 udtalelse¹⁸⁾ på grundlag af artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugercredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten som grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne, og for visse forsigtigheds- og tilsynskrav, herunder vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere, udpegede repræsentanter og ikkekreditinstitutioner.

Artikel 2

Harmoniseringsniveau

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten.
2. Uanset stk. 1 opretholder eller indfører medlemsstaterne ikke i national ret bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 2, og bilag II, del A, med hensyn til standardoplysninger forud for aftaleindgåelsen via et europæisk standardiseret informationsblad (»ESIS«), og artikel 17, stk. 1-5, 7 og 8, samt bilag I med hensyn til en fælles og konsekvent EU-standard for beregning af de årlige omkostninger i procent.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:

- a) kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og
 - b) kreditaftaler, som har til formål at erhverve eller bevare ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.
2. Dette direktiv gælder ikke for:
- a) kreditaftaler med friværdibelåning, hvor kreditgiver:
 - i) udbetaler et engangsbeløb, periodiske betalinger eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for et beløb, der stammer fra fremtidigt salg af en fast ejendom til beboelse eller en rettighed i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og
 - ii) ikke kræver tilbagebetaling af kreditten, før en eller flere anførte livsbegivenheder indtræffer for forbrugeren som defineret af medlemsstaterne, medmindre forbrugeren overtræder sine kontraktmæssige forpligtelser, hvilket giver kreditgiver ret til at ophæve kreditaftalen
 - b) kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til hans ansatte som led i en bibeskæftigelse, og hvor en sådan kreditaftale er rentefri eller med årlige omkostninger i procent, der er lavere end dem på markedet, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed
 - c) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger end dem, der er direkte forbundet med sikringen af kreditten
 - d) kreditaftaler i form af kassekredit, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned
 - e) kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ
 - f) kreditaftaler, der vedrører omkostningsfri udskudt betaling af en eksisterende gæld, og som ikke falder ind under anvendelsesområdet for stk. 1, litra a).
3. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende:
- a) artikel 11, artikel 14 og bilag II i forbindelse med de forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheden til fast ejendom til beboelse, forudsat at medlemsstaterne i forbindelse med sådanne kreditaftaler anvender artikel 4 og 5 i og bilag II og III til direktiv 2008/48/EF.
 - b) dette direktiv på kreditaftaler i forbindelse med en fast ejendom, hvis kreditaftalen fastsætter, at den faste ejendom ikke på noget tidspunkt kan anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugeren familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale
 - c) dette direktiv på kreditaftaler, som vedrører kreditter til en begrænset offentlighed i henhold til en lovbestemmelse med et almenyttigt sigte og rentefrit eller til en lavere debitorrente end den gældende markedsrente eller på andre vilkår, som er mere fordelagtige for forbrugeren end de gældende markedsvilkår, og til en debitorrente, der ikke er højere end den gældende markedsrente
 - d) dette direktiv på foreløbige lån
 - e) dette direktiv på kreditaftaler, hvor kreditgiver er en organisation, der hører ind under anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF.
4. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra b), sikrer, at der anvendes en hensigtsmæssig ramme på nationalt plan for denne type kredit.
5. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra c) eller e), sikrer, at der anvendes hensigtsmæssige alternative ordninger, som sikrer, at forbrugerne rettidigt får oplysninger

om hovedtræk, risici og omkostninger ved sådanne kreditaftaler i fasen forud for aftaleindgåelse, og at markedsføringen af sådanne kreditaftaler er rimelig, entydig og ikke vildledende.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver forbruger som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48/EF
- 2) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed
- 3) »kreditaftale«: en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3 i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet
- 4) »accessorisk tjenesteydelse«: en tjenesteydelse, som tilbydes forbrugeren i forbindelse med kreditaftalen
- 5) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver eller notar og ikke enten direkte eller indirekte blot præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller kreditformidler, og som mod et vederlag, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:
- 6) »gruppe«: en gruppe af kreditgivere, som skal konsolideres med henblik på udarbejdelse af konsoliderede regnskaber som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾
- 7) »bunden kreditformidler«: enhver kreditformidler, der handler på vegne af følgende og på deres fulde og ubetingede ansvar:
- 8) »udpeget repræsentant«: en fysisk eller juridisk person, som udfører de i nr. 5) omhandlede aktiviteter, og som handler på vegne af kun én kreditformidler og på dennes fulde og ubetingede ansvar
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »ikkekreditinstitut«: en kreditgiver, som ikke er et kreditinstitut
- 11) »personale«:
 - a) enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler, og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - b) enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - c) enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsyn med de fysiske personer, der er omhandlet i litra a) og b)
- 12) »samlet kreditbeløb«: det samlede kreditbeløb som defineret i artikel 3, litra l), i direktiv 2008/48/EF
- 13) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger i forbindelse med kreditten, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, herunder omkostninger i forbindelse med ejendomsvurdering, hvis en sådan vurdering er nødvendig for

at opnå kreditten, men ikke tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom. De omfatter ikke de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen

14) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: hele det beløb, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra h), i direktiv 2008/48/EF

15) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, herunder i givet fald de omkostninger, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, som på årsbasis svarer til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser (udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger), der er aftalt mellem kreditgiver og forbruger

16) »debitorrente«: den rente, som debitor skal betale, som defineret i artikel 3, litra j), i direktiv 2008/48/EF

17) »vurdering af kreditværdigheden«: en evaluering af udsigten til, at gældsforpligtelsen som følge af kreditaftalen kan opfyldes

18) »varigt medium«: det varige medium som defineret i artikel 3, litra m), i direktiv 2008/48/EF

19) »hjemland«:

- a) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en fysisk person, den medlemsstat, hvor hans hovedkontor er beliggende
- b) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en juridisk person, den medlemsstat, hvor den pågældende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den pågældende i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor den pågældendes hovedkontor er beliggende

20) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor kreditgiver eller kreditformidler har en filial, eller hvorfra der leveres tjenesteydelser

21) »rådgivningstjenester«: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5)

22) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 5 udpeges som kompetent af en medlemsstat

23) »foreløbigt lån«: en kreditaftale, som enten er uden fast løbetid, eller hvor kreditten skal tilbagebetales inden 12 måneder, og som anvendes af forbrugeren som en midlertidig finansieringsløsning i forbindelse med overgangen til en anden finansiel ordning for den faste ejendom

24) »eventual- eller garantiforpligtelse«: en kreditaftale, der fungerer som en garanti for en anden særskilt, men accessorisk transaktion, og hvor den kapital, der er stillet sikkerhed for i form af fast ejendom, kun udnyttes, hvis en begivenhed eller begivenheder, der er anført i aftalen, indtræffer

25) »værdibaseret kreditaftale«: en kreditaftale, hvor den kapital, der skal tilbagebetales, er baseret på en kontraktligt fastsat procentdel af værdien af den faste ejendom på tidspunktet for tilbagebetalingen eller tilbagebetalingerne af kapitalen

26) »kombinationssalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen ikke stilles individuelt til rådighed for forbrugeren

27) »pakkesalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen også stilles individuelt til rådighed for forbrugeren, men ikke nødvendigvis på samme betingelser eller vilkår, som når den indgår i pakken med accessoriske tjenesteydelser

28) »lån i udenlandsk valuta«: en kreditaftale, hvor kreditten er:

Artikel 5

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De myndigheder, der er omhandlet i første afsnit, er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale ret samt EU-retten udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35 i dette direktiv, er en af eller begge følgende:

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf og anfører enhver fordeling af de respektive opgaver mellem forskellige kompetente myndigheder. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 21. marts 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, hvis anmodningen om at træffe den nødvendige afgørelse ikke giver resultat, undtagen i forbindelse med artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

KAPITEL 2

FORMIDLING AF FINANSIEL VIDEN

Artikel 6

Formidling af finansiel viden til forbrugerne

1. Medlemsstaterne fremmer foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, særlig i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er nødvendigt at give klare og generelle oplysninger om kreditydelsesprocessen for at vejlede forbrugerne, navnlig dem, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere.
2. Kommissionen offentliggør en vurdering af den formidling af finansiel viden, som forbrugerne har adgang til i medlemsstaterne, og identificerer eksempler på bedste praksis, som kan udvikles yderligere med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

KAPITEL 3

BETINGELSER FOR KREDITGIVERE, KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 7

Forpligtelser med hensyn til god skik ved ydelsen af forbrugerkredit

1. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant over for forbrugerne handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer kreditprodukter, eller bevilger, formidler eller yder rådgivningstjenester om kredit og i givet fald accessoriske tjenesteydelser, eller når der indgås en kreditaftale, under hensyntagen til forbrugerens rettigheder og interesser. For så vidt angår bevilling, formidling eller ydelse af rådgivningstjenester vedrørende kredit baseres aktiviteterne på oplysninger om forbrugerens forhold og eventuelle specifikke krav, som forbrugeren har fremsat, og på rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i kreditaftalens løbetid. For så vidt angår ydelse af rådgivningstjenester baseres aktiviteten desuden på de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22, stk. 3, litra a).
2. Medlemsstaterne sikrer, at den måde, hvorpå kreditgiverne aflønner deres personale og kreditformidlere, og den måde, hvorpå kreditformidlerne aflønner deres personale og udpegede repræsentanter, ikke er til hinder for opfyldelse af forpligtelsen i stk. 1.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, når de udformer og anvender aflønningspolitikker for personale, der varetager vurderingen af kreditværdighed, overholder følgende principper på en måde og i et omfang, der svarer til deres størrelse og interne organisation samt arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:
 - a) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til risikotagning, som overskrider kreditgivers risikotoleranceniveau
 - b) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med kreditgivers forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser og omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter,

navnlig ved at sikre, at aflønning ikke er betinget af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsstrukturen for det involverede personale, når kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, ikke påvirker personalets evne til at handle i forbrugerens bedste interesse og navnlig ikke er betinget af salgsmål. For at nå dette mål kan medlemsstaterne desuden forbyde kreditgiver at betale provision til kreditformidler.
5. Medlemsstaterne kan forbyde eller indføre begrænsninger med hensyn til betalinger fra en forbruger til en kreditgiver eller kreditformidler inden indgåelsen af kreditaftalen.

Artikel 8

Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit

Medlemsstaterne sikrer, at der, når oplysninger gives til forbrugerne i overensstemmelse med kravene i dette direktiv, meddeles sådanne oplysninger uden omkostninger for forbrugeren.

Artikel 9

Krav til personalets viden og kompetencer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter kræver, at deres personale besidder og ajourfører et hensigtsmæssigt videns- og kompetenceniveau med hensyn til at udforme, tilbyde og bevilge kreditaftaler, udøvelse af kreditformidlingsaktiviteter som anført i artikel 4, nr. 5), eller ydelse af rådgivningstjenester. Hvis indgåelsen af en kreditaftale omfatter en accessorisk tjenesteydelse, skal der også kræves et passende viden- og kompetenceniveau i forbindelse med den accessoriske tjenesteydelse.
2. Med undtagelse af de i stk. 3 omhandlede tilfælde fastsætter hjemlandene minimumskrav til den viden og de kompetencer, som kreditgivers, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale skal have i overensstemmelse med principperne i bilag III.
3. Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på én eller flere andre medlemsstats område:
 - i) gennem en filial, er værtslandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som filialens personale skal have
 - ii) som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, er hjemlandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som personalet skal have i overensstemmelse med bilag III. Værtslandene kan dog fastsætte minimumskrav til viden og kompetencer i forbindelse med de krav, der er omhandlet i bilag III, stk. 1, litra b), c), e) og f).
4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med overholdelsen af kravene i stk. 1, og at de kompetente myndigheder har beføjelse til at kræve, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter fremlægger den dokumentation, som den kompetente myndighed finder nødvendig for at muliggøre dette tilsyn.
5. Med henblik på et effektivt tilsyn med de kreditgivere og kreditformidlere, der som led i den fri udveksling af tjenesteydelser yder deres tjenester på en anden medlemsstats område, arbejder de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandene tæt sammen for at sikre et effektivt tilsyn med og en effektiv håndhævelse af værtslandets minimumskrav til viden og kompetencer. Med henblik herpå kan de uddelegere opgaver og ansvarsområder til hinanden.

KAPITEL 4

INFORMATION OG PRAKSIS FORUD FOR INDGÅELSE AF KREDITAFTALEN

Artikel 10

Generelle bestemmelser om reklame og markedsføring

Medlemsstaterne kræver, at reklame- og markedsføringsmeddelelser om kreditaftaler er rimelige, entydige og ikke vildledende, jf. dog direktiv 2005/29/EF. Det forbydes især at anvende en ordlyd, der kan skabe forkerte forventninger hos forbrugeren til en kredits tilgængelighed eller omkostninger.

Artikel 11

Standardoplysninger, der skal indgå i reklame

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, indeholder standardoplysninger i overensstemmelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan imidlertid fastsætte, at første afsnit ikke finder anvendelse, hvis den nationale ret kræver angivelse af de årlige omkostninger i procent ved reklame for kreditaftaler, der ikke angiver en rentesats eller nogen talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, jf. første afsnit.

2. Standardoplysningerne skal klart, præcist og på en fremtrædende plads angive:

- a) kreditgivers eller i påkommende tilfælde kreditformidlers eller en udpeget repræsentants identitet
- b) at kreditaftalen, hvor det er relevant, vil være sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse
- c) debitorrenten, og hvorvidt den er fast eller variabel eller en kombination af begge dele, tillige med oplysninger om de gebyrer, der indgår i omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten
- d) det samlede kreditbeløb
- e) de årlige omkostninger i procent, som i en reklame bør have en mindst lige så fremtrædende placering som enhver rente
- f) kreditaftalens løbetid, hvor det er relevant
- g) afdragernes størrelse, hvor det er relevant
- h) det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, hvis det er relevant
- i) antallet af afdrag, hvis det er relevant.
- j) hvor det er relevant, en advarsel om, at eventuelle udsving i valutakursen kan påvirke det beløb, der skal betales af forbrugeren.

3. Oplysningerne angivet i stk. 2, bortset fra de i litra a), b) eller j) anførte, skal angives ved hjælp af et repræsentativt eksempel og under hele forløbet følge det pågældende repræsentative eksempel. Medlemsstaterne vedtager kriterier for fastsættelse af et repræsentativt eksempel.

4. Såfremt indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de oplyste vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale være angivet klart, præcist og på en fremtrædende plads sammen med de årlige omkostninger i procent.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 2 og 4 skal være let læselige eller kunne høres tydeligt afhængigt af det medie, der anvendes til reklame.

6. Medlemsstaterne kan kræve, at der er en præcis og forholdsmæssigt afpasset advarsel om de specifikke risici, der er forbundet med kreditaftaler. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.
7. Denne artikel berører ikke direktiv 2005/29/EF.

Artikel 12

Kombinations- og pakkesalg

1. Medlemsstaterne tillader pakkesalg, men forbyder kombinationssalg.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne beslutte, at kreditgivere kan anmode forbrugeren, et familiemedlem eller en nær pårørende til forbrugeren om at:
 - a) oprette eller opretholde en betalings- eller opsparingskonto, hvis det eneste formål med en sådan konto er at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet eller give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse
 - b) købe eller beholde et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt, hvis et sådant produkt, som primært giver investor pensionsindtægter, også tjener til at give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse eller at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet
 - c) indgå en separat kreditaftale i kombination med en kreditaftale med delt friværdi for at opnå lånet.
3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade kombinationssalg, når kreditgiver kan godtgøre over for den kompetente myndighed, at de bundne produkter eller produktkategorier, der tilbydes på indbyrdes tilsvarende vilkår og betingelser, og som ikke stilles individuelt til rådighed, indebærer en klar fordel for forbrugerne under hensyntagen til tilgængeligheden af og priserne på de relevante produkter, der tilbydes på markedet. Nærværende stykke gælder udelukkende produkter, der bringes i omsætning efter den 20. marts 2014.
4. Medlemsstaterne kan give kreditgivere tilladelse til at pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring i forbindelse med kreditaftalen. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver accepterer forsikringspolice fra en anden udbyder end kreditgivers foretrukne udbyder, hvis forsikringspolice indeholder samme garanti som den, kreditgiver har foreslået.

Artikel 13

Generelle oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne eller i påkommende tilfælde de bundne kreditformidlere eller deres udpegede repræsentanter til enhver tid stiller klare og forståelige generelle oplysninger om kreditaftalerne til rådighed på papir, ved hjælp af et andet varigt medium eller i elektronisk form. Medlemsstaterne kan desuden fastsætte, at de ikkebundne kreditformidlere gør de generelle oplysninger tilgængelige.

Sådanne generelle oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) navn og fysisk adresse på oplysningernes afsender
- b) de formål, hvortil kreditten kan anvendes
- c) former for sikkerhedsstillelse, herunder, hvor det er relevant, muligheden for, at sikkerheden kan være beliggende i en anden medlemsstat
- d) kreditaftalernes eventuelle løbetid

- e) de forskellige debitorrenter, der findes, og hvorvidt de er faste eller variable eller begge dele, med en kort beskrivelse af karakteristika ved fast og variabel rente, herunder de dermed forbundne konsekvenser for forbrugeren
 - f) angivelse af den udenlandske valuta eller de udenlandske valutaer, hvis der kan anvendes lån i udenlandsk valuta, herunder en forklaring på konsekvenserne for forbrugeren, hvis kreditten er angivet i udenlandsk valuta
 - g) et repræsentativt eksempel på det samlede kreditbeløb, de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og de årlige omkostninger i procent
 - h) angivelse af eventuelle yderligere omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, der ikke indgår i det samlede kreditbeløb, og som skal betales i forbindelse med en kreditaftale
 - i) en række forskellige muligheder for tilbagebetaling af kreditten til kreditgiver, herunder de periodiske afdrags antal, hyppighed og størrelse
 - j) hvor det er relevant, en klar og tydelig angivelse af, at overholdelse af kreditaftalens vilkår og betingelser ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen
 - k) en beskrivelse af de vilkår, der direkte vedrører førtidig indfrielse
 - l) hvorvidt det er nødvendigt med en vurdering af ejendommen og i givet fald, hvem der har ansvaret for at sikre, at vurderingen foretages, og hvorvidt det medfører eventuelle omkostninger for forbrugeren
 - m) angivelse af de accessoriske tjenesteydelser, som forbrugeren skal erhverve for at opnå kreditten eller få den på de oplyste vilkår og betingelser, og i givet fald en præcisering af, at de accessoriske tjenesteydelser kan købes hos en tjenesteudbyder, der ikke er kreditgiveren, og
 - n) en generel advarsel om de eventuelle konsekvenser af manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med kreditaftalen
2. Medlemsstaterne kan forpligte kreditgiverne til at medtage andre former for advarsler, som er relevante i en medlemsstat. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

Artikel 14

Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han skal indgå en kreditaftale:
 - a) uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer og
 - b) i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.
2. De i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger gives via ESIS, jf. bilag II, på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium.
3. Medlemsstaterne sikrer, at et tilbud, der er bindende for kreditgiver, afgives til forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium og ledsages af et ESIS, hvis:
 - a) forbrugeren ikke tidligere har fået forelagt en ESIS-formular eller
 - b) tilbuddets karakteristika ikke stemmer overens med oplysningerne i den ESIS-formular, der tidligere er blevet forelagt.

4. Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at forelæggelsen af ESIS er obligatorisk inden afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. I så fald kræver de, at ESIS kun skal forelægges igen, hvis betingelsen i stk. 3, litra b), er opfyldt.

5. Medlemsstater, som inden den 20. marts 2014 har indført et informationsblad, der opfylder oplysningskrav, som svarer til dem, der er fastsat i bilag II, kan fortsat anvende bladet til formålene i nærværende artikel indtil den 21. marts 2019.

6. Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst syv dage, inden for hvilken forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning.

Medlemsstaterne præciserer, at den i første afsnit omhandlede frist enten skal betragtes som en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen eller som en periode med fortrydelsesret efter indgåelsen af kreditaftalen eller som en kombination af begge.

Hvis en medlemsstat angiver en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen:

- a) er tilbuddet bindende for kreditgiver under betænkningstidens varighed, og
- b) forbrugeren skal kunne acceptere tilbuddet på et hvilket som helst tidspunkt under betænkningstiden.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forbrugere ikke kan acceptere tilbuddet i en periode, der ikke overstiger de første ti dage af betænkningstiden.

Hvis debitorrenten eller de øvrige omkostninger fastsættes på grundlag af salget af underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter, kan medlemsstaterne fastsætte, at debitorrenten eller de andre omkostninger kan variere fra det i tilbuddet angivne i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter.

Hvis forbrugeren har en fortrydelsesret i overensstemmelse med nærværende stykkes andet afsnit, finder artikel 6 i direktiv 2002/65/EF ikke anvendelse.

7. Kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, som har forelagt ESIS for forbrugeren, anses for at have opfyldt kravene vedrørende oplysninger til forbrugeren inden indgåelse af en fjernsalgsaftale, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/65/EF, og anses kun for at opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, i samme direktiv, såfremt de mindst har forelagt ESIS inden indgåelse af den pågældende aftale.

8. Medlemsstaterne ændrer ikke ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

9. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre standardformuleringen i bilag II, del A, eller instruktionerne i bilag II, del B, for at opfylde behovet for oplysninger eller advarsler om nye produkter, der ikke blev markedsført inden den 20. marts 2014. Sådanne delegerede retsakter ændrer dog ikke ESIS' struktur eller format.

10. Hvis der anvendes taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2002/65/EF, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika, jf. artikel 3, stk. 3, litra b), andet led, i samme direktiv, som minimum indeholde de elementer, der er nævnt i del A, afsnit 3)-6), i bilag II til nærværende direktiv.

11. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, i det mindste når der ikke findes en fortrydelsesret, fremlægger en kopi af udkastet til kreditaftalen

for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. Hvis der findes en fortrydelsesret, sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, tilbyder at fremlægge en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Artikel 15

Oplysningskrav vedrørende kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditformidler eller udpeget repræsentant i god tid inden udøvelsen af enhver af de kreditformidlingsaktiviteter, der er opført i artikel 4, nr. 5), som minimum giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:

- a) navn og fysisk adresse på kreditformidler
- b) det register, som kreditformidler er optaget i, registreringsnummeret, hvor det er relevant, og med angivelse af, hvordan en sådan registrering kan kontrolleres
- c) hvorvidt kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en kreditgiver eller flere kreditgivere. Hvis kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en eller flere kreditgivere, skal denne meddele navnene på den eller de kreditgivere, på hvis vegne der handles. Kreditformidlere kan meddele, at de er uafhængige, når de opfylder betingelserne fastsat i overensstemmelse med artikel 22, stk. 4
- d) hvorvidt kreditformidler yder rådgivningstjenester
- e) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af gebyret
- f) de procedurer, hvorefter forbrugere eller andre berørte parter internt kan indbringe klager over kreditformidlere, samt i påkommende tilfælde de udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer, der kan anvendes
- g) eksistensen, hvis det er relevant, og, hvis det er kendt, størrelsen af de provisioner eller andre incitamenter, som kreditgiver eller tredjemand skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen. Hvis beløbet ikke kendes på meddelelsestidspunktet, skal kreditformidler underrette forbrugeren om, at det reelle beløb vil blive meddelt på et senere tidspunkt i ESIS.

2. Kreditformidlere, der ikke er bundet, men som modtager provision fra en eller flere kreditgivere, fremlægger på forbrugers anmodning oplysninger om, hvor meget den provision varierer, som de forskellige kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler til forbrugeren, skal betale. Forbrugeren underrettes om sin ret til at anmode om sådanne oplysninger.

3. Hvis kreditformidler opkræver et gebyr fra forbrugeren og herudover modtager provision fra kreditgiver eller tredjemand, skal kreditformidler meddele forbrugeren, om provisionen enten helt eller delvis modregnes i gebyret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at det gebyr, som forbrugeren eventuelt skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, meddeles af kreditformidler til kreditgiver med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.

5. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til denne artikel, kræver medlemsstaterne, at kreditformidlerne sørger for, at deres udpegede repræsentant meddeler, i hvilken egenskab han optræder, og hvilken kreditformidler han repræsenterer, når han kontakter, eller før han handler med en forbruger.

Artikel 16

Fyldestgørende forklaringer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere og i påkommende tilfælde kreditformidlere eller udpegede repræsentanter giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer om den eller de foreslåede kreditaftaler såvel som om enhver accessorisk tjenesteydelse, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om de foreslåede kreditaftaler og accessoriske tjenesteydelser passer til hans behov og finansielle situation.

Disse forklaringer skal i givet fald navnlig omfatte:

a) oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med:

i) artikel 14 for så vidt angår kreditgivere

ii) artikel 14 og 15 for så vidt angår kreditformidlere eller udpegede repræsentanter

b) de væsentlige karakteristika ved de foreslåede produkter

c) de specifikke konsekvenser, som de foreslåede produkter kan have for forbrugeren, herunder konsekvenserne af misligholdelse i forbindelse med forbrugers betaling og

d) hvis accessoriske tjenesteydelser indgår i en pakke med kreditaftalen, hvorvidt hver komponent kan afvikles separat og konsekvenserne herved for forbrugeren.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvilken form og hvilket omfang de i stk. 1 omhandlede forklaringer skal have, samt hvem der skal yde den, ud fra de omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, hvem den tilbydes og arten af den kredit, der tilbydes.

KAPITEL 5

ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

Artikel 17

Beregning af de årlige omkostninger i procent

1. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I.

2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto, ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få den på de oplyste betingelser.

3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

5. For kreditaftaler, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i ESIS, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

6. Hvis kreditaftaler tillader variationer i debitorrenten, sikrer medlemsstaterne, at forbrugeren underrettes om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent, som minimum ved hjælp af ESIS. Det sker ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, ledsages disse oplysninger af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig. Denne bestemmelse gælder ikke kreditaftaler, hvor debitorrenten er fastsat for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, for hvilken der er fastsat en yderligere illustrativ årlig omkostningsprocent i ESIS.

7. De supplerende antagelser i bilag I anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre de bemærkninger eller ajourføre de antagelser, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent som fastlagt i bilag I, navnlig hvis bemærkningerne og antagelserne i denne artikel og i bilag I ikke er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent på en ensartet måde eller ikke længere er tilpasset til den økonomiske situation på markedet.

KAPITEL 6

VURDERING AF KREDITVÆRDIGHEDEN

Artikel 18

Forpligtelse til at vurdere forbrugers kreditværdighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver inden indgåelsen af kreditaftalen foretager en grundig vurdering af forbrugers kreditværdighed. Ved denne vurdering tages der behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt, og at de dokumenteres og opretholdes.
3. Vurderingen af kreditværdigheden skal ikke baseres udelukkende på det faktum, at værdien af den faste ejendom til beboelse overstiger kreditbeløbet, eller den antagelse, at den faste ejendom til beboelse vil stige i værdi, medmindre formålet med kreditaftalen er at opføre eller renovere fast ejendom til beboelse.
4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, når denne indgår en kreditaftale med en forbruger, ikke efterfølgende ophæver eller ændrer kreditaftalen til skade for forbrugeren, hvis vurderingen af kreditværdigheden ikke er gennemført korrekt. Nærværende stykke finder ikke anvendelse, når det kan påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysningerne som omhandlet i artikel 20.
5. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) kreditgiver kun yder forbrugeren kredit, hvis resultatet af vurderingen af kreditværdigheden viser, at forpligtelserne som følge af kreditaftalen sandsynligvis kan opfyldes på den måde, der kræves i henhold til denne aftale
 - b) kreditgiver i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EF på forhånd underretter forbrugeren om, at der vil blive foretaget søgning i en database

- c) kreditgiver, hvis kreditanmodningen afslås, omgående underretter forbrugeren om afslaget og i givet fald om, at afgørelsen er truffet på grundlag af en automatisk behandling af oplysninger. Hvis afslaget er baseret på resultatet af databasesøgninger, underretter kreditgiver forbrugeren om resultatet af sådanne søgninger og giver nærmere oplysninger om den pågældende database.
6. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugers kreditværdighed tages op til ny vurdering på grundlag af ajourførte oplysninger, inden der bevilges en betydelig stigning i det samlede kreditbeløb efter indgåelsen af kreditaftalen, medmindre sådan yderligere kredit var forudset og medtaget i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden.
7. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

Artikel 19

Ejendomsvurdering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på deres område udvikles pålidelige standarder for vurdering af fast ejendom til beboelse med henblik på lån med pant i fast ejendom. Medlemsstaterne kræver, at disse standarder anvendes, når kreditgiver foretager en ejendomsvurdering, eller at kreditgiver træffer passende foranstaltninger til at sikre, at disse standarder anvendes, når en vurdering foretages af tredjemand. Hvis de nationale myndigheder er ansvarlige for reguleringen af uafhængige vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, sikrer de, at disse overholder gældende nationale regler.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de interne og eksterne vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, er fagligt kompetente og tilstrækkeligt uafhængige af kreditgarantiprocesen til at kunne yde en uvildig og objektiv vurdering, der dokumenteres ved hjælp af et varigt medium, og som kreditgiver opbevarer en kopi af.

Artikel 20

Frelæggelse og kontrol af forbrugers oplysninger

1. Vurderingen af kreditværdigheden omhandlet i artikel 18 foretages på grundlag af de oplysninger om forbrugers indtægter og udgifter og andre finansielle og økonomiske forhold, der er nødvendige, tilstrækkelige og forholdsmæssigt afpassede. Kreditgiver indhenter oplysningerne fra relevante interne eller eksterne kilder, herunder fra forbrugeren, og oplysninger, som kreditformidler eller den udpegede repræsentant har fået under kreditanmodningsprocessen. Oplysningerne kontrolleres på passende vis, herunder om nødvendigt gennem henvisning til uafhængig og kontrollerbar dokumentation.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditformidlere eller udpegede repræsentanter på korrekt vis forelægger de nødvendige oplysninger fra forbrugeren for den relevante kreditgiver, således at der kan foretages en vurdering af kreditværdigheden.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne forud for aftalens indgåelse klart og entydigt præciserer de nødvendige oplysninger og den uafhængige og kontrollerbare dokumentation, som forbrugeren skal fremlægge, samt tidsrammen, inden for hvilken forbrugeren skal fremlægge oplysningerne. En sådan anmodning om oplysninger skal være rimelig og begrænses til, hvad der er nødvendigt for at kunne foretage en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Medlemsstaterne tillader kreditgivere at anmode om en præcisering af de oplysninger, de har modtaget som svar på denne anmodning, hvis det er nødvendigt for at muliggøre en vurdering af kreditværdigheden.

Medlemsstaterne tillader ikke en kreditgiver at opsigte kreditaftalen med den begrundelse, at de af forbrugeren fremlagte oplysninger inden indgåelsen af kreditaftalen var ufuldstændige.

Andet afsnit forhindrer ikke medlemsstaterne i at tillade, at kreditgiver opsiger kreditaftalen, hvis det påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysninger.

4. Medlemsstaterne indfører foranstaltninger for at sikre, at forbrugerne er gjort bekendt med behovet for at give korrekte oplysninger som svar på anmodningen i stk. 3, første afsnit, og at sådanne oplysninger så vidt muligt er fuldstændige, så der kan foretages en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant advarer forbrugeren om, at kreditten ikke kan bevilges, hvis kreditgiver ikke kan foretage en vurdering af kreditværdigheden, fordi forbrugeren vælger ikke at fremlægge de oplysninger eller den kontrol, der er nødvendige for en vurdering af kreditværdigheden. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

5. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF, særlig artikel 6.

KAPITEL 7

ADGANG TIL DATABASER

Artikel 21

Adgang til databaser

1. Hver medlemsstat sikrer adgang for alle kreditgivere fra alle medlemsstater til de databaser, som anvendes i den pågældende medlemsstat i forbindelse med vurderingen af forbrugernes kreditværdighed og med det ene formål at føre tilsyn med forbrugernes overholdelse af kreditforpligtelserne i kreditaftalens løbetid. Vilkaerne for adgang skal være ikkediskriminerende.
2. Stk. 1 finder anvendelse på både databaser, der drives af private kreditbureauer eller kreditoplysningsbureauer, og på offentlige registre.
3. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

KAPITEL 8

RÅDGIVNINGSTJENESTER

Artikel 22

Standarder for rådgivningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant i forbindelse med en given transaktion udtrykkeligt underretter forbrugeren om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester til forbrugeren.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant inden ydelsen af rådgivningstjenester eller i givet fald inden indgåelsen af en aftale om ydelse af rådgivningstjenester giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:
 - a) hvorvidt anbefalingen udelukkende fremsættes på grundlag af en vurdering af deres eget produktudvalg i overensstemmelse med stk. 3, litra b), eller på grundlag af en lang række produkter på markedet i overensstemmelse med stk. 3, litra c), så forbrugeren kan forstå grundlaget for anbefalingen

- b) det gebyr, forbrugeren eventuelt skal betale for rådgivningstjenesterne eller, hvis beløbet ikke kan fastlægges på meddelelsestidspunktet, den anvendte metode til beregningen heraf.

Oplysningerne i første afsnit, litra a) og b), kan gives til forbrugeren i form af yderligere oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

3. Hvis der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne, sikrer medlemsstaterne, ud over de krav, der er fastsat i artikel 7 og 9, at:

- a) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter indhenter de nødvendige oplysninger om forbrugers personlige og finansielle situation, hans præferencer og målsætninger for således at kunne anbefale egnede kreditaftaler. Sådanne overvejelser baseres på oplysninger, der er aktuelle på det pågældende tidspunkt, og tager højde for rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugers situation i den foreslåede kreditaftales løbetid
- b) kreditgivere, bundne kreditformidlere og udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere, tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler i deres produktudvalg i betragtning og anbefaler den eller de bedst egnede kreditaftaler blandt deres produktudvalg i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- c) ikkebundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for ikkebundne kreditformidlere tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning og anbefaler den eller de egnede kreditaftaler på markedet i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- d) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter handler i forbrugers bedste interesse ved at:

i) holde sig underrettet om forbrugers behov og forhold

ii) anbefale egnede kreditaftaler i overensstemmelse med litra a), b) og c), og

- e) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter forsyner forbrugeren med en kopi af den fremsatte anbefaling på papir eller ved hjælp af et varigt medium.

4. Medlemsstaterne kan forbyde anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver« eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne af kreditgivere, bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere.

Medlemsstater, der ikke forbyder anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver«, indfører følgende betingelser for anvendelse af betegnelsen »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver« for så vidt angår kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester:

- a) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal tage et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning, og
- b) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter aflønnes ikke for de rådgivningstjenester, der ydes af en eller flere kreditgivere.

Andet afsnit, litra b), finder kun anvendelse, hvis antallet af de kreditgivere, der vurderes, ikke repræsenterer et flertal på markedet.

Medlemsstaterne kan indføre strengere krav for kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters anvendelse af betegnelserne »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver«, herunder et forbud mod modtagelse af vederlag fra en kreditgiver.

5. Medlemsstaterne kan indføre en forpligtelse for kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter til at advare forbrugeren, hvis en kreditaftale under hensyntagen til forbrugers finansielle situation kan indebære en særlig risiko for forbrugeren.

6. Medlemsstaterne sikrer, at det kun er kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester.

Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende første afsnit på personer:

- a) som udøver kreditformidlingsaktiviteter anført i artikel 4, nr. 5), eller yder rådgivningstjenester, hvis disse aktiviteter udøves, eller tjenester ydes lejlighedsvis som led i deres erhvervsmæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker udøvelsen af disse aktiviteter eller ydelsen af disse tjenester
- b) der som kuratorer yder rådgivningstjenester i forbindelse med forvaltning af eksisterende gæld, hvis disse aktiviteter er reguleret ved lov eller af offentlige eller frivillige tjenester for gældsrådgivning, der ikke opererer på et kommercielt grundlag, eller
- c) der i en anden egenskab end kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, hvis de kompetente myndigheder har godkendt og fører tilsyn med disse personer i overensstemmelse med kravene til kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

De personer, der er omfattet af fritagelsen i andet afsnit, gør ikke brug af retten omhandlet i artikel 32, stk. 1, til at yde tjenester på hele Unionens geografiske område.

7. Nærværende artikel berører ikke artikel 16 og medlemsstaternes beføjelse til at sikre, at der stilles tjenester til rådighed for forbrugere for at bistå dem med at forstå deres finansielle behov og hvilken type produkter, der sandsynligvis kan imødekomme disse behov.

KAPITEL 9

LÅN I UDENLANDSK VALUTA OG LÅN MED VARIABEL RENTE

Artikel 23

Lån i udenlandsk valuta

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved kreditaftaler i forbindelse med lån i udenlandsk valuta er etableret en passende ramme på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen for som minimum at sikre, at:

- a) forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller
- b) der er etableret andre ordninger for at begrænse forbrugeren eksponering for valutakursrisiko i forbindelse med kreditaftalen.

2. Den i stk. 1, litra a), omhandlede anden valuta skal enten være:

- a) den valuta, hvori forbrugeren primært modtager sine indtægter eller besidder de aktiver, kreditten skal tilbagebetales med, som anført på tidspunktet for den seneste vurdering af kreditværdigheden i forbindelse med kreditaftalen, eller
- b) valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren enten var bosiddende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen eller er bosiddende på nuværende tidspunkt.

Medlemsstaterne kan præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b) eller kan give kreditgivere mulighed for at præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b).

3. Hvis en forbruger har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta i overensstemmelse med stk. 1, litra a), sikrer medlemsstaterne, at den valutakurs, der anvendes til konverteringen, er den

markedskurs, der er gældende på dagen for ansøgningen om konvertering, medmindre andet er angivet i kreditaftalen.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en forbruger, der har lån i udenlandsk valuta, advares regelmæssigt af kreditgiver på papir eller ved hjælp af et varigt medium, som minimum når værdien af det samlede beløb, forbrugeren skal betale, og som er udestående, eller af de periodiske afdrag varierer med mere end 20 % i forhold til, hvad det ville have været, hvis valutakursen mellem kreditaftalens valuta og medlemsstatens valuta på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen blev anvendt. Advarslen skal oplyse forbrugeren om en stigning i det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og i givet fald oplyse om retten til at konvertere til en anden valuta og betingelserne herfor samt redegøre for enhver anden ordning, der kan begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisikoen.
5. Medlemsstaterne kan regulere lån i udenlandsk valuta yderligere, forudsat at sådanne bestemmelser ikke indføres med tilbagevirkende kraft.
6. De ordninger, der gælder i henhold til denne artikel, meddeles forbrugeren i ESIS og i kreditaftalen. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om, at forbrugers eksponering for valutakursrisici skal begrænses til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal ESIS indeholde et illustrativt eksempel på indvirkningen af valutakurssvingninger på 20 %.

Artikel 24

Kreditter med variabel rente

Hvis kreditaftalen er en kredit med variabel rente, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) indeks eller referencerenter, der anvendes til at beregne debitorrenten, er tydelige, tilgængelige, objektive og verificerbare for kreditaftalens parter og de kompetente myndigheder og
- b) kreditgiverne eller de ansvarlige for udarbejdelsen af indekser opbevarer arkiver over de indekser, der anvendes til beregning af debitorrenter.

KAPITEL 10

FORSVARLIG GENNEMFØRELSE AF KREDITAFTALER OG HERMED FORBUNDNE RETTIGHEDER

Artikel 25

Førtidig indfrielse

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugers samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af den i stk. 1 nævnte ret underlægges visse betingelser. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, en forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller hvornår forbrugeren udøver sin rettighed, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektiv kompensation, når det er berettiget, for mulige omkostninger, som er direkte forbundet med den førtidige indfrielse, men pålægger ikke forbrugeren en sanktion. I den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers øko-

nomiske tab. Medlemsstaterne kan efter disse betingelser fastsætte, at kompensationen ikke må overstige et vist niveau eller kun tillades i et vist tidsrum.

4. Hvis en forbruger ønsker at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber, skal kreditgiver uden forsinkelse efter modtagelse af anmodningen på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Disse oplysninger skal mindst indeholde en angivelse af, hvor store konsekvenser det vil have for forbrugeren at frigøre sig fra sine forpligtelser, før kreditaftalen udløber, og en klar redegørelse for, hvilke antagelser der er anvendt. De eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af retten i stk. 1 er betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren, hvis den førtidige indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning.

Artikel 26

Fleksible og pålidelige markeder

1. Medlemsstaterne indfører hensigtsmæssige ordninger for at sikre, at krav mod sikkerhedsstillelsen kan gøres gældende af kreditgiver eller på vegne af kreditgiver. Medlemsstaterne sikrer også, at kreditgiver opbevarer relevant dokumentation om de typer af fast ejendom, der accepteres som sikkerhedsstillelse, samt de dermed forbundne bestemmelser om optagelse af lån med pant i fast ejendom.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre en passende statistisk overvågning af boligejendomsmarkedet, bl.a. med henblik på markedsovervågning, ved at tilskynde til udvikling og anvendelse af specifikke prisindekser, der kan være offentlige eller private eller begge dele.

Artikel 27

Oplysninger om ændringer i debitorrenten

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium underretter forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten, inden ændringen får virkning. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af betalingerne størrelse, efter at den nye debitorrente har fået virkning, og, såfremt betalingerne antal eller hyppighed ændres, nærmere oplysninger herom.

2. Medlemsstaterne kan dog tillade, at parterne i kreditaftalen bliver enige om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger gives til forbrugeren med jævne mellemrum, såfremt ændringen i debitorrenten hænger sammen med en ændring i en referencesats, at den nye referencesats offentliggøres på en hensigtsmæssig måde, og at oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige i kreditgivers lokaler og meddeles personligt til forbrugeren sammen med størrelsen på de nye periodiske afdrag.

3. Kreditgivere kan fortsætte med regelmæssigt at oplyse forbrugeren i tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten ikke hænger direkte sammen med en ændring i referencesatsen, hvis det var muligt i henhold til national lovgivning før den 20. marts 2014.

4. Hvis ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og det derfor er umuligt for kreditgiver at underrette forbrugeren om ændringer, før de får virkning, skal kreditgiver i god tid før auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

Artikel 28

Restancer og tvangsauktion

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger, der skal tilskynde kreditgiver til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.
2. Medlemsstaterne kan kræve, at de omkostninger, som kreditgiver har tilladelse til at fastsætte og pålægge forbrugeren ved misligholdelse, ikke må være større end højst nødvendigt for at kompensere kreditgiver for de udgifter, denne har afholdt som følge af misligholdelsen.
3. Medlemsstaterne kan tillade kreditgiver at pålægge forbrugeren yderligere omkostninger i tilfælde af misligholdelse. I så fald fastsætter medlemsstaterne et loft for disse omkostninger.
4. Medlemsstaterne forhindrer ikke parterne i en kreditaftale i at indgå udtrykkelig aftale om, at returnering eller overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver eller provenuet ved salg af sikkerhedsstillelsen er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.
5. Hvis den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, indfører medlemsstaterne procedurer eller foranstaltninger, der gør det muligt at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom.

Hvis der efter tvangsauktionen stadig er udestående gæld, sikrer medlemsstaterne, at der er truffet foranstaltninger til at lette tilbagebetaling med henblik på at beskytte forbrugeren.

KAPITEL 11

KRAV VEDRØRENDE ETABLERING SOM OG TILSYN MED KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 29

Adgang for kreditformidlere

1. For at kunne udøve alle eller dele af de kreditformidlingsaktiviteter, der er fastsat i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester skal kreditformidlere meddeles behørig adgang hertil af en kompetent myndighed i deres hjemland. Hvis en medlemsstat giver udpegede repræsentanter tilladelse i henhold til artikel 31, behøver sådanne udpegede repræsentanter ikke at få adgang som kreditformidler i henhold til nærværende artikel.
2. Medlemsstaterne sikrer, at adgangen for kreditformidlere gøres betinget af, at de ud over kravene i artikel 9 mindst opfylder følgende faglige krav:
 - a) Kreditformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring, som dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder deres tjenesteydelser, eller en anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditgiver, for hvilken kreditformidler er bemyndiget til at handle, stiller en sådan forsikring eller tilsvarende garanti til rådighed for bundne kreditformidlere.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage og, om nødvendigt, ændre reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA udarbejder et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte

tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen den 21. september 2014. EBA gennemgår og udarbejder, om nødvendigt, et udkast til ændring af de reguleringsmæssige tekniske standarder hvad angår minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen første gang inden den 21. marts 2018 og derefter hvert andet år.

- b) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.
 - c) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal råde over et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau i forbindelse med kreditaftaler. Hjemlandet fastsætter det hensigtsmæssige viden- og kompetenceniveau i overensstemmelse med principperne i bilag III.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kriterier, der er fastsat, for at personale hos kreditformidlere eller kreditgivere kan opfylde deres faglige krav, offentliggøres.
 4. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditformidlere, der har fået adgang, uanset om de er etableret som fysiske eller juridiske personer, optages i et register hos en kompetent myndighed i deres hjemland. Medlemsstaterne sikrer, at registret over kreditformidlere ajourføres og er offentligt tilgængeligt online.

Registret over kreditformidlere skal som minimum indeholde følgende oplysninger:

- a) navnene på de personer i ledelsen, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne. Medlemsstaterne kan kræve, at fysiske personer, som har en kundevendt funktion i en virksomhed inden for kreditformidling, registreres
- b) de medlemsstater, hvor kreditformidler driver forretning i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller om fri udveksling af tjenesteydelser, og som kreditformidler har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet om i overensstemmelse med artikel 32, stk. 3
- c) hvorvidt kreditformidler er bundet eller ej.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 30, sikrer, at registret angiver den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler handler.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 31, sikrer, at registret angiver den kreditformidler eller i tilfælde af en bunden kreditformidlers udpegede repræsentant den kreditgiver, på hvis vegne de udpegede repræsentanter handler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) en kreditformidler, som er en juridisk person, har sit hovedkontor i samme medlemsstat som sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne har et vedtægtsmæssigt hjemsted i henhold til national ret
 - b) en kreditformidler, som ikke er en juridisk person, eller en kreditformidler, som er en juridisk person, men som i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor det faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

6. Hver medlemsstat opretter ét kontaktsted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres løbende. Disse kontaktsteder skal desuden levere oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder.

EBA offentliggør på sit websted henvisninger eller hyperlinks til dette kontaktsted.

7. Hjemlandene sikrer, at alle de kreditformidlere og udpegede repræsentanter, der har fået adgang, til stadighed opfylder kravene i stk. 2. Dette stykke berører ikke artikel 30 og 31.

8. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende denne artikel over for de personer, som udøver kreditformidlingsaktiviteterne i artikel 4, nr. 5), hvis aktiviteterne udøves lejlighedsvis som led i deres erhvervsområde, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker, at disse aktiviteter kan udøves.

9. Nærværende artikel finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller på andre finansielle institutioner, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning.

Artikel 30

Kreditformidlere, der kun er bundet til én kreditgiver

1. Med forbehold af artikel 31, stk. 1, kan medlemsstaterne tillade, at bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), får adgang af de kompetente myndigheder gennem den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler udelukkende handler.

I sådanne tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den bundne kreditformidlers side, når denne handler på kreditgivers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver sikrer, at disse bundne kreditformidlere mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2.

2. Med forbehold af artikel 34 skal kreditgivere overvåge aktiviteterne hos de bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), for at sikre, at de fortsat overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditgiver er navnlig ansvarlig for at kontrollere, at den bundne kreditformidler og dennes personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

Artikel 31

Udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter.

Er den udpegede repræsentant udpeget af en bunden kreditformidler som omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på den pågældende kreditformidlers vegne, på områder, der er omfattet af dette direktiv. I andre tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på kreditformidlers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Kreditformidlere sikrer, at deres udpegede repræsentanter mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditformidler, for hvilken den udpegede repræsentant er bemyndiget til at handle, kan stille en erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti til rådighed.

3. Med forbehold af artikel 34 overvåger kreditformidlere deres udpegede repræsentanternes aktiviteter for at sikre, at de fuldt ud overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditformidlerne er navnlig ansvarlige for at kontrollere, at de udpegede repræsentanter og deres personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

4. Medlemsstater, der tillader, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter, opretter et offentligt register, der som minimum indeholder de i artikel 29, stk. 4, nævnte oplysninger. Udpegede repræsentanter registreres i det offentlige register i den medlemsstat, hvor de er etableret. Registret ajourføres regelmæssigt. Det gøres offentligt tilgængeligt.

Artikel 32

Etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandets beslutning om at give en kreditformidler adgang, jf. artikel 29, stk. 1, gælder for hele Unionens geografiske område, uden at der kræves yderligere adgang fra de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene for at kunne udføre de aktiviteter og yde de tjenester, der er dækket af adgangen, forudsat at de aktiviteter, som en kreditformidler agter at udføre i værtslandene, er omfattet af adgangen. Kreditformidlere må imidlertid ikke yde deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til forbrugere i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

2. Udpegede repræsentanter, der udpeges i de medlemsstater, som benytter sig af muligheden i artikel 31, må ikke udøve en del af eller alle de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester i de medlemsstater, hvor sådanne udpegede repræsentanter ikke må udøve virksomhed.

3. En kreditformidler, der har fået adgang, og som agter at udøve virksomhed for første gang i én eller flere medlemsstater som led i den fri udveksling af tjenesteydelser eller i forbindelse med etablering af en filial, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de pågældende værtslande, at kreditformidler agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende kreditformidler om denne meddelelse. De underretter også de kompetente myndigheder i det eller de pågældende værtslande om de kreditgivere, hvortil kreditformidler er bundet, og om, hvorvidt kreditgiverne tager det fulde og ubetingede ansvar for kreditformidlers aktiviteter. Værtslandet anvender oplysningerne fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register.

Kreditformidler kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder blev underrettet om den i andet afsnit nævnte meddelelse.

4. Inden en filial af en kreditformidler påbegynder sin virksomhed eller inden to måneder efter modtagelsen af den meddelelse, der er omhandlet i stk. 3, andet afsnit, forbereder de kompetente myndigheder i værtslandet tilsynet med kreditformidler i overensstemmelse med artikel 34 og underretter om nødvendigt kreditformidler om de betingelser, hvorunder disse aktiviteter skal udføres i værtslandet på de områder, der ikke er harmoniseret i EU-retten.

Artikel 33

Inddragelse af adgangen for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kan inddrage den adgang, der er givet en kreditformidler i overensstemmelse med artikel 29, hvis en sådan kreditformidler:

- a) udtrykkeligt giver afkald på adgangen eller ikke har udøvet de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), eller ydet rådgivningstjenester i de foregående seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at adgangen bortfalder i sådanne tilfælde
- b) har fået adgang ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis
- c) ikke længere opfylder de krav, i henhold til hvilke adgangen blev givet
- d) er omfattet af forhold, hvor national ret i spørgsmål, som ikke er omfattet af dette direktiv, medfører, at godkendelsen inddrages
- e) har gjort sig skyldig i alvorlig eller systematisk overtrædelse af de bestemmelser om kreditformidlers driftsbetingelser, som vedtages i medfør af dette direktiv.

2. Hvis adgangen for en kreditformidler inddrages af den kompetente myndighed i hjemlandet, underretter sidstnævnte på enhver hensigtsmæssig måde de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene om en sådan inddragelse så hurtigt som muligt og senest inden 14 dage.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditformidlere, som har fået deres adgang inddraget, fjernes fra registret uden unødigt forsinkelse.

Artikel 34

Tilsyn med kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet fører tilsyn med kreditformidlernes igangværende aktiviteter.

Hjemlandene fastsætter, at der føres tilsyn med bundne kreditformidlere direkte eller som en del af tilsynet med den kreditgiver, på hvis vegne de handler, hvis kreditgiver er et kreditinstitut, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU, eller en anden finansiel institution, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning. Hvis den bundne kreditformidler yder tjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet, føres der dog direkte tilsyn med den bundne kreditformidler.

Hjemlande, der tillader, at kreditformidlere udpeger repræsentanter i overensstemmelse med artikel 31, sikrer, at der føres tilsyn med sådanne udpegede repræsentanter enten direkte eller som en del af tilsynet med den kreditformidler, på hvis vegne repræsentanten handler.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor en kreditformidler har en filial, er ansvarlige for at sikre, at de tjenester, der ydes af kreditformidler på det pågældende område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39 samt i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en kreditformidler, som har en filial på dets område, overtræder de foranstaltninger, der er vedtaget i den pågældende medlemsstat i medfør af artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39, kræver disse myndigheder, at den pågældende kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør.

Hvis den pågældende kreditformidler ikke tager de nødvendige skridt, iværksætter de kompetente myndigheder i værtslandet alle nødvendige tiltag med henblik på at sikre, at kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør. Arten af disse tiltag meddeles de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Hvis kreditformidler til trods for de tiltag, der er iværksat af værtslandet, fortsat overtræder de i første afsnit omhandlede foranstaltninger, som finder anvendelse i værtslandet, kan værtslandet, efter at have

givet de kompetente myndigheder i hjemlandet underretning herom, iværksætte de tiltag, der er nødvendige for at forebygge eller sanktionere nye ulovligheder og om nødvendigt forhindre, at kreditformidler udfører nye forretninger på dets område. Kommissionen skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.

Hvis den kompetente myndighed i hjemlandet er uenig i de tiltag, der iværksættes af værtslandet, kan den indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

3. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor filialen er beliggende, har ret til at gennemgå de ordninger, filialen har etableret, og til at kræve de ændringer, der er strengt nødvendige for at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 2 og for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i hjemlandet at håndhæve forpligtelserne i henhold til artikel 7, stk. 2, 3 og 4, samt de foranstaltninger, der er vedtaget i medfør heraf for så vidt angår de tjenester, som filialen yder.

4. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har klare og påviselige grunde til at tro, at en kreditformidler, der handler på dets område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, eller at en kreditformidler, der har en filial på dets område, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, ud over dem, der er anført i stk. 2, forelægger den disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet, som iværksætter de nødvendige tiltag.

I de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet ikke iværksætter nogen tiltag inden en måned efter at have fået forelagt disse grunde, eller hvor en kreditformidler på trods af de tiltag, som den kompetente myndighed i hjemlandet har iværksat, fortsætter med at handle på en måde, der klart er til skade for forbrugerinteresserne i værtslandet, eller som hindrer markederne i at fungere korrekt, gælder følgende:

- a) Den kompetente myndighed i værtslandet iværksætter, efter at have underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet herom, alle nødvendige tiltag for at beskytte forbrugerne og sikre, at markederne fungerer korrekt, herunder ved at forhindre, at den overtrædende kreditformidler udfører nye forretninger på dens område. Kommissionen og EBA skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.
- b) Den kompetente myndighed i værtslandet kan indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

5. Medlemsstaterne fastsætter, at når en kreditformidler, der er meddelt adgang i en anden medlemsstat, har oprettet en filial på dens område, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet under udøvelsen af deres hverv og efter at have underrettet de kompetente myndigheder i værtslandet herom udføre inspektion på stedet hos den pågældende filial.

6. Den fordeling af opgaver mellem medlemsstaterne, som er fastlagt i denne artikel, berører i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten ikke medlemsstaternes kompetence på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv.

KAPITEL 12

GODKENDELSE AF OG TILSYN MED IKKEKREDITINSTITUTTER

Artikel 35

Godkendelse af og tilsyn med ikkekreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at ikkekreditinstitutter gennemgår en passende godkendelsesproces, herunder optagelse af ikkekreditinstituttet i et register samt en kompetent myndigheds tilsynsordninger.

KAPITEL 13

SAMARBEJDE MELLEM KOMPETENTE MYNDIGHEDER I FORSKELLIGE MEDLEMSSTATER

Artikel 36

Pligt til at samarbejde

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger medlemsstaterne én kompetent myndighed som kontaktpunkt i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter i overensstemmelse med stk. 1 i dette direktiv, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 5, kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må ikke videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og de må alene anvendes til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde det straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun nægte at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare
- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af nægtelse skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 37

Bilæggelse af tvister mellem kompetente myndigheder

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

KAPITEL 14

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Artikel 39

Tvistbilæggelsesordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes egnede og effektive procedurer for udenretslig klage- og tvistbilæggelse vedrørende forbrugertvister med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter i forbindelse med kreditaftaler, og anvender i påkommende tilfælde de eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på kreditgivere og kreditformidlere og omfatter de udpegede repræsentanters aktiviteter.
2. Medlemsstaterne kræver, at organer, der er ansvarlige for udenretslig klage- og tvistbilæggelse, samarbejder for at løse grænseoverskridende tvister vedrørende kreditaftaler.

Artikel 40

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubestemt periode fra den 20. marts 2014.

3. Den i artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan når som helst tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en periode på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har meddelt Kommissionen, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 41

Direktivets ufragvelige karakter

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) forbrugerne ikke kan give afkald på de rettigheder, der tilkommer dem i medfør af national ret, der gennemfører dette direktiv eller svarer til dette direktivs bestemmelser
- b) de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgå på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på, navnlig ved at lade de kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål kunne gøre det muligt at undgå anvendelsen af disse foranstaltninger.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 21. marts 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 21. marts 2016.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43

Overgangsbestemmelser

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på de kreditaftaler, der eksisterer inden den 21. marts 2016.

2. Kreditformidlere, som allerede udøvede de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), inden den 21. marts 2016, og som endnu ikke er meddelt adgang i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning i det hjemland, der gennemfører dette direktiv, kan fortsætte

disse aktiviteter i overensstemmelse med den nationale lovgivning indtil den 21. marts 2017. En kreditformidler, der udnytter denne undtagelse, kan kun udføre aktiviteterne i sit eget hjemland, medmindre de nødvendige lovmæssige krav i værtslandene også opfyldes.

3. Kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der udøvede aktiviteter, der er reguleret af dette direktiv inden den 20. marts 2014, skal overholde den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 9 senest den 21. marts 2017.

Artikel 44

Revisionsklausul

Kommissionen foretager en gennemgang af dette direktiv senest den 21. marts 2019. Ved gennemgangen tages effektiviteten og hensigtsmæssigheden af bestemmelserne for forbrugeren og det indre marked op til overvejelse.

Gennemgangen omfatter følgende:

- a) en vurdering af brugen og forbrugers forståelse af og tilfredshed med ESIS-formularen
- b) en analyse af andre oplysninger forud for aftaleindgåelse
- c) en analyse af tværnationale forretninger udført af kreditformidlere og kreditgivere
- d) en analyse af udviklingen på markedet for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse
- e) en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom
- f) en undersøgelse af behovet for at indføre supplerende rettigheder og forpligtelser i fasen efter kreditaftalernes indgåelse
- g) en vurdering af, hvorvidt direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt under hensyn til dets indvirkning på andre, substituerbare kreditformer
- h) en vurdering af, hvorvidt yderligere foranstaltninger er nødvendige for at sikre sporbarheden af kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom til beboelse
- i) en vurdering af, hvorvidt der er data til rådighed om prisudviklingen for fast ejendom til beboelse, og i hvilket omfang disse data er sammenlignelige
- j) en vurdering af, hvorvidt det fortsat er hensigtsmæssigt at anvende direktiv 2008/48/EF på kreditter uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger det maksimale beløb, der er angivet i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra c)
- k) en vurdering af, hvorvidt ordningerne for offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 38, stk. 2, sikrer tilstrækkelig gennemsigtighed
- l) en vurdering af, hvorvidt de advarsler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 6, og artikel 13, stk. 2, er proportionale, og af mulighederne for yderligere harmonisering af risikoadvarsler.

Artikel 45

Yderligere initiativer vedrørende ansvarlig långivning og låntagning

Senest den 21. marts 2019 forelægger Kommissionen en omfattende rapport indeholdende en evaluering af de overordnede udfordringer i forbindelse med privat overdrevet gældsætning med direkte forbindelse til kreditaktivitet. Den undersøger også behovet for tilsyn med kreditregistre og muligheden for at udvikle mere fleksible og pålidelige markeder. Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

Artikel 46

Ændring af direktiv 2008/48/EF

I artikel 2 i direktiv 2008/48/EF indsættes følgende stykke:

»2a. Uanset stk. 2, litra c), finder dette direktiv også anvendelse på kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR.«

Artikel 47

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I direktiv 2013/36/EU indsættes følgende artikel:

»Artikel 54a

Artikel 53 og 54 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF.«

Artikel 48

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. På Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ forlænges denne periode med en indledende periode på en måned og kan forlænges med en yderligere periode på en måned.«

2) Artikel 17, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Den kompetente myndighed giver hurtigst muligt myndigheden alle de oplysninger, myndigheden anser for nødvendige med henblik på undersøgelsen, herunder om hvordan de i artikel 1, stk. 2, omhandlede retsakter anvendes i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette berører de i artikel 35 fastsatte beføjelser.«

Artikel 49

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 50

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 4. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

E. VENIZELOS

Formand

BILAG I

BEREGNING AF DE ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

I. Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side.

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-s_l}$$

hvor:

- X er ÅOP
- m er nummeret for sidste udnyttelse af kreditmuligheden
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$
- C_k er størrelsen af den udnyttede kreditmulighed k
- t_k er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

Yderligere bemærkninger:

- a) De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- b) Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- c) Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have 30,41666 dage (= 365/12), uanset om der er tale om et skudår.

Hvis tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke kan udtrykkes som et helt antal uger, måneder eller år, udtrykkes tidsintervallet som et helt antal af en af de pågældende perioder kombineret med et antal dage. Hvis der anvendes dage:

- i) medregnes hver dag, herunder weekender og ferier

ii) medregnes lige lange perioder og derefter dage tilbage til datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden

iii) findes længden af perioden i dage ved at se bort fra den første dag og medtage den sidste dag og udtrykkes i år ved at dividere denne periode med antallet af dage (365 eller 366 dage) i hele året ved at regne tilbage fra den sidste dag til den samme dag det foregående år.

- d) Beregningens resultat angives med mindst én decimal nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den foregående decimal med én.
- e) Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioderne 1 til n, udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k},$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

II. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- a) Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- b) Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
- c) Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til kreditbeløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i kreditaftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.
- d) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige debitorrenter og omkostninger, anses den højeste debitorrente og de højeste omkostninger for at være debitorrenten og omkostningerne i hele kreditaftalens løbetid.
- e) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator eller intern referencesats, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator eller interne referencesats på det pågældende tidspunkt, uden dog at være mindre end den faste debitorrente.
- f) Hvis der endnu ikke er aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 170 000 EUR. I tilfælde af andre kreditaftaler end eventual- eller garantiforpligtelser, hvor formålet ikke er at erhverve eller bevare en rettighed til fast ejendom eller grund, kassekreditter, købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, anses loftet for at være på 1 500 EUR.

g) I tilfælde af andre kreditaftaler end kassekreditter, foreløbige lån, værdibaserede kreditaftaler, eventual- eller garantiforpligtelser og tidsubegrænsede kreditaftaler som omhandlet i antagelserne i litra i), j), k), l) og m):

i) antages det, hvis datoen eller beløbet for en tilbagebetaling af kapital, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at tilbagebetalingen finder sted på den tidligste dato, der er angivet i kreditaftalen, og vedrører det laveste beløb, som den giver mulighed for

ii) antages det, hvis tidsintervallet mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og datoen for den første betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at dette er det korteste tidsinterval.

h) Hvis datoen eller beløbet for en betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås på grundlag af kreditaftalen eller antagelserne i litra g), i), j), k), l) og m), antages det, at betalingen finder sted i overensstemmelse med de datoer og betingelser, der kræves af kreditgiver, og hvis disse er ukendte:

i) betales der renter sammen med tilbagebetalingerne af kapitalen

ii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som et enkelt beløb på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen

iii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som flere betalinger med regelmæssige mellemrum, begyndende med datoen for den første tilbagebetaling af kapital, og hvis beløbet for sådanne betalinger ikke er kendt, antages de at være lige store beløb

iv) indfrier den endelige betaling tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger.

i) I tilfælde af en kassekredit anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.

j) I tilfælde af et foreløbigt lån anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er 12 måneder.

k) I tilfælde af en anden tidsubegrænset kreditaftale end en kassekredit og et foreløbigt lån antages det, at:

i) kreditten i forbindelse med kreditaftaler, hvis formål er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, ydes for en periode på 20 år regnet fra datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden, og at den endelige betaling foretaget af forbrugeren indfrier tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger; i tilfælde af kreditaftaler, hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, eller hvor kreditmuligheden udnyttes ved hjælp af købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, er denne periode et år

ii) kapitalen tilbagebetales af forbrugeren i lige store månedlige betalinger, første gang en måned efter datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden. I tilfælde, hvor kapitalen imidlertid skal tilbagebetales i sin helhed i form af en enkelt betaling i hver betalingsperiode, antages forbrugeren efterfølgende udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af hele kapitalen at foregå i en periode på et år. Renter og andre omkostninger pålægges i overensstemmelse

med disse udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af kapitalen og som fastsat i kreditaftalen.

I dette litra forstås ved en tidsubegrænset kreditaftale en kreditaftale uden fast løbetid, som omfatter kreditter, som skal tilbagebetales i deres helhed inden for eller efter en periode, men som efter tilbagebetaling står til rådighed til fornyet udnyttelse.

l) I tilfælde af eventual- eller garantiforpligtelser anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed som et enkelt beløb på det tidspunkt, der ligger først, af:

a) datoen for den seneste udnyttelse af kreditmuligheden, som er tilladt i henhold til den kreditaftale, der er den potentielle kilde til eventual- eller garantiforpligtelsen eller

b) udløbet af den første periode forud for forlængelsen af aftalen i tilfælde af en aftale, der forlænges.

m) I tilfælde af værdibaserede kreditaftaler:

i) anses forbrugernes betalinger for at finde sted på den eller de seneste datoer, som er tilladt i henhold til kreditaftalen

ii) anses de procentvise stigninger i værdien af den faste ejendom, som sikrer den værdibaserede kreditaftale, og raten for inflationsindekset, som er omhandlet i aftalen, for at være en procentsats svarende til den højeste af centralbankens nuværende mål for inflationsraten eller inflationsniveauet i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen, eller 0 %, hvis disse procentsatser er negative.

BILAG II

EUROPÆISK STANDARDISERET INFORMATIONSARK (ESIS)

DEL A

Teksten i denne model gengives som sådan i ESIS-formularen. Teksten i skarp parentes erstattes af de relevante oplysninger. Del B indeholder en vejledning for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i, hvordan man udfylder ESIS-formularen.

Når betegnelsen »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver give de ønskede oplysninger, hvis de er relevante for kreditaftalen. Hvis oplysningerne ikke er relevante, sletter kreditgiver de pågældende oplysninger eller hele afsnittet (f.eks. i de tilfælde, hvor afsnittet ikke er relevant). Hvis hele afsnittet slettes, tilpasses nummereringen af ESIS-afsnittene tilsvarende.

Nedennævnte oplysninger gives i ét dokument. Den anvendte skrifttype skal være klart læsbar. Der anvendes fede typer, skygger eller større skrifttype, hvis nogle oplysninger skal fremhæves. Alle relevante risikoadvarsler skal fremhæves.

ESIS-model

(Indledende tekst)

Dette dokument blev udarbejdet for [navn på forbrugeren] den [dags dato].

Dette dokument blev udarbejdet ud fra de oplysninger, som De hidtil har givet, og ud fra de i øjeblikket gældende betingelser på finansmarkedet.

Nedennævnte oplysninger er gyldige indtil den [gyldighedsdato] (hvis relevant) med undtagelse af renten og andre omkostninger. Efter denne dato kan de ændre sig afhængigt af markedsbetingelserne.

(Hvis relevant) Dette dokumentet forpligter ikke [kreditgivers navn] til at yde Dem lån.

1. Långiver

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit)[E-mail-adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.]

2. (Hvis relevant) Kreditformidler:

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit) [e-mail adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.)]

[Vederlag]

3. Hovedtrækkene ved lånet

Lånebeløb og -valuta: [værdi][valuta]

(Hvis relevant) Dette lån er ikke i [låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) Værdien af Deres lån i [låntagers nationale valuta] kan ændre sig.

(Hvis relevant) Såfremt værdien af [låntagers nationale valuta] f.eks. falder med 20 % i forhold til [lånets valuta], vil værdien af Deres lån blive forøget til [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. Der kan imidlertid blive tale om mere, hvis værdien af [låntagers nationale valuta] falder med mere end 20 %.

(Hvis relevant) Den maksimale værdi af Deres lån er [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De modtager en advarsel, hvis kreditbeløbet når op på [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De får mulighed for at [indsæt ret til at genforhandle lånet i udenlandsk valuta eller ret til at konvertere lånet til [relevant valuta] og betingelser]

Lånets løbetid: [løbetid]

[Låntype]

[Gældende rentetype]

Samlet beløb, der skal tilbagebetales:

Det betyder, at De skal tilbagebetale [beløb] for hver lånt [valutaenhed].

(Hvis relevant) Denne del af dette er et afdragsfrit lån. De vil stadig skyldte [indsæt det afdragsfrie lånebeløb] ved lånets udløb.

(Hvis relevant) Anslået værdi af ejendommen med henblik på udarbejdelsen af dette informationsblad: [indsæt beløb]

(Hvis relevant) Maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi [indsæt belåningsprocent] eller minimumsværdi af ejendommen påkrævet til låntagning af det illustrerede beløb [indsæt beløb]

(Hvis relevant) [Sikkerhedsstillelse]

4. Rentesats og andre omkostninger

De årlige omkostninger i procent (ÅOP) er de samlede omkostninger ved lånet udtrykt som en årlig procentsats. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.

Den gældende ÅOP for Deres lån er på [ÅOP].

Den omfatter:

Rentesats [i procent eller, hvis relevant, angivelse af en referencesats og kreditgiverens rentespænd i procent]

[Andre elementer af ÅOP]

Engangsomkostninger

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet. [Indsæt gebyrets størrelse, hvis det er kendt, eller grundlaget for beregningen.]

Periodiske omkostninger

(Hvis relevant) ÅOP beregnes på grundlag af antagelser vedrørende rentesatsen.

(Hvis relevant) Eftersom [en del af] Deres lån er med variabel rente, kan den reelle ÅOP være forskellig fra denne ÅOP, hvis rentesatsen på Deres lån ændrer sig. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan ÅOP stige til [indsæt ÅOP for at illustrere dette tilfælde].

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at denne ÅOP er beregnet ud fra den forudsætning, at rentesatsen i hele aftalens løbetid forbliver på det niveau, der blev fastsat for den første periode.

(Hvis relevant) Følgende omkostninger kendes ikke af långiver og medregnes derfor ikke i ÅOP: [Omkostninger]

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet.

Vær venligst opmærksom på alle andre afgifter og omkostninger i forbindelse med lånet.

5. Betalingernes hyppighed og antal

Betalingernes hyppighed [hyppighed]

Antal betalinger: [antal]

6. Ydelsens størrelse

[Beløb] [valuta]

Deres indtægt kan ændre sig. Overvej venligst, om De stadig har råd til at betale Deres [hyppighed] afdrag, hvis Deres indtægt falder.

(Hvis relevant) Da [dette/en del af dette] er et afdragsfrit lån, skal De træffe særskilte foranstaltninger til tilbagebetaling af [indsæt det afdragsfrie lånebeløb], som De skylder ved lånets udløb. Husk at tilføje eventuelle yderligere afdrag, der skal betales ud over den ydelse, der er vist her.

(Hvis relevant) Rentesatsen på [en del af] dette lån kan ændre sig. Dette betyder, at afdragenes størrelse kan øges eller mindskes. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan Deres afdrag stige til [indsæt den ydelse, der svarer til dette tilfælde]

(Hvis relevant) Værdien af det beløb, De skal betale i [låntagers nationale valuta] hver [hyppigheden af ydelsen], kan ændre sig. (Hvis relevant) Deres betalinger kan forøges til [indsæt det maksimale beløb i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode] (Hvis relevant) Hvis f.eks. værdien af [låntagers nationale valuta] falder med 20 % i forhold til [lånevalutaen], vil De skulle betale yderligere [indsæt beløbet i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode]. Deres betalinger vil kunne stige med mere end dette.

(Hvis relevant) Den valutakurs, der anvendes til at konvertere Deres tilbagebetaling i [lånevaluta] til [låntagers nationale valuta], er den kurs, som offentliggøres af [navnet på det institut, der offentliggør valutakursen] den [dato], eller som beregnes den [dato] under anvendelse af [indsæt navn på referencetal eller beregningsmetode].

(Hvis relevant) [Detaljer om bundne opsparingsprodukter, lån til udskudt rente]

7. (Hvis relevant) Illustrativ amortiseringstabel

Denne tabel viser det beløb, der skal betales hver [hyppighed].

Ydelserne (kolonne [relevant nr.]) er summen af den rente, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), hvis relevant, den kapital, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), og i givet fald andre omkostninger (kolonne

[relevant nr.]). (Hvis relevant) Omkostningerne i den anden kolonne med omkostninger vedrører [liste over omkostninger]. Restgæld (kolonne [relevant nr.]) er det resterende lånebeløb efter hver ydelse.

[Tabel]

8. Yderligere forpligtelser

Låntager skal opfylde følgende forpligtelser for at kunne drage fordel af de lånebetingelser, der er anført i dette dokument.

[Forpligtelser]

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at lånebetingelserne som beskrevet i dette dokument (inklusive rentesatsen) kan ændre sig, hvis disse forpligtelser ikke er opfyldt.

(Hvis relevant) Vær venligst opmærksom på de eventuelle konsekvenser ved på et sent tidspunkt at opsigge accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med lånet:

[Konsekvenser]

9. Førtidig indfrielse

De har mulighed for at indfri lånet helt eller delvis før tiden.

(Hvis relevant) [Betingelser]

(Hvis relevant) Gebyr ved førtidig indfrielse: [indsæt beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetode]

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at indfri dette lån før tiden, bedes De kontakte os for at få oplysning om det nøjagtige kompensationsgebyr for førtidig indfrielse.

10. Fleksible funktioner

(Hvis relevant) [Oplysninger om overførsel/subrogation] De har mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom]. [Indsæt betingelser]

(Hvis relevant) De har ikke mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom].

(Hvis relevant) Yderligere funktioner: [indsæt forklaring på de yderligere funktioner opstillet i del B og, valgfrit, eventuelle andre funktioner, som långiveren tilbyder som del af kreditaftalen, og som ikke er omhandlet i de foregående afsnit].

11. Låntagers øvrige rettigheder

(Hvis relevant) De har [betænkningstidens varighed] efter [tidspunktet for betænkningsperiodens begyndelse] til at overveje, før De forpligter Dem til at optage dette lån. (Hvis relevant) Når De har modtaget kreditaftalen fra långiver, kan De ikke acceptere den inden udløbet af [betænkningstidens varighed].

(Hvis relevant) I en periode på [fortrydelsesrettens varighed] efter [det tidspunkt, hvorfra fortrydelsesfristen løber] kan låntager benytte sig af sin ret til at annullere aftalen. [Betingelser] [Indsæt procedure]

(Hvis relevant) De kan miste Deres ret til at annullere aftalen, hvis De i den pågældende periode køber eller sælger en ejendom, der er knyttet til denne kreditaftale.

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at udøve Deres fortrydelsesret [i forbindelse med kreditaftalen], bedes De venligst kontrollere, om De fortsat vil være bundet af Deres øvrige forpligtelser vedrørende lånet [herunder de accessoriske tjenester i forbindelse med lånet] [som omhandlet i afsnit 8].

12. Klager

Hvis De ønsker at klage bedes De kontakte [indsæt internt kontaktpunkt og sted for information om proceduren].

(Hvis relevant) Maksimalt tidsrum til at behandle klagen [periode]

(Hvis relevant) [Hvis De ikke er tilfreds med vores interne afgørelse på Deres klagesag,] kan De også kontakte: [indsæt navn på eksternt organ til udenretslig klage- og tvistbilæggelse] (Hvis relevant), eller De kan kontakte Fin-Net for nærmere oplysninger om det tilsvarende organ i Deres eget land.

13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

[Kategori af manglende overholdelse]

[Økonomiske og/eller retlige konsekvenser]

Hvis De får problemer med at betale de [hyppighed] ydelser, opfordrer vi Dem til at kontakte os så hurtigt som muligt med henblik på at finde mulige løsninger.

(Hvis relevant) I sidste instans kan De miste Deres hjem, hvis De ikke kan overholde betalingerne.

(Hvis relevant) 14. Yderligere oplysninger

(Hvis relevant) [Angivelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen].

(Hvis långiver har til hensigt at anvende et andet sprog end ESIS) Oplysninger og aftalevilkår gives på [sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [sprog] i kreditaftalens løbetid.

[Indsæt erklæring om retten til afhængigt af situationen at modtage eller få tilbudt et udkast til kreditaftale]

15. Tilsynsførende

Tilsynet med långiver foretages af [tilsynsmyndighedens(-myndighedernes) navn(e) og websted(er)].

(Hvis relevant) Tilsynet med denne kreditformidler foretages af [tilsynsmyndighedens navn og websted].

DEL B

Vejledning i udfyldelse af ESIS

Når ESIS udfyldes, skal som minimum følgende vejledning følges. Medlemsstaterne kan dog uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS.

Afsnittet »Indledende tekst«

- 1) Gyldighedsdatoen skal fremhæves tydeligt. I dette afsnit forstås ved »gyldighedsdato« det tidsrum, oplysningerne, f.eks. om debitorrenten, i ESIS forbliver uændret og finder anvendelse, hvis kreditgiver beslutter at yde lånet inden for denne periode. Hvis fastsættelsen af den gældende debitorrente og andre omkostninger afhænger af resultatet af salget af underliggende obligationer, kan den endelige debitorrente og andre omkostninger være forskellige fra de angivne. Under disse

omstændigheder bør det angives, at gyldighedsdatoen ikke finder anvendelse for debitorrenten og andre omkostninger, ved tilføjelse af ordene: »med undtagelse af renten og andre omkostninger«.

Afsnit 1. Långiver

- 1) Kreditgivers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF skal der i givet fald angives navn og fysisk adresse på kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale. Det er frivilligt at angive telefonnummer, e-mail-adresse og websted for så vidt angår kreditgivers repræsentant.
- 4) Når afsnit 2 ikke finder anvendelse, meddeler kreditgiver forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.

(Hvis relevant) Afsnit 2. Kreditformidler

Når det er en kreditformidler, der giver forbrugeren produktoplysningerne, skal der gives følgende oplysninger:

- 1) Kreditformidlers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) Kreditformidler meddeler forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.
- 4) Der gøres rede for, hvordan kreditformidler aflønnes. Når denne modtager provision fra en kreditgiver, oplyses beløbet og kreditgivers navn, hvis der er tale om en anden end i afsnit 1.

Afsnit 3. Hovedtrækkene ved lånet

- 1) I dette afsnit forklares tydeligt kredittens hovedtræk, herunder værdi og valuta og de potentielle risici, der er forbundet med debitorrenten, bl.a. dem, der er nævnt i punkt 8, samt amortiseringsstrukturen.
- 2) Når lånevalutaen er en anden end forbrugeren's nationale valuta, oplyser kreditgiver, at forbrugeren vil modtage en advarsel med jævne mellemrum, som et minimum når vekselkursen svinger med mere end 20 %, i givet fald om retten til at konvertere kreditaftalens valuta eller muligheden for at genforhandle betingelserne samt om andre ordninger, der er tilgængelige for forbrugeren til begrænsning af valutakursrisikoen. Hvis kreditaftalen indeholder en bestemmelse om begrænsning af valutakursrisici, skal kreditgiver oplyse det maksimumsbeløb, som forbrugeren kan skulle tilbagebetale. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om begrænsning af forbrugeren's eksponering for valutakursrisici til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal kreditgiver fremlægge en illustration af virkningen på lånets værdi af et fald på 20 % i værdien af forbrugeren's nationale valuta i forhold til kreditvalutaen.
- 3) Lånets varighed udtrykkes i år eller måneder, alt efter hvad der er mest relevant. Hvis lånets varighed ikke ligger fast i lånets løbetid, redegør kreditgiver for, hvornår og på hvilke betingelser dette kan være tilfældet. Hvis lånet er tidsbegrænset, f.eks. i forbindelse med et sikret kreditkort, skal kreditgiver tydeligt angive dette.
- 4) Kredittypen bør fremgå tydeligt (f.eks. lån med pant i fast ejendom, boliglån, sikret kreditkort osv.). Beskrivelsen af låntype skal indeholde klare angivelser af, hvordan kapital og rente tilbagebetales i lånets løbetid (dvs. amortiseringsstrukturen), og hvorvidt kreditaftalen omhandler tilbagebetaling af kapital eller er afdragsfri, eller en kombination af de to.

- 5) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfri, skal der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit indsættes en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
- 6) I dette afsnit forklares det, om debitorrenten er fast eller variabel, og i givet fald angives de perioder, hvor renten er fast; hyppigheden af de efterfølgende ændringer og eksistensen af begrænsninger på debitorrentens udsving, såsom renteloft og fastsættelse af minimumsrentesats.

Den formel, der anvendes til at ændre debitorrenten og dens forskellige elementer (f.eks. referencesats og rentespænd), forklares. Kreditgiver anfører, f.eks. med angivelse af websted, hvor yderligere oplysninger om de indeks eller satser, som anvendes i formlen, kan findes, f.eks. Euribor eller centralbankens referencesats.

- 7) Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, bør der gives oplysninger om alle de relevante renter.
- 8) Det »samlede beløb, der skal tilbagebetales«, svarer til det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren. Det angives som summen af kreditbeløbet og de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med lånet. Hvis der ikke er en fast debitorrente i aftalens løbetid, skal det fremhæves, at dette beløb er illustrativt og især kan variere i forbindelse med variationer i debitorrenten.
- 9) Hvis der stilles sikkerhed for lånet i form af pant i den faste ejendom eller en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed herpå. Kreditgiver angiver i givet fald den anslåede værdi af den faste ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der er anvendt til udarbejdelsen af dette informationsblad.
- 10) Kreditgiver oplyser i givet fald enten
 - a) »det maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi« med angivelse af belåningsprocenten. Belåningsprocenten ledsages af et eksempel i absolutte tal på det maksimale beløb, der kan lånes til en given ejendomsværdi eller

b) »den minimumsværdi af ejendommen, som kreditgiver kræver for at udlåne det illustrerede beløb«.

- 11) Når kreditter består af flere dele (f.eks. delvis fast rente, delvis variabel rente), skal dette afspejles i angivelsen af kredittypen, og oplysningerne skal gives for hver del af kreditten.

Afsnit 4. Rentesats og andre omkostninger

- 1) Henvisningen til »rente« svarer til debitorrenten eller -renterne.
- 2) Debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes.

Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte: a) de antagelser, der er anvendt til beregning af de årlige omkostninger i procent, b) i givet fald de gældende renteloft og minimumsrentesatser og c) en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. For at tiltrække forbrugeren opmærksomhed skal advarslen være skrevet med en større skrifttype og stå på en fremtrædende plads i ESIS' hovedtekst. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent. Når der er et loft over debitorrenten, skal eksemplet bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkommande lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode,

for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Disse krav gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. For kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger, skal oplysningerne omfatte en advarsel om, at de årlige omkostninger i procent er beregnet på grundlag af debitorrenten for den indledende periode. Advarslen ledsages af en yderligere illustration af de årlige omkostninger i procent, der er beregnet i henhold til artikel 17, stk. 4. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

- 3) I afsnittet om »andre elementer af de årlige omkostninger i procent« anføres alle de andre omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, herunder engangsomkostninger såsom administrationsgebyrer og periodiske omkostninger såsom årlige administrationsgebyrer. Kreditgiver anfører hver enkelt omkostning pr. kategori (engangsomkostninger, periodiske omkostninger, der indgår i ydelserne, og periodiske omkostninger, der ikke indgår i ydelserne) med angivelse af beløb, modtager af betaling og tidspunkt for betaling. Dette behøver ikke omfatte omkostninger i forbindelse med brud på kontraktlige forpligtelser. Hvis beløbet ikke kendes, tilvejebringer kreditgiver om muligt en omtrentlig angivelse af beløbet eller, hvis dette ikke er muligt, en angivelse af, hvordan beløbet beregnes, og anfører, at beløbet kun er vejledende. Hvis visse omkostninger ikke indgår i de årlige omkostninger i procent, fordi de ikke kendes af kreditgiver, bør dette fremhæves.

Hvis forbrugeren har underrettet kreditgiver om et eller flere elementer i den kredit, han foretrækker, såsom kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, anvender kreditgiver så vidt muligt disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiver anvender antagelserne i bilag I, del II, skal det i kreditaftalen anføres, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent. Hvis betingelserne for udnyttelse af kreditmuligheden anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiver fremhæve omkostningerne i forbindelse med andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden, som ikke nødvendigvis er dem, der anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent.

- 4) Når der skal betales et gebyr for registrering af pantet eller en tilsvarende sikkerhedsstillelse, anføres det i dette afsnit med angivelse af beløbet, hvis det er kendt, eller, hvis dette ikke er muligt, grundlaget for beregning af beløbet. Når gebyrerne er kendt og indregnet i de årlige omkostninger i procent, skal gebyrets eksistens og beløbet anføres under »Engangsudgifter«. Når kreditgiver ikke kender gebyrerne, og de derfor ikke er indregnet i de årlige udgifter i procent, skal eksistensen af gebyret klart nævnes på listen over omkostninger, som kreditgiver ikke kender. I begge tilfælde skal den standardiserede formulering i del A anvendes under en passende benævnelse.

Afsnit 5. Betalingernes hyppighed og antal

- 1) Hvis der skal foretages regelmæssige betalinger, angives betalingernes hyppighed (f.eks. månedligt). Hvis betalingerne skal foretages uregelmæssigt, forklares dette udtrykkeligt for forbrugeren.
- 2) Det anførte antal betalinger skal omfatte hele lånets løbetid.

Afsnit 6. Ydelsernes størrelse

- 1) Kredittens og ydelsernes valuta skal fremgå tydeligt.

- 2) Hvis ydelserne kan variere i lånets løbetid, præciserer kreditgiver den periode, i hvilken den oprindelige ydelse forbliver uændret, og hvornår og hvor hyppigt den derefter ændrer sig.
- 3) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfrit, indsættes der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.

Hvis der er et krav om, at forbrugeren skal optage en bunden opsparing som en betingelse for, at der ydes en afdragsfri kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, skal angives beløbene og hyppigheden af indbetalinger for dette produkt.

- 4) Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne også omfatte en erklæring herom i formuleringen i del A og en illustration af en maksimumsydelse. Når der er et loft, skal illustrationen vise ydelserne, hvis debitorrenten stiger til loftet. Når der ikke er et loft, skal det værste tænkelige scenarie illustrere ydelserne med den højeste debitorrente i de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencerente, der er anvendt til beregningen af debitorrenten, hvis det er relevant, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Kravet om, at der skal gives et illustrativt eksempel, gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten og i alt.
- 5) (Hvis relevant) Hvis lånevalutaen er forskellig fra forbrugers nationale valuta, eller hvis lånet er indekseret i en valuta, som er forskellig fra forbrugers nationale valuta, angiver kreditgiver et taleksempel, hvoraf det klart fremgår, hvordan ændringer i den relevante valutakurs kan påvirke ydelserne; formuleringen i del A anvendes. Dette eksempel baseres på en 20 % reduktion af værdien af forbrugers nationale valuta og en erklæring på en fremtrædende plads om, at ydelserne vil kunne stige med mere end beløbet i dette eksempel. Når der er et loft, som begrænser den stigning til mindre end 20 %, angives maksimumsværdien af betalingerne i forbrugers valuta i stedet, og erklæringen om mulige yderligere stigninger udelades.
- 6) Når kreditten helt eller delvis er en kredit med variabel rente, og punkt 3 finder anvendelse, skal illustrationen i punkt 5 gives på grundlag af den ydelse, der er omhandlet i punkt 1.
- 7) Hvis den valuta, der anvendes til betaling af ydelserne, er forskellig fra lånevalutaen, eller hvis hver ydelses størrelse udtrykt i forbrugers nationale valuta afhænger af det tilsvarende beløb i en anden valuta, angives i dette afsnit datoen for beregningen af den gældende kurs og enten kursen eller grundlaget for beregningen heraf og justeringshyppigheden. Disse oplysninger skal i givet fald indeholde navnet på det institut, der offentliggør valutakursen.
- 8) Når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, skal der gøres rede for, hvordan og hvornår de udskudte renter lægges til kreditten som et pengebeløb, og hvad virkningen heraf er for forbrugeren i forhold til den resterende gæld.

Afsnit 7. Illustrativ amortiseringstabel

- 1) Dette afsnit medtages, når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, eller hvor der er en fast debitorrente i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at den illustrative amortiseringstabel er obligatorisk i andre tilfælde.

Når forbrugeren har ret til at modtage en revideret amortiseringstabel, angives dette sammen med betingelserne for denne ret.

- 2) Medlemsstaterne kan kræve, at kreditgiver, hvis debitorrenten kan variere i kredittens løbetid, anfører den periode, i løbet af hvilken den oprindelige debitorrente forbliver uændret.
- 3) Den tabel, der skal medtages i dette afsnit, skal indeholde følgende kolonner: »tidsplan for tilbagebetaling« (f.eks. måned 1, måned 2, måned 3), »ydelse«, »rente, der betales pr. ydelse«, »andre omkostninger, der indgår i ydelsen« (hvis relevant), »kapital, der tilbagebetales pr. ydelse« og »restgæld efter hver ydelse«.
- 4) I det første tilbagebetalingsår anføres der oplysninger for hver ydelse, og der anføres en subtotal for hver kolonne ved udgangen af det første år. For de følgende år kan oplysningerne gives på årsbasis. I slutningen af tabellen anføres der en række med en samlet total, der indeholder de samlede beløb for hver kolonne. Den samlede kreditomkostning, som forbrugeren skal betale, (dvs. det samlede beløb fra kolonnen »ydelse«) fremhæves tydeligt og angives som sådan.
- 5) Hvis debitorrenten ikke er fast, og ydelsen efter hver ændring er ukendt, kan kreditgiver i amortiseringstabellen angive den samme ydelse i hele lånets løbetid. I et sådant tilfælde skal kreditgiver henlede forbrugeren opmærksomhed på dette forhold ved visuelt at gøre forskel på de kendte beløb og de hypotetiske beløb (f.eks. ved at anvende en anden skrifttype, rammer eller skygge). Derudover skal en tydelig og læsbar tekst forklare, for hvilke perioder beløbene i tabellen kan variere og hvorfor.

Afsnit 8. Yderligere forpligtelser

- 1) Kreditgiver skal i dette afsnit henvise til forpligtelser såsom forpligtelsen til at forsikre den faste ejendom, tegne livsforsikring, indbetale løn til en konto hos kreditgiver eller købe enhver anden vare eller tjenesteydelse. Kreditgiver skal for den enkelte forpligtelse præcisere, over for hvem og hvornår forpligtelsen skal opfyldes.
- 2) Kreditgiver angiver forpligtelsens varighed, f.eks. indtil kreditaftalen udløber. Kreditgiver skal opføre hver enkelt omkostning, som forbrugeren skal betale, og som ikke er indregnet i de årlige omkostninger i procent.
- 3) Kreditgiver angiver, om det er obligatorisk for forbrugeren at have accessoriske tjenesteydelser for at opnå lånet på de opstillede betingelser, og i givet fald om forbrugeren er forpligtet til at købe disse fra kreditgivers foretrukne udbydere, eller om de kan købes af en udbyder efter forbrugeren eget valg. Hvis en sådan mulighed er betinget af, at de accessoriske tjenesteydelser opfylder visse minimumskrav, bør sådanne krav beskrives i dette afsnit.

Når kreditaftalen indgår i en pakke med andre produkter, angiver kreditgiver disse produkters særlige kendetegn og anfører tydeligt, om forbrugeren har ret til at opsigte kreditaftalen eller produkterne i pakken særskilt, betingelserne for og følgerne heraf og i givet fald de mulige konsekvenser ved at opsigte de accessoriske tjenesteydelser, der kræves i forbindelse med kreditaftalen.

Afsnit 9. Førtidig indfrielse

- 1) Kreditgiver anfører, på hvilke betingelser forbrugeren kan indfri kreditten før tid, enten helt eller delvis.
- 2) I afsnittet om gebyrer for førtidig indfrielse henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed på et eventuelt gebyr for førtidig indfrielse eller andre omkostninger i forbindelse hermed for at kompensere kreditgiver og angiver om muligt beløbet. Hvis kompensationen for førtidig indfrielse afhænger af forskellige faktorer, f.eks. det tilbagebetalte beløb eller den gældende rente på tidspunktet for den førtidige indfrielse, oplyser kreditgiver, hvordan kompensationen vil blive beregnet, og angiver maksimumsgebyret, eller, hvis dette ikke er muligt, et illustrativt eksempel for at vise forbrugeren, hvor stor kompensationen for førtidig indfrielse kan være i forskellige situationer.

Afsnit 10. Fleksible funktioner

- 1) Kreditgiver forklarer i givet fald muligheden og betingelserne for overførsel af kreditten til en anden kreditgiver eller fast ejendom.
- 2) (Hvis relevant) Yderligere funktioner: Hvis dette produkt indeholder en eller flere af de funktioner, der er anført i punkt 5 nedenfor, skal dette afsnit indeholde en oversigt over disse funktioner og give en kort forklaring af følgende: under hvilke omstændigheder forbrugeren kan gøre brug af funktionen; eventuelle betingelser knyttet til funktionen; hvorvidt det, at funktionen indgår i en kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, indebærer, at forbrugeren mister nogen lovgivningsmæssig eller anden form for beskyttelse, der normalt er forbundet med funktionen; og hvilken virksomhed, der leverer funktionen (hvis ikke kreditgiver).
- 3) Hvis funktionen indeholder yderligere kredit, skal dette afsnit indeholde en forklaring til forbrugeren af følgende: det samlede kreditbeløb (herunder den kredit, der er sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhed); hvorvidt den yderligere kredit er sikret eller ej; de relevante debitorrenter; og hvorvidt disse er reguleret eller ej. Et sådant yderligere kreditbeløb skal enten medtages i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden eller, hvis den ikke medtages, skal det fremgå klart af dette afsnit, at adgangen til det yderligere beløb afhænger af en ny vurdering af forbrugeren evne til at tilbagebetale lånet.
- 4) Hvis funktionen omfatter en opsparingsordning, skal den relevante rentesats forklares.
- 5) Mulige yderlige funktioner omfatter: overbetalinger/underbetalinger [betaling af mere eller mindre end den ydelse, der normalt skal betales ifølge amortiseringsstrukturen]; afdragsfrie perioder [perioder, hvor forbrugeren ikke skal foretage betalinger]; tilbagelån [muligheden for, at forbrugeren atter kan låne midler, der allerede er udnyttet og tilbagebetalt]; yderligere optagelse af lån uden yderligere godkendelse; yderligere sikret eller ikkesikret lånoptagelse [i henhold til punkt 3 ovenfor]; kreditkort; tilknyttet løbende konto og tilknyttet opsparingskonto.
- 6) Kreditgiver kan inkludere andre funktioner, som vedkommende udbyder som dele af kreditaftalen, der ikke er omhandlet i de foregående afsnit.

Afsnit 11. Låntagers øvrige rettigheder

- 1) Kreditgiver gør rede for rettigheden (rettighederne), f.eks. fortrydelsesret eller ret til betænkningstid og i givet fald andre rettigheder såsom ret til overførsel (herunder subrogation) præciserer, hvilke rettigheder der findes, og anfører betingelserne for denne eller disse rettigheder, den procedure, som forbrugeren skal følge for at udøve denne eller disse rettigheder, bl.a. den adresse, hvortil meddelelsen om fortrydelse skal sendes, og i givet fald de tilsvarende gebyrer.
- 2) Når der gælder betænkningstid eller fortrydelsesret for forbrugeren, skal dette klart angives.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF underrettes forbrugeren om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale.

Afsnit 12. Klager

- 1) I dette afsnit angives det interne kontaktpunkt [navnet på den relevante afdeling] og kontaktoplysninger med henblik på klage [fysisk adresse] eller [telefonnummer] eller [kontaktperson:] [kontaktoplysninger] og et link til klageproceduren eller den relevante side på et websted eller en lignende informationskilde.
- 2) Der angives navnet på det relevante eksterne organ for udenretslige klager og tvistbilæggelse, og når anvendelse af den internationale klageprocedure er en betingelse for adgang til dette organ, angives dette i formuleringen i del A.
- 3) For kreditaftaler med en forbruger, der har bopæl i en anden medlemsstat, henviser kreditgiver til Fin-Net (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).

Afsnit 13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

- 1) Hvis manglende overholdelse af forbrugerens forpligtelser i forbindelse med lånet kan have finansielle eller juridiske konsekvenser for forbrugeren, skal kreditgiver i dette afsnit beskrive de vigtigste tilfælde (f.eks. for sen betaling/misligholdelse, manglende overholdelse af forpligtelserne i afsnit 8 Yderligere forpligtelser) og angive, hvor der kan fås yderligere oplysninger.
- 2) For hvert enkelt af disse tilfælde beskriver kreditgiver på en klar og forståelig måde de sanktioner eller konsekvenser, det kan medføre. Henvisning til alvorlige konsekvenser fremhæves.
- 3) Når den faste ejendom, der anvendes til sikkerhedsstillelse for kreditten, kan tilbagegives eller overdrages til kreditgiver, hvis forbrugeren ikke opfylder betingelserne, skal dette afsnit indeholde en angivelse heraf i formuleringen i del A.

Afsnit 14. Yderligere information

- 1) I tilfælde af fjernsalg vil dette afsnit omfatte en bestemmelse om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen, eller hvilken domstol der er kompetent.
- 2) Hvis kreditgiver har til hensigt at kommunikere med forbrugeren i løbet af aftaleperioden på et andet sprog end det, ESIS er affattet på, skal denne hensigt og kommunikationssproget fremgå. Denne artikel berører ikke artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra g), i direktiv 2002/65/EF.
- 3) Kreditgiver eller kreditformidler angiver, at forbrugeren har ret til at få eller blive tilbudt en kopi af udkastet til kreditaftale, senest når der er givet et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Afsnit 15. Tilsynsførende

- 1) Den eller de relevante myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med fasen forud for aftaleindgåelse i forbindelse med lån, anføres.

BILAG III

MINIMUMSKRAV TIL VIDEN OG KOMPETENCER

1. Minimumskravene til den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale (artikel 9) og de personer, der deltager i ledelsen hos kreditformidlere og udpegede repræsentanter (artikel 29, stk. 2, litra c), og artikel 31, stk. 2), skal have, skal mindst omfatte:
 - a) passende kendskab til kreditprodukter i henhold til artikel 3 og de accessoriske tjenesteydelser, som typisk tilbydes sammen med dem
 - b) hensigtsmæssig viden om lovgivningen vedrørende kreditaftaler for forbrugere, navnlig om forbrugerbeskyttelse
 - c) passende kendskab til og forståelse af processen i forbindelse med køb af fast ejendom
 - d) passende kendskab til vurdering af sikkerhed
 - e) passende kendskab til ejendomsregistrenes organisering og funktion
 - f) passende kendskab til markedet i den relevante medlemsstat
 - g) passende kendskab til standarder for forretningsmoral
 - h) passende kendskab til processen i forbindelse med vurdering af forbrugernes kreditværdighed eller i givet fald kompetence til denne vurdering
 - i) passende niveau for finansielle og økonomiske kompetencer.

2. Når medlemsstaterne fastsætter minimumskravene til viden og kompetencer, kan de sondre mellem niveauerne for og typerne af de krav, som kreditgiveres, kreditformidleres eller udpegede repræsentanters personale og ledelsen hos kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal have.
3. Medlemsstaterne fastsætter et passende niveau for viden og kompetencer på grundlag af:
 - a) erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. eksamensbeviser, titler, erhvervsuddannelse, kompetencetest eller
 - b) erhvervs erfaring, der kan defineres som mindst et vist antal års beskæftigelse på områder med tilknytning til etablering, distribution eller formidling af kreditprodukter.

Efter den 21. marts 2019 må fastsættelsen af det passende niveau for viden og kompetencer ikke baseres alene på de i første afsnit, litra b), anførte metoder.

- 1) EUT C 240 af 18.8.2011, s. 3.
- 2) EUT C 318 af 29.10.2011, s. 133.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 10.12.2013 (endnu ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende) og Rådets afgørelse af 28.1.2014.
- 4) EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.
- 5) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.
- 6) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.
- 7) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 8) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 9) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
- 10) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 11) EFT L 69 af 10.3.2001, s. 25.
- 12) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.
- 13) EUT L 296 af 15.11.2011, s. 35.
- 14) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 15) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1.
- 16) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT C 377 af 23.12.2011, s. 5.
- 19) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.